

Ewan Steery

EGY ÚJ REMÉNY

Fantasztikus regény
George Lucas: Star Wars
című művének rajongói átdolgozása

Készült: 2017–ben Hunniában
Creative Commons Licenc 2.5
Forrás: Kocsis Ferenc
<http://frankwinking.van.hu>

Réges–régen, egy messzi–messzi galaxisban...

ELŐSZÓ

A régi köztársaság hatalmasabb volt, mint bármely más államszervezet, mely valaha is létrejött a galaxis feltérképezett régióiban. A milliányi lakott világot átfogó közösséget rengeteg különféle biológiai felépítésű, tudományos és technikai fejlettségű, kultúrájú, valamint politikai berendezkedésű civilizáció alkotta ősidőkön keresztül.

Valaha, a szenátus bölcs irányítása és a Jedi Rend lovagjainak oltalma alatt, a köztársaság virágzott és gyarapodott. De amint az gyakran megesik, ha a gazdagság és a hatalom túllép egy bizonyos küszöböt, s a dicsőségesből félelmetesbe csap át, idővel megjelentek a politika színterén olyan sötét erők, melyek gonoszsága csak a mohóságukkal vetekszik.

Ennek folyományaként, tündöklése tetőfokán a köztársaságot is utolérte a végzete. Akár a leghatalmasabb faóriás, mely képes szembeszegülni bármilyen külső támadással, de a belsejét emésztő kórral szemben védtelenül áll, a köztársaság is belülről kezdett rothadni, noha a baj kezdetben kívülről láthatatlan maradt.

A szenátus néhány örökké nyughatatlan és hatalomra éhes tagjának, valamint a tekintélyes és monopolhelyzetre törekvő kereskedelmi szervezeteknek a támogatásával a nagyravágyó Sheev Palpatine szenátor ragadta magához a hatalmat. Ígéretekkel, politikai háttéralkukkal és cselszövésével sikerült magát megválasztatnia a köztársaság főkancellárjának. Megígérte, hogy újra egyesíti a széthúzó világokat, s visszaállítja a köztársaság régi dicsőségét.

Amint azután biztosan ült a kancellári székben, a szeparatista rendszerek agressziója miatt kitörő Klón háborúban egyre több hatalmat összpontosított a kezében. S mivel nem volt, aki megállítsa, végül a háború után kikiáltotta magát császárnak és a meggyengült köztársaságot megreformálva létrehozta az Első Galaktikus Birodalmat. Teljhatalmú uralkodóként innentől fogva nem érdekelték többé a nép bajai. Nem sok idő kellett hozzá, s éppen az általa magas pozícióba ültetett korrupt tanácsadók és gátlástalan talpnyalók nőttek a fejére, míg végül az igazságtalanságok ellen háborgó polgárok hangja már nem jutott el a fülébe.

Miután csalással és árulással sikerült kipusztítaniuk a Jedi lovagokat, akik évezredek óta az igazság és béke védelmezői voltak a galaxisban, a császári kormányzók és hivatalnokok hozzáfogtak, hogy megszervezzék rémuralmukat a birodalom csüggedt világai fölött. Számtalan kis zsarnok használta fel a császári katonaságot és az egyre jobban elszigetelődő uralkodó nevét arra, hogy saját személyes ambíciói előtt egyengesse az utat ezekben az években.

Az újabb gyalázatos gaztettek hírére azonban néhány bolygórendszer fellázadt. Az új rend ellenségének nyilvánították magukat és megkezdték hatalmas harcukat az elnyomó birodalom ellen a régi köztársaság visszaállításáért.

Kezdetben nyomasztó hátrányban voltak azokkal a rendszerekkel szemben, amelyeket a császárnak sikerült igája alá hajtania. Azokban az első, sötét időkben szinte bizonyosnak látszott, hogy az ellenállás fennen ragyogó lángját elfojtják, még mielőtt az igazság fénye bevilágíthatná az elnyomott és meggyötört népek galaktikáját...

A Whill Krónika első mondjából

„A lehető legrosszabb helyen, a lehető legrosszabbkor éltek.

Nem csoda, ha hőssé lettek.”

(Leia Organa, Alderaan szenátora)

ELSŐ FEJEZET

Hatalmasan ragyogott a gömb, sápadt, topázszínű visszfényét messze az űrbe vetítve. Léggöre oly vékony hártvaként feszült a bolygó köré, hogy első pillantásra szinte lehetetlennek látszott, hogy élet, kivált értelmes élet létezzen a felszínén. Pedig lakott világ volt ősidők óta, már akkor is, mikor a fiatal köztársaságból ideérkeztek az első bátor felfedezők a világűr végtelenjén át.

A távolban két nagy tömegű G1-es és G2-es csillag keringett meglepő szabályossággal a közös tömegközéppontjuk körül, aranyló fényükkel megvilágítva a Tatuint és három aprócska holdját. A planéta elég távol esett a rendszer ikernapjaitól ahhoz, hogy egy meglehetősen szélsőséges, nagyrészt forró és száraz éghajlat alakuljon ki rajta. Kietlen felszínét szinte mindenütt sivatagok borították. A két csillag metsző sugárzása ezeken a nátriumban gazdag homoksivatagokon, sziklás hegyvidékeken, kanyargó hasadékokon, kavicsos lapályokon és sós tómedreken megtörve produkálta azt a furcsa, sárgás izzást, melyről a Tatuin közismert volt űrjáró körökben. S ami most hirtelen egy fémes tárgy oldalán csillant meg.

A hiperűrből kiugró űrhajó iszonyú sebességgel zuhant a légkör felé, meg sem próbálva biztonságos, orbitális pályára állni az égítést körül. Eszeveszett száguldása nem a véletlen műve volt, nem is valamiféle hiba vagy sérülés okozta, hanem szándékosan, éppen a sérülést elkerülendő irányították így a pilótái.

Hosszúra nyúlt, intenzív energianyalábok tapogatóztak szürkésfehér törzse körül, megannyi zöldes fényű halálsugár, akár a tündöklő bojtörjánhalak, igyekezvén rátapadni náluknál sokszorta nagyobb, menekülő áldozatukra. Válaszul a fenyegetésre a galaktikus cirkáló tetején és alján elhelyezkedő lövegtornyokból vörösen izzó lézersugarak villantak hátrafelé, próbálva távol tartani üldözőjüket, egy sebesen közeledő császári csillagrombolót, amely csupán másodpercekkel később lépett ki a hiperűrből pár kilométerre mögöttük. A hadihajó masszív védőpajzsainak biztonsága mögül kitartóan lőtte az alderaani felségjelzést viselő diplomáciai korvetet, s több rádiócsatornán keresztül azonnali lassításra és megadásra szólította fel utasait.

A tűzpárbaj eredményeként az egyik odacsapó, zöld színű energiasugárnak végül sikerült elérnie a szökni próbáló hajót, éppen a tetején ágaskodó kommunikációs antennát találva telibe. Gyémántként szikrázó fém és műanyagdarabkák záporoztak az űrbe, amint hatalmas porfelhő kíséretében a berendezés maradványai leszakadtak a hajótörzsről. A CR90-es korvett minden eresztékében megremegett. Majd kisvártatva lassulni kezdett, ahogy az üldöző által kibocsátott láthatatlan vonósugarak végre befogták hosszúkás törzsét és megállásra kényszerítették valamivel a légkör határa fölé.

A Devastator csillagromboló feltartóztatlanul közeledett megbénított áldozata felé. A hatalmas, ék alakú fémtestet borító nehézlövegek hirtelen abbahagyták a tüzelést, ahogy a kisebb hajó tizenegy ionhajtóműve sorra kikapcsolt, mielőtt túlhevültek és szétégték volna a hiábavaló erőlködéstől, mellyel szabadulni próbáltak a csapdából. Az alderaani királyi család tulajdonában lévő, Tantive IV. nevet viselő korvett azon részein, melyeket a védőpajzsainak leválása után találat ért, fel-felvillanó fények árulkodtak a szabálytalan időközökben ismétlődő belső robbanásokról. A rendszer ikernapjainak metsző fényében a csillagromboló végre lelassított és kényelmesen orbitális pályára állt, fokozatosan maga alá húzva tehetetlen prédáját. A hadihajó hasán ásító, nyitott hangárcsarnok elég tágasnak bizonyult ahhoz, hogy be tudja fogadni a jóval kisebb járművet, melynek tetejére hosszú dokkolókarok csatlakoztak rá, szilárdan megragadva zsákmányukat.

* * *

Újabb távoli robbanás rázta meg a hajót – Artu Detu és Szi Thripio azonban csöppet sem érezte távolinak. Az intenzív rázkódás úgy lökdöste őket ide–oda a szögletes átjáróban, mint valami ócska motorban a csapágyakat.

Első pillantásra az avatatlan szemlélő biztosra vette volna, hogy kettőjük közül a magasabb, emberszabású gép, C–3PO a főnök, s a zömök, háromlábú robot, R2–D2 a beosztottja. Holott a valóságban – bár a protokoll droid megvetően gesztikulált volna egy ilyen megállapítás hallatán – sok szempontból egyenértékűek voltak, a beszédkészséget kivéve. Ebben az egyben minden kétséget kizáróan – és szükségszerűen – Thripio volt a magasabb rendű, lévén elsődleges feladata a tolmácsolás a galaxisban elterjedt több millió nyelv között.

Még egy robbanás dübörgött végig a hajótesten, ezúttal is kibillentve Thripiót az egyensúlyából. Alacsonyabb társát kevésbé viselte meg a rázkódás, tekintettel tömzsi, hengeres testének alacsonyan fekvő súlypontjára, s kitűnő egyensúlyt biztosító, masszív futógörgőire.

Az újabb detonáció hatására vészjelző szirénák szólaltak meg szerte az űrhajóban és a hangszórókon keresztül utasítások hallatszottak.

– Figyelem! Egy birodalmi csillagromboló befogott minket! Mindenki menjen a harcálláspontjára! Biztosítsák a zsilipeket és zárják le a belső szakaszoló ajtókat!

Artu kupolás fejét elfordítva felnézett Thripióra, aki a folyosó hófehér falának támaszkodva igyekezett visszanyerni egyensúlyát. A kisebb robot egyetlen piros, mechanikus szeme körül sejtelmesen villództak az állapotjelző fények, ahogy barátja megviselt fémköpenyét mustrálgatta. A máskor csillogóan sima, fényes bronzfelületet most zöldes patina és az elektroszmog miatt pókhálószerűen rátapadó finom por csúfította, nem beszélve néhány enyhébb horpadásról és karcólásról – mindazoknak a gőzkalapács erejű ütéseknek az eredményeképp, melyek a legutóbbi néhány percben zúdultak a hajójukra.

Mögöttük egy Thripióhoz hasonló felépítésű, de ezüst színű burkolattal rendelkező U–3PO protokoll droid botladozott a folyosón, a szolgálati helyére igyekezve. A fajtárs rövidesen eltűnt az egyik benyílóban, miközben szemből az Alderaani Konzuli Biztonsági Szolgálat egyenruháját viselő fegyveres férfiak loholtak el a két tántorgó robot mellett az ellenkező irányba.

A legutóbbi találatot mély, kitartó zümmögés kísérte, amelyet még a legerősebb robbanás dőreje sem tudott elfojtani. Azután minden látható ok nélkül ez a gordonhangú döngicsélés abbamaradt, s a hosszú folyosón egészen más hangoknak adott helyet: baljós, a száraz ág roppanásához hasonló durranások és halk pukkanások jelezték a relék rövidzárlatát és az utolsókat rúgó elektromos rendszer haláltusáját a fali kapcsolószekrényekben. Egyúttal a fedélzet egy távoli pontja felől ismételt robbanások visszhangja döngette végig a hajót.

Thripio félrefordította sima, emberszerű fémfejét. Beépített akusztikus érzékelőivel hallgatta a különböző neszeket. Ez a jellemzően emberi testhelyzet ugyan teljesen fölösleges volt – lévén a droid halló szenzorai minden irányúak –, de a karcsú robotot arra programozták, hogy a gesztusaival is igyekezzen beleolvadni az emberi társaságba. A program pedig kiterjedt még a szerves lények mozgásának utánzására is.

– Hallottad? – tette föl a merőben szónoki kérdést türelmes társának, a dobogó–döngő zajokra célozva. – Leállították a főreaktort!

A hangjából kicsengő hitetlenség és aggodalom megint csak az emberi beszédre emlékeztetett. Fémtenyerével aggodalmasan dörzsölgetett egy sápadt, szürkés foltot az oldalán, ahonnan pár perce kihullott egy törött buroklap merevítő pánt, mert valami megsértette a külső bronzlemezt. Thripio finnyás gépezet volt, ezért az ilyesmi mélységesen bántotta.

– Kész örület, én mondom, kész örület! – lassan csóválta fejét csalódottságában. – Ezúttal elintéznek minket, az biztos!

Artu nem válaszolt rögtön. A hordótest hátrabillent, az erőteljes lábak mágneses rögzítői a szürke fémpadlóhoz tapadtak, s a méteres robot a beépített érzékelőivel elmélyülten tanulmányozta a kivilágított mennyezetet a fejük felett. Jóllehet neki nem volt feje, amit figyelő helyzetbe lehetett volna igazítani, mint a barátjának, Artúnak valamiképp mégis sikerült éppen ezt a benyomást keltenie. Hangszórója most csipogó, csiripelő hangokat bocsátott ki. Ezeket még a legérzékenyebb emberi fül is legföljebb mint csilingelő csengőhangot vagy légköri zörejt érzékelt volna, Thripio számára azonban olyan tisztán és tapinthatóan formáltak szavakat, akár az emberi beszéd.

– Igen, szerintem is le kellett állítaniuk a hajtóműveket. – hagyta rá a tolmács droid bölcse. – Csak azt nem tudom, hogy most mihez kezdjünk. Nem léphetünk be a légkörbe hajtóművek nélkül. Képtelen vagyok elhinni, hogy egyszerűen megadjuk magunkat!

Hirtelen újabb maroknyi fegyveres ember jelent meg, kezükben kibiztosított DH-17-es lézerpisztolyokkal. Aggodalom redőzte arcuk kitűnően illett gyűrött egyenruhájukhoz és a halállal farkasszemet néző férfiak elszántsága áradt belőlük. A cseppformájú sisakokat viselő biztonságiak láthatóan felkészültek rá, hogy mindenáron megvédik a rájuk bízott űrhajót az utasaival együtt.

Thripio gyorsan félreállt az útjukból, felismerve a csapat élén szaladó Pello Scrambas hadnagyot, majd némán követte őket a tekintetével, amíg el nem tűntek az átjáró kanyarulatában, a főzsilip felé igyekezve. Aztán lepillantott Artúra. A kisebb robot még mindig ugyanabban a figyelő tartásban állt, moccanás nélkül. Thripio is felnézett, noha tudta, hogy az asztromechanikai egység speciális érzékelői valamivel élesebbek az övéinél.

– Hallasz valamit, Artu?

Rövid csipogássorozat volt a válasz. Eltelt még néhány feszült pillanat, mialatt a folyosó halálos csendbe dermedt. Aztán egyszerre szükségtelessé vált bármiféle kifinomult érzékelő használata. Mivel távoli kapirgáló hang hallatszott odafentről, a felső fedélzet irányából, olyasféle, mint az ajtót kaparó macskáé. A furcsa zaj súlyosan dobbanó páncélcizmás léptektől és a hajó tetején ide-oda húzogatott nehéz felszereléstől származott. Majd újabb fojtott robbanások hallatszottak, ezúttal oldalirányból.

– Be fognak hatolni valahol. – mormolta Thripio megfontoltan. – Most az egyszer nem tud megszökni a kapitány! – sarkon fordult és lenézett Artúra. – Érzésem szerint jobb lenne...

Nem fejezhette be, mert a levegő megtelt a túlterhelt fém sikolyával és a kanyaron túl fülsértő zaj támadt, elnyomva minden más hangot.

A főzsiliphez vezető folyosón a legénységnek az a tíz fős csapata, amely az imént haladt el mellettük, épp lövést foglalt el a lezárt átjáró előtt. Mindenki összezárta testén a kék inge fölött viselt fekete páncélmellényt, aztán célra tartotta fegyverét és feszülten várt. Tudták, hogy a harc elkerülhetetlen és mindannyian készen álltak a végsőig tartó küzdelemre.

Rövid csend után valamilyen nagy teljesítményű vágóeszköz kezdte átégetni kívülről a több rétegű páncélajtót, éktelen csikorgással. Vakító szikraeső és kavargó füst kíséretében pillanatok alatt körbevágta a fémlemezt, majd erős robbanás rázta meg a zsilipet. Az ajtó darabokra szakadt, szilánkjai szanaszét repültek, arra kényszerítve a közelében álló vagy térdelő férfiakat, hogy lehunyt szemmel félrefordítsák fejüket.

A zsilipajtó helyén ásítózó hatalmas lyukból a fényt fehér gyöngyszemekként visszaverő alakok bukkantak elő, átbotaldozva a kavargó füstön. Bár gépnek látszottak, nem robotok voltak, hanem teljes testpáncélba öltözött emberek, a kezükben E-11-es lézerkarabélyokkal. A birodalmi rohamosztagosok a hajó védőit megpillantva azonnal

tüzelő testtartást vettek föl és gyilkos energiasugarak záporával árasztották el a folyosót.

A biztonságiak visszalöttek, nem hátrálva meg a fedélzetet előzőlő támadók elől. Az élen haladó császári gárdista két lépést sem tehetett meg, máris egy erős fénysugár érte a sisakját, s a találatot szanaszét repülő páncél, hús, agyvelő és csontdarabkák jelezték, majd a torzó tehetetlenül a törmelékkal teleszórt padlóra rogyott. Mellette haladó társát mellbe lötték, a mögöttük felbukkanó harmadikat pedig a karján és lábán érte egy-egy találat. De a helyükre nyomban újabb katonák özönlöttek be a járatba és pillanatok alatt megölték a hőiesen védekező alderaani testőröket. A túlerővel szembesülve az utolsó néhány biztonsági kénytelen volt meghátrálni és futva indultak visszafelé a folyosón, hogy másutt újra lövellést vehessenek föl, kedvezőbb pozícióban. A rohamosztagosok óvatosan követték őket, nem akarva csapdába sétálni és folyamatosan tűz alatt tartották az átjárót, valamint belöttek az összes leágazásba, ellenséget sejtve minden sarokban.

A kanyaron túl Artu és Thripio épp kinéztek a főfolyosóra az egyik mellékjáratból, hogy tájékozódjanak a helyzetről, amikor három testőr rohant el mellettük, időnként megállva és hátrafelé lövöldözve a nyomukba eredő gárdistákra. Egyikük fájdalmasan felkiáltva összeesett, a többiek pedig sietségükben sorsára hagyták, csatlakozva a folyosó túlvégén felbukkanó társaikhoz.

Ide-oda csapkodtak a széles járatban süvítő, egymást keresztező, vörös fénnyű energianyalábok, lepattogva a fémfalakról és hosszú sebhelyeket tépve a padlóba, kilőve a plafonon sorakozó világítótestek némelyikét. A találatok nyomán csípős füst szállt fel a megolvadó műanyag burkolólapokból, ami fokozatosan elborította a folyosót. Ez mind az emberek, mind a droidok számára megnehezítette a tájékozódást, mivel a levegő keringtető rendszer már korábban megsérült és leállt.

Ahogy a harcoló emberek kiáltásai összekeveredtek a szirénák bőgésével és a szervetlen rombolás különféle hangjaival, furcsa gondolat futott át Thripio gépagyán, miközben megpróbált valami hasznos információt kiszűrni a járatban visszhangzó csatazajból. Ő úgy találta, hogy a sérült és agonizáló emberek halálsikolya felettébb robotszerűtlen hangzású. Mindenesetre még a saját hangját és Artu csipogását is alig hallotta az éktelen ricsajban, viszont úgy tűnt neki, pillanatnyilag senki sem figyel rájuk. A testőröket és a császáriakat egyaránt lefoglalta a pozíciójuk tartása és a sebesültek biztonságba juttatása, így a robot elérkezettnek látta az időt a menekülésre.

– Arra, gyorsan! – kiáltotta parancsolóan a társának, a túloldali mellékjáratra mutatva. Mielőbb el akart tűnni a tűzvonalból, nehogy szétlőjék véletlenül. Artu azonnal elindult, merészen átgurulva a szemközti benyílóba, miközben a tolmács droid a nyomában loholt. Kész csoda volt, hogy egyiküket sem találták el a lövöldözők és épségben átjutottak a veszélyzónán.

Csakhogy ekkor az egyik fénnyaláb Thripio lába mögött csapott a padlóba, ugyanakkor egy másik találat a falat tépte föl a sarkon mellette, szabaddá téve a mögötte szikrázó áramköröket és tekergő kábeleket. A kettős detonáció ereje a langaléta robotot a cafatokra szaggatott kábelek közé lökte, ahol vagy tucatnyi vezeték árama hatolt belé, szempillantás alatt tekergő–vonagló rongybabává változtatva a finom fémtestet.

Thripio még kiáltani sem tudott, olyan hirtelen történt az egész. Megrándulva elesett és csörömpölve kiterült a mellékjáratban, ahol átmenetileg védve volt a közvetlen lézertűztől. Érzékelő idegvégződéseit közben különös jelek csiklandozták. Fájdalmat nem okoztak, csak zavart. Akárhányszor megmozdult, hogy megpróbálja kiszabadítani magát, újra és újra hevesen roppant valami, ahogy egy-egy kényesebb alkotóeleme eltört a testében. Eközben a zaj és az emberek okozta energiakisülések egy pillanatra sem szűntek a közelében, ahogy tovább dült a harc a főfolyosón.

A füst lassan elborította a környéket. Artu Detu ott sürgölődött bajba jutott barátja körül. Hordóforma testéből kinyújtotta vékony manipulátorkarjait, s a végükre erősített

szerszámokkal igyekezett a társát kiszabadítani. A kis robot flegmatikus közönyt tanúsított az átjárót pokollá változtató, pusztító energiák iránt. Annyira alacsonyra építették, hogy a lézersugarak többsége a feje fölött suhant el.

– Segítség! – üvöltött fel Thripio, hirtelen még jobban megrémülve egyik belső érzékelője újabb üzenetétől. – Úgy érzem, valamim olvad! Szabadítsd ki a bal lábamat! Valami baj van a medencémbe épített szervomotorral!

Igen jellemző módon, a könyörgő hang nyomban szidalmazó hangnembe csapott át, amint a társa teljesítette óhaját.

– Mindennek te vagy az oka! – ordította mérgesen. – Hogy is lehettem olyan ostoba, hogy egy termokapszuláris segédtöporúre hallgassak! Nem értem, miért kellett otthagyni a kijelölt helyünket, hogy lejöjünk erre az átkozott szolgálati folyosóra! Nem mintha számítana most már! Nyilván az egész hajót...!

Artu Detu a torkára forrasztotta a szót néhány jellegzetes és dühös csipogással megpisszegéssel, de közben egy pillanatra sem hagyta abba az összegabalyodott magasfeszültségű vezetékek vagdosását és ráncigálását.

– Igazán? – vicsorgott rá válaszképpen Thripio. – A tiédet, te nyamvadt kis...!

A folyosót ekkor egy minden eddiginél hevesebb robbanás rázta meg, s elnyomta a droid keresetlen szavait. A levegőt szén-dioxid tartalmú, tüdőt perzselően forró gőz töltötte meg, s minden elhomályosult a jelenlévők számára.

* * *

Két méter magas volt. Két lábon járt. Hosszú fekete köpönye a háta mögött röpdösött. Az arca örökké láthatatlan maradt az eléje csatolt célszerű, mégis bizarr kinézetű fekete fém légzőrostély és a sötétített szemlencsék mögött. Ő volt Darth Vader, a Sith Rend fekete lovagja. Megjelenése tiszteletet és félelmet ébresztett a katonáiban és az ellenségben egyaránt, ahogy a zsilipen átlépve lendületesen becsörtetett a lázadó hajó halottakkal, sebesültekkel és roncsokkal borított folyosójára.

Rettenet kísérte galaxis szerte ezeknek a fekete lovagoknak az útját. Ebből az alakból is olyan töményen áradt a gonoszság, hogy még a harcedzett császári katonák is önkéntelenül elhátráltak előle, idegesen pusmogva egymás közt. A nemrég még elszánt lázadók felhagytak az ellenállással, s hanyatt-homlok menekültek, amint megpillantották a távolban a fekete vértet – a vértet, mely bár sötét volt, akár az éj, mégsem kelhetett versenyre a mögötte rejtőző agyban keringő gondolatok feneketlen sötétségével.

Egyetlen cél, egyetlen gondolat, egyetlen rögeszme tartotta most fogva ezt az agyat. A Sith nagyúr elméjét szinte égette ez a szándék, ahogy megállt az előtérben és csípőre tett kézzel szemügyre vette a padlón heverő halottakat. Gépies szuszogását nem zavarta a fedélzetet betöltő csípős füst, köszönhetően a sisakjába épített légszűrőknek, mégis felgyorsult kissé a lélegzete az elé táruló látványtól. Izgatott várakozás töltötte el, a közeli győzelem biztos tudatában. Ahogy katonái felsorakoztak a háta mögött, szó nélkül továbbindult és a távolban dúló csata zaját követve befordult a szétlőtt alderaani korvett főfolyosójára. Feltétlenül ott akart lenni, amikor a rohamosztágosai elfogják a hajó utasait, hogy elsőként hallgathassa ki az üldözött rebelleket.

Ahol a fekete lovag és a nyomában csörtető fehér páncélos katonái elhaladtak, minden halálos csöndbe borult. Csupán egy robot moccant meg az egyik sötét, néptelen átjáróban. Szi Thripiónak végre sikerült az utolsó kábelt is leráznia magáról és feltápáskodva bizonytalan léptekkel kióvakodott a közeli párhuzamos szervizfolyosóba. Valahonnan a távolból emberi sikolyok hallatszottak, jelezve, hogy a császári egységek könyörtelenül felszámolják az ellenállás utolsó gócait is. A háta mögötti főfolyosón pedig elbújni próbáló testőrök rohantak el, szervezetlenül menekülve az üldöző gárdisták lövései

elől.

A droid óvatosan végigpillantott ezen az oldalfolyosón, de a vérmocskos padlón heverő holttesteken kívül semmit se látott. A másik irányban is körülnézett, s ahogy halkan megszólalt, a hangjában őszinte aggodalom csengett:

– Artu Detu! Merre vagy?

A társa alig egy perce hagyta magára, miután megelégette a szidalmait és mérgesen csipogva elgurult valahová a sötétbe. A félhomályos szervizfolyosón mintha kicsit tisztult volna a levegő a néhol még működő elszívóknak köszönhetően. Thripio pedig azon kapta magát, hogy az átjáró túlsó végébe mered.

Úgy rémlett, mintha az asztromechanikai egységet látná a gomolygó füstön keresztül. De amaz nem nézett feléje. Ehelyett a kis robot furcsa, dermedt tartásban állt a távolban, felfelé figyelve valamire. S mintha egy fehér lepelbe öltözött emberi alak hajolna fölébe – rémlett fel bizonytalanul Thripiónak, mert még az ő elektronikus fotoreceptorainak sem volt könnyű áthatolni ezen a tapadás, savas füstködön. Alacsony és karcsú volt az illető, s a körülményekhez képest feltűnő nyugalom áradt belőle, ahogy kecses mozgással gesztikulálva magyarázott valamit a droidnak. A ruhája alapján biztos az egyik utas lehet az – tűnődött el Thripio, azon csodálkozva, mit keres itt egyedül egy civil? Aztán az alak előrehajolt és mintha egy parányi kéz a csipogó Artu egység hordótestén babrált volna valamit.

A füst ismét megsűrűsödött a félhomályban, s a fehér ruhás személy hirtelen eltűnt a folyosóról. Ezt követően az asztroszer kieresztette alhasából az elülső futógörgőjét és elfordult, felfigyelve a kíváncsian bámészkodó Thripióra. Odagurult a türelmetlenül toporgó társához és felnézett rá, ám a langaléta droid kissé bizonytalanul átnézett a feje fölött. A robotoknak olykor voltak elektronikus hallucinációi, de vajon miért hallucálna embert?

Vállat vont... Persze, miért is ne? Igazán nem lehet csodálkozni rajta, tekintettel az elmúlt órák zűrzavaros eseményeire és arra a hatalmas adag nyers áramra, amit csak az imént szívott magába, teljesen feltöltve a törzsébe épített akkumulátorait. Nincs oka meglepődni, bármit idézzenek is fel kaszkádkapcsolásos belső áramkörei ebben az zaklatott állapotában.

– Hová tűntél? – tette föl végül a szónoki kérdést Thripio. – Csakhogy megvagy! Mit mászkálsz el folyton?

Úgy döntött, nem említi az imént látott emberi alakot. Ha valóban csak hallucináció volt, esze ágában sincs ilyen csemegét szolgáltatni Artúnak, hogy a társa megtudja: milyen rossz hatással voltak az elmúlt percek eseményei a logikai áramköreire.

– Erre fognak visszajönni, hogy megnézzék, életben maradt-e valaki! – folytatta, fejével a főfolyosó irányába bökve, anélkül hogy lehetőséget hagyott volna a kisebbnek a válaszra. – Most mit csináljunk? Nem valószínű, hogy elhinnék nekünk, hogy az égvilágon semmi fontosat se tudunk! Ha elkapnak, egyszerűen deportálnak minket a Kessel fűszerbányáiba vagy felaprítanak ócskavasnak...!

De Artu közben már sarkon fordult és fürgén eldöcögött a folyosón a másik irányba.

– Hé, hová mész?! Hát nem is hallod, mit beszélek...?

Thripio több nyelven káromkodni kezdett, némelyik átok szinte mechanikusan tolult az hangszórójára, aztán fürgén a barátja nyomába eredt. A kis pizsoknak – dohogott magában – olykor nem esik nehezére pimaszul szűkre zárnia az áramköreit.

* * *

A Tantive IV. alsó fedélzetén, a számítógépes hálózati alállomás helyisége előtti folyosót sűrűn ellepték a császári katonák által összeterejt komor foglyok. Néhányan a földön feküdtek: sebesültek és haldoklók. A többieket tarkóra tett kézzel falhoz állították és megmotozták, minden holmit elszedve tőlük. Számos tisztet elkülönítettek a közkatonaiktól; kis csoportba verődtek, s ellenséges, fenyegető pillantásokkal méregették az őket őrző szótlan, mindazonáltal ugrásra kész fegyvereseket.

A számítógépszobában két szürkére festett birodalmi droid dolgozott, rákapcsolódva a hajó komputerre. Az R4-M9-es és az R2-Q2-es azonosítójú robotok a helyszínelő csapattal érkeztek a korvetre és próbáltak minden használható adatot kimenteni a még működőképes számítógépekből, amiket a lázadóknak nem maradt idejük szétlőni vagy felrobbantani.

Akárha parancsra történne, mindenki elhallgatott – császáriak és lázadók egyaránt –, amikor a folyosó egyik fordulója mögül feltűnt egy fekete köpönyegbe burkolózó természetes alak. Az eddig elszánnak és hajlíthatatlannak tűnő alderaani tisztek közül ketten szabályosan remegni kezdtek félelmükben, ahogy felismerték Darth Vadert. A mindenki feje fölé tornyosuló alak szótlanul megállt a hajó főtisztje előtt. Kinyúlt egy hatalmas, fekete kesztyűs kéz, s az ujjak Raymus Antilles kapitány nyaka köré kulcsolódtak. Ahogy a férfi teste felemelkedett a padlóról, a parancsnoknak kiguvadt a szeme. Hörögve fuldokolni kezdett, de nem mukkant.

A korvett számítógépszobájából most előbukkant egy császári tiszt. A rohamosztagos fegyelmezetten megállt a nagyúr előtt, aki úgy tartotta a levegőben foglyát, mintha pihekönnyű lenne. A katona fáradtan megrázta fejét, s így szólt:

– Semmi eredmény, uram. Az információs rendszert teljesen kitörölték.

Darth Vader alig észrevehető biccentéssel nyugtázta a hírt. A fekete álarc most ismét a markában kínlódó kapitány felé fordult. A páncélkesztyűs ujjak összeszorultak. A fogoly kétségbeesett mozdulattal odakapott, hogy megpróbáljon lazítani a szorításon, de hasztalan.

– Hol vannak az ellopott információk?! – hördült fel fenyegetően Vader. – Hová dugtátok az adattárolóját?

– Mi... nem dugtunk el... semmilyen információt... – hörögte fuldokolva a markában himbálózó férfi. Valahonnan mélyről sértett visítás tört elő belőle. – Különben is... ez... egy szenátusi hajó... Talán nem... látták... a jelzéseinket? Diplomáciai... küldetésben vagyunk!

– Pokolba a küldetésekkel! – mennydörögte a Sith nagyúr indulatosan. – Hol vannak az adatok?!

Tovább fokozta a szorítást; a nyilvánvaló fenyegetést nem lehetett félreérteni. Amikor végre válaszolt, Antilles hangja nem volt már más, csak elfúlt suttogás:

– Egyedül... a rendszergazda... tudja.

– A rendszergazda meghalt a harc során. – mondta csalódottan a helyszínelők vezetője, s valahová a háta mögé mutatott, a nyitott ajtajú helyiségben heverő hullák felé.

– A hajótok az Alderaan rendszer címerét viseli! – üvöltötte Vader és torz vízköpőre emlékeztető légzőrostélyával még közelebb hajolt áldozatához. – A királyi család tagjai közül van valaki a fedélzetén? Kit vizstek?

A vaskos ujjak szorosabbra zárultak, a tiszt egyre kétségbeesettebben küszködött, tehetetlenül rángatózva pózában. Utolsó szavai már tompán, valahonnan nagyon mélyről törtek elő, értelmetlen motyogásba fúlva.

Vader elégedetlen volt, mivel a keze között kínlódó alak egy iszonyú, visszavonhatatlanul végérvényes mozdulattal ellankadt, ahelyett, hogy beszélt volna. A vasmarok ugyanis addig szorította haragjában, amíg vérfagyasztó hangok nem hallatszottak: az elroppanó csontok zenéje, akárha kutya játszik egy pléhdarabbal. Művét befejezván undorral fújtatott egy nagyot, s a halott férfi ernyedő bábfiguráját nagy ívben a

szemközti falhoz vágta. A közelben ácsorgó császári katonáknak félre kellett lépniük, hogy még idejében kitérjenek a rettenetes lövedék útjából.

A feltornyosuló alak váratlanul sarkon fordult, s a birodalmi tisztek parányira zsugorodtak attól az iszonyatos, szobor merevségű pillantástól.

– Szedjék szét ezt a hajót darabjaira, amíg meg nem találják azokat az adatokat! Ha pedig utasok kerülnének elő, élve hozzák őket eléem! – rövid szünetet tartott, aztán sürgetően hozzátette még: – Gyerünk!

A tisztek és a katonák szinte felbuktak a nagy sietségben, hogy mielőbb tisztuljanak onnan. Nem feltétlenül Vader parancsait végrehajtandó, inkább azért, hogy minél távolabb kerüljenek a nyomasztó alaktól.

* * *

Ezzel egy időben a Tantive IV. hátsó részén, szintén az alsó fedélzeten az 501-es légio négy rohamosztagosa egy mellékjáratban haladt óvatosan előre, minden zugba és sötét rejtekhelyre bekukkantva a két oldalt futó csövek, tartályok és különféle szerelvények mögé. Bujkáló lázadókat kerestek, akik esetleg elkerülték idáig a fogságba esést. A csapat élén haladó klón katona a folyosót borító szürkés füst miatt kénytelen volt infravörös módba kapcsolni sisakvizorját, hogy jobban lásson a gyengén kivilágított területen. Nem szívesen haladt elől, mivel a korábbi tapasztalatai alapján úgy vélte, itt van a legnagyobb esélye rá, hogy lepuffantsák.

Éppen hátra akart fordulni, szólni a társainak, hogy zárkózzanak föl és hagyják a kisebb mélyedések vizslatását, amikor valamilyen mozgásra lett figyelmes szemből. Mintha valaki a következő helyiségben két oldalt sorakozó, állványokra helyezett ionhajtómű blokkok és más berendezések közt kuporgott volna. Nem egy droid, hanem egy ember, a hőképe alapján. Az illető a gárdisták közeledését észlelve igyekezett még beljebb húzódni rejtekhelyére, hátha így elkerülheti, hogy fölfedezzék.

A rohamosztagos lövésre készen felemelte E-11-es lézerkarabélyát és óvatosan néhány lépést tett előre, hogy jobban rálásson a helyiségre. A tartalék hajtóműblokkok között egy tetőtől talpig hófehérbe öltözött, törékeny alak lapult reszketve, s tágra nyitott szemmel meredt a közeledő katonára. A gárdista csak most fogta föl, hogy egy fiatal nővel áll szemben, aki – civil személy lévén – feltűnően emlékeztet arra az illetőre, aki a támadás előtti eligazításon hallottak szerint alighanem a leginkább érdekelheti a fekete lovagot. A kommandós elvigyorodott sisakrostélyá mögött. Micsoda szerencsés találkozás! Ezért biztosan kitüntetésre terjesztik fel!

Ösztönösen kissé félrefordította fejét, hogy jelezze társainak a sisakjába épített mikrofonon át, mit talált.

– Van itt egy civil nő! – mondta elégedetten a háta mögött állóknak. – Állítsátok a fegyvereteket kábító lö...

Nem tudta befejezni a mondatot, ahogy a remélt kitüntetés is elmaradt. Abban a pillanatban ugyanis, ahogy a figyelme a bajtársai felé fordult, a leányról elképesztő gyorsasággal tűnt el a reszketés. A könnyű DDC sportpisztoly, amit előzőleg a háta mögé dugott, most előrelendült és a hölgy kirontott rejtekhelyéről.

A katona – aki volt olyan balszerencsés, hogy rátalált – esett el elsőként. Az önvédelmi fegyver lövése a fején találta el, átlukasztva sisakját. Ugyanez a sors várt a közvetlenül mögötte érkező második páncélos alakra is, aki épp a sugárvetőjét próbálta átállítani kábító lövésre, mikor a lány habozás nélkül mellbe lőtte. Majd megperdült és el akart rohanni, hogy újra elrejtőzzön a fedélzeten valahol másutt. Ám ekkor egy fényes, kék színű, körkörös szétterjedő energiamező érintette meg a fiatal nő hátát, aki azon nyomban a padlóra rogyott, még mindig vadul szorítva lézerpisztolyát parányi markában.

Fehér páncélzatú alakok tódultak köréje. Egyikük, akinek a karján alacsonyabb tisztí rangjelzés volt látható és a DV-692-es azonosítót viselte, letérdelt mellé, s miután kicsavarta kezéből a stukkert, a hátára fordította az ernyedten heverő testet. Gyakorlott szemmel vizsgálta a bénult alakot, azon csodálkozva, hogy volt képes ez a gyereklány két harcedzett emberét is leteríteni?

– Nem lesz semmi baja. – állapította meg végül, s az egyik alárendeltjére nézett. – Jelentsd Vader nagyúrnak, hogy foglyunk van!

* * *

Artu Detu végül egy elhagyott oldalfolyosón állt meg a Tantive IV. középső részén, amelyet láthatóan elkerült a harc és a füst. Itt érte utol az izgatott, megzavarodott Thripio.

– Végigrángattál a fél hajón, teljesen értelmetlenül...! – tört ki, s közben elhűlve nézte, ahogy a köpcös kis robot kinyújtja egyik karmos végtagját, majd a hajótest oldalában sorakozó mentőkabinok egyikének barnára festett zsilipajtáján megérinti a vezérlőkapcsolót. Azon nyomban kigyulladt egy vörös jelzőfény a fejük felett és a folyosón megszólalt egy mély hangú sziréna.

Thripio vadul kapkodta a fejét jobbra-balra, de a környéken semmi se mozdult. Amikor visszafordult, Artu már javában kászálódott befelé a Faberstein-Lago 37-es mentőegységbe. A hengerforma szerkezetet éppen akkorára tervezték, hogy néhány ember kényelmetlenül összezsúfolódva elférjen benne, gépekre senki se gondolt. Artu is eleget vesződött, míg végül sikerült begyömöszölnie magát a szűk kis fülkébe.

– Hé! – kiáltotta figyelmeztetően az elképedt Thripio. – Neked tilos oda bemenni! Az az embereknek van fenntartva!

Vadul körülnézett, de senki sem járt éppen akkor azon a szervízfolyosón. Így hát idegesen folytatta litániáját a másíknak.

– Arról talán még meggyőzhetjük a császáriakat, hogy a tulajdonosunk semmit se programozott belénk és ennél fogva értékesebbek vagyunk annál, semhogy összetörjenek. De ha valaki meglát ott bent, akkor kész! Vége! Elkapnak és működésképtelenné tesznek! Hallod? Azonnal gyere ki!

Artúnak végre–valahára sikerült betuszkolnia hordótestét a parányi műszerfal elé. Kissé félrebillentette a törzsét, s vonakodó barátja felé fordítva kupolás fejét, megeresztett egy adagot a szokásos, bináris kódolású csiripelésből. Thripio fülelt. Ezzel az ő sima bronzfejjével nem lehetett homlokot ráncolni, de azért sikerült neki nagyon hasonló benyomást keltenie a mozdulataival.

– Még te mondd nekem, hogy üresfejű? Akinek feje sincs? Na gyere ki onnan, mielőtt meglát valaki!

Az asztroszer türelmetlenül folytatta a csipogást, s közben máris tanulmányozni kezdte az egyszerű felépítésű műszerfalat, arra készülve, hogy beindítja a mentőkabint.

– Küldetés...? Miféle titkos küldetés? Miket zagyválsz itt össze? Olyanokat csiripelsz, hogy azt kell hinned, egyetlen logikai áramkör sem maradt épen benned! Nem! Nem megyek veled! Elég volt a kalandokból! Igenis megpróbálkozom a császáriakkal és nem szállok be oda!

Ezúttal dühös, élesen pengő elektronikus hang jött válaszul az Artu egységből.

– Te...! Engem te ne hívj esztelen bölcselőnek! – vágott vissza Thripio sértett hangon. – Te felfújt, dagadt kis pojáca!

A robot még hatásosabb replikán törte a fejét, amikor egy távolból érkező lézersugár elsűvített mellette és a szemközti falon futó csövekbe csapódva komoly robbanást idézett elő. Porfelhő és füst kavargott a nyomában, fémtörmelék záporoztak a szűk mellékjáratban a tolmács droidra. A kilyukasztott cső belsejéből sziszegve áramlott ki a

hűtőgáz, átmenetileg eltakarva őt a közeledő császári katonák elől.

Ahogy a langaléta robot aggódva végignézett magán, a zsilipajtó fölött villogó jelzőlámpa vörös fénye visszaverődött a bronzbőrének néhány érintetlenül maradt, sima foltjáról. Egy hosszúra nyúlt pillanatig tétovázott, a kialakult helyzetet mérlegelve, majd magában elmormolt egy elektronikus imát, lelkét a Robotok Urának ajánlva. Azzal nehézkesen előrehajolva bemászott a mentőegységbe.

– Rossz vége lesz ennek! – dünnyögte maga elé most már hallhatóan, miközben Artu működésbe hozta a zsilipajtó zárját mögötte.

A kisebb robot elfordított néhány kapcsolót, felkattintott egy fedőlapot és egy bizonyos sorrendben megnyomott három gombot. A lerobbanó rögzítőreteszek mennydörgésétől övezve a mentőegység kilőtt az indítócsövéből és fokozatosan felgyorsulva elvált a tönkre lőtt cirkáló törzsétől.

* * *

Amikor a hírközlőn megjött az üzenet, hogy a lázadók hajóján végképp felmorzszolták a maradék ellenállást is, a császári romboló parancsnokának nagy kő esett le a szívéből. Mulchive Wermis kapitány jólesően elernyedve figyelte a hídról az előtte sorakozó monitorokon keresztül, mi zajlik a foglyul ejtett járművön és máris azt számolgatta fejben, mennyi üzemanyagukba került ilyen messzire repülni a lázadók nyomában a galaxis peremvidékére. Ha még sokáig tartott volna az üldözés, esetleg kifogynak a készletekből és akkor kénytelenek lettek volna dolguk végezetlenül visszafordulni, hogy a legközelebbi állomáson tankoljanak. Aminek Vader nagyúr nagyon nem örült volna.

Ekkor odakiáltott neki a jobb oldali irányítóárból az egyik radarkezelő, a figyelmét kérve.

– Kapitány! Valaki szökni próbál a korvettről!

Ezzel egy időben a hadihajó hasán sorakozó lövegállások vezérlőfülkéjében az ütegparancsnok, Bolvan tüzérkapitány kényelmesen karba tett kézzel nézte a romboló környezetét mutató körkörös képernyőt, amin egy parányi pontot vett észre, ahogy elválik a hangárban álló korvett törzsétől és lefelé kezd távolodni. Kipillantott a szemközti páncélüveg ablakon az alant izzó bolygóra. Még szabad szemmel is látszott az úrjármű, igaz nem sokáig.

– Újabb mentőegység, uram! Most startolt! Mi a parancs? – a vezérlőpultnál ülő fiatal tüzértiszt keze tétova mozdulattal a számítógép vezérlésű nehézlövegek kapcsolója felé nyúlt.

A felettese – abban a magabiztos tudatban, hogy a helyzet korlátlan ura, s hogy félelmetes tüzerő van a keze alatt – könnyed közönnyel tanulmányozta a mentőegységet nyomon követő életjel szenzorok adatait. Mindegyik állapotjelző üresen kéklett.

– Főlsleges tüzelnie, Hija hadnagy. A műszerek szerint nincs élőlény a fedélzetén. A mentőegység kilövőszerkezete nyilván rövidzárlatot kapott vagy helytelenül programozták. Ne pocsékolja az energiát. – azzal elfordult, hogy egy oldalsó monitoron figyelje inkább a lázadó hajóról átváramló foglyokról és hadianyagokról kiíródo jelentéseket.

* * *

Thripio az aprócska kabinablakon át kibámulva megbabonázva nézte a Tatuin sárgásan vibráló gömbjét, ahogy a bolygó feltartóztatlanul szívta magába a parányi mentőkapszulát. Tudta, hogy valahol messze mögöttük lassan láthatatlanná zsugorodik a szétlőtt alderaani hajó és a császári cirkáló, aminek tüzérei valamiért nem lőttek rájuk.

Ennek csak örült. Ha sikerül netán egy civilizált város közelében szállniuk, majd keres magának valami derűs légkörű, elegáns elfoglaltságot, ami jobban megfelel az ő helyzetében levő, nagy gyakorlattal rendelkező munkaerőnek, mint a lázadásban való részvétel. Egyszerű gép léteire éppen eléggé megviselték az utóbbi hónapok izgalmai, az a sok zűrzavaros esemény, konspiráció, csata és menekülés, amiket végig kellett csinálnia. És nagyon nem hiányzott neki ez az egész.

De itt még egyelőre nem tartottak, mert ahogy Artu vaktában nyomogatta a műszerfal gombjait, az sok mindennel kecsegtetett, csak sima szállással nem. Thripio némi aggálllyal szemlélte tömzsi társát az átmeneti súlytalanságban lebegve és két kezével a kabin falának támaszkodott.

– Biztos vagy benne, hogy tudod kezelni ezt a micsodát?

Artu mindössze egy diplomatikus fütttyel válaszolt, ami kevéssé csillapította a nyugább robot felkorbácsolt idegállapotát.

* * *

A kábítóbilincs, mellyel a lány kezeit összekapcsolták elöl, egy meglehetősen hatékony és kegyetlen eszköz volt, ami minden szabadulási kísérletre fájdalmas elektromos kisülésekkel reagált, hogy elvegye a fogoly kedvét a további próbálkozástól. Rendes körülmények között aligha szenteltek volna egy apró termetű nőnek ily fokozott éberséget az állig felfegyverzett osztag katonái, most azonban tudták, hogy az életük függ attól, biztonságban megérkeznek-e vele a célhoz.

Mindazonáltal, amikor a hölgy szándékosan lelassította lépteit a folyosón, kiderült, hogy foglyul ejtői azért szívesen bántalmazták egy kicsit. Az egyik fegyveres durván hátba taszította, amitől majdnem felbukott. Hátrafordult és gyilkos pillantást vetett a goromba katonára. De, hogy a pillantás milyen hatást váltott ki, nem tudhatta, mert az illető arca tökéletesen rejtve maradt a páncélsisak mögött.

A Tantive IV. középső szintjén végighúzódo főfolyosón, ahová rövidesen beléptek, még mindig terjengett a füst, ami a sugárvetők által a falakba ütött lyukak parázsló széleiből áradt. A fémpadlón elszórtan az Alderaani Konzuli Biztonsági Szolgálat és az űrhajó személyzetének, valamint utasainak elesett tagjai heverték. Távolabb piszkos páncélzatú rohamosztagosok gyülekeztek, fokozatosan elhagyva az elfoglalt korvettet. Az egyik oldalsó járatból hirtelen fekete árnyék bukkant elő, nyomában egy nyársat nyelt birodalmi tiszttel. A foglyot kísérő csapat azonnal megtorpant előtte, s ahogy a lány felnézett az ismerős alakra, elállt a lélegzete félelmében, máskor rendíthetetlen önuralma ellenére.

Darth Vader fenyegető tömege volt az, amely fölé magasodott, az ő szúrós szeme villogott az ocsmány légzőrostéllal kombinált, sötétített szemlencsék mögött. Alig láthatóan megrándult az arca – ennyi volt mindössze a hölgy reakciója. És amikor megszólalt, cseppet sem remegett a hangja:

– Darth Vader! Hát persze...! Ki más lehetne? Tudhattam volna! Csak ön lehet ilyen vakmerő... és ostoba! De ezt nem fogja szó nélkül lenyelni a császári szenátus! Ha értesülnek róla, hogy megtámadott egy diplomáciát...

– Leia Organa szenátor! – dörmögte elégedetten Vader, elég hangosan ahhoz, hogy a hangja elnyomja a lány ingerültséget tükröző tiltakozását. Abból, ahogyan élvezettel ízlelgetett minden egyes szótagot, nyilvánvaló volt, mennyire örül, hogy a lány előkerült.

– Ne játssza a sértett ártatlanságot, hercegnő! Tudom, hogy ezúttal nem diplomáciai küldetésben jár. Az önök hajója átlépte egy zárt rendszer határát és a fülük botját se mozgatták a számtalan figyelmeztető jelzésre, majd pedig a flotta felszólításaira, hogy forduljanak vissza! – mondta vészjóslóan, csípőre tett kezekkel.

Az irdatlan fémkoponya most közelebb hajolt két fejfel alacsonyabb foglyához, s hangosan szuszogva folytatta mondandóját.

– Tudomásom van róla, hogy abból a rendszerből néhány lázadó kém nagy mennyiségű titkos katonai információt sugárzott fel az önök hajójának! Aztán sajnos végeztek magukkal, mielőtt kérdőre vonhattuk volna őket! Halljam! Hol vannak a tervrajzok, amiket ide küldtek?

Sem Vader szavainak, sem zord jelenlétének nem volt különösebb hatása a lányra.

– Egy szót sem értek abból, amit beszél! – vágott vissza dacosan, bátran szembenézve a fekete lovaggal. – Én, mint a birodalmi szenátus tagja, diplomáciai küldetést teljesítek, hogy...

– Hogy csatlakozzon a Felkelők Szövetségéhez! – vágott a szavába vádlóan Vader. – Tehát ön is áruló! És az ellenség kezére játszik!

A hölgy mögött álló rohamosztagosokra pillantott és ingerülten intett nekik.

– Elvezetni!

A lány lehajtott fejfel hagyta, hogy a gárdisták tovább taszigálják a folyosón a főzsilip irányába, a többi túlélő után. A Sith nagyúr szóltanul elindult a másik irányba, hogy beszéljen a helyszínelő csapat vezetőjével. A mellette loholó Daine Jir parancsnok ekkor megszólalt, őszinte szavaival figyelmeztetni próbálva ingerült felettesét a várható következményekre.

– Veszélyes fogva tartani. – kockáztatta meg az önálló véleményt Jir, aki azon kevesek közé tartozott, akik nem féltek a fekete lovagtól. – Ha netán kitudódik az ügy, komoly nyugtalanságot okozhat a szenátusban. Amellett rokonszenvet ébreszthet a felkelők iránt.

A parancsnok felnézett a kiismerhetetlen fémarcba, aztán könnyedén hozzátette még:

– Helyesebb lenne nyomban likvidálni.

– Nem. A legfőbb feladat most az, hogy meghatározzuk a rejtett bázisuk helyét. – válaszolta fesztelenül Vader. – A lázadók összes kémje elpusztult, általunk vagy a saját keze által. A flottájukat szétvertük és ez a hajó az egyetlen nyomunk, amin elindulhatunk az üldözésükre. Ennélfogva jelenleg ő a megoldás kulcsa. Az a szándékom, hogy mindent kiszedjek belőle, amit csak lehet. Ha majd szükségesnek látom, likvidáljuk, de előbb megtudom az ellenséges bázis koordinátáit.

A parancsnok lebiggyesztette vértelen ajkát, s enyhén megcsóválta fejét, talán némi együttérzéssel a lány iránt, mivel jól ismerte a felettese kegyetlen módszereit.

– Előbb fog meghalni, minthogy kiadjon bármilyen információt.

– Ezt bízsa csak rám. – válaszolta vérfagyasztó közönnyel Vader.

Egy pillanatig elgondolkozott, aztán így folytatta:

– Bocsássanak ki széles sávú vészjelzést a korvett adójának azonosítóját használva. Jelezzék benne, hogy a szenátor hajója váratlan meteorviharba került és számos törmelékkel összeütközött. Majd pár órával később tudassák az apjával és a szenátussal, hogy a vészjelzést követve megtaláltuk a hajót, de a fedélzetén mindenki életét veszttette, mire odaértünk. A fekete doboz adataiból arra lehet következtetni, hogy az elhárítópajzsok a túlterheléstől felmondták a szolgálatot, s a meteorok valósággal szitává lyuggatták a hajó törzsét, amittől a belső atmoszféra teljesen megszökött belőle.

Egy a harctól és kutatástól kimerült katonákból álló osztag masírozott oda eltökélten a parancsnokhoz és a fekete lovaghoz. Vader várakozóan nézett az élükön haladó Nahdonnis Prajira.

– A keresett információk nincsenek a hajó fedélzetén. A központi adatbank sem tartalmaz használható információkat, mindent kitöröltek belőle. – darálta gépiesen a helyszínelőket vezető tiszt. – Nincs jele annak sem, hogy a rendszerbe való beugrásunk kezdete óta a korvett bármilyen kifelé irányuló adást sugárzott volna. A harc során csak három, feltehetőleg hibásan működő mentőegység hagyta el a hajót, de a mérések szerint

nem voltak élőlények a fedélzetükön, ezért nem lőttük szét őket. Mostanra mind lezuhantak a bolygóra.

– Igen, nincs kizárva, hogy tényleg hibásan működtek azok a mentőkabinok. – tépelődött Vader nyugtalanul. – De lehet, hogy épp az egyikben voltak a tervrajzok. Az adattárolók nem élőlények. Tegyük fel, hogy egy bennszülött netán megtalálja őket. Biztos, hogy fogalma sincs róla, milyen fontosak azok az adatok: alighanem letörli őket saját használatra. De azért... küldjenek le egy különítményt és szerezzék vissza az adathordozókat, ha ott vannak. Vagy szerezzenek bizonyosságot arról, hogy nem is voltak ott. – adta ki végül a parancsot Jirnek és a vigyázzban álló helyszínelő tisztnek. – És csak semmi felhajtás: fölösleges magunkra vonni a figyelmet, akármilyen ócska, isten háta mögötti bolygó is ez.

Amikor a kutató osztag elvonult, Vader ismét Jirhez fordult.

– Amint végeztünk, párologtassák el ezt a roncsot. Ne hagyjunk nyomot magunk után. A legjobb lenne a rendszer egyik napjába lődni az egészet. Ami pedig azokat a mentőkabinokat illeti: nem vállalhatom a kockázatot, mert nem vagyok benne biztos, hogy hibásan működtek. Azok az adatok, amelyek esetleg benne vannak az egyikben, túlságosan nagy kárt okozhatnak nekünk. Személyesen foglalkozzon ezzel a dologgal, parancsnok! Ha azok az információk mégiscsak léteznek, mindenáron vissza kell szerezni vagy meg kell semmisíteni őket! – érezni lehetett az elégedettséget a hangjában, ahogy hozzátette: – És ha ezt is elintézzük és a szenátor is a kezünk között van, akkor már gyerekjáték lesz a végére járni ennek a nevetséges felkelésnek.

– Úgy lesz, ahogy parancsolja, Vader lovag. – hajtotta meg magát Daine Jir. Azzal mindketten beléptek a zsilipbe és a csillagrombolóhoz vezető függőfolyosón keresztül elhagyták a Tantive IV. fedélzetét.

MÁSODIK FEJEZET

Egy régi telepes mondás szerint az ember hamarabb kiégetheti a szemét, ha tekintetét a Tatuin nap perzselte pusztaságaira szegezi, mintha egyenesen a bolygó két hatalmas ikernapjába bámul, olyan átható és erőteljes sugárzás verődött vissza azokról a végtelen homokdűnékről. Az intenzív sugárzás ellenére mégis élet jött létre valamikor régen az azóta már kiszáradt tengerekben, aminek legszívósabb képviselői máig fennmaradtak a kietlen tájon, alkalmazkodva az igencsak megváltozott körülményekhez. A hajdani tavak és tengerek medrében visszamaradt homoksivatagokban ha gyéren is, de sokfelé tenyészett a növényi és állati élet. A fennmaradáshoz azonban minden élőlénynek okvetlenül szüksége volt egyvalamire: vízre.

A Tatuin vize azonban a sarkvidékek tavaitól és néhány oázis forrásaitól, kútjaitól eltekintve emberi célokra nem volt könnyen hozzáférhető. A légkör csak vonakodva adta ki magából a szegényes csapadékot. A nedvességet úgy kellett kicsikarni a kegyetlenül kék, szinte egész évben felhőmentes égtől – kiimádkozni, kipréselni, lecsalogatni a szomszédos felszínre.

A barátságtalan síkság egyik enyhén kiemelkedő pontján két alak állt, akiknek éppen ezt a nedvességet kicsalogatni volt a legfőbb gondjuk. Kettejük közül az egyik merev volt és fémes testű; egy szilárdan álló GX–8–as páragyűjtő berendezés, amely biztosan megvetette lábazatát a homokréteg alatt kezdődő sziklás talajban. Mellette a másik alak jóval mozgékonyabbnak látszott, habár őrá is ugyanolyan erővel záporoztak az intenzív napsugarak.

Luke Skywalker éppen kétszer annyi idős volt, mint a tízéves Pretormin páragyűjtő, a helyzete mindazonáltal kevésbé volt biztonságos. Jelenleg azzal volt elfoglalva, hogy halkán káromkodva szidta a hőingadozás mérő makrancoskodó szelepbeállítóját. Időnként félretette a megfelelő szerszámot és türelmét vesztve nagyokat csapott a homokviharok által összekaristolts szerkezetre. Nem mondhatni, hogy bármelyik módszer eredményes lett volna. Luke biztos volt benne, hogy a páragyűjtők mozgó alkatrészeihez használatos kenőanyag, ami csábító, olajos csillogásával szinte vonzotta a port, néhány csikorgó, apró homokszemcsét szippantott magába; ettől akadhatott el a szerkezet forgórésze. A fiatalember levette fejéről a napszúrástól védő fehér sapkát, letörölte verejtékét a homlokáról és egy pillanatra fölegyenesedett. Könnyű szellő túrt bozontos, barna üstökébe, s meglibbentette a buggyos, piszkosfehér munkatunikát, ahogy ott állt, csípőre tett kézzel farkasszemet nézve a szerkezettel. Nincs értelme haragudni rá – nyugtatgatta magát elégedetlenül. Hiszen csak egy oktan gép.

Miközben Luke a maga bajával volt elfoglalva, megjelent mellette egy harmadik figura. Buzgón előgurult a páragyűjtő mögül, s vékony karjait fölemelve, ügyetlen mozdulatokkal elkezdett matatni az elromlott részen. Egy Treadwell típusú javító robot volt: hat karja közül csak három működött, s azokat is jobban elnyűtte már a használat, mint Luke lábán a csizmát. A WED-15-77 típusú gép bizonytalan, el-elakadó mozdulatokkal dolgozott, fotoreceptorait a páragyűjtő vezérlőpaneljére fókuszálva.

Luke szomorúan szemlélte küszködését, azután felpillantott a szembántóan kék égre. Nyoma sem volt felhőknek, s a férfi pontosan tudta, hogy amíg ilyen száraz marad az idő, a páracsapda csak hajnalonta képes némi vizet kivonni a légkörből és összegyűjteni a földalatti tartályában. Addigra működnie kellene. Már azon volt, hogy megpróbálja még egyszer megtalálni a hibát a gépezetben, amikor a szeme megakadt egy erőteljes fényvillanáson. Messze fönt a magasban mintha megcsillant volna az ikernapok fénye valamin. Talán egy légi járművön vagy űrhajón?

Mivel ezen a környéken elég gyér volt a forgalom, kíváncsiságában azonnal megfeledkezett a munkájáról. Szerszámos övén lógó táskájából kapkodva előrántotta gondosan tisztán tartott MB450-es elektronikus látcsövét, s bekapcsolva képernyőjét a lencsék az ég felé fordította.

Hosszú pillanatokig fürkészte a mennyböltöt, s szívből kívánta, bárcsak egy komoly távcső volna nála e helyett az elavult vacak helyett. Egyre csak bámult, próbálva kivenni a részleteket a távolban látott objektumon, s közben a páragyűjtő, a hőség és a napi munka mind feledésbe merült a számára. Aztán a távcsövet hirtelen mozdulattal visszadugta a táskájába, sarkon fordult, s nyugtalanul a közelben parkoló terepsiklója felé iramodott. Félúton a jármű felé valami az eszébe juthatott, mert hátrafordult.

– Nyomás! – kiáltotta türelmetlenül. – Mire vársz? Kapd össze magad!

A Treadwell elindult felé, habozva megállt, aztán nyikorogva elkezdte önmagát vizsgálgatni, mivel az eresztékeiből füst pöfögött elő. A fiatalember további utasításokat kiáltott oda neki, végül megvetően legyintve feladta, mert rájött, hogy itt alighanem többre lenne szükség, mint szavakra, ha ismét mozgásra akarja serkenteni a WED-15-77-est.

Skywalker egy pillanatig tévovázott, vajon otthagyja-e a bajba került gépet, de végül meggyőzte magát az időrabló műszaki mentés hiábavalóságáról. Látható, hogy létfontosságú alkatrészek mentek tönkre benne. Így hát türelmét vesztve bevágódott a rozsdabarna terepsiklóba, amitől a nemrég megjavított lebegtetőjű gépezet vészesen oldalra billent, egészen addig, amíg Luke a műszerfal mögé csusszanva egyensúlyba nem hozta a járművet. A könnyű kis szállítóeszköz, ahogy ismét egyenesbe jött, körülbelül két lábnyira a homokos talaj fölött stabilizálódott repulzorain, akár egy csónak a viharos tengeren. Sofőrje indított, s meg se várva, hogy felpörögjenek a turbinái, rögtön alaposan odatett a motoroknak, amelyek kínjukban felbődültek. Ahogy az X-34-es gép nekilódult a

távoli Anchorhead városa felé, a homok magasra szökött a légturbinák nyomában.

Luke háta mögött az égő robot fekete füstje még egyre kígyózott a kristálytisza sivatagi égbolt felé, akár valami szánalmas jelzőtűz füstje. Mire visszatér, minden bizonyral csak hűlt helyét találja roncsának. A Tatuin végtelen sivatagaiban nemcsak a húsnak, de a fémnek is voltak dögevői.

* * *

A Tatu–I és II ikernapok által fakóra szívott kő és fémépítmények szorosan egymáshoz bújnak, legalább annyira a homokviharok elleni védelemért, mint amennyire a társaság kedvéért: ez a messzire húzódó épületsor volt Anchorhead földműves település.

A porlepte, kövezetlen utcákon tökéletes nyugalom uralkodott. Nem hallatszott más, csak a bársonylegyek unott zizegése a betonépületek repedezett ereszcsergőiben, melyek jó, ha emberöltőnként egyszer láttak esővizet ezen a vidéken. Valahol egy kutya ugatott, egyetlen jelül annak, hogy a település lakott, míg meg nem jelent egy magányos öregasszony is. Elindult az út túlsó oldalára, fényvisszaverő napkendőjét szorosan maga köré csavarta.

Valami arra készítette, hogy felnézzen, fáradt szeme a messzeségbe kémlelt. A távolról érkező hang hirtelen felerősödött, ahogy a következő sarok mögül egy csillogó, lekerekített orrú szerkentyű dübörgött elő. Az öregasszony szeme majd kiugrott ijedében, látván, hogy a jármű szinte egyenesen feléje tart, a legcsekélyebb szándékot sem mutatva, hogy kitérjen vagy lefékezzen. Botorkálva menekült előle a legközelebbi épület teraszának védelmébe. Aztán levegő után kapkodva, dühösen rázta öklét a távolodó terepsikló felé és felemelte hangját, hogy túlkiabálja az elenyésző robajt.

– A fene az ilyen kölykökbe, hogy mikor tanulnak már meg fékezni!

Lehetséges, hogy Luke látta az asszonyt, de hallani nem hallotta. Ugyanis egész mással volt elfoglalva. Éles kanyarral befordult egy alacsony, hosszú vasbeton szín mögé, s hirtelen fékezve megállt. A város peremén álló, fehérre meszelt épület tetején és oldalán kábelek és huzalkötegek dudorodtak, valamint néhány antenna. A Tatuin irgalmatlan homokja dermedt, sárga hullámtarajokban tört meg a sivataggal dacoló falak tövében. Senkinek se jutott eszébe, hogy eltakarítsa onnan. Minek? Másnap ugyanúgy talált volna mindent.

Luke kiugrott a járművéből, odaloholt a bejáráshoz, félrelökte a tolóajtót és besietve elkurjantotta magát:

– Hé!

A légkondicionált gépszín rozoga irányítópultja mögött, piszkosszürke szerelőruhában egy tagbaszakadt fiatalember ült, szétterpesztett lábbal. Az arcát vastagon borította a napolaj, nehogy leégjen. Az ölében ülő lánynak a bőrét ugyanezzel az olajjal kenték be, s a kezelt felületből jóval nagyobb darabok látszottak ki a ruha alól, mint ami illendő lett volna ezen a vidéken. Érdekes módon még a testére száradt izzadság is jól állt neki.

– Hé, mindenki! – kiáltotta el magát ismét Luke, tekintve, hogy az első kiáltással, mondhatni mérsékelt hatást ért el. Aztán elszaladt a szín túlsó végébe, a szerszámos kamra felé, miközben a szerelő – még mindig félálomban – végighúzta kézfejét a száján, s álmosan azt dörmögte maga elé:

– Nem valami ifjú süvölvény süvöltött el erre?

A lány az ölében érzéki mozdulatokkal egy nagyot nyújtózott, amitől viseltes ruhája félrecsúszott, további izgalmas bőrfelületeket tárva fel az érdeklődők előtt.

– Áá! – ásította közönyös torokhangon. – Csak a Sajtkukackára jött rá megint a roham.

Deak és Windy Starkiller egyszerre nézett fel az elektronikus biliárdjátékból, amikor Luke berontott a helyiségbe. Az öltözetük nagyon hasonlított Skywalkeréhez, csak

valamivel jobban állt rajtuk, s kevésbé volt elnyűtt a gondos munkakerülésnek hála.

Sokkal szembetűnőbb volt azonban az a különbség, amely a három fiatalember és az asztal túlsó végén helyet foglaló magas, jóképű játékos között mutatkozott. Gondosan nyírt hajával, méretre szabott fehér egyenruhájában úgy virított köztük, mint pipacs a zabtáblában. Az illető háta mögül halk zümmögés hallatszott: egy javító robot dolgozott türelmesen a gépállomás felszerelésének valamelyik törött darabján.

– Ébredjetek már, fiúk! – kiáltotta Luke izgatottan.

Csak akkor vette észre az egyenruhás férfit. A csodálkozástól hirtelen elkerekedett a szeme, ugyanebben a pillanatban a másik is felismerte őt.

– Biggs!

A férfi arca valami vigyorfélére görbült hetyke bajusza alatt, ahogy felállt székéről.

– Helló, Luke! – azzal melegen megölelték egymást.

Skywalker végül hátralépett és leplezetlenül bámulta a másik elegáns egyenruháját.

– Nem tudtam, hogy itt vagy. Mikor érkeztél?

A férfi hangjából kicsendülő magabiztosság már–már az önteltség határát súrolta.

– Nemrég. Gondoltam, meglepek egy kicsit, nagyokos. – lazán körbemutatott a helyiségben. – Azt hittem, itt talállak a másik két naplopóval. – Deak és Windy elmosolyodott a kitételre. – Az eszembe se jutott, hogy dolgozol.

Fesztelenül felnevetett, azzal a sajtóságos nevetéssel, aminek csak kevesen tudtak ellenállni.

– Hát, ami azt illeti, nem sokat változtál az akadémián. – jegyezte meg Luke kritikusan. – Nagyon hamar visszajöttél. – rövid szünet után elkomolyodott az arca. – Te, csak nem... mondd már, megkaptad a tiszti kinevezésed?

Volt valami kitérő hangsúly a hangjában, ahogy Biggs a tekintetét félrefordítva végül megszólalt, az egész társasághoz intézve szavait:

– Hát persze hogy megkaptam. Épp a múlt héten szegődtem el a Rand Ecliptic nevű teherszállító hajóra. Biggs Darklighter első tiszt, szolgálatára! – peckesen tisztelgett, félig komolyan, félig viccelődve, s az ajkára ismét kiült az az önelégült, s mégis lefegyverző mosoly. – Azért jöttem vissza, hogy mindnyájatoktól elköszönjek, ti szerencsétlen szárazföldi patkányok.

Mindannyian jóízűen nevettek, nem sértődve meg a kitételen, majd Lukenak hirtelen eszébe jutott, hogy miért jött haza olyan ész veszejtve az imént.

– Majdnem elfelejtettem! – mondta nekik és ismét hatalmába kerítette korábbi izgatottsága. – Valami csata folyik itt az úrben, a közelünkben! Gyertek, nézzétek meg!

– Remélem, ez a mostani nem a szokásos mesebeli csatáid egyike, Luke. – mondta Deak, rosszkedvűen félrehúзва száját. – Nem eleget ábrándoztál már? Felejtsd el...!

– Hogyhogy felejtsem el, hát nem érted? Komolyan beszélek: tényleg csata van odakint!

Némi könnyörgéssel, s nem kevés taszigálással nagy nehezen sikerült rávennie a gépállomás személyzetét, hogy kimenjenek vele az erős napfényre. Camie különösen rühellte a dolgot.

– Megbánod, ha potyára cipeltél ki, Luke! – figyelmeztette a lány, s közben igyekezett beárnyékolni szemét a metsző sugárzás elől.

Skywalker már a szeméhez is illesztette távcsövét, az eget fürkészve. Nem telt bele fél perc sem és megállapodott egy ponton.

– Ugye megmondtam! – erősködött izgatottan. – Ott vannak, ni!

Biggs odalépett mellé, s a távcsőért nyúlt, miközben a többiek a puszta szemüket erőltették, a kezükkel árnyékolva az ikernapok fényét. Egy apró igazítás a lencsén elégnek bizonyult ahhoz, hogy Darklighter megfelelő nagyításban lássa az égbolt fakó kékjében kirajzolódó ék alakú, ezüstszürke pöttyöt. A lélegzete elakadt egy pillanatra, ahogy felismerte a birodalmi csillagrombolót, aminek hasi dokkjában egy koréiai korvett állt. De

mivel nem látott semmi lövöldözést, járőröző TIE vadászokat, azon kezdett tűnődni, érdemes-e igazat adnia barátjának vagy inkább cáfolja meg őt? Nem akarván felfújni az ügyet, végül úgy döntött, inkább lehűti a kedélyeket.

– Ugyan már, nagyokos, szó sincs itt csatáról! – mondta végül, s leeresztve a távcsövet, gyöngéden a barátjára nézett. – Egyszerűen ott lebegnek, ha jól látom a légkör határán. Két hajó, nem vitás. Egy nagyobb és egy kisebb. Biztosan átrakodnak, mert nem akarnak bedokkolni valamelyik orbitális úrállomásra vagy leszállni egy kikötőben. Így olcsóbban megússzák a rakodást.

– De értsd meg, korábban nagy lövöldözés volt! – tette hozzá Luke magyarázólag. – A két hajó között...! Láttam...!

Kezdeti lelkesedése alaposan megcsappant az űrhajók terén tapasztaltabb barátja megsemmisítő véleményétől.

Camie kikapta a távcsövet Biggs kezéből, amely a hirtelen mozdulattól az egyik lámpaoszlophoz koccant. Luke villámgyorsan elvette tőle, s aggodalmaskodva forgatta, nem sérült-e meg a drága szerkezet.

– Csak finoman, hallod-e!

– Ne ess már úgy kétségbe, Sajtkukac! – gúnyolódott vele a lány lenézően.

Luke fenyegetően elindult felé, aztán hirtelen megtorpant, ahogy a tagbaszakadt szerelő könnyedén közéjük lépett, s megtisztelte őt egy figyelmeztető vigyorral. A fiatalember habozott, aztán megrántotta vállát.

– Nem győzöm eleget mondani neked, Luke – szólalt meg Laze Loneozner az olyan ember hangján, aki már belefáradt, hogy unos–untalan ugyanazt a kézenfekvő dolgot ismételgesse –, hogy a felkelés tőlünk messze zajlik. Kétlem, hogy a császárság egyáltalán harcba bocsátkozna ezért a rendszerért, ha arra kerül a sor. Hidd el nekem, úgy hiányzik nekik a Tatuin, mint púp a hátukra.

Mielőtt Skywalker valami választ motyoghatott volna, hallgatósága elkezdett visszaszállingózni a színbe. Fixer átölelte Camiet és Luke mafláságán vihogtak. Még Deak és Windy is egymás közt sutyorogtak – nem vitás, hogy róla – gondolta Luke elégedetlenül.

Lassan ő is elindult utánuk, de azért még egyszer hátrapillantott, föl, a két űrhajó összeolvadni látszó távoli pöttyére az égen. Abban azért biztos volt, hogy tényleg látta a köztük cikázó fénysugarakat, mielőtt a nagyobbik utolérte és hasi dokkjába húzta volna a menekülni próbáló kisebbiket. És az is biztos volt a számára, hogy nem a Tatuin napjainak fényét verte vissza az a két acéltest menet közben.

* * *

– Micsoda sivár egy hely!

Thripio óvatosan hátrafordult, s visszapillantott a félig homokba ágyazódott mentőkabinra. Belső giroszkópjai még mindig bizonytalankodtak a keményre sikerült landolás okozta megrázkódtatástól. Jó vicc! Még, hogy landolás! Ezt a földrengést, amit Artu okozott, landolásnak hívni föltöbb hízelgő lenne ránézve.

Másrészt viszont – gondolta a történeteket elemezve – inkább hálásnak kellene lennem neki, hogy egyáltalán egy darabban értünk le. Ámbár – morfondírozott magában, miközben a barátságtalan tájat fürkészte – nem biztos, hogy jobban jártak azzal, hogy lejöttek, mintha ott maradtak volna a foglyul ejtett korvetten. A horizont északi oldalát végig magas homokkő fennsíkok és távoli hegyek sziluettjei zárták el. Az összes többi irányban végtelenbe vesző sorban homokdűnék tornyosultak, akár egy távolba nyúló irdatlan sárga fogsor. A homoktenger egybeolvadt az égből ömlő sárga sugárzással; szinte lehetetlen volt megmondani, hol végződik az egyik és hol kezdődik a másik.

Ahogy a két robot lassan eltávolodott a kabintól, a nyomukban finom szemcsés homokfelhő emelkedett a magasba, majd üledett le. A járműnek, amely feladatát maradéktalanul teljesítette, most már semmi hasznát sem vehették. Egyik robotot sem tervezték ilyen talajon való mozgásra, így hát csak nehezen haladtak a süppedős felszínen.

– Úgy látszik, minket is csak azért teremtettek, hogy szenvedjünk. – nyögte Thripio, mélységes önsajnálatba feledkezve. – Micsoda pocsék élet ez! – összerándult, mert a jobb lábában valami megcsikordult. – Jobb lesz pihennem egy kicsit, mielőtt darabokra hullok. A belső részeim még nem heverték ki azt a fejre állós becsapódást, amit te landolásnak hívsz.

Meg is állt, de az Artu egység csak ment tovább. A tömzsi kis automata éles szögben elfordult és a legközelebbi platótányér pereme felé poroszkált lassan, de azért határozottan gördülve előre kerekein.

– Hahó! – kiáltotta Thripio, Artu azonban rá se hederített, csak nyomult egyre tovább. – Hová mész, nem hallod?

Erre az asztroszer megállt és elektronikus magyarázatba kezdett, amire Thripio kimerülten nekilódult és a nyomába szegődött.

– Hát én pedig arra nem megyek! – jelentette ki a protokoll droid, amikor a társa befejezte mondanivalóját. – Túl sziklás arrafelé. Ebben az irányban sokkal könnyebb. – mutatott déli irányba, a sziklától távolabb. Fémkarjával ócsárlóan hadonászott a magas fennsíkok felé.

– Ugyan miből gondolod, hogy arrafelé települések vannak?

Válaszul hosszú, gondosan modulált füttyjel érkezett valahonnan Artu belsejéből.

– Ugyan, hagyjuk a nagyképű műszaki locsogást! – csattant fel Thripio ingerülten. – Elegem van már a döntéseidből!

Az asztroszer sértődötten csipogott egyet.

– Helyes, menj csak, amerre akarsz. – hagyta jóvá nagyvonalúan az aranyszínű robot. – Nem kell hozzá egy nap se és a homokban rekedsz, te rövidlátó ócskavasrakás!

Azzal megvetően taszított egyet az Artu egységen, amittől a kisebb gépezet valósággal leszánkázott a közeli homokdombon. Az aljához érve visítva felborult, s a burkolatáról letört egy kisebb fedőlemez, ami az egyik csatlakozó aljzatát volt hivatva védeni a külvilág viszontagságaitól. Az őt ért inzultus komolysága miatt azonban ezt észre se vette.

A törzséből kidugott végtagjaira támaszkodva nagy keservesen sikerült valahogy lábra állnia. Csakhogy addigra Thripio már el is indult a vakító, összefolyó látóhatár felé és a válla fölött visszapillantva csak ennyit mondott búcsúzóul:

– Vigyázz, nehogy eszedbe jusson, hogy kövess és segítségért rimázkodj! – fenyegetőzött a karját lengetve felé. – Mert úgyse segíték rajtad!

A dűne pereme alatt közben Artu végre összeszedte magát. Egy pillanatig még egy helyben maradt, hogy az egyik karjára szerelt kendővel megtisztítsa egyetlen elektronikus szemét a rátapadt homoktól. Azután kitört belőle egy ugyancsak elektronikus sikoly, ami ha nem is egészen, de már–már emberi dühkitörésre emlékeztetett. Végül zümmögött valamit, mintha magamagát nyugtatgatná, majd sarkon fordult, s vánszorogva elindult a homokkőszirtek felé, mintha mi sem történt volna.

* * *

Néhány óra múlva a végsőig kimerült Thripio – akinek a belső termosztátja már addig is olyan túlterhelést viselt el, hogy bármelyik pillanatban végképp felmondhatta a szolgálatot – óvatos léptekkel mászott az előtte tornyosuló homokdomb teteje felé, kétségbeesetten remélvén, hogy az utolsó akadály áll előtte. Nem messze tőle megfakult

kalciumoszlopok – akár a támpillérek; valami hihetetlen méretű vadállat megsárgult csontjai – szolgáltak feltűnő, bár nem sok jóval kecsegtető tájékozódási pontul számára. Felérve a homokdűne peremére, a protokoll droid várakozásteljesen pillantott előre. A remélt emberi civilizáció zöld foltjai helyett azonban csak újabb homokdűnék tucatjai tárultak a szeme elé, amik szakasztott olyan alakúak, s pontosan annyi reménnyel kecsegtetőek voltak, mint az, amelyiknek éppen a tetején állt. A legtávolabbi még magasabbra tornyosult a messzeségben, mint az, amit épp az imént mászott meg.

Thripio megfordult és visszanézett a most már távolba vesző sziklás fennsík felé, amely a felfelé szálló meleg és a távolság torzító hatásától lassan felismerhetetlenné vált.

– Te rövidzárlatos törpe. – motyogta maga elé ingerülten. Még most sem vallotta be magának, hogy talán, esetleg, mégiscsak igaza lehetett az Artu egységnek.

– Ezt is neked köszönhetem! Te bosszantottál föl úgy, hogy végül mégis erre jöttem! De nem baj, te se jársz jobban!

Meg én se, ha azonnal nem megyek tovább – állapította meg a helyzetét mérlegelve. Így hát haladéktalanul tett egy lépést előre és nyomban hallotta is, ahogy tompán megnyikordul valami az egyik lábízületében. Az önvédelmi programjainak köszönhetően pokoli elektronikus félsz kerítette hatalmába, ezért lehuppant a homokba és nekilátott, hogy kirázza valahogy magából a forgók közé szorult homokszemcséket.

Esetleg mehetek tovább ebben az irányban. – biztatta magát gondolatban. – Vagy el kell ismernem, hogy kivételesen hibásan döntöttem. Akkor pedig a leghelyesebb, ha megpróbálom utolérni Artu Detút. Egyik lehetőség sem nyerte el igazán a tetszését.

Volt azonban harmadik lehetőség is. Maradhatok itt is, ahol vagyok, majd szépen elücsörgök, süttetem magam a nappal, amíg az eresztékeim meglazulnak, a belső részeim túlmelegszenek és az ibolyántúli sugárzás kiégeti a fotoreceptoraimat. És akkor belőlem is ugyanolyan szép emlékmű lesz, a kettős napú rendszer iszonyú erőinek mementója, mint az az irdatlan organizmus, amelynek a lecsupaszított csontvázával épp az imént találkoztam.

És csakugyan észrevette, hogy a receptorai lassan már olvadoznak is a túlhevüléstől. Ugyanakkor mintha valami megmozdult volna a távolban. Biztosan délibáb. De nem! Nem bizony! Határozottan fel lehetett ismerni, ahogy a fény megtörik a fémen, s az a fém valami egyenesen őfeléje tartott. Ismét felcsillant egy reménysugár előtte. Mit sem törődve sérült lába figyelmeztető jelzéseivel, felugrott és ész veszejtve integetni kezdett neki.

– Hahó! Itt vagyok! Segítség...!

Most már tisztán látta, hogy az a valami egy jármű, bár a típusát nem ismerte. Egy lassan mozgó terepjáró gépezet volt, ehhez nem fért kétség, az pedig intelligenciára és technikai fejlettségre utal itt, a semmi közepén.

Izgalmában megfeledkezett róla, hogy mérlegeljen egy fontos körülményt: vajon biztos-e, hogy embereké az a jármű?

* * *

– És tudod, akkor lassítottam, elzártam az utánégetőket és lezúgtam a szöcskével közvetlenül Deak fara mögé. – fejezte be Luke vadul hadonászva a történetét.

Kint sétáltak Biggsszel az állomás körüli teraszon, megtorpanva az épület vetette árnyékban. Bentről – ahol Fixer végre hozzálátott, hogy robotsegédje oldalán elvégezze a városka lakói által megrendelt javításokat – a munkába vett fém csendülő hangja hallatszott ki.

– Olyan közel voltam hozzá – folytatta izgatottan Luke –, hogy kis híján kisültek az első szenzoraim a gépe gázsugarától. Egy szó, mint száz, kutyaül elbántam azzal a szerencsétlen T-16-ossal.

Az emléktől ráncok szaladtak össze a homlokán. Utólag már ő is úgy vélte, túl nagy kockázatot vállalt azon a versenyen a győzelem érdekében, de ezt sose vallotta volna be még a legjobb barátjának sem.

– Owen bácsi persze nem volt boldog. Egész szezonra eltiltott a repüléstől. – a nyomott hangulat már el is röppent. A pilóta bravúr emléke elhomályosította a dolog kellemetlen következményeit a számára. Elvégre nem történt nagyobb baj és mindannyian megúszták a futamot baleset nélkül.

– Biggs, sajnálhatod, hogy nem voltál ott!

– Nem ártana, ha egy kicsit óvatosabb lennél. – intette a barátja megfontoltan. – Lehet, hogy sík terepen te vagy a menő itt és Mos Eisley környékén, de a szöcskék eléggé veszélyesek. Iszonyú a sebességük ahhoz képest, hogy csak a felhőzóna kategóriába tartoznak. Gyorsabban repülnek, mint kéne. Játszd csak nyugodtan a zsokét, aztán egy szép napon egyszer csak: bum! – jobb öklével teljes erőből belecsapott nyitott bal tenyerébe. – Nem marad belőled más, csak egy sötét folt valamelyik kanyonfal boldogabbik oldalán.

– Na nézd csak, ki beszél! – vágott vissza Luke hevesen. – Most, hogy már megfordultál néhány automatikus vezérlésű nagy csillaghajón, tisztára olyan a szöveged, mint a bácsikámnak. Úgy látszik, nagyon elpuhultál a Prefsbelt IV.-en. – indulatosan Biggs felé vágott, aki könnyedén hárította az ütést, aztán félgőzzel úgy tett, mintha viszonzná a pusztakezes támadást.

Biggs könnyed nagyképűsége hirtelen szertefoszlott, s a hangjából szokatlan melegség áradt, amikor megszólalt:

– Hiányoztál, kölyök.

Luke zavartan félrenézett. Nem akarta bevallani gyerekkori barátjának, hogy ő is ugyanígy érzett.

– Itt is sok minden megváltozott, amióta elmentél, Biggs. Olyan... – Luke a megfelelő szót kereste, aztán tehetetlenül így fejezte be: – Olyan nyugodt minden. – tekintete elkalandozott Anchorhead kihalt, homokos utcáin. – Igen, olyan csönd van.

Biggs elhallgatott, a gondolataiba merült. Körülpillantott. Kettőjükön kívül senki sem járt a környéken. A többiek inkább behúzódtak a szín viszonylagos hűvösébe. Ahogy most odahajolt a barátjához, a fiú ismét szokatlan ünnepélyességet érzett ki a hangjából.

– Nézd, Luke, én nem azért jöttem vissza, hogy egyszerűen elköszönjek tőletek, meg hogy eldicsekedjem a hőstetteimmel, csak azért, mert történetesen elvégeztem a tiszti akadémiát.

Ismét tétovázni látszott, mintha nem volna egészen biztos abban, hogy mit akar mondani. Azután elemi erővel tört ki belőle a maradék mondanivaló, hogy még véletlenül se legyen ideje visszakozni.

– Azt akarom, hogy valaki tudjon róla. A szüleimnek nem mondhatom el.

Luke tátott szájjal bámult Biggsre, s csak nyelni volt ereje.

– Mit? Miről beszélsz egyáltalán?

– Arról beszélek, amit az akadémián hallottam, meg máshol is, ahol megfordultam, Luke. Nem akármiről van szó. Néhány új baráttra tettem szert, akik nem a mi szektorunkból valók. Sokat beszélgettünk arról, ami a galaxisban folyik és megegyeztünk abban... – a hangját halkabbra fogta, mint aki titkot súg: – Szóval megegyeztünk abban, hogy amint elérjük az egyik külső rendszert, megszökünk a hajóról és csatlakozunk a Felkelők Szövetségéhez.

Luke elképedve meredt a barátjára és megpróbálta maga elé képzelni Biggset – az örök tréfacsinálót, a máról holnapra élő, felelőtlenül könnyelmű Darklightert, mint szenvedélyes, forradalmi láztól fűtött hazafit. Elég nehezen ment a dolog.

– Csatlakozni akarsz a felkeléshez? – kérdezte megdöbbenve. – Nyilván viccelsz! Hogy a csudába képzeled?

– Ne üvölts, hallod-e?! – figyelmeztette Biggs, s közben titkon a gépszín felé lesett. – Akkora a szád, mint egy vénasszonynak!

– Sajnálom! – súgta oda gyorsan Luke. – Most már csöndben leszek! Meg se mukkanok! A hangomat se hallod...

– Összebarátkoztam valakivel az akadémián – vágott a szavába Biggs türelmetlenül –, akinek van egy barátja a Bestine IV-en és az állítólag el tud vinni minket az egyik fegyveres felkelő egységhez.

– Egy barátja, aki... te tisztára megőrültél! – jelentette ki mélységes meggyőződéssel Skywalker, akinek semmi kétsége sem maradt, hogy a barátjának valóban elment az esze. – Rászánhatod az egész életed és akkor sem biztos, hogy találtok egy igazi felkelő bázist. Száz meg száz legenda kering ezekről az előőrsokról, de látni még senki se látta őket. Az sincs kizárva, hogy a barátod barátja egyszerűen császári ügynök. A végén a Kesselen végzed vagy még rosszabbul. Ha a felkelők előretolt állásait ilyen könnyen meg lehetne találni, a császárság már réges-rég lesöpörte volna őket az úrból.

– Ne félj, tudom én is, hogy nem könnyű ügy. – ismerte el Biggs vonakodva. – Ha nem sikerül kapcsolatba lépnem velük, akkor... – különös fény gyúlt ki a férfi szemében; az újonnan lelt felismerés lángja meg... talán valami más is. – Hát akkor majd megteszem egyedül, ami telik tőlem.

Átható tekintettel méregette a barátját.

– Luke, értsd meg, nem várhatom meg, amíg a császárság behív katonai szolgálatra. Azok a hírek, amik a hivatalos tömegtájékoztatási csatornákon eljutnak hozzátok, mind hamisak. A felkelés igenis nő, terjed. Én pedig a jó oldalon akarok állni, azon az oldalon, amelynek az igazságában hiszek. – a hangja kellemetlenül elbicsaklott és Luke sokért nem adta volna, ha tudhatja, mi játszódik le most a lelke mélyén. – Bárcsak hallottad volna azokat a történeteket, amiket én hallottam, Luke! Bárcsak tudomásod lenne azokról a gáztettekről, amelyekről én tudok! Lehet, hogy a császárság valaha nagy volt és virágzó, de a mostani vezetők...! – keményen megrázta fejét. – A velejéig rothadt az egész, Luke, a velejéig!

– Én meg csak itt ülök – dörmögte morcosan Skywalker – és meg van kötve a kezem.

Tehetetlenül rúgott egyet a homokba, abba az átkozott anchorheadi homokba, ami érzése szerint az egész eddigi életét kitöltötte és még a bőre alá is behatolt.

– Úgy tudom, te is nemsokára méész az akadémiára. – jegyezte meg Biggs vigasztaló hangon. – Ha pedig így van, akkor végre megszabadulsz ettől az istenverte homoksivatagtól.

– Nem úgy néz ki! – horkant fel gúnyosan Luke. – Vissza kellett vonnom a felvételi kérelmemet.

Félrekapta pillantását, mert képtelen volt Biggs hitetlenkedő szemébe nézni.

– Kénytelen voltam. A homoklakók rengeteg bajt keverték, amióta elmentél, Biggs. Először csak a farmoktól távolabb telepített páragyújtókat verték szét vagy fúrták meg a tartályaikat, hogy vízhez jussanak. Aztán odáig merészkedtek, hogy megtámadták Anchorhead külvárosát. Alig tudtuk visszaverni őket.

– Ugyan már, a bácsikád egy egész bandát ártalmatlanná tehet, ha csak egyetlen stukkere is van. – rázta meg a fejét Biggs, akit láthatólag csöppet sem elégitett ki Luke kifogása.

– Hát persze, a házat meg tudja védeni egyedül is. – mondta a fiatalember vontatottan.

– De Owen bácsinak most végre sikerült annyi páragyújtót munkába állítania, hogy a gazdaság fényesen jövedelmez. Már hatvanhárom tornyunk van a farm körül. Egy ekkora területet viszont képtelenség egymagának szemmel tartania, ezért azt szeretné, ha itt

maradnék még egy időre. Igazán nem hagyhatom itt éppen most.

– Minden együttérzésem a tiéd! – sóhajtott szomorúan Darklighter. – De eljön majd a nap, amikor megtanulod, mi a különbség a fontosnak látszó és az igazán fontos dolgok között.

Körbemutatott a sivár tájon, széles gesztussal.

– Ugyan mit ér a bácsikád a rengeteg munkával, ha a császárság úgyis mindent elvesz tőle? Épp most hallottam, hogy fokozatosan birodalmi tulajdonba veszik a külső rendszerek kereskedelmét. Nincs messze az idő, amikor majd azon veszitek észre magatokat, a bácsikád és a többiek is a Tatuinon, hogy mint béresek húzzátok az igát a császárság nagyobb dicsőségére.

– Á, nálunk nem kerülhet sor ilyesmire! – vetette ellen Luke olyan magabiztossággal, amit belül egyáltalán nem érzett. – Hiszen te magad mondtad: a császárságnak kisebb gondja is nagyobb annál, minthogy egy ilyen kőrákással vacakoljon.

– Változnak a dolgok, Luke. Egyedül a felkelés fenyegető réme tartja vissza a hatalmon levőket attól, hogy megtegyenek egyet–mást, amit kimondani se merek. Ha pedig megszűnik ez a fenyegetés, nos, két kielégíthetetlen emberi tulajdonságot ismerek: a kíváncsiságot és a mohóságot. Aligha hinném, hogy ebben az esetben a magasságos császári hivatalnokok kíváncsisága fenyegetne titeket.

Mindkét férfi elhallgatott. Lassú forgószerű hömpölygött végig méltóságteljesen az utcán. Itt–ott felkapta a homokot, aztán fennakadva valamelyik falon, homokfuvalkatokat küldött szét minden irányba.

– Bárcsak veled mehetnék! – szólalt meg végül halkán Luke és sóvárogva felpillantott. – Maradsz még egy darabig?

– Nem. Már holnap reggel el kell indulnom, hogy elérjem az Eclipticet.

– Akkor, azt hiszem... már nem találkozunk.

– Ugyan, egyszer találkozunk majd. – jelentette ki Biggs optimistán.

Az arca felderült és az ajkára ismét kiült az a lefegyverző mosoly.

– Ne félj semmit, rajtad tartom a szemem a távolból is, nagyokos! És ha kérhetlek, tedd meg nekem, hogy nem mész neki egyetlen kanyonfalnak sem időközben.

– A következő szezonban már úgyis az akadémián leszek. – dűnnyögte eltökélten Luke és érezni lehetett, hogy inkább magát győzködi, mint Biggset. – Hogy azután hová kerülök, ki tudja? – egyre határozottabb volt a hangja. – A csillagflottába nem vonulok be, az egyszer biztos. Te pedig vigyázz magadra...! Mindig te leszel... a legjobb barátom.

Fölösleges lett volna kezét rázniuk búcsúzóul. Ők ketten már régen túljutottak az ilyesmin.

– Hát akkor, viszontlátásra, Luke. – mondta Biggs egyszerűen. Azzal sarkon fordult és visszament a színbe.

Luke tűnődve nézett utána, ahogy eltűnt az ajtó mögött és a gondolatai olyan vad összevisszaságban kavargtak, akár a bolygó némelyik elemi erejű homokvihara.

* * *

Hosszan lehetne sorolni a Tatuin felszínén előforduló különleges geológiai jelenségeket. Ezek közül is az egyik legtitokzatosabb volt az a ritkás kigőzölgés, amely meglepő szabályossággal szállt fel a talajból azokon a helyeken, ahol a sivatag hullámzó homokját a rendíthetetlenül meredező sziklák és fennsíkok láncolata törte meg.

A gőzölgő sivatag fölött terjengő ködpára szakasztott olyan meghökkentően hatott, mint mondjuk egy kaktusz az Északi–sarkon; de vízpára volt kétségkívül. A meteorológusok és geológusok sokat vitatkoztak az eredetén, hol a felgyülemelő talajvíz kipárolgásának, hol a mélyből feltörő geotermikus hőforrások tevékenységének vagy éppen a légkörből éjszaka

lecsapódó nedvesség nap közbeni felszállásának tulajdonítva az okát. De mindez csöppet sem érdekelte a bolygó telepeseit, akik a párgyűjtőiket előszeretettel állították fel eme kigőzölgésekben gazdag területek közelében, hogy hozzájussanak a sivatagos világ legértékesebb ásványkincséhez: a vízhez.

Artu Detu részben ezért indult el az északi hegyek felé, a korábban eltárolt földtani ismeretei alapján úgy véelve, ezen a vidéken biztosan rátalál a helyi civilizáció nyomaira. Mert ahol víz van, ott életnek is lennie kell egy lakott világon. Másrészt pedig azért haladt erre, mert a korvetten kapott utasítások és a hozzájuk mellékelt felszín térkép szerint ebben az irányban kell lennie a hegyeken túl egy Anchorhead nevű kisvárosnak. Ami az egyetlen ismert, lakott település a kietlen vidéken. De mielőtt ezt elmondhatta volna annak az ostoba protokoll droidnak, az már fellökte őt és nekivágott az ellenkező iránynak, belegyalogolva a Déli Dűne Tenger végtelen homoksivatagába. Ahol csak a biztos pusztulás vár rá. Ez egy picit bosszantotta Artút, de annyira nem, hogy mindenáron megpróbálja megmenteni önfejű fajtársát az elkerülhetetlen végtől. Inkább a saját dolgával törődött; a feladattal, amivel megbízták.

Menet közben éberén figyelte környezetét, bármiféle mozgás, elhaladó járművek, utak vagy lábnyomok után kutatva szenzoraival a sivár tájon. De egyelőre semmit sem látott, ami bizakodásra adott volna okot az elemző programjainak. Feladatát az is nehezítette, hogy a mágneses tájolója egy szakaszon megbolondult, össze–vissza mutatva az irányt, amikor vélhetően egy nagyobb ércmező közelében haladt el. Így jó darabig kénytelen volt az égbolton átvonuló napok és holdak pályái alapján navigálni, bár ez nem szokott gondot jelenteni egy asztroszer számára.

Ahogy közeledett az este, végre elért a hegyek lábához és óvatosan kapaszkodni kezdett felfelé egy köves patakágyban, igyekeztén megtalálni a legkönnyebben járható utat a távoli fennsík tetejére. Futógörgői alatt halkan csikorgott a homokos, kavicsos talaj, amin többször sikerült elakadnia, s csak nagy ügyel–bajjal tudta kiszabadítani magát a természetes csapdákból. Út közben látott néhány szívós, satnya sivatagi növényt a kiszáradt patakmeder szélén kókadozni, a távolból pedig különös neszek, elhaló kiáltások szűrődtek el hozzá, amik állatok jelenlétére utaltak. Mindezek nem zavarták az asztromechanikai droidot, aki úgy vélte, gépezet lévén nem kell tartania a helyi ragadozóktól.

Ennek ellenére rövidesen megtorpant néhány másodpercre. Mintha valami zajt hallott volna, de nem kő ért a kőhöz, hanem fém csikordult a sziklán. Kupolás fejét ide–oda forgatva körülnézett, végigpásztázva éjjellátó módba kapcsolt fotoreceptorával a környező sziklákat és magaslatokat. A hang azonban nem ismétlődött meg, így hát sietve folytatta útját fölfelé, nem akarva maradék energiáját haszontalan várakozásra pazarolni.

A patakmeder felső részén, magasan ahhoz, hogy letről látni lehessen, egy aprócska kavics pattant le a kőfalról, kisebb kőlavínát indítva el a lejtőn. A parányi alak, amely vigyázatlanságával a balesetet előidézte, nesztelenül, akár az egér, visszahúzódott az árnyék védelmébe. Alig egy méterre a meredély összeszűkülő falától két parányi, sárgán hunyorgó fénypont villant fel egy barna kámzsa játékonosan rejtő sűrű ráncai mögül. A szemek a droidot figyelték, prédára leső ragadozóként arra várva, hogy az áldozat megfelelő pozícióba kerüljön a támadáshoz. Ami pár perc múlva be is következett.

Hirtelen egy kékes fénnel vibráló energiasugár csapódott ki a sziklák közül, eltalálva az errefelé tartó gyanútlan robotot, ami döbrent visítással megtorpant az emelkedőn. A növekvő homályban néhány pillanatra hátborzongatóan lumineszkálni kezdett az Artu egység fémteste. Kékesfehér kisülések ugrálták körül a droidot, minden nyílásán behatolva törzsébe és zárlatossá tették a különféle rendszereit. Mikor elült a sistergés és végre elnyelődtek az elektromos ívek, a megbénuló gépezet belsejéből egyetlen rövid kis elektronikus nyekkenés hallatszott. Aztán a három láb alól kiszaladt a föld és az aprócska

robot tehetetlenül fölbukott, nagy csattanással hasra esve az ösvényen. Kupolás fején egy darabig még eszeveszetten villództak az állapotjelzőfények, majd sorra elsötétültek, ahogy a vészmentő rendszere nekilátott leállítani, majd az áramlökés csillapultával újraindítani a berendezéseit.

Ezt látva három alak – siralmas utánczait az emberi fajnak – osont elő a sziklafal mögötti rejtekhelyéről. A mozgásuk inkább a rágcsálókéra emlékeztetett, mint az emberi járásra; alig voltak valamivel magasabbak az asztroszer egységnél. Amikor felfogták, hogy egyetlen bénító energiasugárral mozgásképtelenné tették a robotot, fura fegyvereiket visszadugták az övükbe. De azért óvatosan közelítették meg a mozdulatlanul heverő gépezetet, azzal a remegő izgalommal, ami a született gyávák sajátja.

A jawák köpönyegét vastagon borította a por és a homok. Egészségtelen, sárgás színű szembogaruk úgy világított a kámzsa mélyén; mint a macska szeme, ahogy a foglyukat méregették. A lények mély torokhangon kuruttyolni kezdtek; a kusza hangok távolról zagyva emberi beszédre emlékeztettek. Ha a jawák – amint az antropológusok feltételezik – valaha emberi lények voltak, mostanra sikerült annyira degenerálódniuk, hogy még véletlenül se lehessen őket összetéveszteni az emberekkel.

A három jawához rövidesen újabbak csatlakoztak a másik irányból, akik egy ideje már követték a droidot, az alkalmas pillanatot várva az elfogásához. Mind a nyolcan körbejárták a mozdulatlan fémtestet, óvatosan megtapogatták koszos burkolatát, aztán némi vitatkozást követően egyesült erővel nekiláttak, hogy vállukra emelve zsákmányukat lecipeljék nehéz terhüket az elágazó patakmeder aljába.

A szurdokon túli völgyben – mint valami irdatlan, történelem előtti szörny – ott tornyosult egy hernyótalpas homokkúszó. Ugyanolyan hatalmas volt, mint amilyen parányiak a tulajdonosai. A korábban bányagépnek használt ősőreg jármű több tucat méterre magasodott ki a környező tájból, s csak a dupla hernyótalpak kengyele jóval magasabb volt, mint egy megtermett ember. Vörösesbarna fémburkolatán rozsdafoltok és horpadások éktelenkedtek, a számtalan kiállt homokvihár emlékeként.

Amikor odaértek a terepjáróhoz, a jawák letették terhüket a mozgó otthonuk mellett és ismét gagyarászni kezdtek. Az időközben újrainduló Artu Detu ugyan hallotta, hogy mit beszélnek, de egy árva szót sem értett belőle. Ezért azonban nem volt mit szégyenkeznie. Ha a jawáknak úgy tetszett, saját társaikon kívül teremtetett lélek meg nem értette őket, mert olyan ötletszerűen változó, szlengszavakban gazdag nyelvet használtak, ami a nyelvészeket valósággal az őrületbe kergette.

A csapat vezetője rövidesen kisebb korongforma szerkezetet húzott elő az övén fityegő tasakból és egy forrasztópákával odaerősítette az asztromechanikai egység oldalára, mielőtt még az újraindíthatta volna motorikus funkcióit, hogy megpróbáljon harcolni vagy elmenekülni foglyul ejtői elől. A droid blokkoló nagyot szikrázva aktiválódott, rácsatlakozva a szerkezet egyik bemeneti aljzatára. Artu azonnal felismerte, mi történt vele és volt olyan tapasztalt, hogy inkább nem próbált meg ellenállni elrablóinak, nehogy újra megbénítsák a távirányításos szerkezettel.

A gigantikus jármű oldalából ekkor kinyúlt és leereszkedett föléjük egy jókora fémcső. A jawák intettek a fentről figyelő gépezet kezelőjének, s gyorsan arrább húzódtak. Egy rövid, sziszegő hang hallatszott: hussssss! Odafele felzúmmogott egy erős elektromágnes tekercselése és a kis robotot úgy szippantotta fel a homokkúszó belsejébe, akár egy üres konzervdobozt.

Mint akik jól végezték dolgukat, a jawák ismét gurgulázó társalgásba kezdtek, aztán a hernyótalpak közé leeresztett lépcsőn felmászva eltűntek a homokkúszó belsejében. Az egész kísértetiesen hasonlított ahhoz, amikor egy egércsalád tér haza a közös lyukba.

A továbbítórendszer csöve nem túl gyöngéden lepottyantotta Artút egy alacsony mennyezetű, gyéren kivilágított helyiség közepére. Néhány ütött–kopott gépezet törött

alkatrészein és számos ócskavashalmon kívül egypár különböző méretű és formájú robot népesítette be a börtönt. Némelyek elektronikus beszélgetésbe merültek, mások céltalanul piszmogtak mindenfélével, pazarolva az energiájukat.

Beletelt néhány pillanatba, mire Artu végre aktiválta magát, lefuttatva egy rendszer ellenőrzést, majd bágyadt csipogásokkal fölegyenesedett a kamra padlójáról, hogy körbekémleljen. A sötétben szinte azonnal felismert egy ezüstszínű Ra-7-es protokoll droidot és egy két rövidke lábon totyogó EG-6-os energiaszolgáltató robotot, majd megpillantott egy mozgásképtelenül ücsörgő CZ-1-es kommunikációs droidot és egy R5-D4-es asztroszert is, aminek fejpaneljeit vörösre festették. A többi gépezet típusát nem ismerte fel, de ez nem csoda, mivel a galaxis hatalmas és benne több millióféle fajtájú gépezet szolgálja a szerves lényeket.

Ahogy a törmelékhalmonkat kerülgetve elindult fölfedezni börtönét, rövidesen egy meglepett hang csattant fel valahonnan a sötétből.

– Artu Detu! Hát te vagy az? – kiáltotta izgatottan Thripio, felismerve régi barátját. Feltápaszkodva bizonytalanul odakecmergett a megtorpanó asztromechanikus egység mellé és megölelte, mondhatni igen gépszerűtlenül. Amikor megpillantotta az Artu oldalához erősített pecsétforma blokkoló szerkezetet, aggályoskodva nézett le a saját mellkasára, amelyre valami nagyon hasonló izét nyomtak az elrablói.

Eközben a régen olajozott, jókora fogaskerekű mozgásba lendültek valahol az ősrégi szerkezet mélyén. A homokkúszó – mint valami lusta szörnyeteg – fülsiketítő recsegéssel, ropogással meglódult és a tönkrement lengéscsillapítóinak köszönhetően folyamatosan rázkódva, közönyös egykedvűséggel nekivágott a sivatagi éjnek.

HARMADIK FEJEZET

A Devastator csillagromboló fogdája épp olyan volt, mint a birodalmi hadsereg vendégszeretete. Barátságatlan, sivár és lelketlen. A szürkére festett acélfalakat a plafon rácsozatán keresztül világították meg, elég gyéren, a fekhely pedig kemény volt és nélkülözött minden kényelmet. Se párna, se takaró nem járt a foglyoknak, nyilván azért, hogy még cudarabbul érezzék magukat a szándékosan lehűtött helyiségben.

Leia Organa folyamatosan vacogva kuporgott a sarokban, lábait felhúzza és szorosan átkarolva, hogy csökkentse a hőveszteséget. Bő szabású, kényelmes szenátori köntöse nem volt alkalmas rá, hogy melegen tartsa testét ezen a hőmérsékleten, amit úgy állítottak be, hogy kellemetlen legyen a cella magányos lakójának, de azért ne fagyjon halálra. Nyilván ez is a puhítás része, amivel próbálják megtörni – gondolta pesszimistán a lány, miközben sajgó csuklóit masszírozta, amikről végre lekerült a kábítóbilincs.

Idefelé jövet legalább fél tucatszor próbált kiszabadulni béklyójából, hogy szökést kíséreljen meg, de sehogy se tudta kihúzni kezét a karperec szorításából. Viszont több helyen felsértette a bőrét és a készülék folyton megrázta, égető fájdalmat okozva neki, amit alig bírt sikoltás nélkül elviselni. Az őrei – akik idáig kísérték – láthatóan jól szórakoztak a szenvedését látva és hangosan fogadásokat kötöttek rá, vajon hány áramütést fog kapni, amíg a fogdába érnek vele?

A hercegnő a csillagromboló hangárfedélzetén elhaladt az összeterejt, megbilincselte foglyok előtt, akik közt sok volt a sebesült. Három 2-1B típusú birodalmi orvos droid foglalkozott velük, mielőtt lebegő hordályakra rakták volna őket. Sem a kapitányt, sem a fedélzetmestert, de még a személyes udvari kísérőit sem látta a túlélők között. A rohamosztagosok nem hozták le a halottakat a korvettről, sem a droidokat, így joggal feltételezhette, hogy a közeli ismerősei mind meghaltak a Tantive IV. személyzetéből. A

testőrök komoran, ugyanakkor megkönnyebbülten bámultak rá, örülve, hogy ő legalább életben maradt.

– Tartsanak ki, emberek! – kiáltotta feléjük emelt fővel a királykisasszony, hogy lelket öntsön a csüggedt társaságba. – Mindent meg fogok tenni azért, hogy rendesen bánjanak magukkal és mielőbb kiszabaduljanak! És köszönöm, hogy hűségesen szolgálták az Alderaan népét!

– Felség! – lépett előre bátran a foglyok közül Toshma Jefkin másodtiszt, elsőként reagálva a biztatásra. – Kérem, vigyázzon magára!

Sebesült karját kímélve tisztelgett a hölgy előtt, mire társai követték példáját és nem törődve a rájuk szegeződő sugárvetőkkel, fegyelmezetten felsorakoztak a tiszt mellett.

– Ne aggódjanak miattam! A birodalmi szenátus tagja vagyok! – felelte Leia magabiztosan. Lelassította lépteit, hogy legyen ideje mondani még néhány szót az embereinek, ám a mögötte haladó gárdista durván meglökte és tovább taszigálta a liftek irányába.

– Csönd legyen! – reccsent rá ingerülten az altiszt, aki picit sem illetődött meg a fogoly rangjától és származásától. Neki ő csak egy dacos lázadó volt, aki megölte két társát és szökni próbált előlük. Az ilyesmiért általában halálbüntetést szoktak kapni a tettesek. Akkor is, ha hercegnő és szenátor az illető.

Leia nem feleselt vissza a goromba rohamosztagosnak, mert túlságosan is lekötötte az, hogy megőrizze méltóságát és úgy vonuljon el a testőrei előtt, ahogy az a királyi család egyik tagjától elvárható. Az embereinek látniuk kell, hogy nem tört meg, nem adta fel a harcot és még a fogságban is példát mutat a viselkedésével. Közben pedig elszorult a szíve, ahogy arra gondolt, mekkora bajba keveredett az önként vállalt vakmerő küldetés miatt. Ha a császáriak valahogy rá tudják bizonyítani, hogy együttműködik a lázadókkal, felségárulásért simán halálra ítélik vagy élete végéig egy börtöncellában csücsülhet, ahonnan még az apja sem tudja majd kihozatni.

Elvileg az emberei minden bizonyítékot megsemmisítettek a fedélzeten, ami összekapcsolhatja őket a lázadással. Egyedül az ellopott katonai tervrajzok buktathatják le, de azokat időben átadta egy R2-es asztroszernek, rábízva a küldetés folytatását. A droid mostanra valószínűleg megszökött a fedélzetről és úton van a Tatuinra egy mentőkabinban.

Organa úgy vélte, mindent megtett a siker érdekében. Amikor a korvett parancsnoki hídján rájöttek Antillessel, hogy nem tudnak elmenekülni a folyton felbukkanó csillagromboló elől, ami nyilván egy, a fedélzeten elrejtett hiperűri nyomkövető egység segítségével üldözte őket már napok óta, keresztül a fél galaxison, több tervet is kidolgoztak a tervrajzok biztonságba juttatására. Az első ötletük az volt, hogy a hercegnő néhány testőre kíséretében mentőkabinba száll és leereszkednek a Tatuinra, míg a hajó továbbmegy és elcsalja az ellenséget a felkelőkkel szövetséges rendszerek egyikébe, ahol majd a támogatóik leszámolnak vele. De hamar rá kellett jönniük, hogy ezzel sajnos elkéstek, mert a Devastator túl közel ugrott be hozzájuk a normál térbe és mindenképpen észrevették volna a mentőegységet. Nem akarván megkockáztatni, hogy elfogják vagy szétlőjék a kabint, Leia egy sajátos trükkhöz folyamodott, a kapitány javaslatára.

Miközben a romboló vonósugárra vette hajójukat, kilőtt két üres mentőkabint a bolygó felé, hogy úgy tűnjön, valami hiba miatt szabadultak el. Tisztában volt vele, hogy a császáriak életjel szenzorai észlelni fogják: senki sincs a kapszulákban. Egy megfigyelőablakon át nézte a távolodó mentőegységeket, azt várva, vajon szétlővik-e őket? Nem tették.

Ezek után odahívta magához a folyosón épp arra tébláboló R2–D2-es asztromechanikai droidot és rábízta az adattároló lemezt, részletes utasításokkal látva el a robotot, mit csináljon, hova menjen és mi a feladata. Végül biztosítania kellett, hogy a gépezet

zavartalanul mentőkabinba szállhasson és elmenekülhessen. Ezért lőtt rá a felé közeledő rohamosztagosokra, hogy magára vonja figyelmüket és időt adjon a droidnak. Azt sajnos nem tudta meg, vajon engedték-e a birodalmiak ezt a kabint is távozni vagy megsemmisítették, de bízott benne, hogy sikerrel járt. Még ha ő és a hajójának egész személyzete meg is halna a fogságban, az adatok akkor is eljuthatnak a felkelőkhöz. Az ő utolsó üzenetével együtt, amiből kiderül majd az apja számára, mi történt velük.

De vajon hogy sikerült a császáriaknak egy nyomkövető egységet juttatniuk a Tantive IV. fedélzetére? Talán áruló volt a személyzetben? Vagy a személyes kíséretében? Erre a küldetésre csak két udvarhölgye, az egyik komornája és a személyi titkára kísérte el, hogy minél kevesebben tudjanak róla, mire készülnek. Mindannyian hűséges, kipróbált emberei voltak, akik készek az életüket áldozni érte és a felkelésért.

A páncélaajtó szisszenése szakította félbe rosszkedvű merengését. A fémlap felcsúszott és egy hatalmas, fekete alak lépett be a cellába a folyosóról. Mögötte két biztonsági őr zárta el az utat, amennyiben Leia szökni próbálna. Mintha volna bármi esélye a fölé tornyosuló Darth Vaderrel szemben – gondolta csüggedten a lány.

– Nos, Organa hercegnő! Adok magának egy utolsó esélyt, hogy mindent bevalljon! – állt meg előtte a Sith nagyúr fenyegetően, csípőre tett kézzel.

– Beszélni akarok az apámmal! – jelentette ki a hölgy, dacosan felbámulva rá. – És vegyék feljebb a fűtést! Remélem, csak telik rá a birodalmi flotta költségvetéséből?

Vader lassan megcsóválta fejét, nem értékelve a fruska merészségét.

– Nincs abban a helyzetben, hogy követelőzzön! Maga elárulta a császárt és szövetkezett a lázadókkal! Ugye tudja, hogy ezért halálbüntetés jár?

– Csak az ügyvédem jelenlétében vagyok hajlandó válaszolni bármilyen kérdésre! – felelt vissza makacsul a lány. – Rendes tárgyalást követelek! És elvárom, hogy mint a birodalmi szenátus tagját, egy megfelelő lakosztályban helyezzenek el, amíg tisztázódik az ügyem!

– A pimaszsága láthatóan nem ismer határokat! – dörögte elgondolkodva a fekete lovag, aki a legszívesebben torkon ragadta volna a nőt, hogy szó szerint kirázza belőle a válaszokat.

– Maga pedig jócskán túllépte a hatáskörét, amikor megtámadta a hajómat és lemészároltatta a legénységét, meg a kísérőimet! Ezért felelni fog, Vader!

Leia végre kiegyenesedett, s letette elgémberedett lábait a padlóra. Nehézkesen fölállt, hogy a lehető legszigorúbb arckifejezésével szembenézzen vádlójával. Nem fogja hagyni, hogy ez a páncélja mögé rejtőző gazember megfélemlítse és sarokba szorítsa. Próbálta összeszedni minden tapasztalatát, amit a diplomácia terén szerzett idáig és fensőbbes megvetéssel nézett fel a nála két fejjel magasabb kiborgra.

– Két kérdésre kell felelnie! – a nagyúr nem ijedt meg a fenyegetőzéstől, elvégre szabad kezét kapott az uralkodótól, hogy leszámoljon a lázadókkal. – Hol vannak az ellopott adatok? És hol van a lázadók támaszpontja? Ha ezekre válaszol, szabadon engedem és hazamehet a családjához.

Leia szerencsére volt annyira tapasztalt, hogy nem ugrott be az üres ígéretnek. Pontosan tisztában volt vele, ha bármit bevall, azzal elárulja bűnösségét és sosem fogják elengedni. Így nem tehet mást, minthogy a végsőkéig tagad mindent és reménykedik benne, hogy az apja majd csak kiszabadítja innen valahogy.

– Nem tudom, miről beszél! Miféle adatokat keres? És miért pont rajtam? És miből hiszi, hogy bármit is tudok a lázadókról?

Kénytelen volt karba tenni kezeit, hogy ne látszódjon rajta, mennyire reszket a kihűléstől. Ellenfele még azt hinné, fél tőle.

– Mindent tudunk magáról és az alderaani kormány árulásáról! A Birodalmi Hírszerző Hivatal már évek óta figyeli a tevékenységüket és gyűjti az adatokat a vádemeléshez! –

közölte magabiztosan Vader, őszintén csodálva a lány bátorságát, amiért szembe mer szállni vele.

– Ha mindent tudnak rólam, akkor nem értem, miért kérdez annyit? – vágott vissza gúnyos félmosollyal a hercegnő, miközben lélekben megdermedt az információtól. Ezek szerint a legsötétebb félelmei beigazolódtak. A birodalom valóban nyomon követte őket. De akkor miért nem csaptak le rájuk már sokkal korábban? A fekete lovag biztosan blöfföl. Ha csak a felét tudnák annak, amit ő és a bolygója kormánya az elmúlt pár évben művelt, már régen kivégezték volna árulásért.

Vader azonban nem ugrott be a cselnek és esze ágában sem volt hosszas vitatkozásra pazarolni az idejét.

– Beszélni fog! – jósolta fenyegető hangsúllyal a hadúr és fölemelt mutatóujjal megfenyegette a fruskát. – És mindent bevall, mert csak így mentheti meg a szüleit és a családját a letartóztatástól! Tudjuk, hogy Bail Organa aláírta a Koréliai Egyezményt és az Alderaan csatlakozott a Felkelők Szövetségéhez! Azt is tudjuk, hogy katonákkal, fegyverekkel, űrhajókkal és pénzzel támogatják a lázadókat! Maga többé nem szenátor, csak egy nyomorult áruló! Számítson a legszigorúbb elbánásra! Hacsak nem hajlandó együttműködni velem!

– Soha nem fogok együttműködni magával! – jelentette ki elszántan a hercegnő, s egyre rosszabbul érezte magát a szörcsögő lélegzetű despota közelében. Szinte sugárzott Vaderből a harag és a gonoszság, egyszerre taszítva és megborzasztva őt.

– Maga talán nem. De az emberei... majd meglátjuk! – tűnődött el hangosan a fekete lovag, stratégiát váltva. – Ha nem hajlandó beszélni, akkor majd velük kezdem a kihallgatást! Ők biztosan sokkal készségesebbek lesznek...!

Lendületesen elfordult, s menni készült.

Leia értette a célzást. Vader nyilván arra játszik, hogy a testőrei mindent bevallanak majd azért, hogy őt megmentse. Bár korábban szigorúan parancsba adta mindenkinek a fedélzetten: ha fogságba esnek, hallgassanak a végsőkéig, nem volt biztos benne, hogy sokáig bírni fogják a rájuk váró kínvallatást. Remélhetőleg nem tudnak semmi olyat, amivel árthatnának a királyi családnak és a felkelésnek.

– Hová visznek? A Birodalmi Központba? – szölt a nagyúr után reszelős hangon.

– Nem! – mondta Vader, a lépcső tetejéről visszaneézve rá. – Az árulóknak semmi keresnivalójuk ott! Börtönbe kerül, a bűntársaival együtt!

A páncélajtó szisszenve leereszkedett a helyére, s Leia magára maradt a félelmeivel. Ezek szerint nem viszik a császár színe elé és nem fogják nyilvánosan meghurcolni, majd látványosan elítélni. Egy koncepció per túl kockázatos lenne most a birodalom számára, amikor nyíltan kitört a lázadás és rendszerek százai állnak a felkelők mellé. Valószínűleg elszállítják egy félreeső börtönbolygóra vagy büntetőtelepre és ott fogják addig gyötörni, míg meg nem törik vagy bele nem hal a vallatásba.

Amikor visszaült a helyére, enyhe változást észlelt a csillagromboló fedélzetén működő mesterséges gravitációs tér irányában, mintha egy láthatatlan kéz finoman meglökte volna. Ezek szerint a Devastator a hiperűrbe ugrott és elindult valahová.

* * *

A következő napok lassan teltek a jéghideg cellában Leia számára. Vader nem látogatta meg többé, viszont gondoskodott róla, hogy minél rosszabbul érezze magát az utazás során. Egyáltalán nem kapott enni, ismételt követelésére sem. Adott időközönként az örök hoztak neki egy műanyag pohár vizet, ami épp csak arra volt elegendő, hogy szomjan ne haljon, de semmi mást nem kapott tőlük. Folyamatosan fázott és amikor aludni próbált, vakító fény öntötte el a cellát, ami bántotta a szemét. De amint felkelt kényelmetlen

ágyáról, azonnal kialudt a fény és újra borongó félhomály borult a helyiségre. Valaki nyilván figyelte őt az ajtó fölé beépített biztonsági kamerán keresztül és tett róla, hogy ne tudja kipihenni magát.

A puhítás részeként egy rejtett hangszóróból kínvallatások neszeit sugározták neki, ami olyan hatást keltett, mintha áthallatszana valami a szomszédos cellákból. Férfiak beszélgettek, aztán tompa puffanások, jajszavak és fájdalmas kiáltások következtek. Sercegés, zümmögés, rémült sikolyok, zihálás és hörgés váltogatták egymást, órákon keresztül. Némelyik könnyörgő hangot Leia felismerni vélte. Majdnem teljesen biztos volt benne, hogy a korvett személyzetének kínvallatását hallja élőben. Bár a birodalmiak módszereit ismerve az is lehet, hogy korábbi felvételeket hall és csak így akarják megrémisíteni. Ő mindenesetre látványosan nem reagált a pszichológiai hadviselés eme gyalázatos fortélyaira és úgy tett, mintha nem érdekelnék a zajok. Ha így akarnak ráijeszteni, akkor melléfogtak.

Mivel a fogságba esésekor megfosztották a kronométerétől is, nem tudta, mennyi az idő. Talán egy napja volt már a cellában, talán kettő vagy még több? De egyszer csak újra nyílt az ajtó és két fekete egyenruhás flottagárdista masírozott be rajta. Az egyikük sokkolóbotot tartott a kezében, a másik kábítóbilincset.

– Álljon fel és adja a kezét! – parancsolt rá a rangidős altiszt szigorúan.

– Hová visznek? – kérdezte kiszáradt szájjal a hercegnő, miközben vékony csuklóin kattantak a karperecek.

– Vader nagyúr parancsára lemoszuk magáról a lázadás mocskát! – mondta gúnyosan a másik őr, mire a társa fejét csóválva felnevetett.

– Hogyan...? Ezt meg hogy értik? – tudakolta rosszat sejtve Leia, ám nem kapott választ.

A férfiak megragadták a karját és durván magukkal rángatták a folyosóra. Odakint kellemes meleg volt, így a lány örült, hogy végre kikerült a jéghideg cellából. De sajnos annyira kimerült az elmúlt napokban, hogy alig bírta menni.

Őrei egyenesen átvitték a börtönblokk mosdójába, s ami ezután következett, az Organa legrosszabb sejtelmeit igazolta. Ráparancsoltak, hogy vetközzön meztelenre és álljon a zuhany alá fürödni. Mikor erre nem volt hajlandó, leakasztották derékszíjukról a sokkoló botjaikat és megdöfködték velük, égető erejű elektromos áramot vezetve a testébe, végtagjaiba.

Leia sikított, összerándult és menekülni próbált előlük, de sarokba szorították és újra, meg újra sokkolták, többször megismételve a parancsot. Áldozatuk ellenállt, egészen addig, míg elájulva a padlóra nem rogyott.

Arra tért magához, hogy a két pribék fölötté beszélgetve ecseteli, milyen gyáva is ez az elkényeztetett kis hercegnőcske, aki önállóan még fürödni sem tud. S azon tanakodtak, vajon levetköztessék őket maguk vagy ruhástól lökjék be a zuhany alá?

Ha nem lett volna olyan gyenge és kimerült az éhezés, szomjazás és alvásmegvonás miatt, alighanem rájuk támad és addig harcol, míg bele nem hal a küzdelembe, de így csak nyöszörgött és vonaglott a kemény padlón, fölöttébb nyomorultul érezve magát.

A gárdisták ezután megragadták a karjait és felrángatták, majd újra rászóltak, hogy vetközzön. Mivel továbbra sem engedelmeskedett, megint sokkolni kezdték és ráadásnak oda is sóztak neki néhányszor a botjaikkal. A helyiség csupasz falai közt visszhangot vertek a lány kétségbeesett sikolyai, aki tehetetlenül vergődött a rajta röhögő férfiak közt és hiába könnyörgött, hogy hagyják abba.

Végül nem bírta tovább és megadva magát sorsának, reszketve vetközni kezdett. Porig alázva, szégyenlősen takargatva magát elfordult a pribékektől, akik folyamatosan nógatták és becsmérlő megjegyzésekkel illették a neveletlensége, ápolatlansága és soványka termete miatt. Aztán pucéran belökték a zuhanyfülkébe és rácsukták az üvegajtót, majd

hirtelen megnyitották a hideg vizet. Leia sikított és egész testében dideregve menekülni próbált, de hiába. A börtönőrök megint röhögtek és utasították, hogy rendesen fürödjön meg, mert utána sokáig nem lesz rá lehetősége.

Volt a fürkében egy kisebb szappan, azt próbálta használni, lehetőleg úgy fordulva, hogy minél kevesebbet lássanak belőle a gárdisták. Azok meg merő kegyetlenségből átállították a csapot hidegről melege, mire néhány pillanat múlva tűzforró víz kezdett permetezni a vacogó fruska zúzódásokkal borított, hófehér bőrére. Megint visított és ezúttal káromkodott is, válogatott alderaani átkokat szórva kínzóira, akik remekül szórakoztak a szenvedésén. Majd visszakapcsolták a hideg vizet és sürgetően jelezték neki: igyekezzen, mert nem érnek rá egész nap vele játszani.

Mielőtt a hercegnő rendesen megfürödhett volna, máris elzárták a vizet és a plafonon húzódó rácson keresztül forró levegőt eresztettek rá, ami percek alatt felszárította bőrét. Leia tusolás közben ivott néhány kortyot a reciklált hideg vízből, annyira szomjas volt, majd a melleit, szemérmét takargatva óvakodott ki a fürkéből, amikor végre kiengedték. Kapkodva öltözött föl, aztán újra kattant felsebzett csuklóin a bilincs és visszavitték a cellájába.

Bár próbálta nem kimutatni, de mélyen megrázta és megrémítette, amit a smasszerek műveltek vele. Eddigi élete során még sosem szembesült ennyire közvetlenül a szadista kegyetlenséggel és teljes kiszolgáltatottsággal. Nyilván Vader utasítása volt, hogy ily méltatlanul bánjanak vele, semmibe véve társadalmi rangját és előkelő származását. S óhatatlanul felötlött benne a gondolat: ha ilyen a puhítás, milyen lesz majd a kínvallatása? És meddig fogja bírni a tortúrát?

Már bánta, hogy nem halt meg inkább a Tantive IV. fedélzetén. Hogy nem lövette le magát a rohamosztagosokkal harc közben vagy nem lett öngyilkos, fejbe löve magát a pisztolyával. De azzal is kiegyezett volna, ha elpusztítják a mentőkabinját az űrben. Nem akarta élete hátralévő részét ilyen körülmények között egy börtönben tölteni, ismétlődő megaláztatásoknak kitéve, míg teljesen fel nem őrlik az akarát a pribékek.

Ahogy ezen elmélkedett, rövidesen újra megérezte a hajótest finom rándulásából, hogy a romboló kilép a hiperűrből. Megérkeztek valahová.

Vagy mégsem? Mert pár percnyi szünet után ismét ugrott a hadihajó, folytatva utazását a galaxisban, ismeretlen célja felé.

* * *

A homokdomb oldalában heverő, félig betemetett mentőkabint tucatnyi fehér testpáncélt viselő rohamosztagos közelítette meg, fegyverét lövésre készen tartva. Mikor megállapították, hogy a leszállóegység üres, egyik társuk bemászott átvizsgálni a nyitott ajtajú szerkezetet. A többiek szétszéledtek, hátrahagyott nyomok, eldobált használati tárgyak, bizonyítékok után kutatva, amik azt igazolnák, hogy volt valaki a mentőkabinban vagy járt bárki a környékén a landolása óta.

Eközben a szomszédos völgyben földet ért Sentinel-osztályú csapatszállító sikló rakteréből a kommandós alakulat többi tagja kipakolta a Devastatorról magukkal hozott 74-Z típusú robogókat, az Ubrikkian gyártmányú GPT-117-es csapatszállító terepsiklót és a sivatagi műveletekhez szükséges összes felszerelést, valamint az ellátmányukat a következő napokra. Még nem tudták biztosan, mit keresnek, ezért felkészültek minden eshetőségre, beleértve a bolygón bujkáló lázadókkal való harcot is.

Az akciót vezénylő Mod Terrik kapitány az indulás előtti eligazításon mindössze annyit mondott az 501-es légió legjobb embereiből összeállított 37-es különítmény katonáinak, hogy egy fontos műszaki adatokat tartalmazó adathordozót keresnek, amit a lázadók eltulajdonítottak a birodalomtól és valószínűleg egy mentőkabinba téve kilőtték az elfogott

korvettről. Ezt feltétlenül vissza kell szerezniük. Mellesleg pedig felderítést is végeznek majd, a környéken rejtőző rebellisek nyomát után kutatva.

Az alakulat indulását sajnos órákig késleltette a csillagromboló dokkjában rögzített nagy CR90-es, mivel amíg nem fejezték be a fedélzetén a helyszínelést, nem lehetett leválasztani, hogy a belső hangárokban parkoló űrkompok elindulhassanak. Mire sikerült kijutniuk, odalent teljesen besötétedett a célzónában. Ráadásul a nyomkövetők a mentőkabin leszállásának pontos helyét sem tudták meghatározni, mert senki sem tartotta fontosnak, hogy radarral kövesse a szerkezetet. Vétkes hanyagság volt ez, amiért valaki biztosan megüti majd a bokáját.

Ezért a műveletre kijelölt csapatok először egy Mos Eisley nevű űrkikötőbe mentek, ami viszonylag közel feküdt a becsült célterülethez és gyakorlatilag átvették a sivatagi város fölött az irányítást. A császári különítményt vezető Kosh kapitány a helyi primitív viszonyokkal szembesülve úgy döntött, a lázadók feltételezhető jelenléte miatt vesztégzár alá veteti az egész bolygót, megtiltva a fel és leszállásokat. A Devastator ugyan váratlanul távozott a rendszerből még az éjszaka folyamán, de a helyére érkezett három csillagromboló több mint elég lesz a blokádfenntartásához, amíg csak szükséges.

A Zéta osztag különböző logisztikai problémák miatt végül csupán hajnalban tudott elindulni a mentőkabin keresésére. Időközben a flotta felderítőgépei részletes térképeket készítettek a célzónáról és megtalálták a lezuhant szerkezetet. Ami a Déli Dűne Tenger északi peremén landolt a nagy semmi közepén, több száz kilométerre minden lakott helytől.

– Semmi. – szólt ki rövidesen a mentőkabinból a benne kutakodó katona a körben álló társainak. – Se adathordozó, se semmi jele, hogy lett volna benne valaki.

Elernyedő kezek engedték le a tüzelésre készen tartott nagy erejű kézfegyvereket erre a hírre. Az egyik rohamosztagos megfordult és odakiáltott a közelben ácsorgó Mod Terrik kapitánynak:

– Biztos, hogy ez az a kabin, amit a lázadók hajójáról lőttek ki, de nem találtunk semmit se a fedélzetén, uram!

– Pedig épségben ért földet. – dűnnyögte maga elé a tiszt, a környéket szemlélve. – A leszállást elvileg irányíthatta az automatika, de ha csakugyan működési zavar miatt indult el, akkor a robotpilótát sem volt, aki bekapcsolja. Itt valami nincs rendjén.

Ezt már akkor érezte, amikor megpillantotta a homokdomb oldalában heverő mentőkabint, ami külsőre sértetlennek látszott. Vagyis nem lezuhant, hanem landolt a felszínen. Lehet, hogy mégiscsak volt benne valaki, akit nem észleltek a romboló életjel szenzorai? Vagy a műszereket kezelő tiszt hibázott valamiképp? Egy biztos: lábnyomokat nem találtak a szerkezet környékén. Persze ezt könnyű a folyamatosan fújó déli szél számlájára írni, ami percek alatt betemeti majd a rohamosztagosok csizmái által hagyott nyomokat is. Sokkal beszédesebb az a tény, hogy ideérve nyitva találták a mentőkabin ajtaját. Ami nem nyílhatott ki magától semmiképp.

– Azt hiszem, találtam valamit. Jöjjön csak ide, uram! – szólalt meg ekkor valaki az osztag rádióláncán keresztül. Terrik a hangja alapján azonnal felismerte Davin Felt őrmestert, akit nem éppen a korábbi érdemei miatt osztottak be hozzá. Körülpillantva a sisakvizorjával megkereste az idegen-barát azonosítója által jelzett 1023-as számú emberét a sok egyforma páncélos alak közt és komótosan odabaktatott hozzá a süppedős terepen.

– Talán ezért nincs semmi a kabinban. Még egy apró jel sem, ami életre utalna. – mutatta föl az őrmester a homokban talált apró tárgyat. A bizonyíték oldalán megcsillant a napfény.

– Egy robotnak a borítólemeze. – ismerte föl Terrik azonnal, miután gyors pillantást vetett a fémdarabkára. Így máris érthető a dolog.

A parancsnok és beosztottja jelentőségteljesen egymásra néztek. Aztán fejben összekötve a mentőkabint a lemezdarab helyével és meghosszabbítva az így kapott egyenest, a szemük egyszerre fordult észak felé, az égre törő fennsíkok irányába.

NEGYPEDIK FEJEZET

A félhomályos börtön búzlott az avas olajtól és más kenőanyagoktól. Valóságos fémhullaház volt, a legrosszabb fajtából. Thripio igyekezett eltűnni a kellemetlen szagot, majd inkább kikapcsolta szaglőberendezését. Az utazás közben különben is azzal volt elfoglalva, hogy lehetőség szerint ne kenje a falra vagy valamelyik gépkollégájához a testét a legváratlanabb pillanatokban meg–megdöccenő, folyamatosan imbolygó jármű.

Artu Detu meg, hogy elkerülje az energiapocsékolást, illetve, hogy ne kelljen odafigyelnie magasabb társa szakadatlan panaszáradatára, egyszerűen kikapcsolta külső funkcióit. Mozdulatlanul ült a padlón, s pillanatnyilag teljesen hidegen hagyta bizonytalan jövőjük.

– Hát sose lesz már vége ennek?! – nyögött fel Thripio, amikor egy újabb heves rázkódás durván egymáshoz lökte a börtön lakóit. Időközben vagy félszáz szörnyűségesnél szörnyűsegebb halálnemet gondolt ki, s vetett el, ami várhat rájuk az út végén. Most már csak abban az egyben volt biztos, hogy sorsuk tényleges alakulása csak rosszabb lehet annál, mint amit ő elképzelt.

Egyszerre csak – bármiféle előzetes figyelmeztetés nélkül – minden jókora huppanásnál nyugtalanítóbb dolog történt. A homokkúszó nyikorgása elhallgatott és a jármű megállt, mintegy feleletképpen Thripio aggályaira. Ideges moraj támadt azon robotok között, amelyeknek még nem tompult el teljesen az érzékelésük és már régebb óta raboskodtak ezen a járművön. Azt latolgatták, vajon hol lehetnek, s hogy mire számíthatnak.

Thripio időközben megtudott egyet–mást tőlük a fogva tartóikról és feltételezhető szándékaikról. Néhány idevalósi fogolytársa felvilágosította őt ezeknek a félig–meddig emberi „vándorműszereseknek”, a jawáknak a természetéről. Megtudta, hogy irdatlan mozgó erődjeikkel átfésülik a Tatuin legkietlenebb tájait, s értékes ásványok után kutatnak. No meg „mentető”, azaz ellopható gépezetek után, amiket vagy fölhasználnak saját céljaikra vagy továbbértékesítenek másoknak. Állítólag még soha senki nem látta őket a védőköpönyegük és homokálarcuk nélkül, így hát nem tudható, hogy milyen a fizimiskájuk. Mindazonáltal az a hír járta róluk emberi körökben, hogy felettébb ocsmányok. Thripiót erről nem kellett meggyőzni. Ő az infravörös fotoreceptoraival ugyanis tűrhetően átlátott a jawák kámzsáján.

A hirtelen beálló csendben a mozdulatlanul heverő társa fölé hajolt, s erőteljesen rázni kezdte hordótestét. Az Artu egység külső érzékelői működésbe jöttek, s szép sorban életre keltek a kis robot homloki fényei is.

– Kelj föl, kelj már föl! – sürgette Thripio. – Megálltunk valahol!

Akár a többi, szintén a kelleténél jobb képzelőerővel megáldott roboté, az ő szeme is aggályoskodva fürkészte a fémfalakat, elkészülve rá, hogy bármelyik pillanatban félreacsúszik egy falszelvény, a nyíláson benyúl egy tapogatózó gépkar és magával ragadja.

– Semmi kétség, ez már a vég. – mormolta gyászosan, miközben Artu összeszedte magát, s működésbe hozta minden műszerét. Csupán egy rövid csippantással felelt a társa aggályaira, nem osztva annak túlzott pesszimizmusát.

– Mit gondolsz, beolvasztanak? – a langaléta robot pár pillanatra elhallgatott, aztán még hozzátette: – Kikészít ez a bizonytalanság!

Hirtelen fölemelkedett a helyiség túlsó fala, s a tatuini ikernapok vakító fényzuhataga valósággal elárasztotta őket. Thripio érzékeny fotoreceptorait igen megviselte az esemény, s csak az utolsó pillanatban sikerült beállítódniuk, mielőtt még komoly kárt tett volna bennük a meztelen napfény.

Néhány ellenszenves külsejű jawa mászott be fürgén a helyiségbe; most is ugyanolyan mocskos rongyokba burkolva, amelyet Thripio már korábban is megfigyelt rajtuk. Ismeretlen eredetű kézfegyvereiket lóbálva taszigálni kezdték a gépeket. Néhány közülük – tűnt föl, Thripiónak, s ettől még rosszabbul érezte magát – meg se mozdult.

A jawák azonban mit sem törődve a mozgásképtelennel, kiterelték a még láthatóan úgy–ahogy járnai tudókat, köztük Artút és Thripiót a szabadba. Miután leértek egy meredek rámpán, a két robot azon vette észre magát, hogy egy girbegurba, gépek alkotta sorban állnak.

Thripio bal kezével beárnyékolta arcát a sugárzás elől, s most már azt is látta, hogy ötödmagával áll a sorban a homokkúszó mellett. Szökésre nem is gondolt. Egy géptől teljesen idegen volt az ilyesmi. Minél intelligensebb egy robot, annál visszataszítóbb és elképzelhetetlenebb a számára az efféle kaland. Arról nem is szólva, hogy ha mégis megpróbálkozna a szökéssel, a beépített biztonsági szenzorok nyomban felderítenék a logikai funkcióknak ezt a végzetes hibáját, s azonnal kiolvasztanák az összes áramkört az agyában.

Ehelyett inkább a homokkal borított síkságon tőlük nem messze álló kupolás házikót, a mellette megbújó lapos tetős, talajba süllyesztett épületet, valamint a környéken magasodó karcsú páragyűjtő tornyokat, rádióantennákat és kihelyezett szemetes konténereket tanulmányozta, amelyek egy nagyobb, földalatti létesítmény jelenlétére utaltak. Jóllehet ilyen építményekkel – emlékei szerint – még sohasem találkozott, mégis hamar felismerte, hogy minden jel szerint egy kisebb méretű és valószínűleg elszigetelt település lehet ezen a helyen. A rémképek, hogy alkatrészekre szedik vagy, hogy rabszolgának hurcolják el valami fullasztó levegőjű bányába, lassan szertefoszlottak. Kedélyállapota tekintélyes mértékben javult, főleg a helyzetelemző programjainak köszönhetően.

– Lehet, hogy a végén mégis megússzuk. – dörögte maga elé reménykedve. – Ha sikerül rávennünk ezeket a kétlábú lényeket, hogy kitegyenek itt minket, akkor lehetséges, hogy ismét értelmes emberi szolgálatba szegődhetünk, ahelyett, hogy ócskavasként beolvasszanak.

Artu mindössze semmitmondó csipogással válaszolt. Mindketten elhallgattak, ahogy a jawák elkezdtek sürgölődni körülöttük a szerszámaikkal. Az egyik szerencsétlen gépnek csúnyán meghajlott gerincét próbálták feszegetéssel, majd kalapálással kiegyenesíteni, a többieknek meg valami folyadékkal kevert homokkal kenték be a horpadásait és karcolásait, hogy leplezzék a sérüléseket.

Amikor ketten odaléptek hozzá és nekifogtak, hogy tessék–lássék rendbe hozzák az elmúlt nap viszontagságai során összekoszolódott borítólemezeit, Thripiónak nem csekély erőfeszítésbe került, hogy leplezze előttük az undorát. Emberi reakciókra emlékeztető funkcióinak egyike éppen az volt, hogy igen természetesen reagált a bántó szagingerekre. Így rögtön megbánta, hogy a friss levegőre érve visszakapcsolta szaglőberendezését. A higiénia ugyanis érezhetően nem volt erős oldala a jawáknak. Thripio azonban meg volt győződve róla, hogy nem sok jó származna ennek említéséből.

A jawák arca körül valósággal felhőkben rajzottak a parányi rovarok, ők azonban rájuk se hederítettek. Nyilván természetes tartozéknak tekintették ezeket az élősködő, parányi dögöket, akár valami harmadik lábat vagy kezét.

Thripio olyannyira elmerült vizsgálódásában, hogy nem vette észre a két emberi alakot, akik a kupolás épület bejárata irányából egyenesen feléjük tartottak. Artúnak kellett

szelíden rácsipognia, hogy odapillantson.

Az elől jövő idősebb férfinak rosszkedvű kifejezés ült az arcán, mint aki szinte állandó kimerültségtől szenved, s halálosan belefáradt már abba, hogy szüntelenül harcolnia kelljen az ellenséges környezettel. Őszes haja göndörödő fürtökben tapadt a fejéhez, akár a gipszcsigák a falon. A por megülte az arcát, piszkosfehér sivatagi tunikáját, erős kezeit és a gondolatait. Azonban ha szelleme nem is, a teste még duzzadt az erőből.

Kellőképpen eltörpülve nagybátyja birkózóbajnoki termete mellett, Luke Skywalker vállát behúзва poroszkált a tagbaszakadt test árnyékában, s ha amarra a kimerültség volt a jellemző, az ifjú megjelenéséhez leginkább a búskomor megjelölés illett. A feje teli volt mindenfélével, bár ezeknek nem sok köze volt a földműveléshez. Gondolatai leginkább az eljövendő élete és a körül a titokzatos elkötelezettség körül forogtak, amelyet a legjobb barátja vállalt fel, aki azóta már messze tűnt a kék égből, hogy egy nehézségekkel fenyegető, mindazonáltal sokkal hasznosabb cél szolgálatába szegődjön.

A magasabb férfi megállt a gyülekezet előtt, s furcsa, nyivákoló társalgásba bocsátkozott a jawák főnökével. Ha úgy tartotta kedvük, a jawák meg tudták értetni magukat az emberekkel és ez most egy ilyen pillanat volt.

Luke is ott állt a közelben, s unottan figyelt. Aztán a homokban poroszkálva a bácsikája nyomába szegődött, amikor az elindult, hogy szemügyre vegye az eladásra felkínált öt gépet. Egyiknél–másiknál megállt egy percre, s néhány szót vetett oda az unokaöccsének. Lukenak rettentő nehezére esett odafigyelnie, bár tudta, hogy most tanulhatna egyet–mászt az üzletelés szabályairól.

– Luke, hé, Luke! – harsant fel valahonnan egy női kiáltás.

A fiatalember rögvést otthagyta a társalgást – amely jobbára abból állt, hogy Nebit főnök áradozva ecsetelte az öt gép felülmúlhatatlan erőit, amire a bácsikája ugyanilyen odaadással pocskondiázni kezdte őket –, s odaszaladt a föld alá süllyesztett, nyitott udvar homokból kiemelkedő szegélyéhez. A mellvéden áthajolva lepillantott a nagyobbacska gödörbe.

Odalent, a tisztára seprert térség közepén magasodó párgyújtó tornyok mellett egy természetes asszony serénykedett, épp meglocsolva az udvar dézsáiban termő bloddle zöldségeket és kis méretű pallie gyümölcsfákat. A nő arckifejezése leginkább egy útja vesztett verébre emlékeztetett, aki maga sem tudja már, mit keres ezen a helyen. Az asszony most felnézett rá és intett neki.

– Ne felejts el szólani Owennak, Luke, hogy ha vesz egy tolmácgépet, ügyeljen rá, hogy tudjon bocceul is!

Luke a válla fölött hátrapillantott a közönyösen ácsorgó gépek szedett–vedett gyülekezetére és biccentett.

– Ami azt illeti, nem valami nagy a választék – kiáltott oda nagynénjének –, de azért majd szólok neki!

A néni jóváhagyólag bólintott, Luke pedig valamivel mérsékeltebb tempóban visszament a bácsikájához és tájékoztatta őt a felesége óhajáról.

Úgy látszott, Owen Lars már döntött, mert megállapodott egy kisméretű, mezőgazdasági célokra is használható asztromechanikai robotnál. A hengeres fejű, néhol pirosra festett R5–D4–es nagyon hasonlított Artu Detúra, azzal a különbséggel, hogy különböző funkciók ellátására beállított pótkarjai is voltak. A gép parancsszóra kilépett a sorból, s most ott döcögött Owen és a pillanatnyilag hallgató Nebit nyomában.

A sor végére érve a gazda szeme összeszűkülte, ahogy fokozott figyelemmel vizsgálgatni kezdte a magas, emberforma Thripio homok lepte, mégis bronzosan fénylő fedőlemezeit. Egy rég elfeledettnek hitt emlék merült fel benne fiatalabb korából, amikor egy ehhez hasonló protokoll droid szolgált a háznál, a néhai mostohaanyja mechanikus szolgájaként.

– Remélem, működőképes vagy! – mordult rá a robotra bevezetésképpen. – Tisztában vagy az illemtudó magatartás szabályaival?

– Hogy tisztában vagyok–e az illemtudó magatartás szabályaival? – visszhangozta Thripio, élénken felkapva fejét, miközben a farmer tetőtől talpig végigmérte. A protokoll droid el volt tökéelve rá, hogy túlbeszéli a jawát, ha a képességei ecsetelésére kerül a sor. Csak ne kelljen visszamászni a homokkúszóba, hogy tovább zötykölődjön az ismeretlen jövő felé.

– De hisz ez a legfőbb funkcióm! Egyébként minden másban is...

– Na, csak azért, mert nekem nem illemtudó robot kell. – vetette oda szárazon a gazda.

– Önnek tökéletesen igaza van, uram. – sietett egyetérteni Thripio. – Nem győzők eléggé helyeselni önnek, uram. Ugyan miféle esztelen pazarlás lenne az egy ilyen éghajlatú vidéken? Egy olyan érdeklődésű személynek, mint ön, uram, egy illemtudó robot tiszta pénzkidobás lenne. Szó sem lehet róla, uram, az én legfontosabb erényem azonban a sokoldalúság. Igen, igen, a sokoldalúság, szolgálatára. Több mint harminc másodlagos tevékenységre vagyok beprogramozva, s ezzel együtt is csak...

– Nekem olyan robot kell – vágott közbe a gazda, fensőbbbséges közönyt tanúsítva Thripio mind ez idáig fel nem sorolt erényei iránt –, amelyeknek van némi fogalma a függetlenül programozható, Pretormin gyártmányú páragyűjtő berendezések bináris nyelvéről.

– Istenem, páragyűjtők! Hát ez nagy szerencse mindkettőnknek, uram! – vágta rá Thripio azonnal, fölöttébb elégedett hangon. – Másodlagosan elsődleges elfoglaltságom ugyanis ez idáig a bináris tehermozgató automatákhoz kötött. Ezek felépítése és memóriaműködése igen hasonlít az ön páragyűjtőihez. Szinte azt mondhatnám...

Luke megkopogtatta a bácsikája vállát és valamit súgott a fülébe. Owen bácsi bólintott, aztán a pillantása visszatért a feltűnően készséges Thripióra.

– Mondd csak, beszélsz bocceul?

– Mi sem természetesebb, uram! – válaszolta Thripio, s közben valami kellemes érzés áradt szét benne, amiért a változatosság kedvéért ezúttal igazat mond. – Valósággal második anyanyelvem. Olyan folyékonyan beszélek bocceul, hogy...

Úgy tűnt, a gazdának feltett szándéka, hogy még véletlenül se hagy neki befejezni egy mondatot.

– Pofa be! – Owen Lars most unott képpel a jawára pillantott. – Megveszem ezt is.

– Igenis, pofa be, uram. – felelte villámgyorsan Thripio és csak nehezen sikerült lepleznie afeletti örömét, hogy kiválasztották.

– Vidd le őket a garázsba, Luke. – adta ki az utasítást a bácsikája. – Vacsoráig tisztítsd meg mindkettőt.

– De hát – sandított a nagybátyjára a srác kelletlenül – éppen most akartam indulni a Tosche állomásra, hogy hozzak néhány új áramátalakítót és...

– Ne hazudozz összevissza, Luke! – intette szigorúan a bácsikája. – Éntőlem annyit lazálhatsz a lusta barátaiddal, amennyit tetszik, de csak, ha elvégezted a dolgod. Na gyerünk, fogj hozzá és vacsorára kész légy, el ne felejtse!

Imigyen ledorongolva, Skywalker ingerülten szólt oda Thripiónak és a másik robotnak. Tudta, hogy jobb nem ujjat húzni a kemény kezű nagybátyjával.

– Ti ketten! Gyertek utánam! – azzal elindultak a garázs felé, miközben Owen alkudozni kezdett Nebit főnökkel.

A többi jawa a három megmaradt gépet vezette vissza a homokkúszó rakterébe, amikor valami már–már szálnalmas csipogást hallatott. Thripio hátrafordulva megpillantotta az Artu egységet, amely kilépett a sorból és őfeléjük tartott. Nem sokat jöhetett azonban, mert az egyik jawa egy szempillantás alatt az útját állta, s megbénította a kezében tartott irányítószerkentyűvel, amely azonnal működésbe hozta a robot oldalára erősített

mozgásblokkoló korongot.

Thripio mondani akart valamit az újdonsült gazdájának, de miután felmérte a körülményeket, inkább úgy döntött, hogy csöndben marad. Mereven bámult maga elé és nem reagálva társa segélykérésére, engedelmesen követte az ifjút.

Néhány pillanattal később élesen megpendült valami a mellettük guruló R5–D4–esben. Ahogy odanézett, Luke észrevette, hogy az asztromechanikai robot egyik fejlemeze ugrott ki a helyéből. Belülről furcsa nyikorgás hallatszott, ahogy a gépezet megállt. Nem telt bele egy másodperc, s a droid, mint egy tűzhányó, kezdte köpködni magából a belső alkatrészeit szanaszét a homokba.

Luke közelebb hajolt és bekukkantott a füstölgő gépezet belsejébe.

– Owen bácsi! – kiáltotta el magát. – Ennek a robotnak bedöglött a vezérlőegysége! Ide nézz...!

Benyúlt, hogy valamit megigazítson, de gyorsan ki is rántotta a kezét, amikor az a valami hevesen szikrázni kezdett. Rozsdás áramkörök, megpörkölődött szigetelőkábelek repültek ki a lyukon, s gépi halált árasztó, maró szag terjengett a kristálytisza sivatagi levegőben.

Owen Lars az ideges jawákra pillantott és fenyegetően felhorkant.

– Hé! Miféle ócskaságokat próbálnak maguk ránk szólni?

Nebit főnök nagy hangerőn, felháborodottan válaszolt valamit, de közben – biztos, ami biztos – hátrált néhány lépést a nagydarab embertől. Rettentően aggasztotta, hogy a mogorva telepes elvágta az utat a biztonságos védelmet nyújtó homokkúszótól.

Artu Detu eközben türelmetlenül toporgott, egy helyben mörögve, mialatt a többi robotot visszavezették a mozgó erődbe. Tehette ezt annál is inkább, mert a jawák figyelmét lekötötte a főnökük és a Luke bácsikája között kialakult vita.

Tekintettel a heves gesztikulációhoz elengedhetetlenül szükséges végtagok mozgásának képtelenségére, Artu Detu végül kénytelen volt beérni egy fejhangú visítással. De ezt is nyomban abbahagyta, amint észrevette, hogy sikerült magára vonnia Thripio figyelmét.

A magas robot diszkréten megkocogtatta Luke vállát és bizalmasan a fülébe súgta tippjét.

– Ha szabadna megjegyezmem, fiatalúr, az az R2-es egység alkalmi vétel. Csúcsformában van. Esküdni mernék rá, hogy ezeknek az alakoknak fogalmuk sincs róla, milyen kitűnő állapotban van. Ne hagyja magát félrevezetni attól, hogy olyan homokos meg maszatos.

Luke a hirtelen elhatározások embere volt – akár így, akár úgy.

– Owen bácsi! – kiáltotta, rábiccentve az üzleti ajánlatra.

A bácsikája egy pillanatra felfüggesztette a vitát, anélkül, hogy tekintetét levette volna a főjawáról, s félig Luke felé fordította fejét. Az unokaöccse hevesen mutogatott Artu Detu irányába.

– Azt mondom, ne keressük a bajt. Mi lenne, ha kicserélnénk ezt itt – és a kiégett mezőgazdasági robotra mutatott – amarra?

Az idősebb férfi szakértő szemmel mérte végig az Artu egységet, aztán a pillantása ismét a jawák felé fordult. Bár a gyávaság a vérükben volt – ha ugyan volt nekik vérük –, mégis ezek az apró sivatagi dögevők kiszámíthatatlanná válhattak, ha túlerőltetik a dolgot. A homokkúszóval simán ripityára lapíthatják az egész otthonukat – még ha ezzel azt kockáztatják is, hogy az emberi telepes közösséget végérvényes leszámolásra ingerlik a fajukkal szemben.

Owen – jól tudván, hogy patthelyzetet idézhet elő, ha túlfeszíti a húrt – nyersen elfogadta a felkínált alkut, de előbb még a látszat kedvéért kupeckedett egy kicsit. Nebit főnök vonakodva bár, de belement a cserébe, s a felek lélekben fellélegeztek, hogy az

ellenségeskedést sikerült elkerülni. A főjawa meghajolt, s valósággal nyűszített türelmetlen mohóságában, miközben Owen kifizette, leszurkolva markába a városokban használatos pénzérméket.

Ez idő alatt Luke elvezette a két robotot a kupolás épülethez, amelynek szűkös bejárata egyenesen levezetett a föld mélyére. Néhány másodperc múltán már egy meredek lépcsőn bukdácsoltak lefelé, amelyet elektrosztatikus részecsketaszítók tartottak tisztán a homoktól.

– Remélem, ezt nem felejtetted el nekem. – súgta oda menet közben Thripio Artúnak fölényes modorban. – Képtelen vagyok megérteni, hogy miért viszem érted vásárra a burkolatomat, amikor csak bajt hoztál rám eddig.

A lejárati alagút rövidesen elágazott, a két egymáshoz közeli, gödör formájú udvarba vezetve, melyek fölött láthatatlan taszítómezők feszültek, távol tartva tőlük a homokot. A fiatalember bal felé indult, átkelve egy keskeny fémjárdán, mely különféle gépek és a meredek falú mélyedésben leparkolt járművek közt vezetett át a garázs fedett részébe. A robotok út közben megsemmisítették az udvaron álló kopottas burkolatú T-16-os légi siklót és a mellette magasodó rozsdás darukart, mellyel a járműveket és egyéb terheket lehetett fölemelni a felszínre.

A több helyiségből álló műhely tele volt zsúfolva mindenféle szerszámmal, különböző mezőgazdasági berendezésekkel és a sötétben még egy V-35-ös Courier terepsikló is megbújt. A gépek többsége iszonyúan le volt nyúzva, némelyiket már csak az imádság tartotta össze. De a világítótestekből áradó csekélyke fény mindkét robotot jó érzéssel töltötte el; valami lakályosságot éreztek a helyiségben és ettől egyfajta nyugalom szállta meg őket, amiben már jó ideje nem volt részük.

A garázst betöltő aromás olajszag rögtön magára vonta Thripio figyelmét, aki régóta áhítozott már egy alapos szervizelésre és alkatrész tisztításra. Így nem csoda, hogy azonnal a közeli munkapad felé vette az irányt, megfelelő tisztítószereket, törlőrongyokat és kenőanyagokat keresgélve a kínálatban.

Luke elvigyorodott, amikor észrevette a robot reakcióját.

– Éreztétek otthon magatokat. Mostantól ez lesz a szállásotok. – tájékoztatta őket, vizsla szemmel méregetve az emberformájú droidot. – Ahogy elnézlek benneteket, rátok férne egy alapos karbantartás kívül-belül. De sajnos ilyesmire most nincs időnk, úgyhogy kénytelenek lesztek beérni egy gyors tisztítással és felülvizsgálattal.

– Megengedi, uram, hogy letakarítsam magamról a koszt? – kérdezte udvariasan Thripio, kézbe véve egy tisztítószeres flakont, aminek az aljában még lötyögött némi folyadék.

– Persze, csináld csak! Ahol nem éred el a burkolatod, ott majd segítek.

A fiatalember figyelme most Artu Detúra terelődött. Odalépett hozzá és közelebből is megsemmisítette a fején világító színes jelzőfényeket, amik közül az egyik a robot akkumulátorainak töltöttségi szintjéről adott felvilágosítást.

– Ami meg téged illet – folytatta meglepett sóhajjal –, nem értem, hogy tudsz még egyáltalán mozogni. Na, ez tisztára a jawákra vall! Mintha a fogukat húznák, ha meg kell válniuk egy morzsányi energiától. Legfőbb ideje, hogy feltöltsd magad.

Rámutatott egy jókora áramelosztóra a közelben. Az asztroszer követte szemével a mozdulat irányát, fűttenyentett egy rövidet és odakacsázott a ládaforma szerkentyűhöz. Rövid keresés után meglelte a megfelelő végű vezetékét, kihúzta a kábeldobból, felkattintotta az egyik szelvényét az oldalán és a háromágú dugót belenyomta az alatta megbújó aljzatba.

Thripio közben már javában dörgölte, sikálta magáról a homokot és mindenféle ragacsos koszt egy aromás tisztítóolajjal átitatott ronggyal. S meglepően emberi sóhajjal figyelte, ahogy bronzszínű burkolata kezdi visszanyerni eredeti ragyogását a helyiséget

betöltő gyér lámpafényben.

– Hozzatok rendbe magatokat, aztán eligazítalak benneteket a dolgokat felől. – közölte velük Luke, fáradtan letelepedve egy kiselejtezett műanyag ülőalkalmatosságra. Semmi kedvet nem érzett ugyanis ahhoz, hogy a nagybátyja által rátestált munkával foglalkozzon. Elméjét továbbra is a Biggsszel kapcsolatos gondolatok foglalták le és arról fantáziált, hogy egyszer majd követi barátját azon az úton, melyen nemrég elindult.

Töprengés közben hamarosan felkapott a közeli asztalkáról egy apró játék modellt, ami a szemközti gödörben parkoló T–16-os légi sikló kicsinyített mása volt és elmélyülten tanulmányozni kezdte. Ujjaival végigsimított a játékszer bal oldali szárnyán. Ott, ahol a valódi szöcskéjét sikerült nemrég megrongálnia, amikor örülden száguldozott vele a haverjait üldözve egy közeli kanyonban, vad csavarokat írva le az imitált légi harc során.

Amióta Biggs elment az akadémiára, Fixerrel és Deakkal gyakran játszottak ilyesmit, bátor lázadó pilótáknak képzelve magukat, akik birodalmi TIE vadászokat üldöznek a szűk völgyekben. A vagánykodásuknak legutóbb az vetett véget, hogy Luke túl nagy kockázatot vállalt száguldás közben, mire egy hirtelen felbukkanó sziklaszirt valósággal leborotválta gépe szárnyvégét, akár egy energiasugár. Kész csoda volt, hogy nem zuhant le a szöcskével és élve megúszta a kalandot. Owen bácsi azóta nem engedi repülni a siklóval.

A feltoluló emlékek nyomán hirtelen felszaladt benne a pumpa. Letette a modellt, felpattant és szokatlan hevességgel vágott oda egy elektromos csavarkulcsot a közeli munkapadhoz.

– Ez egyszerűen nem járja! – tört ki mérgelődve, mintegy magának. – Biggsnek igaza van...! Az életben ki nem jutok innen! Amíg ő felkelést tervez a császárság ellen, addig én itt csücsülök ezen a penész ette farmon!

– Parancsol, uram?

Luke meglepetten megperdült a sarkán, de csak a magas robot volt az, a 3PO egység. Mostani megjelenése és az első találkozásukkor alkotott kép között mellbevágó volt a különbség. A tisztítószer megtette hatását: javarészt megszabadulva a rátapadt mocsoktól, maszattól, a bronzötvözet káprázatosan csillogott a garázs mennyezeti lámpáinak fényében.

– Segítségére lehetek valamiben? – kérdezte a robot készséges buzgalommal.

Skywalker elégedetten vette szemügyre a gépet, s közben észrevétlenül apadni kezdett a haragja. Minek is vág érthetetlen mondatokat egy robot fejéhez?

– Nem hiszem. – válaszolta lehiggadva. – Hacsak az idő múlását siettetni nem tudod, hogy előbbre hozd az aratás idejét. Vagy esetleg térsűrítéssel elvarázsolsz innen, erről a homokbuckáról, Owen bácsi orra elől.

A gúnyt még egy oly bölcs droidnak sem volt könnyű megértenie, mint Thripio, aki tárgyilagosan mérlegelte a kérdést, mielőtt válaszolt volna.

– Ez igen valószínűtlen, uram. Én ugyanis csak egy harmadik osztályba sorolt robot vagyok, s meglehetősen kezdetleges fogalmaim vannak az olyasmiről, mint mondjuk a transzatomfizika.

Hirtelen úgy nézett körül, mintha csak most ocsúdott volna fel az utóbbi néhány nap megpróbáltatásaiból.

– Sőt, ha már itt tartunk, fiatalúr! – folytatta Thripio körülményesen. – Még azt sem tudom, hogy melyik bolygón vagyok?

Luke kesernyésen felkacagott és gúnyolódva így felelt:

– Ha ennek a világegyetemnek egyáltalán van valahol egy fényes központja, akkor ez a bolygó esik a legtávolabb tőle.

– Értem, Luke úr.

– Hagyd el nyugodtan az urat, szólíts egyszerűen Lukenak. – rázta meg kobakját mosolyogva a fiatalember. – A nevem Luke Skywalker. A bácsikám, aki megvett titeket,

Owen Lars, a felesége pedig Beru néni. Mi hárman élünk itt, ezen a farmon, a nagy sós síkságon, ami a Jundland sivatag délkeleti végében fekszik. Páragyűjtéssel és növénytermesztéssel foglalkozunk. A bolygónknak pedig Tatuin a neve.

– Hálásan köszönöm a felvilágosítást, Luke ú... Luke. – hajtotta meg a fejét Thripio udvariasan. – Az én nevem Szi Thripio, az ember–robot kapcsolatoknak vagyok a specialistája.

Fém hüvelykujjával mintegy mellékesen bökött a töltőberendezés felé.

– Az pedig a társam, Artu Detu, egy asztromechanikai karbantartó droid.

– Örvendek, Thripio. – mondta könnyedén Luke. – Úgyszintén, Artu.

Odasétált a töltőrendszerhez, ellenőrizte az egyik kijelzőt, majd az asztroszer állapotfényeit és elégedetten dörögött valamit. A robot akkumulátorai nagy sebességgel szívták magukba az energiát, ami arra utalt, hogy viszonylag újak lehetnek és még nem használódtak el az ismételt töltési–lemerülési ciklusok során. Ezek szerint a jawák nem egy lestrapált vackot sóztak rájuk. Owen bácsi elégedett lesz a vétellel.

Amikor szemügyre vette a többi jelzőfényt is, felkeltette valami a figyelmét, amitől ráncok futottak össze a homlokán. Közelebb hajolt, ujjával megpiszkálva a kontrollpanelt.

– Ez meg mi lehet itt rajtad...?

– Valami baj van, Luke? – érdeklődött Thripio.

Skywalker odalépett az egyik munkapadhoz, s felkapott róla egy parányi, variálható végű szerszámot.

– Mindjárt meglátjuk, Thripio.

Az eszközzel matatni kezdett a kis robot fején, lekapirgálva róla a rátapadt ragacsos égéstermékeket. Aztán a hordóforma test elülső részén sorakozó szelvényeket kezdte letisztogatni, amik mögött a droid különféle műszerei és behúzható karjai bújtak meg. Időnként vissza–visszahőkölt, amikor az ügyes kis szerszám rozsdadarabkákat pöccintett ki a levegőbe.

Thripio odalépve hozzá érdeklődéssel figyelte Lukeot, ahogy dolgozik.

– Valami különös, szénszerű anyag borítja az alkatrészeit, amelyet még sohasem láttam. Mintha égéstermék lenne. Az ember azt hinné, hogy történt veletek egy s más az utóbbi időben. – állapította meg a fiatal ember tűnődve.

– Nem is vitás, uram. – ismerte el Thripio, aki ismét elfelejtette elhagyni a tiszteletadó szócskát. De Luke ezúttal jobban el volt foglalva, semhogy helyreigazítsa.

– Néha elcsodálkozom azon, hogy egyáltalán működőképes állapotban vagyunk. – tette hozzá mintegy elkésett megjegyzésként, igyekezvén kitérni Luke kérdésének az éle elől. – Mert, ugye itt van ez a felkelés is meg minden.

Thripiónak úgy rémlett, hogy minden óvatossága ellenére is túl sokat mondhatott, mert Skywalker szemében már–már a jawákéhoz hasonló villanást vett észre, ahogy felé fordult.

– Hogyan? Te tudsz a császárság elleni felkelésről? – kérdezte követelően Luke.

– Bizonyos szempontból. – vallotta be kelletlenül Thripio. – Pontosabban a felkelésnek köszönhetjük, hogy az ön szolgálatába állhattunk. Tudniillik menekültek vagyunk.

Azt már nem tette hozzá, hogy honnan és mi elől menekülnek. A szófukarságával persze rögtön felkeltette Skywalker mohó érdeklődését.

– Menekültek...?! Ezek szerint mégiscsak úrcsatát láttam! – felindultan szaggatott kérdésözönt zúdított a protokoll droidra. – Mondd meg, honnan jöttök! Hány csatában voltatok? Hogy áll a felkelés? Komolyan veszi a császárság? Sok szétrombolt hajót láttatok...?

– Ha kérhetem, kissé lassabban, uram! – esengett Thripio, idegesen toporogva. – Ön félreérti a helyzetünket. Mi csak ártatlan kívülállók voltunk. A mi kapcsolatunk a felkeléssel, hogy úgy mondjam, mindössze felszínes természetű volt. Ami a csatákat illeti, nos,

végigcsináltunk egy párat. De nehéz megmondani, mi történt, mivel nem voltunk közvetlen érintkezésben a harci gépezettel. – diszkrétén vállat vont, azon tűnődve, miért nem tudta befogni inkább a hangszóróját. – Ezen túlmenően, azt hiszem, nem sokat mondhatok. Szeretném emlékeztetni uram, hogy én alig vagyok több kifinomult tolmácsnál, s nem a legerősebb oldalam a mesélés meg a történetek előadása. Ahhoz pedig végképp nem értek, hogy a megtörtént eseményeket kicifrázzam. Végeredményben prózai robot vagyok, semmi több.

Luke csalódottan elfordult, majd kitartóan folytatta Artu Detu tisztogatását. A felismerés, hogy a nagybácsija révén olyan robotokkal került kapcsolatba, amik korábban érintkezésben voltak a felkelőkkel, alaposan felajzotta. Nem hitte volna, hogy a lázadás már idáig is elért, az Arkanis szektorba.

– Tegnap láttam két űrhajót a távcsöveimmel, amint orbitális pályán lövik egymást. Majd összekapcsolódnak. Szóval az egyikről menekültetek? Elkaptak benneteket a birodalmiak?

– Igen. – vallotta be kényszeredetten Thripio. – Gyakorlatilag magunkra maradtunk, ezért úgy döntöttünk, lejövünk erre a bolygóra és új életet kezdünk valami békés, civilizált helyen. Inkább ez, minthogy fogságba essünk és darabokra szedjenek.

– Ezt meg tudom érteni. – mormolta a fiatalember elmélyülten. – No és mi lett a hajótok utasaival?

– A többségük meghalt vagy elfogták, ha jól sejtem. Kész csoda, hogy mi el tudtunk menekülni a fedélzetről.

A további kapirgálás olyan rejtélyes valamit tárt fel az R2-es oldalában, ami egyszeriben magára vonta Luke teljes figyelmét. Két áramkörtábla közé, amelyeknek rendes körülmények között érintkezésben kellett volna lenniük, szorosan beékelődött egy kisebb fémszilánk. A srác letette a finomabb műveletekhez való szerszámot és elindult, hogy keressen egy nagyobbat a pulton.

– Ej, ej, kis barátom! – dűnnyögte a fejét csóválva. – Jó alaposan beszorult neked ide valami! Úgy néz ki, mint egy repeszdarab...

Újra leguggolt a droid mellé és egy percre sem hagyta abba a belsejének piszkálgatását, de figyelme félig–meddig ismét Thripio felé fordult.

– Mondd csak, egy teherűrhajón voltatok vagy hadihajón...?

Erőből feszegetni kezdte a szilánkot, ami először sehogy se akart elmozdulni a gépezet belsejében. Végül hatalmas reccsenéssel engedett a fém, s visszarúgó ereje valósággal hanyatt lökte Skywalker. Felülve a rácsos fémpadlón már éppen káromkodni készült volna, mikor váratlan dolog történt. Az Artu egység fejébe épített optikai holografikus projektor világítani kezdett és kibocsátott magából egy kékesfehéren ragyogó fénysugarat. A kiszélesedő nyaláb végén megjelent egy háromdimenziós kép, magasságra valamivel kisebb két lábnál és igen éles kontrasztú. A kékes árnyalatú hologramban egy talpig érő, hófehér ruhát viselő női alak tűnt föl, a barna hajára boruló kapucni alatt olyan finom arcvonásokkal, hogy Luke néhány másodperc elteltével azon vette észre magát, hogy levegő után kapkod – tudniillik elfelejtett levegőt venni.

A felületi élesség ellenére a kép vibrált és bizonytalanul ugrált, mintha a felvétel egy kézi kamerával készült volna vagy inkább valamilyen füst zavarná az optikáját. Skywalker egyre csak bámulta a garázs hétköznapi környezetébe kivetített furcsa, idegen színeket, s kérdezni akart valamit. De nem jutott hozzá. A fehér bőrű, bájos arcon megmozdultak az ajkak, s a fiatal lány megszólalt – pontosabban mintha megszólalt volna. Luke azonban hallotta, hogy a hangja valahonnan Artu Detu tömzsi testéből jön.

– Segítsen, Obi–Wan Kenobi! – mondta esdekelve a fátyolos hang. – Ön az utolsó reményem...!

A fehér köpönyege ujjából kilátszó kezeit kecsesen széttárta, mintegy tanácsstalanságában, majd hirtelen oldalra pillantott, aztán gyorsan előre hajolt és megérintett valamilyen kapcsolót derékmagasságban a képmezőn kívül, ami alighanem a felvételt készítő R2-es egység fejrészén lehetett. Aztán egy elektromos recsegés hirtelen összeilálta a képet. Mire kitisztult megint, a nő ismét ott állt az előbbi pózában és bársonyos hangja megismételte az előbbit.

– Segítsen, Obi–Wan Kenobi! Ön az utolsó reményem...!

A hologram reszkető zúgással ismételte magát, mindig előlről kezdődve. Luke egy darabig csak ült ott néma csendben, találgatva, vajon mit lát, aztán odaszólt az R2-esnek:

– Mi ez az egész, Artu Detu?

A tömzsi kis robot hátrébb gurult – a holografikus kép ment vele – és csipogott valamit, ami halványan egy félénk és bizonytalanságról árulkodó válasza emlékeztetett.

Thripio láthatóan ugyanolyan értetlenül állt a jelenség előtt, mint Luke.

– Mi ez? – kérdezte élesen, előbb a beszélő alakra, majd a fiatalemberre mutatva. – Nem hallod? Kérdeztek tőled valamit! Mi ez vagy ki ez? Honnan kerítetted elő és minek?

Az Artu egység meglepett csipogást csalt elő magából, mint aki maga is most vette észre a hologramot. A csipogást pedig sivitva áramló információáradat követte belőle.

Thripio megemésztette az adatokat, s közben megpróbálta összeráncolni a homlokát. Ez pusztán mechanikai okokból nem ment neki; beérte hát annyival, hogy a hangjával és gesztusaival fejezze ki tanácsstalanságát.

– Ragaszkodik hozzá, hogy semmi értelme az egésznek. Pusztán valami hibás működés eredménye, csupa régi adat. Már rég le kellett volna törölni a tárolójából, csak elfelejtkeztek róla. Szerinte fölösleges foglalkoznunk vele.

Ezzel az erővel azt is mondhatta volna a fiúnak, hogy ne foglalkozzon vele, ha véletlenül profogg rágcsálók fészkelik be magukat a farmjára és elkezdik felfalni a termést.

– Ki ez a lány? – követelte Luke a magyarázatot, s még mindig megigézve bámulta a hologramot. – Csodálatosan szép.

– Komolyan nem tudom, hogy ki. – hazudta nagy meggyőzőerővel Thripio, mivel az előző gazdájától kapott szigorú titoktartási parancs továbbra is érvényben volt a memóriájában. – Úgy rémlik, mintha a legutóbbi utunkon láttam volna. Amennyire vissza tudok emlékezni, meglehetősen fontos személy lehetett. Nincs kizárva, hogy a dolognak köze van ahhoz, hogy a kapitányunk kapcsolatban állt bizonyos politikusokkal, a...

Luke leintette és teljesen elmerülve az előkelő hölgy látványában, tovább figyelte, ahogy az érzéki ajkak újra és újra elismélik azt a segítségkérő mondattöredéket. A lány hangja, karcsú alakja, kecses mozgása és a lényéből áradó könnyörgés megérintett valamit benne. Mintha egy különös erő ébredezett volna hirtelen a tudata mélyén, aminek létezéséről addig fogalma sem volt. Ráadásul egy furcsa borzongás futott végig egész testén. Valahogy ismerősnek és roppant vonzónak találta a lányt, aki egyáltalán nem hasonlított azokra a nőkre, akikkel eddigi élete során dolga akadt a Tatuinon.

– Van még valami ezen a felvételen? Mintha az eleje hiányozna...!

Luke felpattant és türelmetlenül az Artu egység felé nyúlt.

A robot hátrálni kezdett és olyan kétségbeesetten füttyögött, hogy a fiatalember megtorpant, s leengedte a belső műszerek felé kinyújtott karját.

Thripio egészen elképedt ettől a gépszerűtlen viselkedéstől.

– Viselkedj, Artu! – rótt meg neheztelően a társát. – Még a végén megint bajba keversz minket!

A protokoll droid memóriájában ismét rémképek jelentek meg arról, hogy mint együttműködésre alkalmatlanokat mindkettőjüket szépen összepakolják, s visszaküldik a jawáknak. Ez elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy megpróbálkozzon egy ideges rángással a nemtetszése jeleként.

– Nincsen semmi baj, ő a mi új gazdánk. – Thripio nyomatékosan Lukera mutatott. – Nyugodtan megbízhatasz benne. Érzem, hogy csak a javunkat akarja.

Az asztroszer habozni látszott. Aztán egy hosszú adagot füttyült és csipogott oda a barátjának.

– Tehát? – sürgette türelmetlenül Luke.

Thripio nem válaszolt azonnal. A teljes feldolgozó kapacitását lekötötte ugyanis az, hogy kielemezze a hallottakat, amik eléggé összezavarták a helyzetfelmérő programjait.

– Azt mondja, egy bizonyos Obi–Wan Kenobi tulajdona, aki itt lakik valahol, ezen a bolygón. Mi több, ezen a környéken. A mondattöredék pedig, amit az imént hallottunk, része egy üzenetnek, amely ennek a személynek szól. Megmondom önnek őszintén, uram – rázta lassan a fejét Thripio –, fogalmam sincs róla, hogy mit hord ez itt össze. A legutolsó gazdánk Raymus Antilles kapitány volt. Nem emlékszem rá, hogy Artu valaha is említette volna, hogy volt egy előző gazdája is. Obi–Wan Kenobiról meg aztán végképp nem hallottam soha életemben. Persze lehetséges, hogy ez még a legutóbbi memóriatörlésünk előtt történt és ez az adat valahogy benne maradt a társam tárolójában. – tette hozzá bocsánatkérően. – Attól tartok, az elmúlt napok megpróbáltatásai során kissé összekuszálódtak a logikai áramkörei. Kimondottan különködik az utóbbi időben.

Miközben Luke elgondolkozott a dolgok ilyenén állásán, Thripio kihasználta az alkalmat, hogy villámló tekintettel próbálja jobb belátásra bírni Artút.

– Obi–Wan Kenobi. – ismételte Luke elgondolkozva. Tovább bámulta az önmagát ismételtető hologramot és azon tűnődött, ki lehet ez a lány? Egyszerre csak felderült az arca a felismeréstől.

– Csak nem... lehet, hogy az öreg Ben Kenobira céloz?

– Tessék, uram? – sápítozott Thripio felettébb meghökkenve. – Úgy értsem, hogy ön tényleg ismer egy ilyen személyt?

– Nem egészen. – ismerte be Luke valamivel kisebb lelkesedéssel. – Obi–Wan nevűt nem ismerem, az öreg Ben viszont itt él valahol a Nyugati Dűne Tenger szélén. Amolyan helyi nevezetesség, sivatagi remete. Owen bácsinak meg néhány más gazdának az a véleménye, hogy varázsló. Néha felbukkan Anchorheadben, jön csereberélni. Mindazonáltal ritkán beszélek vele. A bácsikám rendszerint elzavarja a háztól. – kis időre elhallgatott, tekintete ismét az alacsonyabb robotra tévedt. – De arról még sohasem hallottam, hogy az öreg Bennek lenne egy robotja. Én legalábbis nem tudok róla. Kevesen élnek ezen a vidéken és itt mindenki ismer mindenkit. Az ilyesmit nem lehet sokáig titokban tartani.

A fiatalember pillantását ellenállhatatlanul visszavonzotta a hologram.

– Bárcsak tudnám, ki ő. Biztosan fontos személy, kivált ha igaz, amit mondasz, Thripio. Nagyon úgy nézem, meg a hangjából is azt érzem, hogy komoly bajban van. Lehet, hogy mégis fontos az az üzenet. Meg kéne hallgatnunk az elejét is.

Ismét az R2-es belső kapcsolói felé nyúlt, de a kis robot megint kitért előle és panaszosan cincogott egy sort.

– Azt mondja, van rajta egy biztonsági retesz, amit a jawák tettek rá, mikor elfogták. Ez bénítja meg a lejátszást vezérlő áramköreit. – fordította Thripio. – Azt javasolja, hogy ön távolítsa el a reteszt és akkor talán végig el tudja ismételni az üzenetet.

Az aranyárga droid aggályoskodva a saját mellkasán éktelenkedő biztonsági reteszre mutatott, amitől ő is szívesen megszabadult volna. Aztán ahogy Luke egyre csak az arcképre meredt mozdulatlanul, kissé hangosabban hozzátette még:

– Uram!

– Tessék? – rezzent össze Luke. – Ja... igen.

Mérlegelte a javaslatot, aztán odament a szerszámos pulthoz és kiválasztott egy megfelelőnek tűnő eszközt a feladathoz. Mikor lehajolt mellé, Artu ezúttal nem húzódott el

tőle.

– No jó! Alighanem túl kicsi vagy ahhoz, hogy megszökhess, ha leveszem rólad ezt a biztonsági reteszt. A sivatagban úgyse jutnál messzire. Majd megesz a kíváncsiság: ugyan mit üzenhetnek az öreg Bennek?

Skywalker némi erőfeszítéssel leszedte a biztonsági reteszt a droid oldaláról. Aminek az lett az első eredménye, hogy a hologram se szó, se beszéd eltűnt.

– Na tessék! – lépett hátra elégedetten. Kínos szünet következett, várták, hogy a felvétel visszatérjen. Ám annak esze ágában sem volt megjelenni.

– Hova lettél? – suttogta végül Luke. – Vetítsd ki újra. És játszd le a teljes üzenetet, Artu Detu.

A robot nagy ártatlanul csipogott egyet. Thripio láthatóan kínosan érezte magát, ahogy fordította szavait.

– Azt mondta: „Miféle üzenetet?”

Thripio mérgesen a társához fordult és teátrálisan a fejére csapott bal kezével.

– Hogyhogy miféle üzenetet? Tudod te azt nagyon jól! Azt, amelyiknek az imént vetítettél elénk a töredékét. Azt, amelyiket olyan féltve őrzöl abban az örökké rebelliskedő, rozsdáette hasadban, te csökönyös, kiszuperált ócskavasrakás!

Artu csak ült és halkán motyogott maga elé, mint aki nem érti a dolgot.

– Végtelenül sajnálom, uram! – mondta vontatottan Thripio. – De minden jel arra mutat, hogy aggasztó torzulások keletkeztek a racionális engedelmességi moduljában. Talán ha...

Az udvaron túlról, a ház távoli részéből felcsattant Beru néni hangja és félbeszakította a langaléta droidot:

– Luke... hallod, Luke? Gyere vacsorázni!

A fiatalember egy pillanatig habozott, aztán csalódottan elfordult a rejtélyesen viselkedő kis robottól.

– Oké! Megyek már, Beru néni! – kiáltott vissza a néniének. Halkabbra fogta hangját, amikor Thripióhoz fordult.

– Próbálj meg csinálni vele valamit. Nemsokára jövök vissza.

Az imént kiszedett biztonsági reteszt a munkapadra dobta és kisietett a garázsból.

Amint Luke kitette a lábát, Thripio nekitámadt alacsonyabb társának:

– Én a helyedben fontolóra venném a dolgot és lejátszanám neki az egész felvételt! – mennydörögte és sokatmondóan az egyik szétszedett gépalkatrészekkel borított munkapad felé bökött a fejével. – Különbözik még fogja azt a kis tisztítópálcát és maga ássa elő belőled. És akkor nem nagyon fogja nézni, hogy mit vagdos össze benned, ha úgy érzi, hogy szándékosan hallgatsz el előle valamit.

Artu panaszosan csipantott egyet, szinte már bűnbánóan a saját érthetetlen viselkedése miatt.

– Nem. – felelte Thripio ingerülten. – Nem hiszem, hogy kedvel téged.

A második csipogás sem enyhített a magasabbik robot szigorú hangján.

– Nem, én se szeretlek.

* * *

Beru néni kivett egy műanyag kannát a hűtőből és kék színű bantha tejet töltött egy kisebb kancsóba. A háta mögül, a szomszédos étkezőhelyiségből folyamatos beszélgetés foszlányai szűrődtek át a konyhába. Szomorúan felsóhajtott. A férje és Luke között az étkezések alkalmával fellobbanó viták mostanában többször elmérgesedtek, ahogy a fiút a nyughatatlansága egyre jobban eltérítette a földműveléssel kapcsolatos mindennapi tennivalóitól. Folyton olyan dolgokon járt az esze, amelyek Owenben – akinél földhözragadtabb gazdát elképzelni is nehéz lett volna – növekvő ellenérzést váltottak ki.

Az asszony visszatette a testes kannát a hűtőbe, a kancsót egy tálcára helyezte a poharak mellé és visszasietett vele az étkezőbe. Beru Whitesun Lars nem volt éppenséggel éles eszű teremtes, mégis valami ösztönös megérzéssel tudta, hogy milyen fontos szerepet tölt be ebben a családban. Ő volt a villámhárító. Amikor jelen volt, egyre gyülemlett Lukeban és Owenben a felhalmozódó energia, de ha a kelleténél hosszabb időre magukra hagyta őket, akkor: bumm! Kirobbant köztük a feszültség.

Halk léptekkel belépett az udvar felé nyitott étkezőbe. Az asztalon álló tányérokon az aljukba épített fűtőegységek tartották melegen az ételt. Abban a szempillantásban mindkét férfi leeresztette a hangját, s a beszélgetés ettől civilizált emberi társalgásra kezdett emlékeztetni. Egyben gyorsan témát változtattak. Beru néni úgy tett, mint aki semmit sem vett észre.

– Azt hiszem, azt az Artu egységet lopta valaki, Owen bácsi. – mondta éppen Luke, mintha csak egész idő alatt erről beszélgettek volna.

A nagybátyja a tejes kancsóért nyúlt, s teli szájjal válaszolt:

– A jawák az égvilágon mindent ellopnak, ami mozgatható. Fogadni mernék, hogy azt a Treadwell droidunkat is ők tüntették el, amit olyan könnyelműen otthagytál a huszonegyes páragyújtónél.

Skywalkernek torkán akadt a falat az epés megjegyzésre, s már azon volt, hogy mentegetőzni kezd elhamarkodott döntése miatt, felemlelve a gépezet helyrehozhatatlannak vélt hibáját, de a bácsikája evés közben tovább folytatta az okítását.

– Ne felejtse, hogy alapjában véve még a saját árnyékuktól is megijednek. Ahhoz pedig, hogy valódi tolvajjá váljanak, számolniuk kéne azzal, hogy üldözőbe veszik és felelősségre vonják őket. Erre pedig aligha vállalkoznak. Miből gondolod, hogy lopták valahonnan azt a robotot?

– Először is túlságosan jó állapotban van ahhoz, hogy esetleg valaki a szemétre dobta volna. Miközben tisztogattam, kivetített egy hologram felvételt, amin... – Luke menet közben észbe kapott, s félve a nagybácsi esetleg feltámadó kíváncsiságától, de még inkább a lázadásról alkotott elítélő véleményétől, gyorsan igyekezett másfelé terelni a szót. Azaz ügyetlenül leplezni próbálta ijedelmét, amiért így elszólta magát.

– De ez nem is fontos! – fűzte hozzá sietve. – Valójában azért hiszem azt, hogy lopták, mert egyre azt hajtogatja, hogy valami Obi–Wan Kenobi nevű egyénnek a tulajdona.

Alighanem az ételben vagy talán a tartósított bantha tejben lehetett valami, ami Luke bácsikájának a torkán akadt. Persze az sincs kizárva, hogy fansali képe az imént említett személyiségről alkotott egyéni véleményét tükrözte. Akárhogy is volt, elszántan tovább evett, de nem pillantott az unokaöccsére.

A fiú úgy tett, mint aki észre se vette az undor szemléletes megjelenését nagybátyja arcán. Beru néni meg lopva figyelte a műsort és azon tűnődött, hogy a férje miért is utálja ennyire Kenobit, aki annak idején elhozta hozzájuk a csecsemő Lukeot? Nélküle sokkal magányosabb lett volna az életük az elmúlt húsz évben, mivel nekik sajnálatos módon nem lehetett saját gyerekük.

– Az jutott az eszembe – folytatta elszántan Skywalker –, hogy talán az öreg Benre utal. A keresztnév ugyan nem stimmel, de a másik megegyezik.

Mivel Lars állhatatosan továbbra sem felelt, Luke nyíltan nekiszegezte a kérdést:

– Te nem tudod, hogy kiről lehet szó, Owen bácsi?

Meglepő módon a nagybátyja inkább látszott zavartnak, mintsem dühösnek.

– Nem érdekes. – dörmögte halkan, egyre kerülve az ifjú tekintetét. – Rég elfeledett név ez. – idegesen fészkelődött a székén. – És mindig csak bajt jelent.

Luke azonban mit sem törődött a burkolt figyelmeztetéssel és tovább erőltette a dolgot. Nagyon szeretett volna ugyanis utánajárni a hologramon látott fiatal lány történetének, akinek szépséges arca még ott lebegett a lelki szemei előtt.

– Hát akkor talán valami rokona lehet az öreg Bennek? Nem tudtam, hogy vannak rokonai.

– Te csak tartsd távol magad attól a vén méregkeverőtől, hallod–e! – tört ki a bácsikája, ügyetlenül megfélemedkezve a józan érvelés előnyeiről.

– Owen... – próbált halkán beavatkozni Beru néni, de a nagydarab gazda nyersen letorkolta.

– Beru, ez most fontos dolog! Nem ez az első eset, hogy Kenobiról beszélünk. – fordult vissza az unokaöccse felé. – Megmondtam neked, hogy ostoba vénember, veszélyes és rosszakaratú. Jobb nem kezdeni vele.

Beru néni könyörgő pillantása valamennyire csillapította indulatát.

– Annak a robotnak semmi köze hozzá. Nem is lehet. – morogta félig–meddig magának.

– Felvétel, pih! Na mindegy, holnap elviszed a gépet Anchorheadbe és csináltatsz neki egy memóriatörlést.

Nagyot horkantva Owen végül is elszántan visszafordult félbehagyott vacsorájához.

– Akkor majd vége lesz ennek az egész ostobaságnak. Mit bánom én, hogy őszerinte honnan jött. Tisztességgel megadtam az árát, attól fogva pedig a miénk és kész, passz!

– Na és ha mégis valaki másnak a tulajdona? – Lukeot sehogy se hagyta nyugodni a dolog. – És teszem fel, egyszer csak megjelenik ez az Obi–Wan vagy kicsoda, hogy elvigye?

– Azt ugyan nem teszi. – jelent meg egy felbukkanó emlék hatására valami bánatos, ugyanakkor gunyoros kifejezés Owen bácsi arcán. – Nem hinném, hogy él még. Körülbelül akkor halhatott meg, amikor apád. – jókora falatot gyömöszölt a szájába. – Most pedig elég legyen mára ebből a témából.

– Akkor hát mégiscsak élő személy volt. – dörögte maga elé Luke, s mereven a tányérjába bámult.

A felismerés némileg elkedvetlenítette. Ha ez igaz, akkor a felvétel jó régi lehet. Legalább húsz éves. Ki tudja, mi történhetett azóta azzal a lánnyal? Aztán felmerült benne egy újabb fontos kérdés.

– Ismerte apámat? – érdeklődött rövid szünet után vontatottan, próbálva ezúttal kerülőúton többet megtudni a rejtélyes alakról.

– Azt mondtam, elég legyen! – csattant fel Owen türelmetlenül. – Ami azt a két robotot illeti, te csak azzal törődj, hogy holnapra munkaképesek legyenek. Töltsd fel beléjük a környék térképét és a páragyűjtők, meg egyéb mezőgazdasági gépek műszaki adatait. Ne felejtse: az utolsó kreditjeinket öltük beléjük. Meg se vettem volna őket, ha nem vész el az egyik Treadwell és nem szorít úgy az aratás. – a kanálával nyomatékosan megfenyegette Lukeot. – Azt akarom, hogy reggel munkába állítsd őket a déli dűlőben az öntözőegységeknél. A hubba töknek és a tüskés dinnyének ilyenkor van a leginkább szüksége vízre.

– Jó...! – válaszolta elgondolkodva Luke. – Tudod, azt hiszem, kitűnően be fognak válni a robotok. Olyannyira, hogy én... – egy pillanatra habozni látszott és lopva a bácsikájára sandított. – Szóval azon a megegyezésünkön gondolkoztam, hogy még egy szezonra itthon maradok dolgozni.

A nagybátyja egy szót se szólt, így hát a fiatalember belevágott a lényegi mondandójába, amíg még el nem hagyja a bátorsága:

– És ha a robotok csakugyan beválnak, akkor jövőre beadom a felvételi kérelmemet a Prefsbelt Birodalmi Akadémiára. Ahová Biggs is járt...

Owennek elborult az arca, de a fiú távozási szándéka miatt érzett felháborodását megpróbálta az étel mögé rejteni.

– Szóval be akarod adni a felvételi kérelmedet jövőre, úgy érted, aratás után. – dűnnyögte megfontoltságot színelve.

– Most már több, mint elég robotod van, s mind kitűnő állapotban. El fogják bírni a munkát nélkülem is.

– Robotom az van, igen. – bólogatott a nagybácsi kelletlenül. – De a droidok nem helyettesíthetik az embert, Luke. Te is tudod. Éppen aratáskor van a leginkább szükségem rád. Csupán még egy szezonra maradhatnál ez után. – félrenézett zavarában, a mérge már kezdett elpárologni.

Luke viszont csak piszkálgatta az ételt, nem evett egy falatot se a farmon termesztett zöldségekből. Szomorúan hallgatott, szabályosan rosszul érezve magát amiatt, hogy visszatartják az iskolától és egy vélhetően jobb élet reményétől.

– Ide figyelj! – mondta neki a bácsija magyarázkodva. – Életünkben most először van rá lehetőségünk, hogy összekaparjunk valamit. Amióta így felment az ára a víznek és az élelemnek a bolygón. Most megkereshetünk annyit, hogy abból a következő szezonra felvehetünk néhány bérest. Nem robotot: embert! És még a tanulmányaidra is futni fogja belőle. Akkor majd elmehetsz az akadémiára. – beszéd közben el-elakadt; nem volt hozzászokva, hogy bármiért is könyöröggjön. – Szükségem van itt rád, Luke. Ugye érted, amit mondok?

– Még egy év. – hajtogatta a magáét konokul Skywalker. – Még egy év!

Atyaisten, hányszor hallotta már ezt! Hányszor játszották el ugyanezt az ostoba színjátékot, mindig eredmény nélkül! S még mindig nem értette, miért nem akarja Owen Lars elengedni őt az akadémiára? El erről a bolygóról, el ebből a kietlen porfészekből. Ahol nem vár rá más – érzése szerint – csak lassú agónia a monoton munka közben.

Abban a hitben, hogy Lukenak végre megjött a jobbik esze, a bácsikája amúgy félvállról lesöpörte az ellenkezését.

– Ugyan már, úgy elszáll az idő, észre se veszed!

Luke váratlanul felpattant és alig érintett tányérját indulatosan félrelökte.

– Ugyanezt mondtad tavaly is, amikor Biggs elment! – azzal hátralökte székét, s szinte futva elindult kifelé az udvarra, otthagya döbbenten figyelő nevelőszüleit.

– Luke, hová mész?! – kiáltott utána aggódva a nagynénje.

– Ha így megy tovább, sehová. – válaszolta a fiú fagyosan, mélységesen elkeseredve. Aztán, tekintettel nénje érzékenységre, még hozzátette:

– Meg kell tisztítanom azokat a robotokat, ha azt akarjuk, hogy holnap reggel munkába állhassanak.

Miután elhagyta az étkezőt, összesűrűsödött utána a csönd az asztalnál. Férj és feleség gépiesen folytatta a táplálkozást. Végül aztán Beru néni abbahagyta az étel ide–oda tologatását a tányérján, felpillantott és komolyan így szólt:

– Owen, nem tarthatod itt örökre. A pajtásai, akikkel együtt nőtt fel, már szinte mind elmentek. Hiszen láthatod, milyen sokat jelent neki az akadémia.

– Jövőre elintézem neki. – mondta fásultan a férje. – Ígérem. Ha lesz elég pénzünk. Vagy talán az azután következőre.

– Luke egyszerűen nem való gazdának, Owen. – folytatta eltökélten az asszony. – Értsd meg, sohase lesz belőle gazda, akárhogy is erőlteted. – lassan megrázta fejét. – Nagyon is az apjára ütött.

Egész este most először, Owen Lars komolyan eltöprengett, s gondterhelt volt az arca, ahogy Luke hült helyére pillantott.

– Én is ettől félek. – suttogta szomorúan.

* * *

Luke átsietett a szobájába, majd mivel ott nem találta helyét, kiment a felszínre. Ott állt a homokon az udvar mellvédje előtt és komoran nézte, ahogy a Tatuin ikernapjai közül először az egyik, aztán fokozatosan a másik is lebukik a távolba vesző dűnék sora mögött. A sűrűsödő homályban előbb aranszínűre, majd rozsdabarnára, végül lángoló vörös–narancssárgára váltott a sivatag színe, hogy azután végleg megpihenjen az esti szürkületben. Nemsokára kizöldül majd a homokos talaj, az újonnan felszántott és megtrágyázott dűlőkön most először, amióta az eszt tudja és táplálékot adó növények dugják ki fejüket a száraz szemcsék közül. Az örökké sivár ugaron hamarosan zöldellő oázis lesz.

A gondolatnak kellemes izgalmat kellett volna ébresztenie Skywalkerben. Ugyanúgy át kellett volna járnia a feszült várakozás bizsergésének, ahogy a bácsikáját mindig is átjárta, amikor a közelgő aratásról beszélt. Luke azonban nem érzett mást, csak közömbösen tátongó, hatalmas űrt a bensőjében. Most már valahogy az se izgatta, hogy életében először nagyobb összeghez juthat. Ugyan mihez kezdjen a pénzzel Anchorheadben vagy, ami azt illeti, akár az egész Tatuinon? Mármint azon kívül, hogy lelép innen?

Valahol a lelke mélyén valami egyre jobban lázadozott a kielégítetlenségtől. Ez ugyanígy volt a legtöbb társával is, de egy számára érthetetlen okból őbenne sokkal nagyobb erővel jelentkezett ez az érzés, mint a barátaiban. A távoli világokról szóló holofilmeket látva mostanában folyton az jutott eszébe, hogy egy egész galaxis várja odakint, az űrben, hogy felfedezze magának.

Miközben ezen elmélkedett, röpke, hűvös fuvallatokkal a sivatag fölé kúszott az éjszaka, fel a lába szárán. Lehajolva leporolta nadrágjáról a rátapadt homokszemcséket és végül búsan leballagott a házba. Talán ha a robotokkal foglalatostkodik, az segít szertefoszlatni a zavaró lelkiismeret furdalást, amit amiatt érzett, hogy elszalajt valami fontosat: valóra váltani az álmait.

A gyéren megvilágított garázsba érve hirtelen feltűnt neki a csönd. Vizsgálódva tekintett körül a helyiségben, de első pillantásra minden mozdulatlanul látszott. Egyik új robot sem volt a közelben, sőt még a régiek sem tértek vissza ide feltölteni magukat. A fiatalember enyhén összeráncolta homlokát, aztán elővett az övéből egy több funkció távirányítót és megnyomott néhány gombot a műanyag fedélen.

A dobozka mély hangon zümmögni kezdett. A hívás előcsalta a magasabb robotot, Thripiót. Valósággal felkiáltott meglepetésében, ahogy előugrott a V–35–ös terepsikló mögül.

Luke elindult felé, meghökkenése kiült az arcára.

– Te meg miért bújtal el oda?

A droid támoltyogva botorkált elő a gép törzse mögül, s láthatóan teljesen kétségbe volt esve. Csak ekkor tűnt föl Skywalkernek, hogy a távirányító hívójele ellenére még nyoma sincs az Artu egységnek. Távollétének oka – vagy valami hasonló – kéretlenül kezdett ömleni Thripióból.

– Nem az én hibám! – bizonygatta vadul gesztikulálva karjaival a robot. – Nagyon kérem, ne állítson le! Én mondtam neki, hogy ne menjen el! Ő a hibás! Holtbiztos, hogy működési zavara van. Valami teljesen megkeverhette a logikai áramköreit. Egyre csak azt hajtogatta, hogy neki küldetése van, uram. Életemben nem találkoztam még ilyen nagyzási hóbotban szenvedő robottal. Nem is értem, hogyan kerülhet ilyesmi az elméleti mérlegelő központjába egy olyan egyszerű gépnek, mint egy asztroszer egység. És...

– Úgy érted...? – Luke csak hápogni tudott döbbenetében.

– Igen, uram... elment.

– És még én magam vettem le a biztonsági reteszét! – dünnyögte kábultan a fiú.

Lelki szemei előtt megjelent a nagybátyja arca. „Az utolsó kreditjeinket öltük bele ezekbe a robotokba.” – mondta nem is olyan rég nyomatékkel.

Skywalker észbe kapva kirohant a garázsból, fel a felszínre és vadul kereste a nem létező okot, vajon miért bolondulhatott meg az Artu egység? Thripio jócskán lemaradva loholt utána fel a lépcsőn.

A fiatalember több méterre a kupolás bejárattól állt meg, övéből előrántva nagy becsben tartott távcsövét, s éjjellátó üzemmódba kapcsolva kémlelni kezdte körben a sebesen sötétedő láthatárt, hátha megpillant valamit, ami kicsi, fémes, háromlábú és teljesen elment a gépi esze. A protokoll droid fürgén odabotorkált hozzá, infravörösre kapcsolva fotoreceptorait és segíteni próbált neki a keresésben.

– Indulás előtt letöltötte magának a garázs számítógépéből a környék térképét. Aztán egyszerűen elszelelt. Sajnos nem tudtam megállítani...!

– Ez az Artu egység se jó másra, csak, hogy bajt hozzon az ember fejére. – nyögte Luke méltatlankodva. – Ezek az asztromechanikai robotok néha annyira felrúgják a szabályokat, hogy az egyenesen érthetetlen a számomra.

Végül csalódottan leengedte a messzelátót és tárgyilagosan ennyit mondott:

– Hát, nincs sehol. – dühösen belerúgott a földbe. – A sarlakk egye meg! Hogy is lehettem olyan ostoba, hogy hagytam magam így csőbe húzni és levettem azt a reteszt! Owen bácsi megöl, ha megtudja!

– Bocsásson meg egy kérdést, uram! – kockáztatta meg a reménykedő Thripio, akit az éj beköszönte miatt a táncoló jawák szörnyű víziója gyötört. – Nem mehetnénk esetleg utána?

Az ifjú telepes megfordult. A feléjük nyomuló sötétség falát fürkészte, amiben megbújva ismeretlen és többnyire halálos veszélyek leselkednek az óvatlan utazókra. Fölöttük az egyre jobban elfeketedő égbolton sorra jelentek meg a csillagok, s már a Tatuin három holdja közül az egyik is felbukkant a magasban; a minimális fényt visszaverő Guermessa.

– Éjszaka nem. Túl sok az ólálkodó taszken ilyenkor. A jawák egy csöppet se izgatnak, de a homoklakók... nem, sötétben szó se lehet róla. Várnunk kell reggelig, akkor majd elindulunk megkeresni a nyomát.

A ház őrzésére kirendelt lánctalpas biztonsági droid ekkor döcögött el mellettük a szokásos járőr útvonalán, a tetejére szerelt reflektorával pásztázva maga körül a gyorsan hűlő homokot. Az elavult gépet sajnos nem arra programozták, hogy megakadályozza a háznál szolgáló többi droid önkényes távozását, csak a behatolók észlelése és nem halálos eszközökkel való elriasztása volt a dolga. Viszont minden mozgást hetekre visszamenőleg rögzített a memóriájában, így talán el tudja mondani, merre indult az asztroszer, amennyiben látta a szökését.

– Hé, te! Őrszem! Jelentést kérek! – szólt rá Skywalker a biztonsági droidra. – Egy R2-es asztromechanikai droid hagyta el a házat valamikor az elmúlt fél órában. Láttad, merre ment?

Az őrszem megtorpant és kissé torz gépi hangon válaszolt a fiatalembernek, felismerve benne a gazdái egyikét.

– Igen, uram. Nyugati irányba távozott huszonkét perccel ezelőtt.

Luke ismét felemelte távcsövét és a kérdéses irányba nézett, de semmit sem látott a sós síkság jellegtelen lankáit kivéve. Ha nem akarja, hogy elfogják és visszacipeljék ide, nyilván igyekszik a mélyedésekben haladni – gondolta az ifjú, a helyzetet mérlegelve. És le merte volna fogadni akármibe, hogy az Artu egység Ben Kenobi házához igyekszik, keresve a korábbi gazdáját.

Ebben a pillanatban kiáltás harsant odalentről:

– Luke! Luke! Elkészültél végre azokkal a robotokkal? Le akarom kapcsolni az áramot éjszakára!

Amióta fogyóban volt a házat ellátó fúziós reaktorukhoz az üzemanyag, esténként leállították a rendszert, s csupán a legszükségesebb berendezéseket működtették a

farmon a szünetmentes tápegységekről.

– Kapcsold csak! – válaszolta visszakialtva Luke, ügyesen megkerülve a kérdést. – Néhány perc és jövök, Owen bácsi!

Még egyszer visszafordult, hogy utoljára végigpillantson a sötétbe borult horizonton.

– Na, én aztán jól benne vagyok a hutt droolban...! – dünnyögte maga elé rosszkedvűen. – Ez a nyavalyás kis robot alaposan elintézett!

– Ajaj, az ilyesmiben ő verhetetlen, uram! – kontrázott neki Thripio mesterkelt vidámsággal.

Skywalker savanyú pillantást vetett rá, aztán mindketten megfordultak és lementek az épületbe, bezárva maguk mögött az ajtót.

ÖTÖDIK FEJEZET

– Luke...! Luke...! – kiabálta reggel Owen Lars, miután elhagyta szobáját és feltűnt neki, hogy a házban szokatlanul nagy a csönd. Az udvaron átvágva az éjszaka során elgémberedett nyakizmait masszírozta, fél kézzel még egyre dörgölve a csipát a szeméből, miközben bekukkantott a fiú szobájába, majd a földalatti épület különböző helyiségeibe.

– Hol kujtoroghat ez a gyerek ilyenkor? – állt meg végül értetlenkedve, amikor sehonnan sem érkezett válasz. Nem mozdult semmi az egész házban, pedig már odafönt is körülnézett a felszínen.

– Luke! – kiáltotta újból, csalódott hangon.

– „Luke, Luke, Luke...” – a falak incselkedve visszhangozták a nevet.

A gazda ingerülten sarkon fordult és szapora léptekkel lement a konyhába, ahol a felesége éppen a reggelit készítette.

– Láttad már Lukeot ma reggel? – kérdezte Owen olyan halkán, ahogy csak tellett tőle.

– Igen. – mondta futó pillantást vetve rá Beru, aztán visszafordult a munkájához. – Azt mondta, még van néhány elintéznivalója, mielőtt kimegy a déli dűlőbe, úgyhogy korán elment.

– És meg se várta a reggelit? – húzta össze a szemöldökét gondterhelten Lars. – Ez nem az ő formája. Máskor alig lehet kiverni az ágyból. Na és az új robotokat magával vitte?

– Úgy rémlik. Az egyiket legalábbis biztosan láttam vele.

– No jó. – latolgatta magában a dolgot Owen. Bár ideges volt a kölyök szokatlan viselkedése miatt, de végül is nem talált semmi kivetnivalót a történetekben.

– Jó lesz vigyáznia magára, mert ha rendbe nem hozza nekem délig azokat az öntözőberendezéseket a dűlőn, hát a gatyánk is rámegy.

Azzal álmosan letelepedett odakint az étkezőben az asztalnál, türelmesen várva megszokott reggelijére.

* * *

A kisebb kavicsokkal keveredő finom homokszemek daraszerű ködfelhőbe verődtek fel a terepsikló süvítő turbinái mögött, ahogy az X-34-es sebesen száguldott a Tatuin hullámokba gyűrődő homoksivataga felett. Olykor enyhén megbillent a gép, mikor a terepen nagyobb mélyedés vagy komolyabb emelkedő került alá, hogy azután ismét egyenletes siklásba térjen vissza, amint a hasa alá szerelt taszító hajtóművek automatikusan kiegyenlítették a dőlést, a talaj változásait követve.

Luke kényelmesen elterpeszkedett az utasülésen és rendkívül élvezte a szokatlan tétlenséget, miközben Thripio ügyesen kerülgette az erős kis géppel a homokdombokat és kiálló sziklákat. A droid maga kérte a hajnali induláskor, hogy ő kormányozhasson, Skywalker pedig rövid habozás után igent mondott, mivel a reggeli gyanánt felhajtott erős caf ellenére sem érezte magát elég frissnek az órákig történő vezetéshez.

Meglehetősen nyugtalan éjszakája volt a fiatalembernek, pontosabban szinte egész éjjel le sem hunyta a szemét, csak forgolódott az ágyán, a szökevény R2-es miatt bosszankodva. Ha nem sikerül nagyon gyorsan megtalálnia az elcsatangolt asztroszert, megnézheti magát Owen bácsi előtt. Még az is lehet – tűnődött rosszkedvűen –, hogy emiatt a bácsikája nem lesz hajlandó finanszírozni a továbbtanulását. Ami végleg beteget a jobb életről szőtt álmainak egy másik, távoli világon. Minél többet gondolkodott rajta, annál jobban haragudott a programját követő kis gépezetre és szentül megfogadta magában, hogy ha rátalál, azonnal elviszi Anchorheadbe Fixerhez és kitörölteti vele a memóriáját. A csinos lány segélykérő üzenetét meg gyorsan elfelejti és nem foglalkozik többé a dologgal.

– Egyszerű gép létedre igen ügyesen bánsz a terepsiklóval. – jegyezte meg elismerően, pár percnyi eseménytelen szárgulást követően.

– Köszönöm szépen, uram. – válaszolta a megdicsőült Thripio, miközben egy pillanatra se vette le szemét a feléjük suhanó tájról. – Nem hazudtam az ön nagybátyjának, amikor azt állítottam, hogy sokoldalú vagyok. Nyugodtan mondhatom, nemegyszer olyan körülmények között kellett már helytállnom, hogy a tervezőimnek is leesett volna az álluk, ha látják.

Valami megpendült a hátuk mögött, fémes hangon, majd még egyszer. Luke a homlokát ráncolta és a kesztyűtartóból előhalászott csavarkulccsal hátrafordulva matatni kezdett az ülések mögötti apró nyílásban. Mielőtt még komolyra fordulna a várható meghibásodás és lerobbannának a sivatag közepén, távol mindenkitől.

– Már megint a repulzorokkal van baj. – dűnnyögte bosszankodva. – Kilazult ez a vacak.

Néhány pillanatig küszködött a gépezettel, amitől megszűnt a zaj.

– Most jobb?! – kiáltotta előre az éktelen turbinazajban.

Thripio visszaintett, hogy a beavatkozás megtette a magáét. Luke visszacsüccsent az utasülésbe és szorosan a fejére húzta fehér sapkáját. Mivel nyugat felé haladtak, cikk-cakkban fésülve át a tájat az asztroszer után, az ikernapok végig a hátuk mögül sütöttek rájuk, ő pedig nem szeretett volna napszúrást kapni. Elégedetten hátrasimította szeméből szél borzolta haját és figyelmét ismét az alájuk futó sivatagi tájra irányította.

– Az öreg Ben Kenobi állítólag valahol errefelé él. Bár senki sem tudja biztosan, hol. Elég titokzatos a fickó, úgy tudom nincsenek barátai a környéken. – magyarázta a protokoll droidnak, miközben előszedte az ülés alá dugott zsákjából agyonhasznált elektronikus térképét. – Én csak azt nem értem, hogy juthatott ilyen messzire az Artu egység ennyi idő alatt?

Már órák óta cirkáltak a sivatagban, egyre messzebb kerülve a farmtól és bár többször megálltak a nagyobb magaslatoknál, hogy a tetejükről távcsővel körülnézzenek, mégse találták nyomát az elkóborolt robotnak. Luke mostanra igencsak levertnek látszott emiatt. Újra megnézte a térképet, azt találgatva, vajon meddig érdemes folytatniuk a kutatást? Az biztos, hogy az R2-es nem ment be a közeli farmok és települések egyikére sem energiát lopni vagy segítséget kérni. Szökevény droidként hamar ott marasztalták volna és valaki már jelezne rádión a dolgot, a tulajdonos kiléte felől érdeklődve. Ám a terepsikló adóvevőjében csak az ilyenkor szokásos kurta beszélgetések hallatszottak a környéken dolgozó gazdáktól. Ezek szerint senki nem látott semmi szokatlant a sivatagban. Furcsa.

– Biztosan ott volt valahol a dűnék között, csak nem vettük észre. Hiszen akárhol lehet. És most már Owen bácsi lassan idegeskedni kezd, hogy miért nem jelentkezem a déli

dűlőről.

Thripio egy pillanatra elgondolkozott, aztán megkérdezte:

– Nem segítene, ha azt mondaná neki, uram, hogy minden az én hibámból történt?

Lukenak láthatóan felettébb megtetszett a javaslat.

– Dehogynem, biztosan...! Terád most úgyis sokkal nagyobb szüksége van, mint rám. Legfőljebb egy–két napra leállítana, esetleg kitöröltetné a memóriádat...

Micsoda? Leállítani? Memóriatörlés? Thripio a kilátásait mérlegelve villámgyorsan válaszolt:

– Bár ahogy jobban meggondolom, uram, Artu még most is a helyén lenne, ha ön nem veszi le a blokkoló egységet róla. Arról igazán nem tehetek, hogy ezek után nem tudtam visszatartani a szökéstől.

Lukeot azonban pillanatnyilag sokkal fontosabb dolog foglalkoztatta annál, semhogy a kis robot eltűnésével kapcsolatos felelősség áthárításával törődjön. Ugyanis a sikló orrába épített nagy hatótávolságú detektor jelezni kezdett neki a műszerfalon.

– Várj csak egy percet! – tanácsolta Thripiónak, miközben felélénkülve a parányi képernyőn felvillanó adatokat tanulmányozta. – A mozgásérzékelő mintha mutatna valamit pontosan előttünk. Ilyen messziről nem tudja meghatározni a körvonalait, de a méreteiből ítélve nincs kizárva, hogy a mi kis kósza robotunk az. Közelíts rá!

A terepsikló megugrott, ahogy Thripio megrántotta a gyorsítókart és elfordult a Skywalker által mutatott irányba. A benne ülőknek fogalmuk se volt róla, hogy odafentről, a közeli dombtetőről idegen szemek figyelik a jármű száguldását.

* * *

Azok a szemek odafent szerves anyagból voltak ugyan, de a gazdáik nem az emberi fajba tartoztak. Teremtett lélek meg nem mondhatta volna, hogy pontosan mifélek ezek a lények, tekintve, hogy eddig még senkinek sem sikerült beható ismeretségre szert tenni a taszkenekkel. Vagy ha igen, a tudását megtartotta magának. A Tatuin őslakos bennszülött fajai közé sorolt lényeket az emberi telepések egyszerűen csak buckalakóknak vagy homoklakóknak hívták.

A taszkenek nem engedték közlőről tanulmányozni magukat, s a vállalkozó kedvű megfigyelők elriasztására legalább annyira hathatós, amennyire gátlástalan és javarészt halálos eszközöket használtak. Néhány fajkutatónak az volt a meggyőződése, hogy a taszkenek rokonságban állnak a jawákkal egy közös őson, a kumungah fajon keresztül, akiket a rakaták – egy másik, csillagközi hódító faj – a rabszolgáikká tettek ezen a világon. E néhány kutató közül még kevesebben odáig mentek, hogy a jawákat egyenesen a homoklakók fejlettebb válfajának tekintsék. Ezt a feltételezést azonban a komoly tudósok többsége elvetette.

Mindkét faj egyformán szorosan a testére csavart rongyokkal védte magát a Tatuin kettős napsugárzásától és az éjszakai hidegtől, de a hasonlóságnak itt körülbelül vége is szakadt. Ellentétben a jawákkal, akik nehéz, sűrű szövésű kámzsát viseltek, a homoklakók végtelen csíkokat, kötelékeket csavartak magukra múmia formán, ami fölött mellényt és bő szoknyát, illetve egy vékony, szürkésbarna köpönyeget hordtak a homok elleni védekezésül.

A jawák még a saját árnyékuktól is megijedtek, egy taszkent azonban nem lehetett egykönnyen megfélemlíteni. A buckalakók jóval magasabbak, erősebbek és összehasonlíthatatlanul agresszívak voltak aprócska rokonaiknál. Az emberi telepések nem kis szerencséjére csak csekély számban voltak jelen a Tatuinon, s a legelhagyatottabb térségekbe vonultak vissza, hogy ott folytassák primitív, nomád életmódjukat. Az emberek ennél fogva csak ritkán, ha egy mód volt rá, inkább egyáltalán

nem kerültek kapcsolatba a taszkenekkel, akik beérték évente néhány telepés legyilkolásával. Tekintettel arra, hogy korábban meg az újonnan érkezett népek irtották a taszkeneket – nem is mindig a józan ész parancsát követve –, egyfajta hallgatólagos béke jött létre közöttük, s a kényes egyensúly mindaddig fennmaradt, amíg egyik fél sem tett szert komolyabb stratégiai előnyre.

Az odafent leskelődő két szemüveges alak közül az egyik úgy érezhette, hogy ezek az ingatag körülmények pillanatnyilag éppen neki kedveznek, s úgy döntött, hogy ebből hasznot is húz. Hosszú csövű cycler puskáját a terepsiklóra irányította. De a társa odakapott és elrántotta a fegyver csövét, még mielőtt elsülhetett volna. Ebből aztán nagy veszekedés támadt kettejük között. És miközben bosszúvágytól fűtve, dühösen vitatkoztak jobbára mássalhangzókból álló furcsa nyelvükön, a terepsikló szépen elhúzott odalent a völgyben.

Vagy mert a terepsikló kikerült a lőtávoulukból vagy mert talán a második taszkennek sikerült meggyőznie az elsőt, hirtelen félbeszakították a vitát, s levergődtek a magas hegyhát túlsó oldalán. Odalent bágyadt szuszogás hallatszott a növekvő hőségben, ahogy a gazdáik váratlan felbukkanásától megélenkülve két bantha egyik lábáról a másikra állt. Mindegyik akkora volt, mint egy jól megtermett elefánt, hatalmas szemük alig látszott ki a loncsos, vastag szőrük hosszú fűrtjei alól. A fejükön két óriási, csavarodó szarvat viselő lények lassan seperték hosszú farkukkal a homokot maguk mögött. Közben idegesen sziszegtek és morogtak széles szájukkal, ahogy a két homoklakó közeledett feléjük, majd engedelmesen letérdeltek, hogy lovasaik minél könnyebben a hátukra erősített nyeregbe pattanhassanak.

Némi csontropogás árán a két bantha feltápászkodott. Lassan, de iszonyú nagyokat lépve elindultak lefelé a meredélyen. Nem kevésbé borzalmas kinézetű hajcsáraik türelmetlenül ösztöklétkézték őket botjaikkal.

* * *

– Hát persze, hogy ő az! – állapította meg Luke félig elégedetten, félig dühösen, amikor az aprócska, háromlábú alak közelébe értek. Immáron szabad szemmel is ki tudta venni a piszkosfehér burkolatú robotot, aminek kékre festett részei élénken elütöttek a táj vigasztalan sárgásbarnájától.

– Kerülj elébe, Thripio! – adta ki az utasítást azonnal.

– Örömmel, uram.

A protokoll droid nagy ívben megkerülte a szökevény asztroszert és elállva útját lefékezett előtte egy kisebb homokkőszurdok bejáratánál. Még el sem ült a sikló turbinái által felkavart por, mikor Skywalker már kiugrott a járműből és türelmetlenül odaszaladt a megtorpanó R2-eshez.

Artu Detu szemmel láthatóan észrevette közeledtüket, de nem adta jelét, hogy menekülni akarna; hiszen amúgy sem szaladhatott volna el az egyenetlen talajon a terepsikló elől. A droid – alighogy felfedezte őket – egyszerűen megállt és bevárta üldözőit, a helyzetét mérlegelve.

Amikor este megszökött a Lars farmról, úgy tervezte, hogy a teljesen feltöltött akkumulátoraival képes lesz eljutni – Anchorheadet elkerülve – a Motesta oázisig. Ott áramot lop valamelyik farmon vagy keres egy páragyűjtőt és annak telepeit csapolja meg, aztán meg se áll Arnthout városig, ami a térképe szerint a legközelebb fekszik Obi–Wan Kenobi feltételezhető lakóhelyéhez. Itt ismét feltölti magát és kérdezősködik a helyi robotoktól a remete felől, hátha tudja valamelyik, hol lakik az illető.

Csakhogynem számolt a terep nyilvánvaló nehézségeivel. Azzal, hogy a Tatuinnak ezen a részén gyakorlatilag nincsenek utak, sem ösvények, amiket követni lehetne. A talaj pedig

kifejezetten nehezen járható egy magafajta, görgőkön közlekedő gépezet számára. A sós lapályon és a homokban folyton lelassult vagy elakadt. A sziklákat és hasadékokat kerülgetnie kellett. A kavicsok beakadtak a talprészébe és az egyenetlenségek miatt csak döcögve bírt előrejutni az út nagy részén, ami igen megviselte a lengéscsillapítóit. Így elég lassan haladt, a tervezettnél több energia felhasználásával. Ráadásul arra is ügyelnie kellett, nehogy valaki meglássa. Több alkalommal kellett elrejtőznie a közelében elsuhanó terepsiklók elől, amik napkelte után bukkantak fel, ahogy a környéken élő gazdák nekiláttak a földeken a munkának.

Minden akadály dacára végül sikerült hajnalban elérnie Motestát, ahol némi barkácsolással feltörte egy közeli páragyújtó torony rendszerét, teljesen leszívva az akkumulátorait. A nap közben megélénkülő forgalom miatt azonban nem mehetett egyenesen Arnthout felé, nehogy észrevegyék. Ezért déli irányban kerülőt tett, próbálva átvergődni a nehezen járható homokkőszurdokok közt. Ekkor érte utol az ifjú Skywalker és Thripio.

A terepsikló turbináinak süvítése finom zümmögéssé halkult, ahogy a sofőrje parkoló állásra váltott. Még egy sóhaj és leállt a gép.

– Ha szabad kérdezni, hová a futóhomokba indultál?! – érdeklődött fenyegető hangsúllyal Luke, megállva az asztroszer mellett.

Halk, bocsánatkérő fütty jött feleletül, de a csökönyös kis robot többet nem is igen mondhatott, mert a volán mögül kikászálódó Thripio vette át a szót, megróva társát az érthetetlen viselkedése miatt.

– Luke gazda a te jogos tulajdonosod, Artu Detu! Hogyan tehetél ilyet, hogy egyszerűen csak elcsámborogsz tőle? Most, hogy rád talált, elég legyen ebből az „Obi–Wan Kenobi” históriából! Fogalmam sincs, honnan veszed ezt az ostobaságot meg azt a könnyfacsaró hologramot...!

Artu csipogni kezdett valamit tiltakozásul, de a protokoll droid sokkal jobban fel volt háborodva annál, semhogy helyet adjon holmi kifogásoknak, magyarázatoknak és védekezésnek.

– És hagyj engem békén azzal a küldetéssel! Micsoda ostobaság! Ahelyett, hogy ugrándoznál örömdben, amiért Luke gazda nem pukkaszt millió darabra most azonnal, ezen a szent helyen!

– Hát ennek bizony nem sok az esélye. – ismerte el Skywalker, kissé lehengerelve Thripio számára eddig még ismeretlen bosszúszomjától. – Nem azért vettük meg, hogy aztán elpusztítsuk. Gyerünk, későre jár!

A rohamosan emelkedő napokra nézett a keleti horizont fölött. Kezdett igen meleg lenni a sivatagban és becslése szerint legalább ötven kilométerre eltávolodtak a farmtól. Nem is értette, hogy jutott el ilyen messzire az asztroszer egyetlen töltéssel ezen a terepen.

– Szívből remélem, hogy sikerül hazaérnünk, mielőtt Owen bácsi végképp elveszti a türelmét.

– Ha szabad egy megjegyzést tennem. – állt elő egy javaslattal Thripio, akit láthatóan bosszantott, hogy az Artu egység ennyivel megússza. – Talán nem ártana deaktiválni a kis szökevényt, amíg biztonságban vissza nem érünk vele a garázsba.

– Fölösleges. Majd szépen nyugton marad úgyis. – Luke átható pillantást vetett a halkan csipogó robotra. – Remélem, használt neki a lecke. Nincs rá semmi szükség, hogy...

Minden átmenet nélkül az Artu egység váratlanul hevesen dülöngélni kezdett a lábain és kupolás fejét ide–oda forgatva megvillogtatta jelzőlámpáit. Közben pedig egy kaotikus szimfóniát adott ki magából, csupa kétségbeesett füttyöt, sikolyt és elektronikus kiáltásokat.

Luke nem ijedt meg a produkciótól, inkább fáradtnak érezte magát. De főként szomjasnak. El is határozta nyomban, hogy amint visszaülnek a siklóba, előveszi

zsákjából a kulacsát és iszik egy kicsit a magával hozott vízből.

– Hát ez mi? Most meg mi baja? – kérdezte tanácstalanul. S végre kezdte sejteni, hogy miért olyan goromba Thripio a társával szemben. Már ő is torkig lett a tökfes kis szerkezettel.

Nem vitás, hogy Artu véletlenül vagy talán szándékosan szerezte meg annak a lánynak a hologramját, amit aztán cselesen arra használt föl, hogy Lukeal levetesse magáról a biztosítómodult. Igen, alighanem Thripio látja helyesen a dolgot. Mégis, ha sikerül kipofozni az áramköreit és megtisztítani a memóriabankját a beletelepült kártékony programoktól és ellentmondásos utasításoktól, talán egy tökéletesen használható mezőgazdasági egység válhat belőle. Csakhogy... ha mindez valóban így igaz, akkor vajon miért nézelődik olyan gondterhelten Thripio körbe-körbe?

– Ajaj, uram! Artu azt állítja, hogy néhány ismeretlen fajú egyén közeledik felénk délkelet felől.

Lehet, hogy ez az asztroszer legújabb trükkje, amivel megpróbálja elterelni a figyelmüket? Bárhogy is legyen, Luke egyszerűen nem kockáztathatott. Fél kézzel a szemét beárnyékolva végigkémlelte a látóhatárt a jelzett irányban, de semmit se látott a csupasz homokkőfalakon és ormóttan sziklákon kívül. Ez azonban nem sokat jelentett, hiszen a homoklakók mesterei voltak az álcázásnak. Habozás nélkül odasietett a terepsiklóhoz és lekapta tetejéről a ráerősített hosszú csövű lézerpuskáját, amit előrelátóan mindig magánál hordott. Bekapcsolta rajta az energiatelepet és ellenőrizte kijelzőjén a töltést. Teljesen tele volt, ahogy kell.

Lukenak csak most hatolt a tudatáig, hogy milyen messzire eljöttek a háztól és úgy általában mindentől, hosszú órákig repülve a terepsiklóval aznap reggel.

– Soha életemben nem voltam még ilyen messze a farmtól errefelé. – közölte Thripióval nyugtalanul. – Azt mondják, borzasztó furcsa dolgok élnek itt a sivatagban. Még nem mindegyikről tudják, hogy miféle. Jobb, ha mindenről feltételezzük, hogy veszélyes, mindaddig, amíg be nem bizonyosodik az ellenkezője. Na persze, ha valami teljesen új fajjal találkozánk, azon se lepődnék meg...!

A kíváncsiság hamar furdalni kezdte az oldalát, kiegészülve némi ösztönös kalandvágygal és merészséggel, ami a legtöbb itteni telepesre jellemző volt. Elvégre egy vad és nagyrészt lakatlan világ felszínén próbáltak boldogulni az ellenséges környezetben, amihez pont ilyen tulajdonságokra van szükség.

Akár így, akár úgy, valószínűleg megint csak Artu egy újabb cselével állunk szemben – gondolta Luke gyanakvóan. De ostobaság lenne egyszerűen beszállni a terepsiklóba és elindulni vele, nagy zajt csapva a légturbinákkal, amivel csak felhívnák magukra a figyelmet.

– Lássuk, mi az. – határozta el magát végül, rövid mérlegelés után.

Óvatosan elindult a jelzett irányba, puskáját lövésre készen maga elé tartotta. Úgy húsz méterrel odébb Thripióval a nyomában felkaptatott az egyik közeli kőrakás tetejére, ahonnan reményei szerint rálát majd a közeledő lényekre. De arra azért vigyázott, hogy közben egy pillanatra se tévessze szem elől Artút. Az asztromechanikai droidnak azonban egyelőre esze ágában sem volt megszökni. Inkább odasomfordált a terepsiklóhoz és fegyelmezetten csöndben maradt.

Amikor felértek a tetőre, Luke hasra feküdt és kilesett a kőhalom peremén túlra, majd a fegyvert felcserélte a távcsővel. Odaát újabb völgykatlan tárult a szeme elé, aminek túlsó oldalán szél verte, rozsdás vörös és okkerbe játszó homokkőfal zárta le a kilátást. A messzelátóval lassan végigpásztázta a szurdok alját, ahol két kipányvázott állatot vett észre. Felnyergelt banthák voltak. És a lovasaik sehol!

– Lát valamit, uram? – nyögte a háta mögött Thripio, aki csak most érte utol az ifjút. A lábait nem éppen hegymászásra tervezték, ezért óvatosan mozgott, próbálva nem elesni a

szinte járhatatlan terepen.

– Banthákat, semmi kétség. – súgta oda neki Skywalker a válla fölött, pillanatnyi izgalmaiban megfélemezve arról, hogy a protokoll robot aligha tudja megkülönböztetni a banthát a pandától.

Visszafordult a messzelátóhoz, s enyhén igazított a nagyításon, ráközelítve a hátrasokra. A jobb oldali bantha mögül ekkor kísértelt egy taszken, puskával a vállán. Ráérősen őrködött az állatok mellett.

– Várj csak... igen, homoklakók, nem is vitás. Látom az egyiket.

A következő pillanatban valami nagy és sötét hirtelen eltakarta a látványt. Egy pillanatra azt hitte, biztos egy kődarab gurulhatott a messzelátó elé. Felnézett, s döbbenet szembesült a ténnyel, hogy egy homoklakó áll előtte, aki megelégedve a rejtőzködést vagy talán úgy véelve, hogy felfedezték, felugrott abból a mélyedésből, amiben idáig lapult.

A taszken magasan a feje fölé emelte hosszú fémlándzsáját, amit alighanem egy kibelezett teherúrhajóroncs valamelyik alkatrészéből készítettek és meglegette a levegőben. Közben megeresztett egy hátborzongató harci üvöltést, majd látható kárörömmel előrelépve habozás nélkül lecsapott a nehéz gaderffiivel megrémült áldozatára.

Az egyik végén többélű szekercének kialakított kézfegyver úgy hasította volna ketté Luke koponyáját, akár egy almát, hacsak sokkal inkább ösztönös, semmint szándékos mozdulattal maga elé nem kapja puskáját, használni próbálva azt. A fegyver hárította ugyan az első csapást, de ezzel ki is szolgált. A primitív szekerce éle nagyot csattant a puskacsövén, egyszerűen levágva a végét és ezzel tönkretéve az ifjú telepés egyetlen fegyverét.

Ezzel egy időben a fiú mögött álló Thripio megrökönyödésében önkéntelenül hátrált egy lépést és azonnal elvesztette a talajt a lábai alól. Ízületei panaszosan felsírtak, ahogy hanyatt lebukfencezett a magaslatról egy meglepett kiáltás kíséretében. Skywalker csak az egyre távolodó puffanásokat és csattanásokat hallotta, miközben a droid ide-oda ütdöve gurul lefelé a lejtőn.

A fiatalember hátratántorodott a bárd csapásától, s ahogy felpattant, védekezően maga elé tartotta puskáját. A taszken azonban egy újabb ütéssel kiverte markából a sugárvetőt, majd a gaderffii tompábbik végével mellbe vágta az ifjút, aki hanyatt esett a sziklákra. A homoklakó késlekedés nélkül közelebb lépett hozzá és újra meg újra lesújtott vele a telepés fejét célózva, egyértelműen halálos szándékkal. Csak azért nem találta el vele Lukeot, mert a férfi fürgén oldalra hajolt előre, hol erre, hol arra fordulva fektében. Közben felnézett a támadójára, közelről szembesülve annak fizimiskájával és fanyar testszagával.

A buckalakó rongyokba bugyolált fején apró csontszarvakat, elől pedig átlátszatlan, cső alakú szemüvegféleséget viselt. Szürke álcázó köpenye alatt muníciós öv feszült a testén. Torkából iszonyatos, gurgulázó nevetés tört elő, amelynek nem emberi voltát csak még jobban kihangsúlyozta rostélyszerű homokszűrő álarcának torzító hatása. A fiatalember most látott életében először ilyen közelről egy élő taszken, s határozottan félelmetesebbnek találta, mint korábban valaha is gondolta.

Megpróbálta hideg fejjel fölmérni a helyzetet, ahogy az iskolai önvédelmi tanfolyamon tanították neki. A baj csak az volt, hogy teljesen kiszáradt a szája, remegett a keze és szinte megbénította a rémület. Fölötte állt a taszken, fegyverét elveszítette és a két droidra sem számíthatott jelenleg. De eszébe sem jutott föladni a harcot és tehetetlenül várni a véget.

Más ötlete nem lévén, felhúzta lábait és nagyot rúgott velük a buckalakó lába közé. Csizmás talpa tompán puffant a taszken ágyékán, aki összegörnyedve felrikoltott, ezúttal nem örömeiben, hanem fájdalmában. Majd felhagyva a bárd lengetéssel, egyszerűen hanyatt esett. Úgy tűnik, sikerült érzékeny pontján eltalálnia a lényt.

Kihasználva helyzeti előnyét, Skywalker azonnal felpattant, s szembe találta magát egy második homoklakóval, aki az elsőt követve loholt fel a magaslatra, harciasan meglóbálva fegyverét. Torkából vészjósló morgás tört elő, ahogy nyöszörgő társára nézett, majd figyelmét a fehér ruhás emberre irányította.

Luke kénytelen volt hátrébb lépni, hogy elkerülje az oldalról felé vágó szekercét, s pillantása elejtett puskájára esett, ami ott hevert tőle karnyújtásnyira. Ha sikerülne felkapnia, botként használhatná a küzdelemben, miközben visszahátrál a terepsiklóhoz és valahogy elmenekül ebből a völgyből. Csakhogy a taszken is tisztában volt a szándékával, mivel jóval gyakorlottabb harcos lehetett az ifjúnál. Így folyamatosan ide-oda kaszált a gaderffijével, bösz ordításokkal próbálva megriasztani ellenfelét és távol tartani a puskától.

Az omladékos talajon végül a fiatal telepés ugyanúgy járt, mint a protokoll robotja. A lejtőhöz hátrálva hirtelen elveszítette egyensúlyát a talpa alatt billegő köveken és mikor újabb lépést tett, elkerülendő a sebesen suhogó szekercét, egyszerűen hanyatt esett. Meglepett és egyben csalódott kiáltásokkal lebukfencezett a lejtőn, alaposan odaverve magát a kövekhez. Kezével próbálta ugyan tompítani az esést, de túl nagy volt a lendülete, ugyanakkor kevés a gyakorlata az efféle balesetek elkerülésében. Fejét és hátát többször beverte gurulás közben, s mire a lejtő aljára ért, erősen megsédült a belehasító fájdalomtól. Elterülve a porban megpróbált mielőbb talpra kecmeregni, hogy elmeneküljön a közeledő taszkenek elől, akik röhögve, rikoltozva bukdácsoltak utána, máris biztosnak érezve győzelmüket a betolakodó felett. Végül a fiú eszméletét veszve összerogyott, alig egy méterre Thripiótól.

A protokoll droid ugyan megúsza a zuhanást komolyabb sérülések nélkül, de számos helyen behorpadtak a burkolólemezei és megsérült az egyik lábízülete. Felülve nézte, ahogy a gazdája legurul mellé és sajnálatos módon fekvé marad. Valószínűleg komolyan megsérülhetett. Látva a gyorsan közeledő taszkeneket, a robot négykézláb odamászott a fiatalemberhez és védekezően fölé hajolt, testével próbálva óvni a szerves lényt a korai elhalálozástól. A támadók beszédét, fizimiskáját és gesztusait elemezve időközben sikerült előkeresnie memóriabankjából a taszken nyelvi adatbázist. Mire odaértek hozzájuk a buckalakók, már a mondandóját is sikerült megfogalmaznia, ami könnyen lehet, hogy az utolsó lesz, hosszú és eseménydús pályafutása során.

– Aargh! Ru rah ru rah! Hu raka! – kiáltotta a homoklakóknak az ő nyelvükön, ami nagyjából azt jelentette, hogy: üdvözlét, békével jöttünk és megadjuk magunkat.

– Urrr tuyiskt sisktn da! – hörögte ingerülten az egyik taszken, miközben megállva fölötte ütésre lendítette gaderffijét. Mire Thripio lefordította magában a kissé torzan ejtett szavakat és rájött, hogy a fickó azt közölte vele: ez a mi vadászterületünk, már késő volt.

Mielőtt bármit válaszolhatott volna, a szekerce nagy lendülettel lecsapott rá és behorpasztotta a robot felemelt bal karjának burkolólemezeit. A fémkar nem bírta ellenállni az ütésnek, ezért a beépített csatlakozók vállban engedtek a túlterhelésnek. Thripio döbbent kiáltással vette tudomásul, hogy tőből leszakad a karja és messzire repül tőle. Fájdalmat nem érzett, de az összes vészérzékelője riadóztatni kezdett, súlyos meghibásodásról tudósítva őt a végtagból érkező visszajelzések hirtelen elvesztése miatt. A lökés lendületétől ráborult Lukera, készen rá, hogy feláldozza magát érte és az utolsó működéssel töltött pillanataig védelmezze az ifjút. Aztán egy váratlanul jött elektromos zárlat olyan túlterhelést okozott az áramköreiben, ami miatt a biztonsági rendszere automatikusan leállította a robotot, mielőtt károsodna a memóriabankja.

A taszkenek diadalittas üvöltéssel megálltak a mozdulatlan alakok fölött és kilihegték magukat a könnyű győzelem biztos tudatában. Aztán az egyikük lerángatta és megvetően félrelökte a deaktiválódott droidot az emberről, a másik pedig felkészült rá, hogy egyetlen csapással lefejezze tehetetlen áldozatát. Ám a társa gurgulázó hangon rászólt és

megállította eme ténykedésében. Egy darabig vitatkoztak, próbálva eldönteni, mi legyen a betolakodóval, majd a közelben parkoló gazdátlan terepsiklóra felfigyelve elhalasztották a fogoly kivégzését. Úgy vélték, a törzs biztosan örülne egy élő telepesnek, ha magukkal vinnék a táborukba. Ez nagy dicsőség lenne a harcosoknak és mellesleg napokig kínozhatnák kikötözött áldozatukat, mielőtt végeznék vele.

Az egyik buckalakó feltekert madzagot húzott elő a muníciós táskájából és szakszerűen gúzsba kötötte vele a fiatalember csuklóit. Majd a karjainál fogva fölemelték a még mindig eszméletlen foglyot és egyesült erővel maguk után vonszolták az X-34-eshez, ahol egyszerűen ledobták a földre.

Egyik taszken sem vette észre Artu Detút, amikor a kis robot a helyzetet felmérve úgy döntött, ideje elrejtőznie a támadók elől és halkan otthagyta a terepsiklót. Szenzoraival kiszúrt egy közeli mélyedést a sziklák között, ahová ügyesen behúzódott, majd mozdulatlanra dermedt. Ha szerencséje van, nem fognak felfigyelni rá és miután elmentek az ismeretlen lények, megvizsgálhatja, mi maradt meg a fiúból és Thripióból. Aztán folytathatja útját a veszélyes terepen, végrehajtva a rábízott küldetést.

A két homoklakóhoz rövidesen csatlakozott egy harmadik társuk is, egyenesen a gazdátlan terepsiklóhoz igyekezve. A lények mohón rávetették magukat a gépre, kidobálva belőle a haszontalannak ítélt pótalkatrészeket és energiatelepeket, míg a vizet, élelmet és szerszámokat megtartották maguknak. A fosztogatás rövidesen huzakodássá fajult, ahogy összekaptak a különösen vonzó zsákmány egyes darabjain.

A völgyön rövidesen kósza fuvallat suhant végig. És nyugat felől, valahonnan a távolból tompa üvöltés hallatszott. Dübörgő, mennydörgő ordítások visszhangoztak a völgykatlan faláról, idegesen kúszva–mászva le–fölről egy széles hangskálán.

A taszkenek azonnal abbahagyták a terepsikló belső részeinek szétszedését és izgatottan kémleltek a hang irányába. Egy hosszúra nyúlt pillanatig dermedten álltak, aztán ahogy a háttorzongató üvöltés ismét felharsant, ezúttal közelebből, az előbb még oly bátor harcosok most valósággal nyűszítve a félelemtől, egyszerűen elszaladtak, gyorsan beleolvadva a sivatagi tájba.

Mire az üvöltés harmadszor is felcsendült, a buckalakók már félúton voltak a szomszédos völgyben kikötött bantháik felé, amelyek ugyancsak nyugtalanul bőgtek, s a kötőfékjuket rángatták félelmükben.

Bár a hang nem sokat izgatta, Artu Detu azért megpróbált még mélyebbre furakodni a kis üregben. A velőtrázó üvöltés határozottan erre közeledett. Abból ítélve, ahogy a homoklakók reagáltak erre a hömpölygő kiáltásra, valami minden képzeletet felülmúló, irtózatos méretű szörnyeteg kellett, hogy legyen az okozója. Egy irdatlan és vérengző vadállat, amely nem biztos, hogy meg tudja különböztetni az ehető szervezeteket az ehető gépektől.

A helyszínen, ahol még alig egy perce vadul cincálták a terepsikló belső részeit, hírmondó se maradt mostanára a taszkenekből. Artu Detu éppen kikapcsolta a legtöbb funkcióját, kivéve az életfontosságúakat, hogy minimálisra csökkentse a zajt és a fényhatást, amikor fokozatosan valami suhogó hang vált hallhatóvá. A terepsikló felé tartva, a közeli homokkő magaslat gerince fölött pedig megjelent egy alak...

HATODIK FEJEZET

A közeledő lény magasnak magas volt ugyan, de cseppet sem félelmetes. Artu – mintegy belsőleg – összevonta szemöldökét meglepetésében, miközben ellenőrizte a látó áramköreit és ismét működésbe hozta a helyzetfelméréshez szükséges funkcióit.

A szörnyeteg leginkább öregemberre emlékeztetett. Az öltözete kopottas, csuklyás barna köpönyegből állott, ami alatt hasonló sivatagi telepes tunikát viselt, mint Skywalker. Derékszíjáról szerszámtáska, kulacs és egy vastag fémhenger csüngött, amiről az R2-es hirtelenjében nem tudta eldönteni, hogy műszer vagy fegyver lehet-e? Az ősz körszakállat viselő idősebb férfi egy négylábú, csupasz bőrű, ormányos hátságállatot vezetett maga után hosszú kötőféken, amire zsákokat, kannákat és dobozokat szíjaztak.

Artu egyetlen elektronikus szemével követte az embert, s nem látta semmi jelét, hogy digitális hallucinációja lenne. Cseppet sem úgy tűnt, mintha a férfi menekülne az iménti hangot kiadó szörnyeteg elől vagy bármiféle veszedelemben forogna. Ellenkezőleg – állapította meg az asztroszer –, inkább elégedettnek látszik.

Nehéz lett volna meghatározni, hogy a fura jövevénynek hol végződik a testét jótékonyan borító csuhája és hol kezdődik a szélből cserzett bőre. Az ikernapok fényében leburnult arca szinte beleolvadt homoktól piszkos köpönyegébe, s úgy rémlett, mintha ápolatlan szakállja is csak a ruhája folytatása lenne. A ráncos arc húsos gyűrődéseiből – akár egy kiugró szikla – a levegőt vizslató, szimatoló sasorr állt ki. Az orr tövében ülő szemek – mint áttetsző, szürkés-kék azúrkristályok – fiatalosan kémlelték a sivár tájat a kámzsa alól. Az öregember fejét csóválva, hunyorogva szemügyre vette a terepsikló mellett aléltan heverő testet.

Artu abban a meggyőződésében, hogy a homoklakók valamiféle hallási érzékcsalódásnak estek áldozatul – jótékony feledésbe burkolván a tényt, hogy azokat a hangokat ő is hallotta –, s nem kevésbé biztosan afelől, hogy az idegen nem akarja Lukeot bántani, egy kissé változtatott a testtartásán, hogy jobban lássa, mi történik odakinn. Elektronikus szenzorai alig-alig érzékelték a halk neszt, amit egy véletlenül arrébb lökött aprócska kavics okozott, de a férfi úgy perdült meg a sarkán, mint akit a kígyó csípett meg. Egyenesen odanézett a robot rejtekhelyére és egy tartózkodó mosoly ült ki az arcára.

– Hé, te ott! – kiáltotta mély, meglepően barátságos hangon. – Gyere csak ide, kis barátom! Ne félj, nincs miért!

Volt valami egyenes és bizalomgerjesztő ebben a hangban. Meg aztán akárhogy is, jobb kapcsolatba kerülni egy ismeretlen emberrel, mint itt maradni egyedül a sivatagban. Artu kimászott a napfényre és kacsázva elindult arrafelé, ahol Luke hevert elterülve. A robot hordóforma teste előredőlt, hogy közelebből megvizsgálja az ernyedtt alakot. Oldalából az egyik fedőpanel alól kinyúlt egy vékony manipulátorkar, s megragadva a beépített eszközkészlet tárolójában lévő korong alakú, vezetékek nélküli életjel szenzort, ügyesen a fiú halántékához nyomta. Közben gondterhelt füttyök és csippantások jöttek a belsejéből, ahogy mérni kezdte páciense életfunkcióit.

Most az öregember is odalépett Luke mellé, féltérde ereszkedett és megérintette a homlokát, aztán a nyakát. Majd egy zsebkést véve elő az övtáskájából, levágta csuklóiról a kötelet. Az eszméletlen fiatalember néhány pillanat múltán megmozdult és mintha álmában beszélne, nyögdécselt valamit.

– Csöppet se aggódj. – mondta Artúnak az öregember. – Mindjárt magához tér.

Mintha csak igazat akarna adni neki, Skywalker hunyorogni kezdett, értetlenül maga elé bámult és bágyadtan azt motyogta:

– Mi történt?

– Maradj csak nyugodtan, fiam. – utasította a férfi, s leült egy közeli kőtömbre, hátratulva őszes fejről a kámzsát. – Kicsit sűrű napod volt.

Az arcán ismét megjelent az a kisfiús, barátságos mosoly.

– Nem is tudod, milyen szerencsés vagy, hogy a fejed még a nyakadon van.

Luke a homlokát, sajgó tarkóját tapogatva körülpillantott, s a tekintete végül a fölé hajló szakállas arcon állapodott meg. A belehasító felismerés szinte csodával határos javulást idézett elő egyébként igen sanyarú állapotában.

– Ben... Ben Kenobi...? Maga az? Oh...! Örülök, hogy találkoztunk!

Valami hirtelen eszébe juthatott, amitől kissé ijedten nézett körül. De a homoklakóknak híre–hamva se volt. Az öregember megragadta vállát és segített neki felülni. Majd felállt és kutató pillantással fürkészte az előttük elterülő völgykatlan alját, valamint körben a dímbe–dombos partfalat. Háta mögött a teherhordó eopie egyik patás lábával a homokot túrta és békésen szuszogott.

– Nem könnyű erre az utazás, ebben a Jundland sivatagban. És csak az eltévedt vándor fanyalodik a taszkenek vendégszeretetére. – az öregember pillantása visszatért Skywalkerre. – Mondd csak, fiatalember, mi késztetett rá, hogy ilyen messzire merészkedj a semmibe?

– Ez a kis robot. – bökött fejével Luke Artu Detu felé. – Először azt hittem, megbolondult. Csak tegnap vettük a jawáktól és folyton azt hajtogatja, hogy a régi gazdáját keresi. Életemben nem találkoztam még ilyen állhatatos droiddal, függetlenül attól, hogy félrevezették–e vagy sem. Egyszerűen képtelenség feltartóztatni. Odáig ment, hogy becsapott és megszökött a farmunkról tegnap este. Amúgy Luke Skywalker vagyok, Owen Larsék farmjáról.

– Tudom, ki vagy. Ismerlek, fiam. Igaz csak látásból. – mondta nyugodt hangon a férfi, az előttük álló asztroszert méregetve.

Luke pillantása feljebb siklott, az öregember arcát kémelve.

– Azt állítja, hogy egy bizonyos Obi–Wan Kenobi nevű egyénnek a tulajdona. – a fiú feszülten figyelt, de megmentőjének az arcizma se rezdült. – Talán a rokona? A bácsikám szerint valaha élt ez a személy. Vagy csak egy lényegtelen, zavaros információról van szó, ami véletlenül került az adattárolójába?

Egy elgondolkodó szemöldökráncolás figyelemreméltó változásokat idézett elő azon a homokkal teleszórt arcon. Úgy látszott, mintha Kenobi a kérdést fontolgatná, ahogy tűnődve vakargatta őszes szakállát.

– Obi–Wan Kenobi! – ismételte maga elé meredve a nevet. – Obi–Wan... nos, jó régen nem hallottam már ezt a nevet. Bizony, jó ideje már. Felettébb különös.

– A bácsikám szerint már meghalt. – tette hozzá segítőkészen Luke.

– Ó, dehogy! – helyesbítette könnyedén Kenobi. – Még nem halt meg, még nem.

Luke izgatottan talpra ugrott, a taszkeneknek már az emléke is szertefoszlott az elméjében, noha több helyen sajgott még a teste a korábbi zuhanástól.

– Akkor tehát ismeri?

A ráncos bőr és a kusza szakáll mögül javíthatatlanul fiatalos mosoly tört elő.

– De még mennyire hogy ismerem: én vagyok az! Mint ahogy alighanem gyanítottad is, Luke. Bár az Obi–Wan nevet jó ideje nem viselem. Körülbelül azóta, hogy te megszülettél.

– Ezek szerint – állapította meg Luke, tétován az Artu egységre mutatva – a robot a magáé, ahogy mondta.

– Nos, éppen ez a legkülönösebb az egészben. – vallotta be a láthatóan tanácstalan Kenobi, s az őt méregető droidra pillantott. – Én ugyanis nem emlékszem, hogy valaha is lett volna saját robotom, pláne nem egy ilyen R2–es egység. Érdekes, fölöttébb érdekes.

Valami váratlanul ismét a közeli meredély szegélye felé vonzotta az öregember figyelmét. Ezzel egy időben az eopie felhorkant és hosszú ormányával szimatolni kezdett

a feltámadó szélben.

– Azt hiszem, a leghelyesebb, ha elhagyjuk ezt a völgyet. A buckalakókat egyszer meg lehet lepni, de nemsokára nagyobb számban fognak visszatérni. Egy ilyen terepsikló túl zsíros falat ahhoz, hogy csak úgy lemondjanak róla. Meg aztán ezek nem olyanok, mint a jawák.

Furcsa módon mindkét kezét a szája elé illesztette, mélyet lélegzett, s olyan síri üvöltést hallatott, hogy Luke ijedtében felszökkent.

– Ettől még a sereghajtók is futnak egy darabig. – magyarázta elégedetten az öregember.

– Olyan, mint egy krayt sárkány üvöltése! – hápogott megrökönyödve Luke. – Hogy csinálja?

– Egyszer majd megmutatom, fiam. Nem nagy művészet. Nem kell hozzá más, csak erős figyelemösszpontosítás, helyesen megválasztott hangmagasság, s jó nagy szusz. – a tekintete ismét a távolabbi sziklafalat pásztázta. – De ezt nem itt kéne megbeszelnünk.

– Ezt nem is vitatom. – dörgölte ismét a tarkóját Skywalker. – Ideje indulnunk.

Mindketten odamentek a terepsiklóhoz, hogy összeszedjék a körülötte szétszórt tárgyakat. A következő pillanatban Artu figyelmeztetően csipogni kezdett és kupolás fejét forgatva megvillogtatta jelzőlámpáit. Luke odanézett, először nem tudta mire vélni az elektronikus sikolyt, de aztán hirtelen világosság gyúlt az agyában.

– Persze, Thripio! – kiáltott fel aggódva.

Az asztroszer már el is indult a társa irányába, amilyen gyorsan csak bírta a köves terepen. Mivel sikerült rátalálnia a küldetésében megjelölt személyre, a helyzetét ártékelve úgy döntött, hogy ezúttal nem hagyja cserben a protokoll droidot. Bármilyen goromba és fennhéjázó legyen is vele szemben Thripio, nem érdemli meg, hogy itt hagyják a sivatagban a taszkenek prédájául.

– Menjünk, Ben.

A kis robot odavezette őket a lejtő aljában heverő, karját vesztett, horpadozott burkolatú tolmács droidhoz, akinek időközben sikerült újraindítania magát és ügyetlenül a hátára fordulva épp arra várt, hogy lefussanak benne a sérülései miatt aktiválódott diagnosztikai programok. Mikor észrevette a felé közeledő társait, jobb karjával tétován intett nekik és a közelében heverő, leszakított végtagjára mutatott.

– Örülök neki, uram, hogy működőképes állapotban látom! Én sajnos nem mondhatom el magamról ugyanezt.

– A fő, hogy megúsztad nagyobb baj nélkül. – közölte vele Luke.

A fiú és az öregember megragadták a droidot és előbb felültették, majd segítettek neki lábra állni. Artu ezalatt fölvette a leszakadt végtagot és biztatóan csipogva elkacsázott vele a terepsikló irányába. Skywalker pedig jelentőségteljes pillantást vetett a közeli domb felé.

– Tudsz járni? Ki kell jutnunk innen, mielőtt visszajönnek a buckalakók.

A szervomotorok erőlködve csikorogni kezdtek, Thripio lépett egyet, megbotlott a sérült bokája miatt, majd az emberekre támaszkodva inkább feladta a küzdelmet.

– Nem hiszem, hogy menni fog. A jobb lábam komolyan megsérült. Induljon csak, Luke gazda. Értelmetlen dolog lenne a testi épségét kockára tennie miattam. Nekem már úgyis végem.

– Ugyan, szó sincs róla! – vágott vissza hevesen a srác, akit magamagának is érthetetlen módon sajnálat öntött el a nemrég megismert robot iránt. No persze, Thripiót nem lehetett összehasonlítani azokkal a megszokott, igényesebb kommunikációra képtelen mezőgazdasági gépekkel, amelyekkel a fiatalembernek eddig dolga akadt.

– Micsoda beszéd ez!

– Logikus beszéd. – közölte a protokoll droid tárgyilagosan.

– Kishitűség! – rázta meg fejét mérgesen Luke. – Túl sokba kerültél a bácsikámnak ahhoz, hogy itt hagyjalak! Még képes és kifizetési velem az árad!

Azzal Ben Kenobi segítségével eltámogatták a sérült robotot a terepsiklóig, melyre Artu időközben felmászott, elhelyezkedve az utastér mögötti motorháztetőn. Miután sikeresen mellé ültették Thripiót, az öregember gyanakodva körülszimatolt, észelve hátasállata fokozódó nyugtalanságát.

– Gyorsan, fiam! Úgy érzem, társaságot kapunk!

– Nincs nálam több fegyver. – közölte az ifjú némileg csalódottan. – A puskám összetört, mikor megtámadtak. Mi lesz az eopievel? Nem köthetjük a siklóm után!

– Kicsi Rooh okos jószág. Egyedül is hazatalál, ha leveszem róla a kötőféket.

Kenobi odasietett az állathoz, levette fejről a kantárt s berakta az oldalán lógó egyik táskába. Majd megsimogatta a lény fejét és mintha súgott volna valamit a fülébe. Az eopie lelkesen bólogatott, mint aki érti az emberi szavakat, aztán prüszkölve elfordult és elügetett nyugati irányba.

– Indulhatunk! – mondta egyszerűen az öregember, bemászva Luke mellé a megterhelt terepsiklóba.

* * *

Sikerült elhagyniuk a völgykatlant, mielőtt az elsőnél népesebb taszken banda odaért volna. A legközelebbi síkságra kihajtva nem haladtak túl gyorsan, nehogy a hátul kapaszkodó két robot lepottyanjon véletlenül a járműről. Kenobi utasításait követve Luke olyan kacskaringós útvonalat írt le az X-34-essel, hogy a turbinák által hátrahagyott nyomokon még egy kifinomult szaglász jawa sem ismerte volna ki magát. Aztán nyugatnak vették az irányt, jócskán megelőzve a fürgén trappoló eopiet, ami láthatóan tényleg tudta, hogyan találjon vissza önállóan a gazdájához. A vidéket uraló homokdombokat és szikla alakzatokat kerülgetve egy órán belül megérkeztek az öregember kunyhójához.

Ben Kenobi műköből emelt viskója egy sziklás magaslaton épült a Nyugati Dűne Tenger végtelennek tetsző homoksivatagának szélén, távol minden emberi településtől. A kupolás épület tetején karcsú kémények meredeztek a vakítóan kék ég felé, előtte az udvaron egy ősrégi páragyújtó torony állt, ami hörögve szívta be a forró levegőt, próbálva az utolsó csepp nedvességet is kisajtolni belőle.

A környezetébe kitűnően beolvadó építmény belül spártai egyszerűséggel volt berendezve, de azért nem volt kényelmetlen. Más aligha lakott volna olyan szívesen itt, mint a tulajdonos, akinek különös, meglehetősen vegyes ízlését minden bútordarab és használati tárgy magán viselte.

A lakótér légkondicionálás nélküli levegőjében furcsa szagok köszöntötték a betérőket. Különféle ételek, fűszerek, műszerolaj, kesernyős füst és savanyú izzadság illata terjengett mindenfelé. A vastag falakba vágott aprócska ablakokon beszivárgó fény diszkrétan megvilágította azt a szegényes komfortot, amely láthatóan inkább szellemi igényeket szolgált, nem az emberi test kényelmét.

Luke azonban eleinte ügyet sem vetett Kenobi csábító holmikkal teli kunyhójára. Az első órákat ugyanis azzal töltötte, hogy az egyszobás lakás egyetlen fekhelyére ültetett Thripio leszakadt karját igyekezett visszaszerelni. Az állati szőrmékkel borított ágy előtti kerek asztalkára Kenobi kipakolta neki az összes szerszámát, amit csak talált a fal mentén sorakozó ládáiban, majd a hátsó sarokban lévő tűzhelyet begyújtva teát főzött kettejüknek. Artu közben azzal foglalta el magát, hogy leszerelte a protokoll droid sérült burkolólapjait és némi melegítéssel, fészegetéssel meg kalapálással kiegyenesítette a behorpadt lemezeket. Thripio türelmetlenül figyelte a nagy sürgést–forgást maga körül és egész

oldalakat idézett fennhangon a saját műszaki kézikönyvéből, kéretlen tanácsokkal látva el a szerelőit.

Skywalker úgy találta, szerencsére az automatikus túlterhelési szétkapcsolók engedtek a nagy erejű rántásnak, amikor a robot karját eltalálta a gaderffii éle, s ezzel megóvták az elektromos idegvezetékeket és energiakábeleket a tényleges károsodástól. A javítás ilyenformán mindössze abból állt, hogy vissza kellett illeszteni a vállízületre a levált végtagot és a helyére dugni a kismillió színes vezetéket körülötte. Ha nem az ízületnél, hanem mondjuk középtájon törik el a kar, akkor legfeljebb gyári műhelyben lehetett volna elvégezni a javítást.

Mikor elkészült a h'kak bab tea, rövid szünetet tartottak a munkában és megitták az illatos, narancsszínű főzetet, némi gyümölcssziruppal és banthatejjel ízesítve. Ezt követően Kenobi figyelme Artu Detúra irányult, aki lelkes csipogással jelezte neki, szeretné végre átadni a memóriájába táplált üzenetet. Az öregember erre barátságosan megveregette a gép feje búbját és kényelmesen letelepedett szörme borítású foteljébe.

– Most pedig lássuk, kis barátom, ki vagy te voltaképpen, s hogy honnan jössz!

A tömzsi robot erre az asztal felé fordult és működésbe hozta holografikus projektorát.

Luke eközben még mindig Thripio burkolólemezeinek visszaillesztésével volt elfoglalva, így csak futólag pillantott az asztroszer felé.

– Én már láttam egy részt az üzenetből és... – kezdte mondani segítőkészen. Aztán ahogy megjelent az asztal fölött az a kékes fényű hologram, benne a fehér ruhás lánnyal, rögtön elakadt a szava. S megint hatalmába kerítette ez a titokzatos szépség, akihez foghatót eddig csak filmekben látott.

– Aha, azt hiszem, megvan. – dörögte Kenobi elgondolkozva.

A kép most is vibrált előttük; látszott, hogy sebtében készítették a felvételt. Ezúttal mégis valamivel élesebbnek és tisztábbnak tűnt – állapította meg Luke elismeréssel.

– Üdvözlöm, Obi–Wan Kenobi tábornok! – szólalt meg az az édes hang a robot belsejéből. – Leia Organa hercegnő vagyok, az Alderaan rendszer szenátora. A népemnek és a köztársaság visszaállítására létrehozott Felkelők Szövetségének a nevében jelentkezem. Apám, Bail Organa, az Alderaan alkirálya és Legfelsőbb Tanácsának elnöke kért meg rá, hogy meglátogassam önt magányában.

Kenobi lassan magába szívta ezt a rendkívüli bemutatkozást, miközben Lukenak úgy kiguvadt a szeme meglepetésében, hogy majd kiesett az üregéből.

– Sok évvel ezelőtt, tábornok – folytatta a hang tárgyilagosan –, ön a régi köztársaságot szolgálta a Klónok háborújában, mint Jedi mester. Apám most arra kéri, hogy ismét segítsen bennünket a kétségbeesés óráiban. Szeretné, ha csatlakozna hozzá az Alderaanon. El kell mennie hozzá! Végtelenül sajnálom, hogy apám kérését nem tolmácsolhatom személyesen. A küldetés azonban, melynek célja lett volna, hogy találkozzam önnel, kudarcba fulladt. Ezért voltam kénytelen megelégedni a kapcsolatkeresésnek ezzel a közvetett módjával.

A hercegnő választékos modorban, lágy hangon beszélt, ugyanakkor nagy magabiztossággal és meggyőzőerővel, ami a hatalomgyakorláshoz szokott emberek sajátja. Szókincse és kiejtése merőben elütött a Luke által ismert, jóval egyszerűbb tatuini beszédétől, s noha a közös nyelvet használta, egyes kifejezések mégis szokatlannak vagy ismeretlennek bizonyultak a fiatalember számára. De ettől függetlenül értette a mondandó lényegét és teljesen lenyűgözve itta magába a nemes hölgy minden szavát.

– A szövetségünk fennmaradásához életbevágóan fontos, katonai jellegű információkat helyeztem biztonságba ennek az Artu Detu robotnak a memóriájában. Apám majd tudni fogja a módját, hogyan nyerje vissza ezeket a kódolt adatokat. Arra kérem önt, gondoskodjon róla, hogy ez az egység épségben eljusson az Alderaanra.

Itt elhallgatott, futólag körbepillantott, s amikor folytatta, sebesebben ömlött belőle a szó és a sallangokra se ügyelt többé.

– Ne hagyjon cserben minket, Obi–Wan Kenobi! Ne hagyjon cserben engem! Rövidesen foglyul ejtenek a császárság ügynökei. De semmit se fognak kiszedni belőlem. Kérem közölje a szüleimmel, hogy a Tatuin közelében fogságba estem a hajóm személyzetével együtt. Mi megtettünk mindent, amit kötelességünknek éreztünk...! Segítsen, Obi–Wan Kenobi! – mondta befejezésül a lány esdekelő hangon. – Ön az utolsó reményem...!

A lány nyugtalanul jobbra nézett, aztán lehajolt és megérintette a felvételt készítő asztroszer fejrészét, ami nem látszott a hologramban. A finom rajzolatú alak képe vibrálni kezdett, majd eltűnt és kialudt a fény.

Artu Detu ezután várakozóan pillantott Kenobira, ám az öregember semmi jelét se mutatta, hogy az elhadart, kétségbeesett üzenet, ami csak az imént hangzott el a hercegnő szájából a ház hűs levegőjében, bármilyen hatást gyakorolt volna rá. Ehelyett nekitámaszkodott az épület kőfalának, elmerengve babrálta szakállát és a rá váró teendőkön gondolkodott.

Skywalker elméjében még mindig az a fiatal, bájos arckép lebegett, ami első pillantásra megragadta. Ettől eltekintve az agya olyan volt, mint egy felkavart, zavaros pocsolya. Nyugtalanul csapongó gondolatai és kék szemei bizonyosságra áhítozva fordultak a mellette ülő higgadt alakhoz. Ehhez az ősz hajú, szakállas öregemberhez. Az őrült varázslóhoz. A sivatagi csavargóhoz és univerzális polihisztorhoz, ahogy a bácsikája és mindenki más is emlegette neki, amióta az eszét tudja. Ha csak a fele is igaz annak, amit ez a lány az előbb mondott róla, akkor a fickó a remeteségnél és a sivatagi hullarablásnál valamivel bonyolultabb dolgokhoz is érthet, méghozzá nem keveset.

– Ez a lány... olyan... annyira... – elakadt, mert földművelő életmódja nem látta el az érzései kifejezéséhez szükséges választékos szókinccsel. Hirtelen még valami eszébe ötlött az üzenetből, s hitetlenkedve nézett az öregre.

– Kenobi tábornok? Maga részt vett a Klónok háborújában? De hiszen... az nagyon régen volt.

– Ühüm. – helyeselt Kenobi olyan mellékesen, mintha csak pörköltreceptről vitatkoznának. – Igen, azt hiszem, valóban elég régen volt. Valaha Jedi lovag voltam. Akárcsak apád.

Kutatóan nézett az ifjúra, annak reakcióit kémelve a bejelentésre.

– Jedi lovag. – visszhangozta Luke, némiképp megzavarodva. – De hiszen apám nem volt ott a Klónok háborújában. És nem is volt lovag, csak egyszerű navigátor egy teherűrhajón.

– Pontosabban ezt mondta neked a bácsikád. – bólintott megértően a szakállát babrálva Kenobi. Majd magyarázólag hozzátette:

– Owen Lars soha nem értett egyet apád gondolataival, véleményével, sem az életfilozófiájával. Meg volt róla győződve, hogy Anakin helyesebben tenné, ha itt marad a Tatuinon és nem keveredik bele a politikába... – megint az a látszólag közönyös vállrándítás. – Szóval úgy gondolta, jobban tenné, ha nyugton maradna és a földműveléssel meg a gépek javításával törődne.

Luke nem szólt egy szót sem, de a teste megfeszült, miközben az öregember szavait hallgatta, aki szép sorjában eléje tárta egy olyan személy élettörténetét, akiről eddig csak a bácsikája elfogult és szűkszavú elbeszéléseiből értesült.

– Owen mindig is félt attól, hogy Anakin kalandos élete hatással lesz rád és elcsábít erről a vidékről. – lassan csóválta fejét, mert sajnálkozásra indították az emlékek. – Apád ereiben nem sok csörgedezett egy igazi gazda véréből.

Luke zavartan elfordult, a hallottakat próbálva megemésztetni. Végül inkább folytatta Thripio váll burkolólemezeének rögzítését egy célszerszámmal.

– Bárcsak ismertem volna. – suttogta végül szomorúan.

– Életemben nem találkoztam nála jobb pilótával. – folytatta Kenobi kimérten. – És harcosnak sem volt utolsó. Az erő... nagyon vele volt. És nagyszerű barát volt, akivel sokszor megmentettük egymás életét.

Egyetlen röpké pillanatra Kenobi csakugyan öregnek látszott. Valósággal meggörnyedt az emlékek súlya alatt, ahogy azt mérlegelte, mit mondjon el, mennyit mondhat el az ifjúnak a származásával kapcsolatban? S bár a lényét átjáró erő azt sugallta neki, hogy ne hallgasson el semmit a tényekből, ő mégis képtelennek érezte magát arra, hogy itt és most kimondjon bizonyos dolgokat.

Pedig régóta tudta, egyszer majd eljön ez a pillanat, amikor be kell avatnia a fiút az örökségébe. S bár komolyan készült rá, most mégis torkán akadt a szó. Végül csak krárogott egyet zavarában és félretéve a régmúlt fájdalmas emlékeit, ismét visszatért a jelenbe. Átható tekintetű szempárjában újra megjelent az a kisfiús csillogás és vele együtt az öregember természetes jókedve is.

– Úgy hallom, te is egészen ügyes pilóta vagy. Repülési és navigációs készségeket nem lehet ugyan örökölni, de egy sor olyan tulajdonságot, amelyek nélkülözhetetlenek ahhoz, hogy valakiből jó kishajópilóta váljék, lehet. Persze, azért még egy kacsát is meg kell tanítani úszni.

– Mi az a kacs? – kérdezte kíváncsian Luke.

– Nem érdekes. Tudod, sok szempontból apádra ütsz. – Kenobi leplezetlenül méregető pillantása zavarba ejtette Skywalkert. – Hallottam a siklópilóta bravúrjaidról a Koldus kanyonban és máshol. És ahogy elnézlek, alaposan megnőttél, mióta utoljára láttalak.

Mivel erre nem tudott mit válaszolni, Luke csendben várt, míg vendéglátója ismét mély töprengésbe merült. Aztán nem bírta tovább és újabb kérdést tett fel az öregembernek, aki láthatóan többet tudott a saját családjáról, mint ő maga.

– Ismerte az anyámat is? Padmé Amidalát?

– Igen. Nagyon erős nő volt. És kitűnő politikus.

– Politikus? – meresztett nagy szemeket Luke, félbehagyva a munkát. – Nekem azt mondták, egy egyszerű asszony volt, aki meghalt a szülés során.

Kezdett komolyan megharagudni a nagyszüleire, amiért folyton ködösítettek előtte a saját származásával kapcsolatban és mindenfélét hazudoztak neki, csak ne kíváncsiskodjon tovább. És nyomban elhatározta, amint visszatér a farmra, számon kéri Owenen és Berun az igazságot. Az elhallgatott tényeket, amikkel most, húsz évesen kell szembesülnie egy fura öregember jóvoltából.

– Ez csak részben igaz. Valóban belehalt a szülésbe. Mielőtt utolsó tetteként még nevet adott volna neked. Még most is jól emlékszem az arcára. – Kenobi nem nézett az ifjúra, valahová a semmibe bámult, próbálva uralkodni feltörő érzelmein.

– Maga ott volt akkor? – suttogta megindultan a fiatalember.

– Igen. Én hoztalak el a Tatuinra Larsékhoz, hogy ne egy árvaházban kelljen felnőned.

Ennek kapcsán az öregembernek eszébe jutott a csecsemő Leia Organa és az az utolsó beszélgetése Bail Organával, mielőtt elváltak volna útjaik. Már azon volt, hogy elmondja, milyen kapcsolat fűzi az alderaani hercegnőt a tatuini parasztfiúhoz, mikor a srác újabb kérdése félbeszakította szándékában.

– Még egy fénykép se maradt fenn róla, ahogy az apámról sem. Miféle politikus volt az anyám? Hogy ismerkedett meg az apámmal?

– Nos, anyád a Naboo rendszer szenátora volt a háború idején. Az apád meg egy tehetséges Jedi lovag, aki feladatul kapta, hogy vigyázzon rá, mikor merénylet veszélye fenyegette. Nem sokat tudok a kapcsolatukról, mert végig titokban tartották a dolgot még előttem is. A lényeg, hogy a háború végén ők meghaltak, te meg életben maradtál.

Ennél többet nem akart mondani neki kezdetnek. Úgy vélte, a részleteket ráér megtudni a fiú később is, ha már készen áll rá. Inkább megmozdult, föltápáskodva foteljéből, mert végre fontos döntésre jutott. Nem kis részben az erő sürgetésének engedve, ami határozottan azt jelezte neki: itt az idő! Cselekednie kell!

– Mindez azt juttatja eszembe – szólalt meg csalóka közönnyel –, hogy van itt valamim a számodra.

Felállt, odalépett egy otromba, divatjamúlt faládához és fölemelve tetejét, turkálni kezdett benne. Mindenféle különös ócskaságot rángatott elő és tolt félre, láthatóan valami fontosat keresve az évek során felhalmozott kacatok között.

– Ez az egyetlen tárgy, ami megmaradt apádtól nekem. – mondta Kenobi megfontoltan. – Gondosan eltettem, arra várva, hogy ha majd elég nagy leszel, átadom neked ezt a... ha ugyan megtalálom ezt a vackot. Egyszer már el akartam juttatni hozzád, de a bácsikád megtiltotta. Attól félt, netán kiszámíthatatlan hatása lesz rád és az lesz a vége, hogy az öreg Obi-Wan nyomába szegődsz valami idealista politikai hadjáratra. Látod, Luke, pontosan ez az, amiben Anakin és Owen soha nem értettek egyet. Lars az a fajta, aki nem szereti, ha mindenféle idealista fellengzősséget kevernek az üzletbe, apád viszont mindig készen állt kiállni az elveiért és nem érdekelték az anyagi előnyök, a pusztá haszon. Ilyen dolgokban ugyanúgy határozott, mint amikor az űrhajóját vezette. Ösztönösen, az erő által vezetve.

Luke bólintott, bár nem egészen értette a körülményes magyarázatot. Végre elkészült a burkolólemez rögzítésével, s most körülnézett, hogy kifelejtett alkatrészeket keressen az asztalon. Egyet sem talált, vagyis jó munkát végzett. Thripio föl-le megmozgatta visszaszerelt bal karját és ökölbe szorította fémujjait, ellenőrizve működésüket. Úgy tűnt, minden alkatrésze a helyén van és többé-kevésbé működik.

– Ha nincs rám szüksége, uram, akkor kikapcsolnám magam egy időre. Hogy zavartalanul lefuttathassak egy teljes rendszerellenőrzést magamon! – szólította meg a gazdáját udvariasan.

– Persze, csináld csak. – biccentett Skywalker, elégedetten a munkájával.

Thripio végre elhallgatott, sárga fotoreceptoraiiban kihunytt a fény és teste mozdulatlaná dermedt ültő helyében.

Luke észrevette, hogy Kenobi egy kis méretű, henger formájú fémtárgyat tartva kezeiben, elégedett képpel közeledik felé. Fölkelt és izgatottan várta, mit örökölt az apjától.

– Mi ez? – kérdezte kíváncsian, amikor átvette tőle az eszközt. Első pillantásra fogalma sem volt róla, mi lehet ez, de leginkább egy elemlámpára vagy távkapcsolóra hasonlított.

– Apád fénykardja. – mondta neki az öreg. – Ez volt a Jedi lovagok előírással fegyvere. Valaha széles körben használták. A galaktika egyes részein még talán ma is használják.

A fiatalember érdeklődve tanulmányozni kezdte a holmit, amiről csupán szóbeszédet hallott eddig, de látni még sose látott ilyesmit. Az ezüstszerű fénykard elsősorban egy rövid, vastag, két kezes markolatból állt, amelybe néhány kapcsológomb és jelzőlámpa volt beépítve. Az egyik végén körkörös fémhenger – egy mágneses stabilizáló gyűrű – helyezkedett el, átmérője valamivel kisebb, mint Luke nyitott tenyere. A markolat túlsó végébe egy nehéz, fekete hűtőbordákkal ellátott alkatrészt szereltek, ami alighanem a legerősebb energiatelep volt, amit a fiú valaha is látott. De kellett is a nagy teljesítmény, figyelembe véve a készülék beállítógombját díszítő skála beosztását.

Annak ellenére, hogy állítólag az apjáé volt ez a fegyver, úgy nézett ki, mintha csak az imént került volna ki a gyárból. Kenobi nyilván gondosan őrizte. Csupán a markolatán látható néhány felületes karcolás utalt megelőző használatra.

– Nem olyan otromba fegyver, mint egy sugárvető. – magyarázta az öregember tárgyilagosan. – Nem lehet vele vaktában lövöldözni. Ennek a használatához több

ügyességre van szükség, nem elegendő a pusztá látás. Egyszóval emberibb időkre való, mint a mostani világ. És persze jelkép is volt sokáig. Mert sugárvetőt vagy vibropengét bárki tud használni, de aki a fénykarddal jól tudott bánni, arról sejteni lehetett, hogy nem akárki.

Luke szemügyre vette a markolat kapcsológombjait, aztán eltartva magától a csőtorkolatot, kísérletképpen megérintette a készülék oldalából kiálló narancssárga gombot. Bár nem számított rá, hogy az évekig való tárolás után még működni fog a régi szerkezet, mégis maradt benne annyi energia, hogy aktiválódjon. Abban a szempillantásban egy világoskék, két-három ujjnyi vastagságú sugárnyaláb tört elő a hengerből sziszegve. Valamivel rövidebb volt egy méternél, s olyannyira sűrű, hogy már-már átlátszatlan. A halkan zümmögő nyaláb a túlsó végén sem halványult el, hanem ugyanolyan erősen és fényesen csillogott, mint a kibocsátás helyén. Különös, de Luke csöppnyi hőt sem érzett áradni belőle, bár gondosan vigyázott, nehogy megérintse. Tudta, mire képes egy fénykard, noha életében most látott ilyet először. Könnyen lyukat lehetett volna ütni vele Kenobi házának a kőfalába vagy akár egy emberi testbe.

Kíváncsian megsuhogtatta néhányszor a levegőben, próbálgatva a használatát, s meglepetten vette tudomásul, hogy az energiapengének gyakorlatilag nincs súlya. Így a fegyver használatához sokkal inkább ügyesség szükségeltetik, mint nyers fizikai erő.

Az öreg Jedi mester fel-alá járkálni kezdett a szobában, miközben beszélt, kiselőadást tartva a fiúnak történelemből.

– Több mint ezer nemzedéken át a Jedi lovagok képviselték a leghatalmasabb és a legtisztéletreméltóbb erőt a galaxisban. Ők védelmezték és biztosították a békét és az igazságosságot a régi köztársaságban.

Mivel Luke nem kérdezte meg, hogy vajon mi történt velük azóta, Kenobi odapillantott, s azt kellett látnia, hogy a fiatalember kikapcsolja a kardot és az ágy szélére huppanva üresen bámul a semmibe. Láthatóan nem figyelt oda az öreg szavaira. Más az ő helyében alighanem korholni kezdte volna az ifjút, amiért nem figyel, de a mester sokkal érzékenyebb volt az átlagnál. Így hát mellé telepedve türelmesen megvárta, amíg a csönd megsűrűsödik köztük.

– Hogyan halt meg az apám? – kérdezte vontatottan Luke. Láthatóan nehezebbre esett neki feltenni ezt a kérdést, jó érzéssel megsejtve, hogy a válasz különbözni fog attól, amit a nevelőszüleitől hallott.

Kenobi nem felelt rögtön, karba tett kézzel magába mélyedve. Skywalker emiatt azt hitte, az öregember nem kíván erről beszélni. Mindazonáltal Ben – eltérően Owen Larstól – képtelen lett volna arra, hogy mellébeszéléssel kerülje meg a súlyos kérdést. Ugyanakkor az igazságot sem volt szíve elmondani neki, így kénytelen-kelletlen egy kegyesnek vélt hazugsághoz folyamodott. Ami talán megteszi a srácnak átmenetileg és mindenképp hasznosabb, mint elé tárni a nyers tényeket.

– Elárulták és meggyilkolták. – jelentette ki rövid habozás után, komor tekintettel. – Méghozzá egy fiatal Jedi, név szerint Darth Vader.

Nem nézett Lukera, nehogy az ifjú észrevegye rajta az emlékekkel és az erő sugallatával való folyamatos vívódást. Még szerencse, hogy a kölyök nem volt járatos az apró gesztusok felismerése és értelmezése terén, különben átlátott volna rajta és megsejt valamit. A fiú viszont a múlttal való szembesülésnek tudta be pillanatnyi tétovázását, nem kérdőjelezve meg a tőle hallottakat.

– Az én neveltem. Az első és legtehetségesebb tanítványom... és az egyik legfájdalmasabb tévedésem. Vader arra használta föl a Jedi tanításokat és a benne szunnyadó erőt, hogy gonoszságot tegyen. – mondta fölállva, s újra fel-alá járkálni kezdett zavarában. – Elárulta a Jedi Rendet és a barátait. A háború végén a császárt és az általa kikiáltott birodalmat támogatta a köztársasághoz hű erőkkel szemben. Miután a rendünket

szétzüllesztették, a mestereket, lovagokat és padawanokat megölték vagy száműzték, nemigen maradt senki, aki szembeszállt volna vele. Mára pedig jóformán minden túlélő odaveszett, az utánuk kutató császári inkvizítoroknak és pénzéhes fejdámszolgálatoknak köszönhetően.

Megfejtethetlen kifejezés jelent meg Kenobi arcán. Az elmúlt húsz évben bőven volt ideje töprengeni sivatagi magányában az élete korábbi szakaszán és a megélt tapasztalatokon, amik végül ide juttatták őt.

– Sok szempontból túlságosan jók voltunk és túlzottan jóhiszeműek. Túlságosan bízunk a köztársaság rendíthetlenségében, s közben nem vettük észre, hogy míg a test továbbra is egészségesnek látszott, a fej megbetegedett és hanyatlásnak indult, utat nyitva ezáltal az olyanok előtt, mint Palpatine. Bárcsak tudnám, mit akarhat most Vader. Néha az az érzésem, sunyin meglapul valahol és várja a megfelelő pillanatot, hogy azután valami megmagyarázhatatlan aljasságot kövessen el. Mert törvényszerűen ez a sorsa annak, aki birtokában van az erőnek, de a sötét oldala keríti a hatalmába.

Lukeot teljesen megzavarták a hallottak. Úgy érezte, mindez kezd túl sok lenni neki. Mintha egy szórakoztató holofilm elevenedett volna meg előtte, ami távoli, egzotikus világokról, sorsfordító eseményekről és rendkívüli hősről mesél neki. De nem sok köze van az ő hétköznapi, unalmas életéhez itt a sivatagban, a civilizáció peremén.

– Miféle erő? Már megint valami erőt emleget!

– Tudod, olykor megfedlek róla, hogy kinek a jelenlétében fecsegek összevissza. – bólintott Kenobi megértően. – Egyszerűen szólva: az erő olyasvalami, aminek döntő szerepe van egy Jedi életében. Bár a mai napig tisztázatlan, mi is ez valójában. A tudósok feltételezik, hogy energiamező, amely körülvesz és áthat bennünket. A Jedik szerint ez az, ami az egész világegyetemet összetartja és működteti. Már az ősi, ember előtti fajok is gyanították a létezését, mindazonáltal hosszú évezredek át homály fedte mindazt, amire az erő valójában képes. Csak néhány elszigetelt egyén ismerte meg az erőt a maga teljességében. Ezeket azonban többnyire megbélyegezték: sarlatánnak, szemfényvesztőnek, misztikusnak és ördög tudja, mi mindennek nem hívták őket. Csak keveseknek sikerült használniuk az erőt. De még ők is visszariadtak a hatalmasságától, mert primitív eszközeik és kiforratlan módszereik nem tették lehetővé, hogy tökéletesen uralkodjanak fölötte. Ennek következtében a társaik gyakran félreértették és kiközösítették őket vagy még rosszabbul jártak. Az erő itt van, mindnyájunkat körülvesz. – mutatott körbe mindent átfogó, széles mozdulattal Kenobi. – Egyesek szerint az erő irányítja a cselekedeteinket és nem fordítva. Az erő mélyreható ismerete, a vele való bánti tudás ruházza föl különleges képességekkel a Jedit. Amit sokféleképp használhat, jó vagy rossz célra. Ebből következően az erőnek van egy világos és egy sötét oldala. Attól függően, hogy az illető segítő vagy ártó szándékkal használja fel a tőle kapott képességeit. A Jedik ősi ellenségei, a Sithek azok, akik az erő sötét oldala révén uralják jelenleg a galaxis egy igen nagy részét. A császár és Darth Vader két ilyen Sith lovag a birodalom élén. És biztos számos csatlósuk van, akik szintén tudnak valamilyen szinten bánti az erővel.

Az öregember karjai fáradtan lehullottak. Rövid, jelentőségteljes szünetet tartott mondandójában, hogy az ifjúnak legyen ideje feldolgozni a hallottakat. Közben visszaült a helyére és kifújta magát. Aztán mereven Lukera bámult, amíg az kényelmetlenül fészkelődni nem kezdett ültő helyében. Amikor Kenobi ismét megszólalt, olyan friss és fiatalos volt a hangja, hogy Skywalker önkéntelenül is összerezzen.

– Neked is meg kell tanulnod bánti az erővel, Luke, ha velem akarsz jönni az Alderaanra.

– Az Alderaanra! – a srác felpattant a fekhelyről és kábultan bámult szuggesztív hatású vendéglátójára. – Nem megyek az Alderaanra! Azt se tudom, hol van!

Páragyűjtők, robotok, földművelés, aratás – az életét mostanáig ezen dolgok töltötték ki naphosszat. Minden más csupán vágyálom volt a számára. Távoli remény a bizonytalan jövő messzeségében. Ami hirtelen nagyon közel – túl közel – került hozzá az öregember szavainak köszönhetően. Az idegen környezet mintha fojtogatta volna, maga sem tudta, miért. Az eddig csak érdekesnek talált berendezést és azokat a fura, ismeretlen tárgyakat maga körül most kissé félelmetesnek érezte. Vadul nézett körbe, s igyekezett kerülni Ben Kenobi átható pillantását... Az öreg Ben... bolond Ben... Obi-Wan tábornok... a bujkáló Jedi mester... és a gonosz Sithek, akik megölték az apját, akit nem is ismert... meg a szép lázadó hercegnő a robotba zárt segélykérésével és holmi katonai titkokkal... Ez túl sok volt neki.

– Haza kell mennem. – motyogta elszoruló torokkal és sietve a kijárat felé indult, valósággal menekülve erről a helyről. – Késő van. Már így is jól benne vagyok a pácban.

Valami eszébe jutott, mire megfordult és Artu Detu mozdulatlanul figyelő hordótestéhez lépve, búcsúzóul megütögette a fejét.

– Ezt tartsa meg. Úgy látszik, ő is ragaszkodik magához. Én meg majd kitalálok valami mesét a bácsikámnak, amitől nem fog teljesen kiakadni. – tette hozzá tanácstalanul.

– Szükségem van a segítségedre, Luke. – mondta Kenobi valami mély szomorúsággal, ugyanakkor kemény elszántsággal a hangjában. – Én már kicsit öreg vagyok az ilyesmire. Nem bízom magamban, hogy rendesen el tudom végezni. Ez a küldetés fontosabb, mint hiszed. Te is hallottad és láttad az üzenetet. – bökött a fejével az asztroszer felé.

– De én... én nem keveredhetek bele ilyesmibe! – tiltakozott Luke vehemensen. – Nekem dolgom van otthon! Be kell takarítanunk a termést! Még akkor is, ha Owen bácsi megengedhetné magának, hogy felvegyen egy-két bérest helyettem. De mit tehetnék én végül is? Most biztosan semmit. Ráadásul olyan messzire kellene menni. Azt se tudom, hol van az a bolygó! És végső soron semmi közöm az egészhez!

– Tisztára mintha a bácsikádat hallanám. – jegyezte meg Kenobi minden neheztelés nélkül.

És közben eszébe jutott az a vita, amit évekkal korábban folytatott Yoda mesterrel a fiú sorsát illetően. Arról, hogy mi lenne a jobb neki? Rögtön elkezdni a Jedi kiképzését, hogy erő használóként nőjön fel vagy inkább hagyni, had éljen átlagos életet úgy, mint a többi, vele egykorú fiatal? Aztán megvárni, míg az erő dönt a sorsáról és önként választja a nehezebb utat? A Jedi Rend fénykorában a templomba szállított ifjak többségének nem volt választási lehetősége. Kenobinak sem. De azok az idők már elmúltak és Yoda úgy vélte, talán nagyobb biztonságban lenne a gyermek, ha tetteivel nem kavarná föl maga körül az erőt. Oly mértékben, amivel már felhívhatja magára a Sithek figyelmét.

– Jaj, jaj, Owen bácsi...! Csak tudnám, hogy fogom megmagyarázni neki ezt az egészet! – rázta meg fejét Luke kétségbeesetten.

Az öregember elnyomott egy mosolyt. Tudta, hogy az ifjú Skywalker sorsa elrendeltetett. Már percekkel azelőtt, hogy tudomást szerzett az apja halálának a körülményeiről. Már azelőtt eldőlt, hogy egyáltalán ismerte volna a teljes üzenetet. Mert a sorsa ott volt a dolgok természetében, már akkor is, amikor először pillantotta meg a szépséges Organa szenátor térbe kivetített, könyörgő arcását. Kenobi lélekben megvonta vállát. Alighanem már akkor meg volt írva a fiú sorsa, amikor még meg se született. Nem mintha Ben hitt volna a predesztinációban, de hitt az öröklődésben – és az erőben. És emlékezett még az ősi jóslatra, miszerint egyszer majd eljön a kiválasztott, aki egyensúlyt teremt az erőben. A Sithek ténykedésének következtében az egyensúly mostanra durván felborult. Talán ideje tenni valamit ez ellen...

– Ne feledd, Luke, az egyes ember szenvedése mindnyájunk szenvedése. Az igazságtalanság független a térbeli távolságoktól. Ha nem vetünk gátat neki idejében, a

gonosz apránként egyre messzebb nyújtja ki a csápjait, s mindenkit felfal. Azt is, aki ellene szegült, s azt is, aki közömbösen tudomást se vett róla.

– Nos, jó! – mondta idegesen Luke, a ház falának támaszkodva. – Anchorheadig éppenséggel el tudom vinni. Onnan aztán majd talál csatlakozást Bestinébe vagy akárhová, ahol nagy űrkikötő van.

– Helyes. – egyezett bele Kenobi habozás nélkül, mert időközben megérzett valamit az erőn keresztül. – Kezdetnek megteszi. Aztán pedig majd tégy úgy, ahogy helyesnek érzed.

Luke félrefordult, most már végképp összezavarodva. Nem értette, miért nem próbálja tovább győzködni őt az öregember. Miközben a lelke mélyén valahol nagyon is vágyott rá, hogy meggyőzzék. Különös dolog volt ez, amit igen nyugtalanítónak talált.

– Oké. Most azonban nem épp a legjobban érzem magam... – motyogta halkan.

HETEDIK FEJEZET

A sorsfordító beszélgetést Ben Kenobi kunyhójában azonnali tettek követték. Az öreg Jedi mester nekilátott összeszedni a nagy utazáshoz szükséges holmijait – ruhákat, iratokat, kisebb használati tárgyakat és pénzt –, egy tágas, homokszínű hátizsákba pakolva mindent. Csak annyi cuccot akart magával vinni a vélhetően egyirányú útra, amit el bír cipelni a hátán. A többi tulajdonát ezt követően ládába pakolta és Luke segítségével lecipelte az épület pincéjébe. A sötét földalatti helyiségben volt néhány korábban kiépített, rejtett üreg a falban és a padló alatt. Ide dugták el az értékesebb holmikat. A többi elöl hagyták a házat később feltörő és kifosztó jawák, taszkenek és telepések számára. Jusson nekik is valami préda, aminek hasznát vehetik.

Amíg a két férfi ezen dolgozott, Kenobi kérésére Thripio aktiválta magát és nekilátott egy utolsó ebédet főzni a parányi konyhában azokból az élelmiszerekből, amiket nem pakoltak fel a terepsiklóra. Artu közben leállította az udvaron zörgő páragyújtót és a földalatti tartályából felszivattyúzta a vizét több nagy kannába. Ha út közben eladják valamelyik faluban az ivóvizet, szép pénzt kereshetnek vele, amire szükségük lesz a költséges csillagközi utazáshoz.

Alig fejezte be a munkát, mikor ütemes léptek zaját észlelte a közeli sziklák irányából. Ben eopieja érkezett meg, szaporán lihegve a megerőltetéstől. Egyenesen a karámszákhöz ment, szájával kinyitotta az ajtaját, majd besétálva az itatóhoz állt és prüszkölni kezdett, vizet kérve. Kenobi rövidesen kiment hozzá, lemálházt a szegény állatot és bőségesen adott neki inni, enni. Luke ezalatt fel akarta hívni rádióan a bácsikáját, tájékoztatni próbálva őt a távollétének okairól, de csak statikus recsegést hallott a terepsikló adóvevőjében.

– A házam hatótávolságon kívül fekszik. – mondta neki az öregember. – És a környező magaslatok is árnyékolják az adást. Ha van műholdas kapcsolatom, próbáld azt.

– Nincs. – legyintett csalódottan az ifjú. – Az túl sokba kerülne. Igazából sose engedhettük meg magunknak. De nem is nagyon volt rá szükségem, mert általában nem távolodom el ilyen messzire a farmtól. Anélkül, hogy előre szólnék róla...

Visszamentek a házba és megették a szegényes, mindazonáltal laktató ebédet, amit a protokoll droid szervírozott fel nekik, elbűszkélkedve szakácstudományával. Ezt követően rendet raktak és mindent felpakoltak az alaposan megterhelt X-34-esre, aminek repulzorai alig bírták kiegyenlíteni a súlyt és levegőben tartani a járművet. Kenobi még visszament a kunyhójába pár percre, alighanem elbúcsúzni a helytől, ami húsz éven át az otthona volt, majd áramtalanította az épületet és gondosan bezárta az ajtót. Aki be akar törni ide, legalább dolgozzon meg az eltulajdonítható értékekért. – gondolta Luke, türelmetlenül ücsörögve a sikló volánjánál.

Az öregember végül kiterelte a karából Kicsi Roohot és megsimogatva fejét, súgott valamit búcsúzóul az állat fülébe. Az eopie értette szándékát, mert megnyalogatta gazdája kezét és szomorúan horkantott. Aztán kényelmesen elporoszkált a sivatagba, hogy új tulajdonost keressen magának valamelyik közeli farmon vagy faluban.

– Menjünk. – mondta egyszerűen, kissé rekedtes hangon Kenobi, mikor beült a terepsiklóba Skywalker és a felhalmozott csomagok mellé.

Nem nézett vissza az elhagyott házra, miközben a fiú beindította a turbinákat és lassan kihajtott a túlterhelt géppel a poros udvarról. De Luke érezte rajta, hogy jobban megviseli a hirtelen távozás, mint azt mutatja. És valahol a lelke mélyén őszintén együtt érzett vele.

* * *

– Nézz csak oda, Luke! – szólalt meg Kenobi és délnyugat felé mutatott. – Mintha füstöt látnék.

A terepsikló már vagy fél órája haladt a kavicsos sivatagi táj fölött, viszonylag lassan a jelentős túlterhelés miatt. Anchorhead felé tartottak, bár Skywalker följajánlotta az öregnek, hogy akár Arnthoutba vagy Bestinébe is elviszi, rászánva az egész napját erre a kirándulásra. Az a pár órás késés már úgysem számít sokat – vélte rosszkedvűen a fiú, egész úton azon rágódva, hogyan fogja kérdőre vonni a nevelőszüleit a családjával kapcsolatos tények elhallgatása miatt? És vajon mekkora veszekedés lesz belőle Owennel? Remélhetőleg a bácsikája nem fogja elkergetni a háztól emiatt, mert akkor kénytelen lesz Kenobi tábornok nyomába eredni és mégiscsak elutazni vele az Alderaanra.

– Semmit se látok. – tekintett Luke a jelzett irányba.

– Azért csak nézzük meg, mi az. Lehet, hogy valaki bajban van.

A fiú engedelmesen arrafelé irányította a terepsiklót. Nem sokkal később ő is megpillantotta a füstfoszlányokat, amelyeket Kenobi előbb észrevett, s magában levonta ebből a tanulságot, hogy a vén sivatagi remetének jobb szeme van, mint neki.

Az X-34-es átlibbent egy enyhén kimagasodó dombtető fölött, s leereszkedett egy szélesen elterülő, sekély völgybe, amelyben természetellenes testtartásban összeégett alakok hevertek szanaszét, szerves és szervetlen eredetűek vegyesen. A vérontás közepén egy szétroncsolt jawa homokkúszó állt mozdulatlanul, akár egy partra vetett óriási vasbálna.

Luke megállította a terepsiklót a roncs közelében. Kenobit követve kiugrott a homokra, hogy szemügyre vegyék a rombolás maradványait. Hátha életben maradt valaki a jármű utasai közül és orvosi segítségre szorul? De bármerre néztek, csak halált láttak a délutáni füllesztő forráságban. A környéken senki és semmi sem mozdult.

Skywalker figyelmét rövidesen néhány sekély benyomódás vonta magára a környező kavicsos homokban. A még parázsló, kormos füstöt eregető homokkúszót megközelítve lelassította lépteit és mielőtt odakiáltott volna Kenobinak, előbb lehajolva közelebből is megvizsgálta a nyomokat.

– Alighanem a buckalakók lehetnek. Itt vannak a bantháik nyomai... – a fiú egy félig a homokba temetett fémdarab csillogására lett figyelmes. – Ez meg biztos valamelyiküknek a szekercéjéről tört le.

Megzavarodva csóválta fejét, ahogy szembesült a pusztítás mértékével és a környéket belengő orrfacsaró szagokkal.

– De még soha életemben nem hallottam, hogy a taszkenek egy ekkora monstrumot is megtámadjanak. – fölegyenyesedett és a homokkúszó előtté tornyosuló, kiégett vázára meredt. – A jawák pont ezért laknak ezekben az óriás bányagépekben.

Kenobi közben elment mellette. Azokat a széles, hatalmas lábnyomokat vizsgálgatta a homokban.

– Nem ők voltak azok. – jelentette ki egyszerűen. – De akik tették, azt akarták, hogy aki erre vetődik, azt higgye, ők voltak.

Luke odalépett mellé. Mindketten megálltak a jármű oldalánál és a nyitott feljáró leszakadt rámpáját nézték, ami előtt egy halott jawa hevert barna rongycsomóként. A nyíláson át még mindig szivárgott kifelé a füst.

– Nem értem.

– Nézd meg alaposabban ezeket a nyomokat. – tanácsolta az öregebb és odamutatott a legközelebbire, meg a többire sorban. – Nem látsz rajtuk semmi furcsát?

Luke odanézett, de aztán csak a fejét rázta.

– A banthák négy lábú állatok. Ezek a nyomok viszont kétlábú lényekre utalnak. Amik lépéshossza valamivel nagyobb, mint a bantháké. Ráadásul túl szabályosak. Mindegyik nyom mérete pontosan ugyanakkora. A mélységük is azonos, vagyis egyforma tömegűek lehetnek. A másik dolog, hogy ezek itt egymás mellett haladtak. A buckalakók viszont mindig egymás mögött hajtják a bantháikat, libasorban, kellő távolságot tartva, hogy az esetleges távoli megfigyelő előtt rejtve maradjon az erejük.

Kenobi otthagyta a száját tátó Lukeot a párhuzamos nyomok mellett és a homokkúszó rozsdás tömege felé fordult. Széles gesztusokkal szép sorjában megmutatta a fiúnak, hogy egy-egy sugárvetőket hol vágódott bele a homokkúszó testébe és söpört el bejárati nyílást, futóművet vagy fő tartóbordákat.

– Figyeld csak meg, micsoda precizitással használták ezek a tűzerejüket. A taszkenektől ilyesmi nem telik. Sőt mi több, szerintem senki sincs a Tatuinon, aki ilyen hatékonysággal tudna löni és rombolni. – megfordult és a környező látóhatárt kémlelte. A közeli sziklaszirtek bármelyike rejtegethet titkot és fenyegetést a számukra. De a távolban semmi sem mozdult és az erő sem jelzett veszélyt a Jedi mesternek. Így valamelyest megnyugodva folytatta ismertetését a tapasztalatlan kölyöknek és a két droidnak.

– Még a huft gengszterek bérencei sem képesek rá, pedig azok rendesen fel vannak fegyverezve. Csakis a császári csapatokról tudom elképzelni, hogy ilyen hideg kiszámítottsággal támadjanak meg egy homokkúszót. Szerintem könnyű lépegetőkkel jöttek, esetleg néhány terepsikló vagy robogó kíséretében.

Skywalker odalépett az egyik összetöporodott kis testhez és a lábával a hátára fordította, hogy jobban megnézze magának. Az arca eltorzult az undortól, amikor meglátta, mi maradt a szerencsétlen teremtségből.

– Ezekről a jawáktól vettük Owen bácsival Artút és Thripiót. Ráismerek ennek a köpönyegére. Vajon miért mészárolnak a császáriak jawákat? Az egész nomád családot kiirtották...! Még a droidjaikat is szétlőtték...!

Az agya lázasan dolgozott és azon kapta magát, hogy természetellenesen megmerevednek a tagjai, ahogy visszanézett a terepsikló felé, el a jawák gyors ütemben bomlásnak indult tetemei fölött.

– De hiszen... ha ezeket a droidokat keresték, nyilván sikerült kiszedniük a jawákból, kinek adták el őket, mielőtt végeztek volna velük. Azaz el kellett, hogy jussanak...

Skywalker nem fejezte be a felvázolt gondolatmenetét. Úgy iramodott el a siklója felé, mint aki megháborodott.

– Luke, várj...! Ne menj oda...! – kiáltott utána Kenobi. – Nagyon veszélyes! Úgyse tudod...!

De a fiú semmit se hallott, csak a dübörgést a fülében és nem érzett mást, csupán a szívében dúló aggodalmat. Beugrott a terepsiklóba és szinte ugyanabban a pillanatban teljes erőből megrántotta a gyorsítókart. Robbanásszerűen felkavarva a kavicsos homokot elviharzott, s otthagyta Kenobit meg a két robotot a még mindig parázsló holttestek között,

a kiégett homokkúszó füstölgő roncsa mellett.

* * *

Ahogy teljes sebességgel száguldva, úgy fél órával később az otthona közelébe ért, Luke ismét füstöt pillantott meg a szélfúttá nagy sós síkságon, amely azonban valahogy más halmazállapotúnak tetszett, mint a jawák járművéből szivárgó füst. A farmjuk égett, pontosabban mindaz, ami megmaradt belőle. A talajba vágott mélyedésekből feketés füst gomolygott a kristálytisza ég felé, a feltámadó szél miatt szinte ráfeküdve a vigasztalan tájra.

A fiú szíve elszorult a látványtól, s nem kímélve terepsiklója turbináit, a páragyűjtő tornyokat kerülgetve egyenesen odaszáguldott a házhoz. Csupán futólag pillantott körül a józan ész parancsát követve, lát-e valahol császári harcjárműveket vagy a környéken lakó gazdák közeledő siklógépeit? De semmi sem mozdult a távolban, a kitartóan kavargó füstoszlopokat kivéve. Megérkezve le se állította a hajtóműveket, csak ösztönösen alapjáratra váltott és éles kanyarral lefékezve kétségbeesetten kiugrott a megfaroló járműből, dühében öklöbe szoruló kézzel. Aztán pár lépés után megtorpant, szembesülve a pusztítás mértékével.

Ezek a földbe vájt lyukak jelentették valaha az otthonát, az egyetlen, amelyet ismert. Most meg akárha kisebb vulkánok krátereit ácsázta volna előtte. A garázs teteje gyakorlatilag beszakadt. A legtöbb füst onnan eredt, nyilván az ott tárolt festékek, kenőanyagok, olajszármazékok és más éghető holmik miatt. De a két udvart is teljesen elborította a kesernyés füst. A bejárat kupolás épületének oldalán pedig hatalmas, szabálytalan lyuk tátongott, mintha valami kirobbantotta volna belülről a műkövet. És a nyitott ajtó előtt, a szétdobált holmik és a darabokra lőtt biztonsági droid maradványai mellett két szénné égett holttest feküdt kiterülve, görcsbe rándult pózban.

Luke elborzadva lépett közelebb hozzájuk, s beletelt egy kis időbe, mire a ruházatuk megmaradt foszlányai alapján egyáltalán felismerte bennük a nevelőszüleit. Mintha nem egyszerűen megölték volna őket, hanem fel is gyújtották a maradványokat, teljesen leégetve róluk a húst. A tetemekből még mindig szivárgott a füst, fullasztó bűze pedig rettenetesebb volt, mint korábban a jawáké. A fiú önkéntelenül is öklendezni kezdett, s elfordult, hogy kiadja magából az ebédjét. De semmi sem jött föl a torkán, csak egy torz, elkeseredett üvöltés, ahogy rádöbrent a keserű valóságra és elöntötte a fájdalom, majd a kétségbeesés, végül pedig a harag és a bosszúvágy. Ha ott lettek volna még azok, akik ezt tették a családjával, habozás nélkül a torkuknak ugrik, hiába nincs fegyvere.

Miután úgy-ahogy sikerült lenyugodnia, megpróbált lemenni a házba, hátha talál valami menthetőt, amit magával vihet innen, örökre búcsút mondván a helynek. Mert az immáron nem volt kétséges a számára, hogy itt nem maradhat. Muszáj lesz csatlakoznia Ben Kenobi tábornokhoz és beállni a lázadók közé, amint lehetséges. De hiába próbálkozott, a még mindig izzó forróság és a fojtogató füst újra meg újra visszakényszerítette az alagútból a felszínre. Még a saját szobájáig sem jutott el, hogy legalább néhány személyes holmit magához vehessen.

Végül köhögve, egész testében elgyengülve kitámolygott a szabadba és a terepsiklónak támaszkodott. A szeme erősen könnyezett, nemcsak a maró füsttől. Aztán ahogy összeszedte magát, arra gondolt, el kéne temetnie szegény rokonait, ne legyenek a sivatagi dögevők martalékául az éjszaka folyamán. De mielőtt előhúzta volna siklójából az ásóját, eszébe jutott, hogy biztos mások is látják már a füstöt. Például Darklighterék, Nadonék vagy Dorrék, esetleg Rodomonék, akik mind itt laknak a láthatár peremén körben. Ha bevárja őket, a szomszédok segíteni fognak. Viszont akkor könnyen híre mehet, hogy ő túlélte a mészárlást, a droidok után kutató csapatok pedig visszajöhetnek

és másokat is megölhetnek a környéken. Arról nem beszélve, hogy azonnal kiadják ellene a körözést, ami igencsak megnehezítené a dolgát menekülés közben.

Nem. Az lesz a legjobb, ha gyorsan lelép innen és nem szól senkinek, nem búcsúzik el senkitől és főként nem megy be Anchorheadbe, jelentést tenni a helyi rendőrörsön a kettős gyilkosságról. Azzal csak megnehezítené a saját dolgát.

Végre eszébe jutott az öreg varázsló és a két robot, akiket könnyelműen otthagyt a homokkúszónál. Mi van, ha velük is végeznek, mire visszaér hozzájuk? A felismerés elsöre letaglózta, majd gyors cselekvésre készítette. Vetett egy fájó búcsúpillantást a nevelőszülei maradványaira és a farm romjaira, aztán beült a terepsiklóba, gázt adott és elszáguldott onnan a délutáni napok aranyló fényében.

* * *

Kenobi volt olyan gyakorlatias, hogy egy ócska sálat tekerjen az arca elé, ily módon próbálva tompítani a nagy lánggal égő halotti máglya felől terjengő dögletes bűzt. Bár Artu Detúnak és Szi Thripiónak is volt szaglőberendezése, nekik nem volt szükségük ilyenfajta önvédelemre. Sőt, Thripio, aki képes volt rá, hogy különbséget tegyen az illatok esztétikai minősége között is, mechanikus úton el tudott zárkózni egy–egy szaghatás elől, ha éppen úgy tartotta kedve. A két robot segített az öregembernek az összes tetemet a lángoló halottégető máglyára hajítani, aztán hátrább húzódtak, s komoran nézték, ahogy az aprócska hullák füstölve szénné égnék. A sivatag dögpusztítói ugyan nem szorultak segítségre, hogy a kiégett homokkúszót és lemészárolt utasait megtisztítsák az utolsó morzsányi hústól is, de Kenobiban még megvoltak azok az erények, amelyeket a modern emberek többsége már idejétmúlnak bélyegzett volna. Nem tudta rászánni magát, hogy akár egy nyavalyás jawát is otthagyjon a kretlék, urusaik, csontrágók és homokkukacok eledelélül.

Rövidesen közeledő süvítés hallatszott. A Jedi mester elfordult gyomorkavaró foglalatossága maradványaitól, s megpillantotta a rozsdavörös terepsiklót, amely most összehasonlíthatatlanul józanabb sebességgel repült, mint amikor elindult. A jármű lassított, lebegve megállt a közelben, s a volánja mögül fáradtan kikászálódott egy füsttől maszatos képű, kormos tunikájú fiatalember. Testben és lélekben egyaránt meggörnyedve odabaktatott Benhez, s fejét leszegve megállt előtte. Ez elég volt az öregembernek: mindent értett.

– Tudom, mit érzel, Luke. – mondta neki halkan, együtt érzően. – Hidd el, nem tehetél volna semmit. Ha ott vagy, most te is halott lennél és a robotok a császáriak kezébe kerültek volna. Még az erő sem...

– A francba az erővel! – tört ki Skywalker váratlan heveességgel. A tekintetét csak most emelte fel Kenobira. Mintha megöregedett volna az elmúlt alig egy órában.

– Elviszem a fővárosba, az úrkikötőbe, Ben. És én is magával akarok menni... az Alderaanra. Most már nincs miért maradnom. – elfordította fejét, s bánatosan a messzeségbe bámult, túl a homokon és a sziklákon, valahová a völgyeken túlra. – Meg akarom ismerni az erőt, hogy én is Jedi legyek, mint az apám volt... Azt akarom...

Elhallgatott, a szavak összetorlódtak a torkában, mint a homok az örökké vándorló dűnék szélfúttá oldalán. Nem tudta folytatni, csak nézett a távolba fátyolos szemmel.

Kenobi gyöngéden a fiatalember vállára tette kezét és visszakísérte a terepsiklóhoz, aminek tetejére a két droid már előrelátóan felmászott, készen az utazásra.

– Mindent meg fogok tenni, hogy elérd, amit akarsz, Luke. Most pedig induljunk Bestinébe. Remélem napnyugtáig odaérünk.

A fiú szótlanul bólintott és visszamászott a sofőrülésbe. A terepsikló lassan elindult észak felé, s maga mögött hagyta a még mindig parázsló homokkúszót, a jawák füstölgő

halotti máglyáját, s Luke Skywalker egész gyermekkorát.

* * *

Az ikernapok egyike épp elérte a horizontot, mikor egy dombtetőre érve a távolban megpillantották Bestine házait és a fővárost övező oázis megművelt földterületeit. Ahogy egy széles földúthoz érve besoroltak a szórványos forgalomba, a többi terepsikló, gumikerekes munkagép és lánctalpas jármű közé, Kenobi elkérte a fiútól a távcsövét és messze előre kémlelt, a településre bevezető úton előttük támadt torlódásra felfigyelve.

– Ellenőrzőpont van város bejáratánál. – mondta kisvártatva, megsejtve a rájuk leselkedő veszélyt. – Kanyarodj le ott, arra a mellékútra! Hátha máshol bejuthatunk.

Luke szó nélkül engedelmeskedett. Fáradt volt és szeretett volna megfürödni, aztán lepihenni valahol az eseménydús nap végén. Út közben az öreg azt mondta neki, van néhány ismerőse a fővárosban, akik közül az egyiknél remélhetőleg meghúzhatják magukat. És így nem hívják fel magukra a droidok után kutató császári katonák figyelmét, akik nyilván minden környező településen ott járőröznek már és figyelik a szállodákat, valamint az úrkikötőket is.

Ennek megerősítése céljából félúton bekapcsolták a sikló rádióját és belehallgattak a fővárosból sugárzott hírekbe. Ahogy Ben sejtette, a birodalom annyira komolyan vette a lázadók utáni hajszát, hogy az egész bolygót blokád alá vették számos csillagrombolóval és csapatokat küldtek több városba is. A helyi kormányzat ugyan tiltakozott az erőszakos beavatkozás ellen, de lévén igen szerények az eszközei, gyakorlatilag semmit sem tehetett az ideiglenes megszállás ellen. A lakosság pedig nem nagyon mert zúgolódni az úrforgalom leállítására és a szigorított utasellenőrzés miatt, elvégre ismerték jól a csillagközi hírekből a birodalmi hadsereg módszereit.

A mellékútra térve karcsú pálmafák és dúsan zöldellő, szárazságtűrő bokrok közt haladtak, melyek az öntözött ültetvényeket borították. Bestine egyike volt azon helyeknek a bolygón, amik bővében voltak a víznek, egyrészt a mélyből feltörő természetes forrásoknak, másrészt a rendszer peremén található jégben gazdag törmelékgyűrűnek köszönhetően, ahonnan évszázadok óta hordták a vizet az aszteroidabányászok.

Az egyik narancsvörösre színeződött nap már eltűnt a láthatár mögött, mikor egy elhagyatott mellékúton sikerült gond nélkül behajtaniuk a fővárosba, lassan végighaladva az egyik peremkerületen. A poros földutat itt felváltotta a kövezett műút, melyet néhol állati ürülék kiszáradt kupacai borítottak. Két oldalt magas kerítéssel övezett telkek sorakoztak, rajtuk fehérre meszelt teraszos lakóházakkal és gondosan ápolt kertekkel, rendezett udvarokkal. A tehetősebb polgárok éltek itt, távol a település sűrűn beépített, zsúfoltabb és kevésbé biztonságos részeitől. Ennek megfelelően az utcákon is szerény volt a forgalom, főleg napnyugta után, de furcsa mód se a helyi rendfenntartókkal, se járőröző császári katonákkal nem találkoztak ebben a negyedben. Viszont az összes ház oldalán és a legtöbb kerítés tetején ott figyeltek a biztonsági kamerák és különféle behatolás érzékelők. Az udvarokon pedig biztonsági droidok járőröztek, vigyázva gazdáik tulajdonára.

– Merre menjek? – kérdezte halkan Skywalker egy körforgalmi kereszteződéshez érve.

– Jobbra. Az egyik ismerősömnek itt van a közelben az üzlete. – mondta Kenobi, fejére húzva köpenye kámszáját, hogy elrejtse arcát a kíváncsiskodók elől. – Pár éve megmentettem az életét néhány csirkefogótól, mikor betévedtem hozzá vásárolni. Azóta az adósomnak tartja magát és azt ígérte, bármikor szívesen lát, ha erre járok. Remélem itthon találjuk.

Rövidesen megkérte a fiút, hogy parkoljon le az út szélén várakozó különféle járművek közé egy nagyobb, emeletes épülettömb szomszédságában. Addigra teljesen besötétedett és pislákolva felkapcsolt a közvilágítás, sárgás fénybe vonva az utcákat. Magasan a

levegőben civil siklógépek és járőröző TIE vadászok cikáztak, színes helyzetjelző fényeik akár a csillagok, úgy ragyogtak az elfeketedő égbolton.

– Maradj itt és vigyázz a droidokra. Mindjárt jövök. – jelentette ki az öregember, fürgén kikászálódva a terepsiklóból.

– Rendben.

Luke kényelmesen hátradőlve nézte, ahogy a varázsló barna köpenye alá rejtőzve bemegy az épületbe, majd elővette ivóvizet palackját és nagyot húzott belőle. A sikló hátulján fekvő és erősen kapaszkodó Artu csipogva kérdezett valamit, mire a mellette ülő Thripio fejét rázva válaszolt.

– Még ne. Előbb várjuk meg a tábornok úr visszatértét.

Az asztroszer tovább csicsergett, némiképp türelmetlenül jelezve, hogy alacsony az energiaszintje, mivel Kenobi házában nem tudta magát feltölteni.

– Kellett neked elkódorogni a sivatagban! Ha nem rohángalsz annyit, nem fenyegetne a lemerülés veszélye! – korholta kissé lenéző stílusban a langaléta droid.

Luke nem figyelt a robotok fecsegésére. Agyában még mindig a nap folyamán látottak keringtek makacsul; a rátámadó taszkenek rémisztő maszkja, a halott jawák és a nevelőszülei szénné égett holtteste a házuk romjai előtt. Fásultnak és magányosnak érezte magát, a jövőjét pedig igencsak bizonytalannak. Ha a császáriak szigorúan ellenőrzik az úrhajó forgalmat, sőt vesztegzárat rendeltek el a felszálló járművek számára, mégis, hogy akar Kenobi kijutni a bolygóról? Amint besétálnak az úrkikötőbe, hogy jegyet váltsanak valamelyik csillagközi utasszállítóra, elkérlik az irataikat és rögtön rájönnek, kicsoda ő és honnan származik. Kik a hozzátartozói. De Bent senki sem keresi. Nem is tudnak a létezéséről. Talán jobb lenne, ha ő itt maradna a Tatuinon és valahol meghúzná magát, amíg az öreg biztonságban és főként a lebukás kockázata nélkül elhagyja a planétát a kisebbik robottal. Aztán megpróbálhat fegyvert szerezni és lecsap a birodalmiakra, hogy bosszút álljon a családjá és az otthona elvesztéséért. Majd addig harcol ellenük, míg nem győz. Vagy bele nem hal a küzdelembe...

Belelendülve a tervezgetésbe, rövidesen azon kezdett agyalni, hol, kinél bújhatna el a továbbiakban? Owen Larsnak nem voltak rokonai a Tatuinon, amennyire tudta, viszont Beru néni húga, Dama Whitesun Brunk a közelben lakott a férjével. Anchorheadben van egy hoteljük, a Sidi Driss Inn, ahol Luke megfordult néhányszor az elmúlt években. Viszont ezt nyilván a császáriak is tudják már. Könnyen lehet, hogy ott fogják keresni először és ha náluk kérne menedéket, csak bajba sodorná őket. Szóval sem hozzájuk, sem az ismerőseihez, barátaihoz nem fordulhat segítségért, nem is léphet velük kapcsolatba soha többé. A felismerést őszinte keserűség és végtelen magány érzete követte a fiúban, aki egyre rosszabbul érezte magát a bőrében, ahogy a törtéteken rágódott.

Szomorú tűnődéséből Kenobi visszatérése riasztotta fel, aki a környéken mászkáló gyalogosokat figyelve megállt a terepsikló mellett. Az egyik kezében mágneses kulcsot tartott és roppant elégedettnek tűnt.

– Megkaptuk az egyik hátsó szobát ma éjszakára. Fordulj be oda, az épület mögötti parkolóba. Jobb, ha nincs szem előtt a siklód.

Luke szó nélkül engedelmeskedett. Amint leállította járművét az udvar leghátsó sarkában, ahová alig ért el az utcai lámpafény, a két robot félbehagyta a szövegelést és lekászálódott a gép hátuljáról. Majd segítettek a két férfinak behordani az összes holmit az egyik kisebb földszinti lakásba, mely az emeletes társasház hátsó szárnyának végén búj meg.

A lakást egy személyre méretezték, amolyan cselédszállásnak, ahol korábban a tulajdonos alkalmazottai laktak. Bútorzata egyszerű volt és minimális kényelmet kínált, viszont rendelkezett saját főzőfülkével és fürdőszobával. Így miután csendben megvacsoráztak az alacsony asztalkánál, Skywalker nyomban elvonult megtisztalkodni és

ha már ott volt, a ruhájából is kimosta a kormot, füstöt, homokot és mindenféle koszt. Majd kiterítette az egyik fotel támlájára, bízva benne, hogy a melegben megszárad holnapra.

– Én most elmegyek körülnézni. – közölte vele Kenobi, aki csöppet sem tűnt fáradtnak a hosszú utazást követően. – Keresek egy hajót, amivel észrevétlenül elhagyhatjuk a bolygót. Ha fáradt vagy, fiam, feküdj le nyugodtan. Lehet, hogy későn érek vissza. A droidok addig őrködjenek. És rajtam kívül senkinek se nyissatok ajtót!

– Rendben.

Luke kurtán biccentett és ahogy volt, egy szál alsógatyában ledőlt az ágyra pihenni. Tulajdonképpen nem bánta, hogy az éjszakai felderítés terhére leveszi válláról az öreg. Mára elege volt a kalandokból és semmi mást nem akart, csak aludni egyet és másnapra elfelejteni azokat az összeégett holttesteket, melyek látványa kitörölhetetlenül beleégett az emlékezetébe.

* * *

Hajnaltájban arra ébredt, hogy az ablaknál őrködő R2-es csipogni kezd, majd halkan nyikorogva nyílik az ajtó és Kenobi besurran rajta. Odakint már javában pirkadt, sárgás fénypázmák vetültek be a kövezett padlóra. Luke iszonyú fáradtnak és elgyötörtnek érezte minden tagját, de nyomban erőt vett magán és felült az ágyon.

– Sokáig elmaradt, Ben...! – jegyezte meg álmosan. Agyában még kósza rémképek lebegtek a hirtelen félbeszakadt álom emlékeként, holmi sivatagi szörnyekről, amik üldözték őt, próbálva utolérni a terepsiklóját.

Az öregember leült az egyik székre és fáradtan kifújta magát.

– Hosszú éjszakám volt. – mormolta lehunyta szemmel, hátratulva fejről a kapucnit. – Huh! Régen jobban bírtam az ilyen túrákat. Akár napokig is elvoltam alvás nélkül. Azt hiszem, kijöttem kicsit a gyakorlatból.

– Mit sikerült intéznie? – tápászkodott fel a fiatalember, elgémberedett végtagjait nyújtóztatva. Odalépett a kiterített tunikájához. Az eredetileg hófehér köntös mostanra teljesen megszáradt. Nekilátott felöltözni, úgy gondolva, bármikor indulhatnak.

– Nem sokat. Körbejártam az úrkikötőt és a helyi kocsmákat, hogy híreket szerezsek. A birodalmiak az egész várost megszállták. Minden középület előtt és a forgalmasabb útvonalakon ott járőröznek a katonáik. Két droidot keresnek, egy asztroszert és egy protokoll robotot. Az éjszakai hírekben már benne volt, hogy valakik lemészárolták a nevelőszüleid és felgyújtották a farmotokat. Nem hivatalosan a taszkeneket vádolják vele. Téged eltűnt személyként keresnek. Feltételezik, hogy elraboltak és megöltek a homoklakók.

– Na persze...! – Luke borzas fejét csóválva nézett a varázslóra, aki odatámaszkodott a felszabadult ágyhoz és bágyadtan ledőlt rá, hogy kipihenje magát. – Gondolom senki nem kérdezett rá, honnan szereztek a taszkenek sugárvetőket és kézigránátokat a házunk elleni támadáshoz? És ha ők voltak, miért nem rabolták ki a farmunkat és vitték el minden hasznos holmit, ahogy a korábbi esetekben csinálták?

– A császárságnak megvannak az eszközei hozzá, hogy odahasson a véleményekre. Az a lényeg, hogy nem adtak ki ellened körözést. Egyelőre. – dűnnyögte álmosan Kenobi. – Vagyis elvileg simán átjuthatsz te is az ellenőrzőpontokon és elhagyhatod velem a bolygót. A gond csak az, hogy minden járatot töröltek. Bizonytalan ideig egyetlen úrhajó sem szállhat föl a Tatuinról és a landolásokat is megtiltották.

– Akkor, hogy fogunk kijutni innen? – nézett ki az ablakon Artu feje fölött a srác tanácsstalanul.

– Keresnünk kell egy pilótát, aki hajlandó áttörni a blokádon és elvinni minket az Alderaanra. – mondta egyszerűen a Jedi mester, mintha ez lenne a világon a

legtermészetesebb dolog. – A csillagközi utasszállítók úgyis csak az Arkanisig járnak, ott át kéne szállnunk egy másik hajóra, ami elvisz a Denonra. Majd keresni egy újabb járatot az Alderaan felé. Ez legalább két átszállást jelent és mindenhol ellenőrzik az iratokat, meg a csomagokat. Szinte kizárt, hogy észrevétlenül átjussunk a droidokkal a vámon.

– És hol találunk ilyen pilótát? – érdeklődött a srác, hosszú szárú csizmájával bajlódva.

– Mos Eisleyben. – felelte Kenobi, kényelmesen elhelyezkedve az ágyon. – De most pihennem kell egy kicsit. Három óra múlva ébresszettek fel és indulunk.

* * *

Luke nem tudta, hogy lesz képes ilyen rövid idő alatt kialudni magát az öreg varázsló. Nyilván ez is az erővel kapcsolatos különleges képességeinek tulajdonítható, miként az, hogy jó időben volt jó helyen, amikor tegnap rábukkant a sivatagban és megmentette a homoklakóktól. Amíg Kenobi szendergett, ő kényelmesen megreggelizett, aztán kiment az udvarra és átvizsgálta a terepsiklóját. Az X-34-es jól bírta a tegnapi menetet, de teljesen lemerültek az energiacellái a hosszú utazástól, ezért kitolatott vele az utcára és elhajtott ahhoz a közeli töltőállomáshoz, amit idefelé jövet tegnap este látott.

Nem sok pénzt hozott magával az útra, mikor elindult megkeresni Artu Detút, mert úgy tervezte, pár óra alatt visszatér a farmra. De volt nála annyi kredit, amiből teljesen feltölthette a gép akkumulátorait röpké fél óra alatt. Közben az állomás fedett teraszán ücsörgött egy padon és a különféle fajú és öltözkű járókelőket, valamint az elsuhanó járműveket figyelte, próbálva nem gondolni a tegnapi történetekre.

Bestine – mint a bolygó fővárosa – gyakorlatilag a Tatuin ékkövének számított a rengeteg zöldellő ültetvénnel és jó módú lakóival, akik közt tucatnyi faj egyedei képviseltették magukat az embereken kívül. Éltek itt askajiak, devaroniak, granok, twi'lekek, rodiaiak, niktók, dugok, weequayek, whiphidek és bithek, de a fél óra alatt még egy verdeső szárnyú toydarit és két lebegőszánon közlekedő huttot is látott.

A főváros légterében különféle siklók száguldoztak, valamint birodalmi TIE vadászok járőröztek párosával, amik jellegzetes, süvítő hangját messziről felismerte. Ezúttal azonban nem töltötte el izgalommal a birodalmi haditengerészet vadászgépeinek látványa, ahogy az korábban történt néhány alkalommal, mikor a barátaival ellátogattak valamelyik úrkikötőbe bámészkodni. Most félelmet érzett és haragot a lelketlen császáriak iránt, akik teljesen értelmetlenül lemészárolták a nevelőszüleit. Csak azért, mert véletlenül megvettek két droidot egy csapat jawától. Ezt lélekben sehogy se tudta feldolgozni és pesszimistán úgy vélte, talán sosem lesz képes túltenni magát rajta.

Az ikernapok gyorsan felkapaszkodtak a szórványos felhőzettel borított égre. Bestinében állítólag – a különleges földrajzi helyzete miatt – néhány évente előfordul, hogy esik egy kis eső az összegyűlő felhőkből. Olyankor mindig spontán örömnünnep tör ki az utcákon és mindenki kirakja az esőgyűjtő ponyvákat, felfelé fordított napernyőket a szabadba, hogy minél többet felfoghasson az értékes nedűből. Luke még sosem látott élőben igazi esőt, csak a szerencsésebb barátai elbeszéléseiből értesült a nagy élményről, s régóta vágyott rá, hogy egyszer ő is a bőrén érezhesse a hús esőcseppek puha kopogását.

A közelében két szürke overallos, szakállas fickó beszélgetett egy ponyvás teherszállító mellett, ami szintén töltésre állt be a parkolóba. A fiú az elejtett beszédfoszlányokból két dologra tudott következtetni. Az egyik, hogy senki sem örül a városban, sőt az egész Tatuinon a birodalmi csapatok jelenlétének. A másik, hogy Bestinétől északkeletre homokvihar tombol, ami lassan errefelé húzódik és még a nap vége előtt ideérhet. Ha tehát szeretnék megúszni a nyitott tetejű terepsiklón utazva a vihart, dél felé kell kerülniük Mos Eisleybe menet.

Amint visszatért az X-34-essel a ház udvarára, bement a lakásba és halkán utasította a robotokat, hogy kezdjenek el csöndben, az öreg felébresztése nélkül mindent felpakolni a járműre. Kenobi persze meghallotta szavait és nyomban felpattant a szeme, mintha nem is aludt volna.

– Történt valami? – kérdezte higgadtan, teljes éberséggel. Jobb kezét az övére akasztott fénykardján nyugtatta, készen a harcra vagy a menekülésre.

– Homokvihar közeledik. Jó lenne kikerülni.

– Bölcs döntés. Induljunk. Majd menet közben kialszom magam.

Skywalker erősen kételkedett benne, hogy bárki, aki nem teljesen süket, képes lehet elaludni egy száguldó terepsikló ülésén, miközben a füle mögött süvítenek a légturbinák, de a Jedi mestert láthatóan nem zavarta a zaj. Amíg a srác jó tempóban vezetett, az ikernapokkal szemben haladva kelet felé, s mélyen az arcába húzta sapkáját, sőt a fényszűrős védőszemüvegét is az orrára biggyesztette, Kenobi kényelmesen hátradőlt a szűkös helyen és sáljával egészen betakarva orcáját, elégedetten kialudta magát a következő órákban.

NYOLCADIK FEJEZET

Mivel a földutakról letérve csak lassan haladhattak az egyenetlen terepen a túlterhelt siklóval, ráadásul kerülniük is kellett a horizonton sötétlő homokvihar miatt, csupán déltájban értek a Nagy Mesra Fennsíkra. Ennek keleti szegélyén túl egy régen kiszáradt folyóvölgy húzódott a csupasz hegyek karéjában, a közepén Mos Eisley várossal.

Mivel Luke sosem járt még errefelé, sikerült eltévednie, ezért zsákutcába futottak a homokkő plató peremén. Kénytelen volt leparkolni a meredély szélén, hogy elővegye a térképét és tájékozódjon. A csönd nyomban felébresztette Bent, aki a fiút követve kiszállt a járműből és ők, meg a mozogni vágyó droidok odaléptek a szakadékhoz, lebámulva a sivár völgybe. A napok perzselte síkságon, kilométerekre tőlük egy nagyváros terült el a homokban. Csupa kisebb–nagyobb kupola és szögletes épület, köztük néhány toronnyal. Ebből a szögből jól lehetett látni, hogy a rendszertelenül keveredő, silány minőségű vasbeton, kő és műanyag építmények kerékküllő alakzatban terjednek kifelé minden irányban a központot alkotó energiatermelő és vízelosztó teleptől.

Mos Eisley valójában jóval nagyobb volt, mint amilyennek látszott, tekintettel arra, hogy egy jókora része a föld alatt húzódott. A kiszáradt tómeder üledékes kőzetébe könnyű volt alagutakat és helyiségeket vájni, odalent keresve menedéket a nappali forróság és az éjszakai hideg, valamint a völgyön átsöprő homokviharok elől. A város látképét ebből a távolságból sportaréna formájú körkörös építmények tarkították: az úrkikötő dokkjai. Összesen háromszázhatvankét nyitott tetejű hangár sorakozott a településen, rendszertelenül a házak közé ékelődve, amik többségét ponyvakkal vagy taszítómezőkkel védték a mindenhová behatoló homoktól. Ezzel Mos Eisley volt ősidők óta a Tatuin legnagyobb csillagközi szabad kikötője.

Élénk szél paskolta körülöttük a kiaszott földet. Felkorbácsolta a port Skywalker lába körül, miközben a fiú csapzott homlokára tolta védőszemüvegét.

– Itt van hát. – dörögte Kenobi és a kiterjedt épületegyüttesre mutatott. – Mos Eisley, az úrkikötő. Ez a gyülekezőhelye az egész galaxis leghitványabb söpredékének. Nem hiszem, hogy van még valahol a Tatuinon ilyen alvilági figurákból és bűnözőkből álló díszes társulat. Veszélyes hely, de pont ezért a lehető legalkalmasabb rá, hogy elvegyüljünk a tömegben, amíg találunk valami bolygóközi fuvart. A császárság felfigyelt ránk, Luke, úgyhogy rendkívül óvatosnak kell lennünk.

A fiatalembernek elszánt kifejezés ült az arcán, ahogy felnézve elektronikus térképéből, az öregemberre pillantott.

– Kész vagyok bármire, Ben. – állította nagy meggyőzőerővel.

Nem tudom, megérted-e, hogy igazából mit jelent ez. – gondolta Kenobi gondterhelten. De csupán bólintott, miközben elsőként indult vissza a terepsiklóhoz.

* * *

A fennsíkról a közeli Sluuce kanyonon át hajtottak le a folyó völgybe, egy széles, kitaposott földútra térve, melyen különféle járművek és állatkaravánok haladtak nagy port kavarva a város irányába. Számítottak rá, hogy itt is belefuthatnak egy ellenőrzőpontba, ám a település határán sem torlódást, sem járőröző katonákat nem láttak. Ennek oka egyszerűen az volt, hogy Mos Eisley körül nem húzódtak megművelt földterületek, így bármilyen irányból tetszés szerint meg lehetett közelíteni vagy el lehetett hagyni a várost. A birodalmiak ezért inkább úgy döntöttek, hogy korlátozott erőiket az utcák ellenőrzésére használják fel, megvárva, míg az erre járók odamennek hozzájuk.

A régóta hanyatlóban lévő Anchorheadtől eltérően, Mos Eisleyben annyi volt a lakos, hogy a rekkenő déli hőségben is állandó forgalom zajlott a porlepte utcákon. Mivel kezdettől fogva üzleti szempontok figyelembevételével épült, a város legöregebb épületeit úgy tervezték annak idején, hogy maximális védelmet nyújtsanak a kettős nap sugárzása ellen. Kívülről valamennyi kezdetlegesenek látszott, s jónéhány valóban az volt. De a málladozó kőfalak, teraszok és árkádok nagyon sok esetben dűracélból készült kettős falakat takartak, amelyek között hűtőfolyadék keringett kanyargós csövekben. Mivel a tómeder alatti kőzetrétegek még mindig jelentős talajvíz készleteket tartalmaztak, az itt lakók megengedhették maguknak, hogy a máshol drágán mért folyadék egy részét hűtésre, kisebb kertek öntözésére, illetve közfürdők fenntartására pazarolják.

Luke még a város külső kerületeiben manőverezett a terepsiklóval – kerülgetve a jawák és más fajba tartozó pásztorok által terelt harmathátú, eopie, bantha és ronto csordákat, valamint megriasztva a csapatostól járó, ehető hulladék után kutató scurrieket és kövérre hízott kreetléket –, amikor számos piszkos páncélzatú császári rohamosztagos tűnt fel egy mellékutcából és a vezetőjük integetve megállásra kényszerítette őket. A fiú egyetlen kétségbeesett pillanatig azt forgatta a fejében, hogy hirtelen gázt ad és erőszakkal utat tör a feltorlódott járművek, bömbölő állatok és a száz nyelven karattyoló járókelők között. De egy mindjobban szorító marok a karján visszatartotta ettől az ostobaságtól és egyúttal le is higgadt tőle. Oldalra pillantva Kenobi mosolygó, figyelmeztető arcát látta a kázmza alatt.

– Csak nyugodtan. Semmi olyat ne csinálj, amivel kilógsz a tömegből. – súgta neki az öregember higgadtan.

Így hát a szokásos alacsony sebességgel folytatták útjukat, amint felszabadult az utca a keresztben átmasírozó katonák után és Skywalker a szíve mélyéből kívánta, bárcsak másfelé lenne dolguk a császári gárdistáknak. Rövidesen beértek a Külső körútra és elhaladtak egy illegálisan leparkolt, majd ott felejtett, mostanra nagyrészt kibelezett GR-45-ös szállítóhajó rozsdásodásnak indult roncsa mellett. Az utcán acélszürke ASP-7-es munka droidok dolgoztak egy épület homlokzati felújításán. Ahogy áthaladtak a város újonnan épült negyedén, két oldalt számos üzlettel, szállodával, kocsmával és étteremmel találkoztak, amiket a növekvő idegenforgalom kiszolgálására húztak fel a helyi vállalkozók.

Az utcákon egyre több lett a gyalogos; szerves lények és droidok egyaránt. A járókelőket figyelve Luke számos olyan fura külsejű idegent látott, akiről azt se tudta, melyik fajhoz tartozhatnak és honnan érkeztek ide. Ez azonban nem a hiányos iskolai képzésének volt köszönhető, hanem annak a ténynek, hogy a galaxisban található több millió értelmes faj

mindegyikét még a szakavatott tudósok sem ismerték és gyakorlatilag nem létezett olyan adatbázis, melyben ezek fel lettek volna sorolva.

– Itt fordulj balra! – utasította Kenobi az egyik utcához érve, mely befelé vezetett az óváros irányába. A fiú engedelmeskedett, noha nem tudta, hova akar eljutni az öreg. Ő nem ismerte annyira Mos Eisleyt, noha többször járt már itt a nevelőszüleivel bevásárolni, illetve a barátaival szórakozni.

Az Ubrikkian Kereskedelmi Torony égbe nyúló, szögletes hasábjai mellett elhaladva lépésben átvágtak az Egyenes utcán tolongó járókelők között. De a Kerner térhez érve teljesen elakadtak a tömegben.

– Mi folyik itt? – magasodott föl üléséből Luke, gondterhelten kémlelve a bazársort eltorlaszoló lényáradatot.

Egy tetőtől talpig bebugyolált járókelő meghallotta kérdését, mert segítőkészen felelt neki az arcát eltakaró porlepte sálja alól.

– Valami esküvői buli van, úgy hallottam, kölyök. Az egész tér bedugult a násznép miatt.

– Forduljunk meg. – javasolta Ben a fiúnak. – Jobbra megkerülhetjük a teret.

Skywalker a hőségben fújtatva visszaereszkedett a volán mögé és óvatosan kitolatott a tömegből. Az Egyenes utcán siklottak tovább, rövidesen rátérve az Egyesítés útra, ahol egy megtermett ronto mellett elsűvítve úgy megijesztették a teherhordó állatot, hogy az felágaskodott és ledobta nyakából jawa lovasát. A kis fickó kétségbeesetten visítva kapaszkodott a zablába, több méterrel a föld fölött himbálózva és válogatott átkokkal szidta hátasát, majd a zajos terepsiklót.

Aztán ahogy befordultak a Dűne utcába, egy rohamosztagos járőr bukkant fel a kanyar után és az egyik katona eléjük állva felemelte páncélkesztyűs kezét. Luke nem tehetett mást, engedelmeskednie kellett a jelzésnek. Ahogy megállította siklóját, körbepillantva hamar feltűnt neki, milyen kíváncsian figyelik őket a járókelők. Ami még ennél is rosszabb volt, úgy rémlett, hogy a császáriakat sem ő, sem Kenobi nem nagyon érdekli. Figyelmükkel inkább a hátuk mögött ülő két droidot tüntették ki.

– Mióta vannak meg a robotjai? – vakkantotta köszönés nélkül a narancssárga váll lapot viselő rohamosztagos, aki az imént leállította őket. Úgy látszott, az udvarias formásokat ezúttal mellőzi.

Luke egy pillanatig bambán meredt rá, aztán összekapva magát azt felelte:

– Olyan három–négy szezont csináltam végig velük, ha nem tévedek.

– Eladó mind a kettő, ha parancsolják és nem magas az áruk. – tódította nyomban Kenobi, ragyogó érzéssel azt a benyomást keltve, mintha csak egy minden hájjal megkent sivatagi kofa lenne, aki borzasztóan szeretne hasznot húzni a mafla császáriakból.

A rangidős tiszt válaszra se méltatta őket. Ehelyett aprólékosan vizsgálgatni kezdte a terepsikló oldalát borító horpadásokat és karcolásokat. Társai ezalatt laza formációban körbeállták a járművet és mintegy véletlenül, kézifegyvereiket az utasokra szegezték.

– Dél felől jönnek? – kérdezte a katona hivatalos hangon.

– Nem... dehogy! – felelte gyorsan Skywalker. – Nyugaton élünk, Bestine környékén.

– Bestine? – dünnyögte a férfi kételkedve. Majd komótosan előrement, hogy szemügyre vegye a sikló elejét is. Láthatóan rendszámot vagy bármiféle azonosítójelzést keresett a gépen, aminek használata nem volt kötelező a Tatuinon, így aztán aki csak tehette, mellőzte a felszerelését a járművére.

Luke minden erejét összeszedte, hogy egyenesen előre nézzen és udvariasan unott pofát vágjon a feltűnő érdeklődésre. Végül a páncélos figura abbahagyta a vizsgálódást. Visszament az utasokhoz és vészjóslóan közel hajolt a fiatalemberhez.

– Mutassa a papírjait! – förmedt rá recsegő hangon a sisakjába épített vokóderen keresztül.

Biztosan észrevette rajtam az ijedtséget és az idegességet. – gondolta rémülten Luke. Mindenre kész eltökéltsége apránként szertefoszlott ennek a hivatásos klón katonának a szigorú fellépésétől. Pontosan tudta, mi vár rá, ha belenéznek az igazolványába, amelyből kiderül, hol lakik, s kik a legközelebbi hozzátartozói. Valami mintha zizegni kezdett volna a fejében: ájulás környékezte, de nem a rekkenő hőség miatt.

Kenobi eközben odahajolt, s baljával könnyedén intve a katona felé, megszólította:

– Fölösleges megnéznie az igazolványát. – mondta furcsa, monoton zengésű hangon.

A tiszt bambán rámeredt, s mint valami magától értetődőt, megismételte:

– Fölösleges megnézni az igazolványát.

A rohamosztagos reakciója épp a fordítottja volt az öregének: neki a hangja volt normális és a viselkedése különös. Luke meg csak dermedten figyelt és nem értett az egészről semmit.

– Maguk nem ezeket a robotokat keresik. – jelentette ki Kenobi barátságosan.

– Mi nem ezeket a robotokat keressük. – jött a felelet egyetértően.

– Mehetünk a dolgunkra.

– Mehetnek a dolgukra. – közölte velük a tiszt, hátralépve a terepsiklótól.

A Skywalker arcán szétterülő megkönnyebbülés ugyanolyan leleplező lehetett, mint a korábbi idegessége, de a császári rohamosztagos láthatóan rá se hederített.

– Indulás. – suttogta Kenobi könnyedén.

– Indulás! – utasította Lukeot a tiszt, szabad kezével sürgetően integetve.

Fogalma nem lévén, hogy most vajon tisztelegjen, bólintson vagy köszönetet mondjon, a srác szó nélkül rátaposott a gázpedálra. Az X-34-es előrelendült és süvítő turbinákkal maga mögött hagyta a tág körben álló hat katonát.

A következő saroknál – mielőtt a Dowager Queen nevű öreg telep hajó homokba fúródott, megdőlt roncsát elhagyva ráfordultak volna a Belső körútra – Luke megkockáztatott egy óvatos pillantást hátrafelé. Úgy látszott, hogy a tiszt vitatkozik valamin a társaival, de ebből a távolságból már nehéz lett volna megmondani, mit művelnek.

Idősebb társára pillantott és mondani akart valamit. Kenobi csak a fejét rázta lassan és szelíden mosolygott. A fiú lenyelte kíváncsiságát, s figyelmét az összeszűkülő utcára irányította. Majd amint lehetősége nyílt rá, egyik kezével elengedte a botkormányt és letörölte homlokáról az izzadtságot.

Már jócskán bent jártak Mos Eisley központi és legrégebbi részében, ahol hírhedetten a legjobban tenyészett a bűn, de még mindig nem álltak meg sehol. Egy újabb kanyart követően elhaladtak egy nagy roncstelep mellett, a homok lepte sugárúton immáron kifelé tartva a városból. Kenobi azonban pontosan tudni látszott, hová tartanak. Luke menet közben a rozoga épületeket és a nem kevésbé egészségtelen külsejű járókelőket nézegette. S eszébe jutott, hogy Owen bácsi többször óvta őt ettől a környéktől, még nappal is túl veszélyesnek tartva ezt a városrészt.

Szakállas útitársa ekkor előremutatott, végre kijelölve céljukat, Luke pedig megkönnyebbülten odahúzott a terepsiklóval egy öreg épület elé, amely valaha az úrkikötő egyik első barakkja lehetett. Azóta kantint rendeztek be benne, amelynek törzsközségét jól el lehetett képzelni az odakint parkoló járművek tarka összevisszaságából. Némelyiket – mint például egy gömbszerű, kerek ablakokkal rendelkező Ubrikkian 9000-es terepsiklót – a srác azonnal felismerte, másokat csak szóbeszédből vagy filmekből ismert. A földszintes épület alakjából rögtön sejteni lehetett, hogy maga a kocsma részben a föld alatt fekszik.

Amikor a porlepte, de jó karban levő sikló megállt egy szabad parkolóhelyen, még el sem hallgattak a turbinák, máris – mintha a föld alól bukkant volna ki – megjelent egy görnyedt hátú jawa és sóvár kézzel simogatni kezdte a gép kopottas burkolatát, sóvárogva

motyogva valamit. Luke kiszállva a járműből elhessegette a lényt, egy csúnya káromkodás kíséretében, amitől az villámgyorsan odébbállt.

– Ki nem állhatom ezeket a jawákat! – dűnnyögte Thripio fennhéjázó megvetéssel, ahogy lekászálódott a terepsiklóról. – Micsoda undok alakok!

Artu helyeslő csippantásokkal válaszolt, fölöttébb örülve, hogy végre a talpára állhat. Mivel a farmerfiú még mindig az iménti furán végződött kalandjukkal volt elfoglalva, nem sokat törődött a droidok érzelmeivel. Körülnézett a parkolóban, s nyíltan kifejezte értetlenségét a történetekkel kapcsolatban.

– Még most se értem, hogyan lógtunk meg a katonák elől. Én már azt hittem, végünk van.

– Az erő itt van az agyunkban, Luke és olykor befolyásolni lehet vele másokat. – mondta a Jedi mester egy sivatagi varázsló sejtelmes modorában. – Hatalmas szövetséges. De ha majd te is megismered az erőt, rájössz, hogy néha veszélyes is lehet.

A srác bólintott, bár nem egészen értette, mit akar ezzel mondani az öreg. Kétkedő hangon az ütött–kopott, mindazonáltal népszerű kantinra mutatott.

– Komolyan azt képzeld, hogy itt majd találunk egy pilótát, aki elvisz minket egészen az Alderaanig?

– A legtöbb önálló teherhajó pilóta ide jár. – mondta Kenobi kitérően, miközben kinyújtóztatta végtagjait és körülpillantva felmérte a terepet. – Bár némelyikük megengedhetné magának, hogy jobb kocsmákba járjon. Itt viszont szabadon beszélhetnek és üzletelhetnek. Már megtanulhattad volna, Luke, hogy a külső megjelenést ne vedd egy kalap alá az illető képességeivel.

Skywalker újfent észrevette, milyen kopottas az öreg öltözete és elszégyellte magát a szelíd feddés miatt.

– Azért csak vigyázz magadra. Nem valami finom hely.

Ráérősen odasétáltak a bejáratához, ami mellett három jawa ült a homokban, türelmesen várakozva valamire. Mögöttük az épület falánál egy felnyergelt harmathátú böngött, ide–oda forgatva fejét, s türelmetlenül várva a gazdájára.

– Gyere, Artu! Ne maradj le! – sürgette az emberek nyomában caplató Thripio kisebb termetű társát, aki elakadt az utcát borító süppedős homokban.

Azzal mindannyian beléptek a szisszenve feltáruló fémajtón a légkondicionált épület előterébe.

* * *

Luke azon kapta magát, hogy hunyorogni kényszerül odabent, a Chalmun kantina néven közismert ivóban. A helyiségben ugyanis jóval sötétebb volt, mint amit még kellemesnek lehetett volna nevezni. Talán a törzsvendégek elszoktak már a nappali fénytől vagy egyszerűen nem kívántak jól láthatóak maradni. A fiú nem is gondolt rá, hogy a kocsmá homályos belseje kitűnő lehetőséget kínál a bent ülőknek, hogy a fényesen megvilágított bejáratban minden új jövevényt szemügyre vehessenek, még mielőtt az meglátná őket.

Ahogy megálltak az előtérből a terembe vezető lépcső tetején, Skywalker elképedt a hosszúkás söntéspult körül nyüzsgő vegyes társaságtól. Voltak itt óriási, átlagos és törpe méretű lények, pikkelyesek, szőrösök, tollasak és csupaszok, továbbá akadt néhány, amelynek színét váltogatva fodrozódott a bőre, mintha csak a tulajdonosa pillanatnyi indulatait jelezné. Egyeseknek egy szemük volt, másoknak kettő, négy, nyolc vagy épp ezernyi. A különös, néha egyenesen bizarr pofákból fogsorok, agyarak és nyelvek villantak elő. Egyesek haj vagy sapka helyett taréjokat, lekkukat, szarvakat, illetve agancsot hordtak a fejükön. Többen gázmaszkot vagy komplett űrhajós szkafandert viseltek, zárva tartva

sisakjukat, ami arra utalt, hogy olyan bolygóról származnak, melynek légköre jelentősen eltér a Tatuínétól.

A tűrhetően kivilágított pultnál bal oldalt, a tömegben két fiatal emberi nő vont a magára Luke figyelmét szinte azonnal. Ilyen magas lányokat a srác soha életében nem látott még. Karcsúak voltak, szépek és fakó bőrűek. Hosszú barna hajuk sűrű fonadékokba kötve keretezte bájos arcukat. Egyikük zöld, másikuk kék testhezálló ruhát viselt, ami szinte vonzotta magához a bájaikra fogékony férfiak tekintetét. Mindketten pipáztak és láthatóan otthon érezték magukat a sok idegen lény között. És még így is ők látszottak a legnormálisabb emberi lénynek a többi, mindenféle ismeretlen fajjal keveredő humanoid között.

A terem két oldalán diszkrét félhomályba boruló bokszyok sorakoztak a kék és piros lámpákkal gyéren megvilágított fal mentén, bennük olyan vendégekkel, akik kerülni akarták a feltűnést és a kíváncsi tekinteteket. Jobb felől az egyik bemélyedésben nagy fejű, langaléta bithekből álló zenészek – Figrin D'an és a Modális Csomók – játszottak vidám jizz muzsikát a közönség szórakoztatására. Csápok, karmok, kezek és egyéb nyúlványok fonódtak a különböző formájú és méretű ivóalkalmatosságok köré. A társalgás galaktikus közös és mindenféle idegen nyelv bábeli zűrzavarából állt. A levegőt sűrű, aromás füst töltötte be, melyet hiába próbáltak a plafonba beépített légkondicionálók eltávolítani a helyiségből.

Kenobi közelebb hajolt a tanácstalanul ácsorgó fiúhoz és valahová a kocsma távoli fertálya felé mutatott. Úrjárónak tűnő, faragatlan modorú emberek kisebb csoportja tanyázott arrafelé; ittak, röhögtek és kétes történetekkel szórakoztatták egymást.

– Koréliaiak. Valószínűleg kalózkodó vagy csempészek.

– Azt hittem, egy önálló teherhajós kapitányt keresünk, hogy kibéreljük a hajóját. – súgta válaszképpen Luke, kissé idegenül érezve magát a vegyes társaságban. Itt bizony nem sok telepest látott maga körül.

– Így is van, fiam, így is van. – bólogatott a Jedi mester megfontoltan. – És abban a társaságban alighanem találunk is egyet-kettőt, aki megfelel a célnak. Pusztán arról van szó, hogy a koréliai fogalmak szerint kissé nehéz pontosan meghatározni, ki a tulajdonos. No, várj meg itt.

Luke bólintott és a mellette megtorpanó Thripióval együtt figyelték az öregembert, ahogy utat tör magának a tömegben, lazán elvegyülve az idegen lények között, mintha világlátásában ezt csinálta volna. Közeledtére a koréliaiak gyanakvó pillantásokat vetettek feléje, de amint beszédbe elegyedtek, megnyugodtak.

Ahogy a srác – megelégedve a tétlen ácsorgást és a nézelődést – elindult befelé a helyiségbe, valaki durva hangon rákiáltott a tömegből.

– Hé, maga...! Ilyeneket nem szolgálunk ki!

Beletelt egy kis időbe, mire a fiú rájött, hogy neki szólnak. A pult mögött álló hatalmas termetű, barackszín inget viselő emberi csapos ingerülten rámutatott, pontosabban az őt követő droidokra.

– Tessék? – kérdezte értetlenül Luke. Még nem egészen tért magához első meglepetéséből, amit ez a soktucatnyi különböző fajú lény és a torkát kaparó füst okozott. Ez a hely nem sokban hasonlított az anchorheadi biliárdteremhez, ott az energiaelosztó telep mögött, ahová a fiúkkal járt korábban szórakozni.

– A robotjai! – magyarázta türelmetlenül a Wuher néven közismert csapos és vaskos hüvelykujjával nyomatékosan a parasztfiú mögé bökött. Skywalker arrafelé nézett és megpillantotta a lépcsőn lefelé igyekvő Artu Detút és Thripiót, akik engedelmesen követték őt, nem akarva elkallódni az ismeretlen helyen.

– Küldje ki őket, ott várjanak! Ilyeneket itt nem szolgálunk ki! Én csak szerveseknek tartok italt, nem pedig gépeknek! – jelentette ki undorral a csapos.

Luke nem volt boldog az ötlettől, hogy kiküldje a két robotot, de nemigen tudta, mi mást tehetne. A kocsmáros nem tűnt olyan fajtának, mint akinél józan érveléssel bármit is el lehet érni. Amikor segélykérően Bent kezdte keresni a tekintetével, azt látta, hogy az mélyen belemerült a tárgyalásba az egyik szkafteres férfival a pultnál, aki egyszerűen csak BoShek néven mutatkozott be az öregembernek.

Időközben az újonnan jöttekre felfigyelt néhány különösen visszataszító kinézetű alak, akik történetesen hallótávolságon belül tolongtak. Barátságtalan pillantásokkal méregették Lukeot és a két droidot, mint olyanokat, akiknek semmi keresnivalójuk ebben a csehóban.

– Hogyne, természetesen. Elnézést! – mondta végül Skywalker, mert rájött, hogy ez itt nem a legalkalmasabb hely és idő, hogy síkra szálljon a robotok jogaiért. Az aransárga droidra pillantott és megveregette a vállát, intett neki.

– Menjetek ki szépen a siklóhoz és ott várjatok. Minek hoznánk bajt a fejünkre?

– Szívből egyetérték önnel, uram. – felelte a protokoll egység, sárgán világító tekintetét a csaposra és a pult körül álló sötét alakokra függesztve. – Pillanatnyilag amúgy sincs szükségem öblítésre.

Azzal Artúval a sarkában, a magas robot sietősen elindult a kijárat felé.

A gépek távozása le is zárta az ügyet, már ami a csapost illeti, de ezt követően Luke azon vette észre magát, hogy nemkívánatos érdeklődés középpontjába került. Hirtelen a tudatába hasított elszigeteltsége és az volt az érzése, hogy a helyiségben minden szem reá szegeződik, hosszabb–rövidebb ideig, s hogy ezek az emberi meg mindenféle egyéb lények gúnyosan röhögcsélnek és megjegyzéseket tesznek rá a háta mögött.

Minden erejével azon volt, hogy megőrizze a magabiztosság légkörét és ismét az öreg Bent kereste pillantásával. Majd megrémült, amikor meglátta, kivel beszélget a Jedi mester a pultnál. Az úrhajósnak már nyoma se volt. Kenobi ehelyett egy toronymagas antropoiddal tárgyalt, akinek állandóan kivillantak a fogai, amikor makogva beszélt, ivott vagy mosolygott.

A fiú már hallott korábban a vukikról, a távoli Kashyyyk bolygó harcias lakóiról, de álmában se gondolta volna, hogy valaha is láthat egyet vagy éppenséggel beszélhet vele. Már–már komikusan ható majomszerű képe ellenére sok mindennek lehetett volna mondani ezt a lényt, csak éppen kedves pofának nem. Egyedül a szőrös arcából kivillanó apró, csillogó kék szemei enyhítettek valamit félelmetes megjelenésén. A jól megtermett testet puha, vastag, vörösbarna szőrzet borította, melyből a leggondosabb fésülés sem tűntethette el a göndörödő tincseket. Ruházatának egyetlen, bár kevésbé rokonszenves darabját egy vállon átvetve hordott, krómozott muníciós öv képezte, amelybe Luke számára ismeretlen eredetű, halált hozó röppentyűk, energiasejtek és szerszámok voltak beledugdosva. A jobb vállára akasztva pedig egy számszerű formájú, nehéz sugárvetít hurcolt magával mindenhová.

Nem mintha valakinek is eszébe jutott volna, hogy kinevesse a lény furcsa viseletét – gondolta Skywalker, ahogy odasétálva Kenobi mellé, könyökével a pultra támaszkodott. Körülnézve gyorsan felismerte, hogy a kocsmában többi vendége gondosan nagy ívben kerülgeti a hatalmas alakot, nehogy veszélyes közelségbe kerüljön hozzá. Így tett mindenki, egyvalakit kivéve – az öreg Bent, aki közös nyelven beszélt a vukihoz, bízva benne, hogy az érteni fogja, s úgy pörölt és hurrogott vele, akár egy bennszülött. Beszélgetés közben egy alkalommal Kenobi megfordult és mintegy mellékesen a fiúra bökött. A két méternél is magasabb antropoid odanézett és meglátva a srácot valami okból iszonyatos, bömbölő hahotában tört ki.

Luke rosszkedvűen elfordult, sejtve, hogy miféle szerepe lehet a társalgásban, s úgy tett, mintha rá se hederítene a beszélgetésre. Lehet, hogy igazságtalanul bánt ezzel a lényel, de erős kétségei voltak afelől, hogy az a hátborzongató röhögés bármiféle iránta megnyilvánuló szimpátiára utalt volna.

Sehogyan sem értette, vajon mit akarhat Ben ettől a szörnyetegtől, s ugyan mi oka lehet rá, hogy az idejét meddő társalgással töltse? Ahelyett, hogy a felszívódott úrhajóssal vagy valamelyik martalóc külsejű koréliaival tárgyalna? Így inkább átnyúlt a pult fölött és megcibálta a neki hátat fordító csapos barackszínű ingét.

Az ápolatlan külsejű fickó mogorván ránézett, mire tétován intett a középen sorakozó polcrendszer felé, amin különféle italos üvegek és poharak sorakoztak, felettük krómozott keverőtartályokkal és bonyolult csőrendszerrel a csapoláshoz.

– Egy olyat legyen szíves...! – mondta, találomra az egyik kancsóra utalva. – Köszönöm!

Wuher szó nélkül adott neki egy pohárral a meghatározhatatlan színű lötyyből, amiről a kóstolás után kiderült, hogy a lum egyik fajtája és odébb sétált, a többi vendég kívánságaival foglalkozva.

Így Luke hamar magára maradt. Csak állt ott, méltóságteljes csendben szürcsölgette az italát, s közben ide–oda jártatta szemét, hátha valahol egy olyan válaszpillantásra lel, amely nem ellenséges. De csupán furábbnál furább alakokat látott maga körül iszogatni és társalogni. A korábban észrevett magas lányok a söntéspult túloldalán ügyet sem vetettek rá, figyelmükkel a körülöttük nyüzsgő, udvarolni vagy üzletelni próbáló rossz arcú vendégeket tüntetve ki. Jobb felé, a kocsma hátsó traktusában egy irdatlan méretű, halványzöldben pompázó, rovarszerű lény magasodott, egy yam'rii nőstény, aki a vaskos csápjai miatt inkább tűnt valami egzotikus állatnak, mint értelmes lénynek, noha hosszú, bő szoknyát viselt karcsú derekán és ütemesen imbolygott, részben a benyakalt italok hatására, részben a termet betöltő muzsika ritmusát próbálva követni.

A zenekar rövidesen rázendített egy ősrégi, mindazonáltal máig nagy népszerűségnek örvendő számra. A „Gerjedek magamra” című muzsika egyértelmű és zajos sikert aratott a közönség soraiban.

Hirtelen egy hatalmas, lapátformájú kéz nehezedett Luke bal vállára és az illető durván meglökte, arra kényszerítve, hogy szembenézzen vele. Ingerülten odafordult, majd a mérge csodálkozássá szelődött. Nagydarab, idomtalan, szürkés bőrű szörnyeteggel találta szemközt magát, akinek szája helyén két rózsaszínű, duzzadó bőrlebeny lógott a torkára. Fogalma sem volt, miféle lény lehet ez.

– Negola dewaghi wooldugger? – bugyborékolta fenyegetően a narancssárga kabátot viselő jelenség.

Skywalker még életében nem látott hozzá hasonlót; nem ismerte sem a fajtát, sem a nyelvét. Az előbb hallott halandzsa talán felszólítás volt egy kiadós pofozkodásra, esetleg meghívás egy italra, de éppúgy lehetett leánykérés is. A fiatalembernek azonban elég volt egyetlen pillantás a lény dülöngélő termetére ahhoz, hogy egyvalamit meglehetősen biztonsággal megállapítson: bármi volt is a kedvenc gondúzó itala, mostanra tisztességesen benyakalt belőle.

Nem lévén jobb ötlete, Luke megpróbált visszafordulni a saját poharához, miközben gondosan kerülte a lény fekete szemeinek vizenyős pillantását. Akkor azonban előlépett a részegen bámuló kocsmatöltelék mögül egy förtelmesen eltorzult arcú férfi és megkerülve társát, segítőkészen odalépett a fiú mellé. Udvariasan megkocogtatta vállát, így a srác kénytelen volt újra felnézni, immáron mindkét alakra.

– Nem tetszik neki a maga pofája. – közölte a rongyos fekete mellényt viselő ember meglepően mély, rekedtes hangon Lukekal.

– Végtelenül sajnálom. – felelte zavarában a fiú, s szívből kívánta, bárcsak valahol máshol lenne e pillanatban.

Vissza akart fordulni a poharához, ezzel is jelezve, hogy nem akar vitába keveredni az idegenekkel, ám a pasas ezúttal már nem annyira udvariasan megragadta vállát és erővel maga felé fordította.

– Nekem se tetszik a maga pofája. – folytatta torz képpel mosolyogva az illető, mintegy haveri közvetlenséggel és erősen belemarkolt az ingébe.

– Mondtam már, hogy végtelenül sajnálom.

Talán a beszélgetés okozta vagy a túlادagolt szesz hatására történt, hogy az aqualish fajú lény – aki józanul a Ponda Baba névre hallgatott – egyre jobban indulatba jött. Most előrehajolt, kis híján ráborulva Lukera és valami érthetetlen zagyvaságot sziszegett az arcába. Skywalker hirtelen számos tekintetet érzett magára szegeződni a kocsmának ezen a részén mindazoktól, akik felfigyeltek a szóváltásra. Ettől egyre idegesebb lett, nem értve, miért akarnak belekötni ezek ketten.

– „Végtelenül sajnálom!” – utánozta gunyorosan az ember, aki láthatólag maga is felöntött a garatra. – Sérteget minket? Jobb lesz, ha vigyáz magára! Mi mindketten nehézfiúk vagyunk! Galaxis szerte köröznak minket! – részeg társára mutatott, aztán önmagára. – Énrám már tizenkét különböző rendszerben mondták ki a halálos ítéletet!

– Majd vigyázok. – motyogta Luke, egyre jobban elbizonytalanodva. Fogalma sem volt, miképp reagáljon ebben a helyzetben úgy, hogy elkerülje velük a balhét.

A Cornelius Evazan néven közismert és körözés alatt álló fickó szélesen elvigyorodott, amely gesztus csak még torzabbá tette sebhelyes arcát.

– Majd elpatkol!

Mintegy nyomatékosítandó szavait, az aqualish kalóz hangosan felmordult. Ez valami figyelmeztetés lehetett, mert a söntés körül tolongó emberek és egyéb fajok villámgyorsan hátrább húzódtak, tágas kört hagyván ezáltal körülöttük.

A fiú minden erejével igyekezett menteni a helyzetet, s kipréselt magából egy halovány mosolyt. De ez is nyomban lehervadt az ajkáról, amikor látta, hogy azok ketten milyen ellenséges képpel méregetik. Valahogy tisztán megérezte rajtuk a támadó szándékot és ettől egész testében elöntötte a rémült zsibbadás.

– Nem éri meg a felhajtást ez a kis srác. – szólalt meg egy hűvös hang Luke háta mögött.

Kenobi észrevette a kibontakozó szóváltást és odafordulva hozzájuk, barátságosan beavatkozott az események menetébe.

– Gyertek, gyerekek, inkább fizetek egy kört...!

Evazan válaszképpen dühösen felhördült és megragadva Luke felkarját, nagy lendülettel félrelökte a srácot, el a pultról. Skywalkert készületlenül érte a támadás, így egyensúlyát veszítve megbotlott és nekizuhant egy közeli asztalnak, felborítva azt. A gazdátlan asztalon álló üres poharak csörömpölve gurultak szét, a fiú pedig meglepett kiáltással elterült a padlón.

A tömeg azonnal még hátrább húzódtak, s néhányan figyelmeztetően felhorkantak, amikor a részeg szörnyeteg egy SE-14C típusú pisztolyt húzott elő az oldaltokjából. A lézerfegyverrel elkezdett hadonászni Kenobi felé, morogva valamit különös nyelven.

Az idáig közönyösen figyelő csapost ez némiképp felrázta tétlenségéből. Ingerülten közelebb lépett a pult mögött a vitázókhoz és megrázva feléjük öklét, rájuk kiáltott.

– Csak semmi verekedés! Ha bunyózni akarnak, intézzék el odakint!

Evazan válaszul a fogát vicsorította rá és szintén stukkert rántott, nem törődve a figyelmeztetéssel. Több se kellett Wuhernek: villámgyorsan lebukott a söntés fedezékébe, mielőtt kilyuggatnák a gúnyját.

A másodperc törtrészig, mialatt a fegyverek tulajdonosainak figyelme a csaposra irányult, az öregember keze megragadta a derékszíján csüngő hengert. Előrántani és bekapcsolni csupán egy pillanat műve volt számára a fénykardot, aminek kékes sugara élénken belehasított a kocsmá félhomályába. Kenobi nem várta meg, hogy ellenfelei tüzet nyissanak rá vagy a padlóról feltápászkodni próbáló kölyökre. Könnyed mozdulattal meglendítette pengéjét és lemetszette vele Evazan pisztolyának csövét. Majd mielőtt a

társa észbe kapva löhetett volna, egy újabb suhintással levágta az aqualish karját könyék alatt. A fegyvert szorongató kéz a padlóra hullott, a kifröccsenő vér elárasztotta a környéket.

Ponda Baba döbbsen felhőrdölve szembesült a ténnyel, hogy megcsönkítetták, majd felüvöltött kínjában és hanyatt esett, magával rántva a fénykard elől rémulten elháruló barátját is. Az aqualish nyüszítve bámulta a földön heverő karját és egyből kijózanodott a testét elöntő fájdalom hatására. Mellette Evazan bódultan bámult fel az öregemberre, aki mozdulatlanul állt velük szemben, s valami furcsa, kecses testtartásban a feje fölé emelte a zümmögő fénykardot. Mivel a kocsmában lévők közül senki sem óhajtott a két bajkeverő segítségére sietni – csak elnémulva nézték a vendégek a váratlan műsort –, Kenobi figyelmeztetően körülpillantott, aztán megkönnyebbülten felsóhajtván leeresztette kardját és kikapcsolta pengéjét. Amint egy könnyed mozdulattal visszaakasztotta övére a fegyvert, a teste is elernyed, befejezettnek tekintve a nézeteltérést.

Ez végre megtörte a helyiséget betöltő halálos csendet. Ismét elindult a beszélgetés, akárcsak a nyugtalan fészkelődés a székeken, s a zenekar is rázendített egy új muzsikára, mintha mi se történt volna. Csuprok, ibrikék meg egyéb ivóalkalmatosságok csikorgó tologatása hallatszott az asztalokon. A kocsmában minden látszat szerint visszatért korábbi állapotába, egy apró kivételtől eltekintve: Ben Kenobit ezek után tiszteletteljes úr vette körül a söntéspultnál.

A padlón ücsörgő Luke szinte észre se vette az ismét megélénkülő beszélgetést. Még mindig a hatása alatt tartotta a küzdelem hihetetlen gyorsasága és az öregember fantasztikus ügyessége, amivel elbánt a támadóival. Ahogy lassan tisztulni kezdett az agya, Kenobi odalépett mellé és felsegítette a földről. A fiú háta mögötti bokszban ülő alakok beszélgetéséből sikerült fél füllel elcsípnie néhány szófoszlányt, miközben feltápáskodott és leporolta ruháját. A vendégek többségét mélységes csodálat töltötte el a küzdelem tisztasága és a fölényes győzelem láttán.

– Vérzik a fejed, Luke. – jegyezte meg Kenobi féltően.

A srác odanyúlt a sebhez, ahol beverte kobakját az asztal szélébe. Nem tűnt komolynak a sérülés, szinte észre se vette.

– Én csak... – akarta mondani, de az öregember félbeszakította. Mintha mi sem történt volna, odamutatott arra a szőrös hústoronyra, aki föléjük magasodva megállt a közelben.

– Ez itt Csubakka. – mondta Ben, mire az antropoid mosolyogva csatlakozott hozzájuk, kurtán biccentve a fiú felé. – Első tiszt egy hajón, amely talán megfelel a céljainknak. Mindjárt elvisz minket a kapitányához.

– Wyaaaaaa. Ruh ruh. Guhaw begy ohyah? – horkantotta a vuki, egyik mancsával barátságosan intve nekik. Ebből ugyan Luke egy szót sem értett, de az óriás „utánam!” mozdulatát aligha lehetett félreérteni.

Elindultak a kocsmában túlsó fertálya felé, megkerülve a padlón heverő ellenfeleket és a söntéspultot. A jól megtermett vuki előtt úgy vált szét a tömeg, mint tornádó körül a tenger hullámai.

A csapos közben végre föltápáskodott a pult mögül, vetett egy megvető pillantást a rendetlenségre, majd a megkésve előkerülő segédekkel közösen kikísérték a megcsönkített aqualisht az egyik hátsó helyiségbe, hogy elsősegélyben részesítsék, mielőtt útba igazítanák a legközelebbi egészségügyi állomás felé. A pisztolyát vesztett rossz arcú ember pedig szótlánul elkeveredett a tömegben, s örült, hogy ennyivel megúszta a hősködést.

* * *

Odakint, a kantin bejárata előtti parkolóban Thripio idegesen járkált fel–alá a terepsikló mellett, az utcán zajló forgalmat figyelve. Artu Detu, aki láthatóan egy csöppet sem izgatta magát a helyzetük miatt, élénk elektronikus beszélgetést folytatott egy acélkék EG–6–ossal, amely nyilván a kocsmá valamelyik vendégének volt a tulajdona.

– Mi az ördögöt csinálhatnak ennyi ideig odabent? Ha jól tudom, azért mentek, hogy egy hajót béreljenek ki, nem egy egész flottát! – zsémbelődött a protokoll robot, folyamatosan túráztatva helyzetelemző programjait, mígnem a termosztátja figyelmeztette, hogy kezd veszélyesen felmelegedni a központi egysége a délutáni rekkenő hőségben. Árnyék persze sehol sem akadt a kantinból kitiltott, szegény droidok számára, ahová behúzódhattak volna. Egy újabb ok, amiért Thripio szükségét érezte a méltatlankodásnak.

Aztán váratlanul megdermedt, s feltűnés nélkül intett a társának, hogy maradjon csöndben. A parkolóba besétált három járőröző császári gárdista és ketten rutinosan nekiláttak igazoltatni a kantinból távozó vendégeket, míg a harmadik a különféle járműveket és a köztük várakozó robotokat szemlélte élénk érdeklődéssel.

– Már csak ez hiányzott nekünk! – dűnnyögte halkán a tolmács egység. – Most mit csináljunk?

Artu rövid fűtysorozattal felelt, s habozás nélkül elindult a kantin melletti használt droid kereskedés irányába. Hol máshol tudna két szökevény robot jobban elrejtőzni, mint ott, a fajtársaik között?

– De Luke gazda azt mondta, várjuk meg őket a siklónál! – okvetlenkedett azonnal Thripio, azt mérlegelve, megszegheti–e a gazdájuk parancsát?

Újra a komótosan közeledő rohamosztagosokra nézett és hallását felerősítve felfigyelt egy élénk párbeszédre a két katona és egy barna mellényes ember között, aki a kantint elhagyva egyenesen odament a gárdistákhoz. Méltatlankodva közölte velük, hogy a kocsmában néhányan összetűzésbe keveredtek az előbb és egy szakállas öregember fénykarddal megcsonkított egy részegen kötekedő aqualish fajú vendéget. Az egyik rohamosztagos erre elkérte a fickó igazolványát, hangosan Garouf Lafoe jégkereskedőként azonosítva a feljelentőt és miután rögzítette adatait a sisakjába épített számítógéppel, megköszönte neki a tájékoztatást. Majd a két katona sietős léptekkel elindult a kantin bejárata felé.

Ez bőven elég volt Thripio mérlegelő központja számára ahhoz, hogy eldöntse: nem akar itt maradni egyedül a terepsikló mellett. Ha a gazdáját és a tábornokot letartóztatják, legalább ők ketten ne kerüljenek fogságba. Elvégre fontos küldetésük van. Vissza kell jutniuk az Alderaanra, a korábbi gazdájuk munkaadójához valamilyen titkos adatokkal. Így aztán totyogva követte Artu Detút a kupolás épületek körül csoportosuló, eladásra kínált droidok irányába.

– Nem tetszik nekem ez a dolog. – dörögte maga elé menet közben. – Remélem az új gazdám tud vigyázni magára...!

KILENCEDIK FEJEZET

Luke önbizalma határozottan megjött a kardforgató Kenobi és a hatalmas vuki társaságában, ahogy átsétáltak a kocsmá túlsó végébe, az egyik bokszhoz. Máris biztosra vette, hogy az ivóban még odáig se merészkedne senki, hogy egy rosszindulatú pillantást vessen rá a továbbiakban. A homloka ugyan sajgott egy kicsit, ahol beütötte, de nem panaszkodott miatta. Egy vidéken felnőtt, kemény munkában megedződött férfi ne kényeskedjen minden kis apróság miatt. – ez volt a pillanatnyi véleménye.

A bokszbán – ahová a vuki vezette őket – egy markáns arcú fiatalember ült, sötét fehér ingben, fekete mellényben és egy vörös köpenybe burkolózó, szép arcú, hosszú hajú lánnyal flörtölt éppen, akinek láthatóan imponált a jóképű pilóta társasága. Az elmúlt percekben vidáman évődve italoztak és érdeklődve végignézték, ahogy Kenobi lekasabolja a telepes fiúba belekötő részeg banditákat. Az antropoid közeledtére a férfi halkan elbúcsúzott a mellette ülő csinos társaságtól, sajnos eltévesztve a hölgy nevét, aki ezen eléggé megsértődött.

– A nevem Jenny, te tuskó! – mondta hangosan, majd durcás képpel felkapta poharát és otthagya feledékeny partnerét, hogy új udvarló után nézzen.

A pilóta ebből nem csinált nagy ügyet. Sajnálkozó grimasszal vállat vont és vigaszképpen egy elképesztő adagot öntött le a torkán abból az akármiből, ami megtöltötte az ibrikjét. Majd kényelmesen átült a bokszt hátsó falához, hogy helyet adjon a közeledő ismeretleneknek. Ahogy Luke ösztönösen végigmérte őt, úgy vélte, talán őt évvel lehet idősebb nála, esetleg tizenötlet, ezt nehéz lett volna eldönteni az asztal közepére helyezett, henger alakú világítótest fehéres fényénél.

Csubakka, a vuki letelepedett a fiatalember bal oldalára és halkan dörögött neki valamit az anyanyelvén, amire az válaszul bólintott és érdeklődve pillantott a jövevényekre.

– Egész ügyesen forgatja azt a kardot, öreg. Sose láttam még ilyenfajta vívótechnikát, sehol a galaxisban. Pedig jó pár helyen megfordultam már. Üljenek le.

Kenobi és Skywalker letelepedtek az asztalhoz, háttal a kocsma közönségének és eszük ágában sem volt köszönni vagy bemutatkozni. De mindez csöppet sem zavarta a velük szemben ülő pasast, akinek modora nyílt volt és közvetlen, talán a nagyfokú önbizalom vagy az esztelen vakmerőség jeléül.

– Han Solo vagyok, a Millennium Falcon kapitánya. – mutatkozott be röviden, barátságosan a koréliai, majd minden átmenet nélkül üzletiessé vált a hangja. – Csubi azt mondja, hogy fuvart keresnek az Alderaan rendszerbe.

– Így igaz, fiam. De gyors hajóra van szükségünk. – mondta neki Kenobi bizalmas stílusban.

Solo láthatóan nem akadt fenn a „fiam”-on. Viszont elcsodálkozott az öregember tájékozatlanságán.

– Gyors hajóra? Úgy értem, még sohase hallottak a Millennium Falconról?

– Miért? Kellett volna?

Kenobi kitűnően szórakozott a kapitány reakcióján, előre megjegyezve, miféle emberrel hozta össze őket a sors vagy inkább az erő.

– De hiszen ez az a hajó, amelyik nem egészen tizenkét szabvány óra alatt csinálta végig a Kessel-futamot! – válaszolta felháborodottan Solo, mintha erről a galaxisban mindenkinek tudnia kéne. – Lehagytam az összes császári csillaghajót és a legjobb koréliai csempészbárkákat is! Úgyhogy azt hiszem, maguknak is elég gyors lesz, öreg!

A látszólagos mérge hamar elpárolgott. A leendő ügyfeleit méregetve gyorsan felismerte, hogy nem sok tapasztalatuk lehet a független szállítmányozás – értsd: a csempészés – terén és egyértelműen az idősebb férfi a főnök. A kölyök meg a fia vagy az unokája, esetleg a beosztottja lehet.

– Mi a szállítmány? – kérdezte lényegre törően.

– Csak utasok. – felelte a Jedi mester higgadtan, majd lehalkítva hangját, bizalmasan előrehajolva folytatta. – Jómagam, a fiú és két robot... és semmi kérdezősködés!

– Semmi kérdezősködés? – Solo megértően elvigyorodott és az ibrikjét nézegette, aztán ismét felpillantott rájuk. – Miért? Itt forró lett a talaj?

– Mondjuk inkább úgy, hogy nem ragaszkodunk a császáriakkal való találkozáshoz. – felelte félvállról Kenobi.

A pilóta értékelte az őszinteségét és láthatóan szórakoztatta az öregember sajátos fogalmazása.

– Hát, azt nem könnyű megoldani manapság. Talán hallottak róla, hogy pár napja a birodalmi flotta blokád alá vette az egész bolygót. Nem engednek felszállni senkit. És nem tudni, meddig fog tartani a vesztegzár. Szóval lehet, hogy várunk kell pár napot vagy hetet az indulással.

– Sietős az utunk. És azt mondta, elég gyors a hajója! – mondta nyomatékosan Ben.

Solo értette a célzást és azonnal megszimatozta, hogy nagy üzletre van kilátás, amivel igen sokat kereshet a leendő utasain. Feltéve, hogy megkockáztatja a blokádtörést és az ezzel járó következményeket. Futólag körülpillantott a kocsmában, hátha felbukkan végre Taggart, egy helyi csempész, akivel korábban megbeszélték, hogy átvesz tőle megőrzésre – némi jutalékért cserébe – egy rakomány glitterstim fűszert, nehogy megtalálják nála az egész várost átkutató birodalmiak. De a fickónak nyoma sem volt, így valószínű, hogy ugrott az üzlet. Marad tehát ez a két pasas, akik sürgősen le akarnak lépni Mos Eisleyből.

– Ha ez a dolog lényege, akkor kénytelen vagyok némi felárat kérni. – dűnnyögte megfontoltan, majd rövid fejszámolás után mondott egy szemérmetlenül túlzott árat, belekezdve az alkudozásba. – Mondjuk tízezer kreditből kijön az egész. Természetesen előre. És senki nem kérdez semmit.

Lukenak leesett az álla, úgy bámult a pofátlan pilótára, aki a szorongatott helyzetüket kihasználva nyereszkedni akar rajtuk.

– Tízezer! De hiszen annyiból saját hajót vehetnének!

– Talán igen, talán nem. – vont vállat Solo blazírtan. – És ha igen, talán te vezetnéd?

– Hát arra mérget vehetsz, hogy elboldogulnék vele! – vágott vissza Skywalker vehemensen. – Egyáltalán nem vagyok olyan rossz pilóta. És nem...

Megint az az erős marok a karján, ami megállította, mielőtt ingerülten felállt volna az asztaltól, hogy távozzon.

– Nincs nálunk annyi. – magyarázta türelmesen Kenobi. – De kétezret adhatunk előre, azután még tizenötöt, ha megérkezünk az Alderaanra.

– Tizenhetet...? – hajolt közelebb tétován a koréliai, mint aki nem hiszi el, amit hall. – Tényleg össze tud szedni annyi pénzt?

– Ígérem, magától az alderaani kormánytól fogja megkapni a pénzt. Legrosszabb esetben pedig kénytelen lesz beérni a tisztességes fuvardíjjal: kétezerrel.

De Solo mintha nem is hallotta volna az utolsó mondatot. Agyában már csak a hihetetlen szerencséje zsongott, amivel végre kimászhat a csávából és rendesen megszédheti magát.

– Nos, rendben, vállalom. Mostantól van hajótok. Ami pedig a császáriakkal való találkozást illeti, helyesebben tennétek, ha nyomban elhúznátok a csíkot innen, mert ha elkapnak, mi sem segíthetünk rajtatok.

Fejével figyelmeztetően a kocsmá bejárata felé bökött és gyorsan odasúgta még nekik:

– Korán reggel legyetek a kilencvennégyes dokk bal oldali bejáratánál.

– Kilencvennégyes dokk. Rendben. – biccentett az öregember, memorizálva a számot.

– Mi majd teszünk róla, hogy igazoltatás nélkül felszállhassatok a hajóra. Az előleget kreditben fogom kérni!

Luke és Kenobi eközben már a jelzett irányba pillantott. A kintinba épp belépett két császári gárdista, mire halk morajlás támadt a tömegben, de amikor valamelyik állig felfegyverzett alak a suttogók irányába tekintett, villámgyorsan elnémult mindenki.

A vendégseregen átfurakodva Davin Felt őrmester odalépett a söntéshez és kurta kérdést intézett a csaposhoz. A nagydarab ember habozott egy pillanatig, aztán bizonytalanul átmutatott a sokaságon a helyiség másik végébe. Közben kissé elkerekedett a szeme izgalmasában, tartva egy kicsit az újabb rendbontástól, ami rosszat tesz az

üzletnek.

A rohamosztagosok puskájukat markolva megkerülték a kocsmában tolongókat. Ez némi időbe került, mivel jó néhány vendég hirtelen sürgető késztetést érzett rá, hogy a kijárat felé induljon friss levegőt szívni. A katonák meg sem próbálták feltartóztatni és átvizsgálni őket, bölcsen úgy véelve, majd az odakint járőröző társaik igazoltatják a távozókat. Lassan elsétáltak a boksztok előtt, szemügyre véve a bennük ülőket. Az egyikben Han Solo italozott Csubakka társaságában és ártatlan képpel bámultak rájuk, mire a gárdisták odébbálltak, tovább keresve a fénykardot használó öregembert.

A két csempész teljes nyugalommal figyelte, ahogy a császáriak végigkutatják a kocsmát és találomra igazoltatnak néhány idősebb emberi vendéget, akiknek szakálluk van. Amint a katonák elhagyták a termet, a koréliai kajánul elvigyorodott és elégedetten a térdére csapva a vukihoz fordult.

– Te Csubi, ez a fuvar kihúzhat minket a pácból! Tizenhétezer...! – hitetlenül ingatta a fejét. Álmában sem számított volna ilyen kedvező alkura.

– Ez a két pasi nyakig benne lehet a pácban! Én viszont kimászom belőle...! Kíváncsi lennék, miért körözik őket. De hát megkötöttük az alkut; nincs kérdezősködés. Végül is rendesen megfizetik a fuvart. Menj vissza a hajóhoz és készítsd fel az induláshoz. Én addig meglátogatom De Maalt és elintézem, hogy simán távozhassunk a dokkból.

Mindketten felálltak, s Csubakka helyeslően morgott egyet, mielőtt öles léptekkel a kijárat felé indult volna. Ő legalább annyira örült a váratlanul jött üzletnek, mint a barátja. Épp ideje lelépniük a Tatuinról, ahol már nekik is kezdett legalább olyan forró lenni a talaj a talpuk alatt, mint a kardforgató vénembernek és a zöldfülű társának.

Han követni próbálta első tisztjét, ám váratlanul egy ismerős alak állta útját, aki eléggé barátságtalan módon egy kibiztosított DL–22-es lézerpisztolyt nyomott a mellkasának.

– Hová–hová, Solo?

A koréliai nem ismerte föl a hangot, de nem is ismerhette, mert egy elektronikus tolmácsgépből jött, amit az illető a nyakában viselt. A rodiai fajba tartozó lényt Greedónak hívták és fejevadászként dolgozott a Tatuin uralmuk alatt tartó hutt bűnszövetkezeteknek. A hulló nagyjából emberszabású volt, türkizkék kezeslábas a fölött rövid szárú, barna mellényt viselt, mely nem takarta el a fegyverövét. A feje úgy nézett ki, amelyet csak erős gyomorrontás okozta lidérces álmában lát az ember. Öklömnyi, vizenyős fekete szemei úgy dudorodtak elő borsózöld arcából, mint holmi fémgolyók. A tojásdad koponyát elől hosszúkás tapírorr ékesítette, hegyes fülei salátalevelek módjára elálltak a fejétől. Homlokán felül két érzékelőantenna meredezett előre, hátul rövid tüskéből álló taréj csúfította szőrtelen, rücskös kobakját.

– Ami azt illeti, éppen a főnöködhöz indultam. – mondta a kapitány vontatottan, ahogy karjait széttárva kénytelen volt visszahátrálni a boksztba. – Megmondhatod Jabbának, hogy megszereztem a pénzt, amivel tartozom neki.

Segélykérően pillantott a távozó vuki után, aki sajnos nem vette észre, mekkora pácba került hirtelenjében. Kiáltani azonban nem akart neki, nehogy bárki azt higgye a jelenlévők közül, hogy képtelen megbirkózni a váratlan helyzettel.

– Szórol szóra ugyanezt mondtad tegnap is meg a múlt héten, meg az azelőtti héten. – felelte Greedo kritikus hangon. – Most már késő, Solo. Ne hidd, hogy visszaküldhetsz Jabbához valami újabb mesével.

– De értsd már meg, most tényleg megvan a pénz! – tiltakozott a koréliai megélénkülve.

– Remek. Akkor add ide és talán elfelejtem, hogy találkoztunk...

A pilóta fejét csóválva, lassan leült, a fejevadász pedig helyet foglalt vele szemben. Jabba talpnyalóit közismerten ideges mutatóujjal verte meg az isten. Bár a Solo mellének szegezett ocsmány kis pisztolyt nem a rodiai kezéhez és hosszúkás, tapadókorongokban végződő ujjaihoz méretezték, Greedo azért elég stabilan fogta ahhoz, hogy ne lehessen

meglepetést okozni neki. Nem csoda, hogy Han kezdett egy picit ideges lenni, mivel körülpillantva a csehóban azt kellett látnia, hogy a közjátékot szemlélő vendégeknek és a kázinó dolgozóinak eszük ágában sincs beavatkozni a nézeteltérésbe.

– Most nincs nálam. Mondd meg Jabbanak...

– Azt hiszem, elkéstél vele. Jabba torkig van az olyan csempészekkel, akik kidobják az árut, ha meglátnak egy császári hadihajót.

– Azt hiszed, megtettem volna, ha van más választásom...? – méltatlankodott a kapitány önérzékesen. De nem azért, hogy elmagyarázza ennek az ostoba zöldségfejűnek, mivel jár a fűszer-csempészet, hanem mert időt akart nyerni a cselekvéshez.

Kényelmesen elterpeszkedve székén, nagy lazaságot színlelve föltette csizmás lábát az asztalra, gondosan úgy fordítva, hogy lábszárával takarja a fejedő elöl a derekát. Majd bal kezével mintegy véletlenül piszkálgatni kezdte maga mögött a kázinó bevakolt kőfalát, miközben jobbával észrevétlenül kioldotta a combjához csatolt sugárvető tokját.

– Ezt inkább Jabbanak mondd! Talán csak a hajódat veszi el fizetség gyanánt. – vonogatta vállát közönyösen a fejedő.

– Csak a holttestemen át. – mondta erre Solo elég barátságtalanul.

Az idegen láthatóan nem hatódott meg a bátorságától. Ismerte már annyira a pofátlan koréliait, hogy egy szavát se higgye.

– Ha ragaszkodsz hozzá. Kijössz velem vagy intézzük el itt helyben?

– Nem, azt hiszem, mára elege van Chalmun embereinek a hullákból. – vélte a kapitány megfontoltan. S közben lassan előhúzta DL-44-es sugárvetőjét, készen a harcra.

A rodiai tolmácsgépéből fura zörej hallatszott, amit akár nevetésnek is lehetett volna gondolni. Greedo láthatóan élvezte, hogy végre megszorongathatja a csempészt, aki folyton csak hitegette őt azzal, hogy fizetni fog a hűt gengszternek.

– Ugyan, észre se vennék! Na gyerünk, kelj fel, Solo! Régóta várom már ezt a pillanatot! Legutóbb is megszegyénítettél Jabba előtt a kegyes hazugságaiddal! Ideje törlesztened...!

– Igen, azt hiszem, igazad van...!

A homályos kis zugot hirtelen heves lármá és felvillanó fények töltötték be, ahogy Solo habozás nélkül átlőtt a műanyag asztallapon, mellkason találva a kenetteljes idegent. Greedo ujjá egy pillanattal később ösztönösen megmozdult és ő is tüzelt, de a stukkerekből kivágódó energiasugár csak a falat rongálta meg a koréiai feje mellett. Egy másodperccel később a rodiai holtan bukott előre az asztallapra. Még el sem ült a bokszot betöltő sercegés és a csípős füst, Han máris fölkelt a helyéről és unott pofával körülnézve visszacsúsztatva tokjába sugárvetőjét.

A kocsma számos vendégének zavaros pillantása irányult rá és néhány csettintés is hallatszott az értőbb közönség köréből. Ezek tudták, hogy a lény ott követte el a végzetes hibát, hogy Solo kezének szabad mozgást engedett.

– Bár nálad különb fickóknak sem sikerült kicsinálniuk. – dűnnyögte halkan a kapitány, mintegy búcsúzóul a hullának.

Noha nem látszott rajta, azért boldog volt, hogy ilyen olcsón megúszta a kellemetlen találkozást. Még szerencse, hogy Jabbanak sose volt szíve tisztességesen megfizetni a bérenceit. Különben egy profi behajtót küldött volna hozzá, akivel talán nem bánik el ennyire könnyen.

Lassan, higgadtan kilépett a bokszból és odadobott egy halom aprót a csaposnak, aki fejét csóválva nézett az újabb eltakarítani való problémára. Ma úgy látszik még a szokásosnál is eseménydúsabb napja van a kocsmában.

– Elnézést a rendetlenségért. – szabadkozott fapofával a koréiai, mielőtt elhagyta volna a helyiséget. – Mindig pocsék vendég voltam.

* * *

Luke és Ben a kantint elhagyó vendégek közé vegyülve sikeresen kikerülte az igazoltatást végző rohamosztagosokat, majd csodálkozva állapították meg, hogy a két robot nincs a terepsikló közelében.

– Ezek meg hova lettek? – nézelődött a fiú tanácstalanul a parkolóban.

– Biztos behúzódtak valahová a katonák elől. Keressük meg őket. – javasolta a Jedi mester megfontoltan. Köpenyének csuklyáját még jobban a fejére húzta, nehogy felfigyeljen rá valaki és rövid habozás után – az erő sugallatát követve – elindult a közeli használt droid kereskedés irányába.

– Te nézz körül a szeméttelenen. Itt találkozunk.

Skywalker biccentett és elsietett a mindenféle roncsokkal, kibelezett járművekkel, leselejtezett műszaki berendezésekkel és szeméttároló konténerekkel teli hulladék lerakat felé, amely mögött élelmes jawa kereskedők kínálták újrahasznosított portékáikat. Mire a srác percekkel később visszatért az X-34-eshez, Kenobi is megérkezett a két elkészült robottal. A parkolóban járőröző rohamosztagosok időközben eltűntek, így akadálytalanul elhagyhatták a környéket.

– Ha Solo hajója csak feleolyan gyors, mint amekkora a szája, akkor nem lesz baj. – jegyezte meg elégedetten az öregember, miközben segített Artu Detúnak fölmászni a terepsikló hátsó részére.

– Na de kétezer! És még tizenöt, amikor az Alderaanra érünk! – méltatlankodott az ifjú, őszintén sokallva az árat a fuvarért.

– Engem nem az a tizenöt aggaszt, hanem az első kettő. – magyarázta Kenobi gondterhelten. – Azt hiszem, kénytelen leszel eladni a siklódat.

Luke pillantása lassan végigsimogatta a viharvert terepsiklót. Egykoron imádta ezt a járgányt. Sokat bütykölte, hogy a lehető legtöbbet hozza ki a hajtóműveiből és tökéletesen megfeleljen a sivatagi terep fölötti vad száguldáshoz. De az izgalom, amely annak idején mindig elfogta a láttára, nem volt már sehol a lelkében. Tegnap óta nyoma veszett sok minden mással együtt, amibe jelenleg jobb volt nem belegondolni.

– Rendben van. – nyugtatta meg a Jedi mestert fásultan, miközben indított és kihajtott a géppel a parkolóból. – Nem hiszem, hogy még szükségem lenne rá. Akkor most hová megyünk?

– Van itt a közelben egy ház, ahol meghúzhatjuk magunkat éjszakára. – mutatott előre Kenobi, másik kezével beárnyékolva szemét a délutáni ikernapok metsző fényétől. – Ott fordulj jobbra és menj be abba a mellékutcába!

A szeméttelenet elhagyva Luke követte az iránymutatást és lépésben haladva besiklott a kupolás épületek közti sikátorok keskeny labirintusába. Fejük fölött közben éktelen sivítással két járőröző TIE vadász repült el, a közeli birodalmi helyőrség komplexumához igyekezve.

– Ez elég közel van a támaszpontjukhoz. – intett a leszálló gépek felé Skywalker nyugtalanul. – Mi lesz, ha házkutatást tartanak erre felé a robotok miatt?

– Reméljük, hogy már megtették. – mondta idősebb társa sejtelmes mosollyal. – És egy darabig nyugtunk lesz tőlük. Itt fordulj megint jobbra...!

– Szóval az orruk előtt fogunk elbújni...? – állapította meg a fiú, már éppen csak araszolva az X-34-essel a járókelők miatt a szűk utcákban.

– Ott, ahol eszükbe sem jutna keresni minket. – dűnnyögte Kenobi a legteltesebb nyugalommal. – Ennél nagyobb biztonságban már csak a birodalmi kormányzó palotája előtt lennénk.

Rövidesen kijutottak egy kisebb térre, ahol leparkoltak a többi jármű közé és a két droiddal a nyomukban gyalog folytatták útjukat az árnyékos sikátorokban. Az öregember láthatóan pontosan tudta, hová tartanak, mert határozott léptekkel ment az élen, majd hirtelen megállt egy jellegtelen kapualjnál.

– Egy régi ismerősöm lakik itt, aki sokat utazik, így többnyire üres a lakása. – magyarázta társainak halkán, miközben beütött egy hosszú számkódot a fali biztonsági panelbe. – Nála szoktam megszállni, ha néha erre járok. Remélem most sincs itthon.

A halványbarna fémajtó halk nyikorgással feltárult előttük, ők pedig beléptek a légkondicionált épület hűvös levegőjébe.

Az ablaktalan lakás kicsi volt, gyakorlatilag egyszemélyes. Szegényesen rendezték be, viszont minden tiszta volt és főként pormentes a hörögve működő légszűrőknek köszönhetően. Az egyetlen nagyobbacska szobában lelakatolt fémládák álltak az egyik sarokban, amikben nyilván a tulajdonos tartotta holmijait. Konyha nem volt, csak egy tisztálkodó helyiség az előtér mellett.

Kenobi javasolta a robotoknak, hogy töltsék fel akkumulátoraikat a fali csatlakozóból. Majd köpenyét ledobva egy székre, fáradtan hanyatt dőlt a fémvázás priccsen és lehunyta szemét.

– Kicsit pihennem kell. Aztán megyünk és eladjuk a siklódat. Meg utána nézünk, hol van az a kilencvennégyes dokk. Felmérjük a környékét. Nem szeretnék reggel csapdába sétálni.

– Jó. Én addig eszek valamit.

Luke kibontotta a magukkal hozott élelmiszeres zsákot és kipakolt az asztalra mindent, amiről úgy vélte, elég lesz az éhe csillapítására.

– Magának minden nagyvárosban vannak olyan ismerősei, akik hajlandók kölcsönadni a lakásukat? – kérdezte falatozás közben a békésen szuszogó öregembertől.

– Hmm. Nos... sok helyen megfordultam az elmúlt húsz évben, mióta a Tatuinra jöttem.

– sóhajtotta Kenobi bágyadtan. – És előfordult néhányszor, hogy segítettem a különféle okokból bajba jutottaknak. Amit néhányan ezzel háláltak meg. Ha érdekel a dolog, később majd mesélek róluk.

– Jó. És köszönöm, hogy megmentett a kantinban. Az a két részeg fickó kicsinált volna, ha nem avatkozik közbe. – hálálkodott megkésve a fiatalember.

– Könnyű prédának tűntél a szemükben. Mindenki látja rajtad, hogy zöldfülű vagy. – jelentette ki tárgyilagosan a Jedi mester, ifjú tanítványa képességeit mérlegelve magában. – Mielőbb meg kell tanulnod kezelni az ilyen helyzeteket. Mert nem lehetek ott melletted állandóan, hogy megvédjelek.

– Értem. Sajnálom.

Luke lehorgasztott fejjel, némiképp szomorúan fogadta az őszinte kritikát és gondolatban egyetértett vele. Tényleg nem állt még készen arra a kalandra, amibe ez a két robot, meg a Jedi belerángatta. De már nincs visszaút. Muszáj továbbhaladnia és azzá a harcossá válni, aki az apja lehetett egykoron.

– Elképesztő, hogy milyen gyorsan elbánt a két fegyveressel. Ezt én is szeretném megtanulni.

– Meg fogod. Csak most hagyj egy kicsit pihenni. – dűnnyögte Kenobi, nyugalomra áhítózva.

Skywalker erre csöndben maradt, s elszántan rágcsálta tovább az ételt. Mire végzett és rendet rakott, Ben is kipihente magát, a Jedik által használt meditációs technikával. Most újult erővel kelt föl, elégedetten kinyújtóztatva végtagjait.

– Induljunk!

– Mi is önökkel tartunk, tábornok úr? – kérdezte Thripio, aki még mindig az elektromos csatlakozó aljzatra kötve állt a sarokban, míg az R2-es kiment az előtérbe őrködni.

– Ne. Maradjatok itt. És senkinek ne nyissatok ajtót, ha kopognának. – figyelmeztette Kenobi nyomatékosan. – Ha valamiért nem térnénk vissza, holnap reggel próbáljatok meg eljutni a kilencvennégyes dokk hátsó bejáratához. Keressetek egy Han Solo nevű koréliai pilótát és egy vukit; Csubakkát. Ők fognak elvinni minket az Alderaanra a Millennium

Falconon. Mondjátok meg nekik, hogy velünk vagytok és várjatok meg a fedélzeten. Ha egy hét múlva sem jelentkezőnk, akkor fogságba estünk vagy meghaltunk. Onnantól kezdve önállóan kell továbbmennetek. Az Alderaanra érve keressétek meg Bail Organát és mondjátok el neki, amit tudtok. Ez minden.

– Értettem, uram! Úgy lesz, ahogy kívánja! – biccentett fegyelmezetten a droid. – Nagyon kérem, vigyázzanak magukra odakint!

– Ne aggódj! Nélkületek kevésbé leszünk feltűnőek! – mondta Skywalker, vállára terítve barna köpenyét, hogy ezzel is álcázza magát a szabadban.

A két férfi észrevétlenül elhagyta a lakást, a protokoll robot pedig bezárta mögöttük az ajtót. Luke csak a sikátorban merte megkérdezni mesterétől, hogy tényleg ilyen rossz a helyzetük?

– Van rá esély, hogy elfognak vagy megölnék minket a katonák?

– Nem tudom. Az erő folyamatosan veszélyt jelez körülöttünk. – dűnnyögte megfontoltan Kenobi. – Az egész várost átjárja a félelem és a bűn sötét légköre. Óvatosnak kell lennünk. Ha út közben harcra kerülne sor, ne akarj nekem segíteni és ne várj rám menekülés közben. Csak mentsd a bőröd és vidd magaddal a robotokat. Én majd megtalálalak az erő révén.

– Nem fogom cserben hagyni magát! – felelte elszántan a fiatalember.

– Ez most nem rólam vagy rólad szól! – figyelmeztette a Jedi mester higgadtan. – Az asztroszerbe rejtett adatoknak el kell jutniuk az Alderaanra. Ez a legfontosabb.

– De hát azt se tudjuk, milyen adatokról van szó! – fakadt ki méltatlankodva Skywalker, túlzásnak tartva az öreg véleményét.

– Olyan adatokról, amikért Leia Organa hercegnő és társai készek voltak az életüket áldozni. – jegyezte meg Kenobi oktatóan. – Amik miatt a birodalom blokád alá vonta az egész bolygót. És amik miatt a felderítőik megölték a nevelőszüleidet.

Ez kielégítő válasz volt Luke számára, mert a továbbiakban nem bolygatta a kérdést.

Rövidesen odaértek a terepsiklóhoz. Ahogy alkonyodott és lassan hűlni kezdett a levegő, Mos Eisleyben megélénkült a forgalom, így a fiú alig tudott a tömegben kimanőverezni a szűk mellékutcából a főútra. Kenobi javaslatára bementek a városközpontba és leparkoltak az úrkikötő irányítóközpontjának helyet adó hatalmas, kupolás épület közelében. Itt nagy volt a tolongás, mivel a blokád miatt feltorlódott utasok és veszteglésre kényszerülő úrjárók egyaránt a hivatalt ostromolták a különféle kérdéseikkel, követeléseikkel. Csak a fehér páncélos rohamosztagosok fegyveres jelenléte akadályozta meg, hogy az információs pultok előtt kígyózó hosszú sorokban dulakodás alakuljon ki. A tágas előcsarnokban kerestek egy nagy, interaktív várostérképet, melynek érintőképernyőjét számtalan ujj, karom és csáp tapickolta össze rendszeresen, így a karbantartó droidok nem győzték takarítani. Az öregember ezen navigálva hamar megtalálta a kilencvennégyes számú dokkot, ami a város túlsó felén állt, elég messze tőlük. Luke gyorsan rögzítette az adattáblájába épített kamerával a térképet, majd kacskaringós úton kikerülve az igazoltatást végző gárdistákat, visszatértek a terepsiklóhoz.

Fél órával később már a Külső körúton jártak, ahol az egyik mellékutcában sikerült rábukkanniuk egy kisebb jármű kereskedésre. Az Úrkikötő Siklók névre hallgató üzlet a kilencvennégyes dokk közelében bújik meg és udvarán tucatszám sorakoztak a különféle új és használt terepsiklók. A bolt a kései óra ellenére még nyitva volt, ami megszokott dolog a Tatuinon. A kifüggesztett holografikus cégér szerint egy Unut Poll nevű arcona lehetett a tulajdonosa. Az illetőt persze nem találták az üzletben, ahol csupán egy rovarszerű, magas, nagy fejű, tizenkét szemmel rendelkező eladó tartotta a frontot, bordó köpenyében türelmesen várva a vevőkre. A vuvrian fajba tartozó nőt Wiosleának hívták, mint az gyorsan kiderült a kedves hangú bemutatkozásából. És nagyon szeretett volna eladni

nekik egy vadonatúj, XP–38–as terepsiklót.

– Nem ezért jöttünk! Én akarom eladni ezt a siklót! – mondta Skywalker, nyomatékosan a járművére mutatva.

– És tisztességes árat kérünk érte. – tette hozzá Kenobi, lágyan intve az erőre érzékeny faj képviselője felé, hogy rávegye a készséges együttműködésre. Az elmetrűkk bejött, mert Wioslea gond nélkül belement az alkudozásba.

– Ez egy X–34–es modell. Régi típus, ráadásul használt. Így sajnos nem adhatok többet érte ezer kreditnél. – bólogatott hatalmas fejével a szürke bőrű kereskedő megértően.

– Viccel? – húzta el száját a fiatalember csalódottan. – Ezt kétezzer négyszázért vettem pár éve! És egy csomó munkámba került felpécizni! Megerősített repulzorokat szereltem az aljába, profi rádió van benne, plusz akkumulátorok, meg minden. Nézze csak meg!

A nő többször körbejárta a gépet. Alaposan megvizsgálta, zöld kesztyűs kezével megtapogatta minden alkatrészét, még az ülésekbe is beült és próbaképpen bekapcsolta a hajtóműveket, hogy meghallgassa a turbinák zaját. A homlokáról lelógó két hosszú, vékony csápja közben úgy himbálózott formátlan arca előtt, mint valami hajtincs.

A járműtelep előtt elhaladó járókelők még egy kíváncsi pillantás erejéig sem érdeklődtek az alkudozók iránt. Ilyen és ehhez hasonló adásvételre – amihez a vevőn és az eladón kívül senkinek semmi köze – vagy napi félezer alkalommal került sor Mos Eisleyben.

– Ezerötszáz. Ez minden, amit ajánlani tudok, ember. – jelentette ki végül a vuvrian gondterhelten.

Luke természetesen jóval többet szeretett volna kapni érte, hogy ne kelljen a koréliainak fizetendő fuvardíj után üres zsebbel távoznia a bolygóról. Fogalma sem volt, mihez fog kezdeni az Alderaanon, ha megérkeznek, de azt tudta, hogy pénzre mindenképpen szüksége lesz ott is.

– Ezerötszáz? – méltatlankodott elégedetlenül. – Ugyan már! Ez egy igazi versenygép! Nézze csak meg az áramvonalas karosszériáját! Igaz, hogy nem túl szép, de homokvihar álló festékekkel vontam be, hogy jól bírja a sivatagi körülményeket. Az új, gyári modellek festése hamar lepattogzik a Tatuinon. Ezt gondolom maga is tudja!

– Kétezernél kevesebbet nem fogadhatunk el érte. – tette hozzá Ben Kenobi, újfent intve egyet a kereskedő felé. Ez megtette hatását a lényre, mert rövid habozás után mégse mondott nemet nekik.

– Igen, tudom, milyen fontos a homokálló bevonat, emberek. De amióta kijöttek az újabb modellek, mindenki azokat keresi, nem az ilyen régi gépeket. Valószínűleg csak veszteséggel tudnám eladni ezt a járművet.

– A kétezzer kredit még csak nem is méltányos ár egy ilyen remek terepsiklóért! – győzködte a Jedi mester a vuvriant kedves hangon, folyamatosan használva az erőt, hogy legyőzze a másik érthető ellenkezését.

– Úgy érzem, önök a fajom közismert könyörületességére és együttérzésére játszanak, emberek! – méregette őket Wioslea, akinek végre feltűnt, hogy mintha manipulálnák őt az erőn keresztül, bár nem volt biztos a dologban. – Tudják mit? Legyen ezerhatszáz!

Luke és Ben összenéztek, aztán mivel az öregember nem tiltakozott, a fiú belement a kialakult összegbe. Ami így is magasabb volt annál, mint amit remélni mert érte.

Wioslea bement az irodába és rövidesen egy érintőképernyős adattáblával tért vissza, amin a közös nyelvű adásvételi szerződés szövegét olvashatta és írhatta alá Skywalker, az ujjlenyomatával is hitelesítve az elektronikus dokumentumot. Aztán amíg a kereskedő visszament az épületbe a pénzért, a fiú még egyszer, immáron utoljára beült a terepsiklóba és kivette kesztyűtartójából a távcsövét, meg a saját adattábláját. Majd szomorúan végigsimított a megkopott szarvkormányon, elbúcsúzva a járműtől, legértékesebb tulajdonától.

Fél perccel később a vuvrian olyan lassan, szinte már kelletlenül számolta le Luke markába a kialkudott kredit chipeket, mintha tulajdon vérént ontaná cseppenként. A fiatalember gyorsan az övé lógó táskájába dugta a pénzt, felkapta a sikló tetejére dobott köpenyét és Kenobit követve elkészönt a rovarforma kereskedőtől. Eladó és vevő egyaránt abban a szilárd hitben volt a hosszas alkudozás eredményeképp, hogy ő járt jobban.

– Kár, hogy nem adott ennél többet. De mióta kijött az XP–38–as, ezeket a kutya se keresi! – sóhajtott fel a srác, őszintén kevesellve a kapott összeget.

– Azért nem kell úgy elkenődni. – vigasztalta a mestere. – Elég lesz, amit kaptál. Van anyyim, hogy ki tudjuk egészíteni. És még marad is pár kreditünk, hogy ne üres zsebbel érkezzünk meg az Alderaanra.

A járműtelepet elhagyta befordultak egy sikátorba, elvegyülve a különféle fajú és öltözékű járókelők tömegében. A sarokról Luke még egyszer visszanézett, hogy egy utolsó pillantást vessen a jó öreg terepsiklóra; korábbi élete utolsó tanújára. Aztán nyomban továbbment, mert sürgette őket az idő.

Azon a helyen, ahol befordultak, egy alacsony, fekete köpenybe burkolózó figura állt az árnyékban, hosszú ormányával folyamatosan szimatolva a város fülledt, mindenféle szagokkal terhes levegőjét. A kubaz fajba tartozó lényt Garindannak hívták és besúgóként, újabban pedig birodalmi kémként dolgozott Mos Eisleyben. A hírszerző rögtön gyanúsaknak találta a két embert, mivel azok pont egy olyan X–34–es, vörös terepsiklót próbáltak eladni, amilyennel a frissen kiadott jelentések szerint egy bizonyos Luke Skywalker nevű fiatal párafarmer rendelkezett Anchorhead közelében. Az illető előző nap tűnt el, miután a nevelőszüleit megölték, a házukat pedig felgyújtották. És a helyszínen járt rohamosztagosok szerint volt valami közük azokhoz a szökevény robotokhoz, amiket annyira kerestek a császáriak, hogy az egész bolygót képesek voltak blokád alá vonni miattuk.

Ha nem csal a megérzése, ez bizony megér némi utánajárást – gondolta Garindan előrelátóan. És biztos szép fejpénzt fog kapni a feletteseitől, ha sikerül feldobnia az embereket, ráadásul még a lázadó droidokat is a kezükre adja. Így habozás nélkül a páros nyomába eredt, próbálva olyan messziről követni őket a kinézetük és főleg a szaguk alapján tájékozódva, hogy még véletlenül se vehessék észre.

Kenobi egyenesen a kilencvennégyes számú dokk hatalmas, kör alakú épületéhez sietett, majd lelassítva lépteit, elindult a több emelet magasra tornyosuló fala mentén, hogy körbejárja. Szürkés-kék szeme éberén figyelte a csuklya árnyékából a környéket. Nem csak a létesítmény bejáratait és ablakait mérte föl, de a hozzávezető utcákat, sikátorokat is. A dokk széles főbejárata zárva volt, a rozsdás fémkapura hirdetményt ragasztottak a birodalmiak, tájékoztatva az erre járókat a bizonytalan időre elrendelt vesztégzáról.

– Bemegyünk most, kifizetni az előleget a kapitánynak? – kérdezte Luke, aki mostanáig csöndben poroszkált az öregember mellett, gondolataiba mélyedve.

– Nem. Majd akkor fizetünk, ha beszálltunk. – mondta a Jedi megfontoltan. – Holnap reggelig még bármi közbejöhethet és nem lenne jó pénz nélkül maradnunk ilyen körülmények között.

– Ez igaz! – ismerte föl megkésve a fiatalember.

– Nézzük meg a másik bejáratot is. – tanácsolta Kenobi, folytatva körsétáját a lassan árnyékba boruló utcákon. – Szeretnék sötétedésig visszaérni a szállásunkra. Mos Eisleyben nem okos dolog éjszaka az utcán mászkálni.

Menet közben az egykori tábornok – mintha csak véletlenül tenné – úgy került meg egy nagy, kék fejfel felszerelt WED–9–M1 típusú, láncalpakon araszó Treadwell javító droidot, hogy közben rövid pillantást vethessen a hátuk mögé. Korábbi rossz sejtelméi felerősödtek, ahogy az erő által letapogatta környezetét, érzékelve a rájuk irányuló

megkülönböztetett figyelmet. Noha nem látott senkit a járókelők közt, mégis pontosan tudta, hogy nincsenek egyedül.

– Valaki követ minket. Ne fordulj meg. Csak menj tovább, nyugodtan! – utasította a meglepetten bámuló Skywalker, aki az utolsó pillanatban észbe kapott és nem kezdett el hátrafelé nézelődni.

– Császáriak?

– Nem hinném. – suttogta fejét lehajtva Ben. – Idegen a jelenléte. Azóta érzem, hogy eljöttünk a jármű kereskedéstől. Biztos egy tolvaj vagy útonálló, aki látta, hogy eladtuk a siklódat. Így most joggal feltételezi, hogy sok pénz van nálunk.

– Gondolja, hogy megpróbál kirabolni minket a nyílt utcán? – Luke keze önkéntelenül is az övének függő fénykardjára csúszott, az egyetlen fegyverére, amivel megvédeheti magát, ha bajba kerülne.

– Talán igen, talán nem. Az is lehet, hogy csak megnézi, hová tartunk és majd éjszaka fog ránk törni a cimboráival. Mielőbb le kell ráznunk.

– Jó. És hogy csináljuk...? – a fiú máris kezdte magát egy izgalmas kalandfilm szereplőjének érezni, bár a valóság korántsem volt olyan szórakoztató, mint azok a holofilmek, amiket az elmúlt években látott.

– Keresünk egy zsúfolt kocsmát valahol a belvárosban. Bemegyünk és a hátsó kijáraton át távozzunk. – mosolygott rá Kenobi, átérezve a fiatalember izalmát.

– Rendben.

Skywalker valamelyest megkönnyebbült a triviális javaslat hallatán. Ez mindenesetre biztonságosabb megoldás, mint a filmekben gyakorta előforduló módon bevárni és látványosan elintézni az üldözőket.

A dokk környékét elhagyva megszorozták lépteiket, majd elhaladva egy hengeres toronyház mellett, átvágtak a forgalmas körúton és meg sem álltak a Kerner térig. Itt az öreg intésére betértek az egyik népszerű szórakozóhelyre, ami némileg hasonlított Chalmun kávéházához, csak jóval tágasabb és zsúfoltabb volt. Átverekedtek magukat a tolongó vendégseregen, megkérdezték az egyik twi'lek fajú, csinos pincéernőtől, merre van a hátsó kijárat, majd haladéktalanul elhagyták a zajos csehót. Egy szűk sikátorba jutottak, ahonnan kanyargós út vezetett el a közeli dokk mellett a Belső körúthoz.

– Azt hiszem leráztuk. – jelentette ki ekkor a Jedi mester megkönnyebbülten. – Már nem érzem a jelenlétét.

– Ezt a dolgot... a megérzéssel... én is szeretném megtanulni! – közölte vele Luke sóvárogva. A gondolat, hogy egyszer majd ő is képes lesz ilyen trükkökre, egészen felvillanyozta.

– Úgy lesz, fiam. – veregette vállon atyaián Kenobi. – Ha az erő is úgy akarja.

Az árnyékok már egészen megnyúltak körülöttük, ahogy a napok egymás után a horizont alá buktak nyugaton, így megszorozták lépteiket a forgalmas utcákon.

* * *

Állig felfegyverzett gárdisták haladtak végig, kimért léptekkel a szűk sikátorban, időnként fürkész pillantásokat vetve a nyomorúságos bódékban kétes eredetű árukat kínáló, sötét ruhás alakokra. Errefelé, Mos Eisley belső fertályain magasak voltak és szorosan egymáshoz simultak a házfalak, amiktől a sikátor már-már alagútnak hatott.

Senki se mert mérgesen visszanézni a rohamosztigosokra és senki sem szitkozódott vagy kiáltott ocsmányságokat utánuk. A páncélos alakokból valósággal sugárzott a császárság mindenhatósága. Kézifegyvereik csöve fenyegetően meredt előre, készen a harcra. Körös-körül az emberek, más fajú lények és a gépek gyorsan behúzódtak előlük a szétszórt szeméttől bűzlő kapualjakba. A különféle tartályok, konténerek és elszállításra

váró hulladékhalmok között ácsorogva a helybeliek információkat, használati tárgyakat és élvezeti cikkeket adtak–vettek, valamint kétes ügyleteket bonyolítottak le a katonák háta mögött.

Forró szél söpört végig a sikátoron, ahogy közeledett az este. A rohamgárdisták erre ösztönösen szorosabbra zárták az alakzatot. Katonás mozgásuk leple mögött valójában iszonyúan féltek az ilyen szűk és zavaros negyedektől, ahol úgy tenyészett a bűn, mint szemétdombon a bársonylegyek. A többségük most járt életében először a Tatuinon és a hivatalos eligazításon kapott információkon kívül nem sokat tudtak még a helyi viszonyokról. A régebb óta itt szolgáló társaik viszont hamar felvilágosították őket a laktanyában, csupa rémisztő történetet mesélve az újonnan jötteknek, amit azok hittek is, meg nem is. A seregben mindig is divat volt az ugratás, nagyot mondás és a zöldfűlűek szívatása. De amivel ezek a fiatalemberek a járőrútjaikon szembesültek a rossz híré sivatagi városban, az időnként még a legvadabb rémmeséket is felülmúlta.

Az egyik sikátorba érve többször megálltak, hogy sorra ellenőrizzék a kapubejáratokat, de az összes ajtót zárva vagy egyenesen eltorlaszolva találták. Az ingatlantulajdonosok láthatóan tudtak vigyázni az otthonukra és eszük ágában sem volt ajtót nyitni a csöngetésre vagy kopogásra, sőt dörömbölésre, hogy engedjék átkutatni a házukat.

Az őrjáratot kísérő Mark IV. őrszem droid halkan zümmögve röpködött a katonák feje fölött és felderítő szenzoraival folyamatosan pásztázta környezetüket, lehetséges ellenségek, illetve a körözési listán szereplő lények és droidok után kutatva. Majd figyelmeztetően felsípolt, mikor egy homokkal borított piszkos alak, aki ott csoszogott a közelben, valamiért eszelős tirádát zúdított a katonákra és kurta karjait lengette feléjük. A legközelebb álló rohamosztagos egy darabig nézte a jawát, aztán lélekben vállat rándítva megcsóválta fejét, mit sem értve zavaros mondókájából. Majd sietve továbbment a sikátorban, nehogy lemaradjon a társaitól.

Alighogy eltűntek, az egyik ajtó, melyen hiába dörömböltek, résnyire nyílt és egy fémes arc kukucskált ki rajta. Thripio körülnézett, átmenetileg figyelmen kívül hagyva Ben Kenobi utasítását, hogy senkinek se nyisson ajtót, mivel azt hitte, valaki fontos ügyben keresi a lakás tulajdonosát. Az ajtót nem szerelték fel se kémlelőnyílással, se külső kamerával, így nem lehetett tudni, ki dörömbölt rajta olyan hevesen az előbb.

A protokoll droid lába között egy zömök kis hordóforma alak erőlködött, hogy ő is lásson valamit. S közben élénk csipogással figyelmeztette társát arra, hogy nem volna szabad odakint mutatkozniuk.

– Inkább mentem volna Luke gazdával, minthogy veled maradjak! – felelte idegesen Thripio, akinek már kezdett elege lenni az asztroszer okoskodásából. – De hát a parancs az parancs...! Nem egészen értem, mi lehet a baj, de az biztos, hogy te vagy a hibás!

Artu féktelen szemtelenségre ragadtatta magát: vihogó csipogással válaszolt.

– Vigyázz a szádra! – intette a magasabb robot. S mivel a sikátor üresnek bizonyult, gyorsan becsukta a fémajtót.

* * *

Han Solo pontosan tisztában volt vele, mire számíthat azok után, hogy Chalmun kantinjában szitává lőtte Greedót. A hír nyilván percekben belül eljut majd Jabba fülébe és mivel a hutt gengszter épp a városban tartózkodik, gyorsan lépni fog valamit. A kérdés csak az, hogy mit? Újabb bérenceket küld a nyakára vagy egy profi fejvadászt? Esetleg személyesen látogatja meg, kimozdulva kényelmes palotájából? A koréliai fel akart készülni minden eshetőségre. De ehhez előbb beszélnie kellett a társával, hogy őt se ériék meglepetésként a lehetséges fejlemények.

Solo ezért egyenesen a kilencvennégyes dokkba sietett, követve Csubakkát, aki máris megkezdte a csészealj formájú teherúrhajó felkészítését a mielőbbi startra. A vuki nem volt boldog a hírtől, hogy a barátja elintézett egy túlbuzgó fejevadászt. Szerinte most, amikor végre akadt egy pénzes ügyfelük, nagy ostobaság volt felhívni magukra a hatóságok figyelmét, Jabba várható haragjáról nem is beszélve.

Miután megtárgyalták, mit fognak tenni, ha újabb hívatlan látogatóik akadnának, Solo elhagyta a Falcont és felment a hangár főbejárata fölötti irányítófülkébe, megkérdezni az unatkozó ügyeletest, hol találja Ohwun De Maalt, a dokk tulajdonosát? Mielőbb rendezni akarta ugyanis vele a hangár használata miatt fennálló tartozását. Mielőtt a duro esetleg úgy dönt, hogy panaszt nyújt be a kikötői hatóságoknak a napi díj és egyéb költségek megfizetésének elmaradásáért, kiváltva a birodalmiak egészségtelen érdeklődését a csempészhajó és tulajdonosa iránt.

Az ügyeletes rádión utánanézett, hol tartózkodik a főnöke; De Maal épp a nyolcvanhatos dokkban volt és azt üzenté, adja oda nyugodtan a pénzt az emberének. Han fizetett, majd mintegy mellékesen rákérdezett, meddig lesz ügyeletben a fickó? A pasas közölte, hogy sötétedéskor hazamegy és csak reggel jön vissza. A koréliai erre a markába nyomott néhány kreditet, azt a szívességet kérve tőle, ne siessen másnap munkába jönni, mert lehet, hogy Jabba rövidesen meglátogatja a dokkot és nem akar szemtanúkat a várható beszélgetésükhöz. A férfi értett a szóból, elvégre tősgyökeres tatuini volt. Meg se várva szolgálati idejének leteltét, máris szedte a kabátját és gyorsan elhagyta a hangárt. Ha a várost uraló hutt gengszter nem akar szemtanúkat valahol, akkor jobb távol maradni attól a helytől.

Ezután Solo a vukival behúzódott a hangárcsarnok belső fala mentén sorakozó alkóvok egyikébe a leeresztve hagyott rámpával szemben, hogy a számukra előnyös pozícióban várják meg a hívatlan látogatókat. Akik alig tíz perccel később meg is érkeztek, köszönhetően annak, hogy a Desilijic Komplexum néven közismert palota alig egy utcányira feküdt a dokktól.

Először három szedett-vedett öltözetű ember és három Greedóra igen hasonlító rodiai bérenc óvakodott be a hangárba, fegyverét a teherhajóra szegezve. Majd a nyomukban rövidesen felbukkant a talajon nehézkesen csúszó Jabba Desilijic Tiure is. A kövér hutt gengszter láthatóan nem örült neki, hogy kénytelen a dokk bejárata előtt hagyni lebegőszánját, mellyel a városban szokott közlekedni. De a vesztegzár miatt a birodalmiak lezárták és lepecsételték az összes hangár teherbejáratát, a személyi kapukon meg pont nem fért be a járművével. Bosszantó. Akárcsak a hír, hogy Han Solo végzett az egyik fejevadászával. Jabba ezért a biztonság kedvéért magával hozta Boba Fettet is, aki hátulról biztosította a csapatot, nem akarva elsőként a tűzvonalba sétálni azért a számára jelentéktelen összegért, amit a hutt ajánlott a koréliai csempészért.

Mivel a Millennium Falcon tulajdonosa nem bukkant fel jöttükre, a fegyveresek félkörívben elhelyezkedtek a rámpa körül és egyikük óvatosan belesett a fedélzetre, csapdára gyanakodva. Jabba eközben nehézkesen előrébb csúszott és a gyanúsán nagy csend miatt fölöttébb nyugtalanul kémlelte az ütött-kopott burkolatú YT-1300-as teherhajót. Végül megelégtelte a bizonytalanságot és odakiáltott a hajóján bujkáló csempésznek.

– Gyere ki, Solo! Körül vagy véve!

– Ez esetben rossz irányba néznek az urak. – szólalt meg egy hűvös hang a hátuk mögött.

Jabba vaskos nyakát tekerve fürgén megfordult, ami elég figyelemreméltó látvány volt, tekintettel elhújasodott, ráncos bőrű testére. Bérencei meglepetten sarkon perdültek és megpillantották Han Solót meg Csubakkát az egyik alkóvban. A két csempész látszólag nyugodtan álldogált a hangár homokos padlóján, de a koréliai közvetlenül a combjához

szíjazott stukkere fölött tartotta jobbját, készen a harcra. A háttérbe húzódó vuki pedig úgy ölelte magához otromba lézerpuskáját, mint a szeretve dédelgetett feleségét.

– Amint látod, már vártalak, Jabba. – mondta kimérten előrelépve Han.

– Gondoltam, hogy várni fogsz. – ismerte be amaz és egyszerre volt elégedett és riadt, amiért ilyen könnyen sikerült meglepnie őt ennek a két csirkefogónak.

– Nem vagyok az a fajta, aki megszökik. – jegyezte meg higgadtan Solo.

– Megszökni? Ugyan mi elől? – vetette ellene a hutt.

A tény, hogy a koréliai várta őt és meg sem próbált elbújni vagy elmenekülni előle, jobban zavarta, mint ahogy akár magának is bevallotta volna. Valami nem volt itt egészen rendjén, s jobb lesz nem nagyon ugrálni, amíg rá nem jön, hogy mi.

– Han, kicsi fiam, olykor csalódást okozol nekem. Pusztán arra lennék kíváncsi, miért nem fizetted ki a tartozásod... ami pedig már régóta esedékes. És vajon miért kellett olyan csúnyán elintézned szegény Greedót? Hiszen végül is végigcsináltunk mi már ketten egyet-mást.

– Ne fáraszuk egymást, Jabba. – vigyorodott el Solo szorosan összezárt ajkakkal. – Annyi érzés sincs benned, amennyi egy elárvult bacilust felmelegíthetne. Ami pedig Greedót illeti, azért küldted rám, hogy megöljön.

– Ugyan, Han! – tiltakozott meglepettséget színelve a gengszter. – Miért tettem volna ilyet? Hiszed te vagy a legjobb csempész a szakmában! Túl sokat érsz nekem ahhoz, hogy kinyírássalak egy kis adósság miatt. Greedót csak azért küldtem, hogy közvetítse a késedelmeskedésed okozta természetes aggályaimat. Esze ágában sem volt, hogy megöljön.

– Nekem pedig nagyon úgy tűnt. – vonta össze szemöldökét kritikus képpel a kapitány.

– Legközelebb ne küldj hozzám ilyen felbérelt senkiket. Ha dolgod van velem, látogass meg személyesen.

Jabba rosszállóan megcsóválta hatalmas fejét, amitől a tokái is lengeni kezdtek, mintegy műfelháborodása lusta, húsos visszhangjaként cuppogva.

– Han, Han... ha legalább azt a hajórakomány fűszert nem pocsékolta volna el! Hiszen érted... Egyszerűen nem tehetek kivételt senkivel. Hová is jutnék, ha minden pilóta, aki nekem dolgozik, egyszerűen kiborítaná az egész rakományát, mihelyt megpillant egy császári hadihajót? És aztán csak az üres zsebét mutogatná nekem, amikor az ellenértéket kérem tőle? Nem tisztességes üzlet ez. Én tudok nagylelkű és megbocsátó lenni, de nem annyira, hogy csődbe jussak miatta.

Solo lassan odasétált a hutt elé és mintegy véletlenül elvette kezét a pisztolya markolatától. Erre a jelre a bérencek is megnyugodtak és leeresztve sugárvetőiket, türelmesen várták, hogy a főnökük megalkudjon a csempésszel. Ha minden jól megy, ma nem lesz lövöldözés és nem kell a balhé után fáradtságos munkával eltüntetniük a hullákat, meg a vérnyomokat a hangárból, miközben odakint az utcákon marcona rohamosztagosok járőröznek, mindenkibe belekötve. A mai nap folyamán már történt elég zűr Mos Eisleyben ahhoz, hogy senkinek ne legyen kedve további rendbontással magára vonni a hatóságok figyelmét.

– Tudod, olykor még velem is előfordulhat, hogy ellenőrzik a hajómat, Jabba. – magyarázta körülményesen Han, mintha egy amatőrhez beszélne. – Tán azt hitted, azért öntöttem ki azt a fűszert, mert untam már a szagát? Én legalább annyira le akartam szállítani, mint amennyire te meg akartad kapni. De nem volt más választásom.

Megint megjelent az arcán az a kaján mosoly, ami általában jellemezte őt.

– Ahogy magad is mondod, többet érek annál, minthogy kinyíráss. De most akadt egy fuvarom, úgyhogy mindent vissza tudok fizetni, még meg is toldom valamivel. Csak egy kis időre van szükségem. Ha akarod, adok ezret előre, holnap reggel, a többit meg úgy három hét múlva.

A hájas alak láthatóan eltűnődött az ajánlaton, aztán amikor megszólalt, a szavait nem Solóhoz, hanem a lakájaihoz intézte.

– Tegyétek el a stukkereket. – amikor tekintetét a ravasz koréliei felé fordította, ragadozó vigyor jelent meg széles ajkán.

– Han, kisfiam, csakis azért teszem meg neked ezt a szívességet, mert te vagy a legjobb és bizonyára szükségem lesz még rád. Így hát, tekintettel az én nagylelkűségemre és jóságos szívemre, na meg arra a kis pluszra, mondjuk húsz százalékra, megadom neked a kért haladékot. – a gengszter hangja majd szétrobbant a megfeszített önuralomtól.

– Tizenöt, Jabba! Maximum...! – emelte föl kezét tiltakozóan a kapitány.

– Jó, tizenöt százalék. De ha megint csalódást okozol nekem és a sárba tiprod a türelmemet azzal a gúnyos röhögéssel, akkora vérdíjat tűzök ki a fejedre, hogy életed hátralevő részében a közelébe se mehetsz egyetlen civilizált rendszernek se, mert mindegyikben jó néhányan lesznek, akik ismerni fogják az arcod és a neved és tizedannyiért is szívesen kiontanák a beleidet, mint amennyit én ígérek nekik.

– Jabba, te mindig emberséges voltál! – válaszolta tiszteletlenül Solo, láthatóan nem nyugtalankodva a fenyegetés miatt. – Ne félj, kifizetlek. De nem azért, mert fenyegetsz. Hanem mert... örööm lelem benne.

Azzal a koréliei Csubakkával a nyomában elindult a rámpa felé a fegyveres bérencek bámuló pillantásainak kereszttüzeiben.

– Gyerünk! – intett a kísézőinek ingerülten a hutt és azon tűnődött, mennyivel jobban örült volna, ha ezt az öntelt, pimasz alakot inkább szitává löveti az alkudozás helyett.

TIZEDIK FEJEZET

Hosszú volt az út másnap hajnalban Mos Eisley zegzugos utcáin a rejtékhelyről a kilencvennégyes dokkig. Főleg úgy, hogy folyton kerülniük kellett a legszűkebb, kanyargós, félhomályos sikátorokon keresztülágva, újra és újra kitérve a járőröző rohamosztigosok elől. Kenobi javaslatára két csapatra váltak, csökkentendő a lebukás kockázatát. Ha a császáriak két droidot keresnek, akkor egy ember és egy droid talán kevésbé kelti fel a gyanakvásukat. Ezért az öregember ment elől Artúval, Luke pedig nyolc-tíz méterre lemaradva követte Thripióval, úgy téve, mintha nem ismernék egymást. A módszer fényesen bevált, köszönhetően részben a nagy reggeli forgalomnak is, mert egyszer sem állították meg őket igazoltatásra.

Skywalker az indulás előtt megivott méregerős caf ellenére fáradt volt, alig állt a lábán. Nem sokat aludt éjszaka a búvóhelyen, csak forgolódott a padlóra terített köpönyegén, mivel az egyetlen ágyat előzékenyen átengedte a Jedi mesternek. Egész éjjel az elmúlt két napban történteken rágódott, majd a rájuk váró bizonytalan jövő kötötte le nyugtalan elméjét. Vele ellentétben Kenobi olyan békésen szuszogott a szobában, mint akinek semmi gondja nincs az életben.

– Arra van a kilencvennégyes dokk. – mondta Luke a mellette totyogó protokoll robotnak, mikor átvágva az Úrjáró soron, a Külső körút irányába megkerülték a Quebe–Luxfause Systems nagy, henger alakú toronyházát és újra bevették magukat a keskeny sikátorok közé.

Egy időre szem elől tévesztették Bent és Artút, de azok hamarosan megtorpantak az utca közepén, hogy bevárják őket. A Jedi láthatóan nem akart nagyon eltávolodni a fiútól, hogy szükség esetén a segítségére siethessen. Így az utolsó szakaszon már együtt haladtak tovább, kezdve azt hinni, baj nélkül célba érhetnek.

Rövidesen megpillantották a hangárcsarnok magasba tornyosuló, homok barna falát és elindultak mellette a bal oldali utasbejáró irányába. Közben egyikük sem vette észre azt a fekete köpenybe burkolózó, ormányos lényt, aki az egyik beugróban üldögélve türelmesen figyelte a dokk környékét.

Garindan tegnap este szem, illetve szaglószerző elöl tévesztette a két embert, ezért rövid keresgélés után visszatért a kilencvennégyes dokk környékére. Ha nem csal a szimata, jó okkal járták körül a férfiak ezt a hangárt, miután megszabadultak a terepsiklójuktól. A kém ezért besétált az esti szürkületben a járműtelepre és úgy tett, mintha vásárolni akarna. Tüzetesen megvizsgálta a rendszámtábla nélküli X-34-est, a látszat kedvéért alkudozott rá Wiosleával, majd miután leolvasta az alváz sorozatszámát, szó nélkül távozott. A nála lévő adattáblával egy üres kapualjban rákapcsolódott a város vezetékek nélküli komputerhálózatára és belépett a birodalmi közigazgatás egyik oldalára, amin keresztül a magafajta besúgók cserélhettek információkat az összekötőtisztjükkel, biztonságosan, kódolt vonalon. Lekérte a Luke Skywalker terepsiklójáról rendelkezésre álló adatokat, amiket a hírszerzők – némi utánajárást követően – frissen töltöttek fel és meg sem lepődött, mikor egyezett az alvázsorszám. Ezután már csak annyi dolga volt, hogy találjon magának egy jó leshelyet a dokk közelében és türelmesen várjon a szökevények újbóli felbukkanására.

A kubaz volt olyan óvatos, hogy nem értesítette fölfedezéséről a felettesét, mivel csupán sejtette, hogy a keresett személyek vissza fognak térni, bizonyítéka nem volt rá. Nyilván lefizették a hangárban parkoló teherúrhajó kapitányát, hogy vegye őket a fedélzetre és bújtsa el a járőrök elől. Amint feloldják a zárlatot, észrevétlenül távozhatnak a bolygóról. Az a lehetőség meg se fordult Garindan elméjében, hogy esetleg megpróbálnak felszállni és áttörni a birodalmi blokádot. Odafele Mos Eisley azúrkék egén éjjel-nappal járőröztek a TIE vadászok, a Tatuin körüli orbitális pályákon pedig három csillagromboló keringett, uralva a körzetet. Gyakorlatilag kizárt, hogy egy könnyű teherszállító átjusson ennyi hadihajón.

Mikor végül megpillantotta a szakállas öregembert és a csupasz képű parasztfiút, majd kisvártatva a szagukat is megérezte az utcán végigsöprő lágy reggeli szellőben, a kubaz őszintén megkönnyebbült. És lelkesedését csak fokozta, hogy két droid követte a szökevényeket, amik akár azok a gépek is lehetnek, amiket annyira kerestek a birodalmiak. Gondosan megvárta, míg amazok elhaladnak a közelében, majd jócskán lemaradva a nyomukba eredt.

– Ő Csubakka. – mondta Luke a robotoknak, mikor befordultak a hangár utasbejárójához vezető sikátorba és meglátták a nyitott kapuban ácsorgó szőrös óriást. – Beszéled a vukik nyelvét, Thripio?

– Igen, gazdám! Természetesen! – élénkült meg a tolmács droid a hatalmas antropoid láttán. Majd shyriivuk nyelvre váltva üdvözölte a sugárvetővel örködő csempészt.

Csubakka megkönnyebbült, hogy végre megérkeztek az utasok. Már vagy egy órája szobrozott álmosan a bejáratnál és nem tudta, hol késnek ennyit az öreg meg a kölyök? Ha a császáriak időközben lekapcsolták őket, nem lesz semmi a fuvarból és ők itt rekednek a Tatuinon pénz nélkül. Ami – tekintettel a tegnapi alkura Jabbával – nem jelentene semmi jót kettejüknek Solóval. Szőrös mancsával türelmetlenül intve befelé invitálta utasaikat és örült, hogy végre elindulhatnak.

Garindan ezalatt észrevétlenül elsétált az elágazásnál, majd a szemközti kőfal mögé húzódva elővette parányi adóvevőjét. Az anyanyelvén csipogva hívta felettesét, hogy tájékoztassa; hol találják a szökevényeket. Kubaz nyelven nem sokan értettek a Tatuinon, így ha bárki lehallgatja a rádióadását, tolmács nélkül nem sokat fog érteni belőle. Sőt, még tolmáccsal sem, mert a kém olyan szlenget használt, amit csak ő, meg az összekötőtisztje értettek valószínűleg az egész galaxisban. Ez sokkal hatékonyabb módszer bármilyen

titkosításnál és kódolásnál – a Birodalmi Hírszerző Hivatal szerint legalábbis.

A kilencvennégyes dokk – állapította meg Luke, ahogy leértek a lépcsőn a talajba süllyesztett hangárcsarnokba – jószerivel semmiben sem különbözött a többi hasonló létesítménytől Mos Eisleyben. Korábban járt már néhány dokkban itt és más városokban a barátaival, megcsodálni az űrhajókat, így nem okozott számára meglepetést a hely. A kör alakú, felül nyitott építmény régi volt és igen elhanyagolt. Kopott vakolatú falain penészfoltok sötétlettek, a lépcsőfokokat számtalan láb koptatta simává. A bejáratokra és a tetőnyílásra felszerelt taszítómező generátorok ellenére a sivatag homokja mindenhová behatolt valamiképp, leülepedve a padlóra, aminek eltávolítására jó ideje kísérletet sem tettek a hely gazdái.

Noha még sosem hagyta el a Tatuint, Luke mégis sokat tudott az űrrepülésről, mivel fiatal kora óta érdekelte a téma, túl mindazon, amit az iskolában tanítottak neki. Tisztában volt vele, hogy a galaxisban elterjedt legtöbb űrhajó típus három különböző hajtóműrendszerrel van felszerelve. Az egyik az antigravitációs lebegtető, amivel a járművek a bolygók felszíne közelében szoktak manőverezni le és felszállás közben. Ez lényegében az ő terepsiklójában is használt repulzor berendezés nagyobb erejű változata volt. A másik a normál űrben való mozgást lehetővé tevő tolóhajtómű, ami többnyire ionsugaras meghajtást jelent, de akadnak másféle, egzotikusabb módszerek is a tömeggyorsításra. A harmadik pedig a hiperűr hajtómű, amivel a fénynél sebesebb utazás érhető el csillagközi távolságokon. Mindhárom módszernek megvoltak a maga előnyei és hátrányai, ezért kellett őket együttesen alkalmazni az űrhajókon. Ez persze jócskán megbonyolította a szerkezeti kialakítást és sok helyet elfoglalt a fedélzeten, de a gyors helyváltogatásnak ára van. Amit ők most kreditek formájában fognak megfizetni a Millennium Falcon tulajdonosának.

A kilencvennégyes dokkban parkoló ősőreg teherszállító – Luke első benyomása szerint – tökéletesen illett a lepusztult csarnok kopár falaihoz. A csak szépítő túlzással hajónak nevezhető, összevissza horpadozott fémtestet mintha más járművek használhatatlannak ítélte és szemétre dobott lemezeiből és egyéb alkatrészeiből barkácsolták volna össze. Formára leginkább csészealjhoz hasonlított, aminek orrából két szögletes, pilonszerű nyúlvány állt ki, bennük a tájékozódást lehetővé tevő műszerblokkok szerelvényeivel és az elülső védőpajzs generátorokkal. A csonkakúp orrú pilótafülke szokatlan módon jobb oldalt állt ki a hajótestből, mögötte a csatlakozózsilip kerek szája alatt vezetett fel egy keskeny rámpa a fedélzetre. A szürkés színű, helyenként rozsdavörös burkolóelemekkel megfoltozott szerkezet hossza lehetett vagy harmincöt méter, a magassága körülbelül hét-nyolc méter a tetejére szerelt, előrenéző, nagy parabolaantennával együtt. Hét masszív leszállótámon nyugodott a gyéren kivilágított hangár közepén, hasa alatt egy mozgatható kikötői üzemanyagtöltő szivattyú konténerével, aminek tetején vörös figyelmeztető lámpák villogtak, jelezve a rendszer működését.

Csodálkozni csak azon lehet – gondolta Luke, ahogy leesett állal végigmérte a néhol sugárvető lövésnyomokkal díszített koréiai teherhajót –, hogy ez az izé mégsem hullik darabjaira. Próbálta a tragacsot repülés közben elképzelni az űrben, s ettől minden bizorrral idegrohamot kapott volna, ha a helyzetük nem olyan kritikus. De még így is iszonyú volt belegondolni, hogy egészen az Alderaanig kell utazniuk ezzel a szánalmas kinézetű roncskupaccal...

– Micsoda ócska teknő! – dünnyögte végül, nem bírván tovább útját állni kitörő érzelmeinek. – Nem hinném, hogy ez a tragacs kiér a hiperűrbe.

Kenobi bölcsen nem fűzött megjegyzést a dologhoz, csak a csészealj hasa alatt szorgoskodó alakot méregette, aki egy koszos törőronggyal kesztyűs kezében, végre méltóztatott előbújni az utasokat látva.

Vagy természetfölöttien éles volt Solo hallása vagy már hozzászokott ahhoz a reakcióhoz, amit reménybeli utasaiból váltott ki a Millennium Falcon látványa.

– Lehet, hogy nem sok néz ki belőle, de csak úgy ficáncol benne az erő. – ismerte el mosolyogva, ahogy odasétált hozzájuk. – Én magam eszközöltem néhány kisebb módosítást rajta. A repülés mellett a barkácsolás a másik hobbim. A hiperhajtóműve nulla ötös osztályú, szóval a leggyorsabbak közé tartozik a galaxisban.

Skywalker kritikus szemmel méregette a följük tornyosuló szerkezetet, s megpróbálta olyannak elképzelni a gépet, ahogy a büszke tulajdonosa lefestette. Vagy a koréiai volt a legnagyobb hazug az egész galaktikában vagy csakugyan több volt ebben a hajóban, mint amit első pillantásra látni lehetett rajta. A fiúnak megint eszébe jutott az öreg Ben figyelmeztetése, hogy soha ne ítéljen felületes benyomásokból és úgy döntött, hogy a csészealjról és pilótájáról alkotott véleményét megtartja magának, amíg nem látja őket működés közben.

Csubakka egy rövid mordulást követően elsőként sétált föl a leeresztett rámpán, mélyen meggörnyedve, hogy hatalmas termete beférjen a szűkös – teherhajóhoz képest igencsak alul méretezett – nyíláson.

– Ha tényleg sietnek, akkor szálljanak be! Mindjárt befejezem a tankolást és indulhatunk. – intett megjátszott előzékenységgel Solo a feljáró irányába.

Luke szeretett volna kérdezni a fickótól pár dolgot az űrhajó képességeiről, de Kenobi már noszogatta is felfelé a fedélzetre. A robotok kíváncsian nézelődve jöttek utánuk és a maguk nyelvén üdvözölték a bárka hasából kilógó üzemanyagöltő csőhöz visszatérő férfit, aki ügyet sem vetett rájuk.

Skywalker természetesen nem bírta megállni, hogy a fedélzetre lépve gyorsan körbe ne járja a Falcont, miután a vuki dörögve megmutatta nekik a rakteret, ahol lepakolták csomagjaikat. Az YT-1300-as teherhajó belseje épp oly elavult és agyonhasznált volt, mint a külseje alapján várta. A zsilip egy ütközéstompító párnákkal díszített, kerek folyosóra nyílt, ami elkanyarodva elöl a tágas raktérbe vezetett, hátul pedig a gépházhoz. A bal oldali zsilipkamra mögött bújott meg a személyzet kabinja és egy főzőfülke, a raktérből pedig előre lehetett menni több alacsony mennyezetű helyiségbe, ahol az életfenntartó berendezések, a vízforgató rendszer és a légtartályok kaptak helyet. A kívülről nagynak látszó csillaghajó belül igencsak kicsinek tűnt, légtérét különös szagok egyvelege töltötte be, mivel nem működött rajta a légkondicionálás.

Luke végül Kenobit követve előrement a pilótafülkébe, ami egy hosszú folyosó végén lógott ki a csészealj törzséből és négy ülés volt benne. Előttük a konzolon és körben a falakon számtalan műszer, kapcsoló, nyomógomb, kijelző, lámpasor és képernyő várta, hogy a személyzet életre keltse a rendszert. A jó kilátást biztosító transzparacél ablakokon túl ráláttak a hangárra, előre, fölfelé és oldalirányba főként. Az irányítókabint két ezüstszerű szerencsekocka díszítette, amik a plafonra akasztva himbálóztak az orruk előtt, otthonosabbá téve a helyet.

Az utasok kissé meglepődtek, mikor a megtermett Csubakka rutinosan belegyömöszölte magát a jobb oldali pilótaülésbe, amely a Solo által említett módosítások ellenére, valósággal megroggyant a hatalmas súly alatt. A vuki megpöccintett néhány kapcsolókart a feladathoz jócskán túlméretezettnek tűnő, vaskos ujjával. Mindazonáltal hatalmas mancsai imponáló könnyedséggel szánkáztak ide-oda a műszerek fölött.

– Még sosem utaztam az űrben. – jegyezte meg elfogódottan a fiatalember, a masszív szarvkormányt és az üres képernyőket bámulva. – De régóta szerettem volna kipróbálni.

– Mindig van egy első alkalom. – mondta nyugodtan Kenobi, szakavatott szemmel felmérve a pilótafülke műszereit. Szinte el is felejtette már, milyen volt fiatalabb korában rendszeresen a kozmoszban röpködni, a legkülönfélébb űrhajók fedélzetén.

Miután sorra életre keltek a vezérlőpult kontrollfényei, mély hangú dübörgés támadt valahol hátul, a hajó mélyében, ahogy az első tiszt bekapcsolta a repulzor hajtóműveket. A vuki már csak a társa jelzésére várt kintről, hogy leválasztotta és félretolta az üzemanyag utántöltő rendszert, mielőtt beindítaná a felturbózott ionhajtóműveket is.

Előző este alaposan átbeszélték Solóval a felszállás részleteit. Elvégre egy birodalmi blokádot áttörni nem hétköznapi feladat még nekik sem, noha korábban csináltak már ilyen néhányszor. Han úgy vélte, főként a várost oltalmazó légvédelmi ütegektől kell tartaniuk a felszállás után, amik simán lerobbanthatják őket az égből, ha nem a megfelelő pályán távoznak Mos Eisleyből. A pontos iránynak korábban utánanézett a férfi, meghatározva térképén azt az emelkedési szöget is, ami mentén haladva a lehető legtávolabbi takarásban maradhatnak a környező épületek miatt a lövegek elől. A másik problémát az odafent járőröző TIE vadászok és az orbitális pályán keringő csillagrombolók jelentették, de a koréliai úgy vélte, a hajója elég gyors hozzá, hogy ezeket is simán lehagyja.

* * *

A dokk bejárata előtt az utcán türelmesen ácsorgott Garindan, a környéken zajló gyalogos forgalmat szemlélve sötétített szemüvege mögül. A kubaz elégedett volt a munkájával. A felettese értesítette a városban állomásozó birodalmi csapatok parancsnoki központját, majd rádión megígérte neki, ha sikerül elfogni a szökevényeket, jelentős jutalomra számíthat értük.

Egy perc sem telt el, s a sikátorban rémülten szétváltak a járókelők, hogy utat engedjenek egy sietve közeledő hét fős császári rohamosztagnak. Aki nem ismerte a körülményeket, bizonyára meglepődött azon, hogy az osztag egyenesen a rejtélyes ormányos figura felé tart. Garindan bátran eléjük lépett és a rajparancsnok kérdésére heves csipogással válaszolt, a dokk nyitva felejtett bejárata felé hadonászva.

– Merre vannak...? Fegyvereket készenlétbe!

Mod Terrik kapitány szerencsésnek érezte magát, amiért ma reggel pont a városnak ezen részébe indult járőrözni az embereivel. Amennyiben helyesek a parancsnokságtól kapott információk, ebben a dokkban próbálnak elrejtőzni a szökevények, akik miatt le kellett jönniük a Devastatorról. Bár a kubaz csipogásából mit sem értett, a gesztusai és mutogatása egyértelmű volt. Ha sikerül elfogniuk a lázadókat, vége a bevetésnek és rövidesen elhagyhatják ezt az átkozott porfészket, amiből már minden katonájának kezdett nagyon elege lenni. Terrik ezért kibiztosította DLT-19-es nehéz sugárvetőjét és beosztottjaival a nyomában bátran benyomult a hangárba.

* * *

Solo leválasztotta az üzemanyag-töltő csővezetékét a hajó aljáról és épp a zárópanel rögzítésével bajlódott, mikor a dokk bejárata irányából kiáltást hallott:

– Megállni ott a hajónál...! Szökni próbálnak!

Odanézett és döbbsen szembesült a hangárba berontó fél tucat rohamosztagossal, akik fegyvereiket előreszegezve, a parancsnokukat követve azt tették, amihez a legjobban értettek. Habozás nélkül tüzet nyitottak rá és az alapjáraton zümmögő teherszállítóra.

Amint az első tűzvörös lézernyalábok elsüvítettek a koréliai körül, a kapitány úgy ítélte meg a helyzetet: aligha fognak megállni, hogy fesztelen csevegésbe bocsátkozzanak vele, tisztázandó a helyzetet. Így ösztönösen pisztolyt rántott és visszalőtt néhányszor. Lényegében vaktában, hogy fedezékbe kényszerítse a katonákat és időt nyerjen, amíg felrohan a fedélzetre. Körülötte fülsértő csattogással pattogtak le a hajó páncélozott burkolatáról az energiasugarak, felferve a homokot a padlón.

Az alkóvban szabadon álló katonák látván, hogy prédájuk nem tehetetlen, nem is szendereg, hanyatt–homlok fedezék után néztek, behúzódva a közeli műanyag ládák, fémtartályok fedezékébe, illetve visszamenekültek a folyosóra. Ez időt adott Solónak, aki sebesen hátrálva, folyamatosan tüzelve a rámpához rohant és öles léptekkel felvágatott rajta, ordítva figyelmeztetve társát a veszélyre:

– Csubi! Gyorsan a védőpajzsokat! Tűnjünk el innen!

Tudomásulvétellel öblös üvöltés hallatszott a pilótafülkéből. Ám az ablakon kinéző vuki úgy gondolta, társa komoly veszélyben forog, ezért először rajta akart segíteni. Mancsa fürgén lecsapott a konzolra és aktiválta a hajó aljába szerelt terepszaggatót. A BlasTech Ax–108–as sorozatvető leereszkedett a kamrájából, fürgén elfordult és tüzet nyitott a szétszóródó rohamosztagosokra. A hangár zárt terében éktelen zajjal visszhangot verve csapkodtak oda–vissza a lézernyalábok, nagy lyukakat robbantva az épület kőfalába. Törmelék záporozott a császáriakra és csípős füst borította el a környéket. Csubakka nem foglalkozott a pontos célzással, ő is csak azt akarta, hogy az ellenség visszavonuljon és időt adjon nekik a menekülésre.

Solo ezalatt a rámpát tartó hidraulikus emelők viszonylagos védelméből leadott még néhány lövést, majd megelegelve a tűzpárbajt, felrohant a fedélzetre. Bal keze lecsapott a zsilip zárógombjára, mire a csapóajtó gyorsan leereszkedett, a rámpa pedig emelkedni kezdett. A koréliei egyetlen pillanatot sem késlekedve rohant előre, a pilótafülkébe, majdnem elcsúszva a fémpadlón, s menet közben dugta vissza tokjába füstölő DL–44–esét.

– Vészindítás! – kiáltotta közben előre a társának, ahogy a torkán kifért.

– Ezt majd én átveszem! Maga indítsa a hajót! – mondta higgadtan Kenobi az irányítókabinban, s előrehajolva intett a vukinak.

Az antropoid nem habozott. Bízott benne, az öreg Jedi tudja kezelni a csempészhajó fegyverzetét. Így inkább a mielőbbi felszálláshoz szükséges műveletek végrehajtásába kezdett a pulton, folyamatosan bömbölve az anyanyelvén, miközben a császáriakat szidta.

Luke döbbsen figyelte, ahogy Ben rutinos mozdulatokkal megragadja az automata fegyver kapcsolókarjait és a célzó képernyőre meredve, ki se pillantva az ablakon, folyamatosan tüzel a császári gárdistákra. Minden olyan hirtelen történt, hogy a fiú azt se tudta, mit csináljon.

Másodpercekkel később mély hangú dübörgés támadt a hajótestben, ami a vészindítási protokollnak köszönhetően gyorsan üveges repedt fazék hangra váltott, majd fültépő robajjára erősödött. Hátul életre keltek a nagy teljesítményű ionhajtóművek, s lángcsóváik megpörkölték a hangár hátsó falát, kormos foltot hagyva rajta.

– Kapaszkodj, fiam! – mondta emelt hangon Kenobi, előre sejtve, mi következik. Luke ösztönösen megragadta az egyik hátsó ülés támláját, majd inkább beleült, mikor a Falcon megrázkódott és váratlanul fölemelkedett a talajról.

Csubakka nem bajlódott sokat a felszállásra vonatkozó kikötői szabályok betartásával. Egyszerűen feltúrázta a repulzorokat és fél kézzel megrántotta a szarvkormányt, hogy mielőbb kiemelje a csészealját a dokkból. A páncélozott burkolaton még mindig jégesőként kopogtak az energianyalábok és a vuki tartott tőle, hogy a császáriak esetleg lyukat ütnek a hajóba valamelyik komolyabb fegyverükkel. Jobb lesz mihamarább eltűnni a lövonalukból. Minden más ráér utána is.

A teherúrhajó villás orrát megemelve a levegőbe szökkent, amitől a fedélzeten mindenki hanyatt tántorodott. A folyosón előre felé tartó Hannak gyorsan meg kellett kapaszkodnia a fali ütközőpárnákba, nehogy elessen, mivel a gyorsulástompító generátorokat és a mesterséges gravitációt még nem kapcsolták be. Aztán ahogy a bárka átmenetileg egyenesbe jött, fürgén előrevetette magát, hogy mielőbb a pilótafülkébe érjen.

Ahogy a Millennium Falcon korong alakú törzse a hangár kör alakú fala fölé emelkedett és utasai megpillantották odakint Mos Eisley épületeit, Kenobi végre abbahagyta a tüzelést és hátraült Skywalker mellé, utat engedve a fülkébe berontó kapitánynak, aki szabályosan belevetette magát az ülésébe.

– Átveszem! – lihegte kurtán, összpontosított figyelemmel megragadva a kormányművet.

Behemót első tisztje folyamatosan morogva, hörögve fejezte ki véleményét az efféle zűrös felszállásokkal kapcsolatban, melyek nem tesznek jót a hajtóműveknek, sem az ő idegeinek, aztán behúzta a terepszaggyalót és a támlábakat, majd nekilátott feléleszteni a repüléshez szükséges különféle rendszereket.

– Szép kis reggeli búcsúztatás, mondhatom! – dünnyögte fejét csóválva a koréliei.

Enyhén megdöntötte a hajótestet balra és ráadta a tolóerőt, próbálva mielőbb a tervezett felszállási vektoruk irányába fordulni.

– Hé, ti! Kössétek be magatokat gyorsan! Ez rázós lesz!

Ahogy a csészealj dübörgő ionhajtóművekkel elhúzott a hangár fölül, az alján még mindig kopogtak a katonák célzott lövései, akik csalódottan vették tudomásul, hogy prédájuk meglépett az orruk előtt. Időközben az osztag erősítést kapott, egy második járőr alakulat formájában, amely a rohamos gyorsasággal terjedő riadójelzésre sietett a hangárba. Az egyik újonnan jött katona letérdelt a padlón heverő Mod Terrik kapitány mozdulatlan teste mellé, akinek páncélját több nagy energiájú lézersugár égette át. Ám a parancsnok már halott volt, mire a hátára fordította a balszerencsés tisztet.

A második osztag parancsnoka ekkor beleordított a sisakrádiójába:

– Halló, repülésirányítók! A lázadók szökni próbálnak! Küldjenek utánuk mindent, amijük csak van!

Mos Eisleyben ezalatt egyre újabb helyeken hangzott fel a birodalmi csapatokat riadóztató vészjelzés, koncentrikus körökben terjedve kifelé a kilencvennégyes dokktól. Egy közeli sikátorban igazoltatást végző járőrcsapat tagjai akkor hallották meg a városszerte felharsanó riadószirénákat, mikor fejük felett dübörgő hajtóművekkel elhúzott a szökevény teherhajó, nem éppen szokványos pályán haladva. Mielőtt bármelyikük ráemelhetné volna fegyverét, a folyamatosan gyorsuló csészealj máris kívül került a hatókörükön és parányira zsugorodott a tiszta kék égbolton.

* * *

– A pajzsok fent vannak már? – tudakolta Solo a másodpilótájától, a radarképernyőn villogó jelzéseket figyelve. – Két vadászgép tart felénk három óránál!

Csubakka olyan gyorsan dolgozott a műszerpulton, ahogy csak bírt. A vészindítás lényege, hogy előbb elstartolnak és utána kapcsolják be a repüléshez szükséges létfontosságú rendszereket. Ez teszi lehetővé a számukra, hogy a lehető leggyorsabban elmeneküljenek a különféle bolygókról, miközben általában lőnek rájuk. A vuki valamelyest lehiggadva makogott a társának, nem foglalkozva egyelőre a vadászgépekkel.

Han a pályagörbéket méregetve hamar rájött, hogy nem fognak tudni elmenekülni az üldözők előtt. A kikötői lövegek ugyan nem tüzeltek rájuk, de a város fölött járőröző birodalmi harci gépek máris eleresztettek egy-két zöldes fényű sugárnyalábot a csempészhajó irányába. A helyőrség leszállópályájáról pedig két újabb TIE emelkedett föl megkésve, hogy szintén a nyomukba eredjen. Innentől kezdve folyamatos versenyfutásra és heveny tűzharcra számíthatnak egész az ugrási zónáig.

– Tudunk valamiben segíteni? – kérdezte Kenobi a kapitány háta mögötti ülésről.

– Lőttetek már hajóágyúkkal? – szólt vissza feszülten a koréliei. – Van két löveg a Falcon tetején és alján. A főfolyosóról nyílik az összekötőakna, amin át odamászhattok

hozzájuk. Tegyétek hasznossá magatokat és tartsátok távol a vadászgépeket!

– Rendben! Gyere, Luke!

Az öregember nehézkesen fölállt, dacolva a fedélzet rázkódásával és a gyorsulással, de csak addig, míg a vukinak végre jutott ideje bekapcsolni a tömegtehetetlenséget csillapító mezőgenerátorokat is. Onnantól kezdve már könnyebben mozoghattak a hajóban. A fiú és a Jedi elhagyták a pilótafülkét. Amint a két csempész magára maradt, Solo vetett egy fanyar pillantást a társára és fejét csóválta a történetek miatt.

– Most az egyszer jól a közepébe nyúltunk, mi? Valakinek nagyon a bögyében lehetnek az utasaink. Próbáld távol tartani a vadászokat, amíg összedobok egy programot a hiperűr ugráshoz. És állítsd a pajzsokat maximális hátrítószögbe.

Csubakka válaszul úgy morgott és hörgött, akár egy rosszul beállított terepsikló motorja. Majd átvette a kormányzást, amíg a kapitány oldalra fordulva ténykedni kezdett a navigációs számítógép megkopott billentyűzetén.

A Millennium Falcon tatján és hasán elhelyezett vevők tisztán mutatták alattuk a Tatuin homok sárga felszínének szabálytalan alakzatait, ahogy még mindig egyre gyorsulva emelkedni kezdtek a világűr felé, miután kijutottak a kikötői lövegtoronyok hatósugarából. A nyomukba szegődött két császári vadászgép eközben meredek elfogópályára állt mögöttük és most már folyamatosan tüzeltek rájuk. Igaz, előtte a rend kedvéért többször is felszólították őket rádión a megadásra és a visszafordulásra. Han válasz helyett egyszerűen kikapcsolta az adóvevőt, hogy ne zavarja a szövegelésük és a rázkódással, valamint a csészealj billegésével mit sem törődve próbált a feladatára koncentrálni.

– Én megyek a felső löveghez! – mondta ezalatt a folyosón Kenobi, elsőként lépve a függőleges járatba, melyben létra vezetett a Falcon tetejére, illetve aljára.

Ahogy Luke mászni kezdett lefelé, félúton csodálkozva észlelte a mesterséges gravitációs tér elfordulását, amitől kissé meglódult a gyomra. Ennek köszönhetően az üvegfalú kabinba érve derékszögben ülhetett le a tüzerállásba a fedélzethez képest. Előtte egy célzóképernyővel felszerelt irányítókar állt ki a padlóból, melyre valaki egy vezetékes kommunikátort akasztott. A fiú ezt gyorsan a fejére igazította, majd becsatolta magát a forgószékbe és kinézett a transzparacél ablaktáblákon túli tájra.

Sose repült még ilyen magasan a Tatuin ragyás felszíne fölött. Ahogy a teherhajó meredek emelkedésbe kezdve átsüvített a légkörön, fokozatosan kivehetővé vált a bolygó görbültsége. Lefelé bámulva még éppen ki tudta venni Mos Eisley területét és a környező hegláncokat, aztán már csak a sivatag elmosódó sárgásbarnája látszott a távolban.

Zöldes fényű csíkok villantak el a közelben, amiből a srác hamar rájött, hogy a pillanat nem alkalmas az önfeledt nézelődésre. Kapkodva szemügyre vette a vezérlőkormányra szerelt kallantyúkat, próbálva kitalálni, hogy működik az ablakon túl felfüggesztett AG–2G típusú quad lézerágyú. Főkapcsoló itt, tűzkioldó ott... jószágos ég! Hányszor tüzelt már ilyen fegyverrel – álmában! Csakhogy ez most a valóság volt és csupán másodpercei maradtak arra, hogy villámgyorsan megtanulja kezelni az egyébként igen egyszerű felépítésű rendszert.

Ahogy bekapcsolta a löveget és próbaképp elfordította a szarvkormányt, odakint az ágyú hidraulikus tartókarra szerelt törzse függően elmozdult és dacolva a süvítő széllel, ide–oda pásztázni kezdett a levegőben. Nem sok holtjátéka van – állapította meg a fiatalember ösztönösen. Majd keresni kezdte a mozgásátviteli rendszer szabályzóját, amivel szükség esetén finomítani lehet az ágyú vezérlésén, a különböző célokhoz igazodva.

– Luke! Hallasz? – kiáltott át neki az alagúton keresztül a Jedi mester.

– Igen? – fordult hátra izgatottan a srác.

– Kapcsold be a fülesed, hogy beszélni tudjunk egymással! – figyelmeztette Kenobi, a fejére illesztett készülékre mutatva.

– Ja! Máris!

Skywalker megkereste a fülke falába épített kommunikátor kapcsolóját.

– Itt vagyok! Hallotok engem?

– Felülről támadnak! Hat óránál! – közölte kissé nyugtalanul az öregember. Majd habozás nélkül tüzet nyitott a felső ágyúval a TIE vadászokra. A négy csövű löveg dübörögve okádta magából a narancsvörös energiasugarakat valahová hátrafelé. Az általa okozott finom rezgést az egész fedélzeten érezni lehetett.

Luke a jelzett irányba fordította fegyverét, de egyelőre semmit sem látott a kékesfehér derengésben. A célzóképernyője is üresen ragyogott előtte.

– Nem látom őket!

– Mindjárt fogod! – figyelmeztette Ben, rövid szünetet tartva a lövöldözésben.

A következő pillanatban felbukkant a Falcon mögött az egyik harci gép, ami megelégedve a törzse felé nyújtózó fénysugarakat, módosította pályáját, hogy alulról közelítsen a rozoga csempészbárkához. Luke gyorsan irányba fordította a Dennia-löveget, ujjá rásimult az elsütő billentyűre. Aztán lenyűgözve figyelte, ahogy a rövid fémcsövek kettesével hátracsúszva okádni kezdik magukból a koncentrált energiát. Persze nem találta el a távolban imbolygó célpontot, de legalább tudatta az üldözőkkel, hogy ő sem ül ölbe tett kézzel tétlenkedve.

A vadászgépek most már folyamatosan lőtték a csészealjait, s találataik megremegtették a burkolatát, ahogy a védőpajzsok széteszlatták és elnyelték a becsapódó energiát, megóvva a járművet a sérüléstől. Skywalker tudott annyit a TIE vadászok felépítéséről és fedélzeti fegyvereiről, hogy tisztában legyen az általuk jelentett veszéllyel. A tény, hogy a császáriak képtelenek voltak átlőni a Falcon védőpajzsán, arra utalt, a kapitánya tényleg nem beszélt a levegőbe a módosításokat illetően. Egy szabvány felszereltségű teherszállító pajzsai már régen átszakadtak és leváltak volna ekkora tűzerőtől, a csempészbárka azonban simán kibírta az ismétlődő találatokat. És persze a hadihajókra méretezett Dennia-lövegek sem tartoztak hozzá az YT-1300-asok szabvány felszereltségéhez.

Valami villant a teherhajó mögött, jócskán kívül a fiú látómezején, majd füstcsíkot húzó törmelékek hullottak alá nagy ívű pályán a felső légkörbe. A hajtóművek dübörgésétől és az ágyúk csattogó zaja miatt nem lehetett hallani a robbanást a megritkuló atmoszférában.

– Egyet elkaptam! – jelentette megkönnyebbülten Kenobi. – Luke, a másik feléd oldalazik!

– Már látom!

A fiatalember nagy levegőt véve célzott és tüzelt az éppen csak felbukkanó TIE vadászra, ám ismét elhibázta. A könnyű harci gép bonyolult kitérő manőverbe kezdett, tisztas távolban maradva ellenfelétől és csak elvétve viszonzta a tüzet. Pilótája arra várt, hogy az úrkikötőből felszálló járőrpáros végre csatlakozzon hozzá és együttesen támadhassák meg áldozatukat.

– Gyerünk már! – mormogta türelmetlenül a srác, ahogy újra és újra megpróbálta befogni célpontját, sajnos sikertelenül. Ez egyáltalán nem olyan volt, mint álmaiban vagy az anchorheadi játékterem szimulátorán lövöldözni az ellenségre. Csalódottan szembesült a ténnyel, hogy egyáltalán nem olyan jó tűzér, mint azt korábban képzelte magáról.

– Luke! Engedd, hogy az erő vezesse a kezed! – mondta neki ekkor türelmesen az öregember a kommunikátoron keresztül.

– Azt mégis hogy csináljam? – vágott vissza a fiú ingerülten.

– Ne görcsölj! Csak lazán, könnyedén! – folytatta Kenobi az okítását, tökéletesen alkalmasnak találva a vészterhes pillanatot a Jedi kiképzéshez.

Luke megpróbált engedelmeskedni. Ösztönösen kizárt minden zavaró tényezőt az elméjéből és csak a célzóképernyőn ugráló kis, sárga, stilizált űrhajó rajzra figyelt, próbálva úgy mozgatni a kormányt, hogy az középre kerüljön, a célkeresztbe. Amikor

időnként sikerült egy–egy pillanatra, habozás nélkül megnyomta a tűzkioldót és megszórta ellenfelét lézersugarakkal.

A harmadik próbálkozására végre sikerrel járt. A gömb alakú pilótafülke két oldalára erősített hatszögletű, napelemtáblákkal borított vezérsíkok egyikét sikerült eltrafálnia, leszakítva a szárny tetejéből egy darabot. Ám a TIE zavartalanul repült tovább, immár a világűrben, mert közben körülöttük elfeketedett az ég, ahogy kiléptek a Tatuin atmoszférájából.

Végül a birodalmi pilóta inkább föladta az üldözést, talán az életét féltve, talán mert irányítási problémák adódtak a gépével és bal fordulva levált a sebesen száguldó csempészhajóról. Luke még utána küldött néhány sorozatot búcsúzóul, de csak annyit ért el vele, hogy pár helyen kilyukasztotta a megcsönkült vezérsík alsó részét.

– Majdnem megvolt! – kiáltotta csalódottan, abbahagyva a tüzelést.

Mögöttük a két másik TIE vadász csupán apró pontnak látszott szabad szemmel a bolygó széles korongja előtt. Ezzel a sebességgel emelkedve nem valószínű, hogy utolérik őket és újabb párbajra kerül sor az ugrási zóna elérése előtt.

– Elkergetted a támadót, ez a lényeg! – vigasztalta Kenobi megkönnyebbülten a heves vérmérsékletű tanítványát. – Első alkalommal nem is rossz eredmény!

– Gratulálok, kölyök! – szólalt meg a vonalban hirtelen Solo vidám hangon. – Most már visszamehettek az utastérbe és beköthetitek magatokat!

Luke menetirányba állította lövegét, majd letéve a fülest, izgatottan mászott vissza a fedélzetre a Jedi mesterrel együtt. Életében először vett részt igazi ürcsatában, úgy, hogy az űrben is most járt először. Az élmény annyira felajzotta, hogy hamar megfeledkezett a kudarcáról.

– Legközelebb sikerülni fog! – mondta magabiztosan az öregembernek, aki biztatóan vállon veregette és büszkén rámosolygott az ifjú harcosra.

– Biztos vagyok benne, fiam!

Aztán ahelyett, hogy hátramentek volna az utastérbe a két robothoz, inkább visszatértek a pilótafülkébe, hogy onnan kísérik figyelemmel az ugrási zónáig vezető utat.

A Millennium Falcon meredek szögben távolodott a sivatagos bolygótól. Előttük a világűr feketeségében két szürke holdsarló lebegett a távolban. A Ghomrassen és a Chenini. Jobb felé az egyik tatuini orbitális űrállomás, a Csillag–1 szögletes tömbje látszott a horizont felett lassan elsuhanni. De volt ott még három másik, aprócska pont is, amik sebesen közeledtek a teherhajó pályavonalához különböző irányokból.

Csubakka vette észre elsőként a hivatlan vendégeket. Vaskos mutatójával a radarképernyőre bökött, halk morgással felhívva rájuk Solo figyelmét. A férfi röptében odapillantott, aztán bosszúsan visszafordult a maga műszerfalához.

– Tudom, tudom... valószínűleg az a három csillagromboló, amikről BoShek mesélt a kocsmában. – futólag felnézett a fülkébe betoppanó utasokra és megcsóválta fejét. – Körül akarnak zárni, mielőtt megcsinálhatnánk az ugrást... Mit műveltetek ti ketten, hogy ennyire fontosak vagytok nekik?

– Nem tudod lehagyni őket? – kérdezte gúnyosan Luke, rá se hederítve a pilóta kérdésére. – Mintha valami olyasmit emlegettél volna, hogy gyorsan is tud repülni ez a taliga!

– Vigyázz a nyelvedre, öcskös, mert azon veszed észre magad, hogy hazafelé szállsz! – figyelmeztette ingerülten a koréliei. – Először is túl sokan vannak. De azért talán meg tudunk lépni, ha sikerül elérnünk az ugrási zónát.

A hozzáértő magabiztosságával elmosolyodott, mivel időközben befejezte az első ugrásuk programozását a navigációs számítógépben. A többivel ráér később is foglalkozni, ha már biztonságban lesznek, fényévekre innen és a császáriaktól.

– A hiperűrben nincs az a pilóta, aki követni tudjon egy másik hajót. Meg aztán ismerek egy-két trükköt, amivel le lehet rázni az ilyen állhatatos tapadj–jancsikat. Na hiszen, ha tudom előre, hogy ti ilyen népszerű gyerekek vagytok...!

– Miért? – kérdezte Skywalker fenyegetően. – Akkor talán nem vállaltad volna a fuvart?

– Azt azért nem mondanám! – válaszolta a kapitány, kikerülve a csapdát. – De a fuvardíjat felszámoltam volna, az hét szentség!

Lukenak torkán akadt a visszavágás. Inkább lecsüccsent a hátsó ülésbe Kenobi mellé és ösztönösen arca elé emelte kezét, hogy védje szemét egy szikrázó vörös fénylobbanástól, amely a pilótafülke ablaka előtt ideiglenesen olyan fényessé változtatta a fekete űrt, mint egy csillag felszíne. Ben, Han, sőt még Csubakka is ugyanígy tett, tekintve, hogy a közeli robbanás ereje kis híján túllépte a fototropikus elhárító pajzs fényelnyelő képességét.

– Aha, most kezd a dolog érdekessé válni! – dünyögte Solo blazírtan. – A csillagrombolók tüzet nyitottak ránk. A legközelebbi úgy látom, vadászgépeket indít.

– Mennyi időre van még szüksége az ugrásig? – érdeklődött fesztelenül Kenobi, láthatóan cseppet sem izgatva föl magát azon, hogy bármelyik pillanatban végük lehet.

– Még mindig a Tatuin vonzásterében vagyunk. – jött a higgadt válasz. – Kell néhány perc, amíg a navigációs komputer kiegyenlít és összehoz egy tisztességes ugrást. Megtehetném ugyan, hogy nem törődöm a számítógép véleményével és a bolygó gravitációs teréből próbálok erőltetett ugrást végezni, de a hiperhajtómű minden bizonnyal miszlikre menne és jó eséllyel felrobbannánk. És akkor a hulláitokon kívül még a magaménak mondhatnék egy szép, nagy rakás ócskavasat is a túlvilágon.

– Még néhány perc...? – csúszott ki Luke száján, ahogy elbizonytalanodva a különféle képernyőkre meredt. – Amilyen iramban ezek közelednek...!

– A hiperűrben utazni nem olyan egyszerű, mint zöldséget termesztetni, fiacskám! – gúnyolódott vele Solo, enyhe kitérő manőverbe kezdve, hogy elkerülje a Falconra záporozó sugárnyalábokat és az eléjük vágni próbáló egyik csillagrombolót. – Vagy próbáltál már valaha hiperűr ugrást programozni?

Luke kénytelen–kelletlen megrázta fejét. Hisz annyi mindent nem próbált még ki az életben! S hirtelen úgy érezte, fölöttébb igazságtalan lenne a sorstól, ha most meghalnának vagy fogságba esnének és nem is lenne lehetősége kipróbálni azokat a dolgokat.

– Nem.

– Tudod, ha nincsenek pontos koordinátáink, irányvektorunk, hajtómű kalibrációnk meg pályagörbénk, könnyen beleszaladhatunk egy bolygóba vagy csillagba. Akkor aztán hamar megérkeznénk. Végérvényesen.

Újabb közeli energiarobbanások rázták meg a csészealjat, bár a két pilóta mindent elkövetett, hogy kitérjen előlük. A műszerfal középső részén, elől egy nagy, vörös jelzőfény kezdett villogni.

– Hát ez meg mi? – érdeklődött idegesen Luke.

– Épp most válik le az egyik védőpajzsunk. – tájékoztatta Solo az olyan ember arckifejezésével, aki éppen foghúzás előtt áll. – Jobb lesz, ha becsatoljátok magatokat. Mindjárt megcsináljuk az ugrást. Csúnyán járhatunk, ha pont a legrosszabb pillanatban kapunk egy közeli találatot.

Hátul, az utastérben ezalatt Thripio már szorosan az egyik ülésbe simulva ült, mert fémkarjai jóval erősebben szorították oda, mint bármiféle startheveder. Artu a rácsos fémpadlón ülve szilárdan lecövekelt magát a mágneses rögzítőtálpáival, nehogy felboruljon az úrhajó védőpajzsait ostromló, egyre növekvő erejű energiakitörések okozta folyamatos rázkódástól.

– Vajon okvetlenül muszáj volt eljönni erre az útra? – motyogta maga elé a magas robot kétségbeesetten. – Már–már elfelejtettem, mennyire utálok az űrutazást!

Elöl, a pilótafülkében az egyik pirosan világító lámpa kékre váltott a navigációs számítógép vezérlőpultján. Han már nagyon várta ezt a jelzést, ami tudatta vele, hogy a gravitációs tér vonzereje a kritikus érték alá csökkent, miután kellő mértékben eltávolodtak a bolygótól. Most már nincs akadálya beindítani a hiperhajtóművet.

– Na pucoljunk! – mondta megkönnyebbülten az útitársainak. Azzal a középső konzolon sorakozó nagy, krómozott szabályzókarok egyikét megragadva finoman lefelé rántotta.

Egy berendezés magas frekvenciájú sivítással felnyűszített a pulton, hátulról pedig erősödő dübörgés tudatta a hiperhajtómű működésbe lépését. Odakint a világűr feketeségében hirtelen felfénylettek a távolban pislákoló csillagok, majd fokozatosan megnyúlva vékony csíkokká torzultak a doppler effektus miatt. A Millennium Falcon hiperűr sebességre váltott és egy pillanat alatt eltűnt a nyomában loholó császári hadihajók elől.

* * *

Luke megbabonázva bámulta a szélvédőn túl örvénylő, kavargó, formátlan pacákat, a hiperűr kékes derengését, amit eddig csak filmen látott. Élőben sokkal delejesebb hatást gyakorolt rá az élmény, mint bármilyen térhatású felvétel. Úgy nézett ki a kinti világ előttük, mintha egy felhős alagútban száguldanának iszonyú sebességgel.

– Milyen gyorsan megyünk? – kérdezte halkán, megtörve a pilótafülkére telepedett átmeneti csöndet.

– A hiperűrben nem érvényesek a normál térben megszokott fizikai törvények. – felelte vontatottan Solo, ellenőrizve a különböző kijelzéseket. – De átszámítva a megtett távolságot, körülbelül kétmilliószoros fénysebességgel repesztünk. Remélem ez már elég gyors neked, kölyök!

– Aha! – a fiú pislogva meredt a szemfájdítóan furcsa kétségbe, aztán nagy nehezen elszakította tekintetét a szürreális fényjátéktól.

– Attól tartok, ez után a kis kaland után kénytelen leszek új azonosító szelvényt csináltatni az öreglánynak. – dünnyögte Han, az imént történteiken töprengve. – Már megint. És lehet, hogy új személyazonosság sem ártana nekünk Csubival. Mert az tuti, hogy keresni fognak minket az egész szektorban. Sőt, talán azon túl is.

– Ha kívánja, szólhatok pár szót az érdekében az alderaani kormánynál. – mondta Kenobi kedélyesen. – Ők valószínűleg hajlandók lesznek segíteni.

– Maga nekik dolgozik? Valami kém vagy álruhás arisztokrata? – tudakolta Solo, megfélemlítve a beígért diszkrécióról.

– Úgy emlékszem megállapodtunk, hogy semmi kérdezősködés! – emlékeztette barátságosan az öregember az alkujukra.

– Ja, persze! – sóhajtott fel a pilóta grimaszolva. – De azért jó lenne tudni, miért visszük vásárra a bőrünket a társammal.

– Tizenhétezer kreditért. – felelte tárgyilagosan a Jedi mester, lezártak tekintve a maga részéről a kérdést.

– Mikor érünk az Alderaanra? – tudakolta rövid, kínos szünet után Skywalker.

– Az még odébb van. Most nem megyünk messzire. Mindjárt lefékezünk. – mormolta higgadtan a koréliei, a képernyőn futó visszaszámlálást figyelve.

Néhány másodperccel később a hiperhajtómű hangjában alig észrevehető változás állt be, mire hirtelen eltűnt a kékes derengés, megjelentek a korábban látott fehéres csíkok, aztán összezsugorodva pontokká halványultak. A teherszállító visszatért a normál világűr feketeségébe. Előttük a távolban egy csillag ragyogott, tőle jobbra pedig egy parányi bolygó zöldes árnyalatú sarlója lebegett a kozmoszban.

– Hol vagyunk?

– Az Ooo–temiuk rendszerben. Csak errefelé tudtunk kiugrani a Triellus Kereskedelmi Útvonal mentén, mert a csillagrombolók nagyon megszorítottak. Ráadásul a Tatuin is rossz pozícióban volt az Arkanishoz képest, a napok takarásában. – magyarázta a kapitány, tágas körívben megfordítva az űrhajót. – De így legalább azt fogják hinni, hogy a Hutt Űr felé tartunk.

Amint új irányba álltak, átadta a kormányt a vukinak és újfent nekilátott beprogramozni a navigációs számítógépet.

– Sajnos indulás előtt nem tudtam teljesen feltankolni a hajót és a készleteink is minimálisak. Ezért valahol meg kell állnunk bevásárolni, mielőtt nekivágunk a galaxisnak. Megkaphatnám az előleget?

Kenobi megértően biccentett és ő, meg Luke elővették a pénzüket, kiszámolva a kialakult összeget a kapitánynak. Solo szó nélkül zsebre vágta a tekintélyes kredithalmot, későbbre halasztva a chipek értékének ellenőrzését, majd kiválasztotta következő úti céljukat az atlaszban.

– Hol fogunk feltankolni? – érdeklődött ellazulva székén az öregember.

– A Kemal rendszerben. Nyugis, félreeső hely. És ott nincsenek birodalmiak.

– A Kemal rendszer egy csempésztanya. Úgy hallottam. – kotyogott közbe Skywalker, a jólétesültségét fitogtatva.

– Tényleg? Ezt jó tudni! – vigyorgott rá gúnyos félmosollyal a pilóta. – Akkor pont nekünk való hely lesz!

Beállította a koordinátákat és mivel senkinek sem volt ellenvetése az úti céljuk kapcsán, újra hiperűr sebességre gyorsította a teherhajót.

* * *

A Kemal rendszer gázóriásától biztonságos távolságban jöttek ki másodjára a hiperútból. A pasztellszín felhősávokkal borított égitest körül számos kisebb–nagyobb hold keringett, melyek közül a legnagyobb párás légkörrel rendelkezett és adva voltak felszínén az élethez szükséges körülmények. Beletelt vagy három órába, mire a Millennium Falcon megközelítette a felhős égitestet és orbitális pályára állt körülötte, majd leszállási engedélyt kérve és kapva alámerült a sűrű ködrétegekbe.

A Kemal Állomás néven közismert holdon egy csillagközi szabad kikötő működött, mely kiszolgált az átutazó űrjárókat. A hely gazdasági jelentőségét a óriásbolygó légkörében bányászott tibanna gáznak köszönhette, mivel a kitermelő platformok munkásai rendszeresen átjártak a holdra a szabadságuk alatt, elverni a pénzüket. Az igények kiszolgálására komoly infrastruktúra épült ki az elmúlt évszázadokban az űrkikötő melletti nagyvárosban, ahol szinte bármit kapni lehetett megfelelő összeg ellenében. És az itteniek nem sokat kérdezősködtek a vásárlóktól, sikerük titkának tartva a teljes diszkréciót.

Mindez azt jelentette, hogy Solo úgy landolhatott az űrkikötő egyik, állandóan ködbe burkolózó kifutópályáján, hogy senki sem jött oda hozzájuk átvizsgálni a teherhajót és igazoltatni az utasait. A helyi hatóságok inkább türelmesen megvárták, míg a jövevények jönnek be hozzájuk a kupolás főépületbe. Nem csoda, hogy emiatt az Arkanis szektorban csak úgy emlegették a Kemal Állomást, mint a csempészek, kalózok, bűnözők és lázadók paradicsomát.

Amint elcsendesedtek a hajtóművek, a kapitány fölállt üléséből és hátrament a raktérbe, ellenőrizni a technikai állomáson világító kijelzőket. Úgy találta, nem sérült meg egy rendszer sem a lövöldözés során, noha jó pár találatot kapott a csempészbárka a hátsó fertályára. Ezt követően átvizsgálta az élelmiszer készletet tartalmazó nagy hajóládát és az elülső helyiségben lévő víztartályt, úgy mászkálva fel–alá a fedélzeten, olyan könnyed,

laza járással, amely a tapasztalt úrjárók sajátja.

– Egyedül megyek ki, mert kerülnünk kell a feltűnést. – mondta utasainak, ellenőrizve pisztolyában a töltést. – Jó lenne, ha utólag se tudnák meg a császáriak, hogy itt jártunk. Minél kevesebbet tudnak az útirányukról és a célállomásunkról, annál biztosabb, hogy megérkezve nem futunk bele egy fogadóbizottságba.

– Bölcs előrelátás. – vélekedett Kenobi, letelepedve Thripio mellé a kerek asztalhoz.

Solo a zsiliphez ment és mielőtt kinyitotta volna a páncélajtót, bizalmasan odasúgta még a nyomában caplató társának:

– Tartsd rajtuk a szemed. És ne engedd, hogy elhagyják a hajót!

Csubakka megértően vakkantott és miután a kapitány legyalogolt a rámpán a nyálkás ködbe, csatlakozott az utasokhoz, akik láthatóan tökéletesen elégedettek voltak a pillanatnyi helyzetükkel.

– Olyan könnyűnek érzem magam! – jelentette ki csodálkozva Luke, ahogy próbaképp fölugrott a levegőbe néhányszor, sikeresen beverve fejét a mennyezetbe. – Aúúhh! Jajj...!

– Itt kisebb a gravitáció. Egy holdon vagyunk. – felelte a Jedi mester, az egyik zsákjában turkálva. Elővette kulacsát és ivott pár kortyot a magával hozott vízből.

– Ez a hajó... nem közönséges teherszállító. – állapította meg kobakját dörzsölgetve a srác. Lecsüccsent az öreg mellé, hogy ő is igyon és egyen valamit. A szökésük a Tatuinról és a tűzharc teljesen felajzotta, feledtetve vele korábbi fáradságát, így most igencsak pezsgett benne az energia, no meg a harci kedv.

– Nehézölvegek vannak rajta és megerősített védőpajzsok. És úgy megy, mint egy vadászgép.

– Ez egy csempészhajó. – mondta nyugodtan Kenobi, a technikai állomás előtti forgószerkezetre telepedő vukira pillantva, aki érdeklődve figyelte beszélgetésüket, azt találgatva, vajon kik lehetnek az utasok és miért körözik őket?

– Muszáj, hogy gyors legyen és meg tudja védeni magát a fináncoktól. Úgy érzem, jó választás volt ezzel szökni át a blokádon.

– A belső pörgettyűim még mindig meg vannak bolondulva attól a rázkódástól, amiben a felszállást követően részünk volt. – jegyezte meg az ebédelő embereket szemlélő Thripio teátrálisan. – Remélem ezek után valamivel eseménytelenebb lesz az utunk, gazdám!

– Én is remélem.

Mire befejezték az étkezést és elpakolták a maradékokat az asztalról, szisszenve nyílt a körfolyosón a zsilipajtó. Solo tért vissza, két megrakott műanyag szatyrot cipelve.

– Itt az uzsonna. – adta át a vukinak a terhet. – Máris hozom az üzemanyagot.

– Odakint nem volt semmi gond? – érdeklődött Kenobi, segítve az antropoidnak elpakolni az utazóládákba a különféle tartós élelmiszereket és italos flaskákat.

– Még nem jutott el idáig a hírünk. – felelte magabiztosan a koréliai. – Fogadni mernék, hogy a császáriak most a Piroketen vagy még messzebb keresnek minket. De azért a biztonság kedvéért mindjárt kicseréljük Csubival a transzponder kódunkat és megváltoztatom a külső azonosító szelvényünket is.

Azzal nekilátott fél tucát szürke üzemanyagot hordó felgöngyöztetni a fedélzetre. Csubakka a folyosón átvette tőle a rakományt és könnyedén felkapva a finomított Clouzon-36-tal teli tartályokat, hátravitte őket a gépházba. Végül a kapitány még visszavitte a parkolóba a lebegő targoncát, amin idehozta a terhet, majd az egyik szerszámos ládából elővett egy hosszúkás, könnyűfém táblát, rajta a hajó új vizuális azonosítójával. A hamis lemezt gyorsan kicserélte a Falcon oldalára erősített eredetivel, majd pár perces bütyköléssel hozzáigazította a beépített jeladó azonosítókódját is. Így a továbbiakban Princess of Blood néven fognak átrepülni a fél galaxison. Egy alapos vizsgálatot persze nem állnának ki ezzel, de ideiglenesen megteszi.

Miután végzett a munkájával, Han roppant elégedetten sétált előre a pilótafülkébe, ezúttal minden sietség nélkül felkészítve a hajót az induláshoz. S mire az összes kötelező, ajánlott és szükségtelen ellenőrzést elvégezte, a vuki is átpumpálta az üzemanyagot a Falcon tartályaiba és halkan morogva csatlakozott hozzá.

– Sajnálom, Csubi, de pótalkatrészekre most nem telik. – mondta neki a pilóta türelmesen. – Előbb kapjuk meg a beígért összeget, aztán mindent beszerzünk az Alderaanon. Tudod, hogy nem szeretek előre költekezni.

A kapitány rádión engedélyt kért az irányítástól a felszállásra, majd lassan, finoman fölemelte a csészealjat a kifutó betonjáról és a műszerekre hagyatkozva a vattaszerűen sűrű ködben, elindult a megadott pályán a világűr felé.

Miután elhagyták a Kemalt, újabb órákba telt, míg annyira eltávolodtak a gázóriás gömbjétől, hogy hiperűr sebességre kapcsolhattak, továbbhaladva az Arkanis rendszer felé. Ez az útszakasz sem tartott sokkal tovább, mint az előző. Viszont a szektor közigazgatási központjának számító rendszerbe érve meglepetten szembesültek az intenzív űrhajó forgalommal. Mintha a birodalmi flotta itt tartotta volna a szokásos éves díszfelvonulását. Legalább egy tucat csillagromboló és számos kisebb hadihajó repült tág gyémánt alakzatban a bolygó közelében, megzavarva a civil átmenő forgalmat.

– Mi folyik itt? – kérdezte Luke, aki kíváncsian előrement a pilótafülkébe, megsejlelni az eseményeket.

– Fogalmam sincs. – vallotta be őszintén a koréliai. – Biztos a Vensenor Repülő Akadémia kadétjai parádéznek, készülve a birodalom napjára. Gyakorolják a kötelékrepülést meg ilyesmi. A lényeg, hogy nem érdeklődnek irántunk. Mindjárt ráállítom az öreglányt a Koréliai Hipersávra. Itt már akkora a forgalom, hogy simán elvegyülhetünk benne.

Nem vitte közel a hajót az égitesthez, csak új irányba állt és nekilátott beprogramozni a komputert útjuk következő szakaszára.

– Mennyi idő alatt érünk az Alderaanra? Őszintén szólva azt se tudom, hol van az a bolygó. – mondta Skywalker, kíváncsian odaállva a kapitány széke mögé, hogy figyelje ténykedését.

– Az Alderaan rendszer a Mag Világok közé tartozik. Több, mint negyvenötezer fényévre van innen. Szóval át kell szelnünk hozzá a fél galaxist, hogy odaérjünk. – magyarázta Solo türelmesen az ifjúnak, megsejtve annak tudásszomját. – Egyszer már jártam ott, fiatalabb koromban. Egész kellemes világ, talán túl békés is az én ízlésemnek.

Megmutatta a srácnak a képernyőn az odavezető útvonalat, olyan gyors mozdulatokkal váltogatva a nézeteket és a felbontást a térképen, hogy Luke alig bírta ésszel követni a látványt. De azért megpróbálta, becsületére legyen mondván.

– Most itt vagyunk a Külső Gyűrűben. Az első ugrással elmegyünk a Christophsisig, majd a Radnorhoz, aztán a Mon Gazzához. Utána következik az Algara, a Druckenwell és a New Cov. Innen tovább megyünk a Gamor és Rhommamool rendszereken át a denoni elágazásig. Ez a Belső Gyűrűben van, látod...? Innen a Hydiai Úton megyünk tovább, az Exodeen, Bellassa, Trelle és Fedalle rendszereken át egész a Glithnosig. Aztán már csak egy ugrás az Alderaan. Öt szabvány nap múlva ott is leszünk. A lényeg, hogy nem kell már félnetek a császári barátaitoktól.

– Nem a barátaink. – mondta komoran Skywalker. S hirtelen feltámadó haragjában nem bírta megállni, hogy fel ne világosítsa a koréliai önmagával kapcsolatban.

– A rohamosztigosok két napja lemészárolták a nevelőszüleimet és felgyújtották a farmunkat. Kész csoda volt, hogy megmenekültem.

Solo meghökkenve felnézett rá, aztán fejét csóválva reagált a hírre.

– Sajnálom, kölyök. Nem kérdezem meg, miért tették, elvégre megállapodtunk. Jobb, ha minél kevesebbet tudunk egymásról. A lényeg, hogy most már nem találunk meg. Leráztuk

őket.

Válasz helyett a fiú egyszerűen kiment a pilótafülkéből, hogy utána nézzen, mit csinál Kenobi az utastérben.

– Azért nem kell ennyire hálálkodni! – dünnyögte a kapitány kissé sértődötten. Majd immáron ráérősebben folytatta a navigációs komputer beprogramozását.

Miután percekkel később újra hiperűr sebességre váltottak, Solo hátrament a technikai állomáshoz, ellenőrizni a kiegészítő rendszerek működését, hogy meggyőződjön róla, minden rendesen működik. A fali műszerpulthoz ülve megnyomott egy–egy kapcsolót a konzolon, leolvasta a megjelenő eredményeket a kijelzőkön, végül elégedetten csettintett. A Falcon a megpróbáltatások ellenére remekül muzsikált, köszönhetően a gondos karbantartásnak és a jó beállításoknak.

Amíg ő a munkáját végezte, Csubakka fáradtan letelepedett a kerek asztalhoz, melynek lapját alulról átvilágított, koncentrikus körben elhelyezkedő fekete és fehér négyszögek borították. A dejarik asztal vastag lapjának két szemközti oldalába egy–egy kéken világító lámpasor volt beépítve, alattuk billenőkapcsolókkal a vezérléshez. Némelyik négyzet fölött háromdimenziós, különböző színben kivetített figurák látszottak, ütemesen ismétlődő mozdulatokat téve végtagjaikkal. Olyan távoli bolygók egzotikus lényeiről mintázták őket, amik főként ennek a galaxis szerte népszerű holografikus táblajátéknak köszönhetően váltak ismertté, s nem azért, mert veszélyesek voltak vagy rondák.

A vuki egy darabig csak figyelte az aktuális állást, amit a gép memóriájából hívott elő unaloműzőnek. Szőrös állat lapátnyi tenyerében nyugtatta, hogy felkunkorodott tőle az oldalszakála, s öklömnyi szeme kéken csillogott; valósággal sugárzott belőle az elégedettség.

De csupán addig, amíg Artu Detu oda nem kacsázott az asztalhoz, ki nem nyújtotta egyik karmos végtagját és meg nem bökte az egyik kapcsolót a szélén. Ettől a táblán hirtelen mozgásba jött az egyik tétován ácsorgó figura és a pálya közepére sétált. Csubakka elfogadta a kihívást. Rövid tűnődés után ő is lépett. A szörnye odasétált az ellenfél figurája mellé, az üresen hagyott mezőre, a mancsában tartott furkósbotot lengetve.

– Gondold meg, hogy lépsz, Artu! – tanácsolta az asztalnál ücsörgő Thripio, fejben máris kiszámolva öt lépésre előre az összes lehetséges kombinációt és ezek következményeit.

Az asztroszer magabiztosan fűttenett válaszul és ismét megnyomta az egyik kapcsolót. Erre az egyik távolabbi mezőn álló legnagyobb és legerősebb bábuja dühösen bömbölve megmozdult, odasietett, erős karjait kinyújtva elkapta a betolakodót és fölemelve a táblához csapta. A kisebb lény kimúlt, a győztes diadalüvöltést hallatott.

A vuki rámeredt a megváltozott állásra. Először megdöbbenés, aztán düh ült ki a képére. Felpillantott az asztalról és valami érthetetlen zagyvaságot hadarva, gorombán ráförmedt a békés kis gépezetre. Artu csak csipogással tudott válaszolni, de Thripio nyomban a gyöngébb kifejezőkészséggel megvert cimborája segítségére sietett és vitatkozni kezdett a behemót antropoiddal.

– Igenis szabályosan lépett! Hiába ordibálsz, azzal semmire se mész!

Solo – aki felfigyelt a civakodásra – összeráncolta homlokát és odaszólt nekik a válla fölött:

– Hadd legyen neki igaza. A barátod úgyis előnyben van. Nagyfokú könnyelműség felbosszantani egy vukit.

– Bizonyára igaza van, uram! – ellenkezett Thripio önérzetesen. – De itt az elvről van szó! A sportszerűségről és egymás tiszteletben tartásáról. Vannak bizonyos normák, amelyekhez minden érző lénynek tartania kell magát. Ha valaki eltér ezekről, bármilyen is az ok, ideértve a megfélemlítést is, akkor eljártssa azt a jogát, hogy intelligens lénynek nevezzék.

– Remélem, erről akkor sem feledkeztek meg – felelte Solo gúnyosan –, amikor majd Csubakka darabokra tép téged meg a kis barátodat.

– Emellett azonban – folytatta Thripio anélkül, hogy akár egy pillanatra is kizökkent volna a ritmusból – a mohóság és a mindenáron való előny hajszolása, amikor az ellenfél már a földön fekszik, nyilvánvaló jele a sportszerűség hiányának.

Ezen utóbbi megjegyzés egy sor dühös csiripelést váltott ki Artúból és a két robot hamarosan heves vitába bonyolódott, miközben Csubakka továbbra is hol az egyiknek, hol a másiknak vágott egy-egy újabb érthetetlen sértést a fejéhez, időnként mérgesen hadonászva feléjük az asztalon türelmesen várakozó, átlátszó figurák mögül.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Leia Organának fogalma sem volt, hány napja tart már az utazása a csillagromboló fedélzetén. A börtöncellában meglehetősen egyhangúan telt az idő. Fázott, éhezett, szomjazott, fáradt volt a kialvatlanságtól és szenvedett a hangszóróból áradó borzasztó zajoktól, a kínvallatáson áteső emberek gyötrelmes sikolyaitól. Nem ilyennek képzelte a birodalmi fogságot korábban, az tény. És nem tudta, meddig fogja még bírni a sajátos tortúrát, amely kezdte az örületbe kergetni monoton lelketlenségével.

A kényszerfürdetését követően Vader nem látogatta meg újra és az örök is mellőzték a továbbiakban a puhítását, mintha egyszerűen megfeledkeztek volna róla. A Devastator időnként kilépett a hiperútból, majd pár perc múlva újra ugrott, nyilván több lépésben szelve át a galaxist. A lány nem is sejtette, hová viszik, de abban biztos volt, hogy ott semmi jó nem vár rá.

Más dolga nem lévén, próbálta fejben felépíteni önnön jogi védelmét és különféle nyilatkozatokat fogalmazott meg a vallatóinak, amikben felvázolta a birodalmi szenátorként szerzett keserű tapasztalatait az államapparátus korrupt és felelőtlen működésével kapcsolatban, illetve alaposan megindokolta tetteit. De főként csak önmagát erősítgette ezzel, hogy képes legyen majd elviselni a rá váró fájdalmas véget, amit ez az elnyomó rendszer tartogat neki. Mert az egy pillanatig sem volt kétséges a számára, hogy mártírként fogja bevégezni rövidke életét, a polgárháború egyik áldozataként. Vader nem fogja hagyni, hogy szabadlábra kerüljön és agitáljon ellene, ebben tökéletesen biztos volt.

Aztán egyszer csak vége szakadt az utazásnak. A csillagromboló visszalépett a normál térbe és órákon át manőverezett, haladt valamerre, majd finom zökkenésekkel lassítva megállt. Mivel a gravitációs tér erőssége nem változott meg a fedélzeten, Leia úgy vélte, nem egy égitesten landoltak, hanem egy úrállomáshoz csatlakozott a hadihajó.

Rövidesen nyílt a páncélajtó és két flottagárdista masírozott be rajta.

– A kezét! – parancsolt rá az egyikük, kábítóbilincset tartva a markában.

– Mit akarnak tőlem? – kérdezte bágyadtan a hercegnő, aki nem érezte sürgősnek, hogy engedelmeskedjék. – Hová visznek?

Válasz helyett őrei elkapták a karjait és szó nélkül megbilincseltek a hölgyet. Mivel vonakodott megmozdulni, erővel kirángatták a folyosóra, ahol két fehér páncélos rohamosztagos várta őket.

– Mi van a többi fogollyal? Találkozni akarok a hajóm személyzetével! Látni akarom őket, hogy jól vannak-e?! – mondta a lehető leghivatalosabb hangján Organa, de kísérői nem reagáltak rá.

Taszigálva, lökdösve kikísérték a börtönblokkból, be egy liftbe, majd pár percnyi függőleges, aztán vízszintes utazást követően kiszálltak. Egy hosszú, üres folyosóra jutottak, aminek végén átléptek egy zsilipkapun egy másik összekötő folyosóra. Ennek

oldalain panorámaablakok sorakoztak, így Leia végre vethetett egy pillantást a külvilágra, miután elhagyta a Devastator fedélzetét.

A csillagromboló egy hatalmas űrdokkban állt, aminek kapuja nyitva volt és a fekete világűrre nézett. Tehát tényleg egy űrállomásra hozták – ismerte föl rosszat sejtve. A távolban különféle űrhajók mozogtak lassan, égitestet nem látott.

– Hol vagyunk? – kérdezte őreitől enerváltan.

– A Halálcsillagon. – mondta az egyik férfi tömören, mire a lány megborzongott félelmében. Nem gondolta volna, hogy végül pont itt fog kikötni, a birodalom titkos, mélyűri mozgó harcállomásán, aminek tervrajzaiért ő és a legénysége készek voltak feláldozni magukat.

A dokk oldalában megbújó kikötői fogadóállomáson tucatnyi rohamosztagos, flottagyalogos és műszaki tiszt fogadta őket, akik a munkájukat végezték és látszólag ügyet se vetettek rá. Őrei itt átadták őt két fekete egyenruhás gárdistának, hogy azok kísérik tovább az űrállomáson és visszafordultak a hajójukra.

Leiát ismét beteretelték egy liftbe és majd két órán át utaztak hármasan, szótlanul leülve a falról lehajtható székekre, mire megérkeztek egy börtönblokkba, aminek AA–23 volt az azonosítója a harcbasezés belső térképén. A szigorúan funkcionális helyiség közepén álló vezérlőkonzolok mögött egy fontoskodó tiszt beszélt éppen valakivel a beépített hírközlőn keresztül, majd egyszerűen megszakította a kapcsolatot. Shann Childsen hadnagy érdeklődő pillantásokkal méregette a magas rangú foglyot.

– Szóval ő az a fogoly, akit Vader nagyúr küldött nekünk? Hmm...! Nem tűnik veszélyesnek...! – megnyomott néhány gombot az egyik pulton és intett a háttérben őrködő saját embereinek. – Vigyék a 2187-es zárkába!

Organa elérkezettnek látta az időt, hogy újra megszólaljon, rendes ellátást kérve magának. Követelőzni már meg se próbált, felismerve, hogy parancsolgatással semmire sem megy a smasszereknel.

– Mielőtt bezárnak, kaphatnék valamit enni és inni? Napok óta nem kaptam semmit és már eléggé rosszul vagyok!

– Az a maga baja! – vont vállat flegmán a tiszt, nem törődve a rábízott fogoly egészségével és jólétével.

Két ór végigtaszigálta a botladozó lányt a sokszögletű folyosón és minden további nélkül belökték egy helyiségbe, ahol levették róla a bilincset, mielőtt rázárták volna a vaskos páncélajtót.

Az új cellája szakasztott úgy nézett ki, mint az előző. De itt legalább nem volt hideg és a hangszóróból sem sugároztak mindenféle idegesítő zajokat. A lány megkönnyebbülten feküdt le a kemény priccsre és mivel teljesen kifáradt a hosszú sétától, szinte azon nyomban elaludt.

* * *

A fényezett, koromfekete tárgyalóasztal sem volt lelketlenebb és hajlíthatatlanabb, mint a körülötte ülő hét, igen rosszkedvű császári szenátor és magas rangú katonatiszt. Tagba szakadt biztonsági őrök álltak mozdulatlanul a terem egyetlen bejáratánál, a helyiség és a benne tanácskoztatók fontosságára való tekintettel. Odabent csak az asztalba épített komputer terminálok kijelzői és a falakba rejtett fényforrások árasztottak némi hideg fényt, mivel a közepén álló holografikus vetítógép fekete gömbjét senki sem kapcsolta be. A hét ember közül az egyik legfiatalabb vitte éppen a szót. Viselkedése olyan emberre vallott, aki rövid idő alatt sokra vitte a birodalmi hadseregben, de a módszereit jobb nem firtatni.

Cassio Tagge tábornokban volt némi torz tehetség, bár ez az adottsága csak részben járult hozzá – a családi kapcsolataival mellett –, hogy sikerült ilyen magas pozícióba kerülnie.

Karrierista törekvéseiben legalább ugyanilyen hathatósan mutatkozott néhány egyéb feltűnő képessége, mint például az ékesszólása és gátlástalan törtétele.

Bár az egyenruhája semmivel sem feszült kevésbé makulátlanul rajta, mint bárkié a teremben és a teste is ugyanolyan jól ápolott volt, mint a többieké, a másik hat rosszul lett volna a gondolatra, hogy esetleg meg kell érintenie, akár csak egy kézfogás erejéig is. Valami émelyítő sikamlósság áradt ugyanis belőle, csöppet sem tapinthatóan, inkább csak a lényéből. Ettől függetlenül sokan tisztelték vagy éppen félték tőle, mint a Halálcsillag fedélzetén állomásozó birodalmi katonai kontingens vezetőjétől.

– Én mondom önöknek, Vader ezúttal elvetette a sulykot! – erősködött hevesen a tábornok, a nyomaték kedvéért ökölbe szorítva gesztikuláló jobbját az asztal fölé. – Fogságba ejteni egy birodalmi szenátornőt és megvádolni azzal, hogy a lázadóknak dolgozik...?! Ha ez kiderül, csak olaj lesz a tűzre...! Meglátják, a Sith lovag, akit a császár ültetett a nyakunkra, a végén még a veszünkét okozza! Amíg a harcászis tökéletesen nem működik, sebezhetők vagyunk! Úgy veszem észre, hogy önök közül néhányan még mindig nem fogták föl, milyen jól felszerelt és szervezett a Felkelők Szövetsége. Kitűnő hajóiknál csak a pilótáik és a kémeik jobbak. És ne feledjék: olyan hajtóerő mozgatja őket, amely messze túlszárnyalja a gépek pusztá erejét. Ez az ő perverz, reakciós fanatizmusuk, amivel megpróbálják visszaállítani a régi köztársaság elavult eszméit, visszasírva az egykori zavaros időköt. Mindezek miatt összességében sokkal nagyobb veszélyt jelentenek, mint ahogy önök többségükben gondolják.

A vele szemközt ülő nyalka főtitst, akihez a szavait elsősorban intézte, rögtön megfelelt a vádjaira, élénken vitába szállva vele. Conan Antonio Motti ellentengernagy – a Halálcsillagot kísérő és oltalmazó flotta parancsnokaként – valamivel többet tudott a felkelőkről a kollégáinál, mivel nem egy alkalommal kellett már a hajóinak összecsapniuk az állomást megtámadó lázadó kötelékekkel.

– Lehet, hogy veszélyt jelentenek az ön felszíni csapataira, Tagge tábornok, vagy akár még az én flottámra is, de nem erre a harcászisra! – bökött mutatójával nyomatékosan az asztalra az odakészített pohara mellett, miközben barna szemének fürkész pillantását végighordozta a gyülekezet tagjain. – Még a teljes birodalmi flotta együttes erejével sem lehetne a Halálcsillagot megsemmisíteni, miután kész lesz, higgyék el nekem!

Ezt hallva Tagge két jelenlévő társa a hadseregéből – Moradmin Bast és Trech Molock tábornokok – csak a fejüket csóválták, erős túlzásnak tartva Motti elbizakodottságról árulkodó szavait. Az asztalnál ülő idősebb parancsnokok egyike pedig – Hurst Romodi, a szenátorból lett tábornok –, akinek arcát olyan mély sebhelyek torzították, hogy még a legfejlettebb plasztikai sebészet sem tüntethette volna el őket nyomtalanul, idegesen fészkelődni kezdett a székén. Összenézett a Birodalmi Biztonsági Hivatal képviselő Wullf Yularen ezredessel, mielőtt beleszólt volna a vitába, mintha tőle remélne támogatást megfontolt szavaihoz.

– Én történetesen azon a véleményen vagyok, hogy Vader lovag pontosan tudja, mit kell tennie. A lázadás csak addig tart, amíg azoknak a gyáva férgeknek van egy titkos búvóhelyük, ahol a pilótáik megpihenhetnek és kijavíthatják a gépeiket.

– Sajnálom, hogy ellent kell mondanom önnek, Romodi! – vetette ellene Tagge azonnal, a tőle telhető legválasztékosabb szóhasználattal ecsetelve véleményét. – De szerintem a lázadás mérete és kiterjedtsége már jóval túlhaladt azon, hogy csupán egyetlen titkos bázisra korlátozódjon a katonai erejük. Az elmúlt hetek eseményeit látva azt kell mondanom, hogy a mi harcállomásunk létrehozatalában jóval nagyobb szerepet játszik Tarkin kormányzónak az a törekvése, hogy minél több személyes hatalomra és elismerésre tegyen szert, mint bármiféle ésszerű stratégiai meggondolás az egyre több rendszerben kitörő lázongások megfékezése kapcsán. Egy úrállomással, legyen bármily hatalmas is, nem lehet egyszerre féken tartani egymillió elégedetlenkedő világot. És amíg

mi erre pazaroljuk az erőforrásainkat, addig a lázadók egyre nagyobb befolyásra tesznek szert a szenátusban. Főleg, ha...

Kettős hang akasztotta meg a beszédben: félregördült az ajtó, s a feltároló bejárat két oldalán vigyázzba merevedtek a fekete egyenruhás őrök. Tagge szava elakadt, ahogy arrafelé fordította fejét, a többiekkel együtt.

Két alak lépett be a terembe; amennyire közösek voltak a céljaik, legalább annyira különbözött a megjelenésük. Egyikük sovány, markáns arcú férfi volt, akinek az egész megjelenése és különösen a haja leginkább egy ócska partvisra emlékeztetett, az arckifejezése meg lesben álló ragadozó halra. Wilhuff Tarkin nagymoff – a császárság számos távoli provinciájának kormányzója – valósággal eltörpült Darth Vader mögötte tornyosuló páncélos alakja mellett.

– A birodalmi szenátus kérdését nyugodtan törölhetjük a napirendről, uraim. Az imént értesültem róla, hogy az uralkodó feloszlatta azt a mihaszna testületet. – jelentette be Tarkin elégedett félmosollyal, mire meglepett moraj hallatszott a gyülekezésben.

Tagge – ha nem is megfélemlítve, de mindenesetre letorkolva – lassan visszaereszkedett a székére, miközben a kormányzó lendületes léptekkel a tizenkét személyes tárgyalóasztal túlsó végéhez ment, hogy elfoglalja helyét a számára fenntartott fotelben. Vader egyenletesen szuszogva odaállt melléje; a nagymoff széke mögött tornyosuló robusztus alakja valósággal betöltötte az egész termet. Tarkin egy másodpercre egyenesen Tagge szeme közé nézett, aztán közönyösen elfordította fejét. Ahogy pillantása végigvándorolt az asztalnál ülőkön, borotvaéles mosoly ült ki az ajkára.

– Ezzel eltűnt a régi köztársaság közigazgatási rendszerének utolsó maradványa is. – folytatta fölöttébb elégedetten a történetekkel.

– De hát ez képtelenség! – csattant fel Tagge azonnal. – Hogy fogja a császár ezentúl irányítani és ellenőrizni az államapparátust?

– Talán nem fejeztem ki magam elég világosan. – magyarázta Tarkin körülményeskedve. – Ugyanis a szenátori képviselőket formálisan nem törölték el. Csupán hatályon kívül helyezték... – arcán kiszélesedett a diadalmas mosoly – a lázadók fokozódó tevékenysége miatt elrendelt szükségállapot időtartamára. A tartományi kormányzók ilyenformán teljhatalmat kapnak, gyakorlatilag szabad kezet, hogy belátásuk szerint irányítsák a szektorok ügyeit. Ez lényegében azt jelenti, hogy végre teljes súllyal latba vethetjük a császárság tekintélyét, a helyes útra térítve a jelenleg még vacilláló világokat. Mostantól a félelem fogja fenntartani a birodalom rendjét. A félelem a császári flottától és ettől a harcbázistól!

– És mi lesz a lázadókkal? – érdeklődött Tagge gyakorlatiasan. – Megkaparintották a támaszpont teljes műszaki dokumentációját. Lehetséges, ha valószínűtlen is, hogy hibát találnak benne és ezt kihasználják.

– A műszaki adatokat hamarosan visszaszerezünk! – jelentette ki határozottan Darth Vader. – És amint sikerül...

Tarkin egy könnyed intéssel szabályosan lesöpörte a fekete lovagot, amit aligha kockáztatott volna meg bárki is az asztalnál ülők közül.

– Ugyan, lényegtelen! A lázadók minden támadása a támaszpontunk ellen eleve kudarcra ítéltetett! Függetlenül attól, hogy miféle információk jutottak a kezükbe vagy mekkora katonai erejük van! – jelentette ki teljes magabiztossággal. – Több, mint húsz évi titkos építőmunka után ez az állomás vált a meghatározó erővé a galaxisban. A jövőben minden politikai, gazdasági vagy katonai vita végén a döntő szó ezé a harcbázisé lesz!

Azt már nem tette hozzá, hogy ez a hatalom lényegében az ő kezében összpontosul, mert mindenki tisztában volt a lényeggel. Ahogy azzal is, hogy az uralkodó halála esetén valószínűleg Tarkin fogja átvenni a helyét – hacsak Vader vagy egy másik törtető ebben meg nem akadályozza. Bár a birodalmi vezetés kívülről nézve egységesnek és

összetartónak látszott, a bennfentesek pontosan tudták, milyen komoly hatalmi harcok folynak a háttérben a fontosabb pozíciók megszerzéséért. A Halálcsillag projekt a kormányzó lépése volt a nagy játszmában és egyelőre senki sem tudta, vajon meddig hajlandó elmenni a céljai elérése érdekében, beleértve a katonai puccsot is?

– Így igaz! – helyeselt lelkesen Motti ellentengernagy, tökéletesen értve a Tarkin doktrína lényegét. – Ez a támaszpont az első legyőzhetetlen fegyver a galaxisban! Azt javaslom, mielőbb vessük be!

Az elbizakodottságról árulkodó szavakra válaszul, kissé dorgáló hangon felelt a nagymoff mögött álló fekete lovag, nem osztva a főtiszték kincstári optimizmusát.

– Hiába ily önhittén büszkék a technológiai szörnyszülöttükre! Egy bolygó elpusztítása eltörpül amellett, amire a mindenható erő képes!

– Az erő? – horkant fel gúnyosan Motti. – Ugyan már, Vader lovag! Csak nem gondolja komolyan, hogy megijeszthet minket a boszorkányos trükkjeivel?! Az ön hite ezekben az ősi varázslatokban ugyan mit segített abban, hogy meglegelje az ellopott adatokat? Vagy adott-e önnek olyan látnoki képességet, amivel megtalálja a lázadók titkos erődjét? Ugyan, kérem, tisztára nevetséges, ahogy...

Az ellentengernagynak hirtelen elakadt a hangja, mert Vader közelebb lépett hozzá és könnyedén intett felé a jobbjaival. A következő pillanatban egy láthatatlan erő szorította el a férfi torkát, szó szerint belefojtva a szuszt. Mottinak kiguvadt a szeme meglepetésében és kezét a nyakához kapta, miközben az arca meghökkentő kékes árnyalatot öltött.

– Sérti a fületem ez a hitetlen beszéd. – jegyezte meg szelíden Vader, példát statuálva a nagyképű főtiszttel.

A jelenlévők idegesen figyelték, ahogy a Sith nagyúr demonstrálja előttük az erő feletti hatalmát, miközben áldozata hiába küszködött azért, hogy levegőhöz jusson.

– Elég legyen ebből! – utasította rendre őket néhány pillanattal később szigorúan Tarkin. – Vader, azonnal engedje el! Nincs értelme egymással civakodnunk.

– Ahogy óhajtja. – dünnögte nagy kegyesen a hadúr és vállat vonva visszatért a kormányzó széke mögötti helyére.

Úgy tett, mint akit az egész nem nagyon érdekel, s leeresztette fekete kesztyűs kezét. Motti nyomban elernyedtt ültő helyében és megkönnyebbülten az asztalra borult. Majd mélyeket lélegezve kiegyenesedett székén, a nyakát dörzsölte és a továbbiakban sértett, bizalmatlan pillantását semmi pénzért le nem vette volna a fekete óriásról.

– A marakodás nem visz előre. Vader lovag ki fogja deríteni, hol van a lázadók támaszpontja, mire a mozgó mélyűri harcállomásunk ütőképes lesz. – jelentette ki Tarkin határozottan. – Akkor pedig odamegyünk és megsemmisítő csapást mérünk rájuk, szétzúzva ezt az esztelen lázadást.

– Ahogy a császár kívánja! – tette hozzá figyelmeztető hangsúllyal Vader, nehogy az asztal körül ülő marcona férfiak bármelyike is elfelejtse, ki az igazi úr a birodalomban.

* * *

A börtöncella teljesen kopár volt és egy idő után ugyanolyan kellemetlenül hűvössé vált Leia Organa számára, mint a Devastator zárkája. Masszív fémfalait, a plafonját és padlóját borító acélrácszatot, valamint a minden kényelmet nélkülöző, kemény fekhelyt is matt feketére festették, hogy a rabok minél sötétebben lássák a rájuk váró jövőt. A rácsokon átszűrődő vöröses fehér fény inkább szembántó volt, semmint melengető. Akárcsak a bejárat fölött elhelyezett biztonsági kamera közönyösen ragyogó lencséje, amin keresztül az örök bármikor szemmel tarthatták foglyukat.

A Halálcsillag börtönblokkját szakértő pszichológusok tanácsai alapján alakították ki a tervezői, egyetlen célt tartva szem előtt: a lehető legnyomasztóbb hatást akarták

gyakorolni vele a rabokra. A cella befelé dőlő fémfalai így szinte barlangszerű hatást keltettek a gyér megvilágítás miatt, ahonnan nincs menekvés.

A kényszerű várakozás idegőrlő órái után hirtelen, minden előzmény nélkül felnyílt a vastag páncélajtó, ami az egyetlen kiutat jelenthette volna az odabent heverő törékeny nő számára, ha nem nyomul be rajta két komor képű börtönőr, majd egy fekete vértetbe öltözött, hatalmas alak. Darth Vader fejét lehajtva lépdelt le a tömlőbe vezető lépcsőn, s megtorpanva a helyiség közepén, kifürkészhetetlen pillantást vetett a sarokba húzódó ifjú szenátornőre.

– Most pedig, fenség, szépen elmeséli nekünk, hol van a lázadók támaszpontja! – dörmögte a fekete lovag magabiztos hanghordozással. És várakozóan az ajtónyílás felé fordult, ahonnan erősödő zümmögés hallatszott.

A zaj forrása egy repulzoron lebegő gépezet volt, ami az ajtó két oldalán strázsáló örök vállalai közt lassan berepült a helyiségbe. Az emberi fejnél valamivel nagyobb, fekete fémgömb oldalából hajlékony csápok és ízelt karok serege állt ki, rajtuk pántokkal, fogókkal, különféle szerszámokkal és műszerekkel. Volt köztük elektromos sokkoló, nyúzóké, kauterező csipesz, valamilyen permetezőeszköz, egy jókora fecskendő cserélhető tubusokkal és néhány további furcsa szerkezet, amik rendeltetését csupán sejteni lehetett. Akár egy hatalmas mérges darázs, úgy röppent be a cellába az IT–O vallató droid, érzékelőit nyomban a fogolyra irányítva.

A fehér lepelbe burkolózó hercegnő elakadó lélegzettel, megfélemlítve meredt a közömbös szerkezetre, aminek létezéséről csupán szóbeszédeket hallott korábban. Nem hitte volna, hogy a császáriak tényleg képesek voltak megalkotni egy ilyen szörnyűséget, de a véleménye most egy pillanat alatt megváltozott. Az emberi gonoszságnak úgy tűnik semmi sem szabhat határt a birodalomban.

Vader és az örök kivártak egy másodpercig, talán abban reménykedve, hogy a lány menekülni próbál, a csábítóan nyitva hagyott kijárat felé vetve magát. Ez esetben a smasszereknek jó ürügyet szolgáltatott volna rá, hogy elkapják és a rácsos padlóra teperve eljátszadozzanak vele, mint macska az egérrel. Ám Leia nem mozdult, ki tudja, miben reménykedve.

A következő pillanatban a karvastagságú páncélajtó döngve bezárult. A Sith lovag pedig fenyegetően megindult a nő irányába, hogy megragadja védtelen áldozatát és a vallató droid gondjaira bízza. Leia ösztönösen a cella legtávolabbi sarkába húzódott előre, egészen kicsire összekucorodva, s vékony karjait dacosan összezárva maga előtt, próbálta távol tartani magát a kiborgtól.

– Ezt nem teheti velem! Én a birodalmi szenátus tagja vagyok! – szólalt meg reszketeg hangon, sértett méltósággal tiltakozni próbálva a bánásmód ellen. – Ügyvédet és tisztességes eljárást követelek...!

– Ne aggódjon, fenség! A vallomását rögzítjük! Az uralkodó értesülni fog az árulásáról! – mondta Vader komoran, ahogy erősen megragadta a kiráylány karjait.

Szabályosan kirángatta a hasztalan vonakodó Organát a sarokból és arra kényszerítette, hogy odaálljon a türelmesen lebegő droid elé. Majd a háta mögé húzódva kesztyűs kezét a vállaira tette, nehogy elhúzódhasson a szerkezet elől.

A hercegnőnek torkán akadt a szó a rémülettől. Elég volt rápillantania a karjait felé nyújtó gépezetre ahhoz, hogy felfogja, nincs menekvés. Amitől az első perctől kezdve tartott, bekövetkezik. Meg fogják kínozni, hogy kiszedjék belőle az őket érdeklő információkat. És ebben nem akadályozhatja meg a fogva tartóit semmi. Sem a könyörgése, sem a szenátori rangja, sem a kapcsolatai vagy a nyers ellenállás.

Minden erejét össze kellett szednie, hogy legyűrje a rátörő pánikrohamot, s ura maradjon az elméjének, miközben felmérte reménytelennek tetsző helyzetét. Tekintete megakadt a háttérben várakozó örökön, akik sokkolóbotot és DH–17–es lézerpisztolyt

viseltek a derékszíjukon. Ha meg tudná szerezni az egyiket, talán végezhetne az ellenségeivel. Vagy fejbe lőhetné magát, hogy megmeneküljön a rá váró sanyarú végtől.

Leia az önvédelmi kiképzésének hála azonnal reagált. Teljes erőből ellökte magát Vadertől és kitépve vállát a szorításából, mélyen lebukva kikerülte a droid megkésve utánamozduló karjait. Szabályosan a padlóra vetette magát, fürgén bukfencezett, majd felpattanva lendületből nekiugrott a hozzá közelebb álló őrnök. A megtermett férfit azonban nem érte váratlanul a támadása, mivel számított a fogoly ellenállására. Enfield törzsőrmester ügyesen elkapta ütésre lendülő kezét és erősen megszorította a lány csuklóját. Az ütközéstől mindketten a falnak tántorodtak, s Organa szabad kezével máris az őrnök fegyvere után kapott, élesen felkiáltva fájdalmában.

– Hé! Megállj, te...!

A másik börtönőr a társa segítségére sietett, lefogva a hercegnő karját, mielőtt kiránthatta volna tokjából a stukkert. A küzdelem ezzel eldőlt. Leia hiába rugdalózott és vergődött a markos pribékek szorításában, azok szakszerűen a falhoz nyomták, megakadályozva minden ellenállást. Grenwick káplár a biztonság kedvéért még jól bele is öklözött néhányszor a lány hasába, hogy elvegye kedvét a további harctól, a törzsőrmester pedig lekevert neki egy pofont fekete kesztyűs kezével.

– Fogják le! – parancsolta Vader, higgadtan kimaradva a dulakodásból.

– Engedjenek...! – kiáltotta a lány hevesen, s előre görnyedve a fájdalomtól még mindig küzdeni próbált, de csekélyke ereje kevésnek bizonyult az őrnökkel szemben. – Ááúúhh...!

– Bilincseljék meg és lógassák föl, hogy nyugton maradjon! – szörcsögte fekete maszkján keresztül a Sith lovag elégedetten. – Hiába minden ellenállás, hercegnő! Adja fel és válaszoljon a kérdéseimre! Akkor talán reménykedhet, hogy az uralkodó megkegyelmez önnek!

– Soha! – sziszegte dühösen Organa, miközben az őrnök kíméletlenül a helyiség közepére rángatták. A derékszíjukra erősített szürke dobozokból fémbilincsek kerültek elő, s kattantak hidegen a lány csuklóin.

Leia rémülten tűrte, hogy a felemelt karjainál fogva odabilincseljék a plafonon húzódó acélrácsához. A cella belmagassága miatt a talpa éppen csak leért a padlóra, így kénytelen volt lábujjhegyre állni. Az őrnök értették a dolgukat, mert mielőtt beléjük rúghatott volna, lehajolva elkapták a bokáit és közepes terpeszben hozzábilincseltek a padlórácshoz. Majd elégedett képpel végigmérve tehetetlenül vergődő foglyukat, elhárítottak tőle és karba tett kézzel elhelyezkedtek az ajtó két oldalán.

– Ez esetben viselnie kell a következményeket...! Droid! Tedd a dolgot! – intett Vader az IT–O–nak, átmenetileg a sarokba húzódva, hogy a lebegő szerkezet akadálytalanul megkerülhesse a cella közepén függeszkedő királylányt.

– Mi a parancsa? – kérdezte színtelen géphangon a droid, ahogy följebb emelkedve Leia arca elé manőverezte magát.

A hercegnő elborzadva bámult a fémgömb oldalába épített kamera vörösen csillogó lencséjébe, s ösztönösen megpróbált annyira elhúzódnival tőle, amennyire csak lehet. A bilincsek azonban keményen a csuklóiba vágtak, még úgy is, hogy megragadta láncait, csimpaszkodni próbálva rajtuk. Iszonyúan kiszolgáltatottnak és sebezhetőnek érezte magát ebben a pózban, s bele se mert gondolni, miket művelhet vele hamarosan az előtte lebegő gépezet. Ami a lélektelen viselkedése miatt sokkal jobban megrémítette, mint a szadista fekete lovag vagy az őrnök brutalitása. Mert az legalább emberi volt. De a vallató droidba szándékoltan nem programoztak semmi emberi tulajdonságot.

– Vedd rá, hogy válaszoljon a kérdéseimre! – dörmögte Vader, érezhető elégedettséggel mély hangjában. – Tudni akarom, hol van a lázadók támaszpontja, kik a parancsnokaik, hol bujkál a flottájuk és mely világok támogatják őket...! De bánj vele kíméletesen, hogy végig kihallgatható állapotban maradjon és a felvételeket később felhasználhassuk, ha

szükség lesz rá.

– Értettem. Az első fázissal kezdem.

A robot felkattintott az oldalán egy forgatható lámpát, fehér fényével a fogoly arcába világítva, hogy a készülő felvételen tisztán kivehető legyen minden rezdülése. Majd precízen szemügyre vette páciensét, meghatározva az alany fajtát, nemét, testi adottságait és ruházatának jellemzőit. Ezek alapján döntött a teendőiről, miközben komótosan kinyújtotta áldozata felé ízelt végtagjait.

– Ne! – kiáltotta megrettenve a hercegnő, ahogy próbált oldalirányba húzódni a fémkarok elől, teljességgel hiába.

Az egyik kéz megfogta a nyakát, pántszerűen szorulva torka köré. Épp csak annyira erősen, hogy kapjon tőle levegőt, de azért kényelmetlen legyen a jéghideg érintése. Két másik végtag pedig a csupasz karjait kapta el a könyökhajlat alatt, amikről időközben a válláig csúszott hófehér ujjasa. A droid szabályosan rögzítette magát áldozatához, majd nem törődve a lány ösztönös vergődésével, egyik hajlékony csápjával apró tapadókorongokat helyezett el a bőre fedetlen részein. A halántékán kétoldalt és a csuklóin az ütőereinél. A beléjük épített szenzorok rádiós kapcsolaton keresztül továbbították a robot gépagyába a szerves lény fontosabb életfunkcióit.

– Eressz el...! Ezt nem teheted velem...! – nyögte Leia elfúló lélegzettel, parancsolni próbálva a szerkezetnek.

A gép válaszul – minden átmenet nélkül – égető erejű elektromos áramot vezetett a testébe a három fémfogóján keresztül. A hercegnő felnyögött meglepetésében, s hevesen remegni kezdett a rátörő fájdalomtól. Kis híján felsikoltott kínjában, ahogy fogai összekoccantak rázkódás közben. Az áram végigszánguldott a karjain, a testen keresztül egyrészt fel a plafonba, másrészt le a padlóba és görcsbe rántotta izmait.

A sokkolás hosszú másodpercekig tartott, ráadásul egyre erősebb lett, ahogy a droid precízen beállította az optimálisnak vélt feszültséget az alany életjelei alapján. Végül Leia nyöszörögni kezdett, elakadó lélegzettel kínlódva a gépezet szorításában. Úgy érezte, menten megáll a szíve és elevenen elég az idegeit perzselő elviselhetetlen gyötrelemtől. Még sosem érezte magát ennyire tehetetlennek és védtelennek. Végül nem bírta tovább visszatartani a levegőt és elkínzott sikoly szakadt fel a torkából, visszhangot verve a kopár fémfalak között.

A robot észlelte a szív működésében beálló apró zavart, mert félbehagyta a sokkolását és türelmesen várt egy kicsit, míg a hercegnő befejezte a zihálást és elernyed. Akkor megismételte a műveletet, újabb adag nagy feszültségű áramot küldve áldozatába.

– Neee...! – sikoltott fel egy idő után Leia önkéntelenül.

Görcsösen vergődött pózában, szabadulni próbálva láncáiból. A bilincsek máris felsértették a bőrét és belevájtak a húzába. Azt hitte, menten leszakad a keze, olyan erővel rángatta magát, de hiába.

Nem hitte volna, hogy létezik ekkora fájdalom, mivel korábban még sosem volt része ilyesmiben. Sőt, hasonlóban sem. Az előtte lebegő gépezet közömbössége az emberi szenvedés iránt mélyen elborzasztotta. Ugyanakkor pontosan tudta, bármi történjék is, nem hagyhatja, hogy megtörjék az akaratát és szóra bírják a vallatói. A végsőig küzdenie kell, a családjá és a Felkelők Szövetsége érdekében, hogy megkímélje őket attól a sorstól, amit nekik szántak a császár lelketlen talpnyalói. Inkább magával viszi a sírba a lázadással kapcsolatos összes fontos információt és lesz belőle mártír, minthogy árulóvá legyen. Mostantól csak ez számít. Ellenállni a végsőig, míg az elkerülhetetlen halál pontot nem tesz ennek a rémálomnak a végére.

– Nincs értelme tovább hallgatnia, hercegnő! – mondta ekkor mélyen zengő hangján Vader, mintha pontosan tudná, mi jár a fogoly fejében. Karba tett kézzel figyelte oldalról az áramtól rángó lány eltorzult arcát és roppant elégedettségnek tűnt.

– Mondjon el mindent a lázadókról! Akkor megkímélem a fölösleges szenvedéstől!

A fekete lovag ezúttal behízelt tónusban beszélt, mintha picit is együtt érezne a nővel e pillanatban. Leia azonban nem figyelt rá, mert megszűnt körülötte a világ. Lehunyta szemét, ne vakítsa el a vallató droid lámpájának metsző fénye és megpróbált teljesen magába zárkózni.

Csak nyugalom. Nem lesz semmi baj. Tudom, hogy nagyon fáj, de ki kell bírnom. A testemet gyötörhetik, megalázzhatják, de a lelkemhez nem férhetnek hozzá. A fájdalomtól el lehet zárkózni, megfelelő koncentrációval és önfegyelemmel. Gondolj valami másra, valami kellemesre. Egy lány nyári szellőre például az Alderaanon, a palota kertjében. Körülöttem illatozó virágok. Röpködő színes pillangók. A kriintölgyfák lombjai közt csicssergő madarak...

A vallatógép kisvártatva észlelte reakcióját, mert taktikát változtatott. Kinyújtotta lefelé egyik hajlékony csápját és a végére szerelt homorú fémpántot áldozata combjai közé nyomta. Majd könyörtelenül égető erejű villamos áramot vezetett a lány ágyékába. Hiába volt rajta ruha, nem védte meg az ívkisüléstől, ami átütve a vékony szöveten, könyörtelenül belemart a legérzékenyebb ponton.

Leia úgy sikoltott az elviselhetetlen fájdalomtól, ahogy csak bírt. A virágoskert naiv illúziója nyomban szertefoszlott, hogy átadja helyét a könyörtelen valóságnak. Ez most sokkal rosszabb volt, mint az előző sokkolás és jóval tovább tartott. Szinte az örökkévalóságig, pedig csak egy perc volt talán. S hiába próbálta görcsösen összeszorítani lábait, hogy száműzze az altestét átjáró borzalmas kínt, a bokáit fogva tartó láncok megakadályozták ebben.

Végül nem bírta tovább szusszal és egy időre abbahagyta az éktelen sivalkodást, bár a torkából továbbra is rémült nyüszítések törtek elő a rettenetes kín miatt, amit korábban el sem tudott volna képzelni. Mintha lángok perzselnék a bőrét, belekapva érzékeny húsába, végignyaldosva idegszárait és tüzes lándzsaként hatolva remegő ágyékába.

Tudta, hogy rossz lesz, de azt nem, hogy ennyire! Ez elviselhetetlen! Fejezzék már be! Lehunyt szemmel imádkozni kezdett, hogy megálljon a szíve és most azonnal meghaljon. A vallató droid azonban értette a dolgát, mert a szenzorain keresztül folyamatosan figyelte minden rezdülését és időben leállította a kezelést, amint túl szabálytalanná vált a nő pulzusa.

Ám hiába maradt abba a sokkolás, az utóhatása továbbra is ott bizsergett a lány bőrén és mélyen a testébe hatolt, egész a csontjaiig. Tűz égett az ereiben, gyöngécske izmaiban és egészen elborította, megállíthatatlanul. Csak azért nem csinálta össze magát fájdalmában, mert a belei rég üresek voltak a napok óta tartó éheztetésnek és folyadékmegvonásnak köszönhetően. Kapkodnia kellett a levegőt, hogy meg ne fulladjon a testét eluraló önkéntelen rángások közepette. Kezeit erősen ökölbe szorította, repedezett körmei mélyen a tenyerébe vágtak. S csupán ekkor vette észre, hogy valami nedves folyik végig az arcán. A saját könnyei.

– Az ön kedvéért a leggyengébb fokozattal kezdtem, mert nem akarom, hogy maradandó károsodást szenvedjen! – állította Vader közönyös tárgyilagossággal. – De ha tovább makacskodik, kénytelen leszek durvább módszerekhez folyamodni!

A fekete lovag hangja valahonnan nagyon messziről hatolt el Leiához, az agyát elborító rémület és fájdalom sűrű kódén át. Kinyitotta könnyáztatta szemét, hunyorogva a lámpafényben és idegesen fészkelődött a droid szorításában. Hogy lehetne innen megszökni?

– Semmit sem fog kisedni belőlem az ócska játékszerével! – mondta remegő szájszállal a háttérben várakozó sötét alaknak. Bár maga sem hitte igazán, hogy képes lenne sokáig ellenállni a további kínzásnak.

– Dehogynem, Organa hercegnő! – dörmögte magabiztosan Vader, megérezve az áldozatából áradó eszelős félelmet. – Mindent el fog mondani nekem, amit csak tudni akarok...! Sőt, még annál is többet...! Aztán ha végeztünk, a gép szépen kiégeti az agyát, hogy önálló akarat nélküli, engedelmes báb legyen magából. Majd deportáljuk egy távoli helyőrségbe, ahol a kiéhezett férfiak örömmel várják az ilyen fiatal, csinos szajhákat!

Leia arca megvonaglott az undortól és a rettegéstől egyaránt, ahogy a feltűnően közömbös beszámolót hallgatta kiszabott sorsával kapcsolatban. Van, ami rosszabb a halálnál. És nagyon nem szeretné megtapasztalni.

– Biztos azért hallgat, mert alig várja már, hogy szétrakhassa a lábait előttük! – gúnyolódott vele a fekete lovag, de olyan hangon, mint aki maga is szívesen megbecstelenítené a karcsú szépséget.

– Dögöljön meg! – nyögte Organa elfúló hangon, s megpróbálta visszatartani valahogy a torkát fojtogató elkeseredett sírást.

Felkészült az újabb áramütésekre, amik menthetetlenül le fognak csapni védtelen testére és addig kínozzák, míg sikítani nem kezd fájdalmában. De beszélni akkor sem fog. Égessék csak ki az agyát, legalább elfelejti a titkolni próbált információkat. Ebben reménykedett, önmagát nyugtatva.

– Látom, rendesen megtanult káromkodni a lázadó cimboráitól! A viselkedése méltatlan egy birodalmi szenátorhoz...! Ne vesztegessük tovább az időt! Térjünk rá a második fázisra! – szörcsögte Darth Vader, a robotnak szánva utasítását.

Az erő sötét oldala segítségével észlelte a nőből áradó gyűlöletet és makacs ellenállást. Ha a hagyományos módszerek nem válnak be, a kémikusok által kotyvasztott vegyszerek majd megteszik a magukét.

– Értettem.

Az IT-O droid nyomban munkához látott áldozatán. Egyik hajlékony csápjával megragadta a saját oldalához erősített fecskendőt és kiemelve a tartójából, odatartotta Leia jobb karjához. A lány apró tűszúrást érzett a vénája környékén. Sajgó nyakát tekerve fölneézett, azon tűnődve, vajon milyen mérget adott be neki a robot? A sebből kis pataokban csorogni kezdett lefelé a vére, mivel a gépezet nem foglalkozott azzal, hogy tamponálja.

– Mi ez? – kérdezte a félelemtől elszoruló torokkal, miközben próbált bátornak mutatkozni.

A gépezet készségesen válaszolt neki, de csupán azért, hogy ezzel is jobb belátásra bírja makacskodó páciensét.

– Az ellenállásának csökkentése érdekében egy adag akaratgyengítő szert adtam be önnek. Rövidesen el fognak tompulni a gondolatai, de az érzékelése továbbra is tiszta marad és képes lesz válaszolni a feltett kérdésekre.

A hercegnő lebiggyedő szájszájával vette tudomásul a tájékoztatást. Ha eltompul, hát eltompul. Legalább nem fogja tudni, mi történik vele. És ami a fő, hogy végre abbamaradt az elektromos sokkolása. Nyilván azért, hogy a vérébe fecskendezett vegyület zavartalanul kifejthesse hatását. A lányt sokkal inkább zavarta az, hogy egyre jobban fázott a fűtetlen cellában, s feszülő izmai továbbra is kegyetlenül sajogtak az iménti megpróbáltatástól.

Csak hogy a droid még nem végzett. Akkurátusan kicserélte a fecskendő tubusát egy másikra és ezúttal Leia bal karjába nyomott valami zavaros színű folyadékot.

– Ez a szer félelemfokozó. Hatásosan csökkenti az emberi fajú alanyok bátorságát a rájuk váró megpróbáltatásokkal szemben. Viszont enyhe érzéki csalódást, szédülést, valamint pánikreakciókat idéz elő. – sorolta a szerkezet, akár egy gyógyszerész az anyag várható mellékhatásait.

– Akkor most meg kellene ijednem? – kérdezte gúnyosan a hercegnő, hogy bosszantsa némileg a robotot, valamint a mellette ácsorgó fekete lovagot.

– Az életjelei alapján már meg van ijedve. – állapította meg az IT–O közönyös hangon. – Ha pedig beadom önnek a harmadik vegyületet is, garantáltan rettegni fog.

Azzal újra tubust cserélt a végtagjával. Organának torkán akadt a visszavágás, mert valóban kezdte furcsán rosszul érezni magát. A tudata egyre jobban elködösült és valami mélyről jövő, meghatározhatatlan eredetű félelem kerítette hatalmába, ahogy a ráakaszkodott gépezetet szemlélte fátyolos szemmel. A droid ezúttal egy sárgás kotyvalékot fecskendezett a jobb karjába az előző szúrás mellett, ami még mindig vérzett egy kicsit.

– Ez a szer fájdalomérősítő hatású. – közölte személytelenül a vallatógép. – A mellékhatásai közt előfordulhat átmeneti idegkárosodás, látászavar és izomgörcs.

– Remek...! Van még valami egyéb is...? Például altató...? Vagy cukorka? – sóhajtott föl unottan Leia, teátrálisan a szemét forgatva és száját húzva a hírre.

Az ajtónál álló örök egyike elvigyorodott a királylány merészségét látva, Vader pedig karba tett kézzel fel-alá járkált a helyiségben, türelmetlenül várva, hogy hatni kezdjenek a fogolyba injektált vegyszerek.

Újabb tubusnyi mérge következett, ezúttal a páciens bal karjába. A hercegnő felpillantva vékony vérpatakokat látott lefelé csörgedezni hófehér karjain, amik kellemetlenül csiklandozták. Határozottan rossz érzés volt és a csuklóit tartó bilincsek is egyre jobban bevágtak a bőrébe. Fájdalmasan. Sőt, egyre fájdalmasabban.

– A negyedik vegyület egy hatékony gátlásoldó, ami segít az őszinte vallomástételben. Ez igen mérgező és hallucinációt, bénulást, valamint halált okozhat.

– Remek...! Ha belepusztulok, legalább Vader darabokra fog szedni téged! – motyogta félrebillenő fejjel a lány, fenyegetni próbálva a droidot.

– Ha belehal a vallatásba, újra fogom élesztetni. Ahányszor csak szükséges. – felelte az IT–O tárgyilagosan.

– Ez megnyugtató! Így máris sokkal bátrabbnak érzem magam! – provokálta tovább a robotot Leia szarkasztikusan. Pedig közben egyre jobban félt, sőt egyenesen rettegett a lelke mélyén. De nem attól, hogy meghalhat vagy megnyomorítják, hanem attól, hogy bármikor megeredhet a nyelve és beszélni fog. Lehet, hogy máris túl sokat mondott? Be kéne fognia végre a száját és arra koncentrálni, hogy ne reagáljon a kínzója kérdéseire. Semmiképp!

– Ez esetben nincs oka rá, hogy megtagadja a választ Vader nagyúrtól! – jelentette ki az IT–O higgadtan. – Mondja ki bátran, mire gondol! Előttünk nem kell titkolózni! Elvégre mi a birodalmat szolgáljuk, ahogyan ön is...! Ossa meg velünk az információit és akkor befejezzük a kikérdezését!

A hercegnő azonban nem válaszolt, makacsul összeszorítva száját. Ahogy a különféle idegmérgek szétáradtak az ereiben és felborították a hormonháztartását, molekuláris szintű változások indultak el az idegrendszerében, amiktől egyre rosszabbul érezte magát. Fájtak a tűszúrások nyomai a karján. Fájtak a csukló a bilincsek miatt. Sajgott a nyaka a fogókar szorításától. És főként valami égető dolog araszolt lefelé a bőrén. Beletelt egy kis időbe, mire rájött, hogy az érzést a saját lecsorgó vérének pusztá érintése okozza. Az egyre erősödő fájdalmak kezdtek olyan stresszt okozni számára, hogy elakadt a lélegzete és neheze esett minden mozdulat függeszkedés közben. Közben pedig a szíve örülten kalapált, s önkéntelen rángások futottak végig az izmain, további kínokat okozva.

– Amennyiben nem válaszol, újrakezdem a sokkolását! – figyelmeztette a droid kis idő múlva.

Leia hallgatott és szorosan lehunyta szemét, felkészülve a legrosszabbra. S bár neheze esett bármire is koncentrálni, mégis megpróbált visszaemlékezni az otthoni életére, gondtalan ifjúságára a palotában. Azokra az időkre, amikor még mit sem tudott a birodalom ellen kitört lázadásról és az apja szerepéről a felkelésben. Amikor még csak egy

fiatal lány volt, tele nagy tervekkel és reményekkel a jövőt illetően. Mintha egy másik életben lett volna, olyan szép volt...

A robot nem várt tovább. Az érzékelői arról tájékoztatták, hogy a vegyszerek kifejtették hatásukat az alanyra, aki immáron jóval sebezhetőbb és így könnyebb lesz megtörni az ellenállását. Ezért habozás nélkül újabb adag elektromos áramot küldött a lány testébe.

Fájdalom. Mindent elsöprő, durva, könyörtelen, csillapíthatatlan fájdalom. Maga az elképzelhetetlen borzalom és végtelen iszonyat. Amit nem lehet kifejezni szavakkal.

Leia azon kapta magát, hogy torka szakadtából sikoltozik, visít és teljes erőből rángatózik a láncain lógva, miközben minden porcikáját elviselhetetlen kín járja át folyamatosan. Olyan artikulálatlan hangok hagyták el a száját, amikről maga sem hitte volna, hogy képes kiadni őket magából. Majd megsüketült a saját sikításától, mert a cella csupasz falai elképesztően visszhangosnak bizonyultak. Kiguvadó szemmel meredt a vallató droid vörösén izzó lencséjére, ami furcsán megnőtt, eltorzult és határozottan fenyegetően, sőt kifejezetten gonoszul nézett rá. Mögötte a börtönőrök mintha kegyetlen óriások lettek volna a sötétben, Vader alakja pedig hatalmasra nőtt, messze fölé tornyosulva. Azt hitte, menten agyon fogja taposni, mint egy kis bogarat.

A rátörő hallucinációk miatt úgy érezte, menten megőrül az agyát elborító túrhetetlen szenvedéstől. Képtelen volt bármire is gondolni, tudatát kizárólag a fájdalom leküzdhetetlen élménye uralta. Az összes önuralom, gátlás és dac eltűnt belőle, csak a vadállati ösztönök maradtak rettegő elméje mélyén, amik mind azt sugallták neki, hogy tegyen meg bármit, amit kérnek tőle azért, hogy megszűnjön végre ez a fájdalom. Rögtön! Most! Azonnal!

– Neee...! Neee...! – ennél többet nem tudott kinyögni a kétségbeesett visítások között. Vadul rázta fejét, ide-oda himbálózott a testébe kapaszkodó droiddal együtt és szeméből patakzottak a könnyek, végigcsorogva eltorzult arcán.

A vallatógép végül rövid szünetet engedélyezett neki, pár másodpercre kikapcsolva az áramot. Leia nyomban elernyedtt és hangosan zokogott, szaggatottan kapkodva a levegőt. Gondolkodni próbált, de egyszerűen semmi sem jutott az eszébe. Még mindig teljesen a hatása alatt volt az iménti fájdalomtengernek, ami a testébe fecskendezett mérgeknek köszönhetően alig akart csillapodni.

– Ha beszélni szeretne, most megteheti! – ajánlotta a droid higgadtan. Ám a hercegnő csak a fejét rázta makacsul, nem óhajtva megnyílni kínzóai előtt. Erre a gép újra sokkolni kezdte és a szenvedése folytatódott, talán még erősebben, mint az előbb.

Leia ezt már nem bírta elviselni és pár perccel később egyszerűen elájult. Majd valamennyi idő múlva magához tért, egy kisebb fájdalomhullámra, ami ostorszerűen vágott végig az idegrendszerén és kirántotta az eszméletlenség átmeneti nyugalmaiból. Megint teli torokból sikítani kezdett, rángatózott, amiktől az izmai sorra begörcsöltek és végül újra eszméletét veszítette a mértéktelen stressztől.

A következő pillanatban minden fájdalom megszűnt a számára és csodálatosan könnyűnek, szabadnak érezte magát. Igaz, hogy sötétség vette körül, de már nem félt tőle. Bátran emelkedni kezdett, valahová felfelé és hirtelen ott találta magát a cellában, a saját háta mögött. Tisztán látta hófehér ruhába öltözött testét, ahogy ernyedten lóg előtte a láncain. A vallatógép komótosan ügyködött rajta valamit az egyik csápjával. Vader türelmetlenül mászkált a bal oldalán, karba tett kézzel figyelve áldozatát.

Meghaltam. – ez volt a lány első, ösztönös gondolata. S eszébe jutottak az iskolában tanultak, biológiából, a halálközeli élményekről. A tudósok régóta ismerik ezt a jelenséget, de máig sem voltak képesek kielégítő magyarázatot adni az eredetére. Az mindenesetre tény, hogy nem csupán az embereknél, hanem számos más fajnál is előfordul, míg bizonyos organizmusokra egyáltalán nem jellemző. Többnyire a klinikai halál állapotából visszahozott lények szoktak beszámolni róla, de előfordulhat egyes kábítószer

mellékhatásaként, intenzív vallási transzállapotban vagy a hibernáció utóhatásaként is. A legtöbb szakértő egyetért abban, hogy pusztán egy idegrendszeri rendellenességről van szó, nem tényleges túlvilági tapasztalatról, bár az érintettek ezt többnyire hevesen tagadni szokták.

A zárkában testetlenül lebegő Leia most úgy vélte, valószínűleg a droidtól kapott mérgező vegyületeknek köszönheti a különös élményt, ami átmenetileg megszabadította őt a fájdalomtól és kiszakította elgyötört testéből. Tulajdonképpen örült neki, bár valami furcsa szomorúság is átjárta, amiért máris véget ért rövidke élete. Nem ilyen sorsot képzelt el magának korábban...

– Megállt a szíve. Újra kell élesztenem. – mondta eközben a vallatógép.

Elektromos kisülés hallatszott, s a plafonra akasztott női test enyhén megrázkódott. Semmi sem történt. A droid megismételte az impulzust. Organa pedig hirtelen visszazuhan a fejébe, s mielőtt bármit tehetett volna, újra körülvette a sötétség. Egy meleg, barátságos férfihangot hallott közben, ami valahonnan a távolból szólt hozzá megnyugtatóan.

– Minden rendben lesz! Tarts ki!

A lány válaszolni akart az ismeretlennek, ám ehelyett arra riadt fel, hogy éles fájdalom árasztja el a tudatát és hörögve fuldoklik az oxigénhiánytól. De legalább a robot nem sokkolja tovább. Nyöszörögve kinyitotta szemét és körülnézett a gyéren megvilágított helyiségben. Újra a testében volt, a bilincseken lógva, mint egy darab hentelesre váró hús. A háttérben ácsorgó fekete ruhás alakok, mint ugrásra kész ragadozók figyelték őt, vérszomjasan azt lesve, mikor támadhatnak rá, hogy szétmarcangolják. Iszonyúan félt tőlük, de főként a vallató droidtól, amit láthatóan egyáltalán nem érdekelt az ő szenvedése. Már tudta, hogy veszített és semmi esélye ezekkel a szörnyetegekkel szemben, amik elevenen fogják felfalni védtelen testét és cafatokra tépik a lelkét is. Az iménti különös élményt szinte azonnal elfeledte, olyan erővel tört rá bódult elméjére a könnyörtelen fájdalom.

– Beszéljen! – parancsolt rá az IT–O nyersen. – Ha válaszol a feltett kérdésekre, nem kell újra átélnie az iméntieket!

– Ne...! Kérem, ne bántsanak...! Nem tudok semmit...! – hüppögte rekedtes hangon a lány, s egész testében megrázkódott a keserves sírástól. Elgyötört tudatában mostanra nyoma sem maradt a kezdeti hősie ellenállásnak. Csak az életösztön pisláskolt még benne mélyen valahol, ami azt sugallta neki, hogy teljesítse kízója követelését. Ám ennek ellenére, nagy nehezen mégis sikerült visszatartania a nyelvére kívánczó szavakat, amik a megváltást jelenthették volna számára ebből a pokolból. Maga sem tudta, hogy bírta megállni a dolgot...

– Dehogynem tud! Ne játssza tovább az ártatlan kislányt, fenség! – dörrent rá Vader fenyegetően, egyre türelmetlenebbül. – Mondjon el mindent vagy itt hagyom a droiddal kettesben és egész nap gyötörni fogja magát, szünet nélkül! Aztán majd meglátjuk, mennyire lesz beszédes kedvében holnapra!

Leia egy pillanatig sem kételkedett abban, hogy a fekete lovag kész valóra váltani az ígéretét. És ez a felismerés egyszeriben darabokra zúzta maradék ellenállását is. Amint a droid újabb áramlöketet küldött védtelen testébe, felsikoltott és egy hatalmas sóhajt követően kinyitotta remegő száját. Meg se várva, hogy abbamaradjon a sokkolása, a takonytól bedugult orra miatt szipogva, akadozó nyelvvel ömleni kezdett belőle a szó. Csupa lényegtelen vagy mellékes dologról próbált beszélni eleinte, abban reménykedve, hogy sikerül megtévesztenie kízóját és némi időhöz juthat ezáltal. Mert minél később mondja el, amit tud, annál több időt ad vele a felkelőknek, hogy elmeneküljenek a titkos támaszpontjukról.

Így először az általa meglátogatott különféle bolygókról beszélt. Egzotikus tájakról, az ott megismert emberekről és más fajú lényekről, különféle űrhajókról és robotokról. Diplomáciai fogadásokról, politikai tárgyalásokról, udvari intrikákról, az otthonáról. A barátairól, ismerőseiről, szolgálóiról, testőreiről, kíséreiéről, családtagjairól.

Ám Vader hamar átlátott a taktikáján, mert újra csak a lázadók bázisának helye felől kérdezte, kizárólag a lényekre koncentrálva. Leia kínszenvedéstől zsibongó elméje viszont csupán egy rövidke válasszal szolgálhatott az egyre elégedetlenebb vállatójának a sürgető jelleggel megismételt áramütések közti szünetekben.

– Nem tudom...! Fogalmam sincs...!

És ez volt az igazság. Tényleg nem tudta, hol van a felkelők támaszpontja. Mivel ő egy diplomata volt, nem képzett űrhajós. Így vajmi kevés ismerettel rendelkezett az asztrogációról és az általa meglátogatott bolygók elhelyezkedéséről a galaxisban. Az ilyesmit mindig ráhagyta a kísérő személyzetére.

Ennek ellenére mégis részletesen beszámolt a felkelők titkos bázisán tett látogatásáról és név szerint felsorolta az ellenállás fontosabb politikai és katonai vezetőit. Sok mindent elmondott a szövetségnek nyújtott egyre komolyabb alderaani támogatásokról, az átutalt pénzekről, titkos fegyverszállításokról, technikai segítségnyújtásról és a munkaközvetítésnek álcázott toborzásokról is. Ezek közül bármelyik elég lett volna ahhoz, hogy felségárulás vádjával börtönbe zárják és kivégezzék a családtagjait, meg még egy csomó embert a bolygóján.

Darth Vader azonban nem hitte el az eléggé összefüggéstelen motyogását, főként a különféle ellentmondások miatt, amik elkerülhetetlen velejárói egy hallucinogén vegyszerekkel összezavart, kétségbeesett elme vallomásának. Ezért merő gyanakvásból ismét utasította a droidot, hogy változtasson módszert.

– Elég a mellébeszélésből, hercegnő! Droid! Kezdődjék a harmadik fázis! Az még a némák nyelvét is megoldja...!

A fekete lovag tudott róla, hogy a vallatási szakértők szerint akadnak olyan emberek, akik genetikai okokból vagy egy korábbi agysérülésük miatt képesek ellenállni a különféle kémiai szérumok hatásának. Talán ezért nem árulja el neki a nő a leglényegesebb információt, makacsul elzárkózva a vallomástételtől? Sebjaj. A hazugságvizsgálóval kombinált, legkorszerűbb nanotechnológiás idegi reakcióelemző és elmekínzó berendezés előtt szerencsére nincsenek akadályok.

– Értettem! De figyelmeztetnem kell, Vader nagyúr, hogy a harmadik fázis alkalmazása életveszélyes lehet a páciens jelenlegi állapotában.

– Azért csak csináld! – vont vállat a Sith közönyösen és karba tett kézzel meredt az előtte szipogó lány könnytől maszatos arcára. Őt még annyira sem hatotta meg a hercegnő túlárado szenvedése, mint a robotot.

Az IT–O engedelmesen munkához látott. A következő injekciót azonban nem a fogoly karjába, hanem a nyakába adta, amihez résnyire nyitotta az áldozata torkát szorongató fémkarját. A tűszúrás azonban Leia önkéntelen mocorgása miatt rossz helyre ment, ezért a precizításra programozott gép kihúzta és újra becélozta nyaki ütőerét. Organa ismét megrándult, ezúttal szándékosan, hogy szabotálja a döfést, így másodjára is elhibázta. Nyakából már két helyen csorgott a vér, összemaszatolva hófehér köntösét.

Büntetésül a robot újabb áramütésekkel kínoztta meg helytelenkedő páciensét, aki előbb rémülten kiabálni kezdett, majd sikított, rángatózott, végül éktelenül káromkodott és átkozódott az összes általa ismert nyelven, úrinőhöz fölöttébb méltatlan módon. De akkor se könyörgött kegyelemért, inkább leharapta volna a nyelvét. Tudta, hogy úgyis hiába esdekelne szadista vallatói előtt, azok csak még jobban megaláznák emiatt. Végül nem bírta tovább szusszal a visítást és újra elájult. Akkor a droid végre sikeresen beledöfte a tűt és a vérébe fecskendezte a nanogépek millióit tartalmazó oldatot.

Ezt követően ismét szorosra fogta áldozata nyakát, majd lecserélte a csápjában tartott fecskendőt egy fémpántra, amit odanyomott a lány homlokához. A vevőantenna vékony kábellel kapcsolódott az IT–O gömbforma testének egyik nyílásához, s a nanorobotok gyengécske jeleire fókuszált a nő fejében.

A parányi gépek a véráramban utazva percek alatt eljutottak a fogoly agyába és molekuláris vágószerszámaikkal átjutva a vér–agy gáton, előzöltek a védtelen idegsejteket. Rákapcsolódva nyúlványaikra, nekiláttak feltérképezni az alany idegi kisülési mintázatait és egymással rádióan kommunikálva kialakítottak egy rajintelligenciát, ami szondázni kezdte a hercegnő elméjét. Különböző erejű elektromos kisülésekkel provokálták a nanitok az egyes agyterületeket, hogy rábírák őket a keresett emlékek előhívására. A kapott jeleket rögtön továbbították a külvilágba, a türelmesen figyelő vallatógépnek, aminek számítógépe elemezte a mintázatot, homályos, de azért felismerhető képeket rakva össze belőlük. Majd válaszeleket küldve az antennán keresztül, utasította alegységeit a kisülések célirányos módosítására.

Úgy fél percnyi szondázás után Leia hirtelen magához tért és nyöszörögni kezdett. Agyában furcsa emlékképek villantak föl gyors egymásutánban, hol élesen és valóságosan, hol torzan és bizonytalanul. Szédült és hányhatnékja támadt az ezzel együtt járó émelyítő érzéstől, de hiába öklendezett, némi keserű epén kívül semmi se jött föl a nyelvcsövén.

– Mit... művelnek... velem...? – kérdezte akadozó nyelvvel.

– Épp az agyát szondázom a keresett információk után. – felelte higgadtan a vallatógép.

– Maradjon nyugton és ne gondoljon semmire. A folyamat teljesen automatikus, az ön részvétele fölösleges a műveletben.

Beletelt néhány másodpercbe, mire a hercegnő felfogta, mi történik vele, illetve benne és megborzadt az iszonyattól. Az elméjében felvillanó képek ugyanis egyre inkább a lázadással kapcsolatos emlékeire összpontosultak, szisztematikusan előcsalogatva és felidézve őket. Minden pillanatot, a legnagyobb részletességgel.

Vajon, hogy lehet ellenállni az agyszondázásnak? Ezen kezdett tűnődni lázas sietséggel, amennyire csak képes volt gondolkodni a fájdalomtól bódult elméjével. Valahogy össze kell zavarnia a nanogépeket, megakadályozva kollektív támadásukat a központi idegrendszer ellen. Talán ha folyamatosan másra gondolna, azzal megtevesztheti őket? Elvégre a droid az előbb azt mondta, ne gondoljon semmire!

A nehezen jött felismerést azonnali tettek követték. Leia elkezdett vadul képzelegni, sorra felidézve gyermekora kedvenc emlékeit. Bújjócskázás Winterrel a palotában. Séta az anyjával a parkban. Ünnepi fogadás a királynő tiszteletére. Beszélgetés apával a politikáról. Robogózás egy jóképű arisztokrata sráccal a főváros utcái felett. Hajókirándulás a tengeren az udvarhölgyeivel. Látogatás egy árvaházban, annak felújítása alkalmából. Interjú egy hírműsornak a tizennyolcadik születésnapja előtt...

A vallatógép rövidesen észlelte a lány igyekezetét, ezért úgy döntött, megbünteti az ellenállása miatt. Az elektromos sokkolókat azonban nem használhatta, mert a nagy feszültségű árammal megsütötte volna fejében a nanitokat. Viszont a kémiai vegyszerek hatása még javában tartott, így megelégedett a hagyományos fenyítéssel.

Elvonta a hercegnő lába közé nyomott csápját és fölemelve lendületesen megütötte a rászerezett fémpántra áldozata testét. Előbb a hasát, majd a melleit kezdte csapkodni közepes erővel. Leia csak nevetett volna ezen normális körülmények között, ám most a vérében keringő fájdalomfokozó miatt hevesen felkiáltott és összerándult kínjában. Az ütések hosszan tartó szenvedést okoztak neki, kizökkentve tudatát az emlékezésből.

– Ne gondolkozzon! Az ellenállás hasztalan! – szólt rá a gép szigorúan. – Engedje, hogy átkutassam az emlékezetét! A folyamatot nem tudja megakadályozni! Csak lelassítani, amivel további fölösleges fájdalmat okoz önmagának! Legyen okos és lazuljon el! Ürítse ki

az elméjét és adja meg magát a felbukkanó képeknek!

– Nem! – válaszolta dacosan Organa, villogó szemeket meresztve a testén lógó szerkezet vörös fotoreceptorára. – Soha...!

Azzal megvetően beleköpött a droid kamerájába. Majd teli torokból sikítani kezdett, mikor az IT–O taktikát változtatott és a csápjával föl–le karistolni kezdte csupasz karjait. Olyan érzés volt ez a számára, mintha tüzes késpengékkel hasogatnák, szó szerint felvagdossa a bőrét. Újra könnyek szöktek a szemébe és görcsösen rángatózni kezdett láncain, próbálva elmenekülni a kínzás elől. Közben pedig a nanitok kitartóan ingerelték az idegsejtjeit, tovább kutatva agyában a keresett információk után és egyik emlékképet a másik után idézték föl benne.

– Ez esetben viselnie kell a következményeket! – mondta a szerkezet közönyösen, ahogy precízen letörölte lencséjéről a nyálat.

Leia úgy érezte visítás közben, mintha az egész teste lángolna a gyötrelemtől. Ilyen élmény lehet a tűzhalál – vélte, elkeseredetten zokogva. Már teljesen berekedt a sok sikítástól, mégsem tudta abbahagyni, olyan őrítő volt a fájdalom. A szíve össze–vissza kalapált a soktól és egyre jobban elurulta a hisztéria. Attól, amit elszenvedni volt kénytelen, de még inkább attól, hogy képtelen megakadályozni az agyában matató nanorobotokat a munkában. S magában azért imádkozott, hogy most rögtön, azonnal meghaljon és a gép ne tudja újraéleszteni.

Fél perccel később kis híján elájult, de a robot gyorsan leállt a kínzásával az utolsó pillanatban, mielőtt belezuhanhatott volna az eszméletvesztés jótékony homályába. Nem hagyta, hogy áldozata megszökjön előle bármiféle módon is. Aztán kisvártatva türelmesen folytatta gyötrését, próbálva teljesen megtörni ellenállását és szisztematikusan felőrölni az akaratát. Végül a lány nem bírta tovább és feladta a harcot, bágyadtan zihálva tehetetlenségében. Elfogyott az ereje, szó szerint képtelen volt már küzdeni a titkaiért. Annyira kikészült, hogy azt se tudta, mit kellene eltitkolnia a vallatógép elől? A rendkívüli megerőltetéstől csorgott róla a víz, miközben folyamatosan didergett és nyöszörgött a testét uraló heves fájdalomtól.

– Jól van! Látom, észhez tért végre! – állapította meg a robot elégedetten.

Innentől kezdve akadálytalanul szondázhatta tovább a foglya emlékeit és mikor percekkel később végzett, hirtelen abbahagyta a műveletet. A nanitok befejezték az agysejtek ingerlését és beszüntették a jeltovábbítást. Az IT–O elvonta antennáját a nő homlokától és a bőre szadista karistolásával is felhagyott.

– Kész vagyok. – jelentette ki minden elégedettség vagy izgalom nélkül.

Leia félájultan pihegve lógott a plafonról, kábán pislogva vörösre sírt szemeivel. Fogalma sem volt, miket bányászott elő az agyából a droid. Egyedül arra tudott gondolni, hogy meg akar halni. Az életének vége, nincs többé értelme semminek a számára...

– Nos? Halljam a választ! – dörögte türelmetlenül Darth Vader, mohón közelebb hajolva a hercegnőn lógó gépezethez.

– A nanogépek nem találták nyomát a keresett információnak. Kilencvennyolc százalékos biztonsággal megállapítottam, hogy az alany nem tudja a választ.

– Akkor folytasd tovább a vallatását! – mennydörögte ingerülten a fekete lovag. – Még nem találkoztam olyan emberrel, aki képes lett volna ellenállni az agyszondázásnak! Biztos elrontottál valamit!

– Lehetséges. – ismerte be a robot tárgyilagosan. – Bár kicsi a valószínűsége. Viszont az alany jelenlegi állapotában nem javaslom a vallatás folytatását. Az idegrendszere teljesen túlterhelődött a soktól. Így a további eljárások hatékonysága erősen megkérdőjelezhető. Érdemesebb volna későbbre halasztani a többi fázist.

Vader kifürkészhetetlen pillantásokkal méregette a hercegnő elgyötört arcát, az erőt használva közben, hogy kiderítse, milyen állapotban van a foglya. Leia erre zavartan

pislogni kezdett, megrémülve az ocsmány maszk mögül áradó nyílt gonoszságtól. Úgy érezte, a hadúr élvezettel figyeli kínlódását és csöppet sincs meglepedve az eredménnyel. Biztos kitűnően szórakozott azon, hogy a pökhendi és dacos királykisasszonyt megalázva láthatja, szűkülő állatként vonaglani előtte.

A droid közben egykedvűen várakozott, folyamatosan mérve páciense életjeleit. Kínzásra programozták, nem gyilkolásra. Az alany idő előtti elhalálózását mindenképp megakadályozta volna, nehogy csalódást okozzon perverz tulajdonosának.

– Ne higgye, hogy sokáig ellenállhat nekem, Organa szenátor! – dörmögte Vader vészjóslóan. – Maga csak egy gyöngé nő, akinek fogalma sincs az igazi szenvedésről! De rövidesen megtapasztalhatja, milyen is az...! Amit eddig átélt, csupán könnyű bemelegítés volt! A további eljárások jóval durvábbak lesznek!

Leia ordítani szeretett volna, káromkodni és vérig sérteni a sötét alakot, hátha kihozza a békétűrésből és megöli hirtelen haragjában. De csupán egy rémült kislány torz sikoltása hagyta el remegő száját, értelmetlen hörgésbe fulladva. Már tiltakozni sem maradt ereje, annyira kimerült egész lényében.

A fenyegetés nyomatékosságaként a következő pillanatban egy láthatatlan erő szorította meg a nyakát, satuként zárulva a torka köré. Nem a robot fémkeze volt az, hanem valami más. Egy anyagtalan érintés, ami akadálytalanul átnyúlt rajta. Hirtelen se nyelni, se lélegezni nem tudott, szeme kiguvadt a kétségbeeséstől. Deorientált volt és ólmos köd borította el a tudatát, ám arra még így is rájött, hogy a Sith lovag varázslatot alkalmaz a megfélemlítésére. Az erő segítségével fojtogatja, időnként lazítva annyira a fogáson, hogy éppen csak lélegzethez jusson és tovább kínlódhasson a vasmarok szorításában.

– Napokig vagy akár hetekig is folytathatjuk ezt! Ugye, hogy nem akarja...? – folytatta rábeszélően a hadúr. – Igazán kár lenne a csinos kis ujjacskáikért, ha arra kellene utasítanom a gépet, hogy apránként vagdossa le őket! A fokozatos csonkítás és a sebek kiégetése nagyon kellemetlen tud lenni...! Nem beszélve a fülei, az orra vagy a mellbimbói eltávolításáról...! Úgyhogy azt javaslom, fejezze be az értelmetlen dacolást és mondja el szépen, hol van az a támaszpont!

– Nem tudom...! – préselte ki összekoccanó fogai közt a választ Leia, egész testében görcsösen megfeszülve, ahogy próbált levegőhöz jutni. – Nem... mondhatom... meg...!

Ez volt az igazság. De Vader valamiért nem figyelt rá. Talán mert olyan ostoba volt, hogy eszébe sem jutott megkérdezni tőle, miért nem tudja? Nyilván azt hitte, még mindig ellenáll neki, hihetetlen makacsságról téve tanúbizonyságot. Pedig szó sem volt már titkolózásról, csak a pislákoló életösztön utolsó, őszinte megnyilvánulásáról, amivel a képébe köpte a választ. Rohadj meg a fekete páncélodban...! És légy átkozott...!

Leia torkán még szorosabbra zárultak azok a láthatatlan ujjak és az oxigénhiány miatt fokozatosan teljes sötétség borult az elméjére. Ez a halál – gondolta még utoljára. Kicsit megkönnyebbült, hogy végre elhagyhatja kínban égő testét. A cella, a vallató droid és Vader fekete képe hirtelen eltűnt körülötte, hogy átadja helyét a megfoghatatlan ürességnek...

* * *

A hercegnő csak nehezen tért magához a fojtogatás okozta kábulatból. Amikor a könnyein keresztül körülnézett, alig látott valamit a sötétben. Darth Vader a háttérbe húzódva figyelte, ahogy bágyadtan kapkodja a levegőt és hisztérikusan zokog kétségbeesésében, amiért még mindig él.

– Az energiatelepeim kezdenek lemerülni! – tájékoztatta a droid néhány pillanat múlva sötét lelkű gazdáját.

– Akkor engeddd el és eredj, töltsd fel magad! – utasította a fekete lovag kelletlenül.

Az IT–O fogói végre eleresztették a hercegnő sajgó karjait, majd a nyakát is, amitől nyomban előrebukott a feje. A gépezet halkan zümmögve ellebegett áldozatától és kikapcsolta lámpáját. Mögötte felnyílt a cella ajtaja, a robot pedig habozás nélkül kiröppent a folyosóra és eltűnt a lány szeme elől.

– Oldozzák el! – intett a kiborg a meggyötört fogoly felé, mire a háttérben várakozó örök közelebb léptek hozzá és akkurátusan megszabadították a bilincseitől.

Ha nem tartják meg előrelátóan a testét, Leia úgy rogyott volna össze azonnal, mint egy zsák zöldség. Minden erő elszállt belőle, vérmaszatos karjai ernyedten, tehetetlenül hullottak alá, telve hasogató fájdalommal, amitől kétségbeesetten felnyűszített. A lábai nem tartották meg, a nyaka pedig annyira sajgott, hogy úgy érezte, mintha mázsás súlyú volna a feje. A két smasszer minden gyöngédség nélkül a kemény fekhelyhez támogatta és lelökték rá, majd szótlanul kimentek a cellából.

Organa megpróbálta összeszedni magát, de még arra is képtelen volt, hogy egyenesen üljön a helyén. A teste egyszerűen nem engedelmeskedett neki, így tehetetlenül a jobb oldalára dőlt és a kobakja odakoccant a priccshez. Innen bámult fel könnyes szemekkel a közelebb lépő fekete lovagra, aki búcsúzóul újra megfenyegette fölemelt mutatójával. Mintha csak egy rossz gyerek lenne, aki mérhetetlenül felbosszantotta a hadurat.

– Remélem tudja, hogy ezzel még nincs vége! Rövidesen folytatni fogjuk a csevegést! Addig gondolkodjon el rajta, hogy megéri–e dacolnia velem...? – rövid szünetet tartott, valószínűleg választ várva védtelen áldozatától, de Leia meg se mukkant. – Talán célravezetőbb lenne, ha összezáratnám pár napra egy elítélt szexuális bűnözővel...! Vagy jobban szeretné inkább egy rohamosztagos társaságát élvezni a szabadidejében...?

– Még az is jobb lenne, mint magát elviselni...! – fakadt ki ekkor ingerülten a hercegnő, szinte köpködve a gyűlölködő szavakat magából. S erőlködve próbált felülni, elzsibbadt karjaival küszködve.

– Jó! – dörmögte elégedetten Vader. – Ahogy akarja...!

Azzal lendületesen elfordult tőle és döngő léptekkel kiment a börtöncellából. Hosszú fekete köpenye úgy lobogott mögötte, mint egy ragadozómadár szárnya...

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Építésének utolsó éveiben a Halálcsillag a galaxis Külső Gyűrűjében található Atrivis szektorban tartózkodott, a Horuz rendszer egyetlen lakható égitestje, a Despayre börtönbolygó körül keringve. A mozgó mélyűri harcállomást biztonsági okokból kellett ide átköltöztetni, miután a korábbi helyszíneket rendre felfedezték és megtámadták a lázadók. A bolygón fogva tartott több millió különféle fajú elítélt váltott műszakokban dolgozott a felszínen sorakozó hatalmas bányákban, feldolgozóüzemekben és gyárakban, hogy időre elkészüljenek a harcállomás még hiányzó részegységeivel. Ezeket több ezer nehéz teherhajó cipelte fel folyamatosan az űrbázisra, ami körül állandóan hemzsegték a különféle szállító és építő járművek, immáron húsz éve.

A gigantikus nyersanyagigény miatt más csillagrendszerek iparilag fejlett bolygóiról is érkeztek hatalmas szállítmányok, beépítésre váró komplett blokkok és persze ellátmány az egyre növekvő személyzet számára. Mostanra a Halálcsillag legénységének létszáma meghaladta az egymillió kétszázezer főt, ami már éppen elegendő volt a rendeltetészerű működéshez és a bevethetőséghez. Csakhogy egy ekkora projektet képtelenség sokáig titokban tartani még a legszigorúbb biztonsági intézkedések mellett is. Az elmúlt években egymást érték az adatszivárgások, fogolyszökések, kémügyek, szabotázások, gyanús balesetek, érthetetlen fennakadások és műszaki hibák az állomáson, amely problémák

elhárítása sok időt és rengeteg energiát igényelt a műveletet vezénylő tisztektől.

Ezen az áldatlan helyzeten az sem segített, hogy a birodalmi flotta zárt katonai zónának nyilvánította a rendszert és számos csillagrombolóval őrizte az építkezést, hogy megelőzzék a lázadók ismétlődő támadásait. Mégis, a stratégák pontosan tisztában voltak vele, hogy addig nem lesznek biztonságbán, míg be nem fejeződik a munka és harcképes állapotba nem kerül az óriás űrállomás. Ha teljesen elkészül, a fedélzetén kialakított hidroponikus kertekben képesek lesznek annyi élelmiszert megtermelni, ami elég lesz a teljes személyzet ellátására és onnantól fogva nem szorulnak rá a kívülről érkező szállítmányokra. A harcbázis saját gépgyáraiban pedig bármilyen alkatrészt és berendezést elő tudnak állítani, egyrészt a raktárakban felhalmozott irtatlan nyersanyag készletekből, másrészt a képződő hulladékok újrahasznosítása révén. Így a Halálcsillag akár éveken át is önállóan működőképes marad és a galaxis bármely pontján bevethető lesz, bármilyen ellenséggel szemben.

Az állomás parancsnoki vezénylőtermében egy nagy felbontású, szokatlanul széles vetítőernyő foglalta el az egyik falat, padlótól a mennyezetig. Milliányi csillag fénye vibrált rajta a kozmosz fekete hátterében, míg a képernyő közepén a Despayre börtönbolygó vörös-szürkés sárga sárlója lebegett, mögötte jobbra az egyetlen természetes kísérőjével, a kristályos felszínű Haroon holddal, amin szintén jelentős bányászati tevékenység folyt, akárcsak a rendszer távolabbi, külső bolygóin és aszteroidáin. Az előtérben időnként átúszott egy-egy szögletes dobozra emlékeztető teherhajó vagy kisebb űrkomp, elárulva, hogy élő felvételtől van szó.

A terem közepén Darth Vader hatalmas alakja állt, egyik oldalán Tarkin kormányzóval, a másikon Tagge tábornokkal és Motti ellentengernaggyal. A főtisztek átmenetileg megfélemlítettek személyes ellentéteikről, ahogy a nagyszerű látványt figyelték. Igazán kár, hogy ez a kép már nem sokáig marad ilyen békés. Tarkin kormányzó ugyanis nemrég eldöntötte, hogy mielőtt a Halálcsillag elhagyná a rendszert, még megsemmisítik a börtönbolygót, minden lakójával együtt. Egyrészt azért, hogy ne hagyjanak hátra maguk után szemtanúkat, akik később mesélhetnének a lázadónak a harcállomásról. Másrészt azért, hogy teszteljék a bázis fő fegyverét, az égitestek szétrobbantására kifejlesztett szuperlézergyűt.

– Elkészültünk a végső ellenőrzéssel, uraim. – tájékoztatta őket az egyik irányítókonzalnál dolgozó Derek Torent őrmester fennhangon. – Minden berendezés működőképes. Elvileg menetkészek vagyunk.

Motti nem bírta ki, hogy a többiekhez fordulva meg ne kérdezze türelmetlenségében:

– Nos? Mi legyen az első útirányunk?

Vader mintha nem is hallotta volna, úgy bámult maga elé, látható elégedetlenséggel a börtönben történetek miatt. Nem szívesen ismerte be, hogy kudarcot vallott, pláne egy gyöngye nővel szemben.

– Elképesztő önuralma van ennek a lánynak. – mondta elgondolkodva, majd lenézett a mellette ácsorgó Tarkinra. – Tiszteletreméltó ellenállást tanúsított a vallatógéppel szemben. Bele fog telni némi időbe, amíg kicsikarom tőle az információt.

– Mindig is voltak bizonyos fenntartásaim a maga módszereivel kapcsolatban. – jegyezte meg halkán a kormányzó, nem hibáztatva a fekete lovagot az eredménytelensége miatt.

– Viszont tagadhatatlanul hatékonyak. – vetette ellene szelíden a Sith nagyúr. – Mindazonáltal annak érdekében, hogy gyorsabban haladjunk az eljárással, kész vagyok meghallgatni a javaslatait.

Tarkin karba tett kezekkel elgondolkozott a lehetőségeken. A Halálcsillag építése gyakorlatilag befejeződött. Még felvesznek néhány ezer teherhajó rakományt, javarészt fegyvert és muníciót, aztán az utolsó építőmunkásokat is visszaszállítják a börtönbolygóra,

ahol már leálltak a hatalmas gyárok és a foglyok végre kipihenhatték magukat. A halál megfelelő jutalom lesz a számukra az erőfeszítéseikért cserébe. De miért kellene a Despayre megsemmisítésénél megállni? Mikor akadnak a galaxisban jóval csábítóbb célpontok is?

– Az ilyenfajta csökönységet általában úgy lehet a leghamarabb megtörni, ha a fenyegetést nem a kérdéses személyre irányítjuk. – mondta végül megfontoltan.

– Hogy érti ezt?

– Mindössze arra gondoltam, ideje lenne, hogy demonstráljuk a galaxis minden lakója számára a támaszpontunk ütőképességét. És ezt tehetjük úgy is, hogy két legyet ütünk egy csapásra. – odafordult a készségesen a várakozó Mottihoz és kiadta parancsait: – Miután megsemmisítettük a börtönbolygót, elhagyjuk ezt a szektort. Szóljon a kormánynak, hogy vegye az irányt az Alderaan rendszer felé.

* * *

A Halálcsillag már a hiperűrben járt, első hivatalos úti célja felé száguldván, amikor a frissen behajózott csapatoknál szemlét tartó Darth Vadert a sisakjába épített komlinken felhívta Slallen alhadnagy a parancsnoki központból. A fiatalember még új volt a harcállomáson, csak pár hete érkezett a közeli Prefsbelt IV.-en lévő Birodalmi Akadémiáról, ahol évfolyamelsőként végzett. Ennek – és nem mellesleg a megfelelő családi kapcsolatainak – köszönhetően helyezték át rögtön ide, a császári flotta legnagyobb, szupertitkos létesítményébe, aminek fedélzetén könnyű volt eltévedni és még könnyebb bajba keveredni, ha az ember nem teljesítette időben a rábízott parancsokat.

– Vader nagyúr! Jelentést kaptunk a Tatuin rendszerből!

– Hallgatom. – dörögte röviden a fekete lovag, miközben lendületes léptekkel elmasírozott az alakzatban álló rohamosztagosok sorfala előtt.

Az 501-es légio az ő személyes parancsnoksága alá rendelt elit harci alakulat volt, tele veterán klón katonákkal és profi kommandósokkal, akik mind a végsőig hűségesek voltak hozzá és a legtöbb akcióba elkísérték a Sith lovagot az elmúlt években. Az 501-eseket csak nemrég helyezték át a Halálcsillagra, hogy bármikor kéznél legyenek és a hadúr ellenőrizni akarta, hogy biztosan felkészültek a rájuk váró különleges feladatokra.

– Két nappal ezelőtt egy könnyű teherhajó kitört a bolygó körül felállított blokádon és eltűnt a Hutt Űr irányában. A keresett robotok, amiket a lázadók a Tatuinra küldtek, valószínűleg a fedélzetén voltak, mivel az utánuk kutató osztagok nem találták meg őket. Viszont közben felszámoltak több kisebb lázadó sejtet a bolygón. Tour Ayron kormányzónő ezért engedélyt kér, hogy feloldhassák a zárlatot és újra meginduljon az űrforgalom. Eugene Talmont birodalmi prefektus pedig azt kérdezi, hogy a parancsnoksága alatt maradhatnak-e még néhány hétig a Devastatorról leküldött felderítő csapatok? Mivel szeretné a segítségükkel fenntartani a rendet a nagyobb településeken. A blokád miatt ugyanis egyre jobban zúgolódnak a helybeliek és számos összetűzésre került sor az úrkikötők környékén.

– Adjanak ki elsőbbségi körözést a teherhajóra és minden utasára! – válaszolta habozás nélkül Vader. – És ajánljanak fel vérdíjat a nyomravezetőnek! Mindenáron kellenek nekem azok a robotok, valamint a náluk lévő információk, amik nem kerülhetnek a lázadók kezébe!

– Értettem, nagyúr!

– A tatuini zárlatot feloldhatják, de a csapataim azonnal térjenek vissza a Devastatorra! Nem a mi dolgunk megoldani a kormányzó gondjait!

– Igenis! Továbbítani fogom az üzenetét!

– Mikor érkezett ez a hír a Tatuinról? – kérdezte még a Sith, mivel eszébe jutott, hogy az üzenet a két nappal ezelőtti eseményekről szól. Azóta talán változott a helyzet.

– Két napja, uram... – mondta óvatosan a tiszt, miután utánanézett a dolognak.

– És miért csak most értesítettek róla? – emelte föl hangját Vader ingerülten.

– Különféle technikai problémáink voltak, uram. – mentegetőzött Slallen, aki még nem tudta, hogy Darth Vadert nem érdeklik a mentségek és a technikai problémák. – Tarkin kormányzó hírzárlatot rendelt el a Despayre bolygó megsemmisítése előtt, aztán mikor ezt feloldották, a felgyülemlett üzenetek bedugították a kommunikációs rendszerünket. Majd történt néhány váratlan meghibásodás a dekódoló egységeknél. Közben ez a hír valahogy elkeveredett a többi között és csak most bukkantam rá...

– Ha ez még egyszer előfordul, fejek fognak hullani a kommunikációs részlegnél! Megértette? – mordult rá a megszeppent tisztre a fekete lovag haragosan.

– Igenis, uram! Megértettem, uram! Igyekezni fogunk jobban végezni a munkánkat, uram! – darálta kötelességtudóan a tiszt, aki jól megtanulta az akadémián az efféle sablonos válaszok fontosságát.

Vader válasz helyett megszakította a vonalat és magában dühöngött tovább a harcállomás személyzetének sajnálatos alkalmatlansága miatt. Ennyi zöldfülűvel és tapasztalatlan újonccal a fedélzeten kész csoda lesz, ha nem robban le félúton az űrbázis!

* * *

Két napos hiperűr utazást követően a Halálcsillag megérkezett az Alderaan rendszerbe. Az óriás űrjármű beugrása a normál térbe hatalmas meglepetést okozott a helybelieknek. Rövid csönd után rádióüzenetek tucatjai érkeztek a közeli Alderaan és Delaya bolygókról, valamint a térségben tartózkodó űrhajókról, amikben mindenki azt tudakolta, kié ez a gigantikus méretű hajó, honnan származik, mit keres itt és ki a parancsnoka?

Tarkin kormányzó utasítására a kommunikációs részleg rövid közleményt adott ki, amelyben bejelentették a birodalmi flotta új harcállomásának nevét és jövetelének célját. A Halálcsillag pályára fog állni az Alderaan körül, hogy felszámolja a lázadók itteni rejtékhelyeit és megbüntesse azokat, akik lepaktáltak a felkelőkkel. Egyben katonai műveleti zónának nyilvánították az egész rendszert és felszólítottak minden civil űrhajót, hogy készüljön átvizsgálásra.

A harcállomás dokkjából kirajzottak a csillagrombolók, könnyűcirkálók, űrkompok és vadászgépek, hogy egyrészt blokádnak alá vegyék a bolygót és a körülötte keringő űrállomásokat, másrészt megállítsák és ellenőrizzék a körzetben tartózkodó több ezer különféle civil járművet. Sok hajó ezt nem várta meg, hanem gyorsan kiugrottak a rendszerből, miközben folyamatosan érkeztek befelé is a gépek, mivel a Commenor Hiperűr Útvonalon fekvő Alderaan meglehetősen forgalmas helynek számított a Mag Világok között.

Motti ellentengernagy parancsára a Halálcsillag parabolapályára állt a bolygó felé közeledve, amely egyaránt alkalmas rá, hogy lefékezve orbitális pályára térjenek körülötte vagy felgyorsítva megkerüljék a nappali oldal felől és eltávolodjanak tőle. Amennyiben a kormányzó úgy döntene, hogy nem óhajtja megszállni a békeszeretetéről híres planétát, hanem egyszerűen megsemmisíti, könnyedén elhúzhatnak a szétterjedő törmelékmező útjából. Az állomás hiperanyag reaktora pedig elkezdte feltölteni a szuperlézérágyú óriás kondenzátorait, hogy mire lőtávolságba kerülnek, teljes kapacitással nyithassanak tüzet a lázadást támogató világra.

Az Alderaan felszínén több, mint kétmilliárd birodalmi polgár figyelte döbbenet és rémülten a közeledő szürke fémgömböt az éjszakai égbolton. A hírműsorok gyakorlatilag csak ezzel foglalkoztak a következő órákban, élő tudósításokat közölve az űrből, a

fővárosból és a nagyobb csillagászati obszervatóriumokból. A bolygó kormányzata sietett megnyugtatni a lakosságot, hogy nem kell félniük az úrállomástól, ugyanakkor hadiállapotot rendeltek el és minden nagyobb település fölött bekapcsolták a védőpajzsokat, elhárítandó egy esetleges légitámadást vagy katonai megszállást. Az egész bolygót oltalmazó planetáris védőpajzs rendszer aktiválására azonban egyelőre nem került sor, mert túl nagy volt még odafent az orbitális forgalom és nem akarták ezzel akadályozni a fel és leszálló űrhajókat.

Az Aldera melletti birodalmi flottatámaszpontot percekben belül helyi biztonsági csapatok vették körül, miközben a bázis személyzetét sietve evakuálták, deszanthajókkal felszállítva őket a Halálcsillagra. Ez mindenkit meglepett, mivel inkább egy váratlan támadásra számítottak volna, nem visszavonulásra a részükről. Az űrben pedig egymást követték a kisebb–nagyobb incidensek, ahogy a rendfenntartó erők kötelékébe tartozó vadászgépek többször is összetűztek az erőszakosan viselkedő birodalmi TIE vadászokkal.

Az Alderaani Űrfelügyelet eközben megpróbált minden civil hajót elterelni a közeledő harcászati útból, amely a forgalomirányítás utasításait figyelmen kívül hagyva, balesetveszélyes módon behatolt az igen zsúfolt űrkörzetbe. A Halálcsillagot megközelíteni próbáló híradós drónokat és felderítő műholdakat a járőröző vadászgépek elkergették vagy megsemmisítették, de volt olyan szerkezet is, ami nekiütközött az állomást övező láthatatlan, áthatolhatatlan védőpajzsoknak és darabokra tört.

Felismerve, hogy a császáriak érkezése valószínűleg egy invázió és katonai megszállás kezdetét jelzi, mindazon polgárok, akiknek volt valami félnivalójuk a birodalomtól, a következő órákban pánikszerű menekülésbe kezdtek a bolygóról. Több ezer utasokkal telezsúfolt űrhajó szállt fel az Alderaan űrkikötőiből a menetrend szerinti járatokon kívül és indult a naptól távolabb keringő Delaya irányába vagy ugrott ki a rendszerből a közeli Demophon, Glithnos, Fedalle, Kattada, Korfo, Brentaal és Aldraig felé. A nagy csillagközi utasszállító hajókra pillanatok alatt minden jegy elkelt, hónapokra előre és a fuvarra váró teherűrhajók személyzetét könyörgő emberek hada ostromolta; vigyék magukkal őket. Mindegy hová, csak el innen, amíg még lehet. A növekvő hisztériához nagy mértékben hozzájárultak a planetáris kommunikációs hálózaton terjedő álhírek, rémhírek és vad találgatások, amik teljesen elbizonytalanították nemcsak a lakosságot, de a döntéshozókat is.

Ennek köszönhetően sokan máris fegyverkezni kezdtek, felkészülve a megszállásra és elbarikádozták otthonaikat, illetve önkéntes polgárőrség szervezésébe fogtak a védekezés érdekében. A boltokat, üzleteket minden településen megrohanták, hogy élelmiszerből, gyógyszerekből és más közszükségleti cikkekből készleteket halmozzanak fel az emberek a várható ellátási nehézségek miatt. Egyes családok összecsomagoltak és vidékre indultak, hogy félreeső helyeken, kis falucskákban vagy nyaralókban vészeljék át a következő heteket, hónapokat. A rengeteg felszíni sikló és légi jármű miatt hamar forgalmi dugók alakultak ki, lehetetlenné téve a városokban a közlekedést. A bankokból a lakosság hirtelen olyan sok pénzt próbált meg kivenni, hogy az elszámolási rendszer túlterhelődött és sok helyen megbénult.

A szaporodó bajokra válaszul az Alderaani Biztonsági Szolgálat minden aktív és nemrégiben leszerelt tagját behívták, továbbá a többi szakszolgálatnál és az egészségügyi intézményekben is elrendelték a rendkívüli mozgósítást. Az újságírók eközben türelmetlenül ostromolták kérdéseikkel a Legfelsőbb Tanács tagjait, a képviselőházat és a királyi családot, ami egyelőre elzárkózott a nyilatkozattétel elől. A Leia Organa hercegnő nemrég bejelentett halála miatt gyászoló bolygón láthatóan senki sem számított arra, hogy a polgárháború és a vele együtt járó káosz ilyen gyorsan elérje őket.

* * *

Tizenhat órával az Alderaan rendszerbe való belépésüket követően Motti ellentengernagy újra visszatért a felbolydult méhkasra emlékeztető parancsnoki vezérlőterembe. A férfi arcára izgatott várakozás ült ki, ahogy végignézett a konzoloknál tevékenykedő fáradhatatlan irányítóiszteken. Utasítások röpködtek a levegőben, pittyegtek a hírközlők és időnként mindenki a fali képernyőre nézett, amin egyre nagyobbra hízott a közeledő égitest zöld, kék és fehér színekben pompázó sarlója. Mögötte aprócska, jelentéktelennek tetsző folt lebegett az űrben; az Alderaan egyetlen holdja. Az orbitális űrállomások és a mindenfelé nyüzsgő űrhajók ebből a távolságból nem látszottak, csak a radarfelvételek mutatták, milyen nagy a forgalom a környéken.

– Történt valami érdekes? – kérdezte Motti az egyik pultnál dolgozó ügyeletes állomásparancsnoktól, akinek feladata volt irányítani a harcászist ezekben az órákban.

– Igen, uram. Egy ellenséges harci kötelék lépett be a rendszerbe pár órája, egy MC80-as csillagcirkáló vezetésével. Valószínűleg azért, hogy fedezzék a bolygóról menekülő lázadó erők távozását. A flottánk megütközött velük és a legtöbb hajót megsemmisítettük, mielőtt áttörhették volna a blokádot. Viszont közben elvesztettünk egy csillagrombolót. A Struggle túlélőit most próbálják kimenteni a roncsból. Emellett volt néhány kisebb csata is az alderaani űrvédelem vadászgépeivel, amik a menekülő civil hajókat próbálják oltalmazni, megakadályozandó az átvizsgálásukat.

– Hányan menekültek el eddig a bolygóról? – érdeklődött fesztelen nyugalommal az ellentengernagy, futó pillantást vetve az egyik oldalsó monitoron sorjázó adatokra. Egy csillagromboló elvesztése drága mulatság, de mivel a lázadók teljes vereséget szenvedtek, Motti úgy vélte, ennyi még belefér a nagy győzelembe.

– Körülbelül ötvenezerre becsüljük a létszámukat. A nagy részük a szomszédos Delayára ment, ahová folyamatosan ingáznak az utasszállító hajók. Ugyanakkor még mindig rengeteg csillagközi járat érkezik befelé, amik nem értesültek időben a rendszerzárlatról. Ezeket próbáljuk elterelni, akár az Alderaanra igyekeznek, akár áthaladnak a körzeten. Az előzetes becsléseink szerint néhány órán belül elapad a hajóforgalom a bolygó körül és akkor teljesen lezárhatjuk a hadműveleti zónát.

Motti elégedett volt az embereivel. Hála a sok gyakorlatozásnak, végre kezdenek belejönni a munkájukba. A korábbi nehézségek után a Halálcsillag egyre jobban működött és a legtöbb üzemzavart, hibát mostanra elhárították.

– Hány óra még, mire elérjük a perigeumot?

– Kevesebb, mint négy óra. – nézett utána a legfrissebb adatoknak Sheard parancsnok a műszerpultján. – Most haladtunk át az Alderaan pályavonalán.

A nagy képernyőn a bolygó korongjának immáron több, mint a felét világította meg előttük a napfény. Rövidesen elérik a tűzcsapáshoz szükséges távolságot és onnantól kezdve csak Tarkinon múlik, kiadja-e a parancsot?

Motti őszintén remélte, hogy nem. Amit a Despayre megsemmisítésekor látott, mélyen megrázta az ellentengernagyot, bár igyekezett gondosan titkolni mindenki elől, miként érez az elpusztított börtönvilággal kapcsolatban. Igaz, hogy a felszínén több millió rabszolgaként dolgoztatott elítélt tartózkodott – köztörvényes bűnözők, politikai foglyok és lázadók főleg –, akik jó része megérdemelte a halált, de egy egész planétát porrá zúzni csak emiatt; ez mérhetetlen pazarlásnak tűnt a férfi számára. Hisz az a bolygó tele volt működő bányákkal, korszerű ipartelepekkel és méregdrágán felépített gyárakkal! Amik nagy hasznot hajthattak volna még a birodalomnak. De amikor felvetette érveit a nagymoff és társai előtt, egy könnyed kézlegyintéssel elintézték az egészet, nem izgulva a járulékos veszteségek miatt. Ők egy nagy erődemonstrációt akartak, amely során kipróbálhatják a galaktikus történelemben valaha volt legnagyobb tömegpusztító fegyvert. És meg is kapták rá a lehetőséget.

Most pedig idejöttek, hogy egy olyan bolygóval statuáljanak elrettentő példát, ami jogilag a birodalomhoz tartozik és a legutóbbi időnkig rendesen fizette az adókat a kincstárnak. Ha Tarkin ezt is megsemmisíti, az ékes példája lesz az esztelen elvakultságának, amivel mindenáron a hatalom csúcsára tör. Márpedig Motti nem akart a kormányzó közelében lenni, amikor majd a császár – a közvélemény nyomásának engedve – felelősségre vonja korábbi kedvencét. S miután végzett vele, személyes hatáskörébe veszi a harcállomás irányítását.

Egy bolygópusztító fegyverrel menni a lázadók ellen olyan, mint kalapáccsal ütni agyon a baktériumokat. Erős túlzás. Ez volt az ellentengernagy határozott véleménye, de volt olyan bölcs, hogy nem hangoztatta senki előtt a gondolatait. Az utóbbi napokban inkább csak úszott az árral és figyelte az eseményeket, időnként összeszólalkozva holmi részletkérdéseken Cassio Tagge tábornokkal, hogy levezesse rajta a feszültséget. Darth Vadert pedig igyekezett messze elkerülni, nehogy újra megérezze torkán azoknak a láthatatlan ujjaknak a halálos szorítását.

– Megtévesztően békés ez a világ. – jegyezte meg Wilhuff Tarkin, hátratett kezekkel odasétálva Mottihoz. A kormányzó szinte minden szabadidejét a parancsnoki központban töltötte az elmúlt napokban, rezignáltan felügyelve a személyzet munkáját.

– Még sosem jártam ott. De láttam róla néhány filmet és azok alapján szépnek tűnik. – mondta az ellentengernagy, alaposan megfontolva válaszát.

– Kár, hogy a vezetése már jó ideje a lázadókat támogatja. – biccentett Tarkin elkomorodva. – Én néhányszor megfordultam az Alderaanon és ismerem a királyi családot. Sajnálatos, hogy Bail Organa a birodalom elleni harcot választotta. A hírszerzési jelentések szerint ők a legnagyobb beszállítói a lázadóknak. A gyáraik ontják magukból a hadihajókat és mindenféle fegyvereket, amiket a hatályos kereskedelmi törvények kijátszásával csempésznek ki a bolygóról. Ezt pedig nem tűrhetjük.

– Ezzel... egyetértek! – felelte nyomatékosan Motti, az első szóra helyezve a hangsúlyt.

Aztán mindketten megfordultak, mert a terembe vezető folyosón Leia Organa fehér ruhás alakja tűnt föl, két fegyveres őrral az oldalán és Darth Vaderrel a nyomában. Bár a hölgy csuklóit összebilincseltek elől és szemmel látható nyomokat hagytak rajta az elmúlt napok viszontagságai, mégis olyan méltóságteljesen, szinte már kecsesen járt, akár egy uralkodó az alattvalói között. Érdeklődve figyelte a parancsnoki teremben zajló munkát, majd pillantása a középén ácsorgó főtisztekre siklott.

– Tarkin kormányzó! Tudhattam volna, hogy maga tartja pórázon Vadert! – közölte utánozhatatlanul fensőbbbséges modorban, bátran megállva a férfiak előtt. – Megcsapta az orromat a büze, amikor a fedélzetre hoztak!

– Igazán elbűvölő, mint mindig! – jelentette ki a nagymoff kényszeredetten elmosolyodva, de olyan hangsúllyal, amiből arra lehetett következtetni, hogy sok minden lehet, csak éppen elbűvölt nem. – Ha tudná felséged, milyen nehezemre esett aláírni a halálos ítéletét...!

A hangjában mesterkéltság együttérzés csengett, csöppnyi elégedettséggel párosulva, miközben megragadta a lány állát, úgy méregetve áldozatát, akár egy darab húst.

– Meglep, hogy volt bátorsága felelősséget vállalni valamiért! – gúnyolódott vele a hercegnő megvető képpel, s elrántotta fejét a kormányzó ujjaitól. – Talán a ghormani mérsárlásért is vállalja végre a felelősséget?

Ez talált, mert Tarkin arca megrándult a kínos ügy említésére. Mindenki azt hitte, a nagymoff pofon üti a nőt, ám ehelyett csak nagy levegőt vett és fejét csóválva folytatta mondókáját, mintha mi se történt volna.

– Na persze, ha együttműködött volna velünk a nyomozásunk során, akkor most egész másképp állnának a dolgok. Vader lovag tájékoztatott róla, hogy az ön ellenállása a hagyományos módszerekkel lefolytatott vizsgálat során...

– Úgy érte; kínzás! – vágott közbe Leia, kissé reszketeg hangon.

Bár azóta már átesett egy orvosi kivizsgáláson és enni is kapott egy keveset, hogy életben maradjon, mégis alig állt a lábán és egész testében összeborzongott az elfelejteni próbált rettenetes élménytől.

– Talán mellőzzük most a jelentésárnyalatokat. – mosolyodott el Tarkin cinikusan.

A fruska kisírt szemeit, a nyakát és csuklóit borító sebhelyeket méregette és azon tűnődött, hogy volt képes ellenállni ez az elkényeztetett, ostoba kislány a fekete lovag brutális kegyetlenségének? Talán több van benne, mint amennyinek látszik. Biztos hajtja a forradalmi hevület és a világjobbító szándék. Sajnos túl fiatal még ahhoz, hogy megértse, hogy működik a világegyetem. Bizonyos szempontból kár érte. Ha több esze lett volna, sokra vihette volna még a birodalomban.

– Nos, Leia hercegnő! – sóhajtott föl kelletlenül a kormányzó, mint akinek egy nehéz kötelességet kell teljesítenie. – A kivégzése előtt szeretném még vendégül látni a támaszpontunk hadrendbe állításának ünnepségén. Rövidesen alkalma lesz megtekinteni szerény kis harci bázisunkat működés közben, s tanúja lesz egy új kor kezdetének, amelyet a császárság technikai fölénye fémjelez.

Beszéde közben elsétált a türelmesen várakozó Motti előtt, s kitárt karokkal körbemutatott, olyan büszkeséggel utalva a Halálcsillagra, mintha ő maga építette volna az egészet a tulajdon két kezével.

– Ez az űrállomás ugyanis az utolsó eleme annak az elmúlt években létrehozott védelmi rendszernek, amely mostantól megbonthatatlan egységbe kovácsolja az Első Galaktikus Birodalom milliónyi csillagrendszerét. Az önök nevetségesen jelentéktelen kis lázadása mostantól fogva semmi gondot sem okozhat nekünk. A mai demonstráció után remélhetőleg nem marad senki, aki szembe merne szállni az uralkodó döntéseivel. Még a magafajta pökhendi szenátorok sem.

Organa megvetően mérte végig, keresve a megfelelő szavakat lesújtó véleményéhez.

– Az erőszak nem fogja összetartani a birodalmat. Ez még soha, senkinek nem sikerült a történelem során. A magafajta despoták minél jobban összeszorítják a markukat, annál többen csúsznak ki az ujjai közül!

Tarkin halálfejvigyorral válaszolt, az arca akár a pergamen.

– Nem, ha majd látják, mire képes ez a támaszpont!

– Ön egyszerűen ostoba, kormányzó! – csóválta meg fejét a hercegnő, mintha egy értelmi fogyatékoshoz beszélne. – És az ostobák gyakran az ábrándjaiknak esnek áldozatul!

– Kíváncsian várom, vajon milyen halálnemet gondolt ki önnek Vader lovag? Biztos vagyok benne, hogy méltó lesz önhöz...! És őhöz! – mosolygott rá kegyetlenül a nagymoff, mire Leia alig észrevehetően elsápadt. Az eddigi tapasztalatai alapján voltak elképzelései arról, milyen sorsot szán neki a szadista kiborg és a lelke mélyén máris előntötte a rettegés.

– Nem fogom elkapkodni a dolgot! – jegyezte meg a Sith magabiztosan, jó érzékkel tovább fokozandó áldozata félelmét. – Hogy legyen elég ideje megbánni a bűneit...!

– Helyes...! Mielőtt azonban végleg eltávozik körünkből, azt akarom, hogy megismerkedjen ennek az űrállomásnak a teljes erejével, lehetőleg minél meggyőzőbb formában. – folytatta szövegelését felemelt mutatóujjal a kormányzó, a rá jellemző választékos modorban. – Bizonyos szempontból fenséged jelölte ki, melyik lázadó világ legyen az elsőként elpusztítandó bolygó. Minthogy vonakodott közölni velünk, hol van a felkelés fő bázisa, úgy döntöttem, hogy alternatív megoldásként a támaszpontunk rombolóerejét az ön otthonán próbálom ki. Az Alderaanon.

Azzal teátrálisan a nagy vetítőernyő felé fordult, melyen a bolygó tányérja lassan kezdett gömb alakot ölteni, ahogy a nappali oldal fölött elsuhanó harcállomás kozmikus

sebességgel közeledett pályája perigeumához.

Beletelt egy hosszú másodpercbe, mire a hercegnő felfogta az elhangzott szavak súlyát. Elgyötört arcán a gúnyos szenvtelenséget hirtelen felváltotta az őszinte rémület, amint felismerte a képernyőn látható égitestet. Zakatoló szíve hatalmasat dobbant mellkasában és teljesen elvesztette az önuralmát, megértve, hogy veszített. Kész, vége. Nincs tovább. Amikor ekkora a tét, nem teheti meg, hogy tovább dacol a fogva tartóival és holmi politikai elvekről vitatkozik velük.

– Mi...? Nem! Ezt nem teheti! – lépett közelebb a kormányzóhoz, próbálva a lelkére beszélni, ha ugyan volt neki olyan. – Az Alderaan békés világ! Nincs is hadserege! Nem tehet ilyet...!

Tarkinnak felcsillant a szeme, akár egy prédáját leső ragadozónak, ahogy újra szembefordult vele és fenyegetően fölemelte hangját.

– Talán van más javaslata? Mondjuk egy katonai célpont? Akkor nevezze meg...! – szólította fel ingerülten az egész testében reszkető hercegnőt, aki a legszívesebben rávetette volna magát, ha tudja, hogy ezzel elérhet valamit.

Mivel a lány nem válaszolt, csak bámult rá elszörnyedve, a kormányzó vészjóslóan közelebb lépett hozzá és arra kényszerítette, hogy addig hátráljon előre, míg bele nem ütközött a jelenetet közönyös szuszogással figyelő Darth Vader mellvértjébe.

– Elegem van a huzavonából! Utoljára kérdem: hol van a lázadók támaszpontja? – sziszegte most már dühösen Tarkin, odaállva a sarokba szorított fruska elé, teljhatalma biztos tudatában.

Leia átnézett a férfi válla fölött, kétségbeesett tekintete a képernyőn ragyogó távoli gömbre meredt, mely egyszeriben különösen gyönyörűnek tűnt a számára. Az otthona. Ahol felnőtt és ahol a családja várja. Kétmilliárd értelmes lénnel a felszínén most hirtelen olyan törekenynek és sebezhetőnek rémlett, mint egy buborék, ami bármikor kipukkanhat. Egyszerűen nem tudta elhinni, hogy ezt a világot csak úgy meg lehet semmisíteni. Tarkin nyilvánvalóan blöfföl. Nem tehet ilyet! Ez képtelenség! Hisz az ott élő emberek és más fajú lények semmi rosszat nem tettek! Ők a birodalom polgárai! Miért akarná a császárság szétrobbantani őket? Ez örület!

Fokozva a pillanatban rejlő drámaiságot, a fali hangszórókból megszólalt egy markáns férfihang és közölte velük a pillanatnyi helyzetüket.

– Figyelem! A Halálcsillag a tűzcsapáshoz szükséges távolságon belülre ért! A bolygópusztító fegyver feltöltöttségi szintje hetven százalékon! A maximális erővel történő tüzelésig hátralévő idő: nyolc óra.

Ez körülbelül hat bolygó átmérőnyi távolságot jelentett az Alderaanról. S a tájékoztatás elég volt ahhoz, hogy véghezvigye azt, amit Vader pokoli eszközeinek nem sikerült.

– A Dantuinon. – suttogta a hercegnő remegő szájszéjjel, s megtörten lehajtotta fejét, feladva eddigi dacosságát. – A Dantuinon vannak.

Tarkin elégedetten felsóhajtott és távolabb lépve áldozatától, felnézett a lány mögött álló fekete alakra.

– Áh! Látja, Vader lovag? Tud ő okos is lenni! Mindössze arra kell ügyelni, hogy az ember megfelelően tegye fel a kérdést, ha kielégítő választ akar kapni! – figyelme most a háttérben várakozó Mottira terelődött. – Folytassák a hadműveletet! Amint elvégeztük ezt a kis tesztet, sietve indulunk a Dantuinra!

Beletelt egy hosszú másodpercbe, mire a kormányzó félvállról odavetett szavai elhatoltak a hercegnő túlfeszített tudatáig.

– Micsoda?! – kapkodott levegő után döbbenten.

– Miért, mit képzelt? A Dantuin, ha jól emlékszem, túl messze van egy látványos erődemonstrációhoz. – mondta Tarkin higgadtan, visszafordulva a lányhoz. – Ráadásul kevesen laknak rajta, így az elpusztításának nem lenne kellő hírértéke a galaktikus

médiában. Ami nem szolgálná a hosszú távú stratégiai érdekeinket. Bizonyára ön is megérti, ha azt akarjuk, hogy az erőnk híre gyorsan elterjedjen a galaxisban, akkor valamely központi fekvésű, engedetlen világgal kell példát statuálnunk. De ne aggódjék! Elintézzük a lázadó barátait is hamarosan!

– Ne...! De hiszen azt mondta...! – akart tiltakozni Organa, teljesen kétségbeesve.

Önkéntelenül előrelépett, hogy akár az élete árán is megakadályozza a készülő tömeggyilkosságot, ám Vader éberén figyelte és azonnal elkapta a vállánál fogva, keményen visszahúзва őt magához. Mellette a két flottagárdista szintén ugrásra készen állt, hogy megakadályozzák, ha a fogoly bármivel is próbálkozna. Leia egy darabig küzdött a fekete lovag acélos marka ellen, mit sem törődve fájdalmas szorításával, aztán elernyedett. Az ájulás kerülgette, s a legszívesebben torka szakadtából sikítani és káromkodni kezdett volna feltámadó dühében, amiért ilyen rútul becsapták.

– Semmi más nem számít, csak az utolsó szavam! – jelentette ki Tarkin önelégülten, mintegy lezárva a vitát. – Végrehajtjuk az Alderaan megsemmisítését, ahogy elterveztük! Aztán majd része lehet abban az örömben, hogy velünk együtt figyelheti innen, amikor elsöpörjük ennek az ostoba és hiábavaló lázadásnak a dantuini központját!

Azzal intett a két biztonsági őrnek.

– Kísérjék a megfigyelő fedélzetre! – kegyetlenül elmosolyodott, kiélvezve győzelmét a Vader markában vergődő tehetetlen fruska fölött, akinek eltorzította arcát az indulat. – És gondoskodjanak róla, hogy jól lásson!

A gárdisták átvették a foglyot és magukkal rángatták a kijárat irányába. Organa először ellenállt, maga sem tudta miért. Csak az járt az eszébe, hogy küzdenie kell és tenni valamit, mielőtt jóvátehetetlenné válik a hibája, amit elkövetett. Már tudta, hogy nem lett volna szabad fogságba esnie. Ha öngyilkosságot követ el, ez az egész nem következik be és talán nem irányítja Tarkin figyelmét az Alderaanra. Felelősnek érezte magát a történekekért és ez olyan súlyos teherként nehezedett a fiatal lányra, amit képtelen volt elviselni.

– Ne! Könyörgöm, ne! – kiabálta esztét veszítve, miközben a biztonságiak szabályosan kivonszolták a teremből. – Ezt nem teheti, Tarkin...! Nem ölhet meg több milliárd ártatlan polgárt...! Hé! Valaki állítsa már meg ezt az örültet...! Hallják...?!

Vader elgondolkodva nézett a hisztérikusan rángatózó, menekülni próbáló hercegnő után és a kiborg páncélba zárt torzóján furcsa borzongás futott végig, ahogy az erő sötét oldala felbuzgott benne, valami egészen vad fortyogással. A fekete lovag nem volt egy érzelmős ember, mégis szokatlan módon megviselte Organa pár nappal ezelőtti kínvallatása. Jobban, mint azt bárkinek is bevallotta volna. Főként, mert a császár nagy hatalmú végrehajtójaként rangján alulinak érezte, hogy egy dacos kislányt kelljen megkínózni és megaláznia a győzelem érdekében. S bár nem tetszett neki a feladat, de bölcsen megértette, hogy valakinek az efféle piszkos munkákat is el kell végeznie. Inkább az zavarta az egészben, hogy amíg ő látványosan kudarcot vallott, addig Tarkin szinte játszi könnyedséggel megtörte a hercegnő ellenállását, ismételten bizonyítva, hogy jó okkal emelkedett nagymoffi rangra a birodalomban.

Az Alderaan sorsa mindenestre már napokkal ezelőtt megpecsételődött. A kormányzó természetesen nem önhatalmúlag szánta el magát a bolygó megsemmisítésére. Előtte gondosan konzultált a császárral, aki kegyesen hozzájárult a művelethez, azzal a feltétellel, hogy ha bármi rosszul sülné el, ő semmit nem tudott az egésztől és minden felelősség Tarkinra hárul majd a későbbiekben. Ahogy a dicsőség is, természetesen, a lázadás leveréséért. A nagymoff pedig belement a dologba, várható győzelme tudatában.

* * *

Nyolc órával később az Alderaant megkerülő és immáron távolodó Halálcsillag főfegyverének töltöttségi szintje elérte a száz százalékot. A gigantikus lézerágyú kezelésével megbízott tüérek – Tenn Graneet tüzerparancsnok irányításával – elvégezték a fegyver beállítását és megcélolták vele a közeli bolygó sarlójának kellős közepét. Végül – feszült várakozás után – a hírközlőn megérkezett a parancs az állomás vezérlőterméből.

– Gyújtószerkezetet bekapcsolni!

A tüzerparancsnok személyesen húzta meg az elsütőkart az irányítópulton, noha lélekben erős fenntartással viseltetett az újabb tömeggyilkossággal szemben. Neki már a Despayre szétrombolása is túlzás volt, noha akkor csak tesztelték az ágyút, három kisebb erejű lövést is leadva vele a börtönbolygóra. Ez viszont sokkal durvább csapásnak ígérkezett, hisz immáron első alkalommal, teljes tüzerővel támadtak meg egy mit sem sejtő világot.

A Halálcsillag ekkorra úgy fordult, hogy az északi féltekéjén található hatalmas fémkráter – hivatalos nevén a fókuszáló tányér – pontosan szembekerüljön a planétával. A mesterséges mélyedés peremén körben nyolc nyílásból zöldes fényű, több méter vastag energiasugarak bukkantak elő, középen egyesülve az űrben, hogy innen egy jóval vastagabb és erősebb nyaláb formájában száguldjanak tovább az Alderaan felé.

A lövés telibe találta célját. Könnyedén túlterhelte és átszakította a planetáris védőpajzsot, melyet csak egy órával korábban kapcsoltak be a kezelői, a Legfelsőbb Tanács utasítására. Ezután áthatolt a légkörön, becsapódott az egyik óceánba az egyenlítő közelében, ahol felforraltta és elpárologtatta a vizet az útjában. Majd belehatolt a földkéregbe és függőleges alagutat vájva magának, egészen a bolygó közepéig lejutott. Az égitest szilárd magját érő lökés a fénysebességnél gyorsabb lendülettel tolt ki a sűrű és forró anyagtömeget a hipertérbe, ami pusztító láncreakciót indított el a planéta belsejében. A mélyben keletkező antianyag részecskék a normál anyaggal találkozva annihilációs robbanást okoztak, mely egyre terjedt, kifelé minden irányban.

Aztán az energiasugár kikapcsolt és egy jó darabig semmi sem történt. A becsapódási ponton hatalmas gombafelhő emelkedett a légkörbe, a felfúvódó hófehér párafelhő alatt pedig egy kisebb cunami indult pusztító útjára a közeli szigetek irányába.

A bolygó körül járőröző birodalmi hadihajók parancsra eltávolodtak az égitesttől, hogy sietve visszatérjenek a harcállomás védőpajzsa alá, ahol biztonságban lesznek a szétrepülő törmelékektől. Az alderaani űrvédelem vadászgépei nem üldözték őket, fegyelmezetten tartva pozíciójukat az orbitális pályákon. Bár a lövést mindenki látta, sőt a hírhálózatán élőben is közvetítették az egész rendszer lakosságának, az emberek nem aggódtak különösebben a váratlan támadás miatt. Még a média által felvonultatott szakértők is meg voltak győződve róla, hogy ez csak figyelmeztető lövés volt, amit elrettentésnek szántak a császárság ellen lázadó politikai erőknek. A birodalmiak könnyedén átütötték a planetáris pajzsot, így jelezve, hogy senki sincs biztonságban a felszínen előlük.

A hírcsatornák eközben újra megpróbáltak rádiókapcsolatba lépni a Halálcsillag parancsnokával, interjút kérve tőle és a flotta terveiről tudakozódva, de ismételt hívásaikra sem érkezett válasz. Viszont a harcállomás bekapcsolta téri hajtóműveit és egyre gyorsulva elindult kifelé a rendszerből, mintha ezzel elintézettnek tekintené a dolgot. Ezt megint senki sem értette, ami további találgatásokra adott okot a médiában. Közben pedig az utolsó űrhajók is felszálltak a bolygóról, hogy utasokkal telezsúfolva elhagyják a háborús övezetet.

Aztán úgy tíz perccel később a mélyben elszabadult láncreakció lökeshulláma hirtelen elérte a felszínt és egy pillanat alatt darabokra szaggatta a kontinentális kőzetlemezeket, a rajtuk lévő hegyekkel, óceánokkal, városokkal és a mit sem sejtő emberekkel együtt. Az egész olyan gyorsan történt, hogy minden élőlény egy másodperc alatt szörnyethalt a

kozmikus sebességgel száguldó nyomáshullámtól pépesre préselődve, majd gőzzé válva az elszabaduló iszonyú energiamennyiségtől. A bolygó forró magjában és köpenyében izzó forráság mindent megolvasztott a felszínen, a detonáció pedig darabokra szaggatta az égítetett. Trilliárdnyi túlhevült törmelékdarab és gőzölgő kőszikla repült szanaszét a tér minden irányába, magával sodorva az ionizált légkör gázfoszlányait is.

A kataklizmát észlelő civil űrhajók és az orbitális pályán őrző vadászgépek pilótái – a kezdeti megdöbbenés után – viszonylag gyorsan reagáltak, próbálva elmenekülni a robbanás elől, de esélyük sem volt a kellő sebességre felgyorsulni hozzá. A lökéshullám menthetetlenül utolérte őket és egy pillanat alatt kilapította mindegyik járművet, az űrállomásokkal együtt. Mégis, a gigantikus detonációnak órákba telt, mire elérte a bolygó körül keringő aprócska holdat és azt is elemésztette féktelen ragyogásában. Mintha egy új csillag gyúlt volna ki az Alderaan rendszerben, úgy világította be a kozmoszt a felszabaduló hihetetlen energiamennyiség a következő napokban, fokozatosan elhalványulva. Csak nagyon kevesen menekültek meg a pusztítás elől, akik hajói elég messze jártak tőle és időben a hiperűrbe tudtak ugrani.

A Halálcsillag pedig a pajzsai biztonságában sértetlenül átvészelte az intenzív radioaktív sugárzást és elszáguldott a világűrt megtöltő túlhevült kődarabok zápora elől.

TIZENHARMADIK FEJEZET

A hiperűri utazás öt napja igencsak eseménydúsán telt Luke Skywalker számára a Millennium Falcon fedélzetén. Eleinte még kicsit aggódott amiatt, hogy esetleg unatkozni fog, de Kenobi már az első nap elkezdte a Jedi tanokra való oktatását. A délelőttiakat az utastérben üldögélve töltötték, ahol a mester órákon át mesélt neki az erő természetéről, a Jedi Rend felépítéséről, működéséről, valamint a tanítványok felkészítésének módozatairól, hogy felvázolja a fiatalember előtt a következő hónapokban, években rá váró fontosabb feladatokat.

Régen az erő érzékeny lényeket már csecsemő vagy kisgyerek korukban elszakították a családjuktól és a rend templomába vitték, hogy ott nőjenek föl, az erőhasználók közösségének tagjaiként, beilleszkedve közéjük. A padawanok képzése hosszú évekig tartott és igen sokoldalú volt, majd komoly vizsgákat kellett letenniük ahhoz, hogy Jedi lovaggá válhassanak. A mesterré válásukhoz pedig még ennél is több tanulásra és nehéz feladatok, különböző küldetések sikeres végrehajtására volt szükség.

Kenobi tudta, hogy Lukenak valószínűleg nem lesz ideje évekig tanulni és alaposan elmélyedni az erő természetében, amennyiben az Alderaanra érve csatlakoznak a felkelőkhöz. Ezért jó érzéssel igyekezett csak a lényegre koncentrálni, kihagyva mindazon dolgokat a tananyagból, amikre várhatóan sosem lesz szüksége a fiúnak. Hisz a Jedi Rend már két évtizede nem létezett, ennél fogva a legtöbb belső szabályuk, szokásuk és ismeretük is idejétmúlttá vagy értelmetlenné vált. Skywalker eleinte szó nélkül hallgatta terjedelmes magyarázatait, majd egyre többször szakította félbe különféle kérdésekkel. A Jedi mester pedig volt olyan türelmes, hogy mindegyikre részletesen válaszolt, ne maradjanak az ifjú fejében homályos foltok a számára fontos témákkal kapcsolatban.

A délutánokat – ellensúlyozandó és kiegészítendő a szóbeli tananyagot – különböző edző gyakorlatokkal töltötték. Lukenak meditálnia kellett, kiüríteni az elméjét, befogadni az erőt, érezni, ahogy átáramlik a testén és elmélyedni az erővel való eggyé válás misztériumában. Aztán jöttek az erő használatával kapcsolatos feladatok: kisebb tárgyak tologatása, emelgetése az asztalon, amit hiába mutatott meg többször is az öregember, a srác képtelen volt utána csinálni. Végül következtek a fénykard gyakorlatok, amit a fiú a

leginkább várt. Fantáziáját az első pillanattól fogva megragadta az apjától örökölt ősi fegyver használata, ami iránt különös vonzódást érzett, valahányszor a kezébe vette. Mintha az erő sugallta volna neki, hogyan kell forgatni a zümmögő fénypengét, olyan érzése volt az edzések során.

Kenobi először megmutatta neki a legegyszerűbb formagyakorlatokat, a támadás és háritás mozdulatait, a vágás és szúrás különféle módjait. Ehhez odaállt az utastér közepére, elővette saját kardját és előbb lassan, majd az előírt sebességgel hajtotta végre a levegőbe mért csapásokat, szertartásos komolysággal, szinte már ünnepélyesen. Az öregember minden mozdulatából erő, könnyedség és elegancia áradt, amit csak sok évtizedes gyakorlással lehet elsajátítani. Hozzá képest Luke – érzése szerint – csupán ügyetlenül hadonászott és vagdalkozott a kardjával, mikor utánózni próbálta. De gyorsan tanult és el volt szánva rá, hogy mielőbb tökélyre fejleszti a vívás ősi művészetét.

Mivel a fedélzeten nem álltak rendelkezésükre megfelelő gyakorlóbotok, amikkel biztonságosan összemérhették volna pengéiket, a mestere nem engedte, hogy a fénykardokkal vívjanak. A teherúrhajó belső terét ugyanis túl szűknek találta a feladathoz. Elég egy rosszul kivitelezett mozdulat és véletlenül belevághatnak a plafonba, a falba vagy a padlóba, komoly károkat okozva az úrhajóban, ami a hiperűri száguldás közben életveszélyes lenne mindannyiuk számára. Ezért erre majd csak az Alderaanon vagy máshol, egy alkalmas helyen fognak időt szakítani.

Estéknént, miután Kenobi elvonult aludni a hálókabinba, a kimerült, de fáradhatatlannak tűnő Skywalker Han Solóval beszélgetett a pilótafülkében, főként az úrhajó irányításáról, az űrközelekedés általános szabályairól, a pilótamesterség fogásairól és a különböző bolygók, civilizációk jellemzőiről tudakozódva. Fiatal elméje szivacsként itta magába az új ismereteket, s már alig várta, hogy elmeihessen egy pilótaképző iskolába tanulni. A koréliei értékelte őszinte igyekezetét, bár nap közben csak a fejét csóválta, valahányszor ránézett különös utasaira, ahogy fura dolgokról beszélgetnek és Luke a fénykard használatát gyakorolja. Nem tudta, mire készülnek ezek ketten, ha az Alderaanra érnek, de abban biztos volt, hogy jó okkal keresték őket a császáriak a Tatuinon.

Az emberek mellett a vuki és a két robot is igyekezett hasznosan eltölteni az időt a fedélzeten. Csubakka a különféle berendezéseket javította, ellenőrizte, tisztogatta, a droidok pedig egy kis kézi porszívót kölcsönkérve nekiláttak eltávolítani alkatrészeik közül a beszivárgott homokot. Majd a megviselt burkolatukat próbálták rendbe hozni, különféle szerszámokat és némi kenőanyagot kérve kölcsön a segítőkész első tisztától. És persze folyton dekarikoztak, valahányszor felszabadult az asztal, a vuki legnagyobb öröme, aki sokat tanult Artútól a játék fortélyairól. Cserébe a kapott szerszámokért az asztroszer időnként hagyta nyerni a behemótot, így nem került sor újabb veszekedésre köztük a fedélzeten.

A negyedik napon beszélgetés közben Solo elejtett egy megjegyzést arról, hogy ő távirányítású edzőgömböt használ a célba lövés gyakorlására, mire Kenobi azonnal kölcsönkérte tőle az eszközt. Ehhez hasonló repülő droidokat a Jedik is előszeretettel használtak a lézerlövés kivédésének elsajátítására. A mester először a lehető legkönnyebb fokozatra állította be az edzőszerszámot, hogy időt adjon tanítványának hozzászokni a szerkezet mozgásához, illetve az általa kilőtt tűvékonyságú sugarak csípéseihez. Luke ezért kezdetben nagy önbizalommal tekintett a feladatra, optimistán túlbecsülve önnön képességeit, amit a droid lassúsága csak megerősített benne. Aztán az utazás ötödik napján, mikor már csupán órákra voltak a céljuktól, Ben kissé gyorsabba állította neki a gömböt, hogy jobban felmérhesse az ifjú jártasságát az erő használatában.

Skywalker magabiztosan állt ki újra az utastér közepére, bekapcsolva fénykardját. Az ősrégi harci eszközből mély, bűgő hang hallatszott, miközben a srác előre-hátra ugrált, hol támadóállásba lendülve, hol meg képzeletbeli szúrásokat parírozva mestere ügyelő

tekintetétől kísérve. A technikai állomás előtt terpeszkedő Solo időnként odanézett, hogy elcsípjé Luke egyik–másik esetlen mozdulatát; olyankor önelégültség ömlött el sovány arcán és gúnyosan mosolygott rajta.

Aztán hirtelen, minden átmenet nélkül valami különös, igen kellemetlen, sőt zavaró érzés suhant át a fiatalember testén, mire ösztönösen leeresztette fénykardját, félbehagyva a gyakorlást. Kenobira pillantva észrevette, hogy az öregember megingott, s eltorzuló arccal majdnem összeesett az utastérben. Ben elakadó lélegzettel a szívéhez kapott és meggörnyedve a technikai állomás melletti székhez botorkált, fáradtan lerogyva rá.

– Nem érzi jól magát? Mi a baj? – sietett oda hozzá Luke, kikapcsolva fegyverét.

– Érzem, hogy az erő háborog. – mondta Kenobi eltorzult arccal, s próbált mélyeket lélegezni, hogy csillapítsa szíve őrült dobogását. – Mintha milliók kiáltottak volna fel rémületükben. Aztán hirtelen néma csend lett.

– Én is éreztem. – dűnnyögte elgondolkodva a srác. – De már elmúlt. Mi volt ez?

– Biztos valami szörnyű dolog történt. Például egy kozmikus kataklizma játszódott le a közelünkben ezekben a percekben.

A Jedi mester komoran meredt a tanítványára, miközben az erő által közvetített hatást fürkészte. Ám a jelenség amilyen gyorsan rátört, olyan gyorsan tova is tűnt, csupán mérhetetlen ürességet hagyva maga után. Kenobi nem először találkozott ilyesmivel az élete során, de még sosem gyakorolt rá ilyen nagy hatást az erőt felbolygató intenzív háborgás. Valami elképesztő méretű katasztrófának kellett történnie a galaxisban, ami számtalan érző lény hirtelen pusztulásával járt – vélte rosszkedvűen, a homlokát masszírozva.

– Ez hogy lehet? A hiperűrben vagyunk, fényévekre minden lakott világtól. Hogy érezhetünk ilyesmit az erő révén? Ráadásul azonnal? – csodálkozott a történeteken Luke. – Ez a hatás milyen gyorsan terjed?

– Az erőt nem korlátozza a fénysebesség vagy a különböző fizikai kölcsönhatások terjedési sebessége. Az érzékeny személyek képesek akár a galaxis túlsó végében lezajló eseményekről is képet kapni általa. A térbeli távolságtól függetlenül. Gyakorlatilag azonnal. – magyarázta neki a Jedi mester bágyadtan. – Ráadásul vannak olyanok is, akik nem a térbeli, hanem az időbeli távolságokon átívelő eseményeket érzékelik az erő által. Belelátanak a jövőbe vagy a múltba. Őket hívják jósoknak, jövendőmondóknak. De ez egy elég ritka képesség. A Jedi Rend története során csak kevés kivételezett személy volt képes így használni az erőt.

– És azt honnan tudhatom, hogy amit érzek, a távolban történt vagy a múltban, esetleg a jövőben? – tudakolta Skywalker, látva fantáziát egy ilyen képesség elsajátításában.

– A tapasztalatok majd megmutatják. Idővel rájössz magadtól. Ezt nem tudom szavakba önteni neked. – mormolta Ben, lassan magához térve a megrázó élményből. – Menj! Folytasd a gyakorlást!

A fiú kötelességtudóan visszatért az utastér közepére és küzdőállásba helyezkedve bekapcsolta fénykardját. A következő percekben sikerült néhány lövést hárítania, ám az edzőgömb legtöbb sugara eltalálta valamelyik testrészét. A sorozatos kudarcok nem tettek jót a srác önbizalmának.

– Nem jó, Luke! Ne hadonássz a karddal fölöslegesen! Inkább szögletesen csináld, mindig csak a szükséges mértékben mozdítva meg a pengét. – tanácsolta Kenobi türelmesen egy idő után. – Jusson eszedbe, hogy az erő mindenütt jelen van. Fel kell olvadnod benne, ahogy sugárzik belőled és átjárja a testedet. Egy igazi Jedi lovag ténylegesen érzékeli az erőt, akár egy kézzelfogható fizikai jelenséget.

– Ezek szerint tehát ez egy energiamező? – érdeklődött Luke, próbálva helyükre tenni fejében az eddig tanultakat.

– Igen, energiamező és még valamivel több is. – folytatta Ben sejtelmes hangon, szinte már misztikusan. – Kisugárzás, amely egyszerre irányít és engedelmeskedik. Megfoghatatlan semmi, amely azonban csodákra képes.

Egy pillanatig eltűnődött, mit is mondhatna még el a srácnak, amit feltétlenül tudnia kell.

– Senki, még a Jedi tudósok sem tudták soha pontosan meghatározni az erőt. Valószínűleg nem is fogják. A magyarázatokban legalább annyi a mágia, mint a tudományos érv. De hát végső soron mi más a mágus, ha nem gyakorló teoretikus? No, próbáld meg még egyszer.

Az öregember magához intette az ökölnyi méretű, szürke edzőgömböt és kezébe véve újra állított picit a működésén. Az edzőszerszám külsejét kerek érzékelők és ezüstös fényű sugárzó lencsék borították, méretre akkorák, mint egy ujjbegy. A mester ezután Luke felé dobta a gömböt és félrehúzódomva követte szemével, ahogy halkan sziszegve megállt a levegőben, néhány méterre a fiú arcától.

Skywalker készenlétbe helyezkedett, maga elé emelve kardját, mire a gömb fürgén szállodni kezdett előtte, ide–oda repkedve, véletlenszerűen változtatva a távolságát és magasságát. Luke igyekezett mindig szemben maradni vele. A gömb váratlanul villámgyorsan előrelendült és egy méterrel arrébb ismét megdermedt. A fiatalember azonban nem ugrott be a cselnek és a labda hamarosan visszakozott.

A fiú ezután lassan oldalra mozdult, hogy megkerülje a gömböt, aztán csapásra készen hátrarántotta a kardot a feje fölé. De még be sem fejezte a manővert, amikor a szerkezet, mint a nyíl, az ellenkező irányba mozdulva bevágódott mögéje. Az egyik lencséjéből cérnavékony, vörös fénysugár lövellt ki és eltalálta Luke combjának külső oldalát, csípős fájdalmat okozva neki a vastag szövésű tunikáján keresztül, amikor az – elkésve – feléje fordította a kardot.

A srác feljajdult, aznap már sokadjára. Görcsösen összerándult, majd odakapva bizsergő, elzsibbadt izmait dörzsölte és közben megpróbált ügyet se vetni Solo kitörő, kárörvendő nevetésére.

– A babonás hókuszpókuszok meg a kiöregedett fegyverek bizony nem pótolhatnak egy jó kis sugárvetőt az ember oldalán. – gúnyolódott a pilóta.

– Szóval te nem hiszel az erőben? – kérdezte Luke, kényszeredetten vigyorogva újabb kudarca miatt. A sugár bénító hatása szerencsére gyorsan felszívódott, így pár másodperc múlva folytathatta a gyakorlást.

– Nézd, öcskös! Én keresztül–kasul bejártam már a galaktikát! – dicsekedett a kapitány önelégülten. – És jó sok cifra dolgot láttam. De olyat még sosem, ami bizonyította volna, hogy létezik valamiféle hatalmas erő, ami irányítja a cselekedeteinket. A sorsom felől én magam döntök és nem holmi misztikus energiamező. Humbug ez, én mondom!

Kritikusan Kenobira mutatott, aki sztoikus nyugalommal fogadta az újabb kritikát.

– Én a te helyedben nem követném ilyen vakon. Megvan a magához való esze az öregúrnak, meg néhány apróbb trükkje, szóval nagy huncut. Honnan tudod, hogy nem a saját céljaira használ föl?

A Jedi mester nem szólt semmit, csak elmosolyodott szelíden, aztán ismét Luke felé fordult, mintha mi sem történt volna.

– Talán megpróbálhatnád még egyszer. – mondta nyugtatólag. – Azon kell lenned, hogy függetlenítsd magad az elmédől és a helyzetet szüntelenül elemezni próbáló gondolataidtól. Próbáld meg nem a konkrét dolgokra összpontosítani, sem a szemeddel, sem az agyaddal. Hagyd, hogy elszabaduljon a tudatod és mintegy lebegjen... ösztönösen átadva magad az erőnek. Így tudod a legkönnyebben felhasználni a saját céljaidra. El kell jutnod egy olyan állapotba, amelyben már nem az érzékeid vezérlik a tetteidet, sem az, amit előre elgondoltál. Hanem teljesen az erő irányít. Hagyd abba a töprengést. Lazíts és ne gondolkodj semmire... Csak lebegj szabadon... nyitottan az erőre...

Az öregember hangja bódító zsongássá halkult. Amikor elhallgatott, az edzőgömb a fiú felé vetette magát. Kenobi hipnotizáló hangjától kábultan, Luke nem vette észre a lövést. Kétséges, hogy egyáltalán látott valamit, mivel lehunyta szemét a kritikus pillanat előtt. De ahogy a labda közeledett, a fiatalember szédületes gyorsasággal perdült sarkon, felrántotta és előredőfte a kardot, valami igen furcsa mozdulattal. A kék penge tisztán háritotta a gömbből kilövellő vörös sugarat. Erre a droid elhátrált előre és várakozó állapotra váltva ott maradt mozdulatlanul a levegőben.

Luke hunyorgott, mint aki rövidke szunyókálásból ébredt és elképedten bámult a távirányítású szerkezetre.

– Ugye, hogy meg tudod csinálni! – mondta Kenobi, elégedetten a teljesítményével. – Ennél többre igazából nem is kell, hogy megtanítsalak. Most már önállóan is képes vagy beszívni az erőt, amikor szükséged van rá és együtt mozdulni vele, mintegy követve a sugallatait. Később majd azt is meg fogod tanulni, hogyan lehet tudatosan irányítani a legkülönbébb célokra.

Az öregember ezután fölállt és megfordulva leemelt egy régi, horpadozott pilótasisakot a fémfalra erősített tartójáról.

– Akkor most próbáld meg még egyszer! De most a látásod és hallásod igénybevétele nélkül.

Odasétált a fiúhoz és ráhúzta a piszkosfehér sisakot a kobakjára. A fejtető arclemeze átlátszatlan volt, mivel előző nap Kenobi gondosan befestette szürkére, így nem lehetett kilátni belőle. Ráadásul a fülvédőjébe épített párnákat is leszigetelte ragasztószalaggal, így a srác alig hallott benne valamit a tanítója szövegéből.

– De hát így semmit se látok! – méltatlankodott hangosan Luke és megfordulva arra kényszerítette mesterét, hogy arrébb húzódjon a veszélyesen imbolygó fénykard hatósugarából. – Hogy lehet így harcolni?

– Az erő segítségével. – magyarázta az öregember türelmesen. – Az előbb se „láttad” a gömböt, amikor rád támadt, mégis kivédted a sugarát. Próbáld megint szabadjára engedni magadban azt az érzést.

– De hát képtelen vagyok rá! – nyögte Skywalker pesszimiztán. – Megint el fog találni!

– Nem fog, ha teljesen az erőre bízod magad. – erősködött Kenobi, a fiú számára nem túl meggyőzően. – Ez az egyetlen módja annak, hogy megbizonyosodj róla: tökéletesen az erőre hagyatkozol.

A Jedi észrevette, hogy a szkeptikus koréliei ismét odafordult feléjük, hogy figyelje az eseményeket, s ettől egy pillanatra elbizonytalanodott. Nem tesz jót Lukenak, hogy ez az önbizalomtól dagadó pilóta mindig kineveti, akárhányszor hibát ejt. Persze ha a szélről is óvja, az se válik a hasznára a fiúnak. Meg idő sincs a nagy kíméletre. Dobjuk csak be a mély vízbe, hátha a felszínen marad – adta ki az utasítást magának eltökélten Ben.

Újra odaintette magához az edzőgömböt és a burkolatába épített parányi kapcsolókat nyomogatva változtatott a programozásán. Aztán fölhajította a levegőbe. A szerkezet azonnal Skywalker felé indult. Az esés ívét félúton megtörve, mint a kő zuhant egyenesen lefelé. Luke ösztönösen feléje lendítette a kardot. Bár a próbálkozás nem sikerült rosszul, kissé elkésett vele. A bíborszínű, tűhegynyí sugár ismét felvillant és ezúttal pont a fenekén találta el a fiút. Bár a lövés ereje nem volt akkora, hogy harcképtelenné tegye, a fiatalember nagyon úgy érezte. Fájdalmasan felüvöltött és sarkon pördült, hogy megpróbálja lecsapni láthatatlan kínzóját.

– Lazíts! – noszogatta az öreg hangosan. – Légy szabad! Még mindig a szemed meg a füled akarod használni. Ne számítgass, csak használd a tudat alatti ösztöneidet.

Az ifjú váratlanul megtorpant, enyhén remegett a feszültségtől. Gépi ellenfele újra a feje elé helyezkedett, készen a folytatásra. Aztán rövid várakozás után ismét alábukott és újból tüzelt, méghozzá háromszor egymás után.

Ugyanabban a pillanatban félkörben elmozdult a fénykard is, mintegy önállóan életre kelve használója kezében és éppolyan halálos pontossággal, mint amennyire darabos volt maga a mozdulat, sorra háritotta a csapásokat. A gömb erre visszakozott vagy félméternyire és ott maradt a levegőben lebegve.

Luke valahogy észrevette, hogy az edzőgömb várakozó módba váltott, s kikapcsolva kardját, levette fejéről a sisakot. Verejtékező arcán kíváncsiság és kimerültség keveredett.

– Na látod? Ugye, hogy megy! – közölte Kenobi elégedetten. – Ha egyszer megtanulsz bízni a belső énedben, nem lesz semmi, ami megállítson. Ahogy mondtam neked, sok mindent örököltél apád tehetségéből.

– Csak szerencséje volt. – szólt közbe Solo kritikus hangon, kényelmesen elterpeszkedve a technikai állomás előtti forgószekben.

– Az én szótáramban nincs olyan szó, hogy szerencse. – fordult felé higgadtan a Jedi mester, megelégedve a koréliai beszólásait.

– Mindegy, minek hívja! – háritotta el az ellenvetést közönyösen a kapitány. – De ami sikerül egy edzőszerszámmal, nem biztos, hogy egy élő ellenféllel szemben is menni fog! Én már túléltem néhány pisztoly párbajt, szóval tudom, mennyire kiszámíthatatlan az ilyesmi...!

Miközben beszélt, a technikai állomás konzolján villogni kezdett egy jelzőfény és figyelmeztető szirénázás hallatszott a fedélzeten. Solo a műszertáblára pillantott és megfélemlítve vitájukról feltápáskodott helyéről.

– Közeledünk az Alderaanhoz. Rövidesen csökkentjük az iramot és visszamegyünk fénysebesség alá. Gyere, Csubi! Készüljünk fel!

A vuki felállt a játékasztaltól, s követte társát előre, a pilótafülkébe. Luke magához szorítva sisakját utánuk nézett, de a feje nem a közeli érkezésen járt. Valami egészen más forrt az elméjében, valami, ami egyre terjedt, s lassan érthetővé vált, ahogy próbálta az érzékeivel megragadni.

– Tényleg éreztem valamit az előbb. Mintha „láttam” volna a célpontot. – odamutatott a háta mögött lebegő szerkezetre.

– Az a jó! Megtetted az első lépéseket egy tágabb világegyetem felé vezető úton. – mondta Kenobi ünnepélyesen, büszkén a tanítványára.

Eközben elől a pilótafülke felbolydult méhkaszhoz hasonlított, a sok bűgő, zümmögő, csipogó műszertől és a fel-felvillanó jelzőlámpák fényjátékától. Solo és Csubakka csak a legfontosabbak jelzéseit követte figyelemmel, ahogy felkészítették a hajót a hiperútból való kilépésre.

– Készülj, Csubi...! A komputer mindjárt visszakapcsol fénysebesség alá...! – Han a bal oldali fali panelen átállított néhány kapcsolókat.

Miként a hiperűrbe ugrás, úgy a kilépés is teljesen automatizálva zajlott a fedélzeten, az igényelt nagy pontosság miatt, ugyanakkor a pilóták sem maradtak munka nélkül ezalatt. Egy rakás kiegészítő feladatot kellett a kritikus művelet előtt és után elvégezniük a biztonságos megérkezéshez a normál térbe.

A vuki az egyik kisebb képernyőn futó visszaszámlálást figyelve a megfelelő időben elfordított egy kart maga előtt a műszerfalon és megragadta a kormányművet, hogy irányban tartsa a hajót, amint visszakapta a vezérlést a navigációs számítógéptől. A következő pillanatban megváltozott a hiperhajtómű dübörgésének hangja a fedélzeten. A hiperűr kékes fényben derengő felhőalagútja eltűnt odakint, ahogy visszatértek a normál térbe. Előttük a dopplereltolódás okozta hosszú fénycsíkok hirtelen szaggatottá váltak, megrövidültek, majd végül feltűnt a megszokott űrlátkép, teli szikrázó pontokkal. A konzolon a sebességmérő műszer mutatója közel nullára ugrott.

Ám a fekete semmiből váratlanul gigantikus méretű, halványvörösén izzó szikladarabok zúdultak rájuk. Köztük kisebb méretű kövek, kavicsok és szórványos porfelhők tömege

kavargott, frontálisan belecsapódva a teherhajó törzsébe. A védőpajzsok alig tudták elhárítani az útból ezt a fergeteges közuhatagot. A hirtelen megterheléstől a Millennium Falcon hevesen rázkódni kezdett és vészjelzők szólaltak meg a konzolon, a pilóták nagy döbbenetére.

– Hát ez meg mi...? – mormogta értetlenül a teljesen elképedt Solo.

Gyorsan elfoglalta helyét és megragadva a kormányt, segített Csubakkának irányban tartani a csészealjat a törmelékzáróban. Majd ügyesen kitért egy nagyobb darab útjából, ami egyenesen feléjük száguldott és darabokra tépte volna őket, ha belerohannak.

A vuki azonnal bömbölni kezdett, előbb csalódottságában, majd dühében és a műszerpulthoz kapva serényen kapcsolgatta át a különböző kallantyúkat, hogy elkerüljék a pajzsok túlterhelődését. A csempészhajót csak az mentette meg az azonnali szétfúródástól, hogy az óvatos Solo mindig maga elé tartott védőpajzsokkal lépett ki a fénysebességnél gyorsabb utazásból, hátha valami barátságtalan környezet várja odakint.

– Na tessék! Ez a mi formánk! Egyenesen belerohanunk egy meteorzáporba! – kiabálta ingerülten a pilóta, meg se próbálva leplezni őszinte csalódottságát.

Luke és Ben csak nagy erőfeszítés árán tudták megőrizni az egyensúlyukat a hevesen rázkódó fedélzeten, ahogy a falnak támaszkodva előre támolyogtak az irányítókabinba, utánanézni a ribilliónak.

– Mi történt? – kérdezte a parasztfiú, megkapaszkodva az egyik ülés támlájában, s értetlenül szemlélte az odakint záporozó köesőt.

A pilótafülke ablaka előtt, mint a tűzijáték szétnyíló petárdái, úgy zúgtak el a rombolás izzó törmelékei, s a becsapódó darabok lökései véletlenszerűen meg-megrázták a Falcont.

– Visszatértünk az űrbe, de olyan pocsék aszteroidaviharba kerültünk, amelyet még életemben nem láttam. – közölte Solo nyugtalanul, a monitorán megjelenő adatokat szemlélve. – És egyik meteorológiai térképünkön sincs rajta.

Összehúzott szemmel nézett néhány mutatóra, amelyek erős radioaktív sugárzást jeleztek a környező űrben. Ahogy az YT-1300-as alacsonyabb sebességre fékezve manőverezett a viharban, fokozatosan ritkulni kezdett előttük a törmelékzáró, ugyanakkor a radar azt mutatta, hogy körülöttük minden irányban a műszerekkel belátható távolságig változó sűrűségű, különböző irányokba szálló aszteroidák hihetetlen mennyisége kavarg a kozmoszban. Ők épp egy nagyobb átmérőjű, viszonylag üres zóna felé tartottak, ahol átmenetileg menedékre lelhetnek a vadul röpködő kövek elől. De a sugárzás persze ott is eléri őket.

– A galaktikus atlasz szerint jó helyen járunk. Csak egyvalami hiányzik: az Alderaan.

– Hiányzik...? De hová lett...?

Az utasok gyorsan becsatolták magukat a hátsó ülésekbe, mert a bárka még mindig hevesen megrázkódott, valahányszor egy-egy nagyobb kődarab vágódott az elejének.

– Honnan tudjam, hová lett? A lényeg az, hogy nincs meg! – válaszolta sötéten a koréliai. – Tessék, itt van a képernyőn, győződj meg róla magad!

– Nem lehet, hogy eltévesztettük a rendszert? – kérdezte Kenobi, összevont szemöldökkel kibámulva a szélvédőn.

– Az kizárt! Háromszor ellenőriztem a koordinátákat és a navigációs komputernek sincs semmi baja. – állította Solo makacsul, még mindig nem értve a történeteket. – Pontosan egy bolygóátmérőnyire kéne lennünk a felszíntől. A bolygó éjszakai oldalának korongja kéne, hogy eltakarja előlünk a rendszer napjának fényét. Csakhogy a csillag ott látható, szemközt. És nincs előtte semmi. Csak törmelék...

A férfi elhallgatott, majd kisvártatva kimondta azt, amire mindannyian gondoltak, nagyjából egyszerre, levonva a nyilvánvaló következtetést.

– Az odakint dülő pusztítás mértékéből ítélve arra kell következtetnem, hogy az Alderaan... szétrobbant. Darabokra esett valamitől.

– Hogyhogy szétrobbant? – értetlenkedett Luke. Letaglózta a felismerés, amit az elképzelhetetlen méretű katasztrófával való szembesülés váltott ki belőle.

– Nem tudom. Talán összeütközött egy óriás aszteroidával vagy üstökössel. Néha megesik az ilyesmi. – vont a vállát a kapitány, a lehetséges okokon töprengve. – Bár nem értem, hogy történhetett. El kellett volna téríteniük a helyi űrvédelmi erőknek. Vagy szétlőni kisebb darabokra.

– Nem ez történt. Az Alderaant szétrobbantották. A birodalmiak. – jelentette ki ekkor Kenobi szomorúan.

A Jedi mester az erőben tapasztalt fodrozódásokat figyelve jutott erre a következtetésre. Sejtését csak megerősítette az a korábbi erő háborgás, amitől annyira rosszul lett alig egy órával ezelőtt. A katasztrófa mögött meghúzódó esemény hordereje őt is valósággal letaglózta.

– Lehetetlen! – Solo lassan ingatta fejét a képtelenségre. A maga módján még őt is megrázta ez az iszonyú feltevés. Hogy emberi erő legyen felelős egy egész bolygó, több milliárd értelmes lény megsemmisüléséért... Ez meghaladta az ő felfogóképességét.

– Ugyan... A teljes császári flotta sem tudna ekkora rombolást véghezvinni. Ehhez több ezer hajóra lenné szükség és akkora tűzerőre, ami egyszerűen elképzelhetetlen.

Végre annyira megritkult körülöttük a törmelékfelhő, hogy fokozatosan alábbhagyott a fedélzet rázkódása és viszonylagos nyugalomban tekinthettek ki a kozmoszba. A pilóta nagy ívű fordulóba döntötte hajóját és új irányba állt, felvéve a legközelebbi aszteroidák haladási irányát és sebességét. Így a legkisebb az esélye annak, hogy összeecsókolóznak valamelyikkel.

– Nem tudom, nem lenne-e jobb eltűnnünk innen. – dörmögte Skywalker, a távoli törmelékmező barnás árnyalatú, néhol vöröses fényben derengő felhőjét bámulva. – Mert ha mégis a császárság volt az...

– Fogalmam sincs, mi történt itt! – fintorgott mérgesen Solo, mivel hirtelen eszébe jutott, hogy célállomás híján a beígért fuvardíjat sem fogja megkapni az utasok porrá vált barátaitól. – De egyet mondhatok: a császárság nem képes ilyesmire! A Birodalmi Akadémiára jártam, szóval tudom, mit beszélek!

– Próbáljuk meg elhagyni a törmelékfelhőt. – javasolta Kenobi megfontoltan. – Van még a rendszerben lakható világ? Vagy űrállomás? Bármilyen támaszpont? Hátha ők többet tudnak mondani arról, mi történt itt!

– Jó ötlet! – Solo ujjai végigzongoráztak a navigációs komputer billentyűzetén. – Tessék, itt is van...! A Dela. Egy lakott bolygó, kifelé haladva a következő a sorban. Arrafelé található.

Kimutatott az űrbe, majd egy kisebb íránymódosítással elfordította a teherhajót a távoli égitest felé, amit szabad szemmel nem is lehetett kivenni a törmelékdarabok és porfelhők takarásában.

– Bele fog telni pár órába, mire átmanőverezek a közáporon. Csak utána tudunk felgyorsítani, hogy mielőbb odaérjünk. – megkésve fejére illesztette fülesét és bekapcsolta rádióját. De hiába állította a frekvenciákat, nem sikerült értelmes adásokra bukkannia.

– Minden csatornán csak éktelen zajt és sistergést hallok. Úgy tűnik, nem maradtak túlélők.

Hátuk mögött ekkor felbukkant a két robot, akik szintén tájékozódni próbáltak a váratlan fejleményekről. Az emberek beszélgetésének végét ők is hallották, s most teljes számítási kapacitásukkal igyekeztek feldolgozni a történeteket. Az R2-es rövidesen intenzív fűtyülésbe és csipogásba kezdett. Thripio fordította, megkapaszkodva a pilótafülke ajtókeretében.

– Uraim! Artu azt mondja, hogy csak azért éltük túl a belépést a rendszerbe, mert a táguló törmelékfelhő belsejébe érkeztünk meg. Kifelé a bolygó korábbi forgástengelyének irányába érdemes haladni. Arra kevesebb törmelékre számíthatunk.

– Jó ötlet! – biccentett engedékenyen Solo, noha általában utálta, ha az utasai – vagy pláne egy droid – beleszólnak a dolgába.

Ismét irányt módosított a csészealjjal, a komputer által megadott irányvektort követve. Az Alderaan egykori déli pólusa felé haladva valóban kevesebb aszteroidát jelzett a radar.

– Ez jó nagy kerülő lesz. Egy napba is beletelhet, mire a Delayára érünk.

A következő órák szórványos beszélgetéssel teltek a pilótafülkében, ahogy megvitatták egymás közt a katasztrófa lehetséges okait és következményeit, mialatt a kapitány szakadatlanul manőverezve kerülgette a végtelenbe szétrepülő köveket. Han nem akart kockáztatni, ezért olyan sebességgel előzte meg a törmelékfelhőt, amit még biztonságosnak tartott. De így is több tucatszor előfordult, hogy nekicsapódott a Falcon oldalának egy-egy sziklatömb, próbára téve a teljes kapacitáson üzemelő védőpajzsok tűrőképességét.

Már majdnem kijutottak az egyre táguló aszteroidamezőből, mikor pittyes vészjelzés szólalt meg a kabinban és ezzel egyidejűleg piros fény villant fel az egyik ellenőrző szelvényen. Solo rámeredt a radarképernyőre, amin mostanáig csak ezerszám hunyorgó pontocskákat látott. Ebben a köesőben nehéz volt kivenni bármit is a műszerek segítségével, így végül inkább a saját szemére hagyatkozott.

– Hajó a közelünkben. – állapította meg kisvártatva. – Jobbra fent, mögöttünk. Még nem lehet kivenni a típusát. De felénk tart.

– Talán egy túlélő...! Lehet, hogy tudja, mi történt! – élénkült meg Luke, felriadva komor gondolataiból.

A mellette ülő Kenobi azonban hamar szétzúzta reménykedését, az erő révén hamarabb és pontosabban érzékelve a közeledőt, mint bármelyik műszer.

– Császári vadászgép.

Csubakka válaszul mérgezet vakkantott. A következő pillanatban két zöldes fényű lézersugár villant el kétszer egymás után a Falcon előtt jobbról, mintegy figyelmeztetésként, majd egy parányi, kétszárnyú gombolyag húzott el a szemük előtt.

– Végig követett minket! – kiáltott fel Luke döbbenten.

– A Tatuintól? Ugyan már! – ellenkezett hitetlenül Solo. – A hiperűrben?

Kenobi közben a nyomkövető monitort figyelte, átkukucskálva a pilóta válla fölé.

– Igaza van, kapitány. Ez egy kis hatósugarú TIE vadász. Nincs hiperhajtóműve.

– De honnan a pokolból került ez elő? – tudakolta Han gondterhelten. – Az atlasz szerint ebben a rendszerben csak egy császári bázis van. Azaz volt a bolygón. Hmm... Biztos egy hordozóról jöhetett. Szerintem átvizsgálják a törmelékmezőt és túlélőket keresnek. Meg olyan hajókat, amik a robbanás utáni órákban, napokban ugranak be a rendszerbe. Az Alderaan elég forgalmas hely. Több ezer hajó jön–megy itt naponta. Úgyhogy rengetegen kerülhetnek bajba, amikor kilépnek a hiperútból, ha nem elég erősek a védőpajzsaik.

– Akkor hogy lehet, hogy senkit sem láttunk még ezen a TIE vadászon kívül? És a rádióban sem hallottunk segélykérő jelzéseket? – okvetlenkedett Skywalker, sehogy sem értve a történeteket. – Elképzelhető, hogy mindenki elpusztult, aki csak beugrott eddig a törmelékmezőbe? És egyedül mi éltük túl a dolgot?

– Elégé valószínűtlen. – dörmögte Solo, újra belehallgatva a rádiófrekvenciákba. – Biztos sok hajó van még körülöttünk a mezőben, csak nem látjuk egymást a nagy távolság és a rengeteg törmelék miatt. Amúgy semmit sem hallok ebben az éktelen zajban. Biztos a robbanás maradványsugárzása bénítja meg a kommunikációt. A TIE sem hív minket, pedig itt van előttünk, pár kilométerre.

– Talán követnünk kellene. – javasolta ezután Luke, alig bírva nyugton maradni a helyén türelmetlenségében. – Biztos azért lőtt elénk, hogy felhívja magára a figyelmet és mutassa az irányt, kifelé a mezőből.

– Az meglehet. De amúgy is arrafelé megyünk.

– Te! Ha azonosít minket, mielőtt a Delayára érünk, benne leszünk a pácban!

– Nem kell izgulni. A birodalmi vadászgépek nincsenek felszerelve ionkibocsátás elemzővel. Az új azonosítónk meg tiszta, mint a hó. – jelentette ki Solo magabiztosan. – De tudjátok, mit? Majd én segítek rajta. Csubi, tiéd a terepszaggató! Közelebb megyek hozzá és leszedjük. Ha később megtalálják a roncsát, remélhetőleg azt hiszik majd, hogy a törmelékek végeztek vele.

– Helyesebb lenne hagyni, hadd menjen. – tanácsolta Kenobi eltűnődve. – Már úgyis elég messze van.

– Nem sokáig.

Jó néhány perc telt el, miközben a pilótafülkében senki se törte meg a feszült csendet. Minden szem a nyomkövetőernyőre és a pilótafülke ablakára szegeződött. Csubakka eközben célra állította a hajó hasából kibocsátott Ax-108–ast és amint kellő távolságba értek az előttük manőverező császári vadászgéphez, tüzet nyitott rá. A vöröslő sugarak azonban pár méterrel elhibázták a törmelékeket kerülgető szerkezetet.

A birodalmi pilóta gyorsan rájött, hogy nem üdvözlő vagy segélykérő jelzésekről van szó, így az életét féltve gyorsított és rövidesen kijutott a közáporból. Majd először komplex kitérőpályával kísérletezett, de semmire se ment vele. A meglepően fürgé mozgású teherhajó szorosan ott loholt a nyomában és a két űrhajót elválasztó távolság fokozatosan csökkent. A vadászgép pilótája, amikor rájött, hogy képtelen lerázni üldözőjét, új irányba fordult és kifelé tartva a rendszerből, teljes sebességre kapcsol. Meg sem próbált visszatámadni és felvenni velük a harcot, talán mert fogytán volt az üzemanyaga vagy műszaki problémái adódtak időközben. A TIE frontvadászokat köztudottan nem látták el védőpajzsokkal, így sokkal sebezhetőbbek voltak az űrben száguldó törmelékkel szemben, mint a Millennium Falcon.

Ahogy kitartóan üldözték menekülő prédájukat, előttük a végtelen csillagtengerben egyre fényesebben tündöklött egy távoli pontocska. Han vette észre elsőként a radaron az objektumot és kisvártatva összevonta szemöldökét. Noha egyre nagyobb sebességgel haladtak az űrben, mégis a kelleténél valahogy lassúbb ütemben közeledtek a holdacska felé. Mintha az kifelé száguldana a rendszerből, elképesztő tempóban. Ami nem jellemző az ekkora méretű égitestekre. Itt valami nem volt rendjén.

– Nem értem, hová megy ez a fickó. Sehol sem látok nagyobb méretű császári hadihajót a közelben. – jegyezte meg a kapitány feszülten.

– Talán egy konvojhoz tartozott és leszakadt tőlük. – találgatta Luke.

– No mindegy. Most már nem hagyhatjuk, hogy bárkinek árulkodhasson rólunk. – válaszolta kárörvendően Solo. Újra belehallgatott a rádiócsatornába, felfigyelve a vételi viszonyok fokozatos megváltozására.

– Csökken a háttérzaj. Nyilván, mert távolodunk a maradványoktól. Csubi, zavard a TIE adását! Mindjárt nyakon csípjuk!

Az az égitest, ott elől, egyre szikrázóbban tündöklött, ahogy az Alderaan rendszer napjának fénye visszaverődött az egyenletesen szürke felszín nagyobbik részéről. A tömege lassan kör alakot vett fel.

– Arrafelé tart, arra a kis holdra. – dünnyögte Luke előremutatva.

– Az biztosan az Alderaan holdja lesz, amit a robbanás kilökött a pályájáról. Bár a mérete sokkal kisebb az atlaszban szereplőnél... – állapította meg Solo kisvártatva. – Ezek szerint mégis van itt valami kisebb bázisa a császárságnak?

A navigációs atlaszt tanulmányozva végül vállat vont az újabb rejtély fölött.

– A galaktikus helyrajz sohasem volt a kedvenc tantárgyam. Engem inkább az olyan bolygók és holdak érdekelnek, amelyeken vevők is vannak. De azért, azt hiszem, elkapom a pasast, mielőtt odaér. Kis híján lőtávolban van már.

Ahogy egyre jobban közeledtek hozzá, a fele részben megvilágított holdon fokozatosan egy hatalmas kráter mélyedése vált kivehetővé. Körülötte több hegység körvonalai bontakoztak ki. Mindazonáltal volt valami merőben szokatlan bennük. Túlágosan szabályos volt az a kör alakú kráter, túlzottan is szögletesek azok a hegyláncok, s kiszámítottan elrendezett a szorosok és völgyek sora. Nem olyan volt ez a táj, mintha szeszélyes meteorbecsapódások formálták volna évmilliók alatt. Hanem tervezett, épített fémfelszínnek tűnt, ami alól sehol sem látszott kibukkanni az égitest eredeti anyaga.

– Nem hold ez. – sóhajtott fel halkan Kenobi. – Hanem űrállomás.

– Túl nagy ez űrállomásnak. – vitatkozott Solo a fejét csóválva. – Nézzétek, mekkora! A radar szerint van vagy százhatvan kilométeres! Nem lehet mesterséges objektum! Inkább egy hold lesz, amit teljesen beépítettek.

– Ben, valami nagyon rossz érzés fogott el. – jegyezte meg aggódva Luke.

Az erő fodrozódásait figyelő Kenobi higgadtan, de határozottan rászólt a pilótára:

– Forduljunk vissza! Menjünk innen!

– Igen, azt hiszem, igaza van, öreg. Teljes fordulat, Csubi!

Han elfordította a kormányművet, leválva az aprócska vadászgépről, mely továbbra is az éktelen nagy űrállomás szürke gömbje felé haladt. A következő pillanatban a Millennium Falcon rázkódni kezdett és lelassult, nem akarva engedelmeskedni pilótájának. A koréliei hiába húzta egyik irányba a szarvkormányt, a csészealj makacsul másfelé sodródott a műszerek tanúsága szerint. Sőt, elfordult a függőleges tengelye körül, orrával újra az űrállomást célozva.

– Mi ez már megint? – horkant föl ingerülten a kapitány, valami vezérlési hibára gyanakodva először. De hiába meredt a kijelzőkre, azok nem jeleztek semmilyen műszaki problémát az irányítórendszerben. A baj tehát kívül van...

– Csubi, add rá a tartalék energiát a hajtóművekre! – utasította első tisztjét hangosan, még mindig a kormányval birkózva.

A vuki felbődült és azon nyomban igazgatni kezdett néhány kapcsolókart a konzolon. Ő is észrevette, hogy valami nem stimmel és a társával nagyjából egyszerre jött rá, mi történhetett velük.

Hátul hirtelen felbőgtek a nagy teljesítményű Girodyne SRB42-es ionhajtóművek, az űrbe okádva fúvókáikból egy kékes fénnel izzó gázcsóvát. Csubakka pedig izgatottan vakkantott valamit Solónak, miközben a hajó hevesen megrázkódott, ahogy ellene feszült valami láthatatlan erőnek.

– Igen, a pajzsokról is irányíts át mindent! Kell a tolóerő vagy végünk...! – parancsolta a kapitány ingerülten.

A rázkódás mértéke fokozódott, a műszerek mutatói pedig pokolian reszketni kezdtek a megerőltetéstől. Azután egyik a másik után megbolondult, végig az egész konzolon és mindenféle képtelen értékeket mutattak a pilótáknak. Solo csinálhatott, amit akart, képtelen volt megakadályozni, hogy az irdatlan űrállomás felszíne tovább közeledjen feléjük egyenletes sebességgel.

– Miért megyünk még mindig arra? – kérdezte nyugtalanul Skywalker, mit sem érve a történetekből.

– Elkéstünk. – suttogta alig hallhatóan Kenobi.

Elég volt egy pillantás Solóra és a műszerekre ahhoz, hogy Luke tudja: az öregnek igaza van.

– Megfogott egy vonósugár. A legerősebb, amit valaha láttam. Húz minket egyre befelé.

– motyogta a pilóta fölöttébb csalódottan, amiért képtelen ellenszegülni a láthatatlan

erőternek.

– Úgy érted, semmit se tudsz tenni? – kérdezte a farmerfiú és tökéletesen tehetetlennek érezte magát, akárcsak a többiek.

Mindannyian kibámultak az ablaktáblákon és a fokozatosan növekvő szürke gömböt méregették, ami végül betöltötte az egész égboltot, lassan forogva tengelye körül. Az űrbázis nappali oldalán egyenesen futó árkokat, hegynyi méretű kiegészítő berendezéseket, karcsú tornyokat, kupolás épületeket és akkora radartányérokat láttak, mint egész Mos Eisley. Az éjszakai oldalon meg aprócska fénypontok milliói világítottak elszórtan, amik keresőreflektorok, panoráma ablakok vagy nyitott hangárkapuk kivilágított belső csarnokai egyaránt lehettek.

A távolban néhány aprócska, ék alakú űrjármű lebegett az állomás előterében. Csillagrombolók. A birodalmi flotta legnagyobb hadihajói. Az üldözött vadászgép eközben ponttá zsugorodott előttük és belépve az űrbázis árnyékába, végül teljesen eltűnt a szemük elől.

A kapitány újra végignézett a túlterhelt meghajtórendszer kiírásain, s megrázta fejét.

– Láthatod, hogy nem tudok! A hajtóműveink teljes kapacitással dolgoznak, mégse bírják elmozdítani a hajót egy vonásnyira sem. Úgyhogy jobb lesz, ha kikapcsolok mindent, különben szétégnek a motorjaim. De azért nem fognak csak úgy beszippantani, mint egy porszemet!

Csalódottan levette a tolóerőt és a társa után ő is elengedte a kormányt, majd dacosan meredt a császári harcállomás szürke felszínére. A bekapcsolva hagyott rádióban most már nem csak zaj és recsegés hallatszott, hanem olyan adások is, amik kódolt üzenetváltásoknak tűntek. Az állomás körüli térben meglehetősen élénk rádióforgalmazás zajlott, javarészt katonai titkosítással. És ahogy az várható volt, rövidesen őket is megszólította egy markáns férfihang a forgalomirányítók által használt szabvány bejelentkező frekvencián.

– Figyelem, azonosítatlan teherhajó! Itt a Halálcsillag forgalomirányítása. Vonósugárba fogtuk önöket. Kapcsolják ki a hajtóműveket és a védőpajzsokat. Készüljenek fel a dokkolásra. Átvizsgáljuk a járművet. Kérem, közölje a hajó nevét, azonosító jelzését, úti célját és rakományát! Vétel!

– Halálcsillag? – horkant fel fintorogva a kapitány. – Ez valami rossz vicc?

– Találó név egy bolygópusztítónak. – mondta Kenobi komoran.

– Ne válaszolj nekik! – tanácsolta Luke hevesen. – Én nem fogom magam megadni...!

A fiú föl akart állni helyéről, ám a vállára tett öreg, mégis erőteljes kéz visszatartotta. Ben Kenobinak ugyan aggodalmas kifejezés ült az arcán, de volt rajta valami bizakodásféle is.

– Kár harcolni. Másképp kell megpróbálnunk legyőzni őket.

A harcállomás valódi nagysága csak most vált láthatóvá előttük, ahogy a teherhajó egyre közelebb került hozzá. Az állomás egyenlítője mentén egy mesterségesen kiképzett óriási fémszakadék futott körbe, aminek aljában komplett űrkikötők sorakoztak egymás mellett, hosszúkás, szögletes bemélyedésekben, tele különféle méretű légdokkal. Az egyik ilyen felé húzták vonósugárral a csészealjzat. A halványan derengő fénnel kivilágított bejáratok, mint téglalap alakú gödrök sorakoztak egymás mellett az árok alján. Körülöttük hatalmas irányítótornyok, pajzsgenerátorok, vonósugár projektorok, antennarendszerek, radarállomások és az egész létesítményt védő lövegtoronyok meredtek ki a páncélozott felszínből.

A Millennium Falcont, amely most már csak parányi fémdarabként lebegett az űrállomás mindent betöltő szürkességének előterében, feltartóztatlanul szívta maga felé az egyik ilyen, hozzáillő méretű hangárcsarnok nyitott szája. Végül könnyedén beszippantotta, s a teherhajó a kaput védő levegő visszatartó erőterhártyán keresztülrepülve nagy zökkenéssel landolt a számára kijelölt helyen.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Darth Vader a Halálcsillag tárgyalótermének egyik falát borító óriás képernyő előtt állt és a kivetített térképen tündöklő tarkabarka csillagrengeteget bámulta, miközben nem messze tőle Tarkin és Motti ellentengernagy tárgyalta valamiről. Érdekes módon, ennek a rendkívüli pusztító erővel felszerelt gépezetnek a bevetése láthatóan nem idézett elő érdembeli változást a térképen, amely pedig maga is csak egy elhanyagolhatóan parányi töredékét mutatta a galaxis ezen szektorának. Az Alderaan megsemmisülésének következtében létrejött anyag tömeg szétszóródás ábrázolásához elég lenne ennek a térképnek mindössze egy mikroszkopikus nagyságú pontocskáját eltávolítani. Pedig eltűnt egy egész bolygó, városaival, gazdaságaival, gyáraival, természeti szépségeivel és az árulóival együtt – emlékeztette magát Vader, a történeteken elmélkedve.

A pusztítás tökéletesítésére irányuló legjobb igyekezete és a bonyolult masinéria ellenére az emberiség tettei még így is észrevétlenül maradtak a világegyetem egy igen nagy, nyomasztóan nagy és közönyös része előtt. Ha Vader legnagyobb szabású tervei valaha is valóra válnak, mindez persze megváltozik.

A fekete lovag pontosan tudta, hogy ez a lenyűgöző végtelenség és perspektíva igazából felfoghatatlan a háta mögött most is majmokhoz hasonlóan locsogó–fecsegő két férfi számára, minden intelligenciájuk és buzgó tetterejük ellenére. Tarkin meg Motti is tehetséges volt és nagyravágyó, de a dolgokat csak kicsinyes emberi mércével voltak képesek mérni, térben és időben egyaránt. Nagy kár – gondolta a Sith nagyúr –, hogy hiányzik belőlük a képességeiknek megfelelő széles látókör.

Persze, egyikük sem volt fekete lovag és mit sem észleltek abból az irdatlan erő háborgásból, ami a bolygó pusztulásakor végigsöpört a kozmoszon. Vader – bár számított rá – mégis megdöbben az általuk előidézett jelenség nagyságától. Talán meg is tántorodik és összeesik a testét előntő érzésvihartól, ha kibernetikus végtagjai és a torzóját oltalmazó páncél nem stabilizálja azonnal a helyzetét, megóvva őt egy kínos pofára eséstől. Ami komoly csorbát ejtett volna tekintélyén a főtisztek előtt. Szerencsére senki sem látta a Sith nagyúr apró megingását, mert minden szem a főképernyőre meredt, gyönyörködve az iszonyú látványban.

De mit is lehetne várni az olyanoktól, akik teljesen érzéketlenek az erőre? Vader nem sokra becsülte az ilyen embereket. Pillanatnyilag azonban Tarkinra és Mottira is szüksége volt még a saját terveinek végrehajtásához. Hasznosak voltak és veszélyesek is, de egy szép napon majd – akár az Alderaant – őket is el kell söpörni. Ez idő szerint azonban még nem engedhette meg magának, hogy semmibe vegye őket. És bár jobban örült volna az egyenértékű képességekkel bíró társaságnak, kénytelen–kelletlen be kellett látnia, hogy egyelőre nincs megfelelő partnere, a Birodalmi Központban tartózkodó uralkodót leszámítva.

Megeléelve a tétlen szemlélődést, sarkon fordult és csatlakozott a társalgáshoz.

– Hiába bizonygatta a szenátor az ellenkezőjét, az Alderaanon éppolyan erős védelmi rendszer volt, mint bármelyik másik bolygón a császárságban. Épp ezért úgy gondolom, a demonstrációnk nemcsak hatásos volt, hanem alapos is. – jelentette ki épp nagy hangon Motti, látszólag elégedetten a pusztítás mértékével. Valójában azonban csak így akarta magát győzködni arról, hogy helyesen jártak el, noha a lelke mélyén pontosan tudta, micsoda iszonyú bűnt követtek el, ártatlan lények milliárdjainak lemészárlásával.

– Az uralkodót éppen most tájékoztatják az akciónkról. – bólintott Tarkin higgadtan. – Nemsokára eljön az ideje, hogy bejelenthetjük magának a lázadók szövetségének a megsemmisítését is, mielőtt végeztünk a fő katonai bázisukkal. Most, hogy felszámoltuk az egyik jelentős utánpótlási forrásukat, az Alderaan anyagi támogatása nélkül a többi

szakadár hajlamú rendszer egymás után fogja letenni a fegyvert, meglátják.

A nagymoff az ajtó felé nézett, mert egy ősz hajú, idősebb katonatiszt lépett be a terembe, s fegyelmezetten megállt a nagy tárgyalóasztal túlsó végénél.

– Igen?

Siward Cass parancsnok olyan képet vágott, mint a mesebeli egér, amelyet a társai arra szemeltek ki, hogy ő akassza a csengőt a macska nyakába.

– Kormányzó úr, a Muunilinstről kiküldött felderítőhajóink elérték a Dantuin rendszert. Megtalálták a lázadók bázisának maradványait a negyedik bolygón. A jelek szerint már egy ideje elhagyatottan áll. Egységeink folytatják a rendszer kiterjedt átvizsgálását.

Tarkint mintha a guta ütötte volna meg, az arca gránátalma vörösre sötétült a méregtől.

– Hazudott! Becsapott minket!

Cass nem fűzött véleményt a történetekhez. Neki csak annyi volt a dolga, hogy átadja a kommunikációs részleghez befutó jelentéseket a főtisztéknek. Ezt követően gyorsan elhagyta a termet, meg se várva, hogy esetleg újabb utasításokat kapjon a dühöngő kormányzótól.

Látni senki se látta, de úgy rémlett, Vader elmosolyodott az álarca mögött.

– Én megmondtam, hogy önszántából sohasem fogja elárulni a lázadókat! Hacsak nem azért, mert azt hiszi, hogy a vallomása valami módon a vesztünket okozhatja.

– Végezzék ki! Haladéktalanul! – a nagymoff alig tudta kiejteni a szavakat dühében.

– Higgadjon le, Tarkin. – intette Vader hűvösen. – Képes lenne ilyen könnyelműen odadobni az egyetlen kapcsolatot, ami még elvezethet minket a lázadókhoz? Az a nő még mindig a hasznunkra lehet.

– Hogyan? Hisz épp maga mondta az imént, hogy egy szót se húzunk ki belőle! De én megtalálom azt a rejtett erődtítményt! Meg én, ha minden egyes bolygót szét kell robbantanom ebben a szektorban, akkor is...!

A kormányzó dühöngését halk, mindazonáltal figyelmet követelő csipogás szakította félbe. Tarkin odalépett az asztalba épített komputer terminálhoz és megnyomta a hívásfogadó gombot.

– Tessék, mi van? – kérdezte ingerülten.

A beépített hangszóróból felcsendült egy markáns férfihang:

– Uraim, elfogtunk egy kis teherhajót, amely az Alderaan törmelékmezejében haladt és tüzet nyitott az egyik járőröző vadászgépünkre. – jelentette az ügyeletes állomásparancsnok. – Az ellenőrzés során kiderült, hogy hamis azonosítót használ és a jellemzői valójában megegyeznek azzal a járművel, amely az Arkanis szektorban lévő Tatuin rendszerben kitört a planetáris vesztégzárból. A hajó engedély nélkül fölszállt egy Mos Eisley nevű űrkikötőből és a hiperűrbe ugrott, mielőtt az ottani császári egységek elfoghatták volna.

– Mos Eisley? Tatuin? – Tarkin értetlenül bámult. – Mi ez? Vader, maga érti ezt az egészet?

– Igen, kormányzó. – a fekete lovag roppant elégedettnek tűnt a legjobb pillanatban érkezett bejelentéssel. – Valaki nyilván hozzájutott az ellopott tervrajzokhoz és rájött, kinek szánta őket a hercegnő. És megpróbálta eljuttatni őket a lázadókhoz. Lehet, hogy még hasznát vesszük, ha életben hagyjuk a szenátort.

Tarkin valamit mondani akart, aztán meggondolta magát és csak bólintott, hogy érti.

– Kívánni se lehetne tökéletesebb befejezést ennek az ügynek. Magára bízom a részleteket, Vader.

A fekete lovag enyhén meghajolt, amit a nagymoff hanyag tisztelgéssel viszonzott. A Sith nagyúr sarkon fordult és kivonult a teremből, faképnél hagyva Mottit, aki egyikről a másikra nézett zavarában, mit sem értve az újabb fordulatból.

Az YT-1300-as teherűrhajó fásult közönnyel állt az ilyen méretű járművekre méretezett 327-es számú hangár patyolat tiszta fémpadlóján. Horpadozott, különféle sérülésekkel borított, kopottas burkolata sehogy sem illett a császári harcállomás vadonatúj környezetébe. A landolást követően egy szakasz fegyveres rohamosztagos sorakozott fel félkörívben a jármű körül, fegyverét készenlétben tartva. Mivel a feljáró nem nyílt ki, se a rádión kiadott utasításokra, se a pilótafülke előtt integető technikusok különféle jelzéseire, a hangár biztonsági tisztje végül kívülről hozta működésbe a zsilipajtót a rászerezett kapcsoló megnyomásával. A rámpa erre sziszegve leereszkedett. Ám senki sem hagyta el a hajót, így rövid várakozás után Edmos Khurgee kapitány két katonájával felmasírozott a fedélzetre, hogy beszéljen az utasokkal.

A csarnokban ácsorgó rohamosztagosok vigyázzba merevedtek, amikor pár perccel később a színen feltűnt Darth Vader fekete köpenyes alakja, a hangár ügyeletes parancsnokának kíséretében. A Sith nagyúr megállt a feljáró aljában és onnan nézte kritikus szemmel a viharvert járművet. Nem erre számított, az tény. Kész csodának tűnt első pillantásra, hogy ez a bárka képes volt a Tatuintól elvergődni idáig.

A csészealj fedélzetéről ekkor lesétált Khurgee az embereivel és fegyelmezetten jelentést tett a fekete lovagnak.

– A fedélzeten nincs senki, nagyúr. A pilótafülkében bekapcsolva találtam a robotpilótát. A menetnapló utolsó, automatikus bejegyzése szerint a legénység alig fél órája elhagyta a járművet az egyik mentőkabinnal. Ez közvetlenül azelőtt történhetett, hogy a harcállomás érzékelőinek hatósugarába értek volna.

– Találtak droidokat? – kérdezte Vader, némiképp meglepetten.

– Nem, nagyúr. De még nem vizsgáltuk át teljesen a hajót...

– Akkor küldje be az embereit és kutassák át a fedélzetet, de alaposan! A legrejtettebb zugot is! – utasította a fekete lovag türelmetlenül.

Valahogy nehezebbre esett elhinnie, hogy árnyékra vetődtek. Idefelé jövet a liftben letöltötte magának a TIE pilóta jelentését, aki összeakadt az Alderaan törmelékmezejében az YT-1300-assal. A fickó azt állította, hogy a teherhajó tüzet nyitott rá, majd üldözőbe vette. És a beszámolójában szó sem esett kilőtt mentőkabinról. Persze az is lehet, hogy csak nem vette észre, miközben gyáván visszafelé iszkolt a közáporban megsérült gépével a Halálcsillaghoz.

A kapitány sarkon fordult és intett a közelben várakozó rohamosztagosoknak. A sorból kivált fél tucat állig felfegyverzett katona és föltrappolt a feljárón. Magabiztosak voltak, de azért óvatosan nyomultak előre, nehogy meglepetés érje őket. A hajó belsejében három fős csoportokra oszlottak: egy ment előre, ketten biztosították. Ahogy szétszóródtak a fedélzeten, a nehéz fémcsizmák döngő léptei alatt üresen kongtak a padlólemezek. Bárhová mentek, az ajtók készségesen gördültek félre előttük, amikor működésbe hozták a kapcsolókat.

– Ez üres. – állapította meg végül a csoportot vezető őrmester meglepetten. – Ellenőrizték a lövegállásokat is!

Két rohamosztagos bemászott az összekötő alagútba és szétnéztek az üres tűzérfülkékben, de ezeket is éppolyan üresen találták, mint a hajó többi részét. Az irányítókabinban készenléti módba kapcsolva várakozott a robotpilóta, további parancs híján melegen tartva a hajtóműveket.

Az őrmester végül lesétált az odakint várakozó tisztekhez és jelentette az eredményt.

– Nincs senki a fedélzeten. Teljesen üres a hajó, uraim!

Vader habozott, mielőtt döntésre jutott volna. Amikor megszólalt, világosan ki lehetett érezni hangjából a tanácstalanságot.

– Itt valami nincs rendjén. Küldjön felderítő egységet teljes felszereléssel a fedélzetre. Azt akarom, hogy minden négyzetcentimétert átvizsgáljanak a hajón. Fogjanak hozzá minél előbb. – a kísértetiesen elhagyatott járművet méregette, majd töprengve hozzátette még, inkább csak magának: – Érzek valamit! Valamit, amit nem éreztem, mióta...

Nem fejezte be a mondatot. Ehelyett lendületesen sarkon fordult és döngő léptekkel kicsörtetett a hangárból. Közben nem tudott szabadulni a dühítő érzéstől, hogy elkerülte a figyelmét valami életbevágóan fontos dolog. Egy biztos: sürgősen ki kell küldenie egy úrfelderítő századot, hogy keressék meg azt a mentőkabint, mielőtt ugyanúgy eltűnne a szemük előtt, mint a múltkori a Tatuinnál.

– Egy detektoros különítményt a fedélzetre, azonnal! Kutassanak át mindent! – adta tovább embereinek a parancsot Khurgee. – TK-421 és 422 itt maradnak őrizni a hajót! A többieknek oszolj!

A hajó körül ácsorgó rohamosztagosok megkönnyebbülten elmasíroztak a kijáratok irányába. A bárkán az utolsó magányos figura is felhagyott a pilótafülke konzoljai alatt felfedezett rés vizsgálatával és sietve távozott a fedélzetről. Alig várta már, hogy kijöhessen ebből a szellemhajóból és visszatérhessen a kaszárnya kényelmes biztonságába. Nehéz léptei végigvisszhangzottak a kiürülő teherhajón.

Odakint a végső parancsokat osztogató tiszt tompa hangja is elhalt lassanként, s a Millennium Falcon belsejére teljes csend borult. De nem sokáig. Úgy fél perccel később a főfolyosón egy helyütt halkan csikorogva felemelkedett a padló. Az óvatosan félretolt nehéz fémszelvény alatti üregből két kusza fej és egy tüzelésre kész sugárvető csöve kandikált ki. Han Solo és Luke Skywalker gyorsan körülnéztek és egy pillanatra megnyugodtak, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy a fedélzet éppolyan elhagyatott, amilyennek hallatszik.

– Még szerencse, hogy beépítetted ide ezeket a fülkéket. – jegyezte meg halkan a farmerfiú.

Vele ellentétben a koréliai korántsem volt ilyen bizakodó hangulatban, ahogy feltérdelt a szűk búvóhelyen.

– Miért, mit gondoltál, hol tartom a csempészárut? Az utastérben? De azt nem gondoltam volna, hogy egyszer magamat fogom ezekben csempészni.

Valamivel odébb egy másik szelvény is nyikorogni kezdett, ahogy fölemelték és félretolták. Ebből Ben Kenobi és Szi Thripio emelkedett ki, felülve az üreg szélére.

– Nevetséges helyzet. Nem érünk semmit az egésszel. – dűnnyögte a kapitány elégedetlenül. – Még ha sikerülne is elstartolnom és átjutnánk valahogy a védőpajzsukon, az elhárító lövegeiken meg a vadászgépeiken, a vonósugárral akkor se boldogulunk. Csak tudnám, hogy a csudába szabadulunk el most innen?

– Ezt bízsa rám! – mondta nyugodtan a Jedi mester, de olyan hangon, mint akinek gyerekjáték lesz a feladat.

– A nagyokos! Tudtam, hogy valami ilyet fog mondani! – morogta Solo kritikusan. – Nagy bolond maga, öreg, a kark vinné el!

– És akkor mit mondana arról, aki egy bolond szolgálatába szegődik? – vigyorgott a képébe Kenobi szemérmetlenül.

A pilóta fejét csóválva dűnnyögött valamit a foga között, amit nem lehetett érteni. Majd biztatóan megsimogatta Csubakka borzas fejét, aki halkan morogva próbált kikászálódni a szűk rejtékhelyről.

* * *

Néhány perccel később két szürke ruhás műszerész érkezett a 327-es hangárba, egy távirányításos lebegőszánra pakolt sötétkék ládát kísérve. Az űrhajóhoz érve levették a láda tetejét és közölték a feljáró körül ácsorgó hét unott katonával, hogy ők a BT-445-ös helyszínelő csapat.

– A terep a maguké. – mondta nekik a rajparancsnok. – Ha bármit találnak, azonnal tegyenek jelentést!

A technikusok bólintottak, aztán nekiveselkedtek, hogy felcipeljék a különféle műszerekkel telepakolt súlyos ládát a fedélzetre.

– Na jó, mehetünk! – intett embereinek az altiszt, mire a rohamosztagosok otthagyták a kísértethajót, visszatérve közeli állomáshelyükre az űrkikötő központjában. Csupán két ór maradt a rámpa mellett a biztonság kedvéért.

Alig tűntek el odabent a műszakiak, mikor hangos csattanások és tompa robaj hallatszott a fedélzetről. Az örök összenéztek, de nem szóltak semmit. Úgy vélték, biztos a technikusok ügyetlenkednek a felszerelésükkel. Ám a következő pillanatban egy markáns hangot hallottak kiszólni a folyosóról:

– Hé, maguk ketten ott lent...!

A katonák megint egymásra néztek, majd odaléptek a bejáráshoz, felnézve a fedélzetre, de nem látták sehol a műszakiakat a folyosó kanyarulata miatt.

– Jöjjenek, segítsenek már cipelni ezt a dögöt! – kiáltotta valaki odabentről.

Az egyik rohamosztagos vállat vont, aztán mindketten elindultak fölfelé a rámpán, s valamit motyogtak a pancser műszakiak tehetetlenségéről. Alig tűntek el a csészealj belsejében, újabb csattanások és meglepett ordítások visszhangzottak végig a fedélzeten, de most már nem volt senki a kiürült hangárban, aki meghallja.

Valamivel később mégiscsak észrevették a két katona eltűnését. A hangár egy emelettel feljebb lévő irányítótermében szolgálatot teljesítő ügyeletes tiszt, Pol Treidum hadnagy kinézett a megfigyelőablakon és összeráncolta homlokát, amikor meglátta, hogy az öröknek se híre, se hamva. Egyelőre még aggodalom nélkül, de azért gondterhelten odalépett a belső hírközlőhöz és beleszólt, miközben a tekintetét nem vette le az őrizetlenül hagyott űrhajóról.

– TK-421-es, miért nincs az őrhelyén? TK-421-es, válaszoljon!

A hangszóróból azonban csak recsegés hallatszott.

– TK-421-es, hall engem? Vétel!

A tisztet már-már elfogta a nyugtalanság, ekkor azonban egy páncélos alak sétált le a rámpán és felé nézve intett. Sisakjának jobb oldalát megkopogtatva jelezte, hogy a rádiója nem működik.

Treidum hadnagy megértően visszaintett és elfordulva odaszólt a közeli konzolnál ülő, buzgón tevékenykedő beosztottjának, ahogy elindult az ajtó felé:

– Nem veszi az adást. Lemegyek, megnézem, mi a baj.

Megnyomta az irányítóterem bejáratának kapcsológombját, mire a páncélajtó szisszenve felcsúszott a plafonba. A tiszt azonban nem léphetett ki a tágas folyosóra, mivel egy rohamosztagos állt vele szemben, egy két méteres vuki társaságában. Mögöttük pedig egy szürke ruhás technikus közeledett, valamint két droid.

Csubakka harciasan felbődült és meglendítve palacsintasütő nagyságú öklét, lesújtott a bénultan álló tisztre. A hadnagy eszméletlenül zuhant a sarokban felhalmozott alkatrészes ládák és üres hordók közé. A helyettese rémülten felugrott székéről, s éppen az oldalfegyveréért nyúlt, amikor tűzvörös energiasugár hatolt keresztül a mellkasán, pontosan a szívét találva el. Mire hangtalanul a padlóra rogyott, már halott volt.

Solo – az egyik leütött rohamosztagos páncélzatában – belépett a vuki nyomában a helyiségbe, s miután körülnézett, leeresztette füstölgő fegyverét. A műszerésznek beöltözött Kenobi és a robotok követték, majd leghátul, mintegy hátvédként, alaposan

lemaradva Luke, a másik balszerencsés császári katona páncélzatába öltözve.

A farmerfiú gyorsan bezárta maga mögött az ajtót, lekapta sisakját és idegesen pillantott a helyiséget előzőnlő társaira.

– Kész csoda, hogy ilyen üvöltözés és eszeveszett lövöldözés után még nincs a nyakunkon az egész úrállomás! – rőttá meg őket feszülten.

– Jöjjenek csak! – hetvenkedett Solo, kissé túlértékelve eddigi sikerüket. – Amúgy is jobb szeretem a nyílt harcot, mint a bújócskázást!

– Lehet, hogy neked sürgős, hogy elpatkolj, én azonban még ráérek! – csattant föl Luke mérgesen. – Eddig is ennek a bújócskának köszönhetjük, hogy életben vagyunk!

A koréliai savanyú pillantást vetett Lukera, miután levette sisakját, de nem szólt semmit. Inkább kinézett az ablakon a hangárba, azt lesve, vajon a kis akciójuk odavonzott-e valakit az elhagyott teherhajóhoz? De senki sem járt a közelben, amit megnyugtató jelnek tartott. Nem örült volna neki, ha elvágják őket a Falcontól.

Csubakka eközben azzal foglalatostkodott, hogy a leütött hadnagyot a lábánál fogva kihúzta a hordók közül és lefegyverezte, majd hátrabilincselte a karjait. Aztán egyszerűen bepakolta egy tárolófülkébe, a halott beosztottjával együtt. Végül nekilátott átvizsgálni a helyiségben egy állványon tárolt különféle sugárvetőket, amikre később szükségük lehet, ha rosszra fordulnak a dolgok.

Kenobi leült egy hihetetlenül bonyolultnak tűnő komputerkonzol elé és működésbe hozta. Méghozzá olyan könnyedséggel és magabiztossággal, mintha hosszú ideje csakis ilyen körmönfont gépezetek kezelésével foglalkozna. Nyomban felvillant az egyik képernyőn a harcmező ezen szekciójának térképvázlata. Az öregember közelebb hajolt és időnként megnyomva egy-egy billentyűt, gondosan tanulmányozta a váltakozó ábrákat. Majd inkább fölkapott a konzolról egy hordozható, vékony adattáblát és letörölve tartalmát, arra töltötte át a szükséges térképeket magának.

Thripio és Artu sem vesztegették az időt. Megvizsgálták a szomszédos terminálokat, majd az asztroszer odagurult egy droidoknak szánt szabványos kommunikációs szelvényhez és biztatóan fűttengett.

– Uram, találtunk egy komputer csatlakozót! – közölte a protokoll robot Bennel.

Han és Luke – pillanatnyilag megfeszülve a taktikát illető nézeteltérésükről – odaléptek hozzájuk és figyelmesen nézték, mit művelnek a számítógépekkel.

– Kapcsolódjatok rá! Próbáljátok megállapítani, merre van a vonósugár generátorok energiaforrása. – szólt oda nekik a Jedi mester higgadtan. – És azt is tudni akarom, hogy lehet kikapcsolni az állomás védőpajzsát, hogy kijussunk alóla.

– Nem kapcsolhatnánk ki ezeket egyszerűen innen? – tudakolta Luke, kisöpörve kócos hajtincseit az arcából.

Solo gunyoros hangja adta meg neki a választ:

– Hogyne, hogy rögtön visszakapcsolják ránk, amikor még egy hajóhossznyira se emelkedtünk ki a dokkból!

– Ó! Erre nem is gondoltam. – a farmerfiú ugyancsak elszontyolodott, önnön tapasztalatlanságával szembesülve.

– Ha biztosra akarunk menni, Luke, akkor az energiaforrásnál kell ártalmatlanná tennünk a rendszerüket. – korholta szelíden az öregember. – Méghozzá úgy, hogy ne tudják egykönnyen kijavítani.

Eközben Artu bedugta az egyik komputer csatlakozóját a megfelelő aljzatba. A csatoló szaggatottan forogni kezdett, a kis robot meg folyamatos fűttyögéssel értesítette társát, hogy hol tart a katonai hálózat feltörésében. Az előtte levő műszerfalán rövidesen felvillantak a sikeréről árulkodó jelzőfények és a helyiséget megtöltötte a nagy sebességgel működő gépezet zümmögése.

Eltelt néhány perc, mialatt a kis robot, mint valami fémszivacs szívta magába az információkat. Aztán lelassúdott a zümmögés és Artu feléjük fordítva kupolás fejét, elégedetten csipogott nekik valamit.

– Megtalálta, uram! – jelentette izgatottan Thripio. – Az összes felszíni vonósugár generátort hét kötési ponton keresztül csatlakoztatták a központi reaktorhoz. A vonatkozó adatok többsége zárolva van, de Artu megkísérel hozzájutni a kérdéses információhoz.

A csapat figyelme a nagyobb képernyőről az asztroszer melletti kisebb megjelenítő felé fordult. Az adatok sebesen kezdtek áramlani rajta, Lukenak túl gyorsan, de Ben láthatóan boldogult a zöldes fényben felvillanó sémaáradattal. A kép végül megállt, egy bonyolult műszaki rajzot mutatva nekik.

– Ez az energiaelosztó tervrajza. – fordította társa csiripelését a tolmács droid. – Ha itt áll be valamilyen hiba, az összes vonósugár generátor leáll. Mivel nem létfontosságú rendszerekről van szó, ezek nem rendelkeznek szünetmentes tápegységekkel. Így el tudjuk hagyni az állomást.

– És mi a helyzet a védőpajzsokkal? – kérdezte szakállát babrálva Kenobi. A rá váró feladatokon töprengett, az esélyeit latolgatva.

– Egy pillanat...! – a monitoron váltott a kép. – Ez az! A védőpajzs generátorok energiaelosztója egy szomszédos aknában található, itt. Szerkezetileg hasonló az előzőhöz. A berendezéseket állandó műszaki személyzet és fegyveres őrség felügyeli, ezért a szekcióba csak különleges engedéllyel lehet belépni.

– Töltsd át a tervrajzokat erre az adattáblára! – utasította Ben az asztroszert, s odatartotta a szürke készüléket a fejéhez, hogy vezeték nélküli kapcsolaton keresztül elvégezhesse a másolást. – Tudnál nekem belépési engedélyt lopni vagy hamisítani ehhez a szekcióhoz? Itt a kódhengerem!

Levette szürke egyenruhája felkarjáról az egyik ezüstsínű azonosító készüléket és átadta Thripiónak, aki bedugta egy szomszédos csatlakozóba. Artu biztatóan füttyögött és nekilátott a feladatoknak.

– Hát, úgy látom, nemigen vehetem hasznokat, fiúk. – mondta ezután társainak a Jedi mester megfontoltan. – Legjobb lesz, ha egyedül megyek.

– Részemről száz százalékgig egyetértek. – felelte picit meglepődve, ugyanakkor készségesen Solo. – Már eddig is túlteljesítettem azt, amire megalkudtunk. Bár nem hinném, hogy ennek a rendszernek a semlegesítéséhez elegendő lenne a hókuszpókusza, öreg.

Lukeot azonban nem lehetett ilyen könnyen lerázni.

– Veled akarok menni! – közölte határozottan.

Kenobi a sarokban álló, felszereléssel teli ládákban kezdett turkálni, egy olyan holmit keresve, amiben elrejtheti a derékszíjára akasztott, feltűnő fénykardját. Nem lenne jó, ha út közben valaki megkérdezné tőle, honnan szerezte a fegyvert? Talált egy készlet SoroSuub gyártmányú C1-es komlinket, amivel a császáriak a belső kommunikációs hálózaton keresztül tudják elérni egymást. Kettőt kivett, néhány gombnyomással beállította rajtuk egymás hívószámait, a csatornát és a titkosítást, majd az egyiket zsebre vágta, a másikat meg Skywalker markába nyomta. Végül rábukkant egy megfelelő méretű szerszámos táskára. Kiürítette és belerakta a markolatot.

– Ne légy türelmetlen, fiam. Ehhez a dologhoz olyan képességekre van szükség, amelyekkel te még nem rendelkezel. Maradj csak itt, vigyázz a robotokra és várj a jelemre. Mindenáron el kell juttatnod őket a felkelőkhöz, különben sok világot ér még el ugyanaz a sors, ami az Alderaant. Bízz az erőben, Luke és várj!

– A kódhengere, uram! – nyújtotta át készségesen az aranyszínű robot az azonosítóját. – Ön mostantól kezdve karbantartótisztként beléphet az energiaelosztók szekciójába és még sok más helyre is. De kérem, vigyázzon! Az állomás fedélzete tele van biztonsági

kamerákkal és elemző programok figyelnek minden szokatlan tevékenységet.

– Tudom.

Kenobi a helyére csúsztotta a hengert, megigazította egyensapkját, végül magához vette az adattáblát és a szerszámos táskát, s mélyet lélegezve az ajtóhoz lépett.

– Ti addig várjatok itt vagy egy másik rejtekhelyen, ahol nem figyelnek fel rátok. Több órába is beletelhet, mire megjárom az utat oda–vissza, szóval legyetek türelemmel. – mondta búcsúzóul a társainak. – Megpróbálom csöndben elintézni a dolgot, de ha másként nem megy, erővel török magamnak utat. Lehet, hogy majd fedeznetek kell a visszavonulásomat a hajóhoz. A komlinket csak vészhelyzet esetén használjátok, mert valószínűleg figyelik a rádióforgalmazást. A készülékek ugyan titkosítanak, de nem olyan erősen, hogy ne lehessen őket feltörni.

– Ha veled mennék, segíthetnék harc közben! – jelentette ki sugárvetőjét szorongatva Skywalker. Egyáltalán nem tetszett neki, hogy a mestere egy ilyen, valószínűleg öngyilkossággal felérő küldetésre indul egyedül.

– Neked a végzet más utat jelölt ki, mint nekem.

Kenobi mélyen, melegen a szemébe nézett és biztatóan a vállára tette kezét. Aztán megnyomta a páncélajtó kapcsolóját. A fényárban úszó folyosó odakint épp olyan elhagyatott volt, mint korábban.

– Veled lesz az erő! Mindvégig! – mondta ifjú tanítványának, majd egy veterán katona kimért lépteivel, nyugodtan elindult, bele az ismeretlenbe.

Luke addig nézett utána, míg el nem tűnt a folyosó kanyarulatában, aztán komoran becsukta az ajtót. Mögötte Csubakka csípőre tett kézzel felhördült, kifejezve véleményét az öregember hősies magánakciójával kapcsolatban, Solo pedig egyetértően bólintott.

– Igazad van, Csubi! – fejét csóválva odalépett a társához. – Mondd csak, hol szedted fel ezt a vén csontot?

– Ben Kenobi tábornok nem akárki! – tiltakozott magabiztosan Luke. – Ő igenis nagy ember!

– Aha! Nagy abban, hogy bajba rántson! – horkantotta gúnyosan Solo. – Még, hogy tábornok! Hogy oda ne úrsétáljak! Az életben ki nem szabadít minket innen!

– Miért, van jobb ötleted? – vágott vissza fenyegetően Skywalker.

– Minden jobb annál, mint ölbe tett kézzel ülni és várni, hogy elkapjanak minket...!

A komputerkonzol felől ekkor hisztérikus füttyögés és kuvikolás hallatszott, félbeszakítva a két férfi vitáját. Artu Detu fején vadul villódzni kezdtek az állapotjelző fények és úgy mocorgott a számítógéphez kapcsolva, mint egy kötőfékjét rángató eopie.

– Mi van? – kérdezte Luke Thripiótól. A magasabb robot sem sokat értett a dologból, tanácsalanságot mímelve széttárta karjait.

– Sajnos nem egészen értem, uram. Egyre csak azt hajtogatja: „Megtaláltam!” Meg azt, hogy: „Itt van!”

– Mit? Kit talált meg? – lépett közelebb a droidokhoz a farmerfiú.

Artu a többiek felé fordította kupolás fejét és mint az örült, sebesen füttyögött.

– Leia hercegnőt. – jelentette ki Thripio, miután eleget hallott. – Leia Organa szenátort. Aki a beletáplált üzenetben is szerepel.

Luke agyában ismét kigyúlt annak a hihetetlen szépségű arcnak a háromdimenziós képe. A lány, aki úgy könyörgött Kenobi tábornoknak és késznek mutatkozott feláldozni magát az asztroszerbe rejtett adatokért.

– A hercegnőt? Itt van?

– Ki ez a hercegnő? Miről van szó egyáltalán? – lépett oda Solo is, akinek felkeltette figyelmét a kavarodás.

– Hol? Merre van? – követelődzött Luke hevesen, ügyet sem vetve Hanra.

Artu folyamatosan csiripelt, a langaléta tolmács robot alig győzte fordítani szavait.

– Az egyes zóna biztonsági szektorában őrzik az ötös szinten. Az AA–23-as börtönblokkban. Az információk szerint kínvallatásnak vetették alá, majd fokozatos kivégzésre ítélték árulásért.

– Jaj, ne! Meg kell akadályoznunk!

– Egyáltalán kiről van szó? – tudakolta bosszúsan Solo.

– Ő táplálta be a tábornoknak szánt üzenetet Artúba! – magyarázta hadarva Luke. – Meg azokat az adatokat, amiket az Alderaanra akartunk vinni! Meg kell mentenünk!

– Na, álljunk csak meg egy percre! – figyelmeztette a koréliai szigorúan. – Kissé gyors a tempó nekem, nem tudom követni. Ne gyere itt nekem mindenféle hülye ötlettel. Az öreg azt mondta, hogy itt várjunk. Nem vagyok éppen boldog tőle, de eszem ágában sincs nekivágni ennek az örült nagy labirintusnak.

– De hát Ben nem tudta, hogy ő is itt van! – mondta Luke félig könyörögve, félig erőszakosan. – Biztos vagyok benne, hogy ha tudta volna, megváltoztatja tervét!

Az aggodalom eltűnt az arcáról, ahogy töprengeni kezdett a lehetséges megoldásokon.

– Esetleg felhívhatnám a komlinken. De azt mondta, csak vészhelyzetben használjam. Nem szeretném, ha véletlenül lebuknánk emiatt.

Eszébe jutott, hogy mi történne, ha Kenobi nemet mondana a fogolyszabadító akcióra? Vagy ezt a feladatot is magára vállalná? Talán nem kéne ilyesmivel terhelni most a mestert, mikor el kell jutnia az innen legalább hatvan–hetven kilométerre lévő energiaelosztóhoz.

– Úgyhogy nincs mese. Ezt nekünk kell megcsinálnunk. – dűnnyögte megfontoltan. – Na, most már csak az a kérdés, hogy lehetne bejutni abba a börtönblokkba...

– Fú...! – csóválta fejét elutasítóan Solo és letelepedett a konzol előtti forgószekbe. – Na nem! Császári börtönblokkba aztán végképp nem megyek! Arra ne számíts...!

– Az előbb te magad mondtad, hogy nem akarsz ölbe tett kézzel várni, míg értünk jönnek! Most meg mindenáron maradni akarsz? Hogy is van ez, Han?

A koréliai zavarban volt. Utálta, ha ellene használják föl a saját korábbi kijelentéseit.

– Hát nem éppen arra vágytam, hogy bemasírozhassek egy börtönblokkba! Minek a dolgot elsietni? Előbb–utóbb úgyis ott kötünk ki!

Egyetértése jeléül Csubakka felhorkant, helytelenítve a parasztfiú vehemenciáját.

– De hát kivégzik, nem érted?! – lépett oda a kapitányhoz türelmetlenül Skywalker.

– Inkább őt, mint engem! – vonogatta vállát Solo közönyösen.

– És a lovagiasságodat hová tetted, Han?

– Amennyire emlékszem – tűnődött el a koréliai blazírtan –, úgy öt évvel ezelőtt elcseréltem egy tízkarátos topázkristályért és három palack prima konyakért a Commenoron.

Luke más körülmények között mosolygott volna a pilóta aranyköpésein, de most túl nagy volt a tét és úgy érezte, nem tágíthat.

– Én már láttam őt! – mondta kétségbeesetten, a szőrös szívű csempészt győzködve. – Csodálatosan szép!

– Akárcsak az én életem.

– Gazdag és nagy hatalmú szenátor. – folytatta kitartóan a fiatalember, azt remélve, hogy a pénz felemlegetésével Solo alantasabb ösztöneire inkább tud hatni. – Ha megmentenénk, biztosan busás jutalmat kapnánk érte!

– Aha... gazdag. – a koréliai elgondolkodott, aztán egyszerre lekicsinylő arcot vágott. – Várjunk csak egy pillanatig...! Jutalom, ugyan kitől? Talán az alderaani kormánytól?

Széles gesztussal a hangár felé mutatott, mintegy a végtelen ürre utalva, amelyben valaha a bolygó keringett.

Lukenak vadul fortyogott az agya, egyre újabb érveket keresve a lányszöktetéshez. Talán megkérhetné Artút, hogy vetítse ki a csempészeknek Organa üzenetét? Nem, az

nem lenne elég meggyőző. És nem is nekik szánta szavait a nemes hölgy. Úgy tűnik, a pénz az egyetlen, amivel cselekvésre készítheti az önző pilótát.

– Ha ezek itt fogva tartják, sőt halálra ítélték, az azt jelenti, hogy valamilyen módon veszélyes azokra, akik szétrombolták az Alderaant és létrehozták ezt az úrállomást. A fejemet teszem rá, hogy ez az ügy kapcsolatban van a császárság elnyomó intézkedéseivel. Megmondom én, ki fogja kifizetni a jutalmat a hercegnő megmentéséért! A birodalmi szenátus, a Felkelők Szövetsége vagy bárki, akinek valaha is dolga volt az Alderaannal és fontosak neki ezek az információk. Hiszen valószínűleg ő az egyetlen túlélője és örököse az egész rendszernek! Az a jutalom akkora lehet, amekkorát el se tudsz képzelni!

– Én el tudok ám képzelni akármekkora! – pillantott rá önérzetesen Solo, majd Csubakkára sandított, aki egy magvasat mordult, felemlegetve siralmas anyagi helyzetüket. A kapitány erre csak a vállát rándította a nagydarab vuki felé, nem akarva most Jabba miatt aggódni.

– Megkapod! – közölte vele magabiztosan Skywalker, mintha máris az ő kezében volna a vagyon.

– Ajánlom is...! Na jó, megpróbáljuk. Mi a terved, öcskös?

Luke egy pillanatra meghökkent. Eddig minden erőfeszítése arra irányult, hogy megnyerje Solót és Csubakkát a mentőakciónak. Most, hogy ez sikerült, a srác hirtelen ráébredt, fogalma sincs róla, hogyan kezdjenek hozzá. Az elmúlt napokban hozzászokott, hogy Han és Ben hozza a döntéseket. Most azonban rajta volt a sor. Rövid nézelődés után a figyelmét magára vonta néhány fémkarika, ami ott hevert a konzolon.

– Thripio, Add csak ide nekem azt a karperecet!

A droid odanyújtotta gazdájának a vékony, de törhetetlen bilincseket, aki kinyitotta őket és odasietett Csubakkához.

– Na! Ezt most szépen felteszem rád... – kezdte mondani, mire a vuki dühösen viczorogva figyelmeztette, hogy arról ne is álmodjon.

Skywalker rémülten hátrahőkölt a fenyegetéstől és megkésve leesett neki, hogy elfelejtette közölni tervét a társaival a nagy rohanásban.

– Jó, jó...! Szóval akkor Han szépen rád teszi ezeket a... – sután átadta a bilincseket Solónak és fölöttébb kényelmetlenül érezte magát a hatalmas antropoid villámló tekintetének tűzésében.

A kapitány szemében csalafinta mosoly bujkált, ahogy föltápászkodva odalépett a haverjához.

– Ne izgulj, Csubi! Sejttem, mit forgat a fejében!

A bilincsek alig mentek rá a vaskos csuklókra. A vukit láthatóan nem nyugtatta meg, hogy társa megbízik a tervben: ijedten nézte, ahogy Solo rákattintja a bilincset. Ha harcra kerülne a sor, ezek olyan erősek, hogy képtelen lesz letépni őket magáról. Ezért morogva elkérte társától az egyik kulcsot és a muníciós övébe rejtette a biztonság kedvéért.

– Luke gazdám! – szólalt meg Thripio fölöttébb nyugtalanul. – Elnézést a kérdésért, de Artu meg én mit csináljunk, ha valaki megtalál minket itt az önök távollétében?

– Zárkózzatok be és tegyetek úgy, mintha birodalmi robotok lennétek. – felelte Skywalker, a markába nyomva egy komlinket, amit előbb összehangolt a sajátjával. – Ezen keresztül tartjuk a kapcsolatot.

– Azonkívül reménykedjete. – tette hozzá Solo gúnyosan.

Thripio hangja arra engedett következtetni, hogy csöppet sem találta viccesnek a választ.

– Ettől nem lettem igazán nyugodt.

Hant és Lukeot azonban sokkal jobban lekötötte az előttük álló mentőexpedíció, semhogy különösebb figyelmet fordítsanak a robot aggályaira. Fölvették a sisakjukat,

megigazították a felszerelésüket, aztán ahogy ez is megvolt, Csubakkát közrefogva – akinek félig–meddig igazi letörtség ült ki a képére – elhagyták az irányítótermet és határozott léptekkel elindultak ugyanazon a folyosón, amelyen korábban Ben Kenobi távozott.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Ahogy haladtak befelé a gigantikus űrállomás bélcsatornáiban, egyre több császári katonával, technikussal, hivatalnokkal és mindenféle droiddal találkoztak a széles folyosókon. Így bármennyire próbáltak beolvadni a közegbe, mégis nehezen tudták megőrizni a közömbös magabiztosság látszatát, ami a jól képzett rohamosztagosok sajátja. Még szerencse, hogy ha feltűnt is egy–egy mellettük elhaladónak a két páncélos alakból áradó idegesség, nagyon is magától értetődőnek találták, tekintettel a hatalmas, veszélyes külsejű vuki foglyukra, akit kísértek. Csubakka gyakorlatilag lehetetlenné tette számukra, hogy beolvadjanak a környezetbe, amit pedig fölöttébb szerettek volna.

Dolgukat az is nehezítette, hogy lopott páncélzatban masíroztak, ami nem igazán az ő méretük volt. Lukeon kifejezetten lötyögött a több számmal nagyobb egyenruha, noha a saját tunikájára húzta fel, akárcsak Solo, hogy jobban ki legyen bélelve. Ráadásul amikor lecibálták a sisakot a leütött klón katonák fejéről, a beépített számítógépek automatikusan kikapcsoltak és felvéve egy kódot kértek az újrainduláshoz. Ezt sajnos nem volt idejük kiverni a Falcon raktárába rejtett, eszméletlen gárdistákból, mert egyrészt siettek, másrészt nem számítottak rá, hogy kilométereket fognak gyalogolni az álruhákban. A sisakszámítógép nélkül viszont nem működtek az egyenruhába épített különféle rendszerek. A szemlencsékbe integrált holografikus kijelzők, az állrészbe szerelt vokóder és komlink, a halláserősítők, valamint az idegen–barát jeladók, amik révén a katonák felismerik egymást a harctéren.

– Alig látok ebben a sisakban! – panaszkodott menet közben Skywalker, időnként megigazítva fején a plasztoid fejfedőt, ami folyton félrecsúszott. Ráadásul nehéz volt benne lélegezni és bűdös izzadtságszagúnak bizonyult.

– Én inkább a jeladóink miatt aggódom! – morogta válaszul Solo, aki az E–11-es sugárvetője mellé egy DLT–19-es nehéz sugárvető puskát is cipelt magával, gyakorlatilag Csubakka számára, akinek vuki gyártmányú nyílpuskáját nem hozhatták magukkal.

– Ha bárki megkérdezi, miért nincs bekapcsolva az azonosítónk, azt mondjuk, hogy lemerült a ruhánk aksija. Mert túl régóta vagyunk szolgálatban és nem volt időnk újratölteni a laktanyában. Világos?

– Világos.

A hangárt elhagyva elsőként egy apró MSE–6-os javító droiddal találkoztak. A feketére festett, dobozformájú, guruló szerkezet – amit sokan csak egérnek csúfoltak – csipogva megtorpant előttük, szenzoraival észelve az útjába kerülő akadályt. Csubakka fenyegetően rámordult, mire a kis gépezet rémült elektronikus visítással megfordult és elszáguldott arra, amerről jött. A vuki elégedetten biccentett, önnön erejének tudatában. Így kell viselkednie egy dühös fogolynak, akit épp a börtönbe visznek.

Mivel a jól kivilágított fémfolyosó az űrkikötő központi csarnokába vezetett, ahol könnyen lebukhattak volna az ellenőrzésnél, Solo javaslatára hamarosan letértek egy szűk szervizjáratba, hogy kikerüljék a várható akadályt. Némi bolyongás és két zsilipajtón való átjutás után sikerült észrevétlenül elérniük egy másik közlekedő alagútba, ami befelé vitt a zóna műszaki szektorába.

– Találnunk kell egy liftet. Figyeld a feliratokat! – mondta Han, a nyomasztóan egyformának tűnő falszelvényeket és a belőlük kiálló szabványos berendezési tárgyakat méregetve. Mindenfelé ugyanolyan légcserélő csöveket, vészvillogókat, biztonsági kamerákat, hangszórókat, beépített világítótesteket, tűz és füstérzékelő szenzorokat, tűzoltó készülékeket, kommunikációs aljzatokat, számítógép terminálokat és tájékoztató táblákat látott.

Ebben a szektorban meglepően élénk volt a folyosói forgalom. Katonák, hivatalnokok, műszeresek és gépek szapora jövés–menése kavargott körülöttük. Többségük a saját dolgával volt elfoglalva, úgyhogy nemigen keltette fel az érdeklődésüket a trió, legföljebb a vukinak jutott ki egy–egy kíváncsi pillantás. De az aggódó tekintetek hamar megnyugodtak, amikor látták Csubakka mogorva arckifejezését és őreinek magabiztos mozgását.

– Figyelem! Az 517-es járőr jelentkezzen ellenőrzésre! – szólalt meg egy hivatalos hang a fali hangosbeszélőkben. Rövid szünet után megismételte mondókáját, majd fél perc múlva új bejelentés következett:

– Figyelem! A 312-es karbantartó osztag menjen az 53-as részlegbe!

Több száz méternyi gyaloglás után egy hatalmas, függőleges akna szélén körbefutó erkélyre értek, ahol hosszú sorban liftek üzemeltek. Luke megkönnyebbülten sóhajtott föl, mivel kezdett kifáradni a nehéz páncélban való meneteléstől. Út közben a látszat kedvéért időnként megragadta a vuki karját, úgy téve, mintha vezetné, noszogatná a foglyot, aki békésen tűrte a szigort.

Solo megtorpant az első olyan ajtó előtt, amely fölött a tájékoztató jelzés beérkező liftet mutatott. Ez a számítógép irányítású szállítórendszer elvileg el kell, hogy vigye őket bárhová az állomás területén. Elég néhány szóbeli utasítás a gépnek, amely képes függőlegesen és vízszintesen egyaránt mozogni a kiterjedt aknarendszerben.

Türelmetlenül ácsorogva várták, hogy a liftszekevény megérkezzen. Fél perccel később nyílt a domború ajtó, feltárva a henger alakú fülkét, amiből egy műszaki tiszt lépett ki, rácsodálkozva a szőrös óriásra. A két férfi beteretelte a komor képű vukit a liftbe. Egy pillanatra ismét hatalmába kerítette őket az idegesség, amikor egy alacsonyabb rangú tiszt be akart szállni melléjük. Solo szigorúan intett, jelezve, hogy veszélyes foglyot szállítanak, mire a katona szó nélkül odébb lépett a következő felvonóhoz.

Amint becsukódott az ajtó, Luke szemügyre vette a bonyolult irányítótáblát, amely egy nagy, maszatos érintőképernyőből állt, alatta színes kapcsolók sorával és néhány csatlakozóaljzattal, felette hangszórókkal és egy biztonsági kamera hidegen bámuló lencséjével. A megjelenítőn sematikus térkép mutatta, hol tartózkodnak éppen a harcállomáson.

– Mi az úti cél? – kérdezte udvarias, női hangon a liftet vezérlő számítógép.

Skywalker nagyon igyekezett, hogy meggyőzően és egyúttal szakszerűen szóljon a rendszerhez, ám helyett inkább ideges és ijedt volt a hangja. Főként, mert hirtelen rájött, hogy innen már nem fordulhatnak vissza.

– Ő... egyes zóna, biztonsági szektor. Az ötös szintre szeretnénk menni. Az AA–23-as börtönblokkba.

Szerencsére a liftet csak egyszerű parancsvégrehajtásra programozták, arra nem, hogy különbséget tegyen a szóbeli utasítások érzelmi töltete között is. Viszont tisztában volt egy csomó olyan dologgal, amivel az utasai nem, így kötelességtudóan tájékoztatta őket a tudnivalókról.

– A börtönblokkba való belépéshez engedély szükséges. Kérem dugja be a kódhengerét a csatlakozóaljzatba!

A farmerfiú keresgélni kezdte egyenruháján a kért azonosító eszközt, de sehol sem találta. Sorra végignézte a derékövén lógó szögletes dobozokat, hátha megtalálja

valamelyikben. Végül Solo sietett a segítségére, megelégtelve a fiú bénázását és bedugta az aljzatba a saját kódhengerét.

– Köszönöm. – mondta elégedetten a lift. – Máris indulunk. Az úti cél távolsága körülbelül hatvan kilométer. A várható menetidő a forgalomtól függően két, két és fél óra lesz.

A szerkezet finom döccenéssel elindult, s a térképen kirajzolódó színes csík mutatta, merre haladnak az alagúrendszerben.

– Két és fél óra? – horkant fel csalódottan a koréiai. – Nem gondoltam volna, hogy ilyen messze van!

A számítógép észlelte önkéntelen kifakadását, mert kedves hangon felvilágosította a továbbiakról.

– Ha kívánják, út közben megállhatunk az űrállomás valamelyik pihenő szektorában. Az útvonalunk két ilyen szektort is érint majd. Szeretnék, ha menet közben felvennénk más utasokat is, akik ugyanoda vagy egy közeli célállomásra tartanak?

– Nem! Nem kell! – szólt rá a gépre Han nyersen. – Foglyot szállítunk! Nem akarjuk, hogy más is beszálljon ebbe a liftbe! Világos?

– Értettem. Ha szeretnének út közben zenét hallgatni vagy megnézni az űrállomás belső hírműsorát, esetleg egyéb elérhető tartalmakra kíváncsiak, nyomják meg a megfelelő gombot a kapcsolópanelen.

Lukenak végre feltűnt, hogy a liftszekrénynek két ajtaja van egymással szemben, két oldalt a falon pedig lehajtható, párnázott utasülések sorakoznak. Mivel nem akarták a következő órákat ácsorgással tölteni a nehéz páncélokban, mindhárman letelepedtek a székekre, közrefogva a vukit. Solo közben megnyomta az egyik kapcsolót, mire a homorú ajtólapokra szerelt hajlított képernyők kivilágosodtak és megjelent rajtuk a Halálcsillag lakóinak szánt birodalmi hírműsor. Épp egy kerekasztal beszélgetés ment a stúdióban, ahol a meghívott katonatisztek és tudományos szakértők az Alderaan bolygó megsemmisítésének technikai vonzatairól és csillagászati következményeiről csevegtek. És láthatóan picit sem hatotta meg őket az, hogy a fegyverük megsemmisített vagy kétmilliárd értelmes lényt és eltüntetett egy ősi kultúrát minden kincsével együtt a galaxisból. A számukra ők mind lázadók voltak, felségárulók és a birodalom ellenségei, akik megérdemelték a halált. Pusztulásuk intő jel lesz a többi, még ellenálló világ számára. Így járnak mindazok, akik szembeszegülnek az uralkodó akaratával.

Han pár perc után megelégtelte a műsort és mivel Csubakka is rosszkedvűen morgott a propaganda szöveget hallva, inkább átkapcsolta a megjelenítőt egy másik csatornára. Ahol épp egy zenés műsor ment. A színpadon egy nagy zenekar előtt szépen kiöltözött emberi táncosok ugráltak és énekeltek az élet szépségéről, a szerelemről és boldogságról áradozva. Az előadás olyan groteszknek hatott a Halálcsillag sivár fedélzetén, hogy a koréiai gúnyosan felröhögött és ismét továbbkapcsolt a következő adóra. Ott meg vég nélküli reklámok és hosszú ismertető műsorok mentek a harcállomás fedélzetén elérhető szolgáltatásokról. Hol, milyen éttermek, kocsmák, játéktermek, holmozik, színházak, zenés–táncos mulatók, koncerttermek, ruhaboltok, ajándéküzletek, fürdők, uszodák, edzőtermek, sportpályák, masszázs szalonok, templomok, növényparkok, lőterek és felszerelésjavítók találhatók, melyek az állomás minden lakója számára egész nap elérhetők. És különféle akciókkal, kedvezményekkel várják vendégeiket.

– Hűha! – motyogta döbbenten Skywalker, a pazar kivitelezésű reklámfilmeket bámulva.

Őt főként az űrállomás belsejében kialakított hatalmas csarnokok látványa kötötte le, melyekben kisebb erdők, mezők, sövények, virágoskertek zöldelltek, köztük sétányokkal, padokkal, szökőkutakkal és szobrokkal. De voltak olyan termek is, ahol mesterséges tavacsok terültek el, melyeken csónakázni lehetett a vízililiomok között. Az egyik tó partján húzódó sziklás meredélyről pedig széles vízesés zuhogott alá, hangos

csobogással. Ezekben a pihenő részlegekben állítólag a levegő sokkal frissebb és zamatosabb, mint bárhol máshol, beleértve a hidroponikus farmokat is. Igaz, a belépéshez fizetni kell egy szerény összeget és egyszerre csak korlátozott számú vendéget engednek be a rekreációs területekre. Luke nem tudta, mennyi zsoldot kapnak az itt szolgálók, de abban biztos volt, hogy ő a Tatuinon a bácsikájától kapott zsebpénzéből nem nagyon engedhetné meg magának ezt a luxust.

– Na, ebből elég...! – a kapitány rövidesen megelégtelte a műsort és kikapcsolta a képernyőket. – Szerintem pihenjünk egy kicsit, mielőtt kezdődik a tánc!

Kényelmesen hanyatt dőlt, vállát Csubakkához támasztva és megpróbált ellazulni. A lift csöndben zötyögött velük a továbbiakban, időnként lefékezve, megállva, irányt váltva majd újra felgyorsulva a zegzugos aknarendszerben. Fogalmuk sem volt, mi vár majd rájuk, ha célba érnek, megbeszélni viszont nem merték a taktikájukat, nehogy felhívják magukra a liftet irányító számítógép figyelmét.

A farmerfiú egy idő után megszomjazott, ezért levette sisakját és övéről leakasztott egy dobozt, benne egy palack ivóvízzel. Csak keveset kortyolt belőle, hogy maradjon későbbre is. Odahaza megszokta, hogy folyton takarékoskodik a vízzel. A rohamosztagosnál lévő folyadék langyos volt, állott és fura ízű. Érződött rajta, hogy számtalanszor reciklázták már, szűrve, fertőtleníttve, újrasózva. Nem volt olyan friss, mint amit az ő páragyűjtőik termeltek a farmon, de azért meg lehetett inni.

Ahogy ott ült a fürkében, a társai szuszogását hallgatva és vállát a vuki szőrös karjának vetve, azon kezdett tűnődni, mennyire hiányzik neki a sivatagi szél, a száraz forróság, meg a mindenhová beszivárgó homok. Eszébe jutott Owen bácsi és Beru néni, meg Biggs és a többiek a környéken, a párafarmokon és Anchorheadben. És hirtelen iszonyú távol érezte magát tőlük, az egész otthonától, a korábbi életétől, amit elvesztett. Majd újra feltette magának a kérdést – kétségek közt tépelődve –, hogy mégis mit keres itt? A birodalom gigantikus harcállomását, milliónyi ellenséges katona közt bujkálva, akik habozás nélkül lelőnék, ha megtudnák, kicsoda ő és honnan származik? Vagy legalábbis bebörtönöznék a vélt vagy valós bűnei miatt. Nagyon nem ilyennek képzelte a jövőjét, amikor arról álmodozott, hogy egyszer majd elhagyja a Tatuint és nekivág a galaxisnak. De most már nem fordulhatott vissza. Végig kell mennie a sors által kijelölt úton, bárhová vezessen is, egy jobb életbe vagy a pusztulásba. Egy biztos: nem fogja harc nélkül földadni. S újra emlékezetébe idézte azt a két szénné égett holttestet az otthonuk parázsló romjai között, akiket még csak el se temethetett, illően meg se gyászolhatott helyi szokás szerint. A nevelőszülein nem tudott segíteni. De most talán megmentheti egy fiatal hercegnő életét, nem beszélve a társairól, akik mind számítanak rá...

Merengéséből a lift vezérlő számítógépe riasztotta fel.

– Közeledünk az úti célunkhoz. Két perc az érkezésig. – mondta nekik a berendezés.

– Na végre! Talpra, srácok! Készüljete! – tápáskodott fel elsőként Solo, nagyokat nyújtózkodva zörgő páncéljában.

Csubakka dörögve kérte barátját, hogy csatolja ki a bilincseit. Ha nem tudnak észrevétlenül bejutni a börtönblokkba – ami elég valószínű –, harcolniuk kell majd az örökkel. És a vuki szilárdan eltökélte magában, hogy nem fog kesztyűs kézzel bánni azokkal, akik képesek voltak rabszolgasorba dönteni a népét és megsemmisíteni egy egész bolygót csak azért, mert a lakói nem értettek egyet a császárság elnyomó intézkedéseivel.

– Csak nyugi! – veregette vállon a koréiai biztatóan, miután ellenőrizte, hogy a karperecei nyitva vannak. – Nem hinném, hogy rosszabb lenne itt, mint a Csillagvégen!

A vuki fejét csóválva morgott neki valamit válaszul. Ő korántsem osztotta társa optimista véleményét ezzel kapcsolatban. Hosszú karjait keresztbe tette egymáson, oly módon, hogy szőrzete a lehető legjobban takarja a nyitott bilincseket.

– Most is azt fogjuk csinálni, mint akkor! Majd improvizálunk és reméljük, hogy szerencsénk lesz! – rendezgette páncélzatát Han körülményesen. – Legfeljebb nem fog sikerülni!

– Pont most kezdesz aggályoskodni? – kérdezte Skywalker, fejére igazítva lötyögő sisakját.

– Nem kezdek. Csak folytatom.

Mindhárman közésre álltak, szembefordulva az ajtóval, s fegyverüket markolva várták, hogy megérkezzenek. A lift rövidesen fékezni kezdett, majd alig észrevehető döccenéssel megállt. A fülkébe épített gyorsulástompító mezőgenerátor csökkentette ugyan a menet közbeni zötykölődést, de nem szüntette meg teljesen. Így az utasoknak megmaradt a mozgás érzete, mintegy visszajelzésként a rendszer működéséről.

– Megérkeztünk. AA–23–as börtönblokk. – közölte velük a számítógép. Azzal kinyitotta a hátuk mögötti ajtót.

A trió a nyílászáró sziszegését hallva kissé zavartan megfordult és maguk előtt terelve a vukit, kiléptek a biztonsági övezetbe.

Luke eredetileg arra számított, hogy majd itt is ugyanolyan rácsos cellákat talál, mint amilyeneket a Tatuinon, Anchorheadben vagy Mos Eisleyben látott. Néhányat volt szerencséje megismerni korábban, amikor a barátait különböző okokból őrizetbe vették a rendfenntartók és meglátogatta őket az előzetesben. Ám ehelyett egy kisebb teremben találták magukat, ahonnan három irányba kifutva sokszög keresztmetszetű fémfolyosók vezettek egyenesen a távolba. A három közül csak a középső volt nyitva, a másik kettőt páncélajtók zárták le. A kapuk keretébe épített energiarácsokat viszont valamiért sehol sem aktiválták. A helyiség közepén félkörívben irányítókonzol magasodott, előtte egy nyársat nyelt tiszttel. Körben a falak mentén éber tekintetű örök ácsorogtak karba tett kezekkel, egyenesen őket bámulva. A falakon és a plafonon mindenhol biztonsági kamerák, mozgásérzékelő szenzorok, riasztók és egyéb, ismeretlen rendeltetésű berendezések sorakoztak.

Kényelmetlenül feszengve, s érezve, hogy minél tovább ácsorognak ott, annál hamarabb jöhet oda valaki, hogy megválaszolhatatlan kérdéseket tegyen föl, Luke kétségbeesetten igyekezett rájönni, mi lenne a helyes viselkedés. A vuki túloldalán Solo bezzeg nem zavartatta magát. Lézerpuskáját markolva határozottan állt és a környezetüket kémlelve ráhagyta a fiúra a cselekvést.

Shann Childsen hadnagy, a börtönblokk ügyeletes parancsnoka karjait hátratéve feléjük fordult és összevonta szemöldökét, ahogy végigmérte a szótlán vukit.

– Hová viszik ezt az... izét?

Csubakka felhőrdült erre a kitételre, Solónak kellett lecsillapítania egy kiadós oldalba lökéssel. A nyomasztó túlerőt látva Skywalkert elfogta a rémület. Majd azon vette észre magát, hogy szinte ösztönösen válaszol, kitalálva egy jól hangzó hazugságot:

– Fogolyszállítmány a TS–138–as blokkból.

– Hm. Nekem nem jelentették. – mondta meghökkenve a tiszt. – Mindjárt tisztázom.

Intett a sarokban álló két őrnek, hogy vegyék át a foglyot. Majd sarkon fordult, odalépett egy közeli hírközlő konzolhoz és megnyomott rajta néhány gombot. A fekete egyenruhás katonák DH–17–es lézerpisztolyukat elővéve a vukiért indultak. Egy Devin Cant nevű közlegény ért oda elsőként, aki életében most látott először ilyen fajú lényt, így fogalma sem volt, mire képes. De rövidesen megtudta.

Luke és Han sietve felmérte a helyzetet: a pillantásuk ide–oda röppent, a riasztóberendezésekről a távirányítású kamerákra, majd a közelben tartózkodó öt fegyveres börtönőrre. Ha át akarnak jutni rajtuk a cellákhoz, most kell cselekedniük. Tudta ezt Csubakka is, aki hosszú élete során megfordult már néhány tömlöcben és volt alkalma kitapasztalni az efféle vendéglátást.

A teremet valósággal megrengette dobhártyaszaggató üvöltése, ahogy a vuki hirtelen széttárta karjait, ledobva magáról a bilincset, majd ugyanezzel a mozdulattal akkora pofont adott a fiatal börtönőrnek, hogy az hanyatt esve a fémfalhoz vágódott.

– Vigyázzatok! – kiáltotta látszólag elszörnyedve Solo. – Kiszabadult! Darabokra szaggat mindnyájunkat!

Azzal előzékenyen átadta Csubakkának a nehéz DLT–19–est és előkapta oldaltokjából a saját E–11–es sugárvetőjét. Majd a következő pillanatban elszabadult a pokol a zárt helyiségben.

Luke és Han félrepattantak a dühöngő vuki mellől és fegyvereikkel vadul lövöldözni kezdtek, egyrészt a meglepett őrekre, másrészt a biztonsági kamerákra és egyéb érzékelőkre. A rajtaütésük ragyogóan sikerült, jobban, mint várták vagy remélni merték volna. Épp csak mellé mentek időnként a lövéseik, mert alig láttak ki a sisakjukból és a célzás sem ment valami tökéletesen páncélkesztyűs kézzel.

Az irányítópultnál álló Childsen hadnagy az első megdöbbenéséből felocsúdva felkapta pisztolyát az egyik konzolról, s már épp tüzet akart nyitni a vadul lövöldöző Csubakkára, mikor Skywalker mellkason lőtte. A tiszt megtántorodott és holtan bukott a kommunikációs konzol felületére. A fiú ezután végzett a fogolyért érkező második katonával, Prescott káplárral is, aki a konzol mögött próbált fedezéket keresni a teremben oda–vissza pattogó tűzvörös lézersugarak zápora előtt. Majd a fal tövében feltápáskodó Devin Cantot puffantotta le, aki ezalatt majdnem eltalálta őt.

Ezzel egy időben Han megölte a helyiség másik oldalán álló Grenwick káplárt, valamint kilőtt néhány biztonsági kamerát és mozgásérzékelőt. A szemközti folyosón futva közeledett feléjük Enfield törzsőrmester, szakadatlanul tüzelve sugárvetőjével a középen bömbölő vukira, aki sorra szedte le a plafonon lógó kamerákat és riasztókat, kifejezetten élvezve ezt a munkát. A teremben röpködtek a szikrák és fémszilánkok, beterítve a rácsos fémpadlót. A levegőben sűrű, csípős füst kavargott a becsapódások nyomán, amit a légcserélő rendszer csak fokozatosan tudott elszívni.

– Vigyázz! – ordított fel Solo, figyelmeztetni próbálva társát a veszélyre. Odaugrott mellé és két gyors lövéssel leszedte az utolsó smasszert is a börtönblokkban, aki holtan gurult le a lépcsőn.

A trió ezután szorgalmasan kilőtte a maradék érzékelőket, majd odasiettek az irányítópulthoz. Luke megragadta a hadnagyot a nadrágszíjánál és egyszerűen lerántotta holttestét a konzolról, hogy ne legyen útban. Aztán fegyverét előreszegezve figyelte a folyosót, nem bukkan–e föl még valaki a járatban? De senki sem jött, csak az épen maradt riasztók vijjogtak a műszerpulton, ki tudja, hová küldve riasztást az incidensről.

A tűzpárbajtól fellelkesült Solo odahajolt az egyik konzolon világító képernyőhöz és megnyomott mellette néhány kapcsolót.

– Most már csak azt kéne tudnunk, melyik zárkában van a hercegnőd...! Ez az, megvan! 2187–es cella. Menj érte! Addig mi Csubival feltartjuk őket!

Luke kurtán bólintott és máris nekivágott a szögletes fémfolyosónak, melynek vége a távolba vezett, olyan hosszúnak tűnt innen nézve.

Han ezután megszabadult sisakjától, ami amúgy is csak zavarta a kilátásban és a nyitva maradt hírközlőhöz lépett, melyből recsegve özönlöttek a kérdések a történtek iránt érdeklődve. Fogalma sem volt, hogy szóbeli vagy vizuális kapcsolat is van–e a börtönblokk és az ismeretlen másik pont között? De az általuk okozott pusztítás után optimistán feltételezte, hogy már nincs. Mély lélegzetet vett és felelni próbált a hírközlőből egyre dühödtebben áramló kérdésekre, hogy időt nyerjen maguknak.

– Elintéztük a dolgot. – szólt bele a mikrofonba, a körülményekhez képest egész elfogadható, hivatalos hangon. – A helyzet rendeződött.

– Nem úgy hallatszott! – csattant föl egy ingerült férfihang a vonal túlsó végén, olyan na–ne–nézzen–hülyének stílusban. – Mi történt, uram?

– Ő... izé... az egyik őrnök elromlott a fegyvere. – hebegte Solo rögtönözve. Pillanatnyi hivatalossága után gyorsan visszatért az idegessége. Előre sejtette ugyanis, hogy ennek a beszélgetésnek nem lehet jó vége, bármit mondjon is a továbbiakban.

– De sikerült elhárítanunk a hibát. Most már minden rendben. Nincs semmi probléma. Remekül vagyunk. És maguk?

– Odaküldök egy osztagot. – jelentette be váratlanul Toos zászlós, akinek végre feltűnt, hogy mintha nem Shann Childsen hadnaggyal beszélne.

Han szinte tapintani vélte a gyanakvást a vonal túlsó végén. Erre mit válaszoljon? Valahogy jobb volt a kifejezőkészsége, ha a pisztolya beszélt helyette.

– Őőő... nem jó! Köszönöm, ne küldjenek! Van itt egy kis reaktorszívárgás...! Pár perc és megszűntetjük! De addig ne jöjjenek! Veszélyes!

– Elromlik a fegyver, szivárog a reaktor...? Kivel beszélek? Mi az azonosítási száma...?

Solo válasz helyett felkapta a sisakja mellé helyezett sugárvetőjét és szilánkokra lőtte a kommunikációs berendezést. Talán egyszerűbb lett volna kikapcsolni, de azt akarta, hogy a továbbiakban garantáltan ne tudják őket elérni kívülről.

– Úgyis untam a bájcsevegést. – dűnnyögte feszülten, majd ingerülten beordított az alagútba: – Luke, siess! Vendégeink jönnek!

Skywalker hallotta a figyelmeztetést, s ettől csak még gyorsabban szedte a lábát a gyéren kivilágított, rácsos padlójú fémfolyosón. A kétoldalt sorakozó cellák páncélaftóin fölött világító számokat fürkészte. Az alagútban mindegyik zárkái 21–el kezdődött. Bal oldalon a páros, jobbra a páratlan számú cellák sorakoztak.

Végre odaért a 2187–eshez, ahol egy hosszú pillanatig az ajtó melletti kapcsolótáblát tanulmányozta, amin több világító nyomógombot is látott, feliratok nélkül. Végül ösztönösen kiválasztotta az egyiket és megérintette. Sikerrel járt. A páncélozott ajtólap felcsúszott a plafonba, ő pedig sietve benyomult a süllyesztett cellába, lebotladozva a lépcsőkön.

Odabent – fáradt, elcsigázott arckifejezéssel – az a fiatal hölgy hevert a szemközti fal mentén húzódó kemény fekhelyen, akinek portréját Artu Detu kivetítette neki a Tatuinon. Mintha száz éve lett volna – így rémlett legalábbis a fiú számára. Az összepiszkolt, hófehér köntöst viselő hercegnő fölébredt szenderegéséből és felkönyökölve unott, egyben megvető pillantást vetett az előtte ácsorgó rohamosztagosra, aki hirtelen nem tudta, mit mondjon neki.

Élőben még sokkal szebb, mint a képmása – ismerte fel a fiatalember tétovázva, s furcsa borzongás járta át egész lényét. Mintha egy régi kedves ismerőssel találkozott volna hosszú idő után. Vajon miként illik megszólítani egy hercegnőt, aki mellesleg birodalmi szenátor? Fogalma sem volt róla.

A hölgy arcán a zavart és bizonytalanságot előbb meghökkenés váltotta föl, majd meg türelmetlenség.

– Már törpéket is bevesznek rohamosztagosnak? – kérdezte végül gúnyosan, a fiatalember nem kimondottan daliás, birodalmi szabványoknak megfelelő termetére célozva.

– Mi...? Ó, az egyenruhám!

A srác észbe kapva levette sisakját és elszántan közelebb lépett a fogolyhoz. Egyidejűleg össze is szedte magát valamelyest, bár a torkában dobogott a szíve a stressztől.

– Luke Skywalker vagyok. Azért jöttem, hogy megmentsem önt.

– Micsoda? – kérdezte a lány udvariasan, s nehézkesen felült a kényelmetlen priccsen, ami igencsak törte már a derekát.

– Kiszabadítom magát! Ben Kenobi tábornok is velem van! És elhoztuk az R2-es robotját...!

Alighogy kiejtette az öreg nevét, a hercegnő arcáról nyomban eltűnt a kérdő tekintet, s reménykedés ült ki rá:

– Ben Kenobi? Hol van?

Felpattanva helyéről izgatottan a fiú mögé nézett, észre sem véve őt. A Jedit kereste a háta mögött. Majd a következő pillanatban lábai megroggyantak és ájulással küzdve a rácsos padlóra rogyott. Luke az utolsó pillanatban elkapta karját és aggódva felsegítette. A lány sovány volt és pillekönnyű. Érezhetően remegett az erőfeszítéstől, ahogy megpróbált eszméleténél maradni.

– Obi–Wan Kenobi? – nyögte elhaló hangon, sápadozó orcával.

– Jól van? Mit történt önnel? – a fiú átkarolta és gyöngéden kivezette a sivár cellából a folyosóra.

– Semmi bajom! Csak megszedültem! – sóhajtotta Leia, az ajtókeretbe kapaszkodva. Mélyeket lélegzett, ahogy próbálta visszanyerni önuralmát a vészesen elgyengülő teste fölött, ám a végtagjai alig akartak engedelmeskedni neki. A napokig tartó éheztetés, folyadékmegvonás, a hideg, valamint a kínvallatása és az, hogy végignézték vele a hazája elpusztítását, szinte teljesen kiszívta belőle az életerőt.

– Leesett a vérnyomásom...! De mindjárt jobb lesz...! Hol van a tábornok?

– Ben a szökésünkön dolgozik. Hamarosan találkozunk vele. Jöjjön...!

Azzal megragadva a hölgy finom kis kezét, húzni kezdte maga után a fémfolyosón.

* * *

Tarkin kormányzó szótlanul figyelte, ahogy Darth Vader türelmetlenül járkál föl–alá az asztal körül a nagy tárgyalóteremben. Végül megállt a fekete lovag és fölkapta fejét, mintha megszólalt volna valahol egy jókora csengő a közelben, amit csak ő hallott.

– Itt van! – állapította meg Vader fahangon. – Obi–Wan Kenobi Jedi mester!

– Micsoda? – bámult rá elképedve a nagymoff. – De hisz ez lehetetlen! Miből gondolja?

– Zavart érzek az erőben. Ilyesmit utoljára az egykori mesterem közelségében éreztem. Nem lehet mással összetéveszteni.

A Sith nagyúr úgy kapaszkodott az előtte lévő szék támlájába, mint fuldokló a mentőővbe, ahogy a felismerés hatására hirtelen elöntötték a rég elfeledni vélt emlékek. A közösen megvívott csaták a Klónok háborújában. A pillanat, mikor Obi–Wan ellene fordult és gigászi küzdelemben legyőzte őt a Mustafaron. Szinte érezte még a húsába vágó fájdalmat és az orrába hatoló bűzt, a vulkáni láva mérgező kigőzölgését. És eszébe jutott a terhes felesége, Padmé, akit akkor látott utoljára. Akit Kenobi elrabolt tőle, majd hagyott meghalni, a gyerekükkel együtt! Vader kis híján felrobbant a rátörő indulatoktól, s alig bírta fékezni magát éktelen haragjában.

– Ugyan... Ő már rég meghalhatott! – felelte nyugtatólag a kormányzó, mit sem sejtve arról, micsoda indulatok kavarnak a fekete lovagban.

Felkelt székéből, hogy odasétáljon a páncélos alakhoz, ne a hatalmas asztalon keresztül kelljen beszélgetniük, az ajtónál álló örök füle hallatára, amitől most valahogy feszélyezve érezte magát a férfi. Talán a különös téma miatt, ami mindig is érzékenyen érintette Tarkint.

– Ne becsülje le az erőt! – figyelmeztette Vader szigorúan.

Az erő sötét oldalának áramlatait fürkészve tűnődött még egy kicsit, majd a magabiztossága hirtelen elpárolgott. A zavaró hatás nem volt egyértelmű. Akkor érezte legerősebben, mikor a 327-es dokkban járt, annál az ócska teherhajónál. Ami üres volt. És ahonnan azóta sem jelentettek semmit a bárka átvizsgálásával megbízott műszakiak.

- Igen... talán. Már el is múlt. Csak egy pillanatnyi érzés volt.
- A Jediket kiirtottuk mind egy szálig. – mondta Tarkin meggyőzően. – Évtizedekkel ezelőtt elfojtottuk a lángjukat. Ön a vallásuk utolsó hírmondója, barátom.
- Az asztalon diszkrétan felcsilingelt egy hírközlő. Tarkin visszasétált a helyéhez és megnyomta a felületbe épített komputer terminál kapcsolóját.
- Igen? – kérdezte higgadtan.
- Kormányzó úr! Riadójelzést kaptunk az AA–23-as börtönblokkból. – közölték vele feszülten az állomás irányítóközpontjából.
- A hercegnő?! – kiáltott föl a nagymoff döbbenten. – Rendeljen el általános riadót minden szektorban!
- Vader harciasan kihúzta magát, s áthatóan bámult a kormányzóra, miközben az erő fodoródásait figyelte egész testével. A zavaró hatás újra megjelent, s mellette valami más is, egy fura mellékhatás, amit nem tudott hova tenni. Mintha több személy is felkavarná maga körül az erőt a közelében?
- Obi–Wan idejött! És érzem, hogy vele van az erő!
- Ha itt van, nem engedhetjük, hogy megszökjön! – mondta Tarkin a fekete lovagra meredve. S elfogta az aggodalom a gondolatra, hogy vajon milyen károkat okozhat egy veterán Jedi mester a harcállomásnak, mielőtt sikerülne elfogni vagy megsemmisíteni?
- Nem fog elszökni, amíg nem találkozott velem! – jelentette ki Vader határozottan. S minden erejére szüksége volt, hogy fékezni tudja újra feltörő érzelmeit. Végre elérkezett a visszavágás lehetősége, amikor bosszút állhat Obi–Wanon mindenért!
- Ő az utolsó Jedi, egyike a legnagyobbaknak! Nem szabad lebecsülnünk a veszélyt, ami a jelenlétéből fakad! – dörmögte vészjóslóan, mélyen a kormányzó szeme közé nézve. Az erőt használta Tarkin elméjének manipulálására, hogy rávegye a férfit a gyorsan megformálódó haditerve jóváhagyására.
- De csakis én szállhatok szembe vele! Méghozzá egyedül!

TIZENHATODIK FEJEZET

- Szedjük össze a fegyvereket és a muníciót! Ha jól sejtem, rövidesen nagy szükségünk lesz rá! – mondta Han feszülten a vukinak a börtönblokk vezérlőtermében.
- A lifteknél őrködő Csubakka helyeslően bólintott és segített a társának kifosztani a padlón heverő hullákat. A tartaléknak szánt pisztolyokat és energiacellákat bepakolták az antropoid oldaltáskájába, Solo pedig leemelt a muníciós övéről egy N–20–as baradium töltetű hődetonátort, azt latolgatva, miképp használja föl a blokkba berontó gárdisták ellen.
- Nem lesz könnyű visszajutnunk innen az öreglányhoz. – dünnyögte barátjának gondterhelten. – Szerinted hány birodalmin kell átverekednünk magunkat? Egy vagy két millió?
- A vuki értékelte társa fanyar humorát, mert vigyorogva felmakogott és magabiztosan megrázta a mancsában tartott nehéz sugárvetőt. Ő a maga részéről készen állt a harcra bármekkora ellenséges erővel szemben.
- Blokkolnunk kellett volna a liftet! – ismerte föl megkésve a kapitány a legfőbb problémájukat, már ami a börtönrészlegből való gyors távozást illeti.
- Amikor megérkeztek, sajnos elfelejtették utasítani a liftet, hogy várja meg őket. Így a szerkezet elment. A koréliei most gyorsan megnyomta a szemközti fal mentén sorakozó mindhárom lift hívógombját a középső konzolon, mivel azokat csak onnan lehetett vezérelni biztonsági okokból. Még szerencse, hogy az öröknek nem volt idejük lezárni a rendszert, mielőtt elhaláloztak, különben nem tudnák elhagyni a termet. A császári

mérnökök úgy tervezték a börtönblokkot, hogy a biztonsági rendszerek megakadályozzák a rabok kitörési kísérleteit. Arra viszont nem gondoltak, mi van, ha valaki be akar törni ide? Egy ekkora harcállomáson, kilométerekre a legközelebbi hangártól ezt gyakorlatilag elképzelhetetlennek tartották. Az ő hatalmas szerencséjükre.

– Hol marad már a kölyök...? Jönnék! – mutatott a bal oldali liftszekrényre, amelynek ajtaja fölött villogni kezdett a tájékoztató jelzés. – Húzdódj a pult mögé és vond magadra a figyelmedet!

Han merészen odaállt az ajtó mellé, szorosan a falhoz tapadva és két kezébe fogta a gránátot, ujját az aktiválógomb fölé tartva. A késleltetést előbb átállította alig hat másodpercre, ami a legrövidebb időtartam volt a szerkezeten. Bár az N-20-ast biztonsági okokból csak egy kódszám beütése után lehetett felrobbantani, ez a védelem mit sem ért a nyilvánvaló emberi hülyeség ellen. A detonátor korábbi gazdája ugyanis volt olyan idióta, hogy tollal felírta az oldalára a kódot, biztos azért, nehogy elfelejtse véletlenül a harc hevében. Ez most kapóra jött az élelmes koréliainak, aki hálát rebegett a galaxis összes istenének, amiért ennyi ésszel áldották meg a birodalmi rohamosztagosokat.

Vele szemben Csubakka előregörnyedve a konzolra támasztotta DLT-19-esét, s precízen célba vette a nyílást.

Pár másodpercnyi feszült várakozást követően a kijelző abbahagyta a villogást és szisszenve félrecsúszott a páncélajtó. A vuki azonnal tüzet nyitott a fülkében szorongó öt fehér ruhás alakra, akik előrszegezett sugárvetőkkel megpróbálták berontani a helyiségbe. Éktelen süvítéssel csapkodtak oda-vissza a vöröslő energianyálábok a tűzpárbaj során. Az első két katona holtan rogyott össze a páncéljukat átütő lövésektől. Han eközben megnyomta az aktiválógombot a hődetonátoron és lehajolva nagy karlendítéssel bevágta a liftszekrénybe a gárdisták lába közé. Majd stukkerét előrántva hátrébb húzódott, készen a védekezésre.

– Bukj le! – üvöltött a társára integetve, aki bömbölve lőtte a liftbe beszorult rohamosztagosokat. A császáriak a heves ellenállástól megrettenve két oldalt a falhoz lapultak. Egyikük megpróbálta bezárni az ajtót, ám a nyílást eltorlaszolták a halott bajtársaik.

A következő pillanatban a gránát felrobbant és a plasztoid páncélzat jelentette védelem ellenére darabokra tépte a katonákat. A detonáció fülsiketítően szólt a zárt térben. Repeszek, törmelékek és véres húscscafatok röpködtek ki a nyíláson, piszkos füst gomolygott a nyomukban. Hatalmas reccsenéssel átszakadt a liftszekrény padlója és a tetemek a roncsokkal együtt az aknába hullottak. A harc ezzel gyakorlatilag véget ért.

Solo odamerészkedett az ajtóhoz és benézve megállapította, hogy a lifttel már senki nem fog menni sehová. Legfeljebb a túlvilágra.

– Ezeknek annyi! Szép munka volt, Csubi! – intett elégedetten a társának, miközben a füle úgy csöngött, hogy a saját hangját is alig hallotta.

A következő pillanatban villogni kezdett a jobb oldali lift kijelzője. Újabb csapat érkezik erősítésnek.

– Oké! Készülj fel!

Han odalépett az ajtó mellé, megint levett egy kézigránátot – ezúttal egy LXR-6-ost – az övéről, s csak ezután jutott eszébe, hogy ha mindhárom liftet szétrombolják, aligha fognak kijutni a börtönblokkból. Más kijáratot ugyanis nem látott. Itt nem volt lépcsőház vagy vészkijárat üzemzavar esetére, mint a Csillagvégen. Tehát valahogy el kéne foglalniuk a következő liftet. Ez pedig csak úgy lehetséges, ha előbb beengedik az ellenséget a terembe, hogy itt küzdjenek meg velük. Ezért rövid tétovázás után inkább visszaakasztotta övére a robbanószert és E-11-esét célra tartva hátrálni kezdett a vezérlőpult irányába.

– Várj! Új ötletem támadt! Beengedjük őket!

Csubakka kételkedve rámordult, nem értve eleinte, mit akar a társa.

– Azzal a lifttel fogunk lelépni! – döntötte el a kapitány magabiztosan. – Nem robbanthatom fel!

A vuki helyeslően bólintott és elszántan célra tartotta puskáját. Végre egy épkézláb ötlet Solótól. Ő már korábban kezdte hiányolni a távozásukkal kapcsolatos tervet, mivel a kapitány és a farmerfiú idáig csak azzal volt elfoglalva, hogy bejussanak a börtönblokkba.

– Legalább egy pléhpoftát le kell lőnünk az ajtóban, hogy eltorlaszolja a nyílást és ne tudják bezárni. – dünnyögte Han, okulva a korábban történetekből. – Ha kijönnek ide, az előtérbe, nem lesz fedezékük és szépen megsütjük őket a páncéljukban. Menni fog, cimbora?

A vuki magabiztosan felhőrdült. A következő pillanatban megérkezett a lift és kinyílt az ajtaja. Az ezzel érkező rohamosztagosok már okosabbak voltak az előző csapatnál, mert mind az öten egyszerre nyitottak tüzet a konzol mögé húzódó csempészekre. Egyikük a padlón hasalt, ketten mellette térdeltek, ketten pedig kétoldalt álltak az ajtókeret mögé húzódva. És nem takarékoskodtak a munícióval.

A teremben éktelen volt a zaj a fémfalakról lepattogó sugárnyalábok csattogása miatt. Az irányítópult rövidesen kigyulladt a találatoktól és gyorsan sűrűsödő füst kezdte megtölteni a helyiséget. Solo kénytelen volt lebukni a füle mellett elsűrítő lézersugarak elől. Az ellenfél túlerejét látva máris megbánta, hogy nem intézte el őket egy kézigránáttal. Bár sikerült lepuffantania az egyik térdelő rohamosztagost, Csubakka pedig leszedte a másikat, amazok még mindig túlerőben voltak. A hasaló fickó közben fürgén előre kúszott, be a terembe és egy jól sikerült lövéssel megsebesítette a vukit a vállán, aki felbődült fájdalomában. A harc nem alakult jól a számukra és ez a taktikájuk gyors átértékelésére készítette a koréliait.

– Csubi! Húzdj mögém! Gyorsan! Be az alagútba! – üvöltött fel a kapitány, a folyosó irányába hátrálva.

A vukinak nem kellett kétszer mondani. Sérült válla kegyetlen sajgásával mit sem törődve megfordult és öles léptekkel, fejét lehajtva bemenekült a járatba, mielőtt még jobban kilyuggatnák a gúnyját. Solo megsebesítette felkarján az egyik gárdistát, aki óvatlanul túl hamar lépett ki a liftből és megbotlott halott társaiban, aztán ő is bevetette magát az alagútba. Körülötte folyamatosan röpködtek az energianyalábok, szikraesőt hányva a fejére.

Körülbelül öt cellányit rohantak befelé, mikor szembetalálkoztak a feléjük igyekvő Skywalkerrel és egy alacsony termetű, fehér ruhás hölgygel. Han gyors pillantással felmérte a királykisasszonyt, aki fiatal volt, piszkos és elcsigázott. Aztán máris lövést foglalt el a folyosó szélén a társa mellett.

– Arra nem tudunk visszamenni! – mondta nekik csalódottan. Belevörösödött az izgalomba és az aggodalomba, amiért sikerült így eltaktikázni a pozíciójukat.

– Mert maga hagyta, hogy elvágják az egyetlen kifelé vezető utat! – tódította Leia nyomban. – Ez ugyanis egy börtönblokk! És ritkán szoktak több kijáratot is építeni hozzá!

Solo kapkodva szedte a levegőt, ahogy újfent végigmérte a lányt, ezúttal kicsit alaposabban. Nem számított ekkora vehemenciára a frissen kiszabadított fogolytól, aki picit sem tűnt hálásnak a megmentéséért. Bár szemrevaló teremtesnek tűnt, de túl kicsi és főleg túl sovány volt az ő ízlésének. Ahhoz képest, hogy állítólag megkínózták és halálra ítélték, nem látszott rajta csüggedés vagy félelem. Viszont alig állt a lábán; Skywalkernek kellett megtámogatnia időnként, nehogy összerogyjon.

– Ha nem tetszik, talán fáradjon vissza a cellájába, fenség! – felelte végül a koréliai gúnyosan.

A hercegnő – egy arisztokrata szenvtelen tekintetével – lesújtó pillantást vetett rá. Mielőtt bármit válaszolhatott volna, sugárnyalábok kezdtek röpködni a folyosóban, gellert

kapva a falakon és a plafonon. A csapat erre gyorsan visszább húzódott pár métert és két oldalt a cellák süllyesztett ajtónyílásaiban keresett fedezéket. Csubakka visszalőtt, Han szintén, de a távolság miatt senkit sem találtak el a füsttel borított teremben mozgolódó fehér ruhás alakok közül.

– Öten jöttek a második hullámban, kettőt kinyírtunk! – kiáltotta a farmerfiúnak, aki a háta mögé bújó hercegnőt oltalmazva vaktában lövöldözött a folyosó bejárata előtt feltűnő rohamosztagosokra. – Szóval most egyenlőek az esélyek! Ha sikerülne végeznünk velük, elmenekülhetnénk a lifttel, mielőtt ideér az erősítés!

– Akkor előrébb kell mennünk! – állapította meg a fiatalember elszántan. – Mi volt az a nagy robbanás az előbb?

– Gránát! – vigyorodott el felcsillanó szemmel a kapitány.

Ismét leakasztotta övéről a robbanószerkezetet és állított valamit az időzítőjén. A szakadatlan lézertűz miatt úgy visszhangzott a fémfolyosó, hogy alig hallották egymást a ricsajban.

– Készüljetek! A robbanás után támadunk! És lelövünk mindenkit, aki mozog az előtérben!

– Jó! – Skywalker a maga részéről készen állt a rohamra. – Maga maradjon hátul!

Leia szóltanul biccentett, a férfiakra hagyva a hősködést. Aztán eszébe jutott, hogy körülötte mindenkinél van fegyver, csak nála nincs.

– Van egy tartalék sugárvetőjük? – kiáltotta esdeklően.

Nem akart védtelenül maradni, amennyiben bármi történne a megmentőivel. Ha bekövetkezne a legrosszabb és itt hal meg a kitörési kísérlet során, legalább fegyverrel a kézben essen el. Ami még mindig jobb, mint újra fogságba kerülni és a szadista Vader kezei közt végezni tehetetlenül.

– Csubi! Adj neki egyet! – intett a háta mögött álló vukinak Solo. – Remélem tudja használni?!

– Boldogulok! – felelte magabiztosan a lány.

Csubakka kivette az egyik zsákmányolt DH–17–est a táskájából és átdobta a hölgynek, aki ügyesen elkapta és habozás nélkül kibiztosította. Majd próbaképpen leadott pár lövést a folyosó bejárata felé Luke háta mögül.

– Ügyes kislány! – mosolygott rá elégedetten Han.

Azzal kirántotta a biztosítószeget az LXR–6–osból és alsó karlendítéssel előredobta a terembe. Közben egy energiasugár majdnem elvitte a fejét; szó szerint az arcán érezte az ionizált levegő csípős fuvallatát.

A kézigránát a kijárat előtt landolt, pattogva gurult a padlórácson, le a lépcsőn az előtérbe, ahol ezt látva azonnal abbamaradt a szórványos lövöldözés. Valaki felkiáltott, de nem lehetett érteni a zajban. A következő pillanatban a gránát felrobbant és romba döntötte a javában lángoló irányítópultot, hanyatt lökve a mögé húzódott egyik gárdistát. Megint röpködtek a repeszek és gomolygott a füst. A létesítmény megremegett a detonáció erejétől, csilingelni kezdtek az épen maradt tűzjelzők és rémült ordítások vegyültek a meghajló fém recsegésébe.

– Támadás! – vezényelte egy másodperccel később Solo harciasan. Jó példával járva elől, elsőként indult a kijárat felé, menet közben szakadatlanul tüzelve felforrósodott sugárvetőjével. Közben ordított is, egy régi koréiai csatakiáltást hallatva, amit még gyerek korában tanult el a haverjaitól.

Luke szorosan a nyomában követte, majd Csubakka loholt utánuk, Leia pedig alaposan lemaradva igyekezett felvenni velük a tempót. Ez nem ment olyan könnyen, mint szeretne volna, mert még mindig szédelgett gyengeségében és alig bírta talpon maradni.

A roham akár sikerülhetett is volna, ha nem késnek el vele néhány másodpercet. Időközben ugyanis megérkezett a börtönblokkba a harmadik lift és a középső ajtón újabb

öt rohamosztagos tódult ki elszántan a terembe. Ők közvetlenül a gránát robbanása után érkeztek, így nem esett bajuk. És mivel a sisakjukba épített infravörös vizorokkal remekül átláttak a füstködön, nyomban pergőtüzet zúdítottak a folyosóra, illetve a sebesült bajtársaik segítségére siettek kétoldalt.

Solo ösztönösen hasra vágódott, mikor megpillantotta az erősítést és alig egy méterre az alagút végétől kénytelen volt oldalra hemperedni, a fémfal takarásába, különben szitává lövik. Mögötte Luke lefékezett és a másik oldalra vetődött. Csubakkát megint eltalálták, ezúttal a másik karján, mire a vuki üvöltve húzódott fedezékbe, lapáttenyerét a vérző sebre szorítva. Leia ezt látva harciasan leadott még néhány lövést, majd ő is kénytelen volt a falhoz lapulni. A kitörési kísérlet ezzel megghiúsult, a birodalmiak megint létszámfőlényben voltak.

– Vissza! Vissza! – üvöltötte csalódottan a kapitány, hevesen integetve társainak. Stukkeréből kifogyott az energia, kapkodva tárat cserélt.

Lukenak sikerült lelőnie egy gárdistát, aki túl közel merészkedett a folyosó szájához. Egyszerűen nem tudta elhinni, hogy beszorultak ide.

– Van még egy gránátod? – üvöltött a padlón heverő koréliaira.

– Nincs több! Menj már!

Organa és a vuki után a farmerfiú is visszavonult, nagyjából oda, ahonnét az előbb elindultak. Solo megkésve követte őket, izzadva, elkeseredett arccal.

– A sztangba! Ezt elszúrtuk! – motyogta rémülten, hátát keményen a falnak vetve.

Odakint a császáriak lövellést foglaltak el és folyamatosan tűz alatt tartották az alagutat. Egyikük bevonszolta a sebesülteket a középső liftbe és felküldte őket a biztonsági szektor központjába, ahonnan jöttek. Amint ideér az erősítés, néhány komolyabb fegyverrel, elkezdhetik a benyomulást a folyosóba.

– Kell, hogy legyen még egy kivezető út! – dadogta Luke és előhúzta komlinkjét az övéből. – Szi Thripio... Szi Thripio! Vétel!

– Igen, uram?! – válaszolt egy ismerős hang, dicséretére való gyorsasággal.

– Beszorultunk a börtönblokk folyosójára! Az előteret ellepték a rohamosztagosok! Van más kivezető út innen?

Halk recsegés hallatszott a készülék hangszórójából, miközben Solo és Csubakka a folyosó túlsó végébe hevesen tüzelve próbálta feltartóztatni a császáriakat.

– Mit mondasz...? Nem hallom...! Vétel!

* * *

A távoli hangárcsarnok irányítótermében ezalatt a számítógéphez kapcsolt Artu Detu észveszejtően csipogott és füttyögött, miközben Thripio a komlink finomhangolóját állította és próbálta hallhatóvá tenni a borzasztóan rossz adást.

– Azt mondtam, uram, hogy az előbb általános riadót rendeltek el az egész állomáson önök miatt! A tervrajzokon úgy látjuk, hogy a börtönblokk egyetlen kijárata a főbejárat! – másik kezével a konzolon matatott és a képernyő gyorsan változó kiírásait fürkészte. – Az önök szekciójában minden egyéb információt zároltak! Valószínűleg felfedezték, hogy betörtünk a rendszerükbe...!

Miközben beszélt, valaki döngetni kezdte a helyiség bezárt ajtaját. Először egyenletesen, de ahogy odabentről nem jött válasz, egyre erőszakosabban.

– Kinyitni! Kinyitni! – kiabálta valaki a túloldaltól ingerülten.

– Jaj, Tervezőm! – nyögött föl Thripio, őszinte rémületet imitálva.

* * *

A börtönblokkban időközben annyira megromlottak a látási viszonyok, hogy Solo és Csubakka egyre nehezebben tudott kiszúrni egy–egy célpontot. Valószínűleg megsérülhetett a légcserélő rendszer, mert a teremben megállt a füst és befelé terjedt a folyosóra. Mindez azonban picit sem zavarta a császáriakat a célzásban, akik infravörös vizorjaikkal remekül láttak mindent maguk körül.

Felismervén, hogy ellenfeleik viszont nem látnak át a ködön, egy–egy katona olykor megkísérelt közelebb nyomulni az alagút szájához, miáltal fedezék nélkül maradt. Ilyenformán aztán – a két csempész pontos össztüzében – rövid úton csatlakozott a mozdulatlan alakok már amúgy is népes és egyre növekvő halmához az előtér vérmocskos padlóján. Ez azonban mit sem javított a szökevények helyzetén, mivel hamarosan visszatért a középső lift, újabb öt katonával. A parancsnokuk felküldte a jobb oldali liftet is további erősítésért és rádión kérte felettesét, hogy hozzanak ide egy mozgatható F–web löveget, aminek védőpajzsa mögött előrenyomulhatnak a folyosón és kifüstölhetik végre a foglyokat. Még pár perc és felszámolják a börtönlázadást.

Mivel nem érkezett válasz Thripiótól, Luke csalódottan elrakta kommunikátorát, hogy két kézzel tudjon célozni. Körülöttük változatlan heveséggel pattogtak le összevissza az energiasugarak a megviselt fémfalakról. Kész csoda volt, hogy egyiküket sem találták még el.

– Nincs más kivezető út! – próbálta túlűvöltetni az összpontosított tűz fűlszagató robaját.

– Pedig ezek egyre jobban megszorítanak! – ordított vissza Solo. – Mit csináljunk most?

– Szép kis megmentők! – kiáltott rájuk egy ingerült hang a hátuk mögül. – Amikor bejöttek ide, nem gondoltak rá, hogy fogunk kijutni?

Mindketten odanéztek és egy meglehetősen feldúlt hercegnővel találták magukat szemközt, aki királyi nemtetszéssel méregette őket. Időnként ő is leadott egy–egy lövést a pisztolyával, de inkább takarékoskodott a municióval, reménytelennek tűnő helyzetüket mérlegelve. Ha nem marad más választása, legfeljebb belerohan a lézertűzbe és megöleti magát az ellenséggel. Vagy fejbe lövi magát az utolsó töltettel. Inkább, minthogy újra megkínózzák. Aztán hirtelen megakadt a szeme valamin a túloldali falon és egy pillanattal később jobb ötlete támadt, mint az öngyilkosság.

– Ő az ész, szivi! Nála reklamáljon! – bökött a fejével Solo a parasztfiú felé.

Luke nem örült neki, hogy a kapitány habozás nélkül az ő nyakába varrja a felelősséget a balul sikerült szökési akció miatt. Elvégre a csempészek feladata lett volna tartani az előteret, amíg ő kihozza a hercegnőt. Végül tehetetlenül vállat vont. Visszafordult, hogy viszonozza a tüzet, de mielőtt meghúzhatta volna a ravaszt, Leia vehemensen kikapta kezéből a sugárvetőt.

– Hé...!

Skywalker csak nézett, miközben a lány mindkét fegyverével egyszerre megcélozta a szemközti falat Solo mögött és tüzet nyitott egy jellegtelen rácsra térdmagasságban, ami egy sötét alagutat takart. Az összpontosított energiától nagy robbanással átszakadt, illetve megolvadt a fedél és jókora, szabálytalan alakú lyuk keletkezett rajta. Füst borította el a környéket, izzó fémszilánkok szóródtak szét a padlón.

– Ezt mi a sztagnak csinálta? – bámult rá a harc hevében megizzadt Solo hitetlenkedve.

– Nem maradhatunk itt örökre! Ez a szemétdobó! Ugorjunk le! – kiáltotta elszántan Leia, s merészen kilépve a folyosó közepére, felváltva leadott néhány lövést a fegyvereivel, mint egy rettenthetetlen kommandós amazon.

A két férfi és a vuki csak bámulták, mit művel, szóhoz se jutva a meglepetéstől. Organa a nyíláshoz lépett, az E–11–est lazán visszadobta Lukenak, majd leguggolva bedugta lábait a nyílásba és nem törődve a bőrét perzselő forrósággal, mely a lyuk széléből áradt,

gyorsan bebújt a csőbe. Végül lökött magán egyet és lefelé csúszva eltűnt a sötétben.

Csubakka fenyegetően felmordult, helytelenítve az alderaani nőstény vakmerő viselkedését, de Solo ingerülten megrázta fejét.

– Nem, Csubi! Nem akarom, hogy széttépd! Még nem tudom, hányadán állunk vele! Vagy megszeretem apránként vagy én magam fogom kitekerni a nyakát! – a vuki megint horkantott valamit, odalépve a lyukhoz, mire Han ráüvöltött: – Ugorj már! Vagy csupa lyuk lesz a bundád...!

Az antropoid következő megszólalása sem nyerte el a kapitány tetszését, noha ő is érezte már a nyílásból áradó penetráns szagot.

– Nyomás befelé, te szőrös mamlasz! Bánom is én, hogy milyen szagot érzel! Ne kezdj nekem itt finnyáskodni!

A vonakodó vukit fél kézzel odatuszkolta a parányi nyíláshoz és mikor az habozott lemászni, lábbal fenéken billentette bömbölő barátját. Ezzel segített neki begyömöszölni behemót testét a lyukba. Amint Csubakka egy utolsó, rémült nyüszítéssel eltűnt a csőben, a koréliai feszült pillantást vetett a vadul lövöldöző kölyökre.

– Fantasztikus nő! – ordította őszinte elismeréssel. – Vagy agyoncsapom vagy beleszeretek!

Luke döbbenten pillantott rá, nem értve, hogy képes a csempész még ilyen körülmények között is folyton viccelődni? Neki bezzeg semmi frappáns válasz nem jutott eszébe. Főleg mert az járt a fejében, hogy itt fog meghalni és csak magának köszönheti az egészet. De legalább végzett néhány császári katonával, jelképesen bosszút állva a nevelőszülein.

– Nyomás! Ugorj! – utasította Solo két lövés között.

Nem kellett kétszer mondania. A fiú nagy levegőt véve átvetődött a folyosón és fejfelé előre beugrott a nyíláson, villámgyorsan eltűnve a süllyesztőben.

Han búcsúzóul még leadott egy pár lövést, inkább abban a reményben, hogy jótékony füstfellegbe burkolja a környéket, mintsem, hogy eltaláljon bármit is, aztán elszánt ordítással bevetette magát a lyukba és őt is elnyelte a csúszda.

A teremben szétszóródott katonák nem szívesen szaporították volna a szoros térben már amúgy is tetemes emberveszteséget. Beszüntették hát a tüzet és türelmesen várták, hogy megérkezzen végre az erősítés, meg a beígért nagyobb kaliberű fegyver. A zsákmány már a markukban volt és minden ügybuzgalmuk ellenére egyiküknek sem volt sürgős, hogy fölöslegesen otthagyja a fogát.

* * *

A szemétdobó aknában vaksötét volt, Solo semmit sem látott csúszás közben. Lábaival és könyökével kitámasztva magát, fékezni próbálta zuhanását a fémcsőben, ami elég nehezen ment, mivel a járat igencsak sikamlósnak bizonyult az időnként benne lezúduló szennyvíz miatt. Az alagút ráadásul többször elkanyarodott és számos helyen elágazott felfelé, továbbá egyre szélesedett és meredekebbé is vált. Nem akarva fejfelé előre száguldani az ismeretlenbe, Han ügyesen átfordult az egyik kanyarban és lábbal előre szánkázott tovább a társai után. Végül a cső függőlegesre váltott és a koréliai nagy ordítással kizuhant belőle egy szegényesen megvilágított helyiségbe. Egyenesen ráesett egy jókora szeméthalomra, alaposan odaverve derekát a mindenféle műanyag, üveg és fémhulladékok tetején, amik csöppet sem bizonyultak olyan puhának, mint amilyennek elsőre látszottak.

A rothadás szagától bűzlő hulladékverem mocskos acélfalait csak a szemközti fémajtó fölé szerelt biztonsági lámpa vörös fénye világította be halványan. A térdig érő nyálkás szennylében botorkáló Skywalker ezért leakasztotta muníciós övéről a rohamosztagos felszereléshez rendszeresített elemlámpát és fölcsatolta E–11–ese csövére. A fehér

fénykéve ide–oda ugrált a tágas kamrában, ahogy a fiú körbekémlelt vele. A csapat tagjai – fűlig mocskosan és ugyancsak morcosan – egymásra néztek, megállapítva, hogy mindenki itt van. Leia a szemközti szemétkupacra próbált felkapaszkodni, hogy kijusson a ruháját combközépig eláztató bűdös trutymóból. Elegáns szenátori selyemköntösének széle elszakadt csúszás közben és igencsak sajgott a háta a zuhanástól, mivel ő nem viselt rohamosztagos páncélt, mint a férfiak. De nem panaszkodott sanyarú helyzetére, elvégre az ő ötlete volt lejönni ide. Inkább amiatt aggódott, hogy a szemétkébe pottyanva elejtette pisztolyát, ami reménytelenül eltűnt a szennyvízben.

Csubakka eközben már odaért a helyiség egyetlen kijáratához, melyen sajnos nem talált kilincset vagy bármiféle nyitószerkezetet. Így dühében megpróbálta erővel felfeszíteni az ajtót, majd inkább dörömbölni kezdett rajta, hátha valaki kinyitja a túloldaltól. Kínjában végül felüvöltött, még mindig vérző sebeit fájlalva, melyeket nem mert megérinteni piszkos mancsaival.

– Csodás, hogy épp a szemétkedobót sikerült kiszúrnia! – mondta gúnyosan Solo a hercegnőnek, miközben talpra kászálódva térdig süllyedt a hulladékba. – Ennél bűdösebb helyet keresve se találhatott volna!

Organa kétségbeesetten bámult rájuk és ezúttal torkán akadt a szó az orrát facsaró bűztől. Körülöttük a szemétké egy jelentős része már olyan fokig jutott a bomlás folyamatában, hogy öklendezhetnékük támadt tőle. A felhalmozódott hulladék mennyisége alapján valószínűnek tűnt, hogy a kamrát régóta nem ürítették ki. Egyes dolgok – kábelek, fémrudak, szigetelőanyagok, tartályok, csövek és mindenféle építési törmelékek – talán még a harcállomások építésekor kerülhettek ide a munkások jóvoltából. A többi nyilván a börtön foglyaitól és személyzetétől származott. Fejük felett a plafonon lévő kerek nyílásból alkalmanként folyadék csordogált, gyanús kinézetű és állagú dolgokat sodorva magával a verembe.

– Gyerünk innen...! Állj el az ajtótól! – parancsolt rá társára a kapitány, sugárvetőjével türelmetlenül megcélozva a kijáratot.

Amint a vuki félrehúzódott, tüzet nyitott, mire a lézersugár lepattant a masszív fémfelületről és süvítve pattogott ide–oda a falak közt. Mindenki ijedten bukott alá a szemétkébe, fedezéket keresve. Még egy utolsó villanás és az energianyaláb végre elnyelődött a szemétkében, némi kesernyős füstöt hagyva maga után.

– Állj már le! Az egy páncélajtó! Nem látod? – ordított rá Solóra rekedtes hangon Luke. – Csak a túloldaltól lehet kinyitni!

Pillanatnyilag kevésbé fenséges arckifejezéssel, utolsóként Leia emelkedett ki az orrfacsaró fedezékből.

– Hagyja abba az esztelen lövöldözést! – kiáltott élesen a koréliaira. – Vagy mindnyájunkat halomra akar löni?

– Parancsára, fenség...! – válaszolta Han megjátszott bűnbánattal. De a fegyvert azért nem dugta vissza tokjába, hanem felfelé mutatott vele, a nyílásra, melyen át lepottyantak ide.

– Nem fog sok időbe telni, amíg rájönnek, mi történt velünk. Egész jól mentek a dolgok, amíg maga le nem hozott ide minket.

– De még milyen jól! – vágott vissza a lány és próbált nem visszasüppedni az émelyítő szagú hulladékba. – Na mindegy! Rosszabb is történhetett volna...!

Mintha csak neki válaszolna, hirtelen egy átható, iszonyatos nyögés töltötte be a helyiséget. Úgy rémlett, valahonnan alóluk jön a hang. Nem tűnt gépzajnak, inkább mintha egy ébredező szörnyeteg mordult volna fel a szemétké mélyén. Csubakka rögtön abbahagyta a rémült nyüszítést és hátát a falnak vetve megpróbált egészen odalapulni a fémhez. Kifinomult érzékei komoly veszélyt jeleztek neki és hirtelen nagyon megbánta, hogy zuhanáskor elhagyta puskáját, ami most ott hevert tőle több méterre, félig a

szemétbe süllyedve. Végül észbe kapott és oldaltáskájában turkálva előhúzott egy tartalék pisztolyt, felkészülve a küzdelemre.

Luke is kibiztosította stukkerét és bizonytalanul egyik szeméthalomról a másikra pillantott, de az égvilágon semmit se látott. Célzólámpája ugráló árnyékokat vetett a kamra rozsdás falaira.

– Most fog! – állapította meg Solo vészjóslóan, a rémülten bámuló hercegnőre sandítva.

Kezdte nagyon megbánni, hogy hagyta magát rábeszélni erre az őrült mentőakcióra. A biztonság kedvéért ő is felcsatolta karabélyára a lámpát és próbálta szilárdan megvetni lábát a roppant bizonytalannak tűnő aljzatban.

– Valami élőlény van itt! – jelentette ki Skywalker, ösztönös megérzésére hagyatkozva, miközben újabb mordulás borzolta fel az idegeiket.

– Ne láss rémeket! – szólt rá a kapitány feszülten, noha ő is hasonló véleményen volt a társa reakcióit figyelve. Ha Csubakka ennyire meg van ijedve, akkor azt komolyan kell venni. A vuki ösztönei még sohasem tévedtek hasonló esetekben.

– Hé...! – Luke hirtelen megugrott és vesztettül nézett maga alá meg hátrafelé, a karabélyát szorongatva. – Valami hozzáért a lábamhoz! Elment mellettem...!

A fiú őszinte ijedelmé véget vetett a bizonytalanságuknak. Han feszülten célra tartotta sugárvetőjét és éberén kémlelte maga körül a szeméthalmokat. Csöndben teltek a másodpercek. Mindenki várta, hogy történjen végre valami. Leia jobb híján felragadott egy fémrudat, görcsösen szorongatva a kevésbé piszkosnak tűnő végét. Ha bármi előbújik ebből a trágyakupacból, ő nem fog habozni és addig üti, amíg mozog.

– Odanézz! Látod? – mutatott a szennyvíz egyik pontjára Skywalker izgatottan. Ahol a folyadék tetején úszó könnyű műanyag törmelékek közt megmozdult valami hosszú, kígyószerű. Majd gyorsan alámerült, mielőtt jobban szemügyre vehették volna.

– Micsodát? – kérdezte halkan Solo, aki alig látott valamit a lámpája fénykörén kívül. Már épp tapogatózni kezdett a derékövén, hogy meggyújtson egy ionfáklyát, ami rendesen bevilágítaná ezt a pöcegödrt, mikor a mélyből ismét az a furcsa, bugyborékoló morgás szűrődött fel hozzájuk. Így inkább két kézre fogta sugárvetőjét és ide-oda pásztázott vele maga körül, ujját a ravaszon tartva.

Az enyhén hullámzó felszínhez legközelebb álló hercegnő rémülten sápadozva próbált még följebb húzódni a szemétkupacra, hogy kikerüljön a lába a vízből. S közben azon tűnődött, hogy kerülhetett ide valami élőlény? Talán az egyik fogoly hurcolt be magával egy élősködőt? A hangja alapján óriásinak tűnt és fenyegetőnek.

Amíg mindenki arrafelé figyelt, a terem túlsó végében csöndben kiemelkedett egy szőrös kocsány a szennyléből. A végén lógó zöldes szemgolyó kinyílt és pislogva körülnézett a sötétben. Meglátta a mozdulatlanul ácsorgó fehér ruhás alakokat, akik a zajongásukkal felébresztették a veremben lakó lényt békés szendergéséből. A dianoga – korábbi tapasztalatai alapján – tudta, hogy a kemény, fehér páncélzat alatt puha, ehető hús rejtőzik, ami képes a végtagjaival nagyot csípni, ha megtámadják. Ezért gyorsan visszahúzta kocsányát a víz alá, amint behatárolta prédája helyzetét. Amióta lárvaként erre a helyre került, csak ritkán jutott finom falatokhoz. Néha betévedt ide egy-egy építőmunkás, karbantartó, börtönőr, rohamosztagos vagy szökött fogoly, akiket némi harc árán sikerült megölnie és felfalnia. De olyan még sosem történt, hogy egyszerre négy ennivaló másszon be hozzá a külvilágból. Úgy tűnik, elérkezett a bőséges lakoma ideje!

A vodrani lábasfejű észrevétlenül kinyújtotta csápjait a víz alatt és mohóságában elkapta a szájához legközelebb ácsorgó prédát, gyorsan a lábai köré tekeredve. Majd lerántotta a mélybe, hogy megfojtsa és mielőbb a fogai közé gyömöszölje.

Luke csak annyit érzett a támadásból, hogy valami vastag a lábszárára csavarodik, megszorítja, majd iszonyatos erővel magával rántja a szennylébe. A srácnak még kiáltani vagy levegőt venni se maradt ideje. Rémisztő hirtelenséggel egyszer csak eltűnt a

szemétben, ahonnan elégedett üvöltés hallatszott ezzel egy időben.

– Luke...! Luke...!

Han, mint az őrült gázolt oda arra a helyre, ahol az előbb a fiú állt és fél kézzel tapogatózni kezdett utána a folyadékban, felkavarva a bűzlő törmeléket. Őszintén megdöbbenették a történetek, mert hirtelen rájött, hogy alighanem egy nagyra nőtt dianoga támadta meg a kölyköt. Ezek a szemétlakó szörnyek sokfelé elterjedtek a galaxisban, főleg a nagyvárosok csatornarendszereiben. Egyes példányaik állítólag nyolc–tíz méteresre is megnőhetnek és minden szerves anyagot felfalnak, amit csak be tudnak gyömöszölni a szájukba.

– Elkapta Lukeot! – kiáltott föl rémülten a hercegnő. – Alámerült vele!

Ő is felismerte, miféle veszéllyel néznek szembe, s bár nagyon szeretett volna segíteni a bátor fiatalembernek, nem mert közelebb merészkedni ahhoz a helyhez, ahol eltűnt a szutyokban. Fiatalabb korában számos horrorisztikus történetet hallott az iskolában az osztálytársaitól ezekről a lényekről, de őszintén szólva a felét se hitte el. Most viszont hirtelen úgy vélte, a valóság talán sokkal borzasztóbb lehet a rémmeséknél.

Solo már épp fel akarta adni a trutymóban turkálást, mikor ugyanolyan hirtelen, ahogy eltűnt, Luke újra felbukkant a vízből. És vele együtt még valami, egy vastag, szürkésbarna csáp, ami szorosan a fiú nyakára tekeredett és megpróbálta visszahúzni vadul kapálózó áldozatát a mélybe.

– Szedjétek le rólam! Lőjétek bele! – üvöltötte zihálva Skywalker, kétségbeesetten küzdve a tekergőző szörnyeteggel. Jobb híján puskája tusával ütlegelte a csápot, aztán észbe kapott és belelőtt a lénybe, ami látszólag fel se vette az energiasugarat.

– Hol? – kérdezte ostobán a koréliai, miközben odalépve hozzá megpróbálta felsegíteni.

– Akárhol! – nyögte a srác, azon erőlködve, hogy levegőt kapjon.

A kapitány válasz helyett egyszerűen tüzet nyitott a szennyben kavargó undok csápra, ügyelve rá, nehogy a fiatalembert találja el. A dianoga dühösen felmordult alattuk a csípésektől, de esze ágában se volt elengedni szökni próbáló uzsonnáját. Inkább rántott egyet az éppen csak feltápászkodó emberen és újra lehúzta ficáncoló eledelét a víz alá, hogy gyorsan végezzen vele.

– Luke...! Ne...! – kapott utána elkésve Solo. Elszörnyedve tapogatózott a vízben, s közben majdnem megcsúszott a szeméthalomban botladozva. Fogalma sem volt, milyen mély lehet az a lyuk, amibe lehúzta a lény a srácot, de nagyon nem szeretett volna ő is beleesni.

A folyadék egy darabig bugyborékolts és zavarosan örvénylett azon a helyen, ahol elnyelte Skywalkert, majd lecsendesült a fortogás és a tetején úszó műanyag darabkák lassan abbahagyták a himbálózást. Han célra tartva fegyverét, tanácstalanul vizslatta a tarkabarka felszínt. Azon tűnődött, vajon a dianoga megelégszik a farmerfiú felfalásával vagy mindjárt visszajön, hogy őket is lehúzza magához? Aztán felnézett a falhoz lapuló vukira, akinek esze ágában sem volt a segítségére sietni, úgy rettegett. Vele szemközt a hercegnő sápadtan öklendezve szorongatott egy botot és iszonyodva bámult a helyre, ahol a társuk eltűnt. Fogalma sem volt, mit mondhatna nekik, ahogy azok se mertek megszólalni, nehogy magukra vonják a szörny figyelmét.

Pár másodperccel később súlyos, fémes csattanások, nyikordulások hallatszottak odakintről, mintha valamilyen gépezet kapcsolódott volna be a falakon túl. Aztán elhallgatott a zaj és egy darabig ismét minden csendes volt. A mozdulatlan vízfelszínt lesve Organa már kezdett beletörődni, hogy sosem látja viszont a jóképű fiatalembert, mikor Luke váratlanul felbukkant a fojtogató mocsoktengerből és levegőért kapkodva megpróbált kimászni a lyukból.

– Kapja el! – kiáltott a hercegnő Hanra, aki megkönnyebbülten felsegítette a srácot. Úgy gondolta, talán egy ember túl nagy falat a szörnynek, azért engedte el.

Skywalker zihált, köhögött és öklendezett, majd a nyakán éktelenkedő vörös horzsolást tapogatta. Egykor makulátlan páncélja mostanra teljesen összekoszolódott a rátapadt rengeteg szutyoktól.

– Hová lett? – kérdezte Leia egészen halkán és bizalmatlanul méregette a mozdulatlan szeméthalmokat maga körül.

Luke láthatóan ugyancsak nem értette a dolgot. Élete legfélelmetesebb élményén volt túl és szabályosan reszketett a rátörő halálfélelemtől és a mértéktelen stressztől.

– Nem tudom. Elengedett és eltűnt. Talán nem voltam elég bűdös neki.

Senki sem nevetett a gyengécske poénon, sőt el se mosolyodtak rajta. Inkább a környezetüket fürkészték, azon tűnődve, hogy juthatnának ki innen minél előbb?

– Rossz előérzetem van. – dörmögte Solo, a lehetőségeiket mérlegelve. – Van valakinél esetleg egy kézigránát?

Senki sem válaszolt, de Csubakka a biztonság kedvéért belekukkantott a táskájába, hátha talál valami használhatót, amivel kirobbanthatják magukat innen. Aztán csalódottan felmordult.

Egy pillanattal később a helyiséget ismét betöltötte az előbb hallott furcsa robaj. Odakint csattogva, dübörögve beindult valamilyen gépezet, a szemközi falak pedig lassan, de biztosan megindultak egymás felé, hogy fokozatosan összepréseljék a veremben felhalmozódott szemetet.

– Megmozdultak a falak! – motyogta döbbenten Luke, tanácstalanul ide–oda kapkodva fejét.

– Mit ácsorognak ott tátott szájjal? – kiáltott rájuk türelmetlenül a hercegnő. – Próbáljuk meg kitámasztani valamivel a falakat!

A kimerültségtől és a félelemtől reszkető kézzel felemelt egy hosszabb, könnyűfém rudat a szemétkupacból, ami látszólag alkalmasnak tűnt rá, hogy megakassza az egymás felé araszoló hatalmas tolólapokat. Ügyetlenül megpróbálta keresztbe fordítani a helyiségben, miközben a hulladékhalom, amin állt, aggasztó módon máris megmozdult alatta, hogy majdnem lecsúszott róla.

– Segítsen! – ordított rá a felé botorkáló kapitányra, aki elkapta a rudat és gyorsan keresztbe állította, majd a feje fölött tartotta, amíg a két vége bele nem fúródott a falak által feléjük tolt szeméthalomba.

Luke közben hiába tapogatózott a körülötte heverő ócska fémgerendák között, egyik sem bizonyult elég hosszúnak vagy erősnek a feladathoz. Ezért megpróbált feljebb mászni a lassan emelkedő szemétben, mielőtt az egész a fejére borul és maga alá temeti.

Csubakka – átmenetileg megfélemedkezve sérüléseiről, félelméről és a dianogáról – bömbölve odalépett a bal oldali falhoz és bivalyerejét megfeszítve próbálta feltartóztatni az előrenyomulását. De bárhogy erőlködött is, picit sem sikerült lassítania a tolólap sebességét. A szeméztúzdát tervező mérnökök láthatóan ügyeltek rá, hogy a berendezésük megállíthatatlan legyen. A szilárd anyagokat összepréselő szerkezet éktelen zajjal működött, miközben a verem aljába épített szűrőkön át elvezette a szennyvizet a legközelebbi tisztítóműbe, újrahasznosításra. De így is aggasztó mértékben emelkedni kezdett odabent a trutymó szintje, előbb combközépig, majd derékig érve a benne ácsorgó embereknek.

Han aggódva nézte, ahogy a keresztbe rakott fémrudat könnyedén meghajlítják a falak, akárcsak az ezt követően mellé helyezett másik gerendát, ami úgy törik el, mint egy vékony fapálcika. A zúzógép mindent összeroppantott a helyiségben, s nem volt kétséges, hogy ugyanezt fogja tenni a csapdába esett látogatóival is.

– Várjunk csak...!

Lukenak végre eszébe jutott, hogy segítséget kérjen és előhúzta adóvevőjét. Megpróbált egyszerre beszélni bele és ugyanakkor visszavonulásra kényszeríteni a falakat.

– Szi Thripio! Hallasz engem? Vétel...! – mivel azonban tekintélyes szünet után sem érkezett válasz, a fiú gondterhelten pillantott a szemébe felfelé kapaszkodó, halálra rémült társaira. – Nem értem, miért nem válaszol!

Újra nekiveselkedett, folyamatosan taposva maga alatt a felgyűrődő, bizonytalanul mozgó hulladékot. S megpróbált nem gondolni rá, mi fog történni velük hamarosan, ha nem sikerül valahogy megállítaniuk a présgépet.

– Szi Thripio, jelentkezz! Hol vagy...?

* * *

A hangár irányítótermében semmi sem mozdult. A konzolon felejtett komlinkból áradó hangtól és némi statikus recsegéstől eltekintve teljes csönd honolt az üres helyiségben.

– Szi Thripio...! Vétel! – hallatszott ismét Luke hívása tompán.

A fojtott könyörgésnek élénk sistergés vetett véget. A szoba páncélozott ajtaját kívülről erőszakkal felnyitották a sebtében odarendelt technikusok. Szikraeső zúdult a túlterhelt kapcsolótáblából a padlóra, csípős füst gomolygott a nyomában a zárt vezetékekből. A szürke fémlap lassan felcsúszott a plafonba, de út közben megakadt, mielőtt teljesen kinyílhatott volna. Hat ingerült rohamosztagos nyomult be a terembe, előreszegezett sugárvetővel, s közülük a legmagasabbnak sikerült bevernie sisakját az ajtó peremébe.

– Utánam! – vezényelte a csapat élén lépkedő alacsony altiszt, ide–oda fordulva stukkerével együtt, nehogy meglepetés érje.

Mivel az irányítóteremből percek óta nem érkezett semmilyen jelzés, ráadásul bezárták az egyetlen bejáratát, önhatalmúlag úgy döntött, hogy betör embereivel a helyiségbe. Elhatározását csak megerősítette a tény, hogy a hangárban álló öreg teherhajó elé kirendelt örök szőrén–szálán eltűntek, akárcsak azok a műszakiak, akiket kirendeltek az üres csészéj átvizsgálására. Itt valami nagyon nem volt rendjén és az őrmester nem akarta, hogy a felettesei később tétlenséggel vádolják, amiért semmit sem tett a helyzet tisztázására.

A terem sarkából nyíló tárolófülke ajtaján izgatott kopogás hallatszott.

– Segítség, segítség! Engedjenek ki innen! – kiabálta valaki bentről.

– Ott nézzük meg! – intett kurtán az altiszt, egyenesen odasietve egyik emberével. Megnyomta a nyitógombot, majd fürgén két oldalra húzódtak a lövonalból, fegyverüket a feltároló nyílásra szegezve.

A fülkében két droid ácsorgott a sarokban heverő eszméletlen ügyeletes tiszt és halott beosztottja mellett. Az egyik gép magas volt és ember formájú, aransárga burkolattal, mely eléggé megviseltnek tűnt a viszontagságoktól. A másik egy kékre festett R2-es asztroszer volt, amilyenhez hasonló robotokból rengeteg rohangál szerteszét a harcállomáson.

– Na végre! Már azt hittem, senki sem fog jönni! – mondta karjaival gesztikulálva, fölöttébb izgatottan a protokoll droid. – Elrohantak! Mintha azt mondták volna, hogy a börtönszintre mennek vagy hová! Csak nemrég mentek el! Ha sietnek, talán még utolériük őket! Arra, arra, gyorsan!

Az altiszt simán bevette a dumát, mivel ahhoz szokott hozzá, hogy a birodalmi robotok mindig igazat mondanak. A kísértője közben kiterelte a gépeket a fülkéből és belépett a helyükre, hogy letérdelve megvizsgálja a póru jár műszakiakat. Aztán sisakrádióján segítséget hívott a még szuszogó Treidum hadnagyhoz.

– Gyerünk! – intett az őrmester türelmetlenül az osztagának és sietve elhagyták az irányítótermet. – Te őrködj itt, amíg a váltás megérkezik!

A kijelölt rohamosztagos biccentett és sugárvetőjét markolva fegyelmezetten megállt a bejáratnál. Fogalma sem volt, mi történt itt, illetve a hangárban, mert senki sem

világosította fel a részletekről. De vakon bízott benne, hogy a társai majd megoldják az ügyet. Ez a jó a hadseregben. Ha a katona engedelmeskedik, mindig van valaki – többnyire egy okos felettes –, aki elviszi helyette a balhét. Így nem kell gondolkodni, csak végrehajtani a parancsokat.

Thripio a konzolon hagyott komlinkhez lépett és felmarkolta. Még szerencse, hogy senki nem vette észre az ott felejtett készüléket a nagy rohanásban. Aztán intett a tanácstalanul nézelődő Artúnak, aki nagyon szeretett volna újra becsatlakozni a hálózatra.

– Gyere! Menjünk innen!

A kijáráshoz indultak, megtorpanva az útjukat elálló gárdista előtt, aki nem tudta, elengedheti-e őket a helyszínről?

– Uram! A sok izgalom megviselte a társam áramköreit. – magyarázta körülményesen az ember–kiborg kapcsolatok szakértője, alacsonyabb kollégájára mutatva. – Szíves engedelmeivel levinném a karbantartókhoz.

– Vidd. – bólintott az őr közömbösen és félreállt az útjukból.

A két robot sietve elhagyta a helyiséget, hátra se néztek. Ahogy kiléptek az ajtón, a rohamosztagosnak feltűnt, hogy a magasabb géphez hasonló típusút még sohasem látott a birodalom támaszpontjain. Rövid elmélkedés után végül vállat vont. Nincs ebben semmi meglepő egy ekkora űrállomáson.

– Ez meredek volt. – suttogta Thripio, miközben végigcsontak a néptelen folyosón, próbálva visszatérni a hangárba, hogy minél közelebb legyenek a teherhajóhoz.

Az iménti manipulatív beszélgetés igencsak próbára tette a problémamegoldó áramköreit, mivel úgy kellett igazat mondania a katonáknak, hogy a gazdája érdekében mégis megtévessze őket. Kész csoda, hogy nem sülték ki közben a belső ellentmondások kiszűrését felügyelő áramkörei.

– Most kereshetünk egy másik hozzáférési pontot, hogy csatlakoztassunk téged, különben minden elveszett.

* * *

A szemetesverem könyörtelenül kisebbedett, ahogy az olajozottan működő fémfalak lélektelen precizitással közeledtek egymáshoz. Időnként a hulladék nagyobb darabjainak velőtrázó csikorgással kísért recsegése–ropogása hallatszott, mikor a két tolólap összeroppantotta őket.

Csubakka szánszalmasan nyöszörgött, miközben hihetetlen ereje minden morzsájával ellene szegült az egyik feltartóztathatatlanul közeledő falnak, mit sem törődve sebei kegyetlen sajgásával. A torzonborz óriás úgy érezte, megpróbáltatásainak csúcsához ért és ennél rosszabb már nem jöhet. Mégis, eszébe sem jutott földadni a harcot. A vukik népénél ősi szokás, hogy mindig az utolsó pillanatig küzdenek és nem adják meg magukat a végzetüknek.

– Thripio! Hallasz engem...? Thripio! Jelentkezz...!

Luke még mindig makacsul próbálkozott elérni rádión a protokoll droidot. S egyszerűen nem értette, miért nem válaszol? Talán elfogták volna a robotokat? Vagy a birodalmiak blokkolják a börtön területéről kiinduló adásokat?

– Másszon fel! – szólt rá Han a szeméttel küzdő hercegnőre, aki kétségbeesetten próbált feljebb kapaszkodni a rájuk torlódó hulladékhalomban.

– Nem tudok! – nyögte elkeseredetten a lány, mivel már mellig ért neki a törmelék.

A kapitány erre elengedte azt az egyre jobban meghajló rudat, amivel hiába próbálta kiékelni a falakat, s egyszerűen megragadta a királykisasszonyt a derekánál, majd följebb tuszkolta a szemétdomb tetejére. Aztán ő is megpróbált utána mászni.

– Egy biztos! Most már tényleg nagy szarban vagyunk...! – jegyezte meg boldogtalanul Solo. – Laposra préselődni nem a legszebb halál...!

Senki sem kommentálta keresetlen véleményét, mivel mindenki erejét megfeszítve küzdött a megállíthatatlanul emelkedő szemétáradattal. Organa végre elérte a közelebbi falat és undorát leküzdve megtámaszkodott a mocskos fémfelületen. Lábai minduntalan kibicsaklottak a szüntelenül mozgó törmelékben, végül kimerülten lehuppant és rémült sikkantással visszacsúszott a szemétdomb tetejéről. A koréliai hősiesen segíteni próbált neki, csöppet sem kíméletesen belemarkolva a hölgy fenekébe és újra feltolta a kupac csúcsára. Majd valahogy utána küzdötte magát.

– Ha nem áll meg hamarosan, mind jóval soványabbak leszünk...! – nyögte Han elkeseredetten. S a folyamatos küszködés közben eszébe jutott a morbid gondolat, hogy ez az eljárás nagy karriert csinálhatna fogyókúrareceptként. Szépséghibája csak a végeredmény.

Leia zihálva erőlködött, folyamatosan mászva, kapaszkodva és taposva a törmeléket. Felfelé bámulva észrevette, hogy egyre közelebb kerül hozzájuk a verem teteje. Odafele a nyitott ledobócső sötéten ásított rájuk. Még túl messze ahhoz, hogy nyújtózkodva elérje a szélét, de a szemét szintjének emelkedése reményt adott a hercegnő számára.

– Nézzék! A ledobónylás! Arra kimászhatnánk! – kiáltotta felfelé mutogatva.

– Túl magasan van! – rázta fejét csalódottan Solo. – Talán szerencsénk lesz és megáll a prés, amíg még elérünk idebent!

Luke egy pillanatra abbahagyta a kiabálást és dühösen megrázta az ártatlan adóvevőt.

– Hová tűnhetett? Szi Thripio! Jelentkezz...!

* * *

A 327-es hangárban nagy volt a nyüzsgés az általános riadó miatt. Egy szakasz rohamosztagos vette körül az elfogott teherhajót, miközben tucatnyi katona újra átfésülte a fedélzetét, az eltűnt öröket és műszakiakat keresve. Végül fölfedezték a négy eszméletlen, megkötözött fickót a szerszámraktárban, akik közül hármat megfosztottak a ruhájától. De hiába próbálták élesztgetni őket, egyiküket sem sikerült felrázni ájulásából.

Az ingerülten parancsolgató tisztek pattogó hangú utasításait követve néhány gárdista kicipelte a pórul járt bajtársakat a bárkából és elindultak velük az úrkikötő elsősegélynyújtó állomása felé. A helyükre újabb csapat műszaki érkezett, Vader nagyúr utasításait követve, s felszerelésükkel együtt eltűntek egy időre a hajóban. Miután távoztak, Khurgee kapitány a fekete lovagtól közvetlenül, személyesen kapott utasításokat követve visszarendelte rohamosztagosait a hangárból és csupán féltucat őrt hagyott a csészealjnál a látszat kedvéért. Majd végigjárva a csarnokba vezető folyosókat, gondoskodott róla, hogy több zsilip is ellenőrizetlenül maradjon, megkönnyítendő a lázadók dolgát. A csapda immáron készen állt. Már csak meg kell várniuk, hogy a szökevények visszatérjenek ide.

A nagy felfordulásban senkinek sem tűnt fel, hogy a hangár belső sarkában megbújó szervizfülkébe két robot húzódik be, elbújva az elé pakolt üzemanyag hordók és mindenféle felszereléssel teli ládák mögé. Thripio óvatosan kikémlelt a teherhajó irányába, a körötte sétálgató gárdistákat számolgatva. Aztán intett Artúnak, hogy tiszta a levegő.

– Nem tetszik nekem ez a nyüzsgés! Nézd meg, nem fogták-e el őket! Gyorsan!

Az asztromechanikai egység a falba épített csatlakozópanelhez gurult és bedugta karját a droidok számára rendszeresített foglalatba. Mivel az általános riadó miatt fokozott biztonsági készség lépett életbe a Halálcsillagon, beletelt némi időbe, mire sikerült újra feltörnie a számítógépes hálózatot és kicselezte az ellenőrző programokat, meg a különféle korlátozásokat. De végül csak hozzájutott a legfrissebb adatokhoz a börtönblokkban történetekről. Thripio eközben türelmetlenül toporgott mellette, azon

aggódva, vajon mit akarhatott közölni vele Luke gazda, mielőtt kénytelenek voltak elbújni a rohamosztagosok előtt a tárolófülkébe?

Mikor az asztroszer végre csipogni kezdett, nagy sebességgel sorolva a birodalmi helyzetjelentéseket, a társa alig győzte feldolgozni a hallottakat. A protokoll robot végül felemelte karját, megelégtelve az elektronikus információözönt.

– Hé! Várj egy kicsit! Lassabban! – az R2-es erre normális sebességre váltott. – Hála a Tervezőnek, hogy nem találták meg őket! De hol vannak...?

Artu tovább csicsergett, tippeket adva kollégájának.

– Használjam az adóvevőt? – nézett a kezében tartott komlinkre Thripio. – Tényleg rövidre zárhatott néhány áramköröm! Elfelejtettem bekapcsolni!

* * *

A szemetesverem foglyainak már csak alig másfél méter maradt az életből. És a tolólapok még mindig nem óhajtottak megállni, hangos csikorgással préselve össze a hulladékot, ami egyre magasabbra tornyozódott a szűkülő helyen. A tetején felfelé kapaszkodó csapat tagjai kinyújtott karjukkal már elérhették a plafonon sötétlő ledobó nyílást, de hiába tapogatóztak, a cső pereme sima volt és nem kínált nekik semmi fogódzót. A függőleges aknába még a majom ügyességgel mozgó vuki sem lett volna képes feljutni, nemhogy az erejük megfeszítésével küzdő társai.

– Próbáljon felmászni! – biztatta Leiát Solo, a derekánál ismét megragadva a lányt, hogy feltuszkolja a nyílásba.

– Próbálok! – felelte dühösen és kétségbeesetten a hercegnő, körme szakadtáig küzdve a mocskos falak közt, de egyszerűen nem maradt elég erő a karjaiban ahhoz, hogy kimeneküljön a halálcsapdából. Végül zihálva visszazuhan és kimerülten térdre rogyott a szemétben.

– Nem megy...! Menjen maga! – nyögte elhalóan, beletörődve végzetébe.

A koréliai nem habozott menteni a bőrét, de ő se volt képes felhúzni magát a hívogató lyukba. Ujjai minduntalan lecsúsztak a cső faláról. Így inkább odalent maradt, abban reménykedve, hátha megáll a zúzda, mielőtt túl késő lenne. Fejben máris azt számítgatta, milyen vastag lehet a teste a mellkasától a hátáig és azon tűnődött, vajon vékonyabb lenne, ha ledobná magáról a rohamosztagos páncélt? Ugyanakkor az is feltűnt neki, hogy a tolólapok közeledési sebessége mintha lassult volna egy kicsit. Bármilyen erős is volt a présgép, korlátlan mértékben nem tudta összenyomni a hulladékot. Ezt jó jelnek vélte, így megkockáztatta a maradást.

A falak távolsága rövidesen alig egy méterre csökkent és fokozatosan még tovább zsugorodott. Han és Leia végül arra kényszerültek, hogy egymás mellé álljanak, kinyújtott lábukkal megtámaszkodva a fémlapok közt. Találkozásuk óta most először a hercegnő arcáról eltűnt az arisztokrata gőg és uralkodói távolságtartás. Megfogta Solo kezét és görcsösen szorongatta, ahogy a hátán érezte az előrenyomuló falak gyilkos szorítását. És egyszerűen nem tudta elhinni, hogy így legyen vége. Az apjára gondolt és az anyjára, meg a többi emberre, akiket ismert az Alderaanon. Rövidesen ő is csatlakozik hozzájuk a túlvilágon...

Tőlük pár méterre az egyedül küszködő Luke már korábban elesett. Most derékig merülve a szennyáradatban rémülten ismerte fel, hogy a lába beszorult az összepréselődő szemétbe. Próbálta kiszabadítani magát, hogy a hulladék tetején maradjon, de sajnos elkésett vele. Ahogy egyre lejjebb merült a bűzlő trutymóban, kinyújtott karjaival már elérte a közeledő falakat. Még szerencse, hogy rohamosztagos páncélja nagyrészt megóvta a testére nehezedő nyomástól, különben már üvöltött volna kínjában.

- Uram, hall engem? Vétel! – szólalt meg a kezében szorongatott komlinkje váratlanul.
- Szi Thripio? – kiáltott a készülékbe hisztérikusan.
- Volt egy kis problémánk...!

– Pofa be, Thripio! – a farmerfiú valósággal belevisített az adóvevőbe. – Most nem érdekelnek a problémáid! Azonnal kapcsolj ki minden hulladékzúzó a börtönblokk szintjén! És közvetlenül alatta! Érted? Gyorsan kapcsold ki az összes hulladékzúzó ebben a szektorban, mert beszorultunk az egyikbe...!

A szervizfülkében ácsorgó Thripio kétségbeesetten kapott a fejéhez, ahogy meghallotta a komlinkből áradó förtelmes csikorgást és kétségbeesett kiáltozást.

– Hallod? Kapcsolj ki a hulladékzúzókat! Siess! – sürgette izgatott gesztikulálással a társát. – Már biztos a végüket járják! Hallod ezt a jajveszékelést, Artu? A rozsdá marjon belém, amiért nem voltam elég gyors! Most miattam pusztulnak el! Szegény gazdám...!

Az asztroszer biztató csipogással dolgozni kezdett a feladaton. Fogalma sem volt, hogy kerültek az emberek a börtönblokk alatti nagy hulladékgyűjtő verembe, de egy biztos; a kiadott parancs alapján a birodalmiak szándékosan indították be a présgépet, hogy végezzenek a szökevényekkel. Beletelt néhány másodpercbe, mire sikerült feltörnie a szerkezet vezérlőrendszerét és megállította, ám a sikoltozás és kiáltozás érthetetlenül tovább folytatódott. De ez már a megkönnyebbülés hangja volt a szerves lények részéről.

A kevesebb, mint egy méteresre szűkült veremben hangos csattogással abbamaradt a tolólapok erőlködése és hirtelen feltűnő csend lett a félhomályban. Egy egész másodpercig.

– Mi van? Megállt! – nézett föl a nyakig szeméttbe szorult Skywalker az orra előtt magasodó falakra. A hulladék már annyira összepréselődött körülötte, hogy kezdte kilapítani a lábait és a testét védő plasztoid páncélt is, amitől szörnyű fájdalom hasított belé. Tudta, hogy már csak másodpercei vannak hátra az életből, s most alig akarta elhinni, hogy megmenekült.

Mellette a falnak támaszkodó Organa, Solo és a vuki is egyszerre kezdett kiabálni, ezúttal megkönnyebbülésükben, de olyan kitörő örömmel, hogy zengett tőlük a helyiség.

– Ez az! Sikerült! – üvöltötte torkaszakadtából Luke. – Nincs semmi baj! Jól vagyunk! Halljátok? Nagyszerűen csináltátok...!

Boldogan nézte, ahogy a koréliei megöleli a hercegnőt, aki úgy kapaszkodik a nyakába, mint fuldokló a mentőövbe. Aztán mindketten odabotladoztak hozzá, hogy segítsenek neki kijutni a szemét fogságából.

– Most húzzátok vissza a falakat eredeti helyzetükbe! És nyissátok ki a tároló csapóajtáját! – sorolta következő utasításait Skywalker lendületesen, izzadó homlokát törölgetve.

– Máris, uram! Kitartás! – biztatta Thripio a távolból.

Artu beavatkozására a verem falai irányt változtattak és hangos csattogással, lassan visszacsúsztak a helyükre. Ahogy a széthulló szeméttől sikerült kiszabadulnia, Luke fájó lábait tapogatta, melyeken csúnyán eldeformálódott a rohamosztagos páncél. Rá tudott állni, azaz nem tört csontja, de mindene sajgott a megerőltetéstől. Undorodva leseperte magáról a testére tapadó szennyet, aztán Leiával együtt odavergődött a csapóajtónál toporgó csempészekhez. Mindannyian alig várták már, hogy kijussanak erről a szörnyű helyről.

– Ez az? – hallották a komlinkből a protokoll robot kérdését. – A 32–63–827–es?

Artu Detu csicsergett valamit válaszul, majd nyikorogva emelkedni kezdett előttük a nyomásálló csapóajtó.

– Azonnal nyitjuk, uram! – mondta Thripio a rádióba.

Luke talán életében nem hallott ennél boldogítóbb szavakat.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Ben Kenobinak eseménytelen útja volt az úrkikötőből a Halálcsillag energiaelosztó központjába tartva. Őszes haja és borzas szakála ellenére tökéletesen beolvadt környezetébe a szürke egyenruhájával, így senki sem állította meg ellenőrzésre. Miután beszállt egy liftbe, több, mint két órán át ácsorgott türelmesen, a fali képernyőn futó műsorokat szemlélve. Út közben a lift számos helyen megállt, új utasokat vett fel, a régiek kiszálltak, de senki sem foglalkozott az idősödő technikussal. Egy ekkora úrállomáson, amit csak nemrég helyeztek üzembe, a személyzet nagy része valószínűleg nem ismeri még egymást – vélte a Jedi mester megfontoltan. S a reklámokat figyelve azon csodálkozott, hogy voltak képesek megépíteni a birodalmi mérnökök ezt a gigászi monstrumot? Nem beszélve a bolygóromboló fegyverrendszeréről, ami újfent bizonyította számára a Sithek gátlástalan gonoszságát. Ha Darth Vader itt van a fedélzeten, ahogy azt korábban megérezte az erőben jelentkező zavar által, akkor jó lesz vigyáznia. Valószínűleg a fekete lovag is észrevette őt és mindent el fog követni, hogy a nyomára bukkanjon.

Mikor a lift vezérlőberendezése végül figyelmeztette, hogy megérkezett úti céljához, az öregember gondterhelten kiszállt és körülnézett a néptelen felvonóállomáson. Odabent járt a harcállomás centruma közelében, körülötte a sok billió tonnányi fém, üveg és műanyag szerkezet tömege különös érzéseket keltett benne. Az erőn keresztül észlelte a Halálcsillagon dolgozó milliányi ember és más fajú lény jelenlétét, a belőlük áradó kollektív hangulatot. Javarészt komorak voltak és elszántak. Nyilvánvalóan nem hagyta érzéketlenül őket az Alderaan megsemmisítésének ténye és az ebben játszott szerepük, az egyéni felelősségük. De nem sokat tehettek a terror esztelen ámokfutása ellen. Egy kíméletlen harci gépezet foglyaiként, az uralkodó sötét terveit szolgálva tenniük kellett a dolgukat. És Ben Kenobi tábornok szilárdan eltökélte magában, hogy mindenáron megakadályozza ezt a technológiai szörnyeteget a további pusztításban. Még egy világ nem juthat az Alderaan sorsára!

Ebben a tudatban haladt előre a fali tájékoztató feliratokat követve, kimért, katonás léptekkel, mint aki tökéletesen kiismeri magát ezen a helyen. Liftezés közben volt ideje alaposan tanulmányozni az adattáblájára másolt tervrajzokat és memorizálni mindent, így pontos elképzelése volt róla, hová kell mennie és mit kell majd csinálnia. És jaj annak a császári talpnyalónak, aki az útjába áll!

Rövidesen odaért az energiaelosztó központ bejáratához, aminek masszív zsilipkapuját fél tucat rohamosztagos őrizte. Oldalt egy üvegfalú teremben, széles vezérlőpultok előtt műszaki tisztek figyelték a képernyőket, felügyelve a rendszer működését.

Kenobi fegyelmezetten tisztelgett az ajtónálló katonáknak, így álcázva közben a kézmozdulatot, mellyel megidézte az erőt, hogy finoman nyomást gyakoroljon az elméjükre.

– Karbantartó vizsgálatra rendelték ide az elosztókhoz. – mondta nyugodt hangon, majd átnyújtotta az osztag vezetőjének a kódhengerét.

– Rendben. – a gárdista automatikusan bedugta a készüléket a megfelelő foglalatba. A fali kijelző zöldre váltott, engedélyezve a belépést.

A zsilipkapu kinyílt, az öregember visszakapta azonosítóját és komótosan besétált az elzárt területre. Remélhetőleg visszafelé is ilyen könnyű dolga lesz.

A kanyargó, néptelen folyosón végighaladva rövidesen letért egy oldaljáratba és egy találmányra kiválasztott szervizpanelnél megállva, a táskájában lévő egyik szerszámmal kinyitotta azt. Úgy kell tűnnie az erre járók számára, mintha itt valamilyen karbantartás folya. Ezért kihúzott néhány vezetékét a falból és kipakolt pár szerszámot a padlóra.

Majd elővette fénykardját és a derékszíjára akasztotta, semmit sem bízva a véletlenre.

Továbbmenve rövidesen kijutott egy függőleges szervizalagútba, melyen korlát nélküli gyaloghíd ívelt át. Az akna közepén egy vastag kábeleket tartalmazó oszlop futott végig. A feneketlen mélységben lévő főreaktor kamrájából indult, s felfelé eltűnt valahol a távolban. Keskeny kéményseprőjárda vezetett az oszlop oldalába épített kapcsolórendszerhez, melyet valamiért annyira alul méreteztek a mérnökök, hogy egy ember is alig fért el rajta.

Mindez azonban nem akadályozta meg a Jedít abban, hogy habozás nélkül kimerészkedjen rá és a szerkezet oldalába épített fogantyúba kapaszkodva araszoljon végig a mélység fölött. A pillantását keményen előreszegezte, nem nézett le a félelmetes fémszakadékba.

Fantasztikus nagyságú kapcsolóberendezések kattánásai és különböző gépek bűgása visszhangzott ebben az óriási űrben. Némelyik úgy hangzott, mint a foglyul ejtett, viaskodó tengeri szörnyek hörgése. Lentről enyhe szél fúj, erős elektroszmogot sodorva magával, amitől azonnal felállt a férfi kezén a szőr, nem beszélve a hajáról és előremeredő szakálláról. Egyáltalán nem érezte jól magát ebben az embertelen környezetben, ezért igyekezett a lehető leggyorsabban elvégezni munkáját.

Miután odaért a megfelelő kapcsolótáblához és elolvasta a különféle feliratokat, lehunyta szemmel megidézte az erőt és elképzelte a részleg vezérlőközpontjában ülő műszaki tisztet, ahogy az irányítópult előtt ül. Majd arra gondolt, hogy a férfi nagyon unja már bámulni a műszereket, ezért most elfordul és másra kezd figyelni, ami sokkal érdekesebb a helyiségben. Amint ez megtörtént és senki sem nézett a kijelzőkre, elkezdte átállítani az energiaáramlás vezérlését, halkán megmozdítva a váltókarokat, elfordítva a szabályzó tárcsákat és benyomva a gombokat. Közben a kijelzéseket figyelte, melyeken tisztán látszott munkálkodása eredménye. Ahogy befejezte az átállítást, fáradozása jutalmául a vezérlőtáblán világító vörös fények kékre váltottak, egy számoszlop értéke pedig nullára csökkent. A rendszer továbbra is működött, de terhelés esetén nem fog energiát továbbítani a felszíni vonósugár generátoroknak. Mire a műszakiak rájönnek, mi történt és valaki idejön visszaállítani a berendezést, ők már rég messze járnak.

Ezután visszatért a hídra, majd továbbment a szomszédos aknához, ami innen úgy húsz méterre futott és szakasztott úgy nézett ki, mint az előző. Megismételte a mutatványt, átállítva a harcállomás védőpajzs generátorait is. A Halálcsillag ezzel nagyrészt védtelenné vált egy űrből érkező támadással szemben. Ha a felkelők flottája most csapna le rá, simán megközelíthetnék és rommá löhetnék a felszínét. Kár, hogy mire eljuttatják ezt az információt hozzájuk, a császáriak már visszakapcsolták a rendszert. Kenobi azt nem akarta megkockáztatni, hogy fénykardjával belevág a berendezésbe. Egyrészt, mert jó eséllyel agyoncsapta volna az áram, másrészt, mert azonnal megszólalnak a meghibásodást észlelő riasztók és akkor nem fog kijutni innen észrevétlenül. Márpedig ő lehetőleg kerülni akarta a feltűnést. Rég elmúltak már azok az idők, mikor még fiatal volt, merész és meggondolatlan. Mostanában jobb szerette harc nélkül intézni a dolgokat, bölcs megfontoltsággal.

Az idevezető folyosó irányából hirtelen szirénák vijjogása hallatszott, visszhangot verve az aknában. Kenobi először azt hitte, az ő beavatkozása idézte elő valamiképp a riadót, mert elkerülte valami apróság a figyelmét. Ezért amint észrevette a járatban közeledő rohamosztagosokat, visszább húzódott az oszlop oldalán a sötétbe és készenlétbe helyezve fénykardját, mozdulatlanra dermedt.

Az öt fős osztag megállt a híd egyik végénél, a rangidős tiszt megfordulva parancsokat osztogatott az embereinek.

- Biztosítsák ezt a területet, amíg tart a riadó! Rendszeres jelentést kérek!
- Értettem!

Ketten ottmaradtak az ajtóban őrködni, a többiek pedig követték vezetőjüket, át a hídon és rövidesen eltűntek a folyosón. Ebből a Jedi mester hamar levonta a következtetést, hogy nem őt keresik és nem a rendszeren végzett beavatkozása indította be a riasztást. Sejtését csak megerősítette a katonák beszélgetése, akik láthatóan teljes biztonságban érezték magukat a néptelen gyaloghídon.

– Te tudod, mi folyik itt?

– Biztos próbariadó.

– Akkor jó pár óráig itt leszünk még!

Az öregember tudta, hogy nem ácsoroghat óráig az oszlophoz tapadva, mert még valakinek feltűnik a nyitva hagyott szervizpanel a folyosón és keresni kezdi azt a műszaki tisztet, aki nemrég lépett be a lezárt zónába. Ezért óvatosan araszolva elindult a járdán a másik irányba, hogy elkerülje az őrköt.

– Láttad már az új VT–16–ost? – kérdezte rövid szünet után az egyik rohamosztagos, ráérősen nézelődve a környéken.

– Nem, de a többiek azt mondják, érdemes megnézni.

Az öregember ekkor megidézte az erőt és akusztikus hallucinációt bocsátott az egyik gárdistára, hogy elvonja figyelmüket a hídról.

– Mi volt ez? – fordult meg a fickó, a másik irányba figyelve.

– Micsoda? Én nem hallottam semmit.

Amíg a két őrszem elfordult, a furcsa zaj okát találgatva, Kenobi halkan visszalépett a hídra és csöndben elosont mögöttük, vissza a panelhez. Ezt gondosan becsukta, majd táskájába rejtette fénykardját. Aztán összekócolódott haját, szakállát lesimítva, egyenruháját megigazítva, határozott léptekkel elindult visszafelé.

* * *

A szemetesveremből kivezető csapóajtón túl a csapat tagjai egy keskeny folyosóra jutottak, ami tele volt pakolva különféle hordókkal és ládákkal. Itt mindenben vastagon állt a por, ami arra utalt, hogy a járatot nemigen használhatták, mióta megépült az állomás. A padlón kivehető szőrványos, halvány lábnyomok alapján talán csak a karbantartási munkák alkalmával jártak erre az emberek és robotok. Másrészt az is feltűnt a kimerülten nézelődő szökevényeknek, hogy a környéken nem működik a légcserélő rendszer. Valószínűleg azért, hogy a hulladék bűze ne terjengjen messzire az állomáson.

Luke a stukkerét célra tartva halkan, óvatosan előrebiggett fájós lábain az első kanyarig és körülmélt, de senkit sem látott a távolban. Fogalma sem volt róla, hol lehetnek és az elágazásnál merre kéne továbbmenniük innen. Valamelyest megnyugodva visszatért a társaihoz és nekiláttak megszabadulni koszos ruháiktól.

– Le kell vetköznünk! – dörögte halkan a koréliei, lecsatolva magáról szutykos páncélzatát. – Ilyen büdösen nem mehetünk tovább, mert kilométerekre kiszagolnak minket!

A két férfi szerencsésnek érezte magát, mivel a rohamosztagos egyenruha fekete kezeslábasra gyakorlatilag vízálló volt és nagyjából megóvta saját ruházatukat alatta. Csubakka viszont bosszúsan kaparta, tépkedte loncsos szőrzetéből a beleragadt hulladék darabkákat és finnyásan szuszogott önnön testszagától. Végül előkapta táskájából az egyik fésűjét és azzal dolgozott tovább a lábain, próbálva megszabadulni legalább a kosz nagyjától.

Mellette a hercegnő egy darabig habozott, bemocskolt selyemköntösét rázogatva, amiből csöpögött a szennyvíz, akárcsak az alatta hordott csizmájából és a harisnyájából. Az öltözködését még az anyjától kapta a szenátori kinevezésekor és egy kisebb vagyonba került, mivel nanotechnológiás védőréteggel vonták be a szabóságban, ahol külön az ő

méretére készült. Ettől a ruha teljes egészében vízlepergető és kosztaszító tulajdonságú lett, ám ez sem óvta meg korlátlanul a szennyes lében keveredő különféle, bomlásnak indult vegyi anyagoktól. A dagonyázás során több helyen úgy rátapadt a szutyok, hogy bármennyit rázta, söprögette kezével, csak nem akart leválni róla. A lány ezért most újdonsült ismerőseit méregette bizalmatlanul, azon tűnődve, mit csináljon? A szenátori ruha alatt csupán alsóneműt viselt és nem szívesen vetkőzött volna le a férfiak előtt, főleg mivel nem volt nála váltás ruha. A bő egy hete hordott, koszos bugyiban és trikóban mégse folytathatja a menekülést a Halálcsillagon. Ennek már a gondolatától is irtózott, főleg azok után, amit a cellában műveltek vele a pribékek.

– Valaki kölcsönadna nekem egy nadrágot és egy inget? – kérdezte fancsali képpel, mire a társai megütközve néztek rá. Aztán hirtelen megértették, mire gondol a nemes hölgy.

– Azzal sajnós nem szolgálhatunk. – mentegetőzött a kapitány, karjait széttárva. – De a mellényem felajánlhatom önnek, ha elfogadja.

Leia kifürkészhetetlen pillantással végigmérte a férfit, aztán lemondóan vállat vont. Az a könnyű fekete mellény nem sokat takarna el soványka idomaiból. Közben felötlött benne, hogy egyszerűen letépi vagy levágja a köntös alsó, leginkább szennyes részét combmagasságban, de mivel alatta a harisnyája is ugyanúgy elázott, inkább letett a kurtításról.

– Mindegy! Majdcsak kibírom valahogy, amíg találunk egy mosdót vagy öltözőt.

Fáradtan lecsüccsent egy hordó tetejére és megpróbált nem tudomást venni siralmas állapotáról. A szíve még mindig örülten zakatolt a szemetesveremben átéltektől és nagyon szeretett volna alaposan megfürdeni.

– Jól van? – lépett oda hozzá aggódva Luke, miután nagy nehezen lecibálta fájó lábairól az eldeformálódott páncéllemezeket.

– Nem! – mordult rá ingerülten a hercegnő. – Éhes vagyok és szomjas! Fáradt vagyok és sajog mindenem! Ráadásul úgy bűzlök, mint egy pócegödör! Már hogy lennék jól ezek után?

Skywalker megütközve nézett rá, aztán gyorsan lecsatolta muníciós övéről a kulacsát és átnyújtotta Organának.

– Maradt egy kis vizem. Igya meg!

– Köszönöm!

A lány beleszagolt a lapos fémpalackba, aztán egy hajtásra kiitta az egészet. Nem érezte magát ugyan jobban tőle, de azért javított valamit a sanyarú közérzetén. Amióta Vader közölte vele, hogy lassan, fokozatosan fogja kivégezni, nem kapott se inni, se enni. A fekete lovag így akarta megtörni az akarát. Remélhetőleg sosem tudja meg, milyen közel járt a sikerhez.

– És most hogyan tovább? – kérdezte gyakorlatiasan a nadrágja szárát felhajtó fiútól, aki a lábát borító zúzódásokat tapogatta óvatosan. Sehol sem vérzett, de elég csúnya volt a bőre.

– Fogalmam sincs. Mindjárt megkérdezem Thripiót.

– Ha többet nem hagyatkozunk a női találékonyságra, talán még ki is jutunk innen! – jelentette ki gúnyosan Solo, nem titkolt kritikával a királykisasszony felé.

– Próbáljuk meg! – válaszolta Luke, értékelve a koréliei fanyar humorát.

Organa nem szólt semmit, túl fáradtnak érezve magát a vitához.

– Igyekeztek! Tovább kell mennünk! – sürgette őket a kapitány, aki elsőként végzett az öltözködéssel. A levetett páncélzatának darabjait gondosan bedobálta a szemetesverembe és ugyanígy tett Luke holmijaival is. Csak a muníciós övüket tartották meg a fegyvertok és a tartalék táruk miatt.

– El kell tüntetnünk a nyomainkat a folyosóról! Ezeket látva talán elhiszik, hogy odavesztünk a zúzdában!

– Jó ötlet! – biccentett Skywalker, segítve neki.

A hulladéktárolóba hajigált páncéllemezek zörgése magára vonta a kamra alján lapuló éhes dianoga figyelmét, ami a tolólapok beindulásakor lehúzódott a helyiség aljából nyíló vízelvezető csőbe. Ennek fedőrácsát még akkor szakította fel, mikor első alkalommal élte át a falak összehúzódását és majdnem odaveszett a prégépben. Most újra feljött a szemétygyűjtőbe és dühösen morogva kinyújtotta csápjait, hogy megragadja szökni próbáló élelmét.

– Vigyázzatok! – kiáltott fel Han, mikor a csapóajtónál állva észrevette a szennyléből kinyúló hosszú karokat. Az utolsó pillanatban ugrott hátra, mielőtt a szörny elkapta volna. Idegességében majdnem fellökte a mögötte álló farmerfiút, miközben ösztönösen stukkert rántott és tüzet nyitott a csápokra.

– Ne lőjön! Meghallják! – figyelmeztette Leia elkésve.

A lézersugarak süvítve vágódtak a lény végtagjaiba, ami fájdalmas üvöltéssel kénytelen volt visszahúzni őket a víz alá. Ma úgy tűnik mégsem lesz lakoma. A nyitott kamrában és a szűk folyosón égzengésszerűen visszhangzottak a lövések, messzire terjedve a csupasz fémfalak között. A szörnyet meglátva Csubakka rémülten nyüszítve iszkolt el a folyosón, megfélemlítve a mancsában szorongatott puskáról, amit az előbb sikerült kihalásznia a szeméből.

– Hová rohansz? – fordult felé nyeglén Solo, nem értve társa ijedelmét. – Ááá...!

Gúnyosan legyintett felé, majd oldaltokjába csúsztotta füstölgő fegyverét.

– Gyere vissza, te gyáva jakrab...! Csubi, gyere ide! – szólt utána erélyesen, ám a vuki csak a fejét rázta és valamit makogott arról, hogy mennyire utálja a csápos szörnyeket.

Miután elhalt a folyosón a lövés robaja, Luke megvetően csóválta fejét a kapitány elhamarkodott akcióját látva. Végre rájött, hogy az, aki folyton csak a pisztolyával érvel, nem mindig cselekszik ésszerűen. Mostanáig alapvetően felnézett a koréliaira, mint olyan emberre, aki sokkal többet látott nála a világegyetemből. De a fiú most, ezután az esztelen lövöldözés után gondolt először arra, hogy egyenrangúnak tekintse magát vele.

A hordóról lekászálódó hercegnő, úgy látszott, még Solónál is kiszámíthatatlanabb és erélyesebb.

– Ide hallgasson! – fordult a pilótához nyomatékos hangon. – Én nem tudom, kicsoda maga és honnan került ide, de mostantól fogva azt csinálja, amit én mondok! Világos?

Azzal meg se várva a döbbenetén bámuló férfi visszavágását, elszánt képpel elindult a folyosón a vuki után, nem akarva tovább vesztegetni az időt. A pilótának tátva maradt a szája, úgy nézett utána. Ezúttal még az öntelt mosolynak sem akaródzott előjönni az arcán.

– Hé! Maga hallgasson ide, fenségesség! – sietett utána dühösen, amiért így kioktatták.

– Egyvalamit tisztázzunk! Nekem csak egy ember parancsol és az én vagyok!

Mutatójával úgy bökött a mellére, mintha egy értelmi fogyatékoskal beszélne, akinek a legegyszerűbb dolgokat is mutogatással kell elmagyarázni. A sereghajtó szerepét magára vállaló Luke csodálkozva figyelte kibontakozó vitájukat és hirtelen nem tudta, melyiküknek adjon igazat.

– Igen? Csoda, hogy még él! – riposztozott gúnyosan Leia, fejét csóválva a harcias kijelentésre.

Mindannyian nekivágtak az elkanyarodó folyosónak, amit végig telepakoltak a birodalmiak ládákkal és hordókkal. A szűk helyen a lány alig fért el a hatalmas termetű antropoid mellett, aki – puskáját törölgetve a ráragadt kosztól – azon tűnődött, miféle szörnyűségek várhatnak még rájuk ezen a harcállomáson? Kezdett nagyon elege lenni a különféle halálos izgalmakból.

– Muszáj mindig kerülgetnem ezt a két lábon járó szőnyeget? – mutatott fölöttébb ingerülten a hercegnő az előtte baktató óriásra, miközben fürgén megelőzte.

– Ezért semmilyen jutalom nem elég! – jelentette ki döbbenten Solo a társainak, akik nem kommentálták őszinte megállapítását. Talán mert tökéletesen egyetértettek vele.

Han menet közben segélykérően Lukera nézett, a megfelelő szavakat keresve velős mondandójához, aztán csalódottan megrázta fejét.

– Nincs annyi pénz a világegyetemben, amivel meg tudnák fizetni nekem, hogy ezt a nőt elviseljem...! Hé, ne siessen már úgy!

Organa éppen eltűnt egy elágazásnál bal felé, mire mindhárman futásnak eredtek, hogy utolérjék.

* * *

Pár perccel később az elhagyatott szervizszint folyosóin barangolva rátaláltak arra a mosdóra, amihez Thripio iránymutatása vezette el őket. A helyiséget az állomás építőmunkásai használták utoljára és az időnként erre járó takarító droidoknak hála, illatozott a tisztítószerektől. Itt beletelt vagy félórába, mire mindannyian úgy–ahogy rendbe szedték magukat. Luke egyszerűen a mosdótálba dugta fejét és a folyékony szappannal arcot, haját mosott a szennyvízfürdő után. Csubakka lezuhanyozott és a forró levegős szárítás közben nagyjából kifésülte bundáját. A legkevésbé koszos Han végzett először, majd kiállt a folyosóra örködni, nehogy meglepjék őket a császáriak.

Mivel itt nem volt külön női mosdó, Leia türelmetlenül toporogva várt, míg végeznek a férfiak. Aztán szemérmesen bezárkózott a helyiségbe, amíg azok odakint bekötözték a vuki sebeit és fegyvereiket tisztogatták. Skywalker újra tanácskozott a robotokkal, akik értesítették őket az úrhajó körül történekről, valamint arról, hogy a Halálcsillag egész személyzetét mozgósították miattuk. Mostanra több, mint egymillió birodalmi katona és négyszázezer droid kereste a szökevényeket szerteszét az úrállomáson. Minden zónát és szektort lezártak, megerősítették az őráratokat és ellenőrző pontokat állítottak fel a közlekedési csomópontokban. A folyosókat és helyiségeket figyelő majd százmillió biztonsági kamerát aktív üzembe helyezték és külön elemzőprogramok analizáltak minden mozgást az általuk közvetített felvételeken, a körözött személyeket, valamint gyanús viselkedési mintákat keresve. Így még ha álcázzák is magukat menet közben, beöltözve császári egyenruhába, akkor is kiszűrhatják őket a megfigyelők. Az összes beltéri kivetítőn megjelent a csapat tagjainak arcképe, a hangár irányítótermében és a börtönblokkban készült felvételekről kinagyítva, mellette az állomás parancsnokának: Wilhuff Tarkin nagymoffnak a felhívásával. Kitüntetést, soron kívüli előléptetést és pénzjutalmat kap az a katona, aki megtalálja a szökevény lázadókat.

– Kezdünk túl népszerűek lenni errefelé! – dünnyögte Solo a protokoll droid szabatos beszámolóját hallgatva. Nem mondta ki, de enélkül is mindannyian tudták, hogy egy hajszálon függ az életük és vajmi kevés esélyük van élve kijutni ebből a gépesített halálcsapdából.

Artu azt is kiderítette időközben, hogy a Halálcsillagon több tucat alderaani származású katona szolgál, akiket a bolygó felrobbantása után fokozott megfigyelés alá vettek, nehogy szökni próbáljanak vagy szabotázszt kövessenek el a harcállomás ellen. Az összes hangár kapuját lezárták és átmenetileg felfüggesztették a felszállásokat, valamint korlátozták a kifelé irányuló kommunikációt. A belső hírműsorok és szórakoztató csatornák adását megszakították és csak az elrendelt intézkedésekről, valamint a lázadók utáni nyomozás állásáról közöltek rövid beszámolókat. Az Alderaan törmelékmezejébe a hiperútból beugrott és ott szerencsétlenül járt civil hajók mentéséről nem esett szó a továbbiakban. A parancsnokság nyilván a Halálcsillagot kísérő csillagromboló flottára bízta a feladatot. Az

űrállomás mostanra megközelítette a Delayát és arra készült, hogy stacionárius pályára álljon körülötte. A felszíni alakulatok mozgósítása alapján az asztroszer úgy vélte, meg akarják szállni a bolygót, hogy kifüstöljék onnan is a lázadókat.

– Már csak az a kérdés, hogy jutunk vissza a hajódhoz! – sóhajtott föl végül Skywalker, a stukkerét törölgető, komor tekintetű pilótára nézve.

– Gyalog kicsit sokáig tartana. – mondta gondterhelten a koréliai, a távolba vesző, néptelen fémfolyosót kémelve. – Valahogy el kell térítenünk egy liftet és megakadályozni, hogy riassza a fogdmegeket. Akkor talán van esélyünk.

– Hallod ezt, Thripio? – szólt a komlinkbe a farmerfiú felcsillanó szemmel. – Nézz utána, merre van a legközelebbi liftakna és próbálj szerezni nekünk egy liftet. Remélem, Artu fel tudja törni a rendszerét!

– Máris intézkedem, uram! – jött a tolmács robot készsleges válasza.

Amíg az eredményre vártak, nyílt a mosdó ajtaja és Organa hercegnő lépett ki onnan, immáron tűrhető külsővel és valamivel kevésbé büdösen. Kezet és arcot mosott, leáztatta köntöséről a szutyok nagy részét, majd kirázta belőle a vizet és az alsóneműjét, csizmáját is rendbe tette valamennyire. A fürdésre, hajmosásra nem akart időt pazarolni, pontosan tudva, hogy minden perccel, amit egy helyben töltenek, rohamosan nő az esélye annak, hogy megtalálják őket. És nagyon nem akart emiatt fogságba esni.

– Kész vagyok. Mehetünk. – jelentette ki nemes egyszerűséggel, megviselt öltözkét igazgatva.

– Na végre! – dűnnyögte halkan Solo, fürkész pillantásokat vetve a lányra. Magában gyorsan megállapította, hogy egész vonzó csaj lenne, ha megszabadulna az arcára minduntalan kiülő arisztokrata gögtől és az uralkodói felsőbbrendűségét hirdető gesztusaitól. De persze óvakodott kinyilvánítani véleményét, nem akarva újabb vitába keveredni vele. Van elég bajuk enélkül is.

Mindannyian elindultak a folyosón a következő elágazás felé. Ezúttal Luke ment az élen, Thripio szövegelését hallgatva a rádióban, Han pedig a hátvéd szerepét vállalta magára. Előtte bizalmasan súgott valamit a még mindig fészklődő, borzas vukinak, amit nem a királykisasszony fülének szánt, nehogy felkapja miatta a vizet. Arra kérte morcos kedvű barátját, hogy maradjon a hölgy közelében és vigyázzon rá út közben. Elvégre a kiszabadításáért elvárt magas jutalom reményében keveredtek bele ebbe a slamasztikába. Csubakka dörögve bólintott, s a továbbiakban igyekezett rajta tartani a szemét az alderaani nőtényen, mintha csak egy zsák kreditet őrizne.

Rövidesen odaértek egy teremhez, ahová számos folyosó futott be minden irányból. A helyiség szemközti fala mentén liftajtók sorakoztak. Császári katonáknak, biztonsági droidoknak nyoma sem volt. Mivel Artu pár perccel korábban hamis riasztást juttatott a birodalmi komputer hálózatba, egy másik szinten, az ellenkező irányban jelezve a szökevényeket. Errefelé pedig sorra átállította a biztonsági kamerákat, amíg áthaladtak, hogy az üres folyosókat mutassák. Az R2-es ezután sikeresen meghekkelt egy közelben várakozó liftet és odairányította a csapathoz.

– Valószínűleg nem tudnak majd egyenesen idáig jönni vele, uram! – tájékoztatta Skywalker az aranyszínű robot, mielőtt beszálltak volna. – Az állomáson az összes liftet zónánként megállítják és átvizsgálják a közlekedési csomópontokban. Artu már dolgozik egy olyan útvonalon, amelyen haladva kikerülhetik az ellenőrzőpontokat, de nem biztos, hogy sikerül mindegyiket kicseleznie. Ezért néhányszor át kell majd szállniuk.

– Annyi baj legyen, Thripio! – felelte valamelyest megkönnyebbülve a fiatalember. – Kibírjuk! Csak mindig szólj időben, mi következik! És ügyelj rá, nehogy felfigyeljenek a ténykedésekre és elkapjanak benneteket! Nélkületek esélyünk sincs kijutni innen!

– Számíthat ránk, gazdám!

Végre megérkezett a lift. Mindannyian beszálltak és letelepedtek az utasülésekre.

– Ha jól sejtem, visszafelé tovább fog tartani az út, mint a börtönbe menet. – sóhajtotta Solo kimerülten. – Addig alszom egyet. Majd keltsetek föl!

Fejét a vuki szőrös vállára hajtva lehunyta szemét és megpróbált aludni. Nem rajta múlt, hogy ez nem sikerült. Leia ugyanis nem bírt sokáig csöndben üldögelni a száguldó gyorsliftben. Minden fáradtsága és gyengesége ellenére szüntelenül járt az agya, az eddig történeteket és a rájuk váró további nehézségeket elemezve.

– Kenobi tábornokkal mikor találkozunk? – kérdezte végül a mellette ücsörgő farmerfiútól, aki kénytelen volt elmagyarázni, hová ment a Jedi és miért nem léptek még vele rádiókapcsolatba. Aztán azt is el kellett mesélnie a folyton kíváncsiskodó hercegnőnek, hogy kerültek a Halálcsillag fedélzetére és milyen nehezen jutottak ki a blokád alá vont Tatuinról.

– A hajóm személyzetének nagy részét lemészárolták a rohamosztagosok, amikor elfogtak minket. – magyarázta lehangoltan a szenátornő, mivel eszébe jutottak a Tantive IV.-en történtek. – Azóta nem láttam senkit a túlélők közül. De valószínűleg őket is idehozták, ahogy sok más lázadót és politikai elítéltet, számos világról. Mivel ez az úrállomás hivatalosan nem is létezik. Nem szerepel a flotta nyilvántartásában. Éveken át titokban tartották az építését még a szenátus hadügyi bizottsága előtt is.

– Hogy lehet egy ekkora létesítményt eltitkolni? – kérdezte csodálkozva Skywalker.

– Könnyen. A galaxis hatalmas. Sok rendszer van, ahol észrevétlenül dolgozhattak az építésén. A birodalom pénzügyi rendszere pedig gyakorlatilag átláthatatlan. – jelentette ki a szakértő magabiztosságával őfelsége. – A Felkelők Szövetsége bizonyos jelekből régóta sejtette már, hogy építenek valamit, valahol, de csak nemrég sikerült bizonyosságot szerezniük az állomás létezéséről. Amikor más késő volt...

Elakadt a hangja, ahogy az Alderaan megsemmisítésére gondolt, s minden önuralmát össze kellett szednie, nehogy pityeregni kezdjen a tragikus veszteség miatt. A körülötte ülő férfiak komoran hallgatták beszámolóját, s a történetek horderején töprengtek. Egy biztos: a galaxis többé nem lesz ugyanolyan, mint a Halálcsillag hadrendbe állítása előtt volt. Mostantól fogva minden világ lakosai retteghetnek, hogy mikor használja fel ellenük a császár az új játékszerét, rákényszerítve az akaratát bolygók millióira, értelmes lények milliárdjaira. A totális zsarnokság árnyékában valószínűleg nem sokan mernek majd nyíltan kiállni a birodalom elnyomása ellen.

– Nem robbanthatnak fel minden világot csak azért, mert nem adja meg magát nekik! – vélte a koréliei magabiztosan, borostás állát vakargatva. – Akkor rövidesen nem lesz mi fölött uralkodniuk!

– Nem kell felrobbantaniuk. Az is elég, ha csak felperzselik az ellenálló bolygók felszínének egy részét, kisebb energiájú lövésekkel. Elrettentő példának. Az Alderaan elpusztítása... nos, az egy erődemonstráció volt. – motyogta kétségbeesetten a királykisasszony. – Hadüzenet minden ellenállónak a galaxisban. És alighanem miattam történt az egész. Mert nem tudtam megakadályozni...!

Két tenyerébe temette arcát, s összegörnyedt a rátörő borzalomtól. Nem akart szembesülni a felismeréssel, hogy alighanem ő a felelős a hazája pusztulásáért. Ha nem fogják el... vagy ha a vallatás során elárulja kínzóinak, hol van a szövetség támaszpontja... amiről igazából fogalma sem volt... akkor talán más célpontot választ elsőnek Tarkin. És a családja, a szülei, a barátai, az alattvalói még mindig élnek... Olyan igazság volt ez, amit képtelen volt feldolgozni magában. A legszívesebben torka szakadtából sikított, meg üvöltözött volna tehetetlen haragjában és túláradozó fájdalmában. A cellájában heverve és a kivégzésére várva végig ezen járt az agya, s csupán átmenetileg feledkezett meg róla, amikor kiszabadították. De most újra rátört az egész miatt érzett felelősségérzete, ahogy magába roskadva ült a helyén és nem mert a társaira nézni. Úgy érezte, nem érdemli meg, hogy megmentse.

– Nagyon sajnálom, hercegnő! – tette vállára kezét biztatóan Luke és gyöngéden megsimogatta, vigasztalni próbálva az érezhetően reszkető hölgyet. Nem tudta, mi mást mondhatna még, így inkább csöndben maradt.

Vele ellentétben Solo pontosan tudta, mit mondjon a lánynak, akit túl fiatalnak és túl tapasztalatlannak ítélt egy ekkora teher elhordozásához.

– Nem maga a felelős a történetekért. Hanem az, aki kiadta a parancsot. – állapította meg tárgyilagosan.

Csubakka helyeslő morgással egyetértett véleményével.

– Ki kellett volna szabadítanunk a többi foglyot is a cellákból! – mondta hirtelen támadt ötlettel Leia, miután nagy nehezen magához tért a lelkét emésztő fájdalom örvényéből. – Ha sikerül rávennünk őket, hogy álljanak mellénk, együtt legyőzhettük volna a birodalmiakat és kitörhettünk volna a börtönblokkból!

– És utána mit csinálunk velük? Magunkkal visszük őket a Falconon? – horkant föl a kapitány gúnyosan, s fejét csóválta a felvetésre. – A hajóm nem tud pár tucat embernél többet elszállítani. Nem bírja el a létfenntartó rendszer.

– Megpróbálhattak volna elfoglalni egy kompot, hogy azzal meneküljenek el. – vélte Organa gyakorlatiasan.

Senki sem vette magának a fáradságot, hogy felhívja rá a figyelmét, mennyivel nehezebb lenne egy népes csapattal átvágni a harcállomások folyosólabirintusán és eljutni valamelyik ürkikötőig. A férfiak túl fáradtak voltak már a vitához, így a pilóta inkább rábólintott a fruska ötletére.

– Jó. Legközelebb így fogjuk csinálni. Ha megint arra járunk.

– Most inkább azon kéne igyekeznünk, hogy ne legyen legközelebb! – szólt közbe Luke feszülten.

A liftszekevény pár percenként megállt, majd irányt váltott velük az aknarendszer elágazásaiban, hol vízszintesen, hol függőlegesen mozogva a mesterséges gravitáció irányához képest. A vezérlőtábla érintőképernyőjén jól látszott, hogy elég kanyargósan haladnak, próbálva kikerülni az ellenőrzőpontokat. Skywalker kíváncsiságból bekapcsolta a hírműsort, elakadó lélegzettel szembesülve a saját képével, mivel épp a szökevények portréit mutogatták az állomás lakóinak. Ben Kenobi fotója alá kiírták, hogy az idős férfi nem tartott a börtönblokkba behatolt csapattal, hanem ismeretlen helyen bujkál. Továbbá a két droidot is körözték, megemlítve, hogy azok nemrég betörtek a komputer hálózatba és titkos anyagok után kutattak a lázadók számára.

– Na, kölyök! Ez aztán a gyors karrier! – mondta Solo elismerően a fiatalembernek. – A kis akciónknak hála, pár óra alatt sikerült az egyes számú galaktikus közellenséggé előléptetned magad!

– Ha Ben meglátja ezt, ki fog akadni. – horgasztotta le fejét bánatosan a parasztfiú.

Eszébe jutott, mit mondott neki az öregember az elválásuk előtt. Hogy vigyázzon a droidokra és húzzák meg magukat szép csöndben valahol. Ennyit arról, hogy hallgat az okos szóra. De amikor a mellette üldögélő királylányra pillantott, akinek tejfehér bőre olyan hamvas volt és sima, eltekintve a horzsolásoktól és zúzódásoktól, ráadásul már a ruhája sem búzlott úgy, mint egy pöcegödör, határozottan érezte, hogy helyesen cselekedett.

Leia biztatóan megfogta és megszorította a srác kezét, mintha csak érezné, min mehet át most a fiatalember. A másik ember gondja, baja segített neki megfélelkezni a sajátjáról, legalább átmenetileg.

– Köszönöm, hogy kihozott a börtönből és megmentett. Mindannyiuknak köszönöm! – tette hozzá sietve. – Tarkin kormányzó már kiadta a parancsot a kivégzésemre. Szóval a lehető legjobbkor érkeztek.

– Ezt főleg neki köszönje! – bökött a fejével Lukera nagyvonalúan a koréliei. – Ő erősködött annyira! Majdnem ott is hagytuk a fogunkat miatta! Igaz, Csubi?

A vuki helyeslően mormogott valamit, majd emlékeztette barátját, hogy még nem jutottak ki a Halálcsillagról. Vagyis még simán otthagyhathák a fogukat.

A következő pillanatban a lift ismét lassítani kezdett, Skywalker kezében pedig megszólalt a komlink.

– Uram! Rossz hírem van az önök számára!

– Hallgatlak, Thripio!

– Artu szerint ki kell szállniuk a liftből. Nem talált olyan útvonalat, amelyen keresztül kikerülhetnék az ellenőrzést a következő zónában. Ezért átirányítja önöket egy közeli pihenő negyedbe, amit a riadó életbe lépésekor kiürítettek. Ha ezen átvágnak, a negyed túlsó végében lévő liftaknákhhoz, tud szerezni önöknek egy másik fülkét, ami már átesett az ellenőrzésen és azzal továbbmehetnek.

– Értem. – biccentett a srác megértően. – És körülbelül mennyit kell gyalogolnunk abban a negyedben?

– A térkép szerint úgy másfél kilométert. Most nézem az alaprajzokat. Elég zezzugos a terület, sok utcával és köztérrel. Valószínűleg nem sok alkalmazott maradhatott a szórakoztató létesítményekben, így jó esélyük van rá, hogy észrevétlenül átjuthatnak rajta. Keressék a tájékoztató táblákon a 11–04–74-es felvonóállomást. És legyenek óvatosak!

– Rendben. Ha odaértünk, majd jelentkezünk!

Luke megszakította az adást, nem akarva a feltétlenül szükségesnél többet rádiózni a birodalmiak által is használt kommunikációs rendszeren keresztül. A feszülten figyelő társaira nézett, miközben a lift többször megállt, irányt módosított, majd újra elindult.

– Készüljetek! Séta következik! – dünnyögte blazírtan a koréliai, előhúzza tokjából oldalfegyverét.

Mindannyian felálltak, sugárvetőiket az ajtónyílásra szegezve. Ha odakint egy fogadóbizottság várja őket, nem fogják olcsón adni az életüket.

– Kaphatnék valami fegyvert? – kérdezte halkán a hercegnő, s a vuki muníciós táskáját méregette sóvárogva.

– Már kapott egyet. Hova tette? – meredt rá összevont szemöldökkel Solo.

– Elhagytam a szemetesveremben. – mondta lesütött szempillákkal a lány.

– Akkor bocs, szívecském, de nem adok újat. Tanuljon meg vigyázni a stukkerére. – korholta szigorúan a kapitány, őszintén élvezve, hogy végre kioktathatja a hölgyet.

Leiának elakadt a szava a rendre utasítástól, s már azon volt, hogy ráripakodik a férfira és újra parancsolgatni próbál neki, mikor Csubakka halkán dörögve előszedett a táskájából egy újabb DH–17–est és feltűnés nélkül a markába nyomta. Ezzel egy időben döccenve megállt velük a lift és szisszenve kinyílt az ajtaja.

Egy tágas tér húzódott odakint, közepén kerek medencéjű tányéros szökőkúttal. A boltozatos termet diszkrét hangulatvilágítás borította félhomályba, ami a plafonon elhelyezett kerek lámpákból áradt. Körben a falak mentén cserepes növények és virágos ládák sorakoztak, köztük fapadokkal és kőoszlopokra helyezett mellszobrokkal, amik a birodalmi flotta híres admirálisait és kitüntetett háborús hőseit ábrázolták. Mögöttük a fémfalra egy egzotikus bolygó gyönyörű vidékét ábrázoló holoképeket vetítettek rejtett sugárzókból. A műkövel borított padló patyolat tiszta volt, épp egy lánctalpas MN–2E takarítórobot gurult végig rajta oda–vissza, nedves csíkot hagyva maga után a hatszögletű lapokon. Embereknek, rohamosztagosoknak nyomuk sem volt a környéken.

A csapat halkán kióvakodott a térre és bizonytalanul megálltak a békésen csörgedező szökőkút előtt, az idilli környezetet szemlélve. A korábban látott katonás, puritán helyiségek után megdöbbenően hatott rájuk ez a pazar berendezés. Mintha hirtelen átkerültek volna egy civilek számára épített úrállomásra, egy valóságos luxusüdülőbe. A liftekkel szemközt három boltíves kapu sorakozott egymás mellett. A nyitott zsilipajtókon túl gyéren megvilágított folyosók terültek el a távolba veszve.

– Nem rossz. – állapította meg tömören Han.

Odasétált egy falra szerelt eligazító táblához, melynek érintőképernyőjén a szórakoztató negyed tervrajzát és az itt működő éttermek, bárók, játéktér és üzletek elhelyezkedését lehetett megtekinteni. Ujját az üveglapra nyomogatva addig állígtatta a térképet, míg meg nem találta a szemközti felvonóállomást. Gyorsan memorizálta az odavezető útvonalat a negyeden keresztül, majd a középső kapura bökött az E-11-esével.

– Arra megyünk! Legyetek résen!

A folyosó jobb oldali falához húzódva, lassan elindultak a megadott irányba, a kétoldalt húzódó kirakatokat és üvegfalú helyiségeket méregetve. A legtöbb bolt zárva volt, az üvegajtók csukva, a fények javarészt lekapcsolva belül. Úgy nézett ki a járat, mintha egy óriási bevásárlóközpontba tévedtek volna. Rövidesen egy aulába értek, mely több szintet kapcsolt össze a mozgólépcsőivel és üvegfalú liftjeivel. Itt az egyik cafmérés még nyitva volt, igaz vendég egy sem akadt a pultnál és a kerek asztaloknál. Odabent egy barna ruhás alkalmazott – szakállas, középkorú férfi – törölgette ráérősen a poharakat, míg egy WA-7-es pincér droid az asztalokon hagyott csészéket és tányérokat szedegette össze tálcájára.

Az élen haladó koréliai vette észre elsőként az illetőt, s kezét fölemelve jelzett a társainak; vigyázzanak. Majd meggörnyedve közelebb óvakodott a vendéglőhöz és belesett a díszesen kifestett ablakon. Szerencsére nem kellett sokáig várniuk, csendben meglapulva a folyosón, mert az alkalmazott rövidesen hátrament a raktárba valamiért a robottal együtt. Solo intésére ekkor gyorsan továbbosontak, sikeresen elkerülve, hogy felfedezzék őket.

Némelyik étterem, kocsma és játéktér falán nagy lapos képernyők világítottak, amiken normálisan az úrállomás szórakoztató csatornáit közvetítették. Most viszont mindenhol a biztonsági riadóról szóló műsorok mentek és újra meg újra a szökevények portréit mutogatták a Halálcsillag lakóinak.

– Elképesztő ez a hely! Micsoda fényűzés! – súgta társainak Skywalker, miután messzire eltávolodtak az ide-oda kanyargó folyosón a cafméréstől. A srác a boltok kirakataiban álló 5YQ-sorozatú próbababa droidokat méregette, amik mozdulatlanul vártak a rájuk aggatott elegáns, civil és katonai ruhákban. S csak akkor élénkültek meg, különféle pózokba vágva magukat, mikor a közelükben elhaladó embereket észrevették. A Tatuinon nem voltak ilyen bevásárló és szórakoztató központok, de filmen látott már ehhez hasonló helyeket a galaxis népesebb világain.

– Ja! Tökéletes luxusüdülő a háború poklában megfáradt rohamosztagosoknak! – dűnnyögte gúnyosan Solo, egy picit sem hatódva meg a látszólagos jólét illúziójától.

Luke önkéntelenül felkuncogott, aztán észbe kapott és gyorsan csöndben maradt.

– Maga szeret viccelődni?! – kérdezte metsző éllel a hercegnő, még mindig amiatt füstölögve, hogy kioktatta a liftben a koréliai.

– Csak próbálom szinten tartani a morálunkat. – vont vállat a kapitány csibészes félmosollyal.

– Azzal nekem sose volt bajom. – mormolta Organa, valamelyest lehiggadva.

Mivel a riadó miatt mindenki a szolgálati helyére sietett, a pihenő negyed láthatóan kongott az ürességtől. Az időnként elágazó folyosó egyre újabb és újabb aulákba, dísznövényekkel teleültetett kertekbe és szökőkutakkal ékesített terekre vezetett, s a sok kanyar miatt egyáltalán nem látszott a vége. Egy helyütt hangulatos, vidám jizz muzsika szólt egy üres kocsmából, mert a személyzet a nagy rohanásban elfelejtette lekapcsolni a zenegépet. Máshol mini vízesés csorgott alá egy magas kőfalról, egy pénzérmeccel teledobált márványmedencébe. Rövidesen gyors kitérőt kellett tenniük az egyik elágazásnál, mert szemből egy fényes feketére festett RA-7-es protokoll droid közeledett,

ráérősen tolva maga előtt egy lebegő targoncát, rajta néhány ládával. Egy sötétebb sarokba húzódva megvárták, míg elhalad, majd libasorban mentek tovább, nesztelenül átvágva egy vigalmi negyeden, ahol rikító színekkel villogó reklám hologramok próbálták becsábítani a kimenőn lévő katonákat. Ezek javarészt HRD-k által végzett masszázst kínáltak, ami a prűdériára sokat adó, hivatalos birodalmi kultúrában a szexrobotok igénybevételének elfogadott módját jelentette.

– Tiszta kupleráj! – állapította meg vigyorogva Han, amikor kíváncsian belesve az egyik szalonba, fél tucat női kinézetű, lengén öltözött BB-4000-es androidot pillantott meg. A szintetikus bőrrel borított, szexi alsóneműbe öltöztetett gépek bájos műmosollyal tipegtek oda magassarkú cipellőikben az ajtóhoz, karjaikkal befelé hívogatva az elhaladó férfiakat.

– Helló, te jóképű harcos! Gyere, térj be hozzám! Szívesen megmasszírozlak, tetőtől talpig! – duruzsolta kéjes hangon az egyik szőke parókás, csinos arcú android, kinézve magának a pilótát.

– Kösz, kislány, de most sürgős dolgom van! – hárította el a csábító ajánlatot Solo sajnálkozva. – Talán majd máskor!

A párbeszédet hallva Leia megvetően elfintorodott, s elfordította orcáját a szemérmetlen szexrobotok hordájától. Vele ellentétben Luke alaposabban megnézte a magukat kellettő formás szintetikusokat, mivel ilyet se látott még a Tatuinon. Hiába no, vidéki a fiú – gondolta kajánul Han, amikor észrevette a srác reakcióját.

– Ha akarod, később majd befizetek egy körre! – súgta pajzánul Skywalkernek, aki zavartan megrázta fejét, valósággal elszégyellve magát, amiért rajtakapták a kukkoláson.

– Nem kell...! Én igazi nőt szeretnék!

– Azt is el tudom intézni! – biccentett megértően a koréliei, aki számos úrkikötőben igénybe vette már az efféle, teltre kész hölgyek szolgálatait.

– Most ne ezen járjon az agyuk! Haladjunk már! – szólt rájuk türelmetlenül a hercegnő, akinek egyáltalán nem tetszett a férfias diskurzus. Bár az Alderaanon jóval természetesebben és nyíltabban viszonyultak a szexhez, mint a legtöbb birodalmi világon, azért az emberek ott is elég visszafogottan intézték az efféle ügyeiket. Ő legalábbis a nagyvárosokban járva nem sok ehhez hasonló szexrobot szalont látott az elmúlt években.

Csöndben továbbindultak, maguk mögött hagyva a vidáman integető masszörnöket, amik a programozásuk miatt nem hagyhatták el a munkahelyüket. Rövidesen átértek egy ételudvarba, ahol egy nagy aulában, több szinten gyorsétkezdék, talponállók, cukrászdák és elegáns éttermek sorakoztak körben a teraszokon. Itt a szagelszívók ellenére kellemes ételillat terjengett a levegőben, amit megérezve rögtön hangosat kordult a királykisasszony gyomra. Az éhségtől kopogó szemmel meredt az üres asztalokon otthagyott ételmaradékokra, s úgy elgyengült hirtelen, hogy majd összeesett a hosszúra nyúló séta fáradalmaitól.

– Éhes vagyok! – jelentette ki halkán, az egyik közeli étkezdére mutatva pisztolyával, melynek holografikus cégérén a Falánkosztagos név díszelgett, az osk betűk helyén egy-egy rohamosztagos sisakkal. – Mi lenne, ha megállnánk itt pár percre, amíg bekapok valamit?

A férfiak összenéztek, Csubakka helyeslően felhördült. Mindannyian éhesek és kimerültek voltak. Szinte egyszerre indultak el az étterem felé, ami üresen tátongott a félhomályban. Ahogy beléptek a tágas üvegajtón, megcsapta orrukat a konyha ételkiadó ablakán keresztül kiszivárgó fűszeres zsírszag. Az egyik asztalnál karcsú WA-7-es pincér droid szorgoskodott, feltakarítva a vendégek után.

– Sajnálom, uraim, de zárva vagyunk! – közölte lágy női hangon a betérő szerves lények felé fordulva. – Az úrállomáson biztonsági riadó van érvényben, ezért most nem szolgálhatjuk ki önöket. Kérem, térjenek vissza később, ha lefűjták a riadót!

– Mi civilek vagyunk! – közölte hivatalos hangon Solo, oldaltokjába csúsztatva fegyverét.
– Turisták. Ránk nem vonatkozik ariadó. Úgyhogy kiszolgálhatunk minket.

A robot habozni látszott, ide–oda imbolyogva egyetlen kerekén, s fehérre festett fejét forgatva felmérte a betérő, különös külsejű vendégeket.

– Önök azok a lázadó személyek, akik ellen körözést adtak ki az úrállomáson! – állapította meg, a fali képernyőn futó hírműsor felé pillantva. – Ne mozduljanak! Maradjanak itt, amíg értesítem az étterem tulajdonosát!

A gép már indult volna hátra, mikor Csubakka lendületesen odaugrott hozzá és egyetlen hatalmas ökölcsapással behorpasztotta koponyáját, kis híján letörve fejét a nyakáról. A pincér droid szikrákat hányva, eltorzult hangon felkiáltott meglepetésében, majd rövid imbolygás után a stabilizáló repulzorai felmondták a szolgálatot és összeesett. Kerek szemeiben egy pillanattal később kihunyott a fény. A vuki gyorsan elkapta, ne csörömpöljön olyan hangosan és szépen elfektette a padlón.

– Nézzünk körül hátul, mielőtt leülünk falatozni! – tanácsolta halkan a koréliai, a lengőajtó felé óvakodva. Csubakka azonnal követte, míg Luke és Leia végigjárták az asztalokat és fogyaszthatónak tűnő maradékokat kerestek a tányérok.

A csempészek besétáltak a konyhába, ahonnan rövidesen hangos méltatlankodás, majd bösz vukibömbölés hallatszott. Fél percnyi várakozásteljes csönd után Solo két teli tányért cipelve jött vissza, arcán elégedett vigyorral.

– Odabilincseltem a fickót a tűzhelyhez. Hagyjátok a maradékokat, ma mind a birodalom vendégei vagyunk!

Letette az egyik üres asztalra a még forró ételeket, amiket a riadó életbe lépése előtt rendeltek meg a vendégek és odainvitálta társait maga mellé. A vuki szintén kihozott két tányért, tele sült hússal, s arcáról őszinte boldogság sugárzott, ahogy nekilátott egymaga felfalni az egészet.

A hercegnő nyomban abbahagyta az ételmaradékok közt való finnyás turkálást és valósággal rávetette magát az ínycsiklandozó menüre.

– De jó! Maga megmentette az életemet, kapitány...! Már megint! – örvendezett a hölgy, s az arisztokrata illemről megfélelkezve, két pofára zabálni kezdett, szó szerint tömve magába az ételt.

Skywalker is csatlakozni akart hozzájuk, de aztán hirtelen meggondolta magát és fölállt az asztaltól.

– Kimegyek a mosdóba. – dűnnyögte, s elviharzott a mellékhelyiség irányába. Ő volt a legkevésbé éhes a csapatból, ráadásul a stressz utóhatásai miatt egyáltalán nem jött meg az étvágya a finom falatok láttán. Még mindig orrában érezte a szemetesverem bűzét, torka fájt a dianoga szorításától és emiatt érthető módon elment a kedve az evéstől.

– Azért rágja meg, mielőtt lenyeli! – figyelmeztette fél percnyi szótlanság után Han a királykisasszonyt. – Nehogy megfeküdjön a gyomrára!

– Több, mint egy hete nem ettem rendesen. – hűmmögte teli szájjal a lány, valósággal versenyt zabálva a vukival. Aztán rájött, hogy Solónak igaza van és talán nem kéne úgy falnia, mint akinek nem volt gyerekszobája. Nagy erőfeszítéssel visszafogta magát és megpróbált kulturáltan viselkedni, ahogy az egy trónörökösztől elvárható. Nem mintha bárki megszólta volna azért, mert átmenetileg megfélelkezett magáról.

A sült és főtt ételek; hússok, zöldségek és szószok aromás illata annyira lekötötte mindhármat, hogy eszükbe sem jutott odafigyelni a környezetükre. Így történhetett meg, hogy teljes meglepetésként érte őket az étterembe beözönlő rohamosztagosok rajtaütése.

A hat gárdistát egy lebegő Mark IV.–es őrszem droid kísérte. A szokásos járőr útvonalukon haladtak végig a pihenő negyedben, mikor felfigyeltek az étkezdében csámcsogó vendégekre. Nem kellett hozzá sok idő, hogy felismerjék az állomásszerte körözött szökevényeket. Parancsnokuk utasítására berontottak az épületbe, fegyvereikkel

megcélozva a figyelmetlen lázadókat.

– Kezeket fel! A császár nevében letartóztatjuk magukat! – kiáltotta az osztagot vezető őrmester harciasan.

Leiának torkán akadt a falat megdöbbenésében és riadalmában. Hangosan köhögve próbált nem megfulladni az ételtől, miközben Csubakka dühösen morogva felegyenesedett. A vukiknál különösen nagy sértésnek számít, ha valakit megzavarnak evés közben. Ezért valakinek csúnyán be lesz verve a kobakja – ezt ígérte a pillantása. Han fürkész pillantásokkal felmérte a támadókat és átkozta magát, amiért nem figyelt jobban a külvilágra. A rászegeződő sugárvetőket méregetve eszébe sem jutott az övéen lógó stukkeréhez nyúlni.

A katonák a nyitott üvegajtón besorjázva széthúzódtak, tág félkörívben elállva útjukat az asztalok közt. Az őrszem droid a helyiségben uralkodó félhomály miatt infravörös kamerára kapcsolt és felmérte, majd azonosította a lázadókat. Aztán rádión értesítette a zóna parancsnokságát az elfogásukról.

– Hé! Ki akartuk fizetni az ételt! Esküszöm! – mentegetőzött karjait felemelve Solo, mintha lopáson kapták volna. Szavain mindenki meglepődött, mivel egyáltalán nem erre számítottak tőle.

– Nem tehetünk róla, hogy nincs itt senki! – folytatta ártatlan képpel a koréliai, próbálva időt nyerni, mielőtt lefegyvereznék és megbilincselnék őket. Hol a sztangban van már Luke? Még jó, hogy kiment a klotyóra. Így most megmentheti őket... ha időben érkezik.

– Pofa be! Lázadó söpredék! – parancsolt rá az egyik gárdista durván.

– Hol van a negyedik társuk? Az a fiatal férfi? – kérdezte nyersen az őrmester, lassan közelebb lépve hozzájuk.

– Meghalt. Lelőtték menekülés közben. – mondta Han szomorúan. – Ott kellett hagynunk szegényt. Megengedik, hogy befejezzük az evést? Elég éhesek vagyunk és a börtönkoszt nem ilyen jó.

Organa úgy megdöbbsent a kapitány komolytalan szövegelésén, hogy még köhögni is elfelejtett. Kezét feltartva bámult a társaira és ő is arra várt, hogy Skywalker végre felbukkanjon és leszedje a gárdistákat.

– Maguknak nem jár rendes étel! – közölte velük elítélő hangon az osztagvezető. – Pláne nem a mi törzshelyünkön! Forduljanak meg és tegyék tarkóra a kezüket!

– Na nem! Arról szó sem lehet! – felelt vissza a katonáknak mérgesen öfelsege, miután rövid krákogást követően megtalálta hangját. – Én nem megyek vissza a börtönbe! Inkább itt helyben lőjenek le!

– Azt mondtam megfordulni...! Mozgás...! – rivallt rájuk a parancsnok, némiképp felidegesítve magát a nőies dacolás miatt.

– Ne csináljon ostobaságot! – óvta Leiát a pilóta megfontoltan. – Mindjárt lerendezzük a vödörfejűeket és utána nyugodtan folytathatja a zabálást!

– Gondolja, hogy sikerülni fog? – vetett rá kritikus pillantást a hercegnő, de közben valójában a mosdó irányába kémlelt, azt találgatva, hol marad már a kölyök?

– Persze. – vont vállat a koréliai optimistán. – Hiszen csak hatan vannak.

A gárdisták némiképp feszülten figyelték a sajátos párbeszédet, majd észbe kapva elkezdtek körbekémlélni, nehogy meglepetés érje őket. A róluk terjengő rosszindulatú pletykák ellenére a rohamosztigosok nem voltak teljesen hülyék. Sejtették, hogy ellenfeleik készülnek valamire. Vagy várnak valakire?

– Ha bármivel próbálkoznak, mind halottak! – figyelmeztette őket az őrmester, még közelebb lépve a foglyokhoz. Már csak az asztal választotta el tőlük és a társai is előrébb léptek, az övükön lógó bilincsekért nyúlva.

– Esélyük sincs ellenünk! – állította nagy meggyőzőerővel Han, merészen szembenézve az E-11-es harapósabbik végével. – Jobb, ha most rögtön feladják, mielőtt még komoly

bajuk esne!

Más körülmények között Leia remekül szórakozott volna a kibontakozó párbeszédén, de jelenleg inkább a torkában dobogott a szíve, ahogy a rászegeződő stukkereket bámulta. Ő a maga részéről készen állt pusztá kézzel is nekiugrani az ellenségnek és meghalni harc közben, de nem akart elsőként mozdulni, mert világosan érezte, hogy a kapitánynak van valami terve.

– Mégis, hogy akarja őket elintézni? – kérdezte halkán, próbálva fölényesnek és magabiztosnak mutatkozni.

– Van valamim, ami nekik nincs. – felelte talányosan Solo. S bízott benne, hogy ezzel a blöffel sikerült megizzasztania a gárdistákat.

– Mi az? – nézett rá kíváncsian, s egyben türelmetlenül a lány, pattanásig feszült idegekkel várva valami jelre.

– Van egy vukim. – bökött a társára nyeglén a koréliei.

Csubi meghökkenve morogni kezdett, tájékoztatva barátját, hogy jelenleg nincs épp csúcsformában. De azért készen áll a harcra.

Mivel a kapitányon kívül senki nem értett shyrriivuk nyelven, az összes szempár és sugárvető rögtön a behemótra irányult. A rohamosztagosok nem sokat tudtak a vukikról, de Csubakka mérete és izomzata alapján sejtették, hogy félelmetes ellenfél lehet a közelharcban. Így őt fogják először lelőni, ha bármivel próbálkozna.

Erre a pillanatra várt Skywalker, aki a mosdóban felfigyelt a hangoskodásra és óvatosan kilesett a résnyire nyitott ajtón. Majd E–11–esét előhúзва felkészült a támadásra. Nem fogja hagyni, hogy letartóztassák a társait. Nélkülük őt is hamar elkapnák egymagában, így inkább meghal harc közben, minthogy engedje elhurcolni őket. Amint észrevette, hogy Solo dumájának hála, minden tekintet az antropoidra irányul, gondosan célzott az ajtórésen keresztül, majd meghúzta a ravaszt.

Egy tűzvörös sugárnyaláb vágódott a bal szélen álló, mit sem sejtő rohamosztagos hátába nagy csattanással. A fickó hangos nyögéssel összerogyott. Luke azonnal módosított az irányzékon és becélózta a következő gárdistát, ám ezalatt az elmozdult, őt keresve, így csupán a felkarját találta el.

Az első lövést követő másodpercben, miközben a katonák ösztönösen az orvlövész irányába fordultak, Han elkapta az asztal peremét és felrántva ráborította a vele szemben álló őrmesterre. Repültek a tányérok, evőeszközök, ételdarabok. A fickó hanyatt esett a váratlan támadástól, önkéntelenül tüzelt, de csak a plafont találta el. Ezzel egy időben Leia a hozzá legközelebb álló rohamosztagosra vetette magát, elkapva sugárvetője csövét és félrerántotta, mielőtt mellbe lőhetne volna. Majd az önvédelmi tanfolyamon tanultakat hasznosítva megpróbálta elgáncsolni a meglepett katonát és megszerezni a fegyverét. Mivel a saját pisztolya sajnos messzire repült az étellel együtt, eltűnve valahol az asztalok alatt.

Csubakka szintén nem tétlenkedett. Sejtette, hogy a dörzsölt korélieinak van valami terve, azért szövegel annyit, bár az csöppet sem tetszett neki, hogy végül ráirányította a gárdisták osztatlan figyelmét. Most ő is mozgásba lendült és hosszú karjait kitárva, bőszerű ordítással rávetette magát a hozzá legközelebb álló két katonára. Az egyiknek a nyakát, a másiknak a vállát ragadta meg és hatalmasat taszított rajtuk, hogy azok átbukfenceztek a legközelebbi asztalokon és felborítottak több széket. A vuki ezután felkapott egy-egy ülőalkalmatosságot és a két szerencsétlenhez vágta, mielőtt még feltápáskodhattak volna. Majd rájuk ugrott, folyamatosan csépelve a törhetetlen páncélba bújó embereket, akik alig győztek védekezni a zuhogó ökölcsapások ellen.

Luke a második, elhibázott lövése után kilökte az ajtót és folyamatosan tüzelve a közeli pult felé vetette magát, hogy mögötte keressen fedezéket. A sebesült rohamosztagos ugyanis viszonzta lövéseit, őt véelve a legfőbb fenyegetésnek. Ez a hibája hamarosan az

életébe került, mivel Solo időközben fegyvert rántott és hátba lőtte a fickót.

Az asztal alá temetett őrmester ordítva, káromkodva lelökte magáról a könnyű bútordarabot és fektéből tüzet nyitott a koréliaira, aki kénytelen volt oldalra vetődni. Felborított egy másik asztalt is, a lapját használva fedezéknek, bár nem volt meggyőződve róla, hogy a farostlemez képes ellenállni egy sugárvető nyalábjainak. Mint hamarosan kiderült, az asztal tényleg nem lézerbiztos. A sistergő energiasugarak öklömnyi lyukakat robbantottak a felületébe, így Han gondolkodás nélkül továbbgurult, a széklábak alatt lövöldözve ellenfelére. Ám a birodalmi altiszt is jó kiképzést kapott, mert villámgyorsan felpattant és hol a kapitányra, hol a pult mögé hasaló farmerfiúra tüzelve a Leiával viaskodó társához oldalazott, hogy segítsen neki. Úgy vélte, ha sikerült túsul ejteniük a lányt, vele takarózva kihátrálhatnak az étteremből, biztonságos távolságba a vadul tomboló vuki cséphadaróként járó karjaitól.

Organa tudta, hogy gyakorlatilag reménytelen feladat pusztá kézzel megütni egy teljes testpáncélt viselő rohamosztagost, ezért inkább megpróbálta kibillenteni egyensúlyából a jóval nehezebb ellenfelét. Ám a katona nem volt teljesen kezdő a verekezésben, mert szabad kezével elkapta jobb csuklóját és keményen megszorítva nagyot csavart rajta, hogy a fruska felkiáltott fájdalomában. A gárdista ezután kitért a gáncsolás elől, páncélkesztyűs öklével arcon vágta a lassan reagáló hercegnőt, aki megtántorodott és csaknem elájult a fogsorlazítónak szánt ütéstől. Mielőtt védhette volna magát, kapott egyet a hasába a puskacső végével, majd sípcsonton rúgták. Aztán villant egy kékes fényű kábítószugár és közvetlen közről mellbe lőtték. A királykisasszony tompa jajszóval összegörnyedt, majd eszméletlenül a padlóra rogyott.

Legyőzője ezután körülnézett, hogy felmérje a helyzetet, s célba vette az asztalok alatt kúszó–mászó koréliait. Ekkor hirtelen erős energiasugár érte a mellkasát. Luke – megtámasztva a pulton stukkerét – végre lelőtte, miközben az őrmester meg majdnem övele végzett.

Az étteremben oda–vissza röpködtek a lézernyalábok, csörömpölve törtek össze a poharak, italos üvegek és a pult mögötti polc tükörfala. Üvegszilánkok záporoztak Skywalker nyakába és valami aromás folyadék a hátára fröccsent. Kénytelen volt lebukni és a szűrős törmelékeken tapodva, négykézláb odébb mászott, nehogy lepuffantsák. Kezét, s térdét felsebezték a cserepek, de először észre se vette a fájdalmat izgalmaiban.

A Mark IV.–es droid ezalatt a kirobbanó harcot észlelve fürgén hátrébb repent és élő közvetítést adott a zóna parancsnokságnak a történekről. Egészen addig, míg Han szét nem lőtte a robotot egy szabad pillanatában.

Már csak két rohamosztagos volt harcképes állapotban, mivel Csubakka időközben eszméletlenül verte egyik ellenfelét egy szék maradványaival, míg a másik fickó négykézláb mászva, pánikszerűen menekülni próbált a tomboló vuki elől. Az őrmester először újra fedezékbe kényszerítette a pult túlvégén előbukkanó Skywalkert pontos lövéseivel, akinek fejét majdnem levitte egy energiasugár, megperzselve borzas üstökét. Aztán leadott néhány lövést Solo irányába, majd odaérve lehajolt az elkábított hercegnőhöz, hogy felrángassa és élő pajzsként használja. Horpadozott páncélzatú, sebesült térsa közben a megváltozott erőviszonyokat felmérve kifelé iszkolt a teremből, folyamatosan lövöldözve a lázadókra. Csubakka erre gyorsan hozzávágott egy asztalt, oly könnyed mozdulattal, mintha csak papírból lenne. A pasas nekitántorodott az étterem üvegezett falának és kitörve átesett rajta. Mielőtt feltápáskodhatott volna, a vuki már a mellére térdelt és a másik katona fejéről lehúzott sisakkal addig ütlegelte, amíg csak mozgott.

Az őrmester ezalatt nem boldogult az ernyedte rongycsomóként heverő Organával, akit egy kézzel nem bírt felemelni. Így feladva tervét megfordult és oldalazva a kijárat felé iramodott, folyamatosan tüzelve hátrafelé. Majd elkerülendő a vukit, egyszerűen átvette

magát az üvegfal egy másik szakaszán. Hangos csörömpöléssel tört darabokra körülötte a festett üvegtábla. A katona megbotlott egy széklábban és ügyetlenül hasra esett odakint. Káromkodva feltápáskodott a szilánkok közül, s már újra lőni akart a pult mögül előbújó farmerfiúra, mikor a nyomába eredő Solo hasba, majd fejbe lőtte.

A Falánkosztagos éttermi csata ezzel véget ért. És vitán felül az éhesebb csapat nyerte az összecsapást.

– Na végre! – fakadt ki dühösen a koréliei, a bal felkarját méregetve, aminek külső oldalára véres sebet tépett egy energialevedék. Úgy találta, nem vészes, ezért nem foglalkozott vele sokáig. Lukeot követve odasietett a mozdulatlanul heverő hercegnőhöz és közben a biztonság kedvéért még egyszer belelőtt a padlón nyöszörgő egyik gárdistába, hogy végleg elcsendesítse.

– Már azt hittem, ítéletnapig dumálhatok, mire méltóztatol beavatkozni!

A fiatalember válasza se méltatta. Rémülten lerogyott a lány mellé és óvatosan a hátára fordította, sérüléseket keresve rajta. A pult mögé bújva nem látta, amikor elkábították a hölgyet, ezért azt hitte, talán halálos sebet kapott. De Organa teste látszólag ép volt, eltekintve egy vöröslő zúzódástól az arca jobb oldalán. Gyöngéden megpaskolgatta Leia épen maradt, halovány orcáját, majd amikor nem reagált, próbálta kitapintani nyakán az ütőerét. Nem érzett semmit.

– Meghalt? – kérdezte a mellé térdelő pilótától, aki szintén nem látta, mi történt a hercegnővel.

– Fogalmam sincs. Talán csak elkábult. – vélte Solo aggodalmasan, azt figyelve, lélegzik-e még a csapat leggyengébb tagja? – Őrült nőszemély...! Pusztá kézzel akart elintézni egy rohamosztagost! Csubi! Gyere, segíts már!

A vuki – a verekedés során szerzett sajgó sebeivel mit sem törődve – odaloholt hozzájuk és dörögve magyarázta, hogy az előbb úgy látta, birodalmi robotok közelednek feléjük a folyosón. Ez eldöntötte a kérdést, mit csináljanak a következő percekben.

– Rendben! Kapd fel a csajt és irány a hátsó kijárat! Mi fedezünk! Nyomás!

A behemót megragadta a lányt és fájdalmasan nyűszítve fölemelte, majd inkább az ép jobb vállára fektette, hogy könnyebben tudjon mozogni. Sajgó bal kezébe fogta puskáját és kissé sántítva elindult a lengőajtó felé. Han ezalatt tüzet nyitott az étterem felé rohamléptekben közeledő KX-sorozatú biztonsági droidokra. Két ilyen langaléta, acélszürkére festett rendészeti gép vágatott feléjük, észelve a lövöldözést. Bár fegyverük nem volt, iszonyú gyorsan mozogtak és a kapitány tudta, ha nem sikerül megállítaniuk őket, pusztá kézzel is simán elbánnak hármukkal.

Ahogy a vukit követve behátráltak a konyhaajtón, a korélieinak sikerült kilőnie az első robotot, végzetes sérülést ejtve a mellkasán. A másik KX nem is lassított, miközben felmérve a szétrombolt étteremben heverő halott rohamosztagosokat, beugrott a kitört ablakon és félrelökdösve a székeket, asztalokat, csattogó léptekkel feléjük rohant. Luke szakadatlanul tüzelt a gépezetre, azzal sem törődve, hogy felforrósodó stukkere már égeti a markát. Végül fejbe lőtte a droidot, ami füstölögve összerogyott, alig pár méterre tőlük.

– És most futás! – vezényelte Solo, a vuki nyomába eredve a kivilágított konyhán keresztül. Elrohantak a villanytűzhelyhez bilincsel tulajdonos mellett, aki rémülten összekucorogva figyelte a félelmetes lázadókat és átmenetileg felhagyott azzal, hogy a közeli pulton heverő hentesbárd felé nyújtózkodjon.

Csubakka ezalatt odaért a hátsó ajtóhoz és nem vesződve a kilincssel, egyszerűen kirúgta. Egy hosszú szerviz folyosóra jutott, ahol a fal mentén sorban álltak a különböző ládák és italos rekeszek. Fogalma sem volt, hová vezet ez az út, de nem is érdekelte. Csak arra ügyelt, nehogy odaverődjön valamihez loholás közben a vállán himbálózó hercegnő, akiről azt se tudták, él-e még? Amennyiben meghalt, az egész vakmerő mentőakciójuk értelmét veszíti és nem számíthatnak jutalomra a lázadók részéről.

Kétségbeejtő helyzet!

A folyosó egy tágas terembe torkollott, aminek közepén egy nagy teherfelvonó kötötte össze az egyes szinteken működő szolgáltató egységeket a negyed alatt található készletraktárakkal. Mellette fémlépcső vezetett felfelé és lefelé. Ösztöneire hallgatva a vuki nem valamelyik szomszédos folyosónak vette az irányt, hanem lefelé indult a sötétbe.

A raktárszinten lévő teremből egy hosszú közlekedőjáratba jutottak, ahol automata lebegő targoncák suhantak oda–vissza különböző rakományokkal. Csubakka itt hangosan szuszogva bevárta társait, dörögve tudakolva, merre tovább?

– Mindegy! Csak kerüljünk minél messzebb innen! – válaszolta Han, s jó érzéssel balra fordult, a fal mentén szaladva, nehogy elgázolja egy targonca. A többiek elszántan követték.

Körülbelül kétszáz méterrel és számos elágazással később betértek egy másik hasonló kinézetű terembe és a teherlift melletti lépcsőn felkaptatva kiválasztottak egy keskeny folyosót a sok közül. A végét lezáró ajtót feltörve egy üres kocsmá raktárhelyiségébe kerültek, számtalan italos rekesz és hordó közé. Az ivóban senki sem volt, ezért a koréiai javaslatára megálltak és kilihegték magukat a sötétbe burkolózó bárpultnál.

Csubakka kíméletesen lefektette a földre a lányt és érzékeny orrával megszagolgatta, életjeleket keresve rajta. Majd megkönnyebbülten morgott valamit a barátjának.

– Remek! Már csak magához kéne térítenünk! Hogy vannak a sérüléseid? Bírod még a túrát...?

A vuki óvatosan megtapogatta a verekedés során szerzett zúzódásokat és vágásokat. Aztán hűmmögve megnyugtatta társát, hogy tudja tartani a tempót. A két rohamosztagos keményebb ellenfélnek bizonyult, mint várta, s nem csak a testpáncéljuk miatt. Többször is megütötték, mielőtt sikerült volna kitörnie a karjukat és elvenni kedvüket a pofozkodástól. Ráadásul az üvegszilánkok is megsebezték, vastag bundája ellenére, ami nem védte meg az összes karcolástól. A szemetesveremben szerzett egyik sérüléséről le is jött a bunyó közben a kötés, ezt most a koréiai szakavatott mozdulatokkal pótolta az övéen lógó elsősegély csomagból. Majd a vuki kötözte be az ő karján ejtett sebet, egyszerűen letépvé váll alatt az ingujját.

– Kár ezért a prima ingért! – motyogta a férfi, miközben fogait összeszorítva beadott saját magának egy fájdalomcsillapító injekciót. – Ezt is fel fogom számítani költségnek a lázadóknál...!

Amíg ők egymással voltak elfoglalva, Luke odaült a hercegnő mellé és jobb ötlete nem lévén, gyöngéden ölébe vette fejét. Ahogy újra megvizsgálta, észrevette, hogy piheg. Keble alig észrevehetően emelkedett és süllyedt piszkosfehér köntöse alatt. De az arcbőre hideg volt és nyirkos. Sérült orcáján pedig csúnyán elszíneződött a zúzódás. Organa nem volt jó bőrben és az ismételt pofozgatástól, szólongatástól sem tért magához.

– Lehet, hogy agyrázkódása van? – kérdezte nyugtalanul a kapitánytól, aki láthatóan jobban értett a különféle sérülések ellátásához, mint ő.

– Lehet. – biccentett Solo, látszólag közömbösen. – Innentől felváltva fogjuk cipelni. Hacsak...

Odalépett a bárpult mögé, az üvegek közt turkálva a homályban. Majd kiválasztott egy színes flaskát és miután meghúzta, elégedetten csettintve nyelvével, odatérdelt a királykisasszonyhoz.

– Tartsd a fejét...!

Résnyire nyitotta a lány száját és vértelen ajkai közé nyomta az üveget. Megpróbált pár kortyot leerőltetni a torkán, de csak óvatosan, nehogy megfulladjon tőle.

– Mi ez?

– Valami tömény. Nem ismerem a fajtáját, de szerintem whisky.

A következő pillanatban Leia bugyborékolva felhördült és köhögve magához tért a nyelőcsövét égető szeszes italtól. A felét lenyelte, a felét kiköpte és bágyadtan kapott az üveghez, eltolva szájától a méregerős folyadékot.

– Ááh! Mi ez...?! Fúj...! – krákogva felnézett az őt bámuló férfiakra és valamelyest megkönnyebbült, amiért nem egy birodalmi tömlőben tért magához.

Miután gyöngéden ülő helyzetbe segítették, őfelsége a kobakját, keblét és hasát tapogatva kifújta magát. A kábítólövés utóhatásaként erős hányingert, szédülést és tompa fájdalmat érzett a mellkasában, a szíve pedig úgy kalapált, mintha ki akarna ugrani ketrecéből. Az arca kegyetlenül égett, alig merte megérinteni ott, ahol megütötték. Nyelvével kitapogatta fogsorát, megállapítva, hogy az összes foga megvan. Aztán a vidáman kortyolgató kapitányra felfigyelve hirtelen meggondolta magát. Ingerülten odakapott, elszedte Hantól az üveget és elszánt képpel nagyot húzott a piából. Ezúttal sikerült fulladozás nélkül lenyelnie, bár úgy égette a torkát, hogy tüzet tudott volna lehelni tőle.

– Hé! De jó huzatja van kiskegyednek! – méltatlankodott Solo, megjátszott sértettséggel visszaszerezve a flaskát, mielőtt a lány az egészet legurította volna.

– Mi történt? Hol vagyunk? – érdeklődött zavartalanul Organa, körülnézve az ivóban.

Luke röviden elmesélte neki az elmúlt percekben történeteket, majd mind a négyen testvériesen megosztottak a maradék whiskyn, hogy fokozza harci kedvüket a továbbiakban.

– Na...! A hangulat karbantartó védőital megvolt! Szerintem menjünk! – dűnnyögte vidáman a koréliai, növekvő optimizmussal tekintve az előttük álló küzdelmekre.

A csapat felkerekedett és kióvakodtak a szórakoztató negyed utcájára. Abban az irányban, ahonnan jöttek, reflektorok fénykévei ugráltak a távolban. A liftek felé viszont látszólag szabad volt az út. Libasorban elindultak a fal mentén, fegyvereiket készenlétben tartva. A következő pillanatban kellemetlen dolog történt. Valaki felkapcsolta a területen a közvilágítást, méghozzá teljes fényerőre. Vakító ragyogás árasztotta el a kihalt utcákat, kirakatokat, aulákat mindenfelé. Szemből pedig egy csapat rohamosztagos közeledett, futólépésben befordulva az egyik elágazásnál.

Han gondolkodás nélkül tüzet nyitott rájuk, mire a katonák visszalöttek és elhasalva, illetve a folyosón található virágdézsák, padok mögé bújva elállták az útjukat. Nyilván sejtették, hogy a szökevények a felvonóállomáshoz tartanak.

– Vissza! Gyorsan! – perdült meg a koréliai, nem pazarolva az időt meddő tűzpárbajra.

Mindannyian berohantak a legközelebbi elágazásba, majd egy keskeny oldalfolyosón keresztül a teherlifthez. Ismét leszaladtak a raktárszintre, a targonca folyosóra. Itt a vuki merészen elállta egy közeledő lebegőszán útját, aminek raklapján nem volt rakomány. Az automata szerkezet először megpróbálta kikerülni a váratlan akadályt, majd mikor ez nem sikerült, inkább megállt előtte, figyelmeztetően tülkölve egyet. A szökevények szó nélkül felmásztak a siklóra és hagyták, hogy a gépezet magával vigye őket.

Csak hogy a rohamosztagosok sem voltak teljesen ostobák. Ketten közülük velük párhuzamosan szintén lejöttek a közlekedőjáratba és a következő sarok mögül kilépve tüzet nyitottak a feléjük száguldó lázadókra. Han, Luke és Csubi viszonozták a lövéseket, míg Leia lekucorodott mögéjük, nehogy eltalálja egy kósza energiasugár. A kábítólövés mellékhatásai miatt amúgy is olyan rosszul érezte magát, hogy nem sok hasznát vették volna a harcban. Örült, hogy egyáltalán tartani tudja társaival az irgalmatlan tempót.

Rövidesen találat érte a lebegőszán orrát, de a masszív szerkezet füstölögve tovább siklott. A sarok mögé bújó katonákat végül sikerült lelőniük, mikor átsuhantak a kereszteződésen.

– Tudja valaki, hol vagyunk? – kiáltotta Skywalker, a végtelenbe nyúló alagutat kémlelve előttük.

– Nem! De amint lehet leugrunk! – felelte Solo, akkurátusan tárat cserélve E–11-esében.

A lebegőszán rövidesen lassítani kezdett és lomhán bekanyarodott egy oldaljáratba, ahol egy ezüst színű RA–7-es droid várta valamilyen rakománnyal. Luke kapásból szétlőtte a fegyvertelen gépezetet, nehogy árulkodhasson róluk a császáriaknak, majd mindannyian leugráltak a járműről. A koréliait követve gyalogosan folytatták útjukat, visszatérve a felső szintre és arra a folyosóra, ami reményeik szerint elvezeti őket a felvonókhoz.

Százvalahány méterrel később Han kezét feltartva jelzett nekik. Előttük egy nyitott zsilipkapu tornyosult, azon túl pedig egy hasonló tér ahhoz, mint ahol beléptek a pihenő negyed területére. És a szemközti liftek előtt fél tucat rohamosztagos őrködött, stukkerét lövésre készen tartva. Még nem vették észre a lázadókat, mert azok a falhoz tapadva közeledtek és eltakarták őket a kanyargós folyosón sorakozó utcabútorok és egzotikus növények.

Egy ruhabolt benyílójában összegyűltek, halkan megtanácskozni következő lépésüket.

– Hárman vagyunk hat ellen. Egész jó arány, figyelembe véve a körülményeket. – suttogta Solo, borostás állát masszírozva. – Hogy állunk a munícióval?

Összeszámolták a még teli tárat. Leiának eszébe jutott, hogy nincs nála fegyver, mivel azt az étkezdében felejtették, ezért újra megrángatta a vuki szőrös karját.

– Kaphatnék egy sugárvetőt, Csubi úr?

Az antropoid meghökkenve nézett rá. Láthatóan nem szokott hozzá, hogy leurazzák. Halkan morgott valamit és előszedett az oldaltáskájából egy újabb lézerpisztolyt.

– Legközelebb ne hagyja el! – szolt rá szemöldökét összevonva Han.

– Nem tehetek róla! Az asztalon hagytam, amit maga felborított! – suttogta idegesen a hercegnő. Ellenőrizte új stukkerében a töltést és próbált nem tudomást venni a testét kínzó különféle fájdalmakról.

– Most már négyen vagyunk! – jelentette ki harciasan. – Szedjük le őket lesből!

– Előbb meg kéne néznünk, hány bejárat van a térre ezen kívül. Ha több irányból támadunk, jobbak az esélyeink. – biccentett a kapitány, visszafelé mutogatva a legközelebbi elágazásra. – Én itt maradok középen. Ti menjetek a többi kapuhoz. Mindenki a maga oldalán álló katonákra lőjön. Csubi, tiéd az első lövés!

A társai erre szó nélkül visszahátráltak a kereszteződéshez. Luke és Leia balra indultak, Csubakka pedig jobbra. Han kifújta magát a sok rohanás és lövöldözés után, majd lehiggadva kilesett egy páfrány levelei mögül, az öröket figyelve. Nem úgy tűnt, mintha azok észrevették volna őket. Inkább egymással társalogtak, tökéletes biztonságban érezve magukat. Az alakulatuk rádióláncán érkező jelentések alapján úgy vélték, a lázadók valahol a távolban bujkálnak és valószínűleg egy másik irányban próbálnak kijutni a szórakoztató negyedből.

A kapitány mélyeket lélegzett, hogy lecsillapítsa keze remegését és a páfrány virágosládájára támasztva sugárvetőjét, célba vette a középen álló gárdisták egyikét. A célzó távcsőben megjelenő digitális kijelzés azt mutatta neki, hogy nagyjából huszonkét méterre van tőle a fickó. Ilyen távolságból gyerekjáték lesz eltalálni. S őszintén remélte, hogy a társainak sem okoz majd gondot leszedni az első célpontjukat. Utána a többi valószínűleg elvágódik vagy fedezékbe rohan, például a tér közepén csobogó szökőkút kávája mögött keresve menedéket.

Miközben ezen elmélkedett, a támadásra várva, hirtelen surrogást hallott a folyosón. A háta mögül!

Azonnal megperdült, fegyverét egy erre haladó MSE–6-os droidra szegezve, ami döbrent elektronikus sikollyal ismerte föl benne a körözött lázadót. Aztán szirénázva lármázni kezdett, hogy felhívja magára a téren ácsorgó rohamosztagosok figyelmét. Han

gondolkodás nélkül szétlőtte a robotot, majd megfordult és nem vesztegetve tovább az időt, tüzet nyitott a császáriakra. Az egyik katonát sikerült hasba lönie, majd kénytelen volt lebukni a virágos láda mögé, nehogy eltalálják.

Az örök gyorsan reagáltak a fenyegetésre, szinte egyszerre véve tűz alá a középső folyosón lapító koréiai rejtekhelyét. Így viszont nem figyeltek a két oldalsó járatra, ahonnan rövidesen egy–egy lövés villant, leszedve két újabb rohamosztagost. A gárdisták ezután futólépésben a szökőkút takarásába húzódtak, de mivel az kerek volt, nem kínált nekik elég védelmet a három irányból záporozó lézersugarak elől. A tűzharc nem tartott sokáig. Csubakkának és Lukenak sikerült eltalálnia még két fickót. A hatodik erre merészen beugrott a szökőkút vizébe, hogy minden oldalról védve legyen. De ez sem óvta meg Solo következő lövésétől, aki ezúttal türelmesen célzott. Megvárta, míg a pasas sisakja felbukkan a perem fölött, amikor vaktában tüzet nyitott a támadókra. A tűzvörös energianyaláb a császári katona bal szemnyílásán keresztül robbant be a sisakjába, majd a túloldalon távozott. Véres agyvelődarabkák és csontszilánkok zápora jelezte a találatot a vízbe csobbanó hulla körül.

A csapat tagjai beóvakodtak a térre, szemmel tartva a halottakat és a liftajtókat, nehogy meglepetés érje őket. Luke máris Thripiót hívta rádión és pillanatokon belül kinyílt az egyik ajtó előttük.

– Tűnjünk innen! – mormolta fásultan a pilóta, lehuppanva a lift egyik ülésére.

A társai szótlanul mellételepedtek, füstölgő fegyvereiket szorongatva. Nekik is kezdett elegendő lenni a Halálcsillagon tett kirándulásból. S csupán remélni merték, hogy már túl vannak a kaland nehezen.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Ben Kenobi a riadó ellenére sikeresen kijutott az energiaelosztó részlegből, sok más technikussal együtt, akik épp visszatérőben voltak a munkájukból a lakókörletük felé sétálva. Feltűnés nélkül csatlakozott hozzájuk és ráérősen bámészkodva haladt a folyosón a felvonóállomás felé.

Az első szabad liftbe belépve szembesült a képernyőn azzal, mibe keveredett az ifjú Skywalker és a két csempész. A rendkívüli hírműsorban épp azt tárgyalták a jólfésült bemondók, hogy néhány lázadó valahogy bejutott a Halálcsillagra és betörték az egyik börtönblokkba. Állítólag kiszabadítottak valakit. Rövidesen az is kiderült, hogy Leia Organa hercegnőt, az Alderaan felségárulónak nyilvánított szenátor nőjét, akit nemrég sikerült elfogni, miután lepaktált a lázadókkal. A stratégiai elemzők szerint helyesek voltak a Birodalmi Hírszerző Hivatal jelentései, melyek arra utaltak, hogy az alderaani kormányzat – élén a királyi családdal – titokban átváltott egy ideje a rebellisekhez és katonákkal, űrhajókkal, fegyverekkel és műszaki eszközökkel segítette felforgató tevékenységüket a galaxis számos szektorában. Így katonai szempontból fölöttébb helyes volt mielőbb csapást mérni a bolygójukra és példát statuálni velük. Miután ezt ilyen szépen megindokolták az állomás személyzetének, bemutatták a fedélzeten kószáló lázadók fényképeit és Wilhuff Tarkin nagymoff mindenféle jutalmakat helyezett kilátásba azoknak, akik kézre kerítik a szökevényeket.

A fotókon természetesen szerepelt Kenobi is a szürke technikus egyenruhájában, amiben lejött a Falconról. Ezt meglátva az öregember még jobban lehajtotta fejét, hogy egyensapkája eltakarja arcát a liftbe épített biztonsági kamera elől. Fogalma sem volt, vajon észrevették-e már, ezért pusztán óvatosságból új parancsot adott a gépnek és az első megállónál kiszállt a liftből. A szerkezet hagyta elmenni, nem riadóztatott.

Fejét leszegve gyalog folytatta útját az ismeretlen környezetben, s az erőt használva próbálta kitapogatni maga körül a biztonsági kamerákat és más veszélyforrásokat. Mivel tudta, mire képesek az elemző programok, a mozgási jellemzőit is megváltoztatta, kisebbeket lépve és jobban kihúzva magát. Így talán nem fognak ráismerni.

Pár kilométernyi bolyongás után eljutott egy raktárhelyiséghez. Az erő sugallatának engedelmeskedve bement és körülnézett. Kisebb–nagyobb konténerek, tartályok, ládák és dobozok sorakoztak takaros rendben az óriási helyiségben. A köztük kialakított folyosókon rakodórobotok mászkáltak, szokásos munkájukat végezve.

A Jedi keresett egy üres ládát, ami akkora volt, hogy egy ember kényelmesen elférjen benne. Aztán odaintett magához egy ASP–sorozatú munka droidot, ami épp lerakott egy nagyobb dobozt a helyére.

– Új parancs! Ezt a ládát el kell vinned a 327–es hangárba! – utasította magabiztosan a gépet.

– Igen. – mondta a szegényes szókinccsel és minimális értelemmel felruházott szerkezet. Azonnal odalépett a ládához, mire Kenobi kezét feltartva megállította.

– Várj!

Bemászott a ládába, kényelmesen elhelyezkedett benne és mielőtt magára csukta volna fedelét, intett a robotnak.

– Indulhatsz!

A droid nem tett fel kérdéseket és nem gondolkodott el a kapott feladaton. Csak tette a dolgát. Erős karjaival könnyedén felemelte a csomagot és elindult vele a teherliftek irányába.

* * *

Az újabb hosszú liftezés során Han és Leia hamar elaludtak, Csubakka szőrös vállára borulva és a vukinak is nehezebbre esett ébren maradni a kellemes pihenő alatt. Luke viszont képtelen volt ellazulni. Egyre az elmúlt órákban történtek jártak a fejében és az, hogy milyen közel vannak mindannyian a halálhoz. Különösképp mégse önmaga miatt aggódott leginkább, hanem a királylányt féltette, aki annyira törékenynek tűnt mellettük, minden határozottsága és harciassága ellenére, mint egy szál virág a megvadult bantha csorda rohamával szemben.

Leia picit sem hasonlított azokhoz a nőkhöz, akiket korábban a Tatuinon ismert. Kicsi volt, sovány és gyenge fizikumú. Furán beszélte a galaktikus közöst, olyan szavakat használva, amik a sivatag lakói számára javarészt ismeretlenek voltak. De volt benne valami vonzó, kecses és méltóságteljes, ami minden mozdulatából, egész lényéből áradt. Luke tagadhatatlanul csinosnak találta és különös melegség terjedt szét a mellkasában, valahányszor ránézett. Talán ilyen a szerelem első látásra, amiről eddig csak a könyvekben olvasott, amit csupán filmekben látott? Korábban még senki sem váltott ki belőle efféle érzéseket és most borzongva tűnődött azon, mihez kezdjen a felismeréssel? Hisz teljes képtelenségnek tűnt a számára, hogy egy hercegnő, meg egy magafajta peremvidéki srác között valaha is bármi kialakuljon.

Eszébe jutott, hogy korábban, mikor a folyosón szaladtak, megfelelő löőállást keresve maguknak, Organa habozás nélkül vele tartott, nem a vukival. Pedig Csubakka jobban meg tudta volna védeni őt baj esetén. Aztán ahogy odalopakodtak a járatban a zsilipkapuhoz és elbújtak egy nagy szemetesláda mögé, a szűk helyen habozás nélkül mellésimult a hölgy, nehogy észrevegyék őket a téren őrködő rohamosztagosok. A sivatagi tunikán keresztül is érezte testének melegét, finom reszketését a stressz miatt, ahogy erejét megfeszítve küzdött és próbálta tartani a tempót a férfiakkal. Majd amikor elkezdődött a lövöldözés, pont a megfelelő pillanatban rántotta hátra, le a fedezékbe a fiút,

nehogy eltalálják a szemetes oldalán csattogó lövések. Szóval megvolt köztük az összhang, szinte az első pillanattól fogva, hogy találkoztak a börtöncellában. És Luke most azon csodálkozott, hogyhogya nem érezte ezt korábban senkivel? Még Biggsszel sem alkottak ennyire összeszokott párost, pedig gyerekkoruk óta ismerték egymást.

Merengéséből végül a protokoll droid hívása riasztotta fel.

– Uram! Közelednek az űrkikötőhöz! – értesítette rádión Thripio a gazdáját, körülbelül másfél órányi eseménytelen liftezés után.

A rádió recsegésére hirtelen mindenki felébredt, ami jól mutatta, fáradtságuk ellenére milyen éberén alszanak a társai a döcögő, folyton irányt változtató fülkében.

– Vettem. Mi a helyzet a hangárban?

– Nincs változás, uram. – felelte rövid szünet után a tolmács egység. – A dokkot megszállták a rohamosztagosok, de a hajó körül csak hatot látok. Artu azt mondja, a kikötő előtti utolsó állomáson kell kiszállniuk, amit valamiért kiürítettek. Onnan körülbelül ötven métert kell gyalogolniuk a legközelebbi bejáratig. Megpróbálja elcsalni a zsilipkaputól az öröket egy hamis riasztással, mire odaérnek.

– Ben visszatért már? – tudakolta nyugtalanul Skywalker, aki még mindig nem érzett elég bátorságot ahhoz, hogy rádión hívja mesterét. Ha Kenobi nem érdeklődött felőlük, az két dolgot jelenthet. Vagy elkapták vagy nem tud kommunikálni velük. Mindkét esetben ostobaság volna elárulnia a helyzetüket azzal, hogy nyomós ok nélkül felhívja.

– Nem, uram. Még nem találkoztunk vele. Artu azt mondja, nem sikerült feltörnie a hangárkapu vezérlőrendszerét, így nem tudja kinyitni az űrhajó előtt. De úgy véli, hogy a páncélajtó a bal oldalon lévő tartalék vezérlőpult segítségével manuálisan nyitható. Csak az öröket kell eltávolítani a közeléből.

– Jó. Ezt majd mi intézzük. Maradj vételen!

– Mi lesz, ha a tábornok nem ér vissza a hajóhoz? – kérdezte Leia, kinyújtóztatva elgémberedett végtagjait. – Megvárjuk vagy elszökünk?

– Nem fogjuk itt hagyni Bent! – rázta meg fejét határozottan a fiatalember. S ezúttal a két csempész is egyetértett a véleményével.

– Talán fel kéne hívnod! – biccentett Solo, készenlétbe helyezve sugárvetőjét.

– Máris!

Luke végre elszánta magát és megnyomta a megfelelő gombot a komlinken. Egy darabig recsegett a vonal, aztán az öregember ismerős, bár elég feszültnek tűnő hangja válaszolt nekik.

– Már épp hívni akartalak! Merre vagytok?

– Az űrkikötő közelében. Mindjárt visszaérünk a hajóhoz. – mondta megkönnyebbülten Skywalker.

– Ott találkozunk! Pár percre vagyok a hangártól. – dűnnyögte a Jedi mester elégedetten. – Jó nagy felfordulást okoztatok, fiam! Minden képernyő a ti fényképetekkel van tele az állomáson! Vakmerő ötlet volt megszőktetni a hercegnőt!

– Nem hagyhattam, hogy kivégezzék! – védekezett a srác önérzetesen. – Mi van a vonósugárral?

– Azt elintézttem. Szabad az út kifelé. Csak legyetek óvatosak. Rossz érzésem van a hangárral kapcsolatban. Lehet, hogy csapdát állítottak nekünk.

– Vigyázni fogunk.

Kenobi nem válaszolt, egyszerűen megszakította a vonalat. A lift pedig döccenve megállt és sziszegve kinyílt az ajtaja.

Ahogy Thripio ígérte, a felvonóállomás környéke furcsán néptelen volt. Se örök, se járókelők, se droidok sehol, egyik közlekedőfolyosón sem. A tájékoztató táblák feliratait követve gyorsan elindultak az űrkikötő felé, majd gond nélkül átléptek egy masszív zsilipkapun, amit a birodalmiak őrizetlenül hagytak.

– Gyanús nekem ez a nagy csend. – mormolta halkan a kapitány, fegyverét előre szegezve. – Túl könnyű dolgunk van.

– Azért, mert ez egy csapda! – világosította fel kritikus hangon a hercegnő, pisztolyát szorongatva két kézzel.

– Akkor sétáljunk bele! – villantotta rájuk legcsibészebb mosolyát a koréliei. – Csubi, te leszel a hátvédünk! Ha elérjük a hajót, valakinek oda kell rohannia a vezérlőpulthoz és kinyitni a hangárkaput, különben nem megyünk sehová. Ki vállalja?

– Majd én. – mondta elszántan Luke.

– Fedezni fogom! – ígérte bátorítóan a királykisasszony.

Egy elágazáshoz értek, amin túl hatalmas panorámaablak nyílt a 327-es hangárra. S benne ott állt a teherhajójuk, körülötte strázsáló rohamosztagosokkal. Ahogy kilestek a páncélüvegen keresztül, Skywalker újra előhúzta rádióját, s növekvő idegességgel pillantott le a hatalmas csarnokba. Majd halkan beleszólt a mikrofonba:

– Szi Thripio... hallasz?

Idegőrlő szünet következett, aztán felcsendült a droid jellegzetes hangja.

– Hallom, uram.

– Biztonságban vagytok?

– Pillanatnyilag igen, bár az öregkorommal kapcsolatban nem táplállok vérmes reményeket. Itt vagyunk a hangárban az egyik technikai állomásnál, pontosan a hajó rámpájával szemben.

– Nem látlak benneteket odalent. – kémlelt ki meglepetten a fiú a megadott irányba. – Nyilván épp a fejetek fölött vagyunk. Tartsatok ki, ahol vagytok. Amint lehet, csatlakozunk hozzátok.

Lekapcsolta a készüléket és hirtelen elmosolyodott, ahogy visszagondolt arra, amit Thripio az öregkoráról mondott. A magas robotnak olykor emberibb megnyilvánulásai voltak, mint a legtöbb embernek, akit csak ismert.

– Kábé olyan könnyű lesz visszajutni a hajóra, mint átrepülni a Fornax mind az öt tűzgyűrűjén. – dűnnyögte fogai között Solo, ahogy végignézett az alattuk elterülő csarnokon. – Kíváncsi vagyok, vajon hány lövegtorony fog tüzet nyitni ránk, ha kiemelkedünk a dokkból?

Leia Organa hosszan nézte a hajót, s most őszinte csodálkozással az arcán fordult a kapitányhoz.

– Ezzel a ronccsal jöttek idáig? Maga bátrabb, mint gondoltam!

Han – aki egyszerre érezte magát sértve és megdicsérve – hirtelen nem tudta, mit feleljen erre. Végül egy szúrós pillantás mellett döntött, amivel a vagányabb pillanataiban szokta megajándékozni a nőket.

– Kösz. Futás!

Továbbindultak a folyosón, hogy keressenek egy lépcsőt lefelé. Amikor pár méterrel odébb befordultak a következő kanyarban, a három ember és a nyomukban caplató vuki hirtelen sóbálvánnyá dermedt. Ugyanez történt azzal a nyolc birodalmi gárdistával, akik szabályos alakzatban masíroztak szembe velük.

– Ők azok! – kiáltott fel az élen haladó osztagparancsnok, fölemelve lézerkarabélyát. – A lázadók...!

Természetes reakcióként – azaz gondolkodás nélkül – Solo tüzet nyitott rájuk a sugárvetőjével és torkaszakadtából üvöltve, durva koréliei káromkodások kíséretében nekirontott az osztagnak. A váratlan támadástól elképedten, s helytelenül arra a következtetésre jutván, hogy támadójuk tudja, mit csinál, a katonák hátrálni kezdtek. A pilóta stukkeréből leadott néhány lövés aztán teljes pánikot keltett az alakulatban, mivel szigorú parancsot kaptak a feletteseiktől arra, hogy a lázadókat feltétlenül engedniük kell visszajutni a hajójukra, hogy megszökhessenek. Ezt figyelembe véve és a lézertűztől

holtan összerogyó altisztjüket látva a gárdisták alakzata felbomlott, s fejvesztve rohanni kezdtek visszafelé a járatban.

Önmaga számára is váratlan hősiességétől megittasulva Solo vadul a nyomukba eredt, s közben még magabiztosan visszakiáltott Lukenak:

– A hajóhoz, gyorsan! Ezekkel elbánok!

– Hová mész? Gyere vissza! – ordított utána Skywalker értetlenül.

De a kapitány nem figyelt rá és egy pillanat múlva már el is tűnt a folyosó kanyarulatában, folyamatosan üvöltözve és lövöldözve a menekülő császáriakra. Csubakka – akit megzavart a társa hirtelen eltűnése – egy mennydörgő, bár kevésbé magabiztos üvöltést hallatott, s rohanvást utána indult, hogy segítsen neki. Ezzel Luke és Leia magára maradt az üres folyosón.

– Szeret lövöldözni. – állapította meg leesett állal a hercegnő. S azon tűnődött, miképpen lehetséges, hogy egyetlen ember simán meg tudott futamítani nyolc fegyveres katonát? Ennyit romlott volna a birodalmiak harci morálja az elmúlt órákban? Vagy inkább csapdába akarják csalni a forrófejű pilótát?

– De csak addig, amíg őt is le nem lövik! – mondta ingerülten a farmerfiú, sugárvetőjét szorongatva. – Na jöjjön!

Kézen ragadta a lányt és futva elindultak mindketten a másik irányba, hogy keressenek egy lejáratot a hangárszintre.

– Lehet, hogy kissé igazságtalan voltam a barátjával! – ismerte el vonakodva őfelsége. – Pedig kétségtelenül bátor férfi!

– Kétségtelenül idióta! – vágott vissza mérgesen a srác. – Nem tudom, mi jó származik nekünk abból, ha sikerül megöletnie magát!

Néhány másodperc múlva letről, a hangárból és a hátuk mögül hirtelen tompa riadójelzés hallatszott. Dudák harsantak, szirénák vijjogtak, kürtök süvítettek és egy hang parancsszavakat kiabált a hangosbemondóba.

A bújócskázásnak ezennel vége – gondolta nyugtalanul Skywalker, a tájékoztató feliratokat kémelve loholás közben. Kezdődik az élethalálharc a hajóra jutásért.

* * *

Solo csak rohant, teljes erejéből a hosszú, többször elágazó és elkanyarodó közlekedőfolyosón a rohamosztagosok után. Közben torka szakadtából üvöltözött és a stukkert lóbálva lövöldözött rájuk, mit sem törődve társai ellenkezésével. Határozottan tetszett neki ez a harcmódor, hogy végre nem ő kénytelen a császáriak elől menekülni, hanem kedvére üldözheti őket. Taktikai szempontból ragyogó volt a rögtönzése, bár eléggé kockázatos, mivel elszakadt a többiektől és egyre jobban eltávolodott a hangártól.

A katonáknak furcsa mód eszükbe sem jutott megállni és felvenni vele a harcot. Sőt, még csak vissza sem lőttek, eszeveszetten futva a magányos férfi elől, amely tény valószínűleg nem fog később bekerülni a rohamosztagosok dicsőségét zengő krónikákba. Egyikük rövidesen összeesett, miután a koréliai hátba lőtte, a maradék hat gárdista pedig befordult a következő sarkon és néhány pillanatra eltűntek üldözőjük elől.

Han vakmerően utánuk rohant, majd a kanyaron túl hirtelen megállt és torkán akadt a kiáltás, mert a járat egy tágas csarnokba vezetett az úrkikötő szomszédos hangárja mellett. A teremben több száz menetkész rohamosztagos sorakozott fel alakzatban, fegyverét markolva. A háttérben barna egyenruhás tisztek beszélgettek, eligazítást tartva az alegység parancsnokoknak. A szemközti nyitott zsilipkapun túl pedig rá lehetett látni a 328-as hangárra, melyben Sentinel-osztályú deszantszállító siklók várakoztak berakodásra készen. A Delayára induló megszálló csapatok csak arra vártak, hogy megkapják az engedélyt a felszállásra.

Solo hirtelen rájött, hogy egy szál magában áll ott a több száz fegyveressel szemben. Akiket üldözött, időközben megfordultak és a biztos túlerő tudatában célzásra emelték karabélyaikat. Néhányan nem is a vakmerő korélieit méregették, hanem az üres folyosót mögötte. S végre derengeni kezdett nekik, hogy üldözőjük nem egy népes támadócsapat élharcosa, hanem egyetlen ember. A pillanatnyi zavart gyorsan feltörő düh követte, azt pedig néhány leadott lövés az arcátlanul merész betolakodóra.

A kapitány gondolkodás nélkül tüzelt és mellbe lőtte a hozzá legközelebb álló gárdistát. Közben lépett egyet hátrafelé, aztán sarkon fordult és futásnak eredt, mint a jakrab. Kész csoda volt, hogy a körülötte záporozó sugárnyalábok egyike sem találta el a járatban.

Csubakka ezalatt a folyosón kocogva próbálta utolérni barátját, készenlétben tartva DLT–19–esét. Először csak hallotta a visszhangos fémfalak közt a sugárvetők sivítését, majd a következő elágazásnál már látta is a tűzvörös nyalábok becsapódásait, melyek nyomában fehéres füst kavargott elő a sérült panelekből. De volt valami furcsa bennük: a csatazaj egyre közeledett, ahelyett, hogy távolodott volna.

Már éppen tanakodni kezdett, hogy mitévő legyen, amikor a sarok mögül lélekszakadva kirohant Solo és fékezés nélkül elszáguldván mellette, kis híján feldöntötte igyekezetében. Látván, hogy milyen zárótűz érkezik a nyomában, a vuki úgy döntött, kérdéseit valamivel nyugodalmasabb időre tartogatja. Ő is megfordult és követte a futás közben hátrafelé lövöldöző társát, vissza a hosszú közlekedőfolyosón.

* * *

Luke és a hercegnő a következő elágazásnál jobbra akartak fordulni, mert az eligazító tábla azt jelezte, hogy arra van a lejáró a hangárszintre. Csakhogy a lépcsőn négy rohamosztagos masírozott fölfelé, a kijelölt posztjára igyekezve. A kezdeti meglepetés után nagyjából egyszerre nyitottak tüzet egymásra, kölcsönösen elhibázva első lövéseiket a nagy izgalomban. Majd Skywalker durván magával rántotta a következő sarok mögé az elszántan lövöldöző lányt, mielőtt eltalálták volna őket. Leia nem tiltakozott a modortalan bánásmód ellen, mivel a teste körül pattogó energianyalábok némelyike érezhetően megperzselte, sőt átlukasztotta bő köntöse szélét.

– Futás! – vezényelte a srác, maga elé taszítva Organát, hogy fedezze menekülésüket.

A királykisasszonynak nem kellett kétszer mondani. Pisztolyát szorongatva rohanni kezdett, a következő elágazásnál habozás nélkül jobbra fordulva. Ez a járat egy kanyar után emelkedő rámpában folytatódott, aminek végén egy nyitott csapóajtón túl valamilyen nagyobb helyiség látszódott. Az emelkedőn felszaladva Luke abban reménykedett, ha sikerül becsuknia maguk mögött az ajtót, nyerhetnek egy–két percet és lerázhatják üldözőiket. Mögöttük a folyosón hangosan dübörgött a katonák vascsizmás lába és időnként leadtak rájuk egy–egy lövést, még nagyobb sietségre ösztökélve a szökevényeket.

Az ajtón túl azonban kellemetlen meglepetés érte a két fiataalt. Egy körülbelül hét–nyolc méter átmérőjű, szögletes falú szellőzőaknába értek, melynek teteje és alja egyaránt eltűnt valahol a távolban. A függőleges alagutat az úrállomás levegőjének keringtetésére használták, így folyamatos, lágy szellő áramlott benne lentől felfelé. Normál körülmények között a folyosó egy gyaloghídban folytatódott volna, át a túloldali ajtóhoz, ám az átjárót valamiért behúzták.

Luke rémülten felkiáltott, ahogy a hídcsonk peremére érve majdnem leesett a feneketlen mélységbe. Mélyen előredőlve hadonászott, próbálva visszanyerni egyensúlyát, miközben a hercegnő hátulról nekiszaladt és kis híján letaszította. Organa ösztönösen reagált, elkapva a fiú karját és visszarántotta a fémszakadék pereméről. Borzongva bámultak lefelé a ki tudja, hány kilométeres aknába, majd kapkodva próbálták felmérni

környezetüket.

– Rossz felé jöttünk! – állapította meg Skywalker csalódottan.

A következő pillanatban sugárnyalábok kezdtek elsüvíteni körülöttük, ahogy az üldözőik beérték őket. Némelyik lövedék a falba vagy az ajtókeretbe csapódott, szórványos füstbe borítva a járatot. Mindketten megpördültek, a srác habozás nélkül tüzet nyitott, Leia pedig a fali kapcsolópanelhez kapott és megnyomta a zárógombot.

A szürke csapóajtó visszhangzó csattanással vágódott le az orruk előtt, elszigetelve őket a rohamosztagosoktól. Viszont ezzel ott ragadtak az alig egy négyzetméteres hídcsonkon, csapdába esve a fémszakadék peremén. Ha valamilyen úton-módon a fennmaradó rész is visszahúzódna a falba, alighanem többet látnának meg az állomás belsejéből, mint amennyire bármelyikük kíváncsi volna.

– És most mi lesz? – kérdezte rémülten a hercegnő.

Luke válasz helyett elhúzta a kapcsolópaneltől és egymás kezébe kapaszkodva gyorsan helyet cseréltek, hogy testével védje a lányt. Aztán célzásra emelte sugárvetőjét és fejét elfordítva közvetlen közélről belelőtt a vezérlőtáblába. Egy robbanás, röpködő szilánkok és felcsapó csípős füst után a kapcsoló beleolvadt a falba, úgyhogy aligha fogják egyhamar kinyitni az ajtót a túloldalról.

– Valamit majd kitalálok. – mondta ezután feszülten, nem túl nagy meggyőzőerővel.

Mindketten szemügyre vették a feneketlen szakadékot, mely elzárta őket az átelleni folyosótól. Odaát hívogatóan ragyogott a kivilágított ajtónyílás – a megmenekülésüket jelentő egyetlen kiút ebből a csapdából. Leia közben olyan görcsösen kapaszkodott a srác kezébe, hogy majd eltörte az ujjait. Skywalker ebből hamar kitalálta, mennyire fél. Valószínűleg sokkal jobban, mint ő.

– Át kellene jutnunk oda! – kiáltotta idegesen mutogatva őfelsége. – Hol van a hídvezérlő kapcsolója?

– Azt lőttem szét az előbb. – vallotta be kelletlenül a fiatalember, ráeszmélve elhamarkodott döntése következményeire.

– El fognak kapni! – figyelmeztette kétségbeesetten a hölgy, próbálva nem pánikba esni reménytelennek tetsző helyzetük miatt.

Ahogy ott ácsorogtak, szavaik visszhangot verve enyésztek el az akna fehér fénycsíkokkal megvilágított acélfalai közt. Körülöttük egyenletesen áramlott felfelé a friss levegő, borzongásra készítetve szabad bőrfelületeiket. Végül Luke megszólalt, a hátuk mögötti ajtón áthallatszó kopogásra, kaparászásra felfigyelve:

– Az ajtó ugyan sugárkezelt, de így se bírja sokáig. Át fogják törni.

A hercegnő tanácstalanul forgolódott mellette, majd sóvárogva átnézett a szakadék túloldalára.

– Odaárt is van egy kapcsoló! Maga Jedi, ugye? Használja az erőt és nyomja meg a gombot!

– Nem vagyok Jedi! Épp csak elkezdtem a tanulmányaimat! Nem tudok ilyen trükköket megcsinálni! – mondta csalódottan Luke. Nos igen, Ben társasága most nagyon jól jött volna nekik. Ő biztos könnyedén megoldaná ezt a problémát.

Felnézett a magasba, s tekintete megakadt egy masszív konzolon valamivel följebb, ami keresztben átlógott az aknán. A tartóállványról négy vastag, szűrőkkel felszerelt cső lógott le a mélybe, amikből ventilátorok suhogása hallatszott. A szellőzők négy irányba elkanyarodva kivezték a lentől érkező friss levegőt az úrkikötő egyes dokkjai felé. Lefelé pillantva úgy ötven méterrel alattuk egy ugyanilyen elvezető berendezést látott a mélyben, valamint hasonló távolságokra többet is mindkét irányban, amennyire ki tudta venni távcső nélkül.

Ha fel tudnának mászni odáig, átkelhetnének rajta a túloldalra – ismerte föl a fiú, kihajolva az ajtónyílásból, hogy szemügyre vegye a fal innenső oldalát. De se egy

szervizlétrát, se megfelelő kapaszkodókat nem látott a szürke fémfelszínen. Ezen tán még egy vuki se bírna felmászni kötélnél nélkül. Kötél!

Hirtelen bevillant emlékezetébe a pillanat, amikor a Falcon fedélzetén átnézte a leütött rohamosztagos felszerelését, mielőtt fölvette volna egyenruháját. A fickó muníciós övén az egyik dobozban háromágú, összecsukszerű fémcsáklyára bukkant, aminek végéhez egy vékony, de erős kötélnél csatlakozott. Az öv most is ott feszült a derekán.

Minden másról megfeledkezve odakapott, hogy előszedje a megmenekülésüket jelentő segédeszközt. De mielőtt kézbe vehette volna a csáklyát, lézervölgyek villantak feléjük jobbról, fentről, az ajtókeretbe csapódva közvetlenül mellettük. Felnézve egy másik nyitott ajtót pillantottak meg az akna szemközti falában. A behúzott hídcsonkon pedig egy rohamosztagos állt, elszántan tüzelve rájuk. Rövidesen még két gárdista csatlakozott hozzá és intenzív sugárzáport zúdítottak a két fiatalra előnyös helyzetükből.

Luke lebukott, majd fölemelve stukkertét kapásból visszalépett a támadókra, miközben Leia ösztönösen bemenekült a jobb oldali sarokba, a kiégett kapcsolótáblához, hogy valamennyire védve legyen a körülöttük csapkodó gyilkos energianyaláboktól. Aztán kidugta pisztolyát a fal takarásából és vaktában leadott egy lövést. A DH-17-es ezután valamiért meghibásodott és elakadt. A lány egy darabig csalódottan rángatta ravaszát, majd kapkodva megvizsgálta, azt gondolva, kifogyott belőle a töltés. De a tárból több lövésre elegendő energia volt még a kijelző szerint. Végül csalódottan a padlóra ejtette a használhatatlan fegyvert.

Skywalker ezalatt elszántan lövöldözött a gárdistákra és rövidesen sikerült eltalálnia egyiküket, aki túl közel merészkedett a hídcsonk pereméhez. A rohamosztagos felkiáltott, meginogva elejtette karabélyát és lezuhant az aknába. Tehetetlenül kalimpáló teste egyre gyorsulva eltűnt a mélyben, de senki nem ért rá utánanézni. Társai ezután óvatosabbak lettek és az ajtókeret takarásába húzódva folytatták a lövöldözést.

Luke helyzete ettől nem lett könnyebb, mivel az ellenfelek egyre pontosabban céloztak. Kénytelen volt többször behúzódnival Leia mellé a sarokba és szorosan hozzásimult a hölgyhöz, aki egyáltalán nem bánta közelségét. A szellőzőaknában mennydörgésszerű visszhangot verve csapkodtak oda-vissza a lézersugarak és szórványos füst borította el a környéket, melyet a szél gyorsan elsodort felfelé.

Amint egy rövidke szünet állt be a tűzpárbajban, mert a katonák újratöltötték fegyvereiket, a fiú egyszerűen a királykisasszony markába nyomta sugárvetőjét, hogy felszabaduljon a keze.

– Fogja!

Majd előhúzta muníciós övéből a csáklyát, kinyitotta karmait és karikába gyűjtve a fémkábelt, megkereste a kötélnél túlsó végét. A rajta lévő karabinert rákapcsolta az övön lógó tartókarikára, s közben próbált nem tudomást venni a körülötte csapkodó energianyalábokról. Kész csoda volt, hogy ilyen lehetetlen körülmények között még egyiküket sem találták el.

Leia nem habozott használni egyetlen működőképes fegyverüket. Ha meg kell halni, legalább harcolva essen el – ez a gondolat dübörgött benne, átmenetileg feledtetve vele gyötrő félelmeit. Időnként kihajolt fedezékéből és ingerülten leadott néhány lövést a két rohamosztagosra, hogy fedezze védtelen társát. Közben ideges pillantásokat vetett a szorgoskodó fiatalemberre, szavak nélkül is kitalálva, mire készül az ifjú. Ha nem lettek volna ennyire szorult helyzetben, kézzel-lábbal tiltakozva elutasítja még a gondolatot is, hogy egy kötélnél kapaszkodva kelljen átlendülnie a fémszakadék fölött, mint valami akrobatának. De most kifejezetten örült a lehetőségnek. Inkább ez, mint szembenézni a hátuk mögötti ajtót felnyitni próbáló fogdmegekkel.

A Skywalker markában lógó kötélnél vékony volt és gyengének látszott, de a katonai követelményeknek megfelelően könnyedén elbírt volna akár Csubakka súlyát is. Meg

kell, hogy tartsa tehát kettejüket. A fiú szemmérték alapján összehasonlította hosszát a fenti tartóváz távolságával, valamint a szakadék szélességével. Úgy becsülte, bőven elég lesz az átlendüléshez. Feltéve, hogy sikerül a tűzharc közben feldobni a csáklyát odáig és bele is akad egy gerendába.

– Itt vannak! – figyelmeztette Leia rémulten a srácot, mikor az ajtó sziszegve megmozdult mögöttük és résnyire fölemelkedett, majd valamiért elakadt.

Vészesen fogyott az idejük, ezért a hercegnő úgy döntött, nagyobb kockázatot vállal a megmenekülésük érdekében. Merészen kilépett a sarok mögül és két kézzel feltartva E–11-esét, folyamatosan lőtte az ellenséget. Erőfeszítéseit végül siker koronázta. Az egyik rohamosztagos holtan rogyott össze a hídcsonkon. A másik inkább visszahúzódott, nem óhajtva társai sorsára jutni. Végül is arra kaptak parancsot, hogy hagyják futni a lázadókat. Nem kell megölniük őket, csak eljuttassák az üldözők szerepét. A hitelesség kedvéért azért néha visszalőtt a két csapdába esett alakra, s azon tűnődött, vajon képesek lesznek áthintázni az akna fölött azon a kötélen vagy lezuhannak a mélybe? Esetleg az ajtót felnyitó katonák fogságába esnek, akik mintha nem értesültek volna arról, mit parancsolt nekik Darth Vader?

Luke kihasználta a lövöldözésben beálló újabb szünetet és kiállva a hídcsonk szélére, a megfelelőnek ítélt erővel feldobta a csáklyát a tartóállványra. A fémkampó telibe találta a rácsozatot középtájon, átesett a rudazaton lévő rések egyikén, majd ráhurkolódott a vázra és a kampó vége visszacsapódva beleakadt a kötéltbe. A fiú alig hitte el, hogy ekkora szerencséje van és elsőre sikerült célt érnie. Mintha csak az erő vezette volna mozdulatait. Kifeszítette a kötelet és megrángatta, hogy elég erősen tart-e? Kitért. Ezután beállította a kábel hosszát, a megfelelő helyen rácsavarva bal csuklójára, hogy még véletlenül se engedhesse el. Sose csinált még ilyet korábban, de filmen látott már efféle mutatványt – egyszer, régen, egy másik életben.

Aztán jobbjával szorosan magához húzta a hercegnőt, nem vesztegetve tovább az időt. A fenti rohamosztagos végre felhagyott a lövöldözéssel, nyilván tárat cserélt vagy erősítésre várt. Mögöttük arasznyival feljebb emelkedett a páncélajtó és a túloldalon dolgozó katonák – meghallva a lövöldözés robaját – máris lehasaltak, hogy célba vegyék őket. Most kell megcsinálniuk vagy végük van.

– Dugja a fegyvert az oldaltáskámba és a másik kezével kapaszkodjon a kötéltbe! – mondta Organának feszülten.

A hölgy kapkodva teljesítette utasítását és elakadó lélegzettel hozzásimult. Bal karjával görcsösen a nyakába kapaszkodott és ahogy jobbjával megragadta a kötelet a férfi keze fölött, ösztönösen egymás szemébe néztek, összekoccanó homlokkal. Mindketten fáradtak voltak, izzadtak és halálra rémültek attól, amit tenniük kell a következő pillanatban. Leia ekkor gyors puszit nyomott a fiú arcára, de olyan ügyetlenül, hogy ajkuk összeért és egy spontán majdnem csók lett a végeredmény. Luke elképedve meredt a hercegnőre, aki újra és újra meglepte őt, amióta csak megismerte.

– Hogy sikerüljön! – mondta biztatóan a lány, s nagy levegőt vett, felkészülve az életveszélyes mutatványra.

Skywalker nem válaszolt, csak elszántan magához szorította soványka testét és gondosan beirányozva a szemközti ajtónyílást, nagy lendületet véve elrugaszkodott a hídcsonkról. A kötélt fájdalmasan a markába, csuklójába vágott a terheléstől, ő pedig megkésve gondolt arra, milyen jól jönne most a rohamosztagos páncélhoz tartozó védőkesztyű, amit sajnos könnyelműen visszadobott a szemetesverembe.

Bár nem volt akrobata, azért tisztában volt vele, hogy amennyiben rosszul határozta meg a lengésük irányát, akkor nem az ajtónyílásba fognak érkezni, hanem nekicsapódnak a falnak mellette, valamelyik oldalon. És ha erre kerülne sor, nem biztos, hogy nem engedi el a kötelet. De Organát mindenképp meg fogja tartani, az élete árán is. Ha kell, együtt

hullanak a pusztulásba, de nem fogja őt elengedni. Majd átvillant az agyán még egy zsidbasztó gondolat. Mi van, ha kevés lesz a lendületük és nem érik el a hídcsonkot? Akkor itt fognak lengedezni tehetetlenül a szakadék fölött, tökéletes célpontot kínálva a rohamosztagosoknak.

A lélegzetelállító halálugrás azonban hamarabb véget ért, minthogy ideje lett volna a különféle lehetőségek miatt aggódni. A két fiatal egyetlen hosszúra nyúlt szempillantás alatt a másik oldalon termett, gond nélkül elérve a hídcsonkot. Leia közben úgy szorította a fiú nyakát, hogy majd megfojtotta, de az észre se vette a kezébe hasító éles fájdalom miatt. Amint talpuk alatt érezték a padlót, Luke azonnal elengedte a lány derekát és térdeit beroggyantva próbált stabilan megállni, nehogy visszazuhanjon a szakadékba. A hercegnő bámulatra méltó időzítéssel engedte el, de utána sajnos ügyetlenül összerogyott remegő lábai miatt, amik valahogy kibicsaklottak alatta. Így inkább ruganyosan előre bukfencezett és átfordult a jobb vállán, mint egy tornász. Majd rögvest felpattanva megfordult és amíg a fiú a kötéllel vesződött, kirántotta oldaltokjából a stukkerét. Bátran visszalőtt a túloldalra, az ajtórésből utánuk lövöldöző dühös gárdistákra. Körülöttük lézersugarak csapódtak az ajtókeretbe, sokszor csak centiméterekkel hibázva el testüket.

Skywalker végre megszabadult a kábeltől és elkapva a hölgy derekát, magával rántotta a csapóajtó vonala mögé. Másik keze közben a kapcsolóra tenyerelt: a páncélajtó döngve lezuhant, elszigetelve őket az ellenség tüzétől.

Kihasználva a pillanatnyi biztonságot, mindketten kilihegték magukat és összenézve azon csodálkoztak, vad életörömmel, miként lehetséges az, hogy élve megúszták ezt a hihetetlen kalandot? Csak ezután figyeltek fel a folyosón vijjogó vészjelzőkre és a hangszórókból hallatszó utasításokra. A hajszának még nincs vége.

Luke visszakérte őfelségétől az E-11-est és megvizsgálva energiacelláját, kapkodó mozdulatokkal tárat cserélt benne. Közben máris elindultak a járatban, a tájékoztató táblákat figyelve a kopár fémfalakon. Halvány fogalmuk sem volt arról, hol lehetnek, s hogy fognak visszajutni a hangárba? Ráadásul azt se tudták, mi lehet Solóval és Csubakkával?

* * *

Han és a vuki már vagy fél perce rohantak, sűrűn a hátuk mögé nézve a széles közlekedőfolyosón. Próbálták lerázni a sarkukban lihegő tucatnyi dühös rohamosztagost, akik hármassal oszlopban kocogtak utánuk, a rádiójukban hallott utasításokat követve. Lgyekeztek nem utolérni a szökevényeket, de valahányszor meglátták őket egy hosszabb, egyenes szakaszon, mindig rájuk lőttek, hogy visszakergessék a lázadókat a 327-es dokkba. Solo ilyenkor hátrálva viszonozta a tüzet és megsebesített néhány gárdistát, azt gondolva, a nehéz páncélzat miatt nem bírják utolérni őket a vödörfejűek.

Előttük éppen csukódni kezdett egy több rétegű zsilipajtó, mely a hangárral szomszédos egyik raktárhelyiséget választotta el az úrkikötő többi részétől.

– Nyomás, Csubi! – sürgette társát Solo. A kapuhoz érve megperdült és leadott néhány lövést az üldözőikre, hogy lelassítsa őket.

Csubakka elszántan hördült egyet, mint egy agyonhajszolt motor. Hiába volt hihetetlenül erős, nem volt alkalmas a hosszútávfutásra. Csak hatalmas lépteinek köszönhetette, hogy egyáltalán tartani tudta az iramot a fürge korélaival. Lendületesen átvetette magát a nyíláson, majd Han is utána ugrott, az utolsó pillanatban vetődve keresztül a megállíthatatlanul szűkülő lyukon. Mögöttük a katonák leadtak még néhány lövést a három rétegű páncélajtóra, miközben az összezárult, majd elégedetten lefékeztek a túloldalán és jelentették felettesüknek, hogy elvégezték a feladatukat.

– Ez egy kis időre feltartóztatja őket! – ujjongott Solo, roppant büszkén a teljesítményére.

A vuki odamordult neki valamit, azon tűnődve, vajon hol lehetnek, de a társa nem aggódott ilyen apróságok miatt. Csak úgy tündöklött a nagy bizakodástól, miközben újratöltötte felforrósodott sugárvetőjét.

– Hát persze, hogy eltalálok innen a hajóhoz! Egy koréliai sohasem téved el!

Újabb mordulás hallatszott, ezúttal kissé vádló modorban. A kapitány csak megvonta vállát, ahogy sietve folytatták útjukat a raktárban felhalmozott ládák, hordók és konténerek között.

– Tocneppil nem számít; ő nem is koréliai! Különb is részeg voltam!

* * *

Mivel a Halálcsillagon elrendelt riadó miatt lezárták az űrkikötőt, az ASP munka droid nem tudta bevinni a 327-es dokkba a magával cipelt ládát. Ezért az útját elálló gárdisták utasítására elballagott vele egy közeli raktárhoz és ott lerakta, majd várakozó módba kapcsolt.

Kenobi óvatosan kinyitotta a láda fedelét és megkönnyebbülten szippantott a kinti friss levegőből. A szűk helyen való gubbasztástól már igencsak sajgott a dereka. Miután meggyőződött róla, hogy senki sincs a közelben, kimászott kényelmetlen rejtekhelyéről és megtornáztatta elgémberedett végtagjait.

Aztán fénykardját elővéve megszabadult a táskájától és kilépett az üres közlekedőfolyosóra. A tájékoztató feliratok alapján úgy vélte, csupán néhány száz métert kell megtennie a dokkig. Már épp arra gondolt, hogy felhívja rádión Skywalker, mikor jelezni kezdett a komlinkje. A fiú kereste őt. Az öregember megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy mindannyian élnek és itt vannak a hangár közelében. Ha továbbra is velük lesz az erő, rövidesen elhagyhatják a Halálcsillagot.

Alig szakította meg az adást, mikor lábak dobogását hallotta szemből. Gyorsan behúzódtott egy szűk átjáróba és a felhalmozott ládák közé bújva szinte eggyé vált a fémmel, miközben nagy csapat gárdista kocogott el a közelében. Egy darabig várt még, meggyőződve róla, hogy valóban mindnyájan elmentek, aztán sietve továbbindult a folyosón.

Az erőben közben egyre fokozódó zavart érzett, egy fekete árny fenyegető jelenlétét, amely valahol előtte elhomályosította környezetét. Sejtette, ki lehet az és próbált olyan útvonalat választani, melyen haladva elkerülheti a vele való találkozást. Csakhogy az illető is észlelte az ő jelenlétét és esze ágában sem volt hagyni, hogy a Jedi mester elmenekülhessen előle.

Kenobi fáradt volt, éhes és szomjas, de nem lassított. Végül belátta, hogy nem kerülheti el a találkozást egykori tanítványával. Ha Vader mindenáron pengét akar akasztani vele, ám legyen. Ő most is le fogja győzni, épp úgy, mint annak idején a Mustafaron. Ezért elszántan magába szívtá az erőt és rutinosan kikerülgetve a folyosókon járőröző rohamosztagosokat, feltűnés nélkül bejutott az űrkikötő területére. Még két forduló és odaér a dokkhoz. Vader azonban egyelőre nem bukkant fel előtte. Talán nincs elég bátorsága odaállni a régi mestere elé? Nem tudta, de igazából nem is érdekelte. Inkább a saját feladatára koncentrált. Hogy mi lesz a következő teendője, az attól függ, mennyire sikerült észrevétlenül maradniuk a többieknek.

Ám ekkor hirtelen megérezte, hogy valaki közvetlenül előtte elállja az utat, így óvatosan lelassította lépteit. Ahogy közeledett felé, furcsán ismerős érzések járták át, s az emlékezetében felködlött egy régről ismert illat emléke, amit már nem tudott hová tenni.

A következő fordulónál aztán kilépett eléje egy tetőtől talpig feketébe öltözött alak és elzárta a hangárhoz vezető utat, pedig már csak néhány méter választotta el a zsiliptól. Az alak körvonalai és mérete tovább fokozták az öregember pillanatnyi megdöbbenését. Megérezte a haraggal teli szellem gyűlölködő, bűzös gondolatait, az zavarta meg időlegesen. A keze ösztönös mozdulattal az övéen lógó fénykard markolata felé nyúlt.

– Régóta várok erre a pillanatra, Obi–Wan Kenobi. Végre megint találkozunk. – mondta Darth Vader ünnepélyes hanglejtéssel, s a Jedi mester tisztán kiérezte az elégedettséget az ocsmány maszk mögül. – Ezzel bezárul a kör. Tudtam, hogy a jelenlét, amit megéreztem, csak a tiéd lehet!

Az öregember szótlánul nézte a menekülése útját elzáró hatalmas alakot és lassan közelebb sétált hozzá. Az embernek az volt az érzése, hogy inkább kíváncsi, mint ijedt.

– Tanítványodként hagytalak ott, de most már én vagyok a mester. – jelentette ki a fekete lovag öntelt magabiztossággal.

A logika, amely éles eszű tanítványa briliáns gondolatait egységbe foghatta volna, úgy látszik, még most sem volt az erős oldala. Ésszerű érvelésre itt nem fog sor kerülni, Kenobi tudta jól. Ezért szertartásos mozdulattal működésbe hozta fénykardját és küzdőállásba helyezkedett, olyan végtelen könnyedséggel és eleganciával, mint egy balett táncos.

– Csak a gonosznak lehetsz mestere, Darth! Nem az erőnek!

Vader meglehetősen otromba mozdulattal utánozta. Vörös pengéjű fénykardja fenyegető zümmögéssel mutatott az öregember felé, aki megfosztotta őt mindentől, ami egykor fontos volt neki. Elérkezett a bosszú ideje.

Eltelt néhány másodperc és a két férfi még mindig mozdulatlanul meredt egymásra, mintha a megfelelő, de még el nem hangzott jelre várnának. Közben lecsendesítették elméjüket és magukba szívták az erőt, felkészülve a végzetes összecsapásra. Mindketten tisztában voltak vele, hogy gigászi küzdelem vár rájuk, melyet csak az egyikük élheti túl. Gondolatban felidéztek utolsó találkozásukat, ott a lávabolygó pokoli felszínén. Ahol Kenobi megcsonkította árulóvá lett tanítványát, majd hagyta halálra égni a lávafolyó tüzes partján. Akkor azt hitte, Anakin belepusztult a sérüléseibe. Csak jóval később jött rá, mekkorát tévedett. És a hibájáért most fizetnie kell. Vagy helyrehozni azzal, hogy befejezi művét és elpusztítja ezt a gépet, amivé az egykori barátja vált.

Az öregember rövidesen pislogni kezdett, ezért megrázta fejét, hogy megszabaduljon a könnycseppektől, amelyek lassan szivárogni kezdtek a szeme sarkából. Az erő világos és sötét oldala közti háborgás eközben annyira felerősödött körülöttük, hogy a zavartól verejtékcseppek ütöttek ki a homlokán és a szembogara ismét megrebbent.

– Rossz erőben vagy. – jegyezte meg Vader érzéketlenül. – Látom, megöregedted. Jobban tetted volna, ha soha nem jössz vissza. Nem lesz alkalmad a békés befejezésre, pedig nyilván erre számítottál.

– Az erő csak felületesen járja át a tested, Darth. – mormolta Kenobi az olyan ember magabiztosságával, akinek a halál is csupán egy életfolyamat, mint az alvás, a szerelmeskedés vagy egy égő gyertya megérintése. – Mint régen, most is csupán annyira érzékeled az erőt, mint egy konyhai lábas a benne fővő étel ízét.

– Te vagy a felelős a feleségem és a gyermekem haláláért! – fröcsögte gyűlölködve a fekete lovag, aki legfájdalmasabb emlékeiből próbált erőt meríteni a harchoz, egyre jobban felhergelve magát.

– Nem! Padmé! te ölted meg! Azzal, hogy elárultad! – mondta komoran a Jedi mester, elhárítva magáról minden felelősséget. – A Sitheket választottad az ő szeretete helyett...!

Artikulátlan üvöltés szakadt fel Vader torkából erre a vádra. S tomboló harag támadt benne az őszinte szavak hallatán, amik szívébe döfött késként kínozták, egészen megvadítva őt. Hisz a lelke mélyén érezte, hogy az egykori tanítójának igaza van.

A kölcsönös sértéseket és vádaskodásokat követően Kenobi úgy döntött, nem vár tovább. Fürgén előrelendült és a korához képest hihetetlen gyorsasággal a behemót alak felé csapott kéken ragyogó pengéjével. A kardok zümmögve összecsattantak, s a két energiamező találkozási pontjánál hevesen felvillantak. Mindkét fegyver energiatalepe mély hangon zúgni kezdett a túlterheléstől, ahogy fölül akartak kerekedni a másikon.

Vader hasonló fürgeséggel hárított és nyomban egy visszavágással felelt rá, amelyet az öregember alig tudott hárítani. Ahogy vagdalkozni kezdtek, előbb hevesen, majd inkább megfontoltan, kölcsönösen felmérték egymás képességeit, gyenge pontokat keresve a másik védelmében. Vader úgy találta, Kenobi a fáradtsága miatt mellőzni szándékozik a nehezebben kivitelezhető, bonyolultabb csapásokat, míg a Jedi mester hamar felismerte, mennyire korlátozza a Sithet a nehéz testpáncélja és kibernetikus végtagjai. Korántsem olyan fürgén és akrobatikusan küzdött már, mint régen, fiatal Jedi korában. De még mindig rendkívül veszélyes volt, főként a lényét átjáró elvakult düh és mérhetetlen harag miatt, amit évtizedek óta dédelgetett magában.

Ezért Kenobi harc közben élt a lehetőséggel, hogy a toronymagas fekete lovag körül forgolódva ügyesen a túloldalra kerüljön. Szünet nélkül folytatták a csapásváltást, de most már az öregember a hangár felé hátrált. S nagyon remélte, hogy sikerül majd a megfelelő pillanatban elszakadnia ellenfelétől, félbehagyva a párbajt. Mert a küldetését fontosabbnak érezte a leszámolásnál. Luke és Leia nem kerülhetnek Vader markába. Az egész galaxis sorsa függ ettől.

* * *

A tájékoztató feliratokat követve a farmerfiú és a hercegnő megpróbált észrevétlenül visszajutni a 327-es hangár közelébe, ám a következő lefelé vezető lépcső előtt megint kénytelenek voltak visszafordulni, mert újabb csapat rohamosztagost pillantottak meg a második kanyaron túl. Ezúttal Skywalkernek volt annyi esze, hogy előbb óvatosan kilesett a sarkon, nehogy beleszaladjanak egy járőrbe.

– Vissza! Gyorsan! – intett a mögötte haladó Organának sűrűtően.

A lány szó nélkül megperdült és rohanni kezdett, az imént elhagyott ajtók feliratait fürkészve. Tudta, hogy valahová el kell bújniuk a katonák elől és megvárni, míg elhaladnak a folyosón. Szerencsére a Halálcsillag olyan hatalmas és annyi sok folyosó, terem és szoba található benne, hogy képtelenség mindenhová őrköt állítani. Így a császáriak kénytelenek voltak mozgásban tartani az erőiket, próbálva beszorítani valahová a bujkáló szökevényeket.

Ezen a közlekedőfolyosón műhelyek, alkatrésztárak, szerszámtárolók és hasonló helyiségek sorakoztak két oldalt, nem nyomásálló műanyagajtók mögött. De bármelyikbe próbált bemenni a fruska, mindet zárva találta. Már kezdte feladni és rohant volna tovább a legutóbbi elágazás felé, mikor a fiatalember utolérte és megragadta karját. Szó nélkül maga után rántotta, befelé egy takarítószer feliratú helyiségbe, ami a nagy kapkodásban elkerülte a hölgy figyelmét.

Leia nem tiltakozott a durva bánásmód ellen, sejtve, hogy nem sok idejük van elrejtőzni a közeledő katonák elől. A szobában – ahová Luke berántotta – sötét volt és takarítószer markáns illata terjengett. Körben a polcokon flakonok, vödrök, törölkendők, szivacsok, felmosórongyok és egyéb holmik sorakoztak, míg a padlón egy MN-2E lánctalpas takarító droid állt kikapcsolva. A gép elfoglalta a helyiség nagy részét, éppen csak elfértek mellette. Aztán a srác máris becsukta mögöttük az ajtót és onnantól teljes sötétség borult rájuk. Nem mertek a villanykapcsoló felé tapogatózni, nehogy az ajtó résén kiszivárgó fény esetleg árulójuk legyen.

A szűk helyen Leia ösztönösen átölelte a férfit és szorosan odabújt hozzá, fejét a vállára hajtva. Luke először meglepődött a gesztuson, majd viszonzta érintését és karabélyát az ajtóra szegezve, gyöngéden átkarolta a lányt. Közben tisztán érezte, hogy reszket a kimerültségtől és a félelemtől. Egy darabig csak a saját szaggatott lélegzetüket és a folyosón vijjogó szirénákat hallották, aztán csizmás léptek dobogása közeledett feléjük.

Vajon eszükbe jut ellenőrizni a helyiségeket? Feltételezve, hogy igen, Skywalker gyorsan közelebb oldalazott az ajtóhoz, miközben őfelségét sem engedte el és hátát nekidöntve szilárdan megtámaszkodott rajta. Ha valaki megpróbál bejönni, remélhetőleg azt hiszi, zárva van és továbbáll. A rémülten fülelő Organa gyorsan rájött, mit művel a fiatalember és még szorosabban hozzábújt, egész testével odanyomva őt az ajtóhoz, amennyire tudta. Aztán csak pihegett, vadul zakatoló szívvel, meg se merve moccanni.

Odakint elhaladtak előttük a rohamosztagosok, nem foglalkozva a helyiségek egyenkénti átvizsgálásával. Nem siettek túlságosan, mert arra kaptak parancsot, hogy az erre kószáló lázadókat tereljék a hangár felé, lehetőleg ezúttal harc és újabb áldozatok nélkül. Az úrkikötőbe rendelt alakulatok közös rádióláncán folyamatosan érkeztek az utasítások és tájékoztatók arról, legutóbb hol látták a szökevényeket és melyik csapatnak merre kell mennie a kijelölt cél elérése érdekében. A katonák ugyan nem értették a különös parancsok okát, mert senki sem világosította fel őket a részletekről, de vita nélkül tették a dolgukat. Elvégre erre képezték ki őket.

Amint elhalt a zaj a folyosón, Luke gyöngéden megsimogatta a hercegnő hátát és a fülébe súgta:

– Elmentek. Kinézek, jó?

– Jó! – lehelte a hölgy, s megkésve elhúzódott tőle.

Csak ezután kezdett eltűnni, vajon elég illedelmesen viselkedett-e a fiatalember társaságában? Az udvari etikett szerint ugyanis nem helyes dolog így rámászni egy férfira. De a sötétben úgyse látta senki és ha Skywalker nem meséli el később senkinek, ő hallgatni fog róla, mint a sír.

Luke megfordult, óvatosan résnyire nyitotta az ajtót és kilesett rajta, sugárvetőjét készenlétben tartva. Mivel senkit sem látott, kinézett a másik irányba is. A folyosó végig üres volt.

– Mehetünk! – dünnyögte megkönnyebbülten.

Más körülmények között szívesen ölekezett volna még Organával a sötétben és pajzánabb dolgokra is kaphatónak érezte magát, de most sürgette őket az idő. Kiléptek a helyiségből és folytatták útjukat a dokk felé. Ezúttal senki sem jött szembe velük, így gond nélkül le tudtak menni a hangárszintre, majd tovább az ide-oda kanyargó folyosón a csarnok oldalsó bejáratáig. És alig merték elhinni, mekkora szerencsájuk van, mivel ezúttal egyetlen járőrrel sem találkoztak.

* * *

A hangár jobb oldalán hátul, a Millennium Falcon közelében lévő nyitott teherzsilip előtt Han és Csubakka meglapultak a falnál, a hajójuk felé leskelődve. A csészealj leeresztett rámpája előtt öt rohamosztagos állt őrt, ráérősen nézelődve. Mivel innen nem láttak rá az egész hangárra, fogalmuk sem volt, rajtuk kívül hány katona lehet még a dokkban szétszóródva. Ahogy azt se tudták, hol lehetnek a társaik. Solo mindenesetre úgy vélte, nem kéne sokáig itt várni rájuk. Ha percekben belül nem érkeznek meg, ők bizony nélkülük is visszafoglalják az öreglányt és megpróbálnak elmenekülni vele. Beígért jutalom ide vagy oda, a galaxis minden kincse sem ér annyit, hogy miatta itt hagyják a fogukat. És ezt őszintén meg is mondta társának, aki ezúttal nem nyilvánított véleményt, bölcsen bízva benne, hogy a tatuini srác meg a lány csak ideérnek valahogy.

– Ezek már sose fogynak el? – kérdezte rosszkedvűen Solo, a rámpáig megteendő távolságot és az esélyeiket mérlegelve.

A vuki halk mordulással felvilágosította az úrállomáson szolgáló katonák becsült létszámáról. És nem értette, miért csak ennyi gárdistát rendeltek ide a császáriak mindazok után, amit a Halálcsillagon műveltek? Lehet, hogy most futnak bele valami végzetes csapdába?

– Jó, tudom! De nem épp ezeket ráztuk le az előbb? – dünnyögte Han feszülten. Ő is sejtette, hogy valami nem stimmel és nagyon rossz érzése volt a jövőjükkel kapcsolatban.

A hátuk mögül sietős lépteket hallottak közeledni a folyosón. Stukkerüket lövésre készen tartva megperdültek, hogy aztán megnyugodva leengedjék fegyverüket, amikor Lukeot és a hercegnőt pillantották meg feléjük lopakodni.

– Hol voltatok ilyen sokáig? – szellemeskedett Solo kedvetlenül, ahogy odaértek hozzájuk és a fémfalnak vetették hátukat.

– Vendégmarasztaló hely ez! – magyarázta zihálva a hercegnő.

– A hajó rendben van? – nézelődött Skywalker a teherúrhajó felé.

– Kiderül, ha eljutunk odáig. – válaszolta Han talányosan. – Semmi jele, hogy leszereltek róla valamit vagy megpiszkálták volna a hajtóműveket. Csak azt nem tudom, hogy jutunk fel rá.

– Bent és a robotokat láttátok valahol? – jött az újabb kérdés a farmerfiútól, aki máris előhúzta komlinkjét és Thripiót hívta.

– Nem. De biztos itt kószálnak valahol. – vont vállat a koréliei, nem különösebben nyugtalanodva miattuk. Ha eddig nem kapták el őket, akkor a következő pár percben csak nem fogják.

– Készüljetek! A hangárban vagyunk! Ha megláttok minket a hajó felé rohanni, ti is gyertek!

– Értettem, gazdám!

Luke ezután Kenobival próbált beszélni, de az öregember nem fogadta hívását.

– És mi lesz, ha katonák vannak a fedélzeten? – tudakolta nyugtalanul Organa, akit rosszul érintett, hogy egyedül neki nincs fegyvere a csapatból. Már megint!

– Akkor Csubival ledobáljuk őket róla. – mormogta mindenre elszántan a pilóta. Őt inkább az aggasztotta, hogy esetleg feltörték a Falcon számítógépét és valami kárt tettek benne a birodalmi technikusok.

– Nem tudom elérni Bent. Biztos nincs egyedül.

– Kaphatnék egy pisztolyt? – kérdezte gyakorlatiasan Leia, hosszas megfontolások után.

Solo úgy nézett rá, mint vámtiszt az elől hagyott csempészárra.

– Mi van? Két órája sincs, hogy adtunk magának egyet! Hol hagyta?

– Harc közben besült, ezért eldobtam. – motyogta szégyenkezve a királykisasszony. – Sajnálom.

– Az eszem megáll! – csóválta fejét a kapitány elképedve. – Maga rosszabb, mint egy... nem is tudom mi...! Erre már nincsenek szavak...!

– Akkor ne keresse őket! Inkább adjon egy stukkert! – szólt rá durcásan őfelsége.

– Csubi...!

Az antropoid dörögve táskájába nyúlt és lemondóan előhúzott belőle még egy DH-17-es.

– Ez az utolsó! Lehetőleg ne dobja el megint! – figyelmeztette nyomatékosan a koréliei, majd a barátjára nézett, cinkos félmosollyal. – Mit gondolsz? Nem kéne odabilincselni a kis kacsójához?

– Hagyjuk a szarkazmust! Jó? – mordult rá ingerülten Leia, nem értékelve a pasas szertelen humorát.

– Oké! Akkor mi a terv? – szólt közbe Skywalker, türelmetlenül bámulva a zsilipen túli csarnok irányába.

– Én megyek elől. – jelentette ki határozottan Solo. – Felszaladok a hajóra és beindítom, hogy a hajóágyúval fedezni tudjalak titeket. Luke, te addig kinyitod a hangárkaput. A vezérlőpult itt van a közelben, tőlünk balra. Leia, maga fedezi őt és semmi esetre sem dobja el a pisztolyát...!

Itt rövid szünetet tartott, őszintén kiélvezve a pillanatot és a hercegnő sebzett orcáján megjelenő haragos pírt.

– Nem fogom!

– Csubi, te vigyázol rájuk és a robotokra. Meg az öregre, ha időben megérkezik.

– Hogy néz ki a tábornok? Még sosem találkoztam vele. – kérdezte Organa, aki mindössze néhány köztársaság korabeli fotót és filmet látott évekkal ezelőtt a fiatal Jedi mesterről.

– Ben szürke egyenruhát visel. Beöltözött birodalmi technikusnak. Ősz haja van és ősz szakála. – magyarázta Luke türelmesen. – Lehetőleg ne löje le.

– Rendben. Hé! Nézzék! – mutatott a rámpa előtt őrködő rohamosztagosokra Leia. Az öt gárdista ugyanis hirtelen otthagyták posztját és a hangár egyik távoli zsilipkapuja felé iramodott. Nem tudták, mi történhetett, de nem is érdekelte őket. A lényeg, hogy végre megnyílt az út a csészealjhoz.

– Most vagy soha. – döntötte el harciasan Solo és futva előreindult.

A társai követték, majd a zsilipen átlépve szétváltak. Skywalker egyenesen a csarnok innenső sarkában álló vezérlőpult felé iramodott, megkönnyebbülten észlelve, hogy senki sem áll az útjában. Mögötte Leia és Csubi lőállást foglaltak el a feljáró tövéénél, hogy fedezzék a többiek visszavonulását, míg a kapitány fürgén felrohan a rámpán. Arra számított, hogy harcra kész rohamosztagosok egész hordájával kell majd megküzdenie a fedélzeten, de ehelyett – legnagyobb meglepetésére és megkönnyebbülésére – senkit sem látott a folyosón és az utastérben. Így teljes sebességgel a pilótafülkébe szaladt és miután futólag felmérte a sértetlennek tűnő műszereket, a készenléti állapotból vészindításra kapcsolt, majd aktiválta a terepszaggatót. Csak ekkor vette észre, mi folyik a dokk végében.

Az egymásba akaszkodó fénypengék színes sugarainál Ben Kenobi és Darth Vader oldalazott kifelé a hangárba. Kettejük küzdelme nemcsak a szökevények figyelmét vonta magára. Az örök is mind közelebb húzódtak, hogy egyrészt jobban lássák ezt a heroikus párbajt, másrészt segítsenek a fekete lovagnak, amennyiben szüksége lenne rá.

Ezzel egy időben Thripiónak éppen csak sikerült visszarántania fejét a hordók takarásába, nehogy észrevegyék a közelükben elrohanó katonák. Rögtön ezután megpillantotta társaikat a hajó felé szaladni, ezért hátrafordult és rászólt az asztroszerre:

– Húzd ki a karod, Artu! Beszállunk!

A hordóforma droid befejezte a birodalmi számítógép hálózattal folytatott csendes küzdelmét, továbbra sem tudva feltörni a hangárkapu vezérlőrendszerét. Csalódottan kihúzta csatlakozóját a terminálból, s a két robot óvatosan kilopózott a hangár nyílt terepére.

Kenobi meghallotta a feléjük közeledő lábak dobogását és a válla felett odapillantott a csarnokba. Meglátván a feléje rohanó gárdistákat, tudta, hogy csapdába került. De meglátott valami mást is, ami viszont bizakodással töltötte el. A társai épp akkor szaladtak oda az úrhajóhoz, kihasználva a kedvező alkalmat. S az öregember hirtelen megértette, az erő sugallatára figyelve, hogy Vaderrel a sarkában nem lesz képes eljutni hozzájuk. Okosabb lenne inkább távol tartani a Sithet a fiataloktól, hogy legyen esélyük elmenekülni.

A fekete lovas azonnal kihasználta az öreg figyelmének pillanatnyi lankadását, mert a feje fölé emelte kardját és lecsapott rá. Kenobinak nagy nehezen sikerült elhárítania az

elsőprő erejű támadást, úgyhogy egyúttal teljesen körbetáncolt az előtérben, számára kedvezőbb pozícióba helyezkedve.

– Még mindig ügyesen forgatod a kardot, de fogytán az erőd! Készülj fel a halállal való találkozásra, Obi-Wan! – ígérte gyűlöletet árasztva magából Vader.

Kenobi felmérte az egyre zsugorodó távolságot önmaga és a feléje rohanó katonák között, aztán szánakozó tekintetet vetett Vaderre.

– Ebben a harcban nem győzhetsz, Darth. Sokat felejtettél a tanultakból, mióta nem vagy a tanítványom, míg én rengeteget gyarapodtam azóta. Ha a pengém célt ér, megszűnsz létezni. De ha te vágnál le engem, attól csak még erősebb leszek. Emlékezz a szavamra.

Azzal nagy levegőt véve kihúzta magát és ünnepélyes mozdulattal tisztelgésre emelte kéken ragyogó kardját, apró félmosollyal elbúcsúzva az élettől, melyről immáron biztosan tudta, itt véget ér számára. Különösképp mégse bánta, hogy így alakult az utolsó küldetése. Elvégre harcos volt, aki egész életében folyton szembenézett a halállal és amikor az eljött érte, szinte barátként üdvözölte. Mert minden élőlénynek az a sorsa, hogy idővel egygyé váljon az erővel. Ez volt az utolsó gondolata.

– Elmúlt már az az idő, amikor még megzavart a bölcselkedésed, öreg! – hördült fel megvetően Vader. – Vesztedre jöttél utánam...!

Cseles mozdulattal ismét előrelendült, s aztán halálos ívben lecsapott a karddal. Az oldalvágás talált: kettészelte a nem is védekező öregembert vállmagasságban. Ám ekkor valami nagyon különös dolog történt. Kenobi teste megrezdült és hirtelen eltűnt az egyenruhából. A két részre vágott kezeslábas darabjai levitorláztak a padlóra, a fénykard pedig kikapcsolt és a padlóra pottyant. Ben Kenobi holtteste azonban nem volt ott a földön, ahogy azt mindenki várta volna. Köddé vált, mintha sose létezett volna.

Attól félve, hogy becsapják, Vader még beletaposott csizmájával az üres ruhafoszlányokba és döbbsen észlelte az erőben lezajlott furcsa energiakitörést, ami az öregember eltűnésekor átjárta a környéket. Sose hallott még ilyesmiről és egyszerűen nem értette a dolgot. Most akkor meghalt az az átkozott vénember vagy nem?

Közben odaértek az örök és segítettek Vadernek átkutatni a helyet, ahol még néhány másodperccel azelőtt is a Jedi mester állt. Néhányuk megzavarodva motyogott valamit magában az erő mindenhatóságáról és az ősi varázslók átkáról, s még a fekete lovag jelenléte sem akadályozhatta meg, hogy elfogja őket a szorongás.

Ezzel egy időben Luke elérte a vezérlőpultot, szemügyre vette a különféle kapcsolók és kijelzők seregét, majd felfigyelt egy nagyobb fémkarra, ami alá jól olvashatóan odaírták a rendszerető birodalmiak, hogy zsilipkapu. Feltolta a kart zárt állásból nyitottba, aztán ahogy hangosan zúgva megmozdult előtte a hatalmas páncélajtó és lassan félreecsúszott a falba, máris megfordult és rohant vissza a feljáróhoz. Ekkor vette észre a szemközti zsilipajtónál lejátszódó fénykardpárbajt és habozás nélkül elszaladt Leia és a vuki mellett, nem is figyelve a szemből közeledő robotokra. Csak a mesterét látta maga előtt, aki egy hatalmas, fekete páncélos alakkal küzdött és rohamosztárosok állták el az útját. Segítenie kell neki áttörni az ellenségnek!

Aztán valami szörnyű és ugyanakkor elképesztő dolog történt. Kenobi védekezés nélkül hagyta magát levágni a piros kardos fickó által, akiből csak úgy süttött a gonoszság, tisztán érezhető háborgást keltve az erőben. Majd egyszerűen eltűnt, a ruhája pedig a padlóra zuhant. Ez annyira felfoghatatlan volt mindenki számára, hogy eleinte tudomásul se vették.

– Ben! – sikoltott fel döbbsen a fú és vadul tüzelni kezdett a katonákra.

A gárdisták megfordultak, rájöttek, hogy ostobaságot csináltak, amikor engedély nélkül otthagyták az őrhelyüket és lőni kezdték a csempészhajó mellett feltűnő alakokat. Csubakka és Leia visszalöttek, fedezni próbálva Skywalkert, aki mint az örült, magából

kikelve egész a pilótafülkéig szaladt előre. Ott sajnos útját állta a hangár alatti raktérbe vezető teherlift aknája. Mellette a bárka oldalából leereszkedett az Ax-108-as lézervető és sorozataival kaszabolni kezdte a fedezéket kereső császáriakat. Röpködtek a sugárnyalábok és felvijjogtak a vészjelzők a csarnokban, teljessé téve a zűrzavart.

– Luke! Jöjjön! Most már hiába! – kiabált a fiatalemberre rémülten Leia, aki a rámpa mellől tehetetlenül nézte végig Kenobi kivégzését. Az apja korábban azt mondta neki egy bizalmas beszélgetésük során, hogy a Jedi mester a felkelés nagy reménysége, aki segíthet nekik legyőzni a császárt és talpnyalóit. Ha Darth Vader ilyen könnyedén megölte őt, ugyan mi esélyük lehet ellene a továbbiakban?

Ő azért megpróbálta lelőni a fekete lovagot, aki oly kegyetlenül megkínozta és megalázta a börtönben. Pisztolyát célra tartva elszántan tüzelni kezdett a nagyúrra, ám annyira remegett a karja felindultságában és kimerültségében, hogy rendre elhibázta az összes lövését. Vader viszont felfigyelt a hangárban kibontakozó csatára és halálos nyugalommal elindult feléjük, fénykardja könnyed suhintásaival hárítva a testét fenyegető energianyalábokat. Már majdnem elérte a zsilipajtót, mikor Solo – felismerve a veszélyt – belelőtt a hajóágyúval a kapu vezérlőszerszerezetében és eltalálta a biztonsági kioldóját. A retesz az elnyelni kényszerült energiamennyiség miatt felforrósodott és eltört, mire a három rétegű páncélajtó lapjai összezsugorodtak a fekete lovag orra előtt. Csupán az öt katona maradt így a hangárban, akik másodperceken belül elesetek a tomboló tűzpárbajban, sikertelenül próbálva fedezéket keresni a sarokban felhalmozott ládák és hordók között.

Néhány hordóban gyúlékony folyadékot tároltak, ami a terepszaggató sorozataitól felrobbant és szétsziccelve lángba borította a csarnok egy részét.

– Nem! – üvöltötte eközben Luke, ott állva a káosz kellős közepén és félig zokogásba fűlt a hangja. Végre sikerült leterítenie az utolsó katonát is, aki sebesülten, négykézláb próbált eliszkolni a felcsapó tűz elől, majd könnyeivel küszködve bámulta az összezáruló zsilipajtót és azt a fekete alakot, aki megölte a mesterét.

Egy pillanattal később ismerős, mégis furcsa hang csendült fel a fülében – vagy talán az agyában? Ben hangja volt az.

– Menekülj, Luke...! – ennyit mondott csak.

Teljesen elveszítve fejét, a fiú vadul kereste, honnan jön a figyelmeztetés? De csak Leiát és Csubakkát látta, akik hevesen integettek neki, miközben Artu és Thripio már a feljárón igyekeztek fölfelé a csempészhajó fedélzetére.

– Jöjjön már! Nincs veszteni való időnk! – kiabálta Organa, aki dühében majdnem földhöz vágta pisztolyát, amiért nem sikerült eltalálnia a fekete lovagot. Szerencsére még időben eszébe jutott a kapitány gúnyos figyelmeztetése, hogy legközelebb ne hagyja el a stukkerét, s erőt véve haragján, inkább megtartotta a füstölgő fegyvert.

Az eseményektől megzavarodott Luke tétovázott még egy pillanatig. Az esze egyre azon a talán csak a képzelete szülte hangon járt, aztán odarohant a rámpához és a társait követve utolsóként hagyta el a Halálcsillag fedélzetét.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

A pilótafülkébe érve a vuki gyorsan lecsüccsent megszokott helyére Solo mellé, aki épp befejezte a terepszaggatóval való gátlástalan lövöldözést, mindent elpusztítva körülöttük a hangárcsarnokban. Az öreg halála miatt feltámadó haragját nem habozott kiélni a császári berendezéseken. Nem csupán a dokkban rekedt rohamosztagosokat lötte szitává, de végzett néhány rossz helyen tébláboló robottal is és felrobbantotta a sarokban tárolt

üzemanyag hordókat. Búcsúzóul még kilőtte a szemközi irányítóterem páncélüveg ablakait, amik mögött a műszaki személyzet rémülten bukott le a konzolok takarásába.

Előttük hevesen lángolt a kiömlő gyúlékony folyadék, üvöltöttek a tűzjelző szirénák, az összes zsilipajtó döngve bezárult és a plafonon elhelyezett automata tűzoltó rendszer fecskendőiből fehér hab spriccelt alá, mindent beterítve a csarnokban. Igazán látványos módon fognak innen távozni, hátrahagyva névjegyüket az ellenségnek – gondolta roppant elégedetten a kapitány. Azok után, ami történt, ez volt a legkevesebb a részükről.

– Remélem, az öreg tényleg kikapcsolta a vonónyalábokat! – mondta másodpilótájának feszülten a koréliei. – Ellenkező esetben igen rövid út áll előttünk! Na, nyomás! Mindent bele!

A fedélzeti számítógép mostanra befejezte a vészindítási üzemmóddal együtt járó előkészületeket. A repulzorok készen álltak a startra. Az ionhajtóművek alapjáraton dübörögtek hátul. A zsilipajtó bezárulása után a nyomásszabályzó beállította a fedélzeti légnyomást és mindent rendben talált. A bárkára korábban lövöldöző katonák sugárvetői nem tettek kárt a páncélozott burkolatban.

A pilótafülke ablakain már alig lehetett kilátni, köszönhetően a hangárt betöltő sűrű füstnek és a Falconra zuhogó fehér habtengernek, mely fokozatosan elfojtotta a lángokat. A taton elhelyezett kamerák képein pedig az látszott, hogy a dokk zsilipkapuja teljesen félrehúzódtott mögöttük. Szabad az út kifelé a kozmosz feketeségébe.

Han megragadta a kormányművet és finoman megmozdítva felemelte a hab áztatta csészealját a padlóról. Aztán óvatosan hátramenetbe kapcsolt és szabályosan kifarolt a bárkával a levegő visszatartó erőtéren át a világűrbe. Majd az űrkikötő előterébe érve végrehajtott egy elegáns balfordulatot és enyhén bedöntve az öreglányt, nyomban teljes tolóerőre kapcsolta az ionhajtóműveket. A Millennium Falcon kékes gázcsóvát vetve meglódult, kiemelkedett a harcállomás egyenlítőjén körbefutó árokból és az elérhető legnagyobb gyorsulással száguldott bele a végtelenbe. Horpadozott burkolatáról nagy foszlányokban szakadtak le az összeomló és megfagyó habtörmelékek, elvitorlázva a semmibe.

– Pajzsokat hátra! Biztos löni fognak ránk! – utasította közben első tisztjét, aki halkan morogva kapcsolgatott a műszerfalon, s örült, hogy újra az otthonos környezetben lehet.

A következő pillanatban zöldes fényű energianyalábok száguldottak el mellettük, alig tévesztve el a menekülő teherhajót. Solo erre irányt változtatott és orsóba vitte a Falcont, hogy minél jobban megnehezítse a birodalmi tűzerek dolgát. De így is eltalálták őket néhányszor, mielőtt sikerült volna lőtávolon kívülre kerülniük. A becsapódások minden eresztékében megrázták az YT-1300–ast, néhány műszer figyelmeztetően villogni kezdett a konzolon, ám a pajzsok éppen csak hárítani tudták az elnyelni kényszerült hatalmas energiamennyiséget.

Aztán az űrvédelmi zárótűz abbamaradt, ők pedig zavartalanul repültek tovább a csillagok felé. Csubakka rövid kérdést makogott a barátjának, máris a következő akadály miatt aggódva.

– Egyelőre semmi az égvilágon. – sóhajtott föl a kapitány, miután stabilizálta pályájukat és elmélyülten tanulmányozta a kijelzőket. – Még egy kis vendégmarasztalást se látok. Mégiscsak elintézte az öreg!

A vuki újabb mordulásokkal figyelmeztette, hogy a vonósugáron kívül van még néhány módszer, amivel elkaphatják őket, így a pilóta figyelme azonnal a többi műszer felé fordult. Ám az érzékelők nem észleltek előttük felvont védőpajzsra utaló szórt sugárzást. Vagyis gond nélkül eltávolodhatnak a Halálcsillagtól.

– Igazad van, Csubi! Ne feledkezzünk meg róla, hogy másképp is visszacsalogathatnak magukhoz! De én abba a repülő kriptába csak darabokban vagyok hajlandó visszamenni! – kivillantak a fogai, ahogy elszántan a társára vigyorgott. – Vedd át!

Másodpilótája nyomban az előtte lévő kormányműre helyezte felsebzett mancsait és figyelmesen szemlélte a radarernyőn villogó jelzéseket, amik a harcállomás úrterében járőröző különféle hadihajókat mutatták. Solo ezalatt a középső konzolra támaszkodva kimászott üléséből és sietve sorolta utasításait a társának, mintha az nem tudná, mit kell ilyenkor csinálni.

– Itt jönnek a vadászgépeik! Próbáld feltartóztatni őket, amíg én bekapcsolom a hajóágyúkat! És úgy manőverezz, hogy közben eltávolodjunk attól a bolygótól! – kimutatott az űrbe oldalirányba, a távoli Delaya kékesfehér gömbjére, ami körül a Halálcsillag szürke korongja lecsapni készülő ragadozóként keringett. – Minél előbb a hiperűrbe kell ugranunk! Mindegy hová, csak el innen!

Csubakka biztató üvöltéssel válaszolt, mire a kapitány valamelyest megnyugodva elhagyta a pilótafülkét.

* * *

Miután bezárta a zsilipajtót, Luke kábultan támolygott végig a folyosón az utastérbe, majd leroskadott az asztal mellé és körül se nézve bámult maga elé, a sakktábla felületét piszkálgatva. Próbálta megemésztetni a történeteket, feldolgozni az újabb veszteséget, de csak fájdalmat érzett, ürességet és mérhetetlen magányt. Ben Kenobi – az egyetlen ember, aki valamennyire ismerte őt még a Tatuinról – meghalt. Nem tudta, ki volt az a fekete páncélos alak, aki végzett vele, de mivel vörös fénykardot használt, valószínűleg egy Sith lovag lehetett. Talán Darth Vader volt az? Kenobi áruló tanítványa, aki az apját is megölte? A düh lassan fortyogni kezdett benne, s azon tűnődött, vajon megmenthette volna mesterét, ha hamarabb észreveszi, mi történik és tüzelni kezd a katonákra?

De számos további gondolat is átcikázott az agyán, miközben körülötte feldübörögtek az űrhajó hajtóművei és finoman megbillent az ócska szerkezet, ahogy felemelkedett a dokk padlójáról. Kenobi miért nem védte magát a végzetes vágás előtt? Vagy próbált elmenekülni a biztos halál elől? Senki sem várta el tőle, hogy feláldozza magát miattuk. Ők készek lettek volna a végsőkig küzdeni a tábornok oldalán. És hová tűnt a holtteste? Tényleg semmivé vált a ruhájában egy pillanat alatt vagy csak a szeme káprázott a fáradságtól? Lehet, hogy valami újabb Jedi elmetrűkköt hajtott végre és valójában még mindig él? Luke picit sem csodálkozott volna, ha az öregember hirtelen felbukkan a folyosón és mosolyogva odatelepszik mellé, az erő hatalmát emlegetve, amivel könnyedén túljárt ellenfele eszén. És tényleg a szelleme hangját hallotta szólni hozzá a hangárban? Visszatért valahogyan a túlvilágról, figyelmeztetni őt vagy csak hallucinált?

Vele szemben a két droid csöndben üldögélt, a történeteket elemelve. Ezúttal még a szószátyár Thripiónak is elakadt a hangszórója, akinek empátia szimuláló programja azt súgta, ne zavarja meg ifjú gazdáját a gyász pillanataiban.

Leia Organa egy ideig csöndben nézelődött a teherhajó sivár, agyonhasznált belsejében, s kifújta magát a sok rohangálás, lövöldözés meg menekülés után. Nem erre számított, őszintén szólva, de így is boldog volt, hogy elhagyhatja végre a Halálcsillagot. Ő a maga részéről akár egy rozsdás mentőkabinban is kész lett volna a menekülésre innen.

Aztán meglátva a fiatalember mélységes bánatát, felkapott egy barna köpönyeget az egyik ládáról. Odalépett megmentőjéhez és gyöngéden a vállára terítette, majd együtt érző tekintettel leült mellé. Nem tudta, milyen kapcsolat volt a fiú és a tábornok közt, de Skywalker reakciója alapján nagyon közel állhattak egymáshoz. Átérezve a másik fájdalmát, lágyan átkarolta és megsimogatta görnyedő hátát, ahogy a szülei tették vele régen, mikor még fiatal volt és bánkódott valami miatt. Amikor még mit sem tudott az igazi veszteségekről és az igazi szenvedésről, ami az élet sajnálatos velejárója sokak számára.

– Nem tudom elhinni, hogy meghalt. – motyogta Luke alig hallhatóan, s rövid pillantást vetett a lányra. – Képtelen vagyok rá.

– Nem tudta volna megmenteni. – súgta Organa vigasztalóan. – Egy pillanat alatt vége volt.

– Már nem maradt senkim. És semmim. – felelte a srác felindultan, s valósággal megbénította a lelkét előntő gyász. Ez most valahogy súlyosabban érintette, mint a nevelőszülei elvesztése, pedig őket sokkal jobban ismerte, mint az öreg varázslót. Talán az erőn keresztüli kapcsolatuk okozta, ami az elmúlt napokban kialakult köztük, nem tudta. A legszívesebben üvöltött és zokogott volna fájdalmában, de valahogy sikerült megállnia, hogy jelenetet rendezzen a társai előtt.

– Nekem sem. – mondta Leia tárgyilagosan, s nagyon igyekezett, hogy ne gondoljon a családjára és a bolygójára, mert akkor menthetetlenül elsírja magát. Iszonyú, hogy ilyen fiatalon mindketten árvaságra jutottak, egész korábbi életüket elveszítve. Talán jobb lett volna, ha ők is odavesznek a harc során. De túléltek és most szembe kell nézniük a hogyan tovább kérdésével. Meg azzal, amit az öregebbek csak úgy emlegetnek, hogy a túlélők büntudata. Miért pont ők maradtak életben, s nem a többiek?

Mondani akart volna még valamit a fiatalembernek, egyben önmagát is nyugtatgatva, ám ekkor megjelent a koréliai és érzéketlenül félbeszakította merengésüket.

– Gyere velem, öcskös! – szólt oda Lukenak nyersen, megtorpanva a főfolyosón. – Még nincs vége a műsornak!

Skywalker nem válaszolt, meg se moccant, helyette Leia fordult mérgesen Solo felé.

– Hagyja békén! Nem látja, milyen sokat jelentett neki a tábornok?

Robbanás rázta meg a hajót, kis híján a földre döntötte az oldalfalba kapaszkodó kapitányt.

– És akkor mi van? Az öreg azért áldozta föl magát, hogy lehetőséget adjon nekünk a szökésre! Te talán nem élnél vele, Luke? Jobb szeretnéd, ha Kenobi potyára dobta volna oda az életét?

A tatuini srác fölemelte fejét és üres tekintettel bámult a harcra kész koréliaiakra. Nem, nem üres volt a tekintete, inkább valami kellemetlenül öreges pillantás volt ez. Amilyet másokon is látott már Han korábban, akiket súlyos veszteség ért, önmagát is beleértve.

Skywalker végül szó nélkül felállt a lánnyal együtt, ledobta köpönyegét és követte a kapitányt a lövegállásokhoz vezető függőleges aknába. Leia pedig fürgén előreszaladt a pilótafülkébe, hogy segítsen a vukinak, amiben csak tud.

Solo nem várt tovább. Fürgén felmászott a létrán a hajó tetejére, míg Luke elszánt képpel lefelé indult, az alsó lövegállásba. A pilótának végtére igaza van. Nem fogja harc nélkül feladni, ha már idáig eljutottak! Most végre megmutathatja, mire képes, ha az erőt is felhasználva fogja irányítani a lézergyút. Legutóbb a Tatuinon képtelen volt kilőni az üldöző vadászgépeket, de ezúttal más lesz az eredmény. Ezt szentül megfogadta magának.

Letelepedett a már ismerős ülésbe és gyakorlott mozdulatokkal kapcsolta be a Dennia löveget, fejére helyezve a kommunikátort. Odakint a páncélüveg ablaktáblákon túl lassan elfordult a végtelen csillagmező, ahogy a vuki bedöntötte a csempészhajót, élével fordulva a közeledő ellenség felé, hogy minél kisebb célpontot nyújtson nekik. A fiú megragadta a vezérlőkart és türelmetlenül ide-oda pásztázott a lézergyúttal, próbálva figyelmen kívül hagyni a fáradtságát, feltámadó éhségét és szomjúságát, fájó lábait és sajgó kezét, amit megsebzett a kötél szorítása. Mélyeket lélegezve felkészült a harcra és magába szívtá az erőt, ahogy Kenobi tanította.

– Ott vagy? Szedd össze magad! – hallotta közben a fedélzeti hírközlőben Solo higgadt figyelmeztetését.

Ezalatt elől, a pilótafülkében Csubakka és a mellé telepedő Leia feszült figyelemmel lesték az eléjük táruló, fénypontokkal pettyezett mélységet. Támadó vadászgépeket vártak, melyek a radar szerint elhagyták a harcállomás körüli járőr útvonalukat, hogy a szökevények nyomába eredjenek. A császáriak két négy gépből álló rajt és egy csillagrombolót küldtek utánuk, ez utóbbi remélhetőleg nem fogja beérni őket. De a vadászok okozhatnak némi kellemetlenséget, mielőtt eltávolodva a bolygótól a hiperűrbe ugorhatnának.

Az egyik TIE raj nyomban úgy manőverezett, hogy sikerült eléjük kerülniük és szemből száguldottak feléjük, míg a másik hátulról, jobbról érkezett és egyelőre még lőtávolon kívül voltak. A képernyőkön felvillanó tüzes nyilak mutatták az ellenség jöttét, s a közelségjelző figyelmeztetően felcsipogott, mikor veszélyes távolságba értek hozzájuk. A császári pilóták meg se próbálták rádión felszólítani őket a megadásra, csak vadul tüzet nyitottak a rozoga csészealjra, amint megpillantották. Nyilván úgy vélték, könnyű dolguk lesz az elavult járművel, ám hamarosan csalódniuk kellett ebbéli reményeikben.

Csubakka ugyanis fürgén félrerántotta előlük a bárkát és mély torokhangon felbödült haragjában, miközben Leia feszülten belekiáltott a fülesébe:

– Itt jönnek!

A csillagos mennybolt meglódult és a feje tetejére állt Lukekal, mialatt egy császári vadászgép elszáguldott a csészealj hasa alatt, hogy aztán a négy irányba szétváló támadók élesen elfordulva új pályára álljanak a következő rácsapáshoz. A fiú ezt nem várta meg, hanem utána fordítva a kinti löveget, habozás nélkül tüzet nyitott az ellenségre. Persze nem találta el, viszont arra kényszerítette, hogy pályát módosítson és kikerüljön a tűzvonalából.

– Túl gyorsan jönnek! – kiáltotta társainak csalódottan az első kudarc miatt.

A túloldalon Solo szintén tüzelni kezdett egy másik támadóra, hasonló eredménnyel. A parányi gépek pilótái meglepetten tapasztalták, hogy áldozatuk nem védtelen, így most kapkodva igyekeztek távolabbra kerülni tőle és újragondolni taktikájukat. Kurta parancsok hangzottak el a rádiókban, majd a négy vadászgép bonyolult spirálpályákat leírva keringeni kezdett az ide–oda pörgő, orsózó, folyton kitérni próbáló YT–1300–as körül és felváltva lötték horpadozott fémköpenyét, hogy túlterheljék a civil hajóhoz képest túlságosan is masszív védőpajzsait.

Először két TIE csapott le egyszerre a teherszállítóra és megpróbálták célba venni a meglepően fürgé ócskavasrakást. Han elszántan tüzelt a feléjük száguldó szürke gömbökre és egy ütemmel később Luke is követte példáját. A vadászgépek megközelítették őket, majd szétválva két irányba fordultak tőlük, mielőtt leszedhették volna valamelyiket. Közben viszont jókora energiacsapás érte a hajót hátulról. A pajzsok alig tudták hárítani a lövést. A fedélzet hevesen megrázkódott és a műszerek sivitva tiltakoztak az iszonyú energiamennyiség ellen, amelyet kijelezni és elnyelni kényszerültek.

Csubakka még sose repült ilyen vadul és kiszámíthatatlanul a Falconnal, pedig végigcsinált már vele néhány űrcsatát az elmúlt években. De az ellenfelek képességeit felmérve gyorsan belátta, hogy itt jóval többre lesz szükség a villámgyors manővereknél és eszelős száguldásnál. Ha a lövegállásokban ülő két férfi nem képes leszedni a támadókat, ezek lassan darabokra szedik a bárkát körülöttük.

Zöldes fényű energianyalábok cikáztak feléjük, némelyik beletrafált a hajótestbe és újra megrázta azt. Válaszul a tűzerek visszalöttek, narancssárga sugaraik párosával száguldottak a hatszögletű szárnyakkal felszerelt vadászgépek felé. Mögöttük közben lassan elmaradt a Halálcillag színtelen gömbje és a magányos bolygó, aminek lakói rettegve várták, mit fog tenni velük a császári harcállomás.

A vuki szeme ütemesen ide–oda járt kormányzás közben. Hol kipillantott a szélvédőn, hol végignézett a legfontosabb műszereken, majd pedig a radarernyőre siklott, próbálva

olyan pályán tartani a Millennium Falcont, amin repülve nem lövik szitává őket, ugyanakkor a hiperűrbe ugráshoz szükséges pozíciót is elérhetik. Mivel Solo helyett egy fölöttébb ideges és a hajóhoz mit sem értő hercegnő ült mellette, képtelen volt manőverezés közben még a navigációs számításokat is elvégezni. És hiába makogott, sőt üvöltött a lányra, az mit sem értett a szövegeléséből. Így nem tudott segíteni neki, sajnós.

Ha ez így megy tovább, kénytelen lesz megkockáztatni egy vakugrást az ismeretlenbe. Talán szerencsájuk lesz és túlélnek, ha nem mennek messzire. Csubakkának fogalma sem volt, milyen égitestek keringenek az Alderaan rendszerben, amik veszélyt jelenthetnek rájuk, ezért egy mikrougrásnál többet nem mert bevállalni. De addig még hátra van néhány másodperc, feltéve, hogy túlélnek a folyamatosan záporozó lézernyalábok csapásait.

– Nem értem, mit mondasz! – nyögte csalódottan Leia, aki szintén felismerte, hogy képtelen segíteni, ha nem tudja, miket ordibál neki az antropoid.

A vukinak erre jobb ötlete támadt. Belekiáltott a fedélzeti hangosbeszélőbe, hogy zengett tőle az egész űrhajó. Thripiót utasította, hogy azonnal jöjjön a pilótafülkébe és tolmácsoljon a lánynak.

A protokoll droid ezt hallva kicsatolta magát üléséből és kötelességtudóan elindult előre. Artu csipogva követte, nem akarva tétlenkedéssel tölteni az időt egy ilyen válságos pillanatban.

– Segítenünk kell nekik vagy hamarosan ócskavas lesz mindannyiunkból! – motyogta sietség közben az aranyszínű robot.

Eközben egy TIE vadász hátulról lecsapott a teherhajóra, fedélzeti ágyúiból szaggatott sorozatokat zúdítva rá felülről. A sugárnyalábok átütötték a jobb oldalon az egyik túlterhelt pajzsot és hevesen megrázták a csészealjzat. Bár az ernyő félig–meddig hárítani tudta még a nagyját, a burkolaton átcikázó energiamennyiség így is olyan erős volt, hogy túlterhelt egy műszerszelvényt a főfolyosón és szétrobbantotta. Szikrazuhatag és sűrű füst szállt fel az elektronvihar nyomában. A rázkódás ereje a szemközti falhoz lökte Thripiót, aki tehetetlenül bukdácsolva a padlóra zuhant. A jóval masszívabb felépítésű Artu Detu a helyzetet felmérve gyorsan odagurult a sérült panelből felcsapó lángokhoz és kupolás fejéből vékony sugárban finom szemcsés, fehér anyagot lövellt ki. Ahová a permet hullott, a tűz nyomban erősen lelohadt.

– Találatot kaptunk! – kiáltotta Leia, az előtte villogó műszereket figyelve.

Amikor kinézett a szélvédőn, csak a felvillanó energianyalábokat látta, meg néha egy–egy elhúzó, pontszerűen apró valamit, ami akár az ellenség is lehetett. Ahhoz mindenképp túl kicsinek tűntek, hogy szabad szemmel könnyedén megkülönböztethesse a távoli csillagokat a közelben leselkedő gyilkosoktól.

– Ne izguljon! Nem esik szét! – nyugtatta meg Solo magabiztosan. Aztán mikor egy újabb robbanás rázta meg a Falcon fedélzetét, némiképp aggódva pillantott körbe.

– Hallod picim? Szét ne essél!

Oldalirányból egy újabb TIE rontott neki a sérült teherhajónak, éppen Lukekal szemközt. A fiú némán mozgatta ajkait, ahogy fegyelmезetten tüzet nyitott rá. A hihetetlenül fürgé kis gép azonnal lebukott az irányzéka elöl, de mikor elhaladt a hajó mellett, fölérve Solo azonnal folytatta a tüzelést, s megállás nélkül lőtt utána, fegyverével egyre követve a menekülő vadászt. Minden előzetes jel nélkül a harci gépből szörnyű nagy villanással egy aranylós színekben pompázó lángnyelv csapott ki, s a túlmelegedett fém millió apró szilánkra szakadva robbant szét a kozmoszba. A kapitány diadalittasan felkiáltott és gyorsan állított picit az irányzóján, hogy könnyebb dolga legyen a vezérléssel.

A másik oldalon ezalatt Skywalker megpróbált lazítani, egyggyé válni a fegyverrel, hogy ne olyan görcsösen rángassa a szarvkormányt célzás közben. Szinte észre sem vette, ahogy tüzet nyitott egy közeledő császári gépre. Amikor felnézett az irányzékból, az ellenséges

vadászból már csak egy hatalmas tűzgombolyag maradt, melyből szikrázó roncsok repültek szerteszét, beleveszve a végtelenbe.

– Eltaláltam! Eltaláltam! – kiáltotta ujjongva és hátrafordulva rávigyorgott a folyosó túlvégén ülő koréliaira.

– Szép volt! – intett felé Han biztatóan. – Csak el ne bízd magad!

Mindketten gyorsan ismét a fegyverük felé fordultak, amikor újabb vadászgépek süvítettek el a teherhajó fölött, ezúttal a radarernyőt véve célba.

A pilótafülkében Leia feszült figyelemmel kísérte a szaggatott kiírásokat és közben fél szemmel az eget fürkészte, további támadókat keresve. Majd feszülten beleszólt a hírközlőbe:

– Vigyázat! Megint jön kettő...! Azt hiszem, elvesztettük az oldalmonitorokat és a jobb oldali elhárító pajzsot!

– Ne aggódjon! Ki fog tartani az öreglány! – felelte Solo, némi reménykedéssel toldva meg pillanatnyilag kissé rövidke önbizalmát, ahogy esdekelve nézett a falakra. – Csubi, próbáld őket a baloldalon tartani! Mert ha...

Belefagyott a szó, amikor – mintha a semmiből termett volna ott – előbukkant egy TIE vadász, s hosszú energianyalábait egyenesen ráirányította. A társa ugyanakkor a hajó másik oldalán érkezett és Luke azon kapta magát, hogy megállás nélkül tüzel rá, fittyet hányva a feléje csapódó intenzív energiasugaraknak. A legeslegutolsó másodperctöredékben, amikor az ellenséges gép már–már kikerült a lövonalából, a fiú egészen keveset igazított a cső irányzékán, s az ujjai közben görcsösen tapadtak a tűzkioldóra. A császári vadászgép gyors ütemben terjedő, foszforeszkáló porfelhővé változott. A negyedik gép ezalatt kitért az elhárítótűz elől és megpróbált távolabb maradni, hogy onnan folytassa a támadást, ám a kapitány addigra belejött a célzásba és sikerült telibe kapnia következő áldozatát. A TIE színes lángbuborékká robbanva elenyészett a messzeségben.

Ahogy abbamaradtak a fedélzetet megrázó sorozatok, a lövészek megkönnyebbülten kifújták magukat, Csubakka pedig azonnal stabilizálta a hajót a környező csillagmezőhöz képest. Ideje lelépniük innen. A nyomukban száguldó másik négy vadászgép már kezdte beérni őket és a társaik pusztulását látva épp tüzet nyitottak rájuk, elsőre jócskán eltévesztve célpontjukat. A vuki nem várt tovább a meneküléssel. Vaskos ujjai a hiperűr hajtómű kapcsolókarjára fonódtak és figyelmen kívül hagyva a navigációs számítógép villogó, szirénázó figyelmeztetését a vakugrás miatt, megrántotta a fogantyút.

Felzümmögött hátul a rendszer, odakint a csillagok elmosódott fénycsíkokká torzultak, majd megjelent körülöttük a hiperűr kékes fénye. Aztán az első tiszt rögtön visszaváltott, mire alig egy másodperccel később a csempészhajó száguldása lefékeződött. A mikrougrás végén több milliárd kilométerrel távolabb találták magukat a Delayától, kint az Alderaan rendszer peremén, a nagy semmiben. A radar nem jelzett körülöttük veszélyes objektumokat, csak némi nagyon ritka port. Végre biztonságban voltak, legalább átmenetileg.

– Hát ez nem igaz! Sikerült! – ordította magából kikelve, elképesztő lelkesedéssel Skywalker, amiért sikerült két ellenséges gépet is megsemmisítenie.

– Sikerült! – kiáltotta ugyanakkor Leia is, és felpattanva megölelte az elképedt vukit túlárado örömeiben. Csubakka ráfordult – igen gyöngéden.

– Segítség! Elolvadok! – kiabálta eközben Thripió a főfolyosón, mivel valahogy sikerült belegabalyodnia egy rakás kiszakadt vezetékbe a sérült panel mellett.

Artu csicseregve megnyugtatta, hogy attól nem kell tartania, mivel a tüzet már eloltotta és áramtalanította a sérült rendszert.

– Ennek is te vagy az oka!

Az asztroszer méltatlankodva elhárította magáról a felelősséget, majd manipulátorkarjait kinyújtva nekilátott, hogy kiszabadítsa balszerencsés kollégáját a drótkupac fogságából.

* * *

Tarkin kormányzó a Halálcsillag vezérlőterméből figyelte az irányítópultoknál szorgoskodó személyzetet, türelmetlenül várva a jó hírekre. A szökevény lázadók bosszantó módon szabotálták a harcállomás rendszereit az elmúlt órákban. Nem csupán feltörték a számítógépes hálózatot és hamis riasztásokat küldtek több szektorba is, de megbénították a védőpajzs rendszert, használhatatlanná tették a vonósugár generátorok áramellátását és még egy pihenő negyedet is megrongáltak. Ráadásul menekülés közben szétlőtték és felgyújtották a 327-es hangárt. Jelentéktelen károk voltak ezek a bázis egészéhez viszonyítva, mégis világosan megmutatták, mire képes néhány elszánt szabotőr, ha már bejutott a fedélzetre.

A hibákat és biztonsági réseket megtalálni, majd kijavítani sok időbe tellett, de a kormányzó nem nyugtalankodott emiatt. Elméjét sokkal inkább lekötötte az a terv, amit Darth Vader agyalt ki, szándékosan szökni engedve a hercegnőt és a megmentőit. Oly sok kudarc és melléfogás után talán majd ez a trükk beválik és eredményre jutnak végre.

A nagymoff időnként a szemközti főképernyőre nézett, melyen a Delaya közeli gömbje látszott. Ez sokban hasonlított az Alderaanra, kisebb mérete ellenére. A fejlett iparral rendelkező bolygót azonban az űrből is jól láthatóan elcsúfította a környezetszennyezés, a gyárak által kibocsátott rengeteg füst miatt. A bányaműveléssel tönkretett szárazföldek barnás területei közt foltokban még látszódott az egykori növénytakaró zöldje. A kiterjedt városok szürkés területei rákos szövetek módjára burjánzottak el az egyenlítői zónában, ahol kellően meleg volt az éghajlat a vegyes összetételű lakosság számára.

A Delaya csábítóan védtelenül terült el a körülötte keringő harcállomás alatt, mivel a planetáris pajzsrendszerét nem kapcsolták be. Az égitest kormányzó tanácsa – Gresh Manaa miniszterelnökkel az élén – rádión üzenetet küldött nemrég a Halálcsillagnak, formálisan megadva magát nekik. Nyilván így akarták elkerülni, hogy az ő világukat is cafatokra robbantsák egyetlen lövéssel. A távolban még halványan izzott az Alderaan szétterjedő törmelékfelhőjének maradványsugárzása, intő például a galaxis népeinek. Így jár mindenki, aki fellázad a császárság ellen.

– Kormányzó úr! Úgy tűnik, sikerült helyreállítanunk a védőpajzs rendszer energiaellátását! – jelentette az egyik pultnál tevékenykedő Sheard állomásparancsnok hirtelen. – Az elosztók nem sérültek meg, csak leszabályozták őket. Most kapcsoljuk vissza a pajzsot.

– Remek! – fordult a férfi felé Tarkin karba tett kézzel. – Nagy szerencsénk, hogy a szabotőrök nem akartak komoly kárt okozni az állomásban, különben hónapokig javíthatnánk a rendszert!

A teremben szolgálatot teljesítő tisztek meglepetten felnéztek a képernyőikről. A kormányzó éles hangú szavaiból szinte süttött a gúny és az elégedetlenség. A nagymoff dühös volt, amiért a büszkeségét ilyen könnyen meg tudta sebezni néhány senkiházi lázadó. S magában máris azt fontolgatta, kiket tegyen felelőssé a történetekért.

A vezérlőbe vezető folyosón ekkor feltűnt Darth Vader fekete alakja, aki komótosan odalépdelt a kormányzóhoz és szuszogva kifújta magát.

– Elmentek? – kérdezte a Sith lovag fáradtan.

– Épp most váltottak hiperűr sebességre. – bökött az egyik radarképernyő felé Tarkin.

Összeráncolt homlokkal szembefordult a kiborggal, akinek fénykard csatáját az előbb volt alkalmuk végignézni a biztonsági kamerákon keresztül. Legalább az öreg Jedi mester miatt nem kell a továbbiakban aggódniuk. Erről a volt tanítványa gondoskodott.

– Biztos ebben a pillanatban gratulálnak egymásnak a saját merészségükhöz és a sikerhez. – Tarkin hangja figyelmeztetően csengett: – Ön ragaszkodott hozzá mindenáron, hogy ekkora kockázatot vállaljak, Vader! Beláthatatlan következményei lennének, ha az akció nem sikerülne. Egészen biztos benne, hogy az irányjeladót jól elrejtették abban a hajóban?

– Aggodalomra semmi ok. – a hadúrból valósággal áradt a magabiztosság a csillogó fekete maszk mögött. – Sokáig fogunk emlékezni erre a napra. Máris büszkélkedhetünk egy nagy eredménnyel: megsemmisült az utolsó Jedi is. És hamarosan sor kerül a végső leszámolásra a lázadók szövetségével.

* * *

Az ágyúállásból visszatérve Solo helyet cserélt Csubakkával a pilótafülkében. A vuki végtelenül hálás volt neki, hogy végre otthagynak a műszereket és kinyújtóztathatja elgémberedett végtagjait a folyosón. Az elmúlt órák eseményei igencsak megviselték az antropoidot, aki – kétszáz évnyi élettapasztalattal a háta mögött – korántsem érezte magát olyan felszabadultnak a történetek után, mint a jóval fiatalabb útitársai.

A koréliai öntelt vigyorgással lecibálta izzadó kezeiről a pilótakesztyűt és kényelmesen elterpeszkedett a másodpilóta ülésén. Közben fölöttébb elégedett képpel végigmérte a balján ücsörgő hercegnőt és lelki szemei előtt már is az a hatalmas pénzösszeg lebegett, amit a mentőakcióért fog kapni hamarosan a nemes hölgytől.

– Na, hogy tetszett a műsor, kis csillag? Jól megleptünk előlük, mi? – érdeklődött magabiztosan a kapitány, megkockáztatva egy cinkos kacsintást felszabadult örömeiben. – Nem azért mondom, de ilyenkor még én is csak ámulok magamon!

– Mielőtt még elájul magától, közlöm, hogy ők hagytak elszökni minket. – felelte kimérten a hercegnő, nem zavartatva magát a férfi közvetlensége miatt. – Különben nem szabadultunk volna el ilyen könnyen.

– Magának ez könnyű volt? – meresztett rá nagy szemeket Solo, aki még mindig alig tudta elhinni, hogy élve megúszták ezt a kalandot és viszonylag sértetlenül kijutottak a harcállomásról. Eltekintve az öregtől, akinek sajnos nem volt szerencséje.

– A módszereiket ismerve... igen. – vallotta be elgondolkodva a lány. – Valószínűleg követni fognak minket.

Megborzongott, ahogy eszébe jutott Vader sípoló lélegzete és Tarkin önelégült kegyetlensége. Alig bírta ép ésszel felfogni, hogy sikerült elmenekülnie a fogságukból.

– Az nem fog sikerülni nekik! – állította magabiztosan a koréliai, majd gyors pillantást vetett maga előtt a műszerekre és ellenőrizte a radaron, nincs-e a közelükben egy birodalmi hajó? Nem volt. A Falcon magányosan lebegett a semmiben, várva a továbbindulásra. Csak a harc közben megsérült berendezések kijelzői villogtak és pittyegtek a konzolon, de egyik sem tűnt vészesnek.

– Pár óra alatt rendbe hozzuk az öreglányt és elhúzzunk innen. Oda megyünk, ahová csak akarja. – dünnyögte Han, nem értve, miért nem örül jobban a királykisasszony annak, hogy megmentették a börtöntől és a kivégzéstől? – Azért lehetne kicsit hálásabb is. Kész csoda, hogy ki tudtuk hozni magát a sittről!

– Most nem az én személyes biztonságom a fontos. – csóválta meg a fejét Leia, különös mód még inkább elszomorodva, amiért ő életben maradt, míg a családja odaveszett a bolygójaival együtt. – A fő, hogy épségben maradtak az információk az R2-esben.

– Mitől olyan fontosak azok az információk? – fordult a lányhoz Solo, a kettejüket elválasztó konzolra támaszkodva.

– Ennek a harcbaseisnak a teljes műszaki dokumentációját rejtettem el benne, mielőtt elfogtak volna. – jelentette ki Organa, s felmerült benne a kínzó kérdés, hogy vajon tényleg

megvan-e még az asztroszerben az a lemez? Amint lehet, beszélnie kell a droiddal és ellenőrizni az adathordozó eszköz állapotát.

– Nagyon remélem, hogy az adatok elemzése során találnak legalább egy gyenge pontot a védelmi rendszerén. Amit kihasználva szétrombolhatjuk az állomást. A harcnak még nincs vége. Sem a háborúnak.

– Számomra igen. – vetette ellene nyomban a pilóta határozottan. – Én kiszállok ebből a buliból. Nekem semmi közöm a maguk forradalmához. Én ezt pénzért csináltam, engem csak az érdekel. És elvárom, hogy méltóképpen megfizessenek, amiért kockára tettem a hajómat és a bőrömet magáért, meg a droidjáért.

A koréliai úgy érezte, muszáj felvilágosítania erről a hölgyet, nehogy azt higgye, a két szép szeme miatt csinálta végig ezt az egész hajmeresztő kalandot. S picit sem hatotta meg a lány megrökönyödése, majd az arcára kiülő őszinte csalódottság. Amikor pénzről van szó – pláne sok pénzről –, nem lehet érzélgősködni. Ez volt Solo megalapozott véleménye, amihez következetesen ragaszkodott. Szíve szerint még azt a pénzt is a hercegnőn hajtotta volna be, amit korábban a lázadók lenyúltak tőle az ylesiai akció során, de mivel nem tudta, milyen kapcsolatban van a csaj a felkelőkkel, nem akart most még ezzel is előhozakodni.

– Ne féljen, megkapja a jutalmát! – biztosította Leia kimérten, a lehető leghivatalosabb hangnemre váltva. – Ha magát csak a pénz érdekli... hát legyen boldog a pénzével!

Azzal felállt, a maga részéről befejezettnek nyilvánítva a társalgást. Távozni akart a pilótafülkéből, de az ajtóban szembetalálkozott Lukekal, s ahogy elhaladt mellette, szemrehányóan odaszólt neki:

– Vérbeli zsoldos a barátja. A pénzen kívül nem érdekeli semmi... és senki.

Majd nyársat nyelve távozott, otthagya a két meglepett férfit. Skywalker utána nézett az ajtóból, azon tűnődve, mit mondhatna erre a kritikára? Végül megkésve a lány után szólt, nehogy egy kalap alá vegye az önző koréliaival:

– De engem igen...!

Mivel választ nem kapott, végül vállat vont és fáradtan letelepedett a megüresedett pilótaülésbe Solo mellé. A kapitány komoran bámulta maga előtt a műszereket és azon tépelődött, miért is zavarja egyáltalán a nő lesújtó ítélete? Talán mert igaza van?

– Na? Mit szólsz hozzá? – kérdezte a farmerfiú, aki még mindig teljesen fel volt dobva attól, hogy sikerült kilőnie két TIE vadászt. Bárcsak Ben is láthatta volna...!

– Inkább nem szólok semmit! – vágta rá habozás nélkül Han és megnyomott néhány gombot a műszerfalon, hogy lecsendesítse a kitartóan villogó vészjelzéseket.

Luke elégedetten biccentett, s halkan azt mormolta maga elé:

– Jó!

A kapitány rápillantott, s a srác különös tekintetét látva hirtelen rájött, hogy a kölyöknek bejön a hercegnő. A felismeréstől halvány félmosoly futott át az arcán, s mivel bosszantotta a királykisasszony megjegyzése, úgy döntött, poénkodik egy kicsit a kárára a háta mögött.

– Azért... van benne valami. – mondta lassan, eltűnődve, s számítóan hátrapillantott a hajótestbe vezető folyosóra. – Te mondd csak, mit gondolsz...? Elképzelhető, hogy egy ilyen hercegnő és egy magamfajta fickó...?

– Nem! – vágott a szavába Luke, meg se várva, mit akar mondani. Majd felismerve, hogy elárulta magát, zavarában lehajtotta fejét és félrenézett.

Solo kajánul elmosolyodott a fiatalember féltékenységét látva, s inkább nem folytatta beugratónak szánt eszmefuttatását. Egy biztos, a kölyökből pocsék kártyajátékos lenne. Inkább azon kezdett tűnődni, vajon csak azért tette ezt a megjegyzést, hogy heccelje a srácot? Vagy mert tényleg megfordult a fejében a lehetőség, hogy rámozduljon a szemrevaló hercegnőre?

HUSZADIK FEJEZET

A Millennium Falcon egy hétig tartó, kalandos utazást követően érkezett meg a Yavin rendszerbe. A galaxis Külső Gyűrűjében elterülő távoli, javarészt feltérképezetlen Gordiusz Kiterjedésben megbújó csillag körül egy narancsvörös gázóriás keringett a lakható zónában, körülötte számos kisebb–nagyobb holddal. A lakatlan rendszer kívül esett a birodalom uralta területeken, de elég közel hozzájuk ahhoz, hogy a Felkelők Szövetségének stratégiái alkalmasnak találják egy titkos felszíni bázis létesítésére, ahonnan kiindulva hajóik csapást mérhetnek a császári erőkre.

Maga a Yavin nem volt lakható világ. A hatalmas gázóriást sebesen szálló, pasztellszínű felhőalakzatok pettyezték. A vastag, átlátszatlan légkört helyenként a napsugárzás miatt feltámadó viharok gyújták kényükre–kedvükre. Az óránként több száz kilométeres sebességgel száguldó szelek gigantikus hurrikántölcsérekben ragadták föl, pörgették meg és szórták szét a Yavin alsóbb légrétegeiből kiszakított hatalmas gáztömegeket. Lappangó szépséget és gyors halált rejtegetett ez a világ mindazoknak, akik arra vetemedtek, hogy megkíséreljenek behatolni az örökké háborgó atmoszférájába, le egészen a folyékony felszínéig.

A gigantikus bolygónak volt azonban néhány nagyobb holdja – maguk is bolygóméretűek –, amik közül három felszínén adva voltak a feltételek az élethez. Különösen hívogató volt közülük az egyik, amely – bentről kifelé haladva a sorban – a negyedik égitestként keringett a gázóriás körül. Smaragdként csillogott ez a mellékbolygó a Yavin holdrendszerének nyaklancán, tele kisebb tengerek és tavak sötétkéi, néhol türkiz árnyalatú foltjaival, valamint a szárazföldjeit dúsan beborító érintetlen őserdők harsány zöldjével. Noha gazdagon tenyészett rajta mind a növényi, mind az állati élet, mindazonáltal nem szerepelt az emberek vagy más értelmes fajok által betelepíthető világok felsorolásában. A Yavin messzire volt a galaktika ismert és lakott régióitól, ráadásul az idevezető hiperűr útvonalak használatát szupernóvák, fekete lyukak, mélyűri téranomáliák és portyázó kalózok tették kockázatosná.

Talán ezen okok vagy más, eddig még ismeretlen tényezők összjátékának volt köszönhető, hogy miután a régmúltban a négyes számú hold őserdeiből kiemelkedett egy faj és elindult a civilizálódás rögzös útján, még jóval azelőtt eltűnt, hogy az első külvilági jövevények megvetették volna lábukat ezen az aprócska világon. A köztársaságból idelátogató kutatóexpedíciók régészei csak igen keveset tudtak kideríteni erről, a magát massassinak nevező fajról. Mindössze annyit sikerült megállapítaniuk, hogy tiszteletet ébresztő építményeket hagytak hátra, s hogy a közé a számtalan faj közé tartoztak a galaxisban, amelyek az elmúlt évmilliók során próbálták meghódítani az űrt, de különféle okokból végül csatatkozniuk kellett erőfeszítéseikben.

Mostanra nem maradt más a hajdani civilizációból, mint a nagyobb települések romjai, a dzsungel dúsz vegetációjával buján benőtt törmelékhalomok, a rég volt monumentális épületek szármalmas omladéakai. Noha ezek az építmények végérvényesen visszasüllyedtek a porba, kezdetleges falaik és az őket körülvevő világ továbbra is fontos célt szolgáltak. Elrejtették az ide telepített lázadó támaszpontot.

A csempészhajó lassan, szinte már óvatosan közelítette meg a holdat és ereszkedett alá felhőkkel borított légkörébe a nappali oldalon. Noha rádióon jelentették érkezésüket a felkelőknek, azok mégis voltak oly bizalmatlanok, hogy két X–szárnyú vadászgépet küldtek fel a hívatlan jövevények fogadására. A T–65–ösök a csészéalj mögött lemaradva, két oldalról közrefogva kísérték őket a leszállópályáig, ami néhány hatalmas, sokszögletű, piramisforma épület közt terült el a párás őserdőben. A katonai bázis körül tucatnyi nehézlöveg csöve kísérté az érkezőket, tüzelésre készen. A Massassi Állomáson teljes

volt a harckészültség, noha ebből szabad szemmel nem sokat lehetett látni a területet fedő dús növényzet és a mindenfelé kifeszített álcázóhálók miatt.

Még le sem szállt a teherhajó, máris páncélozott terepsiklók és teherszállító targoncák száguldottak oda hozzá több irányból. A róluk leugráló fegyveres katonák tág alakzatban körbevették a járművet. Óvatosságuk csak akkor enyhült meg valamelyest, mikor a sziszegve aláereszkedő rámpán elsőként Leia Organa hercegnő fehér szenátori ruhába öltözött karcsú, mindazonáltal méltóságteljes alakja bukkant fel. A királykisasszony nem először járt a támaszponton, így nem lepődött meg a zord fogadtatáson. Közismert politikusként és a felkelés titkos támogatójaként azonnal felismerték, bár eleinte senki sem akarta elhinni, hogy valóban ő az, akinek korábban halálhírét költötték a császáriak. Leia türelmesen megvárta, hogy az elé siető tiszt egy kézi szkennerral azonosítsa őt a biometrikus jellemzői alapján, majd néhány udvarias szóban tájékoztatta jövele céljáról. Mögötte közben felsorakoztak az útítársai: a két droid, a kíváncsian bámészkodó Luke, a puskáját szorongató Csubakka és végül a fáradt Han Solo.

– Mennyi vadászgép! – jegyezte meg Skywalker felajzottan a koréliainak, amíg a hercegnő a katonatiszttel társalgott.

A mohafoltos, néhol pocsolyákkal tarkított kövezeten sorakozó különféle típusú harci gépeket méregette, amik egy részén szerelők dolgoztak, próbálva helyrehozni a legutóbbi csatákban szerzett sérüléseiket. Távolságban könnyű teherhajók, közepes méretű szállítógépek, U-szárnyúak, naszádok és korvettek parkoltak, mögöttük az erdőben pedig sátrakat, bunkereket, felhalmozott ládákat és álcázott légvédelmi állásokat lehetett látni. A támaszpont jóval nagyobb volt annál, mint amilyennek a levegőből nézve tűnt, személyzetét emberek, droidok, mon calamariak, besaliskok és még legalább egy tucat faj képviselői alkották.

– Ja. Úgy látom, a nagy részüket a Klón háborúból selejtezték le. – bökött állával a kapitány néhány elavultnak számító BTL–S3-as Y-szárnyú és kivénhedt Z–95-ös Fejvadász felé. A lázadók úgy tűnik minden roncsot összeszedtek a galaxisból, ami csak repült, hogy felhasználják a birodalom elleni hadjáratukhoz. Egy távolabbi parkolópályán még ARC–170-eseket, különféle színű és felszereltségű CloakShape-eket, V–19-es Torrenteket, H–60-as Tempest bombázókat és R–22-es Spearhead-eket is megpillantott a ködben.

– Milyen párás a levegő itt! – állapította meg Luke halkán, kézfejével letörölve arcáról a rátapadó hideg nedvességet. A Tatuin örökös szárazságával összehasonlítva kész paradicsomnak tűnt ez a világ, ahol bőven van víz az élethez.

Figyelme a hadihajókról most a jóval közelebb ácsorgó felkelő katonákra irányult, akik kíváncsian méregették őket, készenlétben tartva kézfegyvereiket. Eléggé szedett–vedett társaságnak tűntek a különféle egyenruháikkal és sugárvetőikkel, de a harcedzettségükhöz és elszántságukhoz kétség sem férhetett. Ilyenek hát azok a legendás lázadók, akik bátran dacolnak az elnyomó birodalommal és hősieken küzdenek a régi köztársaság visszaállításáért? Luke valahogy nem így képzelte el őket korábban, főleg a különféle történelmi filmek, kalandfilmek és hírműsorok képsorai után, de hamar megbarátkozott a gondolattal, hogy a gerillák érthetően nem úgy festenek, mint a császári hadsereg kifényesített páncélszerű, fegyelmezett katonái. S csupán remélni merte, hogy ha jelentkezik köztük, őt is felveszik a seregükbe.

Körülöttük a pagonyokból távoli kiáltások, különös nyögések és rikoltások hallatszottak szórványosan. A sűrű növényzetben megbúvó élőlények furcsa kuvikolása, cserregése és halk neszezése betöltötte a gépzajtól és beszélgetéstől hangos leszállópályát. Jobb felé a horizonton épp derengeni kezdett a hajnalpír, egy újabb nap kezdetét jelezve, miközben a gázóriás vörös félgömbje a felhők mögé bújt a fejük felett. A növekvő világosság miatt megélénkülő állatok hátborzongatóan modulált sikolyokkal és vijjogó hangokkal

köszöntötték a reggelt a tejszerű ködpárában.

Leia időközben befejezte a társalgást a parancsnokkal és röviden bemutatta útítársait. A borostás képű férfi ezután sorra beszkenelte a jövevényeket a kezében tartott készülékkel, későbbi azonosítás céljából, majd intett, hogy kövessék a távolabb várakozó szállítójárművekhez. Előttük szétvált a területet biztosító katonák sora. Néhányan – akik az Alderaani Konzuli Biztonsági Szolgálat egyenruháját viselték – ünnepélyesen és látható boldogsággal arcukon, tisztelegtek a hercegnő előtt, aki kurtán biccentett feléjük. A sisakrádióján utasításokat osztogató tiszt fél tucat szürke egyenruhás műszakit rendelt melléjük kíséretnek, majd négy katonát a Falconnál hagyott örködni, míg a többieket visszaküldte a szolgálati helyükre. A csapat ezalatt felmászott két lebegő targoncára. Csubakka és a droidok kerültek az elsőre, Leia és a két férfi a másodikra. A teherszállító gépek raklapja kemény volt és kényelmetlen, de senkinek sem jutott eszébe panaszkodni emiatt. A járművek halk zúgással felemelkedtek a talajról és fürgén siklani kezdtek a leszállópálya távolabbi végében magasodó ősi épület gigantikus tömbje felé, melynek csúcsa lassan oszló ködfelhőbe burkolózott.

Talán uralkodói palota lehetett egykoron vagy vallási szentély, ezt a régészeknek nem sikerült egyértelműen megállapítaniuk. A sokszögletű, szabálytalan kúpra emlékeztető építmény magasan kiemelkedett az erdő fái közül. Szürkésbarna, moha lepte kövei olyan kolosszális méretűek voltak, hogy a felkelők mérnökei el sem tudták képzelni, miként építhették fel ezt a monstrumot a legmodernebb gravitonikus emelőberendezések segítségével nélkül. Az elsődleges vizsgálatok szerint valószínűleg egyszerű gépekkel, javarészt kétkezi munkával és talán olyan eszközökkel építették fel, amelyek azóta rég a feledés homályába merültek.

Bár a hold őslakóinak tudománya zsákutcába vezette őket – már ami a csillagközi utazást illeti –, mégis produkált egynémely felfedezést, amely sok szempontból túlszárnyalta a jelenkori birodalmi fejlettséget. Idesorolható az a mindmostanáig megmagyarázhatatlan eljárás, amivel az elképesztő nagyságú és súlyú kőtömböket precízen kihalászták az égítest távoli hegyeiből, s ideszállították az építkezés helyszínére, hogy féltucatnyi hasonló tornyot, illetve számtalan kisebb épületet emeljenek a termékeny síkságon. Bár a hajdan virágzó nagyvárost mostanra elnyelte az őserdő, a méretesebb romok még álltak, közönyösen dacolva az idővel.

Az áthatolhatatlan vastagságú falakkal rendelkező szentély különösen hatalmas sziklatömbökből lett összeállítva. Lépcsőzetes oldalfalain körbefutó erkélyek sorakoztak, amiket széles kapukon keresztül lehetett megközelíteni bentről. Az ajtajukat vesztett nyílásokon át bőségesen bejutott a fény a nap minden szakában, megvilágítva a tágas belső tereket. Fent, az építmény tetején négyszögletes torony magasodott egy körbefutó kilátóterasszal, melyről a csapadékot a falakba vájt függőleges árkokban vezették el a város hajdani csatornarendszerébe. Az égre törő falakat és vaskos tartóoszlopokat borító massassi faragványok, domborművek és szobrok nagy része mára elpusztult vagy a felismerhetetlenségig megkopott, ráadásul a dzsungel teljesen benőtte az épületet. A kúszónövények élénkzöld liánjai, valamint a mohák sötétzöld, néhol barna árnyalatú foltjai javarészt elborították a köveket. Az őserdő csak a szentély legbelső részeit nem tudta elhódítani, ahová nem jutott be elegendő napfény, viszont kiváló rejtekhelyül szolgált évszázadokon át a sötétben menedéket kereső vadállatoknak.

Ahogy a parkoló űrhajókat és nagyobb tócsákat kerülgető targoncák közelebb értek az építményhez, az újonnan érkezők alaposabban is szemügyre vehették meredek oromzatát. Fent az erkélyeken több ponton elhelyezett reflektorok világították meg a környező landolótértséget, amiket a növekvő világosság miatt most sorra kikapcsoltak. Köztük homokzsákokkal és páncéllemezekkel megerősített bunkerek, lövészok és távcsöves megfigyelőpontok sorakoztak, valamint parabolatányérok, drótantennák,

bólogató vagy forgó radartányérok díszítették a teraszokat.

A targoncák a szentély alapjánátongó széles nyílások egyike felé siklottak, melynek korhadt kapuit a felkelők teljesen eltávolították, hogy gépeikkel kényelmesen beférjenek a hatalmas csarnokba. A tájon alkalmanként átsöprő szélviharok és heves esőzések elleni védelemül egy felhúzható, terepszínűre mázolt, páncélozott hangárkapu került beépítésre, ami épp nyikorogva felnyílt, utat engedve az építmény kivilágított belsejébe. Itt már csak lépésben haladhattak előre, akkora volt a nyüzsgés. Technikusok, szerelők, katonák, pilóták, droidok és targoncák siettek keresztül–kasul a parkoló űrhajók és felhalmozott ládák, tartályok között. Mindenki lázasan dolgozott, hogy bevetésre kész állapotba hozza a legutóbbi csatákból visszatért vadászgépeket.

Építői aligha ismertek volna rá jelenleg a szentélyük belsejére. A helyiségeket elválasztó díszes kőfalakat több helyütt méretre gyártott vasbeton elemek vagy hegesztett acélfalak váltották fel. A megkopott kőpadlót vízhatlan, nagy teherbírású fémborítással látták el. A falakon és vaskos tartóoszlopokon mindenfelé kábelek és csövek kígyóztak. A legtöbb ablakot páncéllemezekkel fedték be, kívül tartva nem csak a napfényt, de az éjszakai ködös hideget is. A plafont különböző típusú lámpák borították. Köztük felfüggesztett tartóállványokon portáldaruk és mindenféle gépekkel teli szerelvények lógtak. A tágas földszinti csarnokban tucatnyi X és Y–szárnyú vadászgép parkolt takaros rendben, felülről, oldalról és alulról egyaránt megvilágítva a karbantartók számára. Két oldalt hatalmas teherliftek működtek, amikkel az építmény pincéjében kialakított alsó hangárszinten tárolt vadászgépeket, harcjárműveket, fegyvereket és készleteket lehetett felhozni. A felsőbb szintekre széles kőlépcsők, illetve kisebb teherliftek vezettek fel, ahol a bázis parancsnoksága, irányítóhelyiségei és a tisztek, pilóták szállásai kaptak helyet. Az egész építmény zengett a gép zajtól, a kipróbálásra bekapcsolt hajtóművek sivításától, a fúró és vágóberendezések csikorgásától, valamint a hegesztő készülékek sercegésétől, nem beszélve a személyzet kiabálásáról és a droidok elektronikus fütyögéséről. A fali hangszórókból mindezeket túlharsogva időnként közös nyelvű utasítások, figyelmeztetések hallatszottak.

Az ősi massassi szentély kivételesen vastag és szilárd falain elvileg semmilyen fegyver sem üthetett volna lyukat, de a vadul bámészkodó Lukenak volt alkalmatlan látni az Alderaan ízzé–porrá zúzott darabkait, így jól tudta, hogy azoknak ott, azon az iszonyú harcállomáson ez a hold sem jelentene többet, mint egy újabb elvont matematikai feladványt a stratégiai játékukban.

A targoncák jobbra kanyarodva végighaladtak a fal mentén, el a szorosan egymás mellé leparkolt vadászgépek hegyes orrai előtt, majd fokozatosan lassítva megálltak a legközelebbi lépcsősornál. A szerszámos ládák, gépalkatrészekkel teli tárolók és üzemanyagtartályok közt várakozó, lármásan beszélgető katonatisztek csoportja abbahagyta a vitatkozást és meglátva az érkezőket, a gépek felé iramodtak.

Leia Organa szerencsére nyomban leugrott a járműről, különben könnyen megtörténhetett volna, hogy az elsőként odaérkező férfi valósággal leráncigálja róla, annyira túláradt benne a viszontlátás öröme. Így azonban megelégedett annyival, hogy boldogan megölelje a lányt, aki hasonló őszinteséggel viszonzta üdvözlését. Nem csoda, hogy még a lélegzetük is elállt mindkettejüknek a meghiúsultságtól. A körük sereglő tisztek ugyancsak üdvözlő szavakat kiáltottak oda a királykisasszonynak, majd a háttérben maradó kíséreit kezdték méregetni.

– Hát ép és egészséges, felség! Mi meg már azt hittük, önt is megölték! – közölte a hercegnővel Vanden Willard tábornok, a támaszpont felszíni erőinek alderaani származású főtisztje. Aztán hirtelen összeszedte magát, elengedte a lányt, hátralépett és szertartásosan meghajolt, ahogy az udvari etikett előírja.

– Amikor értesültünk az Alderaan tragédiájáról, attól féltünk, hogy ön is odaveszett a többiekkel együtt. Épp az édesapjával beszéltem holoneten, amikor megszakadt az adása. Csak órákkal később tudtuk meg, miért...

– Mindez már történelem, Willard tábornok. – mondta halkan a hercegnő, s az apja említésére fájdalmas grimasz futott át az arcán. – A császáriak foglyul ejtettek menekülés közben és megkínóztak, hogy kiszedjék belőlem ennek a támaszpontnak a helyzetét. De nem mondtam nekik semmit. Aztán ezek a férfiak megszöktettek a Halálcsillagról és elhoztak ide. Az állomás műszaki terveivel együtt, amiket sikerült megszerezniem és amik ebben az R2-es robotban vannak.

Leia gyorsan beszélt, szinte már kapkodva, annyi mindent akart hirtelen elmondani az idősödő férfinak, valamint a köréjük sereglett kíváncsi tiszteknek. Hirtelen az elmúlt napok összes feszültsége kitört rajta, egész testében reszketett a felindultságtól és minduntalan elcsuklott a hangja, ahogy hevesen gesztikulálva magyarázott, nem bírva tovább uralkodni az érzésein.

– Igen, a toprawai ütközet után értesültünk róla, több forrásból is, hogy valószínűleg önnél vannak a tervrajzok. – bólogatott megértően a tábornok, s ráncos arcán aggodalom terült szét, ahogy végigmérte az elnyűtt szenátori köntösbe burkolt hercegnőt, sérüléseket keresve rajta. Csak ekkor vette észre az arcát, nyakát, csuklóit elcsúfító sebhelyeket.

– Sajnos nem tudunk elmenekülni előlük. A hajóm személyzete odaveszett és... Tarkin kormányzó végignézte velem az Alderaan elpusztítását. Így akart megtörni. Aztán... szerintem szándékosan hagyta, hogy elmenekülhessek. Nyilván követtek minket valahogy... és talán máris tudják, hogy itt vagyunk... Fel kell készülnünk a harcra...!

– Azon vagyunk, felség...! És fogadja őszinte részvételem a családja miatt...!

– Köszönöm! De most... inkább a jövővel kell törődnünk. Az Alderaan és lakóinak sorsa bevégeztetett. – mondta Organa, valamelyest lecsillapodva. A hangja közben jéghideg lett és keserű, szinte ijesztő egy ilyen törekeny külsejű nőtől.

– Tennünk kell róla, hogy soha többé ne ismétlődessen meg ilyesmi. Sehol a galaxisban. A bánatra most nincs időnk, uraim. – folytatta szaporán, parancsoló hangnemre váltva, ahogy végignézte a harcedzett katonákon. – Az egész felkelés... és számtalan világ sorsa függ tőlünk.

A háttérben kissé zavartan ácsorgó Solo már éppen közbe akart szólni, hogy jelezze: ő csak a pénzét szeretné megkapni, aztán már megy is, de mivel senki sem figyelt rá, inkább csöndben maradt. Ráadásul idefelé jövet az is eszébe jutott, hogy a lázadók valószínűleg nem fogják egyhamar elengedni őt, meg Csubakkát, nehogy általuk kitudódjon véletlenül a bázisuk rejtékhelye. Persze, ha a birodalmiak tényleg követték őket, akkor órákon vagy napokon belül úgyszintén itt lesznek és mindez már nem fog számítani.

Bár az idevezető úton alaposan átvizsgálták a teherhajó burkolatát és fedélzetét, mégse találtak rajta elrejtett hiperűri nyomkövetőt. De ettől még előfordulhat, hogy a császári technikusoknak sikerült valahogy felcsempészniük a Falconra egy jeladót. Később, ha lesz rá idejük, újra átnézik a vukival az egész bárkát, a biztonság kedvéért. Mert nem lenne jó, ha fülön csípnék őket mindazok után, amit a Halálcsillagon műveltek.

Előbb azonban az a legfontosabb, hogy megkapják a jutalmukat, élve kijussanak a rendszerből és még a határidő lejárta előtt kifizessék Jabbát. A felkelők meg jobban tennék, ha összepakolnának és azonnal odébb állnának erről a holdról, amit a harcállomás épp oly könnyedén fog szétrobbantani, mint az Alderaan.

Jobb híján a csarnokban parkoló legközelebbi Y-szárnyút nézte, ami előtt ott állt Skywalker, kíváncsian bábmészködve. A fiúnak itt minden nagyon új volt és izgalmas, de a koréliai cseppet sem nyugozta le a régi harci gépek ütött-kopott burkolata és a rajtuk sürgölődő technikusok szüntelen munkája. Az elmúlt években megfordult ő már több hasonló helyen is, igaz ekkora törvényen kívüli katonai bázist még nem látott. De a

birodalmi flotta felszereltségével és modern vadászgépeivel összehasonlítva mindez mit sem ér majd, ha csatára kerül a sor. Hacsak nincs még vagy tízszer, százszor ennyi hadihajójuk valahol a közelben.

Leia ezalatt ismételten Artu Detúra mutatott, akinek Thripio segített lekászálódni a targoncáról.

– Használják föl az információkat, amiket ennek az R2-es robotnak a memóriájában találnak. Az adatok alapján állítsanak össze támadási tervet. Ez az egyetlen reményünk. Az az állomás hatalmasabb erőt képvisel, mint bárki gondolta volna. – elhalkult a hangja, s egész testében megborzongott az újfent rátörő szörnyű emlékektől. – Ha az elemzés során nem bukkanunk egyetlen gyenge pontra sem, nem lesz semmi, ami föltartóztassa őket.

– Máris intézkedünk! – ragadta meg a lány kezét biztatóan a tábornok és intett a társainak, akik sebesen szétszéledtek, hogy tegyék a dolgukat. Willard oda se nézett Hanra, Lukera és Csubakkára, inkább a hercegnőt invitálta a közeli lépcsősor felé.

– Addig jöjjön velem, felség, az orvosi részlegbe. Ott majd ellátják a sérüléseit. Én addig beszélek Dodonna tábornokkal és a többiekkel. Maguk...! Hozzák a droidot!

Két háttérben várakozó technikus csatlakozott a menethez, óvón közrefogva az asztroszert, ami vidáman csipogva követte a hercegnőt, fel az emeletre. Azaz csak követte volna, mert a lépcsőhöz érve a műszerészek nem várták meg, míg a droid lassan, ügyetlenül felkapaszkodik az emberi lábakhoz méretezett lépcsőkön. Inkább megfogták és gyöngéden fölemelték. A mögöttük baktató Lukenak és társainak ezután olyan látványban volt részük, ami egyedülállónak bizonyult az eddigi életükben és alighanem a többi szemtanúéban is. Mert ez volt az első – és minden valószínűség szerint az utolsó – alkalom, hogy azt láthatták, emberek hordoznak tiszteletteljesen egy robotot.

Miután a tágas folyosón felsiettek a hangárszint fölötti területre, a csapat tagjai szétváltak. A tábornok elvezette Leiát az orvosi részleg irányába, aki még mindig beszélt, s úgy kapaszkodott a férfi karjába, mint fuldokló a mentőövbe. Két tiszt maga után invitálta Skywalkert, Solót és Csubakkát, míg Thripio Artu nyomában maradt, nem akarva szem elől téveszteni a barátját.

A műszerészek egyenesen a bázis adatközpontjába kísérték a droidokat, ahol az egyik nagy teljesítményű komputer terminál előtt megálltak. Egy technikus vaskos adatkábelt csatlakoztatott az R2-es hengeres törzsére, majd megnyomott néhány gombot a műszerfalon. Ahogy Artu kapcsolatba lépett a számítógéppel és rövid egyeztetés után másolni kezdte neki a hatalmas méretű állományt, az egyik képernyőn megjelent a Halálcsillag színes tervrajza. A robot ezzel egy időben kibocsátotta elülső tárolónyílásából azt az adattároló lemezt is, amin eredetileg a terveket kapta Organától. Ez sajnos megsérült az idevezető út viszontagságai során és olvashatatlaná vált, de mivel Artu elővigyázatosságból korábban átmásolta tartalmát a saját memóriájába, nem történt végzetes adatvesztés. Az egyik műszerész elvette tőle az összekarcolódott lemezt és átadta egy részlegvezetőnek, hogy a biztonság kedvéért próbálják meg helyreállítani ezt is. Hátha lementhető róla az adatok egy része.

A következő órák intenzív munkával teltek a feladatra ráállított informatikusok számára. Először kicsomagolták a rengeteg műszaki adatot és újabb biztonsági másolatokat készítettek róla. Aztán a legnagyobb teljesítményű számítógépagyak nekiláttak feldolgozni az adathalmazt és részekre bontva továbbították az elemzést végző szakértőknek. Egész nap özönlöttek a képernyőkre a különféle információk; tervrajzok, leírások, jegyzékek, statisztikák, grafikonok és diagramok a Halálcsillag felépítéséről, működéséről és képességeiről. Ahogy a felkelő szakemberek szembesültek a feladat nagyságával, kénytelenek voltak más részlegekből áthívni a specialistákat; mérnököket, fizikusokat, technikusokat, stratégákat, hírszerzőket és fegyverszakértőket főleg, hogy segítsenek a

munkában. Végül már több százan dolgoztak szerteszét a támaszponton az adatok elemzésén, így minden más tevékenység abbamaradt egy időre.

Szi Thripio meg egész idő alatt ott állt Artu mellett, s őszintén csodálta, hogy egy ilyen egyszerű kis robot agyában ennyi rengeteg komplex adat fér el.

* * *

A következő napok meglehetősen eseménydúsak teltek Luke Skywalker számára. Hirtelen annyi minden történt vele és körülötte, hogy alig győzte megemésztetni a rengeteg új, különös, izgalmas és néha rémisztő élményt. Egyszerű vidéki farmerfiúként nem sok fogalma volt a lázadásról, sem a galaxisban dúló polgárháborúról, a felkelő hadsereg felépítésével és működésével kapcsolatos ismeretek elsajátítása pedig teljes mértékben igénybe vette minden erejét.

Miután a nagy szentély folyosóin elszakadt a társaitól, két felkelő tiszt egy kihallgató szobába kísérte, ahol órákon át vallatták és minden információt kiszedtek belőle, amit csak tudott a Tatuinról és a Halálcsillagról. Luke készségesen együttműködött a hírszerzőkkel, bár nem volt hozzászokva ekkora összpontosított figyelemhez, ami folyamatosan rá irányult. Részletesen elmesélte, hogy jutott hozzá a droidokhoz, hogyan találkozott Obi-Wan Kenobival, miként szöktek meg a császári csapatok elől Mos Eisleyből, majd kerültek a Halálcsillag fedélzetére. A hercegnő megszöktetésének kalandját a kihallgatói először fapofával hallgatták végig, majd számtalan keresztkérdést tettek föl, próbálva ellentmondásokat találni kissé kapkodva előadott beszámolójában. A fiú végül a gesztusaikból és elejtett megjegyzéseiből rájött, hogy egy szavát sem hiszik el, annyira képtelenségnek tartották, hogy zöldfülű parasztfiúként sikerült kihoznia Leia Organát a harcállomásról. Közben nyilván Solót, Csubakkát és a királylányt is kihallgathatták más helyiségekben, mert végül a rövid ebédszünetet követően nem faggatták tovább a menekülésükről.

Mikor végül Luke közölte velük, hogy csatlakozni akar a lázadáshoz, csak mosolyogtak és átadták egy kitüntetésekkel kidekorált, idősebb toborzótisztnak, befejezettnak nyilvánítva a vallatását. A kölyök ártatlan képe és egyszerű beszéde láthatóan meggyőzte őket arról, hogy nem egy beépített birodalmi kémekkel állnak szemben, így a továbbiakban nem zaklatták az előélete és hihetetlen állításai miatt, főleg amik az erő használatával voltak kapcsolatosak.

Ezt követően a toborzótiszt átkísérte a fiút az egészségügyi részlegbe. Itt egy alapos orvosi kivizsgálásnak vetették alá, majd beadtak neki legalább féltucat kombinált védőoltást és betömtek az egyik lyukasnak talált fogát. Később a folyosón futólag megpillantotta Leiát is, akit egy lebegő hordályon épp kitoltak a bakta kezelő részlegről. A lány bágyadtan intve üdvözölte a takaró alól, bár mozogni is alig tudott a karjaira, nyakára tekert kötésektől és a testét borító sebtapasztól. Skywalker megnyugodva látta, hogy a hölgy immáron jó kezekben van és az ápolószemélyzet kiemelten gondoskodik róla. Amikor azonban beszélni akart vele, egy orvos droid eltanácsolta a királyi fenség közeléből, teljes ágyynyugalmat írva elő fontos páciensének.

A srác ezután a folyamatosan szövegelő toborzóját követve egy kisebb eligazító teremben kötött ki, melynek falait a szövetséghez csatlakozott népek zászlói és címerei, valamint a csatákban hősi halált halt fiatal katonák fényképei és kitüntetései díszítették. Itt egy műlábbal botorkáló sebhelyes képű őrnagy elmondatta vele a katonai esküt és minden további ceremónia nélkül felvette a felkelő hadseregbe. Miután kijelentette, hogy ért a repüléshez, egy másik tiszt újoncként beosztotta a pilótaképző alakulatba és utasította, hogy keresse meg Arhul Narra parancsnokot, akiről némi utánajárást követően kiderült, hogy még nem tért vissza a bevetéséről.

Mivel a rajta lévő sivatagi tunikán kívül gyakorlatilag nem volt semmi holmija, a kiegészítőben szorgoskodó ellátótiszt rátukmálta egy olyan pilóta ruházatát, aki nem tért vissza a legutóbbi bevetésről és hasonló volt a termete. Luke a fickó fekhelyét is megkapta a pilóta szállásán, ahol egy szegényesen berendezett, négy személyes szobába került, egy Wedge Antilles nevű fiatal, de tapasztalt vadászpilóta mellé. A másik két ágy üresen maradt, ahogy sok szomszédos helyiség is, mivel az elmúlt hetek harcaiban számos pilótát vesztek a felkelők. Így a parancsnokok örültek minden önkéntesnek, akikkel feltölthették a hiányos alakulataikat.

Még át sem öltözött a fiatalember, máris megjelent nála egy mogorva altiszt és miután a kézi szkennelével azonosította, átadta neki a frissen nyomtatott katonai azonosító kártyáját és a dögcéduláit. Majd pergő hangon kiselőadást tartott az újoncnak a sereg felépítéséről, a rangjelzésekről, a harctéri protokollról, a túlélésről, a kommunikációs szabályokról és a különféle kötelességeiről, jogairól. A fiú a felét sem jegyezte meg a litániának, bár feszülten figyelt és próbálta megérteni a sosem hallott szakkifejezéseket, valamint a helyi katonai szlenget, ami szinte ömlött az őrmesterből. Végül az altiszt elkísérte a fegyvertárba, ahol kapott egy derékövet, egy komlinket és egy használt M-57-es lézerpisztolyt, fél tucat energiacellával. Már épp indulni akartak az erdőben kialakított egyik lőtér felé, hogy felmérhessék a srác képességeit, amikor szerte a támaszponton felüvöltöttek a riadószirénák.

A bázis pillanatok alatt megélénkül. A szentély folyosói megteltek rohángáló katonákkal, pilótákkal, műszakiakkal és droidokkal. A hangosbeszélőben valaki azt kiáltotta, hogy birodalmi hadihajók közelednek és mindenki készüljön fel a várható légitámadás elhárítására. Az őrmester káromkodott egy sort, majd öles léptekkel sietett a szolgálati helyére. Skywalker követni akarta, de a fickó harsányan utasította, hogy menjen le az óvóhelyre, az épület pincéjébe, ahol a nem harcoló személyzetnek és a zöldfülűeknek kell vész esetén meghúzniuk magukat. Luke természetesen nem tudta, merre kéne mennie a hatalmas létesítményben, így először sikeresen eltévedt, majd saját elhatározásából inkább csatlakozott néhány elszánt katonához, akik kirohantak az egyik első emeleti erkélyre és lövést foglaltak el a hevenyészett homokzsák mellvédek mögött.

A kifutón zajló fejvesztett nyüzsgést szemlélve a fiatalembernek eszébe jutott, fogalma sincs, hol lehetnek a barátai, akiket egyre jobban hiányolt. Már azon volt, hogy a keresésükre indul, mikor felcsipogott az övéen lógó komlink, amin Leia Organa hívta, azt tudakolva, mi van vele? Miután befejezték rövidke beszélgetésüket az éktelen szirénazajban, a fiú vetett egy sóvár pillantást a felhős égre, melyre akkor emelkedett föl legalább egy tucat X-szárnyú, fülsértő hajtómű dübörgéssel indulva az ellenség fogadására. A legszívesebben ő is velük tartott volna, hogy újfent belevesse magát a harcba, de még azt sem tudta, kap-e egyáltalán egy gépet a következő napokban? Előbb talán a felettesét kéne megkeresnie és szolgálatra jelentkezni...

Körülötte a lézerpuskákat markoló katonák nem tudták eligazítani, hová kéne mennie, mert ők is csak pár napja kerültek a támaszpontra erősítésnek, így jobb híján maradt a helyén egy homokzsák kupac mögött és a lézerpisztolyát szorongatta görcsösen.

Miután a vadászgépek felszálltak, hirtelen elhallgattak a szirénák és kísérteties csönd telepedett a tájra. A hangárkapukat bezárták, a szabadban parkoló űrhajókat álcázóhálókkal letakarták, a járműveket fedezékbe vitték, a légharóító lövegeket pedig készenlétbe helyezték. Megkésve bekapcsolt egy hatalmas pajzsgenerátor az erdőben, ami láthatatlan energiakupolát vont a bázis fölé. Mint azt a belső kommunikációs hálózaton terjedő hírekből hamarosan megtudták, a Yavin köré telepített megfigyelő műholdak észlelték, hogy egy birodalmi csillagromboló ugrott be holdrendszerbe. Nyomban felderítőgépeket indított a négyes számú hold felé, amiből a lázadók hamar kitalálták, hogy az ellenség felfedezte búvóhelyüket. S mivel az elmúlt órákban nem

érkezett másik űrhajó a Falconon kívül, gyanítható volt, hogy a császáriak mégiscsak elrejtették a fedélzetén egy nyomkövetőt.

Aztán csak teltek az órák és a felszínen nem történt semmi. A szórványos rádiójelentésekből kiderült, hogy a lázadók vadászgépei csatlakoztak a holdrendszerben járőröző Defiance csillagcirkálóhoz, majd összecsaptak a romboló TIE vadászaival. A birodalmiak az erős ellenállást látva gyorsan megbizonyosodhattak afelől, hogy a lázadók egy jelentős katonai célpontot védenek a holdon, de azért erős vadászfedezettel leküldtek nyolc Lambda-osztályú csapatszállítót, hogy körülnézzenek. Amíg a rohamosztagos felderítő alakulat földet ért a láthatár peremén húzódó Ersham-hegység egyik völgyében, tucatnyi ikertörzsű TIE bombázó csapott le elterelésnek a bázisra, próbára téve annak védőpajzsát.

Tompán visszhangzó mennydörgés kísérte az energiamezőbe csapódó sugárnyalábok, torpedók és rombolóbombák fényes villanásait, ahogy a pilótaszlengben simlisnek becézett gépek elhúztak a támaszpont felett, igyekezve felmérni a lázadók állásait. Ám a nehéz légvédelmi lövegek némák maradtak, gondosan álcázva az őserdőben. Amíg a pajzs kitart, nincs értelme fölfedni a helyzetüket a céltalan lövöldözéssel. Luke feszülten figyelte a magasban kibontakozó ütközetet, ahogy az X-szárnyúak szétzilálták a támadók szabályos ék alakzatát és több bombázót megsemmisítettek. A füstölgő roncsok a távoli erdőségbe zuhantak, az egyik nekicsapódott a pajzsra és nagy szikraeső kíséretében szétrobbant. A császáriak végül visszavonultak, túl erősnek találva a védelmet és könnyű harci gépeik behúzódtak a hatalmas csillagromboló lövegeinek oltalmába, ami komoly tűzpárbajt vívott orbitális pályán a körülötte keringő MC80-assal. Ezt letről csak távcsövekkel lehetett látni a felhőréseken át, így Lukenak könyörögnie kellett egy hadnagynak, hogy legalább egyszer vethessen egy pillantást az elektronikus látcsövén keresztül az égre.

Aztán majdnem hanyatt esett rémületében, mikor a támaszpont felett átsuhanó romboló hasi ütegei alaposan megszórták a pajzsot, narancsvörös robbanások vakító sorozatát rajzolva az égre. A masszív dübörgés percekig tartott, s egy idő után az energiamező már halványsárgán izzott a megterheléstől. De kitartott a mennykőcsapásokkal szemben, így az alatta megbújó katonáknak nem esett bajuk. A birodalmiak végül eltávolodtak a holdtól és miután felszedték a visszatérő kompokat és a megmaradt vadászgépeiket, várakozó pozícióba helyezkedtek az égtest pályavonalán. Láthatóan eszük ágában sem volt visszavonulni, csak az erősítésre vártak az újabb támadás megkezdéséhez. Az erdőbe leküldött rohamcsapatuk ezalatt eltűnt szem elől a sűrűben és várható volt, hogy napnyugta után megközelítik a felkelő bázis védelmi vonalait.

Az X-szárnyúak közben visszatértek a leszállópályára, három gép kivételével. A műszaki kiszolgáló személyzet nyomban nekilátott bevontatni őket a hangár biztonságába és egész éjjel javították a megtépázott T-65-ösöket, hogy holnapra újra bevetethetők legyenek.

Az erkélyről figyelő Luke végül megelégtelt a tétlenséget és visszatért a szállítására, ahol megfürdött és átöltözött. Fekete inget és barna nadrágot húzott, ami kicsit bő volt rá, akárcsak a lábán lötyögő fényes fekete hajózőcsizma. A vanília sárga bőrdzseki viszont tökéletesen állt rajta, bár kissé furcsán érezte magát a tükörbe pillantva, amiért egy alig pár napja hősi halált halt pilóta holmijait kénytelen viselni. Végül derekára csatolta fegyverövét, ráakasztotta fénykardját is és elindult, hogy megkeresse Han Solót és a társát.

Némi bolyongás, meg kérdezősködés után az étkezdében talált rájuk, éppen falatoztak. A csempészek nagyon örültek egy ismerős arcnak a sok idegen után, akikkel nap közben találkoztak a támaszponton. Vacsora közben halkan megtárgyalták egymás közt a velük történeteket. A koréliei csak a fejét csóválta, amikor Luke büszkén elújságotla neki, hogy

belépett a seregbe és készen áll harcolni a császáriak ellen. Majd arról kezdett panaszkodni a kölyöknek, hogy a felkelő tisztek nem sok hajlandóságot mutatnak kifizetni neki a járandóságát; a Kenobival kialkudott fuvardíjat, a hercegnő megmentéséért járó jutalmat és a további költségeket, amik menekülés közben még felmerültek. És arra készült, hogy vacsora után megkeresi a támaszpont parancsnokát és személyesen nyújtja be neki a számlát.

Ebből aztán semmi sem lett, mert az irányítóközpontba nem engedték be az örök, bárhogy hangoskodott és fenyegetőzött a folyosón. De legalább kapott egy biztató ígéretet az éppen arra járó Nower Jebeltől, a szövetség pénzügyminiszterétől, hogy amint rendeződik a taktikai helyzet, megvizsgálják a kérését és döntenek a követelt összeg kifizetéséről. Így aztán a két csempész ingerülten visszatért a Millennium Falcon fedélzetére és ott töltötték az éjszakát, míg Luke végre megismerkedett a bevetésről visszatért Wedge Antillel és órákig beszélgetett vele a szobájukban az elmúlt hetek harcairól.

* * *

Másnap ugyancsak mozgalmasan indult a reggel, egy újabb vészriadóval, szirénázással, rohangálással, vadászgép indítással és űrcsatával ébresztve az álmos felkelőket. A birodalmi felderítők az éjszaka során többször összecsaptak a bázis védelmét ellátó katonákkal, próbálva siklóbringákkal, majd gyalogosan átjutni az erdőben kiépített állásokon. Behatolniuk azonban nem sikerült a lázadók területére, viszont komoly veszteségeket szenvedtek. Hajnalban ezért a csillagromboló újabb csapatokat küldött le hozzájuk erősítésnek és eközben megszorongatta az orbitális pályán keringő Defiancet. Bár a felszíni harc elég messze zajlott a szentélytől, kint az erdőben, Luke azért látta a felszálló füstoszlopokat, mikor kiment a legközelebbi erkélyre tájékozódni a helyzetről. És a szentély egészségügyi részlegébe szállított sebesülteket is látta később a nap folyamán, akik egyre érkeztek, kis csoportokban a dzsungelből.

Körülötte a támaszponton mindenki ideges volt. Sejtették, hogy a java még hátra van a támadásnak és a katonák máris arról suttogtak egymás közt, hogy a vezérkar hamarosan megkezdí a kiürítést, mivel valószínű, hogy a császáriak be fogják vetni ellenük a Halálcsillagot. Az Alderaan rendszerbe küldött felderítők jelentései szerint legalábbis a harcállomás nemrég elhagyta a Delaya körzetét és ismeretlen helyre távozott.

Nem akarván vesztegetni az idejét, Skywalker megkereste az újonc pilótákat kiképző alakulatot, beszélt az időközben előkerült Arhul Narrával és haladéktalanul elkezdte a felkészülést a vadászpilóta szakmára. Először előadásokat hallgatott egy eligazításhozban az űrharcászatról, amit tapasztalt veteránok tartottak a kezdőknek, a nagy fal képernyőn korábbi csaták felvételeit és taktikai szimulációit mutogatva nekik. Aztán ő is beült a nap folyamán több alkalommal a repülés szimulátorok valamelyikébe és kitartóan gyakorolta a T-65-ös Incom vadászgép irányítását, az űrrepülést és a TIE vadászok elleni harcot. Az első teszten olyan jól végzett, hogy rögtön az élre került a ponttáblázaton, amit a tapasztaltabb hajózók alig akartak elhinni.

A harmadik napon Luke tovább folytatta a gyakorlást és egyre inkább belejött a légi harcba. Persze a számítógépek ellen nem lehetett győzni, még a titokzatos erő segítségével sem, ami alighanem segítette a fiút, ott bujkálva az ereiben, de így is ő bírta legtovább a szimulált küzdelmet a túlerővel szemben. És már alig várta, hogy a valóságban is bizonyítsa, a lehető legtöbb császári pilótát küldve át a másvilágra.

Ezalatt a birodalmiak megelégtették a felszíni csatározást a lázadók masszív védelmi állásaival. Az erdős, nehezen járható terep sem kedvezett nekik, így végül a nagy veszteségek miatt inkább visszavonultak és a következő éjszaka kivonták csapataikat a

holdról. A magányos csillagromboló, amiről a hírszerzés időközben megállapította, hogy a Steel Talon az – a hírhedt Motti ellentengernagy hajója –, ezután nem bocsátkozott harcba a lázadók csillagcirkálójával. Viszont pár órával később végre megérkezett a rendszerbe az Independence hadihajó, egyből megduplázva a felkelő flotta tűzerejét.

Mégis, az átmeneti sikerek ellenére a szövetség parancsnoksága úgy döntött, hogy ideje megkezdeni a Massassi Állomás kiürítését. Első körben a nem harcoló technikai és kisegítő személyzetet, a hírszerzőket, sebesülteket, valamint a fontosabb politikusokat utasították, hogy haladéktalanul szedjék össze a holmijukat és szálljanak fel a kifutón várakozó teherhajókra, korvettekre. Az éjszaka során ezek egy kötelékben, számos régi típusú, azaz nem élvonalbeli vadászgép kíséretében elhagyták a holdat.

A csillagromboló persze azonnal észlelte távozásukat és a nyomukba eredt, így a két MC80-as cirkálónak kellett fedeznie a konvojt. A kisebb teherszállítók kénytelenek voltak mögéjük húzódni, hogy védve legyenek a heves ágyútűztől, amíg eléri a biztonságos hiperűrbe lépéshez szükséges távolságot. Közben a vadászgépek összecsaptak egymással, kölcsönösen jelentős veszteségeket okozva mindkét félnek. A szállítóegységek végül sikeresen kiugrottak a rendszerből, hogy más felkelő bázisokra vigyék utasaikat. Amint lehet, vissza fognak térni a hátramaradottakért és további csapatszállítókat is magukkal hoznak az evakuáláshoz. Bár valószínű, hogy a Halálcsillag előbb ideér és akkor előfordulhat, hogy már nem lesz kit megmenteniük.

A körülményeket mérlegelő vezérkar pontosan tisztában volt kiszolgáltatott helyzetükkel. Bár Capin Harinar őrnagy elemzői szünet nélkül dolgoztak az adatokon, s több gyenge pontot is találtak a mélyűri mozgó harcállomás terveiben, mégis úgy tűnt, a galaxisban szétszóródott egész felkelő flotta is kevés lenne ahhoz, hogy át tudják törni a császári erőd védelmét és sikeresen csapást mérjenek rá. A Halálcsillag egyszerűen túl nagy volt ahhoz, hogy nyers erővel le lehessen győzni. Valami könnyebb módszer kellett volna a megállításához, egy ravasz, elegáns haditerv, amivel megkerülhetik a brutális védelmi rendszert. Az álmosággal és túlhajszoltsággal küszködő felkelő stratégiák éjjel–nappal ezen a problémán agyaltak, vadabbnál vadabb ötletek tucatjait vitatva meg és vetve el, mint lehetetlent vagy megvalósíthatatlant. A hadműveleti tárgyalókból persze villámgyorsan kiszivárogtak a hírek az odakint harcoló csapatokhoz is, tovább növelve a katonákban felgyülemlett feszültséget.

Ráadásul a negyedik nap hajnalán heves szélvihar, majd komoly esőzés érte el a támaszpontot, s a felhőkkel borított égen villámok cikáztak, bele-belecsapva a fába, magasabb épületekbe. A védőpajzsot emiatt nem akarták a műszakiak bekapcsolni, hogy takarékoskodjanak az energiával, így a kifutókat teljesen elöntötte a víz és a felázott talajon alig tudtak mozogni az erdőben járőröző gyalogosok. A vihar elvonultával pedig vészjósló köd ülte meg a tájat, ami egész nap nem akart eloszlani, erősen lekorlátozva a látótávolságot.

A késlekedés miatt egyre jobban türelmetlenkedő Han Solo ismét összeveszett néhány kimerült felkelő tiszttel a beszerző szolgálat irodájában, mire a felbőszült Baccam Grafis tábornok majdnem lefogatta a biztonsági őrökkel. Csak azért nem került börtönbe, mert a mindig megfontolt, rendíthetetlen nyugalmú Bob Hudsol tábornok közbelépett és nagy nehezen lecsillapította az indulatokat. A magában füstölgő koréliai ezután elindult megkeresni Leia Organát, hogy személyesen rajta kérje számon a járandóságát. A hercegnőt időközben végre kiengedték a gyengélkedőről és megszabadult a legtöbb kötésétől, sebtapasztától, bár a hófehér bőrén még tisztán látszottak a császári börtönben és a menekülése során szerzett különféle sérülései. Az orvos droidok kipucolták a testéből a vallatáskor beleinjekciózott drogokat és nanorobotokat, így végre újra tisztán, higgadtan tudott gondolkodni. Épp csak képtelen volt rá, annyira eluralkodott rajta a harci láz, amint elhagyta a kórház részleget.

Őfelsége egy rangjelzés nélküli, terepszínű katonai gyakorlóruhában parádézott a folyosókon és hol az alderaani származású katonákkal beszélt, vigasztalva és harcra buzdítva őket, hol az elemzőket és a vezérkart idegesítette sürgető kérdéseivel, különféle javaslataival. De senki sem merte elzavarni a túlbuzgó hölgyet, mert mostanra mindenki megtudta a gyorsan terjedő pletykákból, milyen áldozatot hozott a közös ügyért. Ráadásul nem volt hajlandó sorsára hagyni a katonáit, bármennyire kérelték is előző nap a tábornokok és vezérkari tisztek, sőt maga Mon Mothma is. Végül a renegát chandrilai szenátornő nélküle volt kénytelen távozni az egyik korvetten a minisztereivel együtt. Leia azonban itt maradt, hogy az utolsó pillanatokig harcoljon a katonáival és személyes példamutatásával bátorítsa őket. Ha kell, velük együtt fog meghalni, de nem futamodik meg az ellenség elől. Ezt szilárdan eltökélte magában.

Amikor végül összefutott Han Solóval az egyik folyosón, a fizetség miatt kirobbanó vitájuk minden volt, csak épp csöndes és kulturált tárgyalás nem. A lány tiszta szívből utálta és őszintén lenézte a koréliait, amiért még ilyenkor is csak a pénzre tud gondolni és a veszekedés lezárásaként megígérte, hogy haladéktalanul megkapja a jutalmát; kreditekben, nemesfémekben, drágakövekben és ékszerekben, amit csak fel tud hajtani a szűkölködő gazdasági hivataltól. Mert minél előbb eltűnik innen ez az önző alak, ő annál jobban fogja magát érezni a bőrében. És nem rejtette véka alá csalódottságát, amiért a férfi csöppnyi büntudatot sem érzett azért, mert cserben hagyja a felkelőket és nem csatlakozik hozzájuk úgy, mint Luke Skywalker.

Így álltak a dolgok a Massassi Állomáson, amikor a negyedik nap délutánján a Halálcsillag óriási gömbje beugrott a Yavin rendszerébe és közelítő pályára állt a gázóriás negyedik holdja felé.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

A központi eligazítóterem mélyen a massassi szentély gyomrában helyezkedett el, az első emeleten, középtájon. A négyszögletes, alacsony mennyezetű előadó helyiség egyik végén egy dobogón hatalmas elektronikus vetítőernyő magasodott. Vele szemben az üléseken pilóták, navigátorok és köztük különböző típusú asztromechanikai egységek foglaltak helyet. Itt volt mindenki, akit a vezérkar és a századparancsnokok az ötödik nap hajnalán kijelöltek és összehívtak a Halálcsillag elleni nagy támadásban való részvételre.

Luke Skywalker először megdöbben, majd megörült annak, hogy őt is kiválasztották és kapott egy X-szárnyút, köszönhetően a szimulátorokban elért rendkívüli eredményeinek. Bár a sok tanulás ellenére még teljesen zöldfülű volt és soha életében nem repült igazi T-65-össel, mégis úgy érezte, képes lesz elsőre helyt állni a várható csatában. Amikor az eligazításra tartva összefutott Han Solóval és Csubakkával a folyosón, s büszkén elűjságolta nekik a nagy hírt, nem tudta palástolni lelkesedését. Amivel szembesülve a két sokat megélt csempész csak a fejét csóválta, nem értve, miért örül annyira a srác annak, hogy a halálba száguldhatsz egy aprócska vadászgéppel. De minden józan könyörgés ellenére sem tudták lebeszélni a végül már bolondnak titulált kölyköt a harcban való részvételről.

Noha nem hívták meg őket az eligazítóba, a koréliai és a vuki merő kíváncsiságból valahogy belógott a terembe, bár mindketten igen kényelmetlenül érezték magukat, lévén kívülállók a sok elhivatott forradalmár között. Így olyan messzire húzódtak a főtisztekkel és szakértő hadmérnökökkel telezsúfolt emelvénytől, amennyire csak lehetett. A hátsó falnak támaszkodó Solo a tömeget fürkészte, ismerősöket keresett a pillantásával. Az elmúlt napokban volt alkalma többekkel is megismerkedni a támaszponton és barátságot kötni

vagy épp összeveszni velük. Luke szobatársa, a szintén kölyök Wedge Antilles például egész jó srácnak tűnt, lévén ő is koréliai. Aztán hirtelen észrevette a hercegnőt, aki ezúttal a katonai gyakorló helyett egy fehér köntöst viselt és egy ősz hajú, kitüntetésekkel teleaggatott veteránnal; Dustil Forell tábornokkal beszélgetett komoran a terem távolabbi végében.

Amikor a dobogóra fellépett egy magas, méltóságteljes úriember, akinek alighanem jó néhány kioltott élet száradt már a lelkén, Han feléje irányította figyelmét, akárcsak a többiek a teremben. Amint végképp hatalmába kerítette az egybegyűlteket a várakozásteljes csend, Jan Dodonna tábornok megigazította mellén a parányi csíptetős mikrofont és egy hosszú fémpálcát fölemelve, akár egy karmester, az emelvény két oldalán felsorakozott kialvatlan szakértőkre és gondterhelt katonatisztekre mutatott.

– Uraim, kezdünk...! Nos, önök mindnyájan ismerik az itt összegyűlteket. – szólalt meg nyugodt magabiztossággal. – Azoknak a világoknak a katonai parancsnokai ők, amelyek támogatnak bennünket, akár nyíltan, akár burkoltan. Azért jöttek, hogy mellettünk legyenek ebben az alighanem döntő pillanatban.

Rövid szünetet tartott, s közben a tekintetét megpihentette néhány arcon. Az így kitüntetettek közül csak keveseknek sikerült, hogy leplezzék megindultságukat vagy idegességüket.

– A Halálcsillagnak nevezett császári harcállomás, amelyről önök már mindnyájan hallottak, tegnap lépett be a Yavin rendszerbe és a bolygó napja felől közeledik hozzánk.

Miközben beszélt, a bal oldalon ülő segédtisztje; a sötét bőrű Bandwin Cor ezredes az adattábláját nyomkodva működésbe hozta a háta mögötti nagy kivetítőt és megjelenítette rajta a rendszer sematikus térképét. Ezen a Halálcsillag pályagörbéje vörös színnel került kiemelésre.

– A megfigyelő műholdak és felderítőgépek adatai alapján úgy véljük, egy gravitációs hintamanővert készül végrehajtani, mely során megközelíti a gázóriást és felgyorsulva elrepül mögöttünk, mintegy hat–nyolc holdátmérőnyi távolságban. A perigeumot elérve nagyjából tíz percen át lesz ideális lőtávolságban ahhoz, hogy ránk zúdítsa iszonyatos fegyverzete minden tűzerejét, ahogy azt tette az Alderaannal.

Halk moraj szakadt föl a tömegből ennek a világnak az említésére, amelyet oly könnyörtelenül töröltek ki a galaktikából. A leghangosabb nyögések az alderaani származású katonák torkából szakadtak föl, akik egész családjukat, otthonukat veszítették el nemrégiben. Velük ellentétben a jobb oldalt álló Leia Organa csöndben maradt, dacosan összeszorítva vértelen száját.

– A mozgó mélyűri harcállomást egy hihetetlen erejű védőpajzs óvja minden támadástól, a tűzereje pedig nagyobb, mint a fél császári flottának együttvéve. A védelmi rendszerét úgy tervezték, hogy több hullámban érkező, nagyarányú támadás elhárítására legyen alkalmas. Vagyis a szövetségi flottának semmi esélye nem volna ellene, amennyiben itt lenne, nem pedig szétszóródva a galaxisban. – folytatta Dodonna kimérten, a képernyőn megjelenő gömb alakú tervrajzra mutogatva. – Viszont ez azt is jelenti, hogy amennyiben egy kisméretű, egy vagy kétfős személyzetű vadászgépnek sikerül átjutnia valahogy a védőpajzsán, azon belül már sikerrel támadhatja a felszínt. Feltéve, hogy elég közel megy hozzá és elég gyorsan repül, mivel a rögzített talapzatú nehézlövegeket nagyobb hadihajók megsemmisítésére tervezték. Így a számításaink szerint nem alkalmasak a könnyű vadászok befogására.

Erre fölállt az első sorban egy karcsú, hajlékony férfi, aki Han Solo idősebb kiadásának hatott. Dodonna észrevette a jelentkezését és biccentett.

– Nos, mi az, „Dutch”?

Jon Vander kapitány, az Arany század veterán parancsnoka tétován a vetítőernyőre mutatott, amelyen a harcállomás számítógépes szellemképe volt látható.

– Bocsásson meg a kérdésért, uram, de mit érnek a mi törpe vadászaink ez ellen?

A tábornok gondolkozott egy pillanatig, keresgélve a megfelelő szavakat velős mondandójához.

– Nos, a császári flotta hadmérnökei nyilván úgy vélték, hogy egy könnyű vadászgép nem jelenthet veszélyt másra, csak egy hasonlóan kis méretű TIE vadászra. Különböző mozgékonyabb lövegtornyokkal szerelték volna fel ezt a monstrumot. Sejtésünk szerint meg vannak győződve arról, hogy a védelmi rendszerük könnyedén elhárít minden kisebb erejű támadást. Mindazonáltal az Organa hercegnő révén birtokunkba került tervrajzok elemzése során rábukkantunk valamire, ami Harinar őrnagy szakértői csapata szerint az állomás egyik könnyen sebezhető pontja. – miközben beszélt, háta mögött az animáció ráközelített az állomás felszínén futó árkok egyikére, majd lassan elindult benne. – Nagy hadihajó ugyan nem juthat a közelébe, de egy X– vagy Y–szárnyú vadász talán igen. Kisméretű kipufogóaknáról van szó. Mérete meghazudtolja fontosságát, tekintve, hogy közvetlenül az állomást működtető fő reaktorrendszerben végződik. Mivel az energiatúltermelés során keletkező fölösleges hő elvezetésére szolgál, biztonsági okokból állandóan nyitva van, hogy a felső végében található hűtőrendszer radiátorai leadhassák melegüket a világűrbe. A szakértőink úgy vélik, ha telibe találjuk ezt az aknát, rajta keresztül megrongálhatjuk annyira a főreaktort, hogy az leolvadjon. Az elszabadult láncreakció pedig néhány perc elteltével az állomás teljes megsemmisüléséhez vezet.

Hitetlenkedő suttogás futott végig a sorokon. Minél tapasztaltabbak voltak a pilóták, annál jobban elhűltek, látva az előttük álló feladat nehézségeit. Közben a monitoron sorra jelentek meg a különféle technikai információk a cél méretéről, alakjáról és a sikeres támadás paramétereiről.

– Egy szóval sem állítom, hogy könnyű lesz odajutniuk! – figyelmeztette a társaságot Dodonna, az ernyőre mutogatva. – Itt, ebben a zónában kell zuhanórepülésben megközelíteniük a burkolatot, távol a fő lövegtorony állásoktól és kívül a hatósugarukon az állomás felszínének görbülete miatt. Van itt egy hosszú árok, amibe be kell hatolniuk, aztán egyenesbe hozzák a gépet és mélyrepülésben végighaladva benne, elmennek eddig az építményig. A célpont a tetején található, az átmérője mindössze két méter. A reaktorrendszert csakis akkor találhatják el, ha pontosan függőlegesen, kilencvenfokos szögből tüzelnek az aknába lefelé. Márpedig a láncreakciót csak telitalálat indíthatja be. Az imént említettem, hogy a kimeneti szellőző állandóan nyitva van. Mindazonáltal egy tökéletesen záró sugárvédelmi rendszerrel látták el, amit csak úgy lehetne szétrombolni, ha azzal magát az aknanyílást is tönkretesszük. Más szóval energiasugarakkal és bombázással semmire se megyünk. Tehát protontorpedókat fognak használni.

Néhány pilóta fanyarul felnevetett. Az egyikük épp a Luke mellett ülő Wedge Antilles volt, aki fiatal kora ellenére már számos ütközetben vett részt, így volt némi fogalma az efféle rácsapások kockázatairól. Artu Detu is ott ült nem messze Skywalkerától, egyik oldalán Thripióval, a másikon egy feketére festett R2–X2-es egységgel, ami most hosszú, reménytelen füttyöt eresztett meg, kétségeit hangoztatva.

– Ez lehetetlen! Mégis, hogy találjak el egy két méter átmérőjű célpontot maximális sebességnél, lefelé tüzelve? Rádásul torpedóval? És harc közben? – horkant föl Antilles ingerülten. – Ezt még egy számítógép se tudná megcsinálni!

– Pedig nem lehetetlen! – tiltakozott Luke megélénkülve. – Én a régi T–16-osommal odahaza womp patkányokat kaptam telibe, nem is egyszer. És azok se sokkal nagyobbak két méternél!

– Igazán?! – kérdezte gúnyolódva a narancssárga pilótaruhába öltözött ifjanc. – Na és mondd csak, amikor célba vettél egy ilyen élősdit, volt még ott másik ezer, hogy is mondtad; „womp patkány”, amelynek mind sugárpisztoly volt a mancsában, s rád tüzelt? – szomorúan megrázta fejét, a monitor felé bökve mutatójával. – Azzal az iszonyú

tűzerővel szemben, amelyet majd ránk irányítanak, valamivel többre lesz szükség, mint falusi célba dobósdíra, elhiheted nekem.

Mintha csak Antilles borúlátását sietne igazolni, Dodonna most egy újabb ábrán virító jelzésre hívta fel a pusmogó pilóták figyelmét, amely épp akkor jelent meg az immáron több részre osztott képernyő közepső mezejében.

– Különös gondot fordítsanak ezekre a lövegállásokra, hogy a rárepülés közben kívül maradjanak a lövonalukon. Az árok alján és fent a szélén is, két oldalt, egyenlő távolságra turbólézerágyú tornyok sorakoznak, ezért nem lehet az aknát zuhanórepülésben megtámadni. Viszont a lövegek automatikus tüzelésgátlókkal rendelkeznek, amik megakadályozzák, hogy véletlenül magára az állomásra nyissanak tüzet forgás közben. Ha tehát elég alacsonyan repülnek, mindig lesz valami építmény a hátuk mögött, ami blokkolja majd a tűzkioldókat és így zavartalanul támadhatják őket, illetve elhúzhatnak az orruk előtt. – a közönség valamelyest megkönnyebbült a jó hírre, de ez nem tartott sokáig. – Viszont ilyen közelségben a felszínhez nem száguldozhatnak kedvükre, mert akkor könnyen beleütköznek valamibe. Előzetes becsléseink szerint kétszáz, maximum háromszáz kilométeres óránkénti sebességre kell lassítaniuk a sikeres manőverezéshez, a felszín tagoltságától és a pilótareflexeiktől függően.

A tábornok egyre gyorsabban beszélt, mivel oldalról Anj Zavor ezredes, az egyik szárnysegédje kézmozdulatokkal jelezte, hogy fogy az idő. Hamarosan meg kell indítaniuk a támadást, mert a Halálcsillag nem fog rájuk várni, míg megvitatják az előttük álló feladatokat.

– Amint azt ezen a tervrajzon is láthatják, a harcállomás burkolata meglehetősen egyenetlen. Tele van hegyekkel, tornyokkal, kupolákkal, szakadékokkal és völgyekkel. Számptalan különféle antenna is kiáll a páncélatból, amikbe jobb lenne nem belegabalyodniuk. A tűzerőt legerősebben hat helyen összpontosították, az egyenlítő mentén négy ponton, valamint a sarkok környékén. Számolniuk kell továbbá azzal is, hogy az erőtergerjesztő berendezéseik komoly tértorzulást fognak kelteni, különösen a felszínhez közel, az összekötő árok belsejében és a célpontnál. Véleményem szerint a gépek manőverezési képessége ebben a szektorban nulla egész három tized alá fog csökkenni.

Erre a megjegyzésre ismét fölerősödött a morajlás, sőt néhányan felnyögtek, magukban kész öngyilkosságnak titulálva a feladatot.

– Tehát ne feledjék, hogy telitalálatot kell elérniük! Ez a támadásunk elsődleges célja! – folytatta Dodonna nyomatékosan. – De van egy másodlagos és egy harmadlagos célunk is, ami szintén segíthet a győzelemben és a szövetség, valamint a támaszpontunk fennmaradásában. Amennyiben nem sikerül szétrombolniuk az állomást, jó lenne, ha megbénítanák a fő fegyverét, ami egy elképesztő méretű lézerágyú komplexum, mélyen beágyazva a felszín alatt. Ennek kivetőcsöveit az északi félgömbön található óriás fókuszáló tányér pereme mentén helyezték el. Ha legalább egyet szétbombáznak a nyolcból, nem fogják tudni bevetni ellenünk és a javítások akár hónapokig is elhúzódhatnak, amivel időt nyerünk az evakuáláshoz és egy újabb támadás előkészítéséhez.

A pilóták és mindenki más abbahagyta a pusmogást és most már feszülten figyelték a további instrukciókat.

– A harmadlagos célunk pedig a Halálcsillag védőpajzsának tönkretétele, hogy a nagyobb hajóink később akadálytalanul megközelíthessék és bombázhassák a felszínét. A pajzsgenerátorokat tucatnyi ponton helyezték el a felszínen, hatalmas, páncélozott és erősen védett épületekben. Minél többet szétrombolnak ezekből, annál könnyebb dolguk lesz az utánuk jövőknek.

A monitoron megjelent egy kép az egyik hegynyi méretű szerkezetéről, aminek tetején és oldalán csupán aprócska tüskék voltak a nehéz lövegtoronyok.

– És ha mindez még nem lenne elég, akkor ráadásnak adunk egy negyedik feladatot is. – emelte föl mutatóujját figyelmeztetően Dodonna. – Amint azt láthatják, körben a nagy egyenlítői árokban űrkikötők sorakoznak, tele kisebb–nagyobb űrdokkokkal és légdokkokkal. Ezekben összesen hétezer TIE vadászt, több száz bombázót, csapatszállító hajók ezreit és négy csillagrombolót szállít az állomás. A rombolók már elhagyták a dokkokat és előresiettek, hogy blokád alá vegyék a holdunkat. Nekünk csak két cirkálónk van a védekezéshez, amik jelenleg is harcban állnak odafent és segíteni fognak önöknek a blokád áttörésében. Viszont ha elérik a Halálcsillagot, számítsanak rá, hogy a császáriak jelentős túlerőben lesznek. – a bejelentését újabb rosszkedvű moraj fogadta, ahogy a józanabb pilóták az esélyeiket latolgatták. – Ezért fontos, hogy még a vadászok indítása előtt csapást mérjenek a lehető legtöbb űrkikötőre és a dokkokban semmisítsék meg a hajóikat. Mivel rengeteg célpontról van szó, egy dokkra legfeljebb egy bombát dobhatnak le, oly módon, hogy a belsejében robbanjon fel. Ezzel maximalizálják a pusztítást.

– Pontosan hány dokkról van szó, uram? – kérdezte az egyik pilóta, felemelve kezét.

– Több, mint ezerről. – Dodonna végighordozta tekintetét a döbbenettől elnémuló társaságon. – De nincsenek mindegyikben TIE vadászok és a műszaki adatok közt sem találtunk listát arról, hogy pontosan melyikben parkolnak a gépeik. Ezért a rácsapás közben önöknek kell kiválasztaniuk a célpontokat a műszereikre és a saját szemükre hagyatkozva. Ha sikerül tíz–tizenöt százalékos veszteséget okozniuk nekik, már az is nagy eredmény lesz, véleményem szerint.

– Ez örülség! – fakadt ki egy szakállas pilóta a terem bal oldalán, csüggedten a fejét csóválva. És sokan egyet értettek Jek Tono Porkins hadnaggyal.

Han Solo a teremben fokozódó feszültséget látva futólag összenézett Csubakkával, aki szintén megrázta kobakját, de nem szólt semmit. Ő már korábban megmondta a koréliainak, hogy a Halálcsillag elleni támadásnál csak egy nagyobb örülség létezik: behatolni oda és kimenteni a börtönblokkjából egy tűzről pattant hercegnőt. A kapitány persze csak röhögött a társa megjegyzésén, aztán a bázis kázinójában iszogatva minden érdeklődőnek órákig mesélte, hogyan szöktették meg Leiát az állomásról.

– De valószínűleg nem fogják az összes vadászgépüket felküldeni önök ellen. – vigasztalta a csapatot Dodonna higgadtan, nem reagálva az önkéntelen kifakadásokra. – A hagyományos birodalmi taktika szerint csak az erők negyedét vetik be első körben, hogy maradjon elég tartalékuk a folytatáshoz és cserélhessék a gépeiket a tankolás idejére. És itt most átadom a szót Davits Draven tábornoknak, hogy ő mondja el a továbbiakat!

A terem jobb oldalán ácsorgó főtisztek közül előlépett egy kopaszodó, markáns arcú férfi és odasietett Dodonnához, kezében egy adattáblát szorongatva.

– A műszaki adatok közt megtaláltuk a Halálcsillag vadászerei bevetési ütemtervét. – kezdte Draven lendületesen, végighordozva metsző tekintetét a sokaságon. – A gépeik hat elkülönülő csoportban védik az állomás ürterét, tehát egy zónában egyszerre körülbelül tízszeres túlerővel kell számolnunk, amennyiben minden hajónkat oda összpontosítjuk.

Szavai újabb hitetlenkedő puszogást és csalódott fejrázást váltottak ki a pilótákból, akik közül többen is részt vettek már hasonló küldetésekben, jelentős császári túlerővel szemben. Így pontosan tudták, milyen árat kell fizetniük az efféle akciókért a lázadóknak.

– Az elmúlt hetek csatározásaiban sajnos sok vadászgépet és rengeteg kiváló pilótát veszítettünk el. Így ehhez a támadáshoz mindössze harminckét hajót sikerült összeszednünk. Huszonkét X–szárnyút, nyolc Y–szárnyút és két A–szárnyút. – a tábornok hangja komor volt, mivel több barátja is meghalt az emlegetett harcokban. – A többi gép vagy az evakuációs konvoj kíséretét fogja ellátni vagy harcképtelen, javarészt sérülések

és alkatrészhány miatt. A Kék század maradékát beolvasztottuk a Vörös századba, a Sárga és Zöld századok túlélőit pedig az Arany századhoz rendeltük hozzá. Az Arany századot Jon Vander vezeti, a Vörös századot Garven Dreis. Az Y-szárnyúak és A-szárnyúak fő feladata a szellőzőakna megtámadása. Másodlagos céljuk a fókuszáló tányér bombázása és legalább egy lézerágyú kivezető nyílás megrongálása.

Miközben sorolta a feladatokat, sebesen nyomkodta adattáblája érintőkijelzőjét, ami a háta mögötti nagy képernyőre vetítette a részleteket.

– Az X-szárnyúak dolga lesz csapást mérni az egyenlítői úrkikötőkre és minél több pajzsgenerátor állomást is ki kéne löniük. Mellesleg pedig magukra vonják az ellenség vadászgépeinek figyelmét, hogy az Arany század zavartalanul támadhasson. Ha sikerrel járnak, mindössze két-három percük lesz eltávolodni az állomástól, mielőtt szétrobbanna. A bevetés részletes ütemtervét most állítják össze a szakértőink. Mire felszállnak, remélhetőleg elkészülnek vele és áttöltik a hajóik számítógépeibe. Majd menet közben fogják tanulmányozni, mert nagyon fogy az időnk. A megközelítés során számíthatnak tőlünk még friss adatokra is, mert két felderítőgépünk kíséri a harcállomást, amik végig a közelében lesznek és rögzítik az eseményeket. Röviden ennyi. Kérdés van?

Elfojtott mormogás töltötte be a termet. Az emberek a parancsnokaikra, aztán egymásra néztek és mindenki azon tűnődött, vajon van egyáltalán értelme belevágni ebbe a nyilvánvalóan öngyilkossággal felérő küldetésbe? Aztán hirtelen felállt egy férfi. Tyler Lucian sovány volt és jóképű, úgy rémlett, túlzottan is az, semhogy kész legyen odadobni az életét egy olyan elvont valamiért, mint a szabadság.

– Mi történik, ha a támadásunk kudarcot vall? Mi lesz azután?

– Nem lesz semmiféle „azután”. – mosolyodott el kesernyésen Dodonna. – Akkor mi is az Alderaan sorsára jutunk. A szállítóhajók valószínűleg nem fognak visszaérni időben és a bázison nem maradt elég űrhajó a személyzet evakuálásához. Csak néhányan menekülhetnek el még a hold szétesése előtt. Én a magam részéről itt maradok a parancsnoki központban és a végsőkig irányítani fogom a csatát.

A férfi lassan bólintott, mint aki mindent ért és leült.

– Egyéb kérdés? – pillantott végig a társaságon az öreg tábornok, de most már összesűrűsödött a várakozásteljes csend.

– Akkor gépre mindenki! És az erő legyen önökkel!

Mintha alacsony peremű serpenyőből kezdene szívárogni az olaj, a széksorokból úgy álltak fel a férfiak, nők és gépek, majd áramlani kezdtek a kijárat felé.

* * *

Szorgosan zümmögő felvonók ontották véget érni nem akaró folyamban a startszintre az elszánt lázadókat; embereket, más fajú lényeket és a különböző droidokat. Az ősi szentély alatt kialakított több szintes pincerendszer mélységeiből érkeztek föl ide, a vadászgépekkel telezsúfolt hangárba, ahol kisvártatva megjelent Luke, Thripio és Artu Detu is. A srác az eligazítás után gyorsan átváltozott a készletraktárban kapott, alig használt pilótaruhába, ami picit bő volt rá, majd hóna alá szorítva horpadozott sisakját, elindult, hogy megkeresse hajóját.

– Figyelem! Minden pilóta gépre! A technikai személyzet fejezze be a vadászgépek felkészítését! Az indításig hátralévő idő: öt perc! – bömbölték a hangosbeszélők, éppen csak túlharsogva a csarnokban uralkodó zajos készülődést.

Sem a beszálló hajózó személyzet nyüzsgése, sem az utolsó ellenőrzést végző technikusok sürgése–forgása, de még a vadászgépek külső fegyverzettartó pilonjaira szerelt különböző bombák, rakéták és torpedók látványa sem tudta megragadni most Skywalker figyelmét. Tekintete ehelyett két jóval közelebből ismert alak tevékenységére

irányult.

Solo és Csubakka egy halom szürke fémkazettát rakodott fel egy kölcsönként lebegő targoncára. Leia hercegnő tartotta a szavát és rögtön az eligazítás után elkísérte a türelmetlenkedő csempészeket a támaszpont gazdasági hivatalába, ahol hatalmával élve kiutaltatta nekik a jutalmukat. A rakodó droidok sajnos csak a hangárszintig voltak hajlandók elszállítani a nehéz páncéldobozokat, mert utána parancsot kaptak az induló harci gépek felfegyverzésére, de Hant ez az apró akadály már egyáltalán nem izgatta. Inkább annak örült, hogy alig öt napi utánajárást követően végül csak megkapta a kialkudott összeget. Ezek után ő hajlandó lett volna a pénzt akár gyalog is elcipelni innen a Falconig.

A két csempészt annyira lekötötte a pakolás, hogy szinte észre sem vették a körülöttük zajló lázas előkészületeket. Végül Solo csak felpillantott, amikor Skywalker és a robotok odaléptek hozzájuk, aztán szó nélkül folytatta a rakodást. Luke szomorúan nézte a kapitányt és egymással ellentétes érzések kavargtak benne. Az elmúlt hetekben sikerült valamelyest megismernie a koréliait. Tény, hogy Solo egy fölényeskedő, gátlástalan, könnyörtelen és nagyképű alak. Ugyanakkor halált megvetően bátor, sokat tapasztalt és kikezdehetetlenül vidám. Ebből a keverékből egy kétségbeejtően kiismerhetetlen barát képe állt össze – de mégiscsak baráté. Aki iránt különös kötődést érzett, főleg most, hogy valószínűleg utoljára látják egymást.

– Szóval csak megkaptad a jutalmadat. – jegyezte meg végül a fiatalember és a pénzzel, illetve drágakövekkel teli fémkazettákra mutatott. – Akkor már mész is?

Solo kurtán bólintott. Háta mögött közben Thripio shyriivuk nyelven megszólította a vukit és udvariasan elbúcsúzott tőle, ahogy az egy protokoll droidtól elvárható.

– Naná, hogy lelépek, öcskös. Van néhány régi adósságom, azokat kell kifizetnem. De különben is, majd bolond lennék pont itt letáborozni! Nem igaz? – fürkész pillantást vetett a fiúra, azt latolgatva, hogy ad neki még egy esélyt meggondolni magát, mielőtt túl késő lenne. – Te aztán szép kis csetepatéba csöppentél, mondhatom. Miért nem jössz inkább velünk? Használható pilóta vagy. Jól meglelnénk.

Számító kalmárpillantása őszintén feldühítette a tatuini srácot.

– Hogy mennék? Nem látod, mi folyik itt? Mi lenne, ha körülnéznél és a változatosság kedvéért magadon kívül is észrevennél egyet-mást? Tudod jól, hogy mire készülünk és kik ellen! Rád is szükségünk volna! Nem hagyatsz minket cserben!

Solón nem látszott, hogy különösebben hatott volna rá Luke éles kirohanása.

– Azt mondd meg nekem, mit ér a jutalom, ha nem tudom elkölteni, mert hullá vagyok? Megtámadni azt a harcállomást nem hősiesség, hanem... öngyilkosság.

Immáron egyértelmű volt mindkettejük számára, hogy teljesen másként gondolkodnak az életről és céljaik merőben eltérnek egymástól. Az igazsággal való szembesülés egyikük számára sem volt éppen kellemes, de mivel sürgette őket az idő, nem akartak több szót vesztegetni a hiábavaló vitára.

– Hát jó. Akkor vigyázz magadra, Han! – mondta csöndesen Skywalker és csalódott képpel indulni készült. – Bár ennek érted a módját. Igaz?

Azzal választ sem várva elindult jobb felé a hangár kőfala mentén, nyomában a két hűséges robottal. Solo csak bámult utána, habozott, aztán odakiáltott neki:

– Hé, Luke...! Az erő legyen veled!

A fiú erre még egyszer visszanezett, s látta, hogy a koréliai rákacsint. Intett neki, nem nagy lelkesedéssel. Aztán elnyelte a gépszerelők és pilóták forgataga.

Solo komoran folytatta munkáját. Felemelt egy kazettát, majd megállt, mert látta, hogy Csubakka mereven nézi, csalódottan morogva valamit az orra alatt, amit nem értett a nagy zajban.

– Most mit bámulsz? Tudom, mit csinálok! Végezd inkább a dolgod!

Lassan, még egyre a társát fürkészve, a vuki folytatta a nehéz ládikók rakodását. S bár meg volt a véleménye a kapitány döntéséről, kétszáz évnyi élettapasztalattal a háta mögött volt olyan bölcs, hogy a gondolatait inkább megtartotta magának.

– Minden pilóta gépre! Minden pilóta gépre! Az indításig hátralévő idő: négy perc! – bömbölték ekkor a hangosbeszélők szerte a hangárban.

A csarnokon átvágó Skywalker fejében hamar szertefoszlottak a Solóval kapcsolatos nyomasztó gondolatai, ahogy a csatára készülődő embereket és más fajú lényeket figyelte. Még mindig alig akarta elhinni, hogy itt van és kapott egy esélyt a harcra. Majd hirtelen megpillantott egy szemből közeledő törékeny, karcsú alakot az egyik X–szárnyú vadászgép mellett. A saját gépe mellett!

Leia hercegnő egy öszülő hajú alderaani katonatiszt és a mellé rendelt két királyi testőr kíséretében sietett elébe, hogy elbúcsúztassa a fiatalembert.

– Biztos benne, hogy ezt akarja? – kérdezte tőle a lány megfontoltan, a háta mögött tornyosuló T–65–ös szürkésfehér törzsére bökve. – Könnyen az életébe kerülhet ez a jutalom!

Luke szeme valósággal magába itta ezt a horpadozott burkolatú, halált hozó gépet. Még soha nem ült benne. Még soha nem repült vele. Csak annyit tudott róla, hogy korábban egy Jal Te Gniew nevű pilótáé volt, akit függelemsértés miatt eltiltottak a repüléstől és sokáig kétséges volt, melyik szerencsés újonc kapja meg a sorsdöntő ütközetre. A fiú már előző nap érezte – nyilván az erő sugallata nyomán –, hogy ő lesz az. Aztán hajnalban arra ébredt, hogy Arhul Narra bejön a szobájukba és a vállát megrázva közli vele: készülődjön!

– Holtbiztos. – biccentett elszántan, a szépséges királykisasszony aggódó szemébe nézve. Majd zavartan elfordította fejét, azon tűnődve, mit is mondhatna búcsúzóul a lánynak, akitől hevesebben dobog a szíve, valahányszor csak meglátja? Túl sok volt a szemtanú körülöttük és túl kevés az idő egy megható vallomáshoz vagy érzelmes búcsúhoz.

– Akkor meg mi baj? – tudakolta diszkréten Organa, s próbált nem aggódni a fiúért, aki alighanem a halálba indul azzal a vadászgéppel. Mert nem ragaszthatja rá a saját félelmeit és kétségeit, hogy bátran és tiszta fejjel tudjon a küldetésére koncentrálni a következő órákban.

Amióta megérkeztek a támaszpontra, csak néhányszor találkoztak és alig jutott idejük a beszélgetésre. Túl sok mindent kellett elvégezniük túl kevés idő alatt és most az eligazítás végén rátörő hirtelen felismerés, hogy rövidesen elveszítheti Lukeot, fölöttébb érzékenyen érintette a sérüléseiből lábadozó hercegnőt. Annyira közel került hozzá a menekülésük során, mint talán még senkihez, egész életében...

– Á, semmi, csak... Han. – vont a vállát Luke lemondóan. – Azt hittem, meg fogja gondolni magát és ő is velünk jön majd.

– Egy férfinak mindig a saját útját kell járnia. – jelentette ki öfelseje, ezúttal határozottan szenátori stílusban, egy apjától tanult bölcsességet idézve. – Nem dönthet helyette más. Han Solo céljai különböznek a mieinktől. Azt kívánom, bárcsak másképpen lenne, de nem ítélem el őt emiatt.

A lelke mélyén még mindig haragudott egy kicsit a koréliaira, főleg a tiszteletlen viselkedése miatt, de nem akart most ezzel foglalkozni, mert zakatoló elméjét sokkal fontosabb dolgok kötötték le. Például ez a jóképű fiatalember itt, akinek ő és a felkelés oly sokat köszönhetett már eddig is. Leia szívébe hirtelen belemarkolt a félelem attól, hogy utoljára látja a férfit. S nem értette, miként választhatta ki pont őt Garven Dreis erre a bevetésre? Hisz még sosem repült egy igazi vadászgéppel! Ez örület! Szólt is miatta az eligazítás után a századparancsnoknak, de az röviden megnyugtatta, hogy Skywalker érti a dolgát. Elképesztően jók a reflexei, minden műrepülő figurát ismer és bátran nekimegy

az ellenségnek a csatában, nem ijedve meg a túlerőtől. Úgy harcol, mint akinek nincs vesztenivalója. Organa pedig zsibbadtan hagyta, hogy Dreis lelépjen, mert egyre az járt a fejében, hogy Lukenak tényleg nem maradt semmi vesztenivalója. Ahogy őneki és még sok felkelő pilótának sem. És ha meg kell halniuk, legalább harc közben vesszenek oda, nem a bázison ülve és tétlenül várva a pusztulást.

– Bár itt lehetne most Ben is velünk! – mondta röpke hallgatás után szomorúan a farmerből lett ifjú vadászpilóta, mintha csak eltalálta volna a lány gondolatait.

Egymásra néztek egy hosszúra nyúlt pillanatig, aztán Leia közelebb lépett hozzá, a vállába kapaszkodva lábujjhegyre állt, s fürgén, majdhogynem zavartan megcsókolta kedvesét az arcán. A fiú meglepetten nézett rá. Nem számított erre a gesztusra. De tagadhatatlanul tetszett neki a búcsúpuszi.

– Az erő kísérje az útján. – felelte biztatóan a hölgy, majd sietve tovább ment a vadászgépek között, mielőtt még jobban elérékenyül és ezt mindenki észreveszi. A kísérői szótlanul követték, Skywalker pedig elragadtatott képpel nézett utána, meg se tudva szólalni hirtelenjében.

Aztán összeszedte magát és a hangszórókból áradó újabb figyelmeztetésnek engedelmeskedve odalépett a vadászgépéhez, hogy megismerkedjen vele. Lassan körbejárta, kezével kíváncsian végigsimítva a T-65-ös szárnyának alsó lapján, mely tele volt mikrometeorok ütötte lyukakkal és roncsdarabok okozta karcolásokkal. Egy technikus közben máris rákapcsolt egy mágneses darukart a gép mellett ácsorgó Artu Detu kupolás fejére, hogy fölemeljék az X-szárnnyú tetején kialakított ülőhelyre. A mellette tébláboló Thripio nyugtalanul figyelte a műveletet és magában megpróbálta kiszámítani, vajon mennyi esélye lehet a társának túlélni ezt a bevetést és visszatérni Luke úrfival együtt?

A vadászgépet méregető fiatalember annyira elmerült a rá váró első éles bevetéssel, no meg a hercegnővel kapcsolatos gondolataiba, hogy észre sem vette azt a tagbaszakadt alakot, aki hátulról odasietett hozzá és harsányan rákiáltott, mielőtt keményen megmarkolta volna felkarját.

– Hé! Luke! – szólította meg csodálkozva a nem sokkal idősebb férfi.

Skywalker odafordult, s meglepetése pillanatok alatt vad örömbe csapott át, amikor felismerte régi barátját a bajuszos pilótában.

– Biggs! Hát ez nem igaz! Szia!

Luke forrón megölelte a boldogan vigyorgó Darklightert.

– Nem hiszek a szememnek! Hogy kerülsz ide, kölyök? Csak nem jössz te is velünk?

Biggs hirtelen felbukkanása teljesen elképesztette Skywalkert. Egyszerűen nem értette, hogy lehetséges, hogy nem találkoztak korábban a bázison vagy legalább az eligazításon? De amilyen sokan nyüzsögtek körülöttük mindenfelé, ez nem is csoda. S rögtön eszébe jutott az utolsó találkozásuk Anchorheadben, ami ugyan csak pár hete volt, mégis úgy tűnt a számára, mintha egy másik életben lett volna. Azóta annyi minden történt, hogy azt se tudta, hol kezdje.

Egy azonban tény: a barátja valóra váltotta tervét és tényleg csatlakozott a felkelőkhöz. Luke maga sem hitte volna, hogy épp itt fognak összefutni, együtt indulva csatába. Pont, mint régen odahaza, amikor még a könnyű siklóikkal gyakorolták a manőverezést a porlepte kanyonok mélyén.

– Hát persze, hogy veletek megyek! – mosolyodott el kissé fakón, a Tatuinon hátrahagyott barátaikra, meg a nevelőszüleire gondolva. Vajon Darklighter tudja, mi történt Owen bácsival és Beru nénivel? Valószínűleg nem.

– A bevetési táblán láttam meg a neved, de először azt hittem, egy névrokonod az. Wedge meg említette, hogy egy tatuini srác az és megkérdezte; talán ismerjük egymást...? Hát ez hihetetlen...! Te, hogy én mennyi mindent akarok neked elmesélni...!

Ahogy ezek ketten harsányan nevettek és kurjongattak, vállon veregetve egymást, az éles ellentétben állt a hangárban dolga után siető többi férfi és nő viselkedésével. A kiabálásuk magára vonta a századparancsnokuk figyelmét, aki a gépéhez igyekezve épp mellettük vágott át a csarnokon.

Garven „Dave” Dreis sűrű szemöldökét felvonta kíváncsiságában, ahogy irányt változtatva odalépett hozzájuk. Arcát ugyanaz a tűz emésztette, ami a szeméből is ki-kivillant, s amelyet nemcsak a pusztá forradalmi lelkesedés táplált, hanem mindaz a számlálatlanul elszenvedett igazságtalanság is a birodalom részéről, amelyből oly sokban volt része az elmúlt évek során. Az idősödő arc atyai jóságtól sugárzó maszkja mögött egy dühöngő démon állt ugrásra készen, hogy bármelyik percben elszabaduljon. Nem kell már sok idő, s újra kiszabadulhat börtönéből.

De most ez a két fiatalember kötötte le a figyelmét, akikből nagyon könnyen a Yavin körül keringő parányi, fagyott húsfoszlányok válhatnak néhány órán belül. Mindketten újoncok voltak, s egyikük már túl volt a tűzkeresztségen, végigcsinálva néhány bevetést az elmúlt napokban. A másik viszont... nos, ő még csak a szimulátorban bizonyított.

– Luke Skywalker! Boldogulsz ezzel a hajóval? – szakította félbe az ifjak szövegelését, egyszerűen megállva mellettük.

– Uram! – szólalt meg Biggs, mielőtt a barátja mukkanhatott volna. – Luke a legjobb pilóta, akivel valaha találkoztam!

A parancsnok erre barátságosan hátba veregette a kölyköt, miközben felpillantva a hajóját tanulmányozták.

– Akkor sok sikert! Nem sokan mondhatják el magukról, hogy rögtön az első, valódi repülésük során csatába mehetnek egy T-65-össel. Bízom benne, hogy meg fogod állni a helyed odakint. És ha szerencséd lesz, még akár túl is élheted az ütközetet. – egy pillanatig szünetet tartott, mielőtt folytatta volna optimista mondókáját. – A Klón háború idején ismertem egy Anakin Skywalker nevű Jedi pilótát. Rokonod talán?

– Az apám volt! – jelentette ki megilletődve Luke, s önkéntelenül is kihúzta magát a parancsnoka előtt.

– Nos, csak egyszer találkoztam vele, még újonc koromban. Remek pilóta volt. Remélem, te még egy paraszthajszállal többre is képes vagy, ha csak a fele szorult beléd apád ügyességének.

– Köszönöm, uram. Igyekezni fogok.

– Jó utat! És ne kíméljétek őket! – fejezte be a társalgást Dreis bösz mosollyal. Azzal minden további nélkül otthagyta kettőjüket és a saját hajója felé indult.

Lukenak száz kérdés tolt a nyelvére, de ahhoz sem jutott, hogy akár egyet is feltegyen Biggsnek. Mert a hangszórókból újra felhangzott a figyelmeztetés: még két perc az indításig.

– Ideje, hogy én is felkészüljek a starthoz! – mondta sietve Darklighter, biztatóan megszorongatva barátja karját. – Ide hallgass, majd mindent elmesélsz, ha visszajöttünk, rendben?

– Rendben!

Előregörnyedve mindketten átbújtak a vadászgép hasa alatt a túloldalán felállított beszálló létrához.

– Látod, Luke, mondtam én neked, hogy egy nap fogunk még találkozni!

– Igen, mondtad!

– Olyan lesz az egész, mint régen, kölyök! Megint mi leszünk az ellenállhatatlan ikercsillag! – viccelődött Biggs búcsúzóul, elnyűtt repülős öltözetét igazgatva. Majd elindult a saját vadászgépe felé.

Skywalker elnevette magát. Ezzel a felkiáltással biztatták egymást mindig, amikor még a homokdombok és kiszáradt folyómedrek pilótái voltak, ott a málló vakolatú, homokfoltos

anchorheadi épületek mögött... sok–sok évvel ezelőtt.

Fellelkesülve a váratlan találkozástól, Luke megint a hajója felé fordult és újra megcsodálta azt a mérges–harapós karakterét. A törzsére és szárnyaira festett vörös csíkozás egy éhes ragadozóra emlékeztette a fiút, amit neki kell majd megzaboláznia. Élőben valahogy nagyobbak, magasabbnak tűnt, mint a filmekben és szimulációkon, ráadásul égésnyomok csúfították el páncélozott burkolatát. Ez a hajó már sok csatában vett részt és a pilótafülke alá mázolt apró, fekete szimbólumok alapján az előző pilótái tucatnyi TIE vadászt, bombázót és egyéb császári harcjárművet lőttek ki vele.

– Maga Luke Skywalker? – szólította meg sietve egy szürke ruhás technikus, aki a vadászgépet karbantartó öt fős műszaki csapatot irányította. Egyik kezében maszatos adattáblát tartott, a másikban egy recsegő komlinket.

– Igen. Ez az én gépem. – jelentette ki a fiú, picit megilletődve.

– Gratulálok. Hallom, most fog életében először repülni egy T–65–össel. – a fickó arcáról semmit sem lehetett leolvasni, látszólag közönyösen végezte megszokott munkáját. – Jelentem, a gépét átvizsgáltuk és minden hibát kijavítottunk. Amint látja, maximális terheléssel fog felszállni, ezért amíg meg nem szabadul néhány csomagtól, nehezen fog tudni manőverezni vele.

Futólag a törzs alján és az alsó szárnyakon lévő külső felfüggesztési pontokra bökött, amiken összesen hat hegyes orrú, rakéta meghajtású rombolóbomba lógott. Bár ezt a gépet könnyű elfogóvadásznak szánták az Incom Vállalat tervezői, arra is alkalmassá tették, hogy szükség esetén vadászbombázóként is bevethető legyen. A szabvány fegyverzete egyébként két részből állt. Egyrészt a vaskos törzs alsó részében hat Krupx gyártmányú, MG7–A protontorpedó bújt meg, amiket a kétoldali kivetőnyílásokon át lehetett kilőni. Másrészt az összecsukott szárnyak végein négy nagy teljesítményű, Taim & Bak KX9–es lézerágyú hosszúkas csöve meredezett előre, akár a fullánkok.

– Értem. – biccentett Luke, a gépén szorgoskodó szerelőket figyelve, akik épp befejezték a tankolást és leválasztották az üzemanyag feltöltő csöveket, energiakábeleket az oldaláról.

Két fickó közben fent ült a hajó tetején a pilótafülke mögött, ahová Artu Detút eresztették le a daruval a külső asztroszer aljzatba. Segítettek a droidnak elhelyezkedni a foglalatában és stabilan rögzíteni magát a hajótesthez. Repülés közben az ő dolga lesz navigációs és taktikai adatokkal ellátni a pilótát, továbbá figyelmezteti a hátulról közelítő ellenségre és szükség esetén arra is képes, hogy kimászva a törzsre kisebb javításokat végezzen el a hajtóműveken, létfontosságú rendszereken.

Az X–szárnyú túloldalán egy szerencsétlen fémfőlítés topogott idegesen, karjaival az R2–es felé hadonászva.

– Kapaszkodj jó erősen! – figyelmeztette Szi Thripio a kisebbik robotot. – Vissza kell jönnöd! Ha nem jössz vissza, kivel fogok akkor veszekedni?

Az aranyhárga protokoll droidnál ez a fajta pörlekedő nyaggatás már túlárado érzelemkitörésnek számított.

Artu még akkor is magabiztosan füttyögött neki, amikor Luke felmászott a gép oldalára akasztott létrán és letette sisakját a pilótafülke peremére, hogy a helyére ülhessen.

– Uram! Elég viharvert az R2–ese! Akarja, hogy kicseréltessem? – kiáltotta oda neki a hangárban felerősödő gépzaj közepette az egyik technikus a vadászgép tetejéről.

Skywalker röpke pillantást vetett hátra, a magát több karral is stabilan rögzítő robotra, mielőtt válaszolt volna. Artu Detu úgy feszített ott, mintha szerves része lenne a gépnek.

– Nem kell! Ezzel a robottal már jól összeszoktunk...! Minden rendben, Artu?

A droid megnyugtatóan csippanzott egyet. Ő a maga részéről készen állt a bevetésre.

– Jó!

Luke erre bemászott a pilótafülkébe, a helyére csüccsent és fejére húzta horpadozott, vöröslő matricákkal díszített sisakját. Majd rögtön tanulmányozni kezdte a műszerfalat, miközben a földi kiszolgálók két oldalról fölmásztak hozzá és segítettek neki beszíjázni magát a katapultülésbe, valamint mindenféle köldökszinórokkal csatlakoztatták a nyomásálló ruházatát a gép életfenntartó rendszeréhez.

– Figyelem! Még egy perc az indításig! – bömbölték a hangszórók, majd a hangárban uralkodó zűrzavaros láрма tovább fokozódott, ahogy az első vadászgépek fültépő robajjal bekapcsolták a hajtóműveiket. A szentélynek ebben a zárt, visszhangos terében rövidesen lenyűgöző erővel tombolt a szünni nem akaró, sivító mennydörgés.

Ahogy sorra vette a legfontosabb műszereket, Luke önbizalma folyamatosan erősödött. A kijelzőkön néhány egyszerűsítést eszközöltek a szimulátorban használtakhoz képest, s így már – ahogy azt Arhul Narra mondta neki korábban – tényleg alig különbözött egy T-16-os szöcskétől.

A távozó szerelők helyére hirtelen egy aggodalmas képű katonatiszt mászott fel a létrán, s lihegve átnyújtott a pilótának egy műanyag elektronikus kártyát.

– Ezen van a bevetési ütemterv és a Halálcsillag térképe! Meg a legújabb kódok a kommunikáció titkosításához! Sok sikert, uram! – üvöltötte torkaszakadtából, hogy egyáltalán hallani lehessen a növekvő dübörgés közepette. Aztán már mászott is lefelé, majd a technikusok leválasztották és félrecipelték a létrát, magára hagyva Lukeot a nyitott fülkében.

A srác megkereste a műszerfal oldalsó részén a megfelelő foglalatot és belenyomta a kártyát. Aztán bekapcsolta a Torplex fedélzeti számítógépet és elindította az automatikus start protokollt. Artu közben szintén rácsatlakozott az X-szárnyú rendszereire és előzékenyen lecsukta fölötte a sötétített páncélüveg tetőt, amiről a srác izgalmaiban egyszerűen megfeledkezett. Hátuk mögött relék kattogtak a törzsben, aztán süvítő hang csendült fel a lebegtető hajtóművek, valamint a négy Incom 4L4 fúziós hajtómű irányából. A T-65-ös életre kelt, orrán és szárnyain felvillantak a jelzőlámpái, leszállófényei. A pilótafülke műszerfalán pedig színes kijelzők mozaikja kápráztatta el Skywalkert.

A középső monitoron vöröslő betűkkel rövid üzenet érkezett az R2-estől: Minden rendszer működik, indítás folyamatban. Kapcsold be a rádiót, ha beszélni akarsz velem.

Luke észbe kapott és teljesítette géperejű társa kérését.

– Itt vagyok, Artu! Beolvastad az adatkártyát?

Az asztroszer néhány másodperc késlekedéssel válaszolt, miután elvégezte a műveletet. Majd rögtön nekilátott pályaszámításokat végezni és felmérte a várható üzemanyag fogyasztást, valamint megbecsülte a bevetés időtartamát. Ahogy az eredmények sorra jelentek a képernyőn, az alakulat közös rádiócsatornáján felcsendült a földi irányítótiszt mély zengésű hangja:

– Itt az Egyes Bázis! Figyelem, minden gépnek! Indulásra felkészülni! A bázis védőpajzsát lekapcsoltuk! Mehettek, fiúk! Vége!

Ahogy felhúzta fekete pilótakesztyűjét, s keze a botkormányra fonódott, Luke még egyszer végigfuttatta szemét a műszereken. Most derengett csak fel benne, hogy mire is vállalkoztak ő, meg a többiek. S hirtelen elfogta a félsz a halál közelségétől. Attól, hogy órákon belül mindennek vége lehet a számára. És nem lesz folytatás...

De ugyanezt érezte a Tatuinról való menekülésük során is, meg a Halálcsillagon küzdve az életéért. S bár még nem sikerült megszoknia a hátán futkározó jeges borzongást és a szívébe markoló rettegést, mostanra valahogy megtanulta elviselni és kordában tartani önnön természetes reakcióit.

Nem tudta, mi vár rá odakint az űrben: túlélés vagy halál? Csak egyvalamiben volt biztos: hogy nem fogja feladni és az utolsó pillanatig küzdeni fog a győzelemért. Mert legyenek bármily erősek is a személyes érzelmei ez ügyben, akkor sem változtathatják

meg a döntését, hogy a lázadókkal tart ebbe a csatába. Az elmúlt napokban sokukat megismerte a bázison és miközben elbeszélgetett velük, fokozatosan megértette, hogy a legtöbben pont olyanok, mint ő. Különféle okokból, de személyes elszámolni valójuk van a császársággal. Így mostanra megszűnt önálló személynek lenni, aki csak azért létezik, hogy egyéni szükségleteit kielégítse, mint például Han Solo. Most már erős szálakkal kötötte az együttérzés minden egyes férfihoz és nőhöz ebben a hangárban.

Ahogy kinézett a füstüveg ablakokon, feltűnt neki, hogy körülötte már mindenki elbúcsúzott a szentélyben maradóktól. Némelyek komolyan, mások viccelődve, mégis mélyen megrendülve a pillanat drámaiságától, amely egy olyan nap nyitánya lesz, amiben élet, s halál dől el sok ezernyi felkelő számára. Luke tapintatosan félrefordította fejét onnan, ahol egy pilóta utolsó, szenvedélyes csókot nyomott egy műszerésznő sápadt arcára, talán a feleségét vagy a húgát, talán csak jó barátját búcsúztatva így. A hangár kőfala mentén hozzátartozók, barátok és fáradt technikusok ácsorogtak kis csoportokban, néhányan integettek a csatába indulóknak. Valaki kézi kamerát tartott maga elé, hogy rögzítse az utókor számára a pillanatot. A gépek között pedig földi irányítók álltak, két kezükben világító botokat lóbálva és sorra jelezték a pilótáknak, melyikük következik a felszállással.

A hangár nyitott kijáratához legközelebb álló vadászgépek máris fölemelkedtek a padlóról és nehézkesen billegve, lassan kilebegtek a nyíláson a reggeli napfényre. Amikor Luke következett, megérintett egy kis kapcsolókat a konzolon, mire a törzsbe épített repulzorok még jobban felsüvítettek és erőlködve megemelték a túlterhelt gépet, majd körülbelül két méter magasan stabilizálták. A csaknem két és fél tonnányi bombateher súlyától megnyikordultak a fém tartóváz elemei. Kész csoda volt, hogy nem zötytyent vissza masszív támláibaira a karcsú szerkezet.

– Luke! Veled lesz az erő! – szólalt meg ekkor egy fölöttébb ismerős hang Skywalker fejében. Először azt hitte, a rádióban hallja, de egy pillanattal később rájött, hogy ez lehetetlenség. Hiszen Ben Kenobi hangját hallotta! Mintha az öreg mester a túlvilágról súgott volna neki, az erőt használva valamiképp?

Tanácstalanul körülnézett, azon tűnődve, mit válaszoljon, aztán inkább a feladatára koncentrált és megragadta a botkormányt. Az integető irányítótisztnek engedelmeskedve finoman elfordította hajóját és megcélozta orrával a szentély tátongó kijáratát. Előbb lassan és bizonytalanul billegve, majd egyre gyorsabban, határozottabban mozogva követte az előtte haladó X-szárnyút, ki a szabadba.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Egy X-szárnyút kormányozni a valóságban majdnem ugyanolyan volt, mint a szimulátorban. Eltekintve attól, hogy a pilótafülke ablakán túli külvilág látványa picit élethűbbnek tűnt a vetítőernyők holografikus képeinél. És a gép feltűnően nehezen akart engedelmeskedni Lukenak a nagy bombateher miatt, amit magával cipelt.

Miután elhagyta a szentélyt, behúzta a leszállótámokat és a betonpályán két oldalt álló irányítók jelzéseit követve jobbra fordult. Lassan emelkedni kezdett, a társait követve. A T-65-ösök fúziós hajtóművei élénkvoros plazmacsóvákat vetve ragyogtak előtte az azúrkék égen, ahol a ritkás felhőtakaró mögül kibukkant a gázóriás narancsszínű sarlója. Alant a dzsungel élénkzöldje előtt felkelő katonák csoportosultak és lelkesen integettek nekik, a fegyvereiket rázva. Enyhe szél fújt szemből, s a lombok közül nagy madárcsapatok rebbentek föl a távozó vadászgépek dübörgésétől megrettenve.

– Itt Vörös Vezér a Vörös századnak! Zárkózzatok föl mögém, a két oldalamba, nagy térközzel! És sorban jelentkezzetek be! Vétel! – csendült fel a rádióban Garven Dreis ismerős hangja.

Mivel Luke a század ötös számú gépét kapta, türelmesen kivárta, míg a kettes, hármas és négyes egység pilótája bejelentkezik a parancsnoknál. Aztán kapkodva adásra állította rádióját és lelkesen beleszólt a szája elé nyúló mikrofonba, miközben fél kézzel leeresztette szeme elé a sisakba épített sárga fényszűrő szemüveget, hogy ne vakítsa el a reggeli nap aranyló fénye.

– Vörös–5–ös, készenlétben!

Gyorsított és a korábban tanultaknak megfelelően elfoglalta helyét az alakzatban, nagyjából öt szárnyfeszítávolságnyi térközt tartva a szomszédos géptől. A vadászok alacsony szögben emelkedtek, minimális gyorsulással, amennyit a bombaterhelés miatt elbírtak az erőlködő hajtóműveik. Miután a Vörös század huszonkét gépe elstartolt, az Y–szárnyúak és A–szárnyúak következtek, pár száz méterre lemaradva mögöttük. Ahogy Skywalker körülnézett, izgatott büszkeség öntötte el a sok harci gépet látva és erősnek, magabiztosnak érezte magát a csapat tagjaként. Így együtt jelentős ütőerőt képviselnek. És keményen oda fognak csípni a birodalomnak, hogy a vezetői sokáig megemlegessék ezt a napot.

– Rendben, mindenki megvan! – tájékoztatta őket nyugodt hangon a Vörös Vezér. – Mostantól minden csatornán csendet kérek, amíg meg nem adom a jelt a támadásra. Addig tanulmányozzátok az ütemtervet és a térképet. Vége!

A következő percek egyenletes repüléssel teltek, ahogy a két század lassan kiemelkedett a hold légköréből és tartotta az irányt a hadműveleti tervben kijelölt ugrási zóna felé haladva. Luke közben átfutotta a számítógépébe töltött adathalmazt, próbálva minél többet memorizálni belőle, mert harc közben valószínűleg nem lesz ideje a térképet bújni. Csak Artu tájékoztatását olvasva nézett föl a koromfekete világűrbe.

Valahol messze tőlük, jobbra fent, kósza fények villogtak a távolban. A felkelők két csillagcirkálója javában küzdött a rájuk támadó birodalmi csillagrombolók ellen, amik blokádnak alá vették a holdat. A támadó csoport messze elkerülte az orbitális pályán zajló csatát, hogy a saját feladatára összpontosítson. Sem idejük, sem erejük nincs megsegíteni az MC80-asokat, amik mostanra elvesztették az összes vadászgépet és számos sérülést szereztek, de a legendás Gial Ackbar admirális irányítása alatt makacsul folytatták a manőverező harcot az Egyes Bázis fölött, hogy magukra vonják a császári flotta figyelmét. Ettől függetlenül a birodalmi radarok észlelték a holdról távozó harci köteléket, mire az egyik csillagromboló kivált az alakzatból és nem törődve a körülötte keringő, füstcsíkot húzó Defiance sorozataival, utánuk eredt. Rövidesen elindította vadászgépeit, próbálva megállítani a lázadókat a szökésben.

Artu a radar adatai alapján megbecsülte, mikor kerül az ellenség lőtávolságba, majd megnyugtatta pilótáját, hogy nem fogják utolérni őket. Így a fiú tartotta az irányt a századának többi gépével együtt és sietve folytatta az olvasást.

Már majdnem az anyag végére ért, mikor az R2-es jelzett neki: elérték az ugrási zónát. Mögöttük fokozatosan összezsugorodott a négyes számú hold sarlója, háttérben a Yavin fekete korongjával. Előttük a távolban a rendszer többi holdja ragyogott a napsütésben, szétszóródva az ekliptika mentén. Már elég távol voltak minden égitesttől ahhoz, hogy a gravitációs terük ne zavarja meg a kilépésüket. A hiperűrbe ugrási vektoruk alapján a császáriak joggal fogják azt hinni, hogy elmenekülnek a harcterről, így amikor visszatérnek, nem számítanak majd rájuk.

A következő pillanatban a kötelék élén haladó Vörös Vezér gépe egy villanással eltűnt a normál térből. A kísérői sorra követték, aztán Luke is elindította az ugrási protokollt és hagyta, hogy Artu elvégezze a szükséges számításokat. Pár másodperccel később

felbőgött a GBK–585–ös hiperhajtómű és odakint elmosódott fénycsíkokká torzultak a csillagok. De alig léptek be a hiperűr kékes derengésébe, máris visszaváltottak és a mikrougrást követően ott találták magukat a Yavin legkülső holdja mellett, csaknem huszonöt millió kilométerre a gázóriástól.

A poros felszínű holdacska csupán egy hegynyi méretű, szabálytalan jégdarab volt a semmiben, melynek kráterekkel borított nappali oldala fölött szúnyogfelhőként húztak át a vadászgépek. Nagy ívben megkerülték az égitestet és irányt vettek befelé, a Yavin sarlóját célozva.

A Halálcsillag mostanra mélyen behatolt a holdrendszerbe és felgyorsulva elszáguldott a gázóriás közelében, hogy a gravitációs terétől lendületet véve megközelítse a lázadók rejtékhelyét. Ilyen messziről a harcállomás nem is látszott szabad szemmel, amikor Luke kíváncsian kémlelni kezdte a csillagóceánban lebegő égitesteket. De a nagy hatótávolságú érzékelőjén ott volt, parányi pöttyként a többi között.

– Itt Vörös Vezér az Egyes Bázisnak! Pozícióban vagyunk! Vétel! – hallatszott rövidesen a parancsnok bejelentkezése a rádióban.

– Várjon még, Vörös Vezér! – érkezett a kurta válasz több, mint két perccel később a nagy távolság miatt.

A felkelő harci kötelék nem tehetett mást, tartotta helyzetét a jéghold mellett, türelmetlenül várakozva az újabb ugrásra. Luke közben a Halálcsillag felszínértéképét tanulmányozta és könnyen elpusztítható, fontos célpontokat keresett rajta.

Amíg ők itt csücsülnek, a harcállomást figyelő műholdak és felderítőgépek adatai alapján próbálják a támaszpont számítógépei meghatározni a támadásra legalkalmasabb pillanatot. A hadműveleti terv úgy szót, hogy amint elég távol kerül a Yavintól ahhoz, hogy a gravitációs tere ne tudja idő előtt kirántani a gépeket a hiperűrből, rögtön odaugranak hozzá. A Halálcsillag védőpajzsán másként lehetetlenség átjutni. Csak egy hiperűrben száguldó űrhajó képes megkerülni fizikai okokból az energiamezőt, viszont még azelőtt kell visszatérnie a normál térbe, hogy nekiszáguldana és szétplaccsanna a burkolatán. Ehhez pedig nagy pontosságú mikrougrásra van szükség, aminél igen kicsi a tűréshatár.

Szerencsére a harcállomás tervezői elkövetek egy komoly hibát. Annak érdekében, hogy a Halálcsillag szükség esetén védelmet biztosíthasson akár egy flottányi csillagrombolónak is, úgy alakították ki a védőpajzs rendszerét, hogy annak mezeje messzire kitolható legyen az állomás felszínétől. Így alatta akár több száz hadihajó is kényelmesen elfér az űrben.

A felkelők előző nap két E–9–es felderítőhajót küldtek a Halálcsillaghoz, amik az utánuk küldött TIE vadászok zaklatása ellenére pontosan meghatározták a pajzs helyzetét. Ez az állomás felszínétől körülbelül száz kilométerre húzódott jelenleg. Mivel a Yavin gázóriás erős mágneses terében komoly ionviharok dúlnak, a császáriak messzire kitolták a védőpajzsot, hogy a töltött részecskék árama ne zavarja a műszereiket elhaladás közben. Katonai túlerejükben bízva nem feltételezték a lázadókról, hogy megpróbálkoznak egy ilyen kockázatos áthatoló manőverrel.

– Itt az Egyes Bázis! Küldöm az ugráshoz szükséges adatokat! – értesítette őket mintegy három percnyi feszült várakozás után az irányítóközpont. Majd egy tömörített és külön titkosított adatcsomagban megérkeztek minden vadászgép számítógépébe az információk.

Lukenak nem volt semmi teendője, a munkát Artu végezte el, kicsomagolva, értelmezve és beállítva a szükséges értékeket. A monitoron megjelent az ugrásig hátralévő idő: másfél perctől visszaszámolva.

– A támadást engedélyezem! Vége!

– Vettem, Egyes Bázis! – jelzett vissza Dreis, majd megszólította századát, a biztonság kedvéért újra felhívva mindenki figyelmét a legfontosabb dologra. – Jól van, Vörös fiúk,

mindjárt indulunk! Ne feledjétek, hogy a belépés után erős fékező manőver következik! Aztán ha sikerült támadó sebességre lassulnunk, gyorsan megszórjuk őket, majd elhúzzunk onnan! Nem akarom megvárni, míg felküldenek ellenünk vagy ezer vadászgépet! Ügyeljeteck egymásra és célozzatok pontosan...! Az erő legyen velünk! Vége!

* * *

Leia Organa szótlanul odasietett a hadműveleti irányítóterem közepét elfoglaló hatalmas, kör alakú, holografikus megjelenítőasztalhoz, amely fölé egy a Yavint és holdjait ábrázoló színes képet vetítettek ki. A holomezőben ökölnyi vörös folt haladt lassan, megállás nélkül a négyes számú hold felé. Pályagörbéje a zöld színű égítest mögött vezetett el, ami a legoptimálisabb útvonal ahhoz, hogy elkerülje a szétrobbantani tervezett világ törmelékeit.

A hercegnő mellé a kíváncsi Thripio, Jan Dodonna tábornok és a többi hadműveleti parancsnok is felsorakozott, figyelmesen tanulmányozva a csatatérképet. A holdrendszer peremén parányi zöld pettyek jelezték a támadócsoporth vadászgépeit, amint a megfelelő pillanatot várják a mikrougráshoz. A térségben számos egyéb, különböző színű pont mutatta az egymással harcoló császári és felkelő hadihajókat, felderítőgépeket és megfigyelő műholdakat. A vöröses fénnel megvilágított irányítóteremben körben számos átlátszó monitor világított, a saját egységek telemetriai adatait ábrázolva. A kommunikációs konzolok előtt ülő fejhallgatók tiszták felkészültek rá, hogy az orbitális pályán folyó csata mellett a Halálcsillag ellen indított támadást is levezényeljék.

– Figyelem! Minden állomásnak! A Halálcsillag mintegy tizenöt perc múlva lőtávolságon belül ér! Az evakuálásra kijelölt személyek haladéktalanul szálljanak fel az űrhajókra! – mondta a hangosbeszélőben Haxen Delto ezredes, a kommunikációs részleg parancsnoka.

Dodonna gyöngéden megérintette a hercegnő vállát, de az nem volt hajlandó levenni tekintetét a kivetítőről.

– Jobb lenne, ha ön is velük tartana! Nem kell itt kockára tennie az életét! A szövetségnek szüksége van önre! Méghozzá élve!

– Maradok. – jelentette ki tömören a királyi felség, nem bocsátkozva vitába a tábornokkal.

S magában arra gondolt, ha bekövetkezik a legrosszabb, legalább hamarosan csatlakozhat a szüleikhez, rokonaihoz és barátaihoz a túlvilágon. Mert ő inkább meghal, semhogy cserben hagyja a bázison maradt több ezer katonát és az odakint harcoló pilótákat. Akik közül az egyik nélkül – úgy érezte – semmi kedve tovább életben maradni és magányosan menekülni a birodalom bosszúja elől.

* * *

Garven Dreis várakozás közben maximális nagyításra állította az X-szárnyú orrába épített teleobjektíves Melihat multikamera képét és becélózta vele a Halálcsillag távoli pontocskáját. A képképző rendszer digitálisan feljavította számára a látványt, ami végre kerekded alakot öltött a célzómonitorán. Elsőre a Yavin egyik holdjának látszott, de nem az volt. Hátborzongatóan fémes csillogása merőben másnak tűnt, mint bármilyen természetes égítesté.

Ahogy a gázóriás pereme mentén elsuhanó óriási harcállomást nézte, a Vörös Vezér gondolatai visszakalandoztak a múltba. Eszébe jutott az a számtalan igazságtalanság, az a tengernyi ártatlan ember és más fajú lény, akit kínvallatásra hurcoltak el vagy bebörtönöztek, munkatáborba küldtek, s akikről soha többé nem érkezett hír. Mindaz a

rengeteg bűn és iszonyat, amelyet az egyre romlottabb és cinikusabb császári kormányzat zúdított a galaxis lakóira, s ami végül nyílt lázadáshoz vezetett számos elnyomott és kizsákmányolt világon. És most mindazt a terrort és halálos fenyegetést összesűrítve, felnagyítva jelképezte ez az egyetlen felfuvalkodott technikai csoda, amely őket fenyegette.

Bár a hatalmas állomás fele sötétben maradt innen nézve, mégis tisztán látszott az északi félgömbjén egy gigantikus kráter, mely alá a bolygópusztító fegyvert beépítették. Dreis egész testében megborzongott a felismeréstől, hogy mivel is néznek szembe ő, meg a pilótái. Gyakorlatilag egy mozgó várost kell megtámadniuk, mely méretében nagyságrendekkel felülmúl bármely űrállomást a galaxisban.

Jóságos ég! Egy akkora hajó, amelynek fázisai vannak, akár egy holdnak...! Ismét ámulatba ejtette mindaz a rossz irányba terelt zsenialitás és mérhetetlen erőfeszítés, amely létrehozta ezt a technológiai förtelmet. Vajon hány évbe telt nekik megépíteni és darabonként összehordani ennyi szerkezeti elemet? A férfi nem tudta, hány milliárd tonnányi alkatrészről van szó, ahogy azt sem közölték vele, mennyien szolgálnak a fedélzetén. Csak egy valamit tudott. Hogy meg kell állítania, mielőtt még több lakott világot robbantanak szét vele a császár elvetemült stratégiái.

* * *

Amikor a visszaszámlálás a nullához ért, Artu önállóan beindította a hiperhajtóművet és sikeresen végrehajtotta a mikrougrást, egyenesen a Halálcsillag acélszürke gömbje elé, mely hirtelen teljesen betöltötte Luke előtt a látómezőt. Alig hatvan kilométerre az ismerős fémfelszín fölött jelent meg a gépével, körülötte sorra ugrottak be a védőpajzs alá a felkelők vadászai, tág legyező alakzatba széthúzódva, hogy ne zavarják egymást manőverezés közben.

A fiú egy másodpercnyi késlekedést követően ügyesen körbefordította hajóját a függőleges tengelye mentén, hogy farral álljon az ijesztő sebességgel közeledő harcállomás felé, majd begyújtotta fúziós hajtóműveit és belekezdett a fékezésbe. Körülötte mindenki más is így tett, s a fekete világűr megtelt vöröslő plazmacsóvakkal. Ahhoz, hogy sikeresen támadhassák a birodalmi bázist, előbb hozzá kell igazítaniuk a tempójukat és az irányvektorukat. Enélkül vagy elsuhanának a fémgömb mellett vagy kozmikus sebességgel belecsapódnának a burkolatába.

A T-65-ösök nem voltak felszerelve gyorsulástompító mező generátorral, így a fellépő erőhatás keményen az ülésbe préselte Skywalkert, akinek küzdenie kellett, hogy irányban tarthassa a botkormányt, a tatra szerelt kamera képét figyelve. A pilótaruhája mellrészéhez kapcsolt életfenntartó rendszer észlelte a légzésében beálló szünetet, ezért kicsivel több oxigént pumpált az arca elé és aktiválta a végtagoknál elhelyezett szorítógyűrűket, megakadályozva a keringési problémákat. Mindez majdnem olyan rossz volt, mint a szimulátorban elszenvedett gyorsulási tesztek.

– Nézzétek! Hogy ez mekkora...! – hallotta közben a rádióban ámuldozó Wedge Antillest, akire mély benyomást gyakorolt a Halálcsillag mérete.

– Hagyd abba a fecsegést, Vörös-2! – szólt rá a Vörös Vezér nyersen. – Inkább ügyelj rá, nehogy belém akadj ereszkedés közben! Túl közel vagy hozzám!

– Látom! Bocs, főnök!

Wedge időben helyesbített a pályáján, elkerülve az ütközést a parancsnok gépével.

– Mostantól számítva körülbelül tizenöt percünk van elvégezni a feladatot! – tette hozzá még Dreis, elindítva műszerfalán egy visszaszámlálót, hogy mindig tudja, mennyi ideje maradt az életből a holdon várakozó bajtársaiknak.

Csupán fél percre, ha tartott a fékezőmanőver, aminek végén Luke már csak pár száz kilométeres sebességgel zuhant lefelé a Halálcsillag egyenlítői zónájában. Amint Artu figyelmeztette, hogy elérte a kívánt mozgásvektort, fürgén visszafordította hajóját az ellenség felé és éberren méregetni kezdte alant a tagolt fémfelszínt, ami még mindig gyorsan közeledett hozzá. Semmi sem tűnt ismerősnek előtte. Még hozzá azért, mert nem oda érkezett, ahová tervezte, hanem sok kilométerrel északabbra az egyenlítői árok úrkikötőitől, amiket le kéne bombáznia. Ezzel persze nem volt egyedül, mert a századának többi gépe is elsodródott a fékezés során, különböző irányokban eltávolodva egymástól. A szép legyező alakzat mostanra felbomlott és mindenki magára maradt az űrben. Az alakulat rádiócsatornáján pedig rövidesen élénk beszélgetés kezdődött a pilóták közt arról, hogy ki hol van és mit kéne csinálnia?

– Figyelem, Vörös század! Úgy látom, nagyon szétszóródtunk! – állapította meg Dreis higgadtan, a helyzetet mérlegelve. – Ne vesztegessétek az időt arra, hogy megkeresitek a többieket! Menjetek rá az első elérhető célpontra és támadjatok! Majd utána ráérünk rajokba rendeződni! Használjátok ki a meglepetés erejét! Gyerünk!

– Jól van, Artu! Szárnyakat támadó pozícióba! – dünnyögte Luke elszántan, megérintve a megfelelő kapcsolót az oldalsó műszerfalán.

Az X-szárnyú hordfelületei szétváltak, akár egy besalisk kitárt karjai. A vadászgép szárnytövekre szerelt hajtóművei ily módon távolabb kerültek egymástól, jelentősen javítva a gép manőverező képességén, valamint a szárnyvégekre szerelt lézerágyúk által befogott célterület nagyságán.

– Pajzsot fel!

Megkésve bekapcsolta a törzsbe épített Chempat gyártmányú védőpajzs generátort, mire egy vékony, láthatatlan, mindazonáltal igen ellenálló erőter burkolta be űrhajóját. Ez képes elhárítani a nem pontosan merőlegesen belecsapódó energiasugarakat, továbbá távol tartja a titánacél burkolattól a kisebb repeszeket, űrtörmelékeket, amikkel általában hamar megtelik egy csataszektor.

Ahogy előtte megállíthatatlanul terebélyesedett a harcállomás, egyre inkább felismerhető közelségbe kerültek a felszín tereptárgyai. A fiú dokkolóöblöket, távközlési antennákat és emberkéz alkotta hegyeket, völgyeket pillantott meg, mielőtt felrántotta és egyenesbe hozta volna gépét. Közben igencsak felgyorsult a légzése, amiért immáron másodízben közelített ehhez a fenyegető acélgömbhöz. Az életfunkcióit figyelő automata azonnal észlelte a változást és enyhített a ruha szorításán, hogy csökkenjen a vérnyomása. Vele együtt Artu Detu is szemügyre vette az alattuk elterülő űrállomást, s lefordíthatatlan elektronikus gondolatok cikáztak át gépagyan.

Különös mód senki sem lőtt rájuk, miközben egész alacsonyra ereszkedve száguldottak a Halálcsillag egyenlítője felé, hogy mielőbb ledobják bombáikat az ottani légdöklökre. A császáriak nyilván úgy meglepődtek a lázadó hajók felbukkanásán, hogy időbe fog telni nekik reagálni a támadásra. Ezt ki kell használniuk.

– Élesítem a rakétákat! – közölte Artúval, a vezérlőpulton matatva kesztyűs kezével.

A következő pillanatban valami hevesen megrázta hajóját. Szinte úgy érezte, mintha a régi szöcskéjében ülne megint, s a Tatuin szeszélyes szeleivel birkózna. Először roppant bizonytalanul érezte magát, aztán a körülötte felvillanó vékony, zöld energiasugarakat meglátva rájött, hogy tűz alá vette a léghárítás és kapott néhány találatot, amik szerencsére lecsúsztak a pajzsáról. De nem csak ő járt így, hanem mindenki más is az állomás felett, mert a kozmosz megtelt szaporán villogó nyalábokkal, ameddig csak ellátott. Az űrvédelem megkésve működésbe lépett és a sok ezernyi nehéz turbólézer üteg okádni kezdte a halált a vakmerő támadókra.

– Na, kezdődik a tánc! – mormolta mélyet lélegezve, ahogy még alacsonyabbra süllyedve vadul manőverezni kezdett a felszínből kiálló építmények; kupolák, tornyok,

antennarendszerek között. Ezzel sikerült annyira megnehezítenie az ellenséges célzókomputerek dolgát, hogy a továbbiakban gyakorlatilag egyszer sem tudták eltalálni őt.

– Vörös Vezér, itt Arany Vezér! – hallotta közben Jon Vander bejelentkezését. – Mi is szétszóródtunk, de úton vagyunk az első és második célpont felé! Elég erős elhárítótűz van előttünk, remélem átjutunk rajta! Hagyjatok meg tartaléknak néhány torpedót és maradjatok készenlétben, hátha nektek kell folytatni! Vége!

Amennyire Luke megismerte „Dutchot” az elmúlt napokban, úgy látta, ő megjelenésében épp az ellentéte a karakán Garven „Dave” Dreisnek. Minden szempontból megfelelt egy hiteles könyvvizsgálóról alkotott általános elképzelésnek. Alacsony volt, vézna és félénk arcú. Elszántsága és képességei mindazonáltal semmiben sem maradtak el régi barátja és bajtársa elszántságától és képességeitől.

– Értettem, Arany Vezér! – jött a Vörös Vezér válasza. – Mi rámegyünk az egyenlítői árokra és megkíséreljük magunkra vonni a tüzüket. Az erő legyen veletek!

Az állomás felett alacsonyan cikázó két század gépei különváltak. Az X-szárnyúak tartották az irányt a birodalmi űrkikötők felé, míg az Y-szárnyúak és a hozzájuk csatlakozott két A-szárnyú az ellenkező irányba száguldott, az északi féltekén megbújó szellőzőaknákat, valamint a fókuszálótányért célozva be.

Luke egy pillanatra meglátta az egyik BTL-A4-est, amint elsuhan a távolban bal felé, majd egy légvédelmi löveg nyalábja telibe találja a jobb oldali ionhajtóművét. Egy szikrázó robbanás és az R200-as motorblokk egyszerűen leszakadt a bombázó tartóvázáról. A gép megbillent és füstcsíkot húzva, nagy ívben belevágódott a fémfelszínbe, hatalmas krátert robbantva egy épület tetejébe a rakománya miatt. Túl magasan és túl lassan repült, azért kapták el – gondolta ösztönösen a fiú és a bajtársa pusztulását látva azonnal gyorsított, valamint még lejjebb vitte gépét, alig egy-két szárnyfeszítávolságnyira száguldva tovább a fémfelszín fölött.

Pár másodperccel később hirtelen felbukkant előtte az egyenlítői árok óriás kanyonja. Hatalmasabb volt, mint amilyenre emlékezett, még amikor a Falcon ablakán kibámulva először meglátta. A peremén és az alján végig lövegállások sorakoztak, amik jöttére ráfordultak és sorra tüzet nyitottak a parányi harci gépre. Luke gondolkodás nélkül jobbra rántotta a kormányt és leereszkedett a kilométer széles fémszakadékba, hogy védve legyen az elhárítótűztől. A lövegek erre természetesen leálltak, nehogy véletlenül a hajó mögötti állomás szerkezetét találják el. Így a továbbiakban zavartalanul folytathatta a rárepülést az útjába eső első űrkikötő felé.

Ami hamarosan fel is bukkant, beágyazódva az árok aljába. Skywalker bekapcsolta a Fabritech Anq 3.6-os célzórendszert és ideges mozdulatokkal bejelölte a monitoron felbukkanó célokat. A légdokkok szögletes mélyedései mint hívogató gödrök, feltűnően világítottak a szürke felszínen, arról árulkodva, hogy a zsilipkapuik nyitva vannak és működnek a levegő visszatartó erőterpajzsaik.

– Vörös-5-ös tüzel! – jelentette társainak előírászerűen, s ujja görcsösen rásimult a rakétaindító gombra.

Az X-szárnyú hasa alá függesztett hat rombolóbomba sorra levált a hajótestről és begyűjtva gyorsító rakétáját, előreszáguldott a mesterséges táj fölött. Ahogy egymás után becsapódtak a légdokkokba, vakító villanások tépték fel a fémfalakat és szórtak ki rengeteg törmeléket, füstöt és port a világűrbe. Nyomukban megszökött a levegő is a réseken, illetve szabályosan kirobbant a megszűnő pajzsok mögül, tehetetlenül kapálózó embereket és droidokat sodorva magával a jeges halálba.

Luke oldalra döntve gépét, elégedetten nézte munkája eredményét. S csak ekkor jutott eszébe, hogy igazi zöldfülű módjára elkapkodta a támadást. Előbb talán át kellett volna repülnie a célok felett, s megvizsgálni őket, melyik dokk van tele hajókkal? Mert mi van, ha

üres hangárokat bombázott szét az előbb? Sajnos izgalmaiban annyira sietett, hogy nem választotta meg gondosan a célpontjait. Mielőbb meg akart szabadulni terhétől, hogy könnyebben tudjon manőverezni a túlsúlyos géppel. Ez így is történt, mert a T-65-ös mintha megtáltosodott volna alatta. Sokkal könnyebben fordulózott és gyorsult a továbbiakban, végre megmutatva, mire képes éles helyzetben.

Feltámadó rossz érzése miatt a fiú felrántotta gépe orrát és csinált egy bukófordulót, hogy visszatérjen az imént elhagyott kikötőhöz és megszemlélje munkája eredményét. De nem kellett csalódnia. TIE vadászok napelemtáblái röpködtek kifelé az eltalált dokkokból, amik egy része már lángolt és füstöt eregetett a kozmoszba. Ahogy átcikázott a rengeteg roncsdarab között, számos fémdarabka eltalálta hajóját, ám a védőpajzs kitartott, ellökdösve őket az útból. Fogalma sem volt, vajon hány harci gépet semmisíthetett meg, de igazából nem is érdekelte. A lényeg, hogy nem szúrta el. Legközelebb majd megfontoltabb lesz és előbb gondolkodik, aztán tüzel.

Egy másik X-szárnnyú bukkant fel szemből az árokban és élére fordulva elhúzott mellette az ellenkező irányban. Skywalkernek fogalma sem volt, ki lehet az, megkérdezni pedig nem jutott ideje, mert túl sok dolga volt még, amit el kellett végeznie. Maximális pusztítást kell okozniuk a birodalmiaknak, mielőtt felküldik ellenük a vadászgépeiket. Ezért tartotta az irányt az árok közepén végigrepülve és valahányszor megpillantott egy sértetlennek tűnő célpontot, a négy lézerágyújával tüzet nyitott rá. A társai ugyanezt tették, végig az egyenlítő mentén, legalább száz kilométer hosszan és percek alatt iszonyú pusztítást végeztek a kikötői berendezésekben. Főleg a dokkokat támadták, de szorgalomból szitává lötték az irányítótornyokat, rádióantennákat, parabolatányérokat, radarállomásokat és vonósugár generátorokat is.

* * *

A harcállomás belsejében gyászos üvöltéssel felbőgtek a riadószirénák, miközben a lassan reagáló személyzet megdöbbenve vette tudomásul, hogy az erődítményt vitán felül szervezett támadás fenyegeti. A császáriak mostanáig tökéletes biztonságban hitték magukat az áthatolhatatlannak vélt védőpajzs mögött, amin egy váratlan manőverrel könnyedén átjutottak az ellenség hajói.

Motti ellentengernagy és stratégái álmukban sem gondolták volna, hogy a lázadók védelme nem csupán a hold körüli összpontosított védekezésre korlátozódik. A korábbi hírszerzői jelentések mind arra utaltak, hogy a rebellisek menekülni próbálnak a birodalmi flotta túlereje elől. Így most készületlenül érte őket a több tucat törpe vadászgép támadása, melyek ragyogó, vörös hullócsillagokként zuhantak alá hirtelen, minden előjel nélkül a világűr feketeségéből, majd dühös szúnyogok módjára zsongták be az állomás felszínét.

A pillanatnyi megrökönyödést követően a császári hadigépezet olajozottan mozgásba lendült, hogy ellensúlyozza ezt a stratégiai szarvashibát. A hangszórókból üvöltő utasításokat követve flottagárdisták és tüzekek tízezrei özönlöttek az elképesztő méretű légelhárító lövegállások felé a folyosókon. Amint kapkodva beüzemelték a nehézfegyverzetet, a külső tornyokba épített precíziós mozdatómotorok felzúgtak, hogy a kívánt irányba forgassák az ágyúcsöveket. Optikai és radaros célzóberendezések pásztázták a kozmosz sötétjét, melyben távoli sarlókként lebegtek a Yavin és holdjai.

Nem sok idő telt bele és az űrállomás felszíne fölött zöldes fényű lézersugarakból álló, folyamatosan cikázó energiaháló alakult ki a megtámadott zónákban, ahogy a lövegek okádni kezdték magukból gyilkos tüzüket. Éppen csak az orruk előtt száguldozó felkelők parányi gépeit nem találták el, de arra jók voltak, hogy iszonyatos mennyiségű energiát vonjanak el a központi reaktortól, amely már jó egy napja töltötte a Halálcsillag

szuperlézerágyújának kondenzátorait. Ez valamelyest megnövelte a teljes kapacitás eléréséig hátralévő időt, de az energiafogyasztást felügyelő műszaki tisztek úgy vélték, így is bőven elég lesz a lázadók holdjának szétrobbantásához.

* * *

– Itt Vörös–5. Kimegyek a kanyonból észak felé a legközelebbi pajzsgenerátor állomáshoz. Akar valaki elkísérni? Vétel! – szólt bele a mikrofonjába Luke, miközben radikális mozdulattal kifordult az egyenlítői árokból. Maga előtt már csak szétrombolt úrkikötőket látott egész a horizontig, ráadásul sorra száguldottak el mellette a felszálló füstben és törmelékfelhőben a századának gépei, épen maradt célokat keresve.

Amint kiért, a légelhárító lövegek azonnal újra tüzet nyitottak rá, ezért egy gyors orsóval lesüllyedt a felszín fölé és kerülgetni kezdte a kiálló építményeket, hogy a lövonaluk alá kerüljön.

– Itt Vörös–3. Közvetlenül mögöttem vagyok! – csendült a fülébe egy ismerős hang, s ahogy futólag a tatkamera képére pillantott, meglátta a távolban vadul manőverező Biggs gépét.

– Jó! Próbálg beérni! – picit lassított, hogy a barátjának legyen ideje közelebb kerülni hozzá, aztán együtt repültek tovább a térképen bejelölt objektum felé.

– Van valami terved? – kérdezte Darklighter, a hajója orra alatt elsuhanó mesterséges tájat szemlélve.

– Nincs. Majd rögtönözünk. – felelte kapásból Skywalker, a manőverezésre koncentrálna.

Amikor úgy fél perccel később elérték úti céljukat, mindketten elámultak a pajzsgenerátor állomás irdatlan méretein. Gyakorlatilag egy több kilométeres fémhegy tornyosult előttük, lépcsőzetes oldalán számtalan lövegállással és ismeretlen rendeltetésű berendezéssel. A császáriak nyilvánvalóan látták őket, ahogy közelednek, mert a lézerágyúk sorra feléjük fordultak, de nem nyitottak tüzet a két lázadóra. És amíg ilyen alacsonyan maradnak, ez nem is fog megváltozni. Viszont innen nem tudják rendesen becélozni a generátor erőterfejllesztő blokkjait, sem az irányító és hűtő rendszereket. Tehát fel kell menniük a csonka gúla formájú hegy fölé, lehetőleg olyan közel maradva a felszínéhez, amennyire csak lehet.

Így is tettek.

– Csudára megnyugtató látni, hogy milyen biztonságban vagyunk itt lent, a fű alatt! – jegyezte meg Biggs vidáman, miközben sorra elsuhanak a szögletes teraszokra telepített, több emelet magas turbólézerágyú tornyok előtt. Ebből a közelségből a császári tüzéreknek esélyük sem volt utánuk fordítani a nehéz berendezéseket. Fegyvereiket távoli csatahajók megsemmisítésére tervezték, nem könnyű vadászok ellen.

– Legalább hasznát látjuk az otthoni gyakorlásnak! – állapította meg elégedetten Luke, s amint felért a hegy tetejére, pofátlan módon keringeni kezdett a lapos csúcs körül, egész közel merészkedve a szélén sorakozó lövegekhez. Egyrészt azért, hogy bosszantsa a birodalmiakat, másrészt, hogy szemügyre vehesse a tetőn kínálkozó célpontokat.

Egy nagy, rögzített parabolatányért látott középben, körülötte kisebb antennákat, zsilipeket, páncélüveg ablakú megfigyelőpontokat és vaskos hűtőrácsokat. Ellenőrizte térképén a részleteket, majd úgy döntött, hogy a védőpajzs kisugárzásáért felelős hatalmas tányért kell először megrongálniuk, ami akkora volt, mint egy sportaréna.

– Szerintem kezdjük a parabolatányérral. – javasolta Biggsnek. – Enyém a fókuszáló berendezés a tetején, tiéd a tartóváz alul.

– Rendben. Torpedókkal csináljuk?

Darklighter fokozatosan lemaradt mögötte, a megfelelő irányt keresve, ahonnan berepülhetne a sugárzó alá és a masszív tartóelemek közt átsuhanva tönkretelhetne valami fontosat és nehezen javíthatót.

– Igen. De hagyj kettőt végszükség esetére!

Ahogy Luke futólag lepillantott a hegyről a távolba, sok kilométerre tőlük szürkén gomolygó felhőket és apró villanásokat látott a fémhorizonton több irányban is. A Halálcsillag felszínébe füstölgő sebeket martak a lázadók fegyverei, ám az állomás egészéhez viszonyítva csupán könnyű rovarcsípéseknek tunktek ezek egy bantha hátsóján. Sokkal komolyabb erőkkkel kellett volna lecsapniuk ahhoz, hogy tönkretegyék ezt a monstrumot – vélte csalódottan a srác. De ha sikerül legalább egy-két pajzsgenerátort kiiktatniuk, lyuk nyílik az űrerőd védőfalán és a felkelő cirkálók később behatolhatnak rajta, hogy tovább puhítsák az ellenséget.

Abbéli elhatározásában, hogy ő bizony lyukat robbant a Halálcsillag védelmi rendszerébe, a fiatal ember merészen felrántotta gépe orrát és egy csavarral belefördult az égre néző nagy parabolatányérba. Majd megcélozta a közepén magasodó karcsú, acélvázás tornyot. Ennek tetején egy különös alakú, leginkább csillagra emlékeztető berendezés gondoskodott arról, hogy a kisugárzott energiamező feljusson messze az űrbe, kialakítva felettük a védőpajzsot. A generátor által okozott tértorzítás és a vele együtt járó elektroszmog itt olyan erős volt, hogy az X-szárnnyú műszerei egyből megbolondultak és a célzómonitorán átmenetileg összekuszálódott a kép. Bár a T-65-ös rendszereit gondosan leárnyékolták az ilyenfajta sugárzások ellen, ekkora energiameennyiségre nem számítottak a tervezői. Így Luke hirtelen azon kapta magát, hogy manuálisan kell becéloznia az antennát, szemmérték alapján.

Először lassított, hogy több ideje legyen, majd a kráterforma tányér alját követve irányba fordította gépe orrát. Habozás nélkül tüzelt, két protontorpedót indítva rövidke útjára. Aztán máris félrerántotta a kormányt, hogy mielőbb kikerüljön ebből az erőteréből, amitől kis híján kiskültek a műszerei. Mögötte Artu sivítva tiltakozott az áramkörök csiklandozó energiák ellen, amik átmenetileg megvakították a robotot és mindenféle működési zavarokat okoztak a gépagyában. Luke azonban mit sem tudott erről, mert megszakadt a kapcsolata az asztroszerrel.

– Hoppá! Kimentek a műszereim! Azt hiszem bajban vagyok! – üzenté Biggsnek, azon csodálkozva, hogy egyáltalán képes még repülni az X-szárnnyúval.

Aztán hirtelen nagyobb gondja is akadt annál, minthogy bedöglük körülötte a vadászgép és bármikor leállhatnak a hajtóművei. Mert a robbanás, amit a torony aljában előidéztek a torpedói, valamiért sokkal látványosabbra és főként nagyobbra sikeredett, mint várta. Hatalmas tűz csapott ki a tányér középpontjából, élénk-sárga és vöröses lángnyelvekkel borítva el a tornyot, mely kissé megdőlt, de nem omlott össze. Viszont az alatta elhelyezkedő épületből kiszökő levegő és valamilyen éghető gáz keveréke berobbant, köszönhetően részben Biggs torpedóinak, aki eközben alul átsuhant a traverzek közt és kilőtt két berendezést, amikről úgy gondolta, hogy fontosak lehetnek. Azok is voltak.

A generátorállomás irányítótermében szolgálatot teljesítő műszakiak ugyan rögtön lezárták a sérült szekciókba vezető szakaszolóajtókat, valamint a légvezetékeket, majd megpróbálták kikapcsolni a sugárzó rendszert, mielőtt zárlatot kapna, de elkéstek néhány másodperccel.

Luke arcáról pedig hamar lehervadt a győzedelmes mosoly, a rémület kifejezésének adva át helyét. A fiú ugyanis rádöbrent, hogy túl közel van a detonációhoz és nem lesz ideje gyorsítani, meg felrántani az alig irányítható gépet, hogy elkerülje az ismeretlen összetételű tűzgolyót, mely kiterjedve hirtelen elnyelte őt.

– Gyere onnan, Luke! Húzd föl! – ordította neki torkaszakadtából Biggs, aki ezzel egy időben emelkedett föl a tányér külső pereme mentén, megcsodálni a támadásuk

eredményét.

Skywalker hiába nyomta maximumra a gyorsítókart és rántotta fel a gépe orrát, a hajtóműveknek már nem volt elegendő idejük, hogy megfelelő tolóerőt hozzanak létre. A gépét egy pillanat alatt utolérte a sebesen felfújódó, izzó gázgomolyag és teljesen elnyelte. A fiú semmi mást nem látott a pilótafülke ablakain túl, csak vakító, narancssárga plazmát, mely körbenyaldosta a T-65-öst, azonnal túlterhelve a védőpajzsait. Aztán égetni kezdte a titánacél burkolatot, egyre jobban felhevítve a fémet.

Luke lélegzete elakadt a felismeréstől, hogy ezt a támadást nagyon elszurta és átfutott az agyán a rémítő gondolat: itt a vége. Még egy pillanat és hamuvá ég a több ezer fokos plazmafelhőben.

Aztán egyszer csak kibukkant az izzó forráságból és vastag füstcsíkot húzva átrepült a tányér pereme fölött. Ösztönösen rögtön leborított, hogy takarásba kerüljön a mögötte szétterjedő robbanás törmelékeitől, illetve ne kínáljon könnyű célpontot a hegyoldalban sorakozó légvédelmi lövegeknek, majd gyors pillantást vetett a műszerfalára. Amint eltávolodott az energiamezőtől, s lerázta gépéről az elektroszmogot és a plazmát, a műszerei sorra életre keltek, automatikusan lefuttatva a vészhelyzeti újraindító protokolljukat. Néhány másodpercnyi várakozás után a legtöbb berendezése újra működni kezdett és a célzóképernyőjét is visszakapta. De közben több száz métert zuhant a füstölő vadászgéppel, alig kerülve el a teraszokon sorakozó lövegtoronyokat.

A színes kijelzők hunyorgását méregetve valamelyest megnyugodott. Úgy tűnik, nem tartózkodott olyan sokáig a hihetetlenül forró gáztömegben, hogy megsérüljenek a létfontosságú berendezései. Bár amikor oldalra kinézett, a kormos ablaküvegeken túl a gép mind a négy szárnyán feketén füstölgő, megszenesedett csíkok jelezték, hogy ezúttal nagy szerencséje volt.

– Artu! Megvagy ott hátul? – kérdezte aggódva, az utolsó pillanatban felrántva gépét, mielőtt belecsapódott volna a fémfelszínbe az építmény tövébenél.

Az asztroszer először nem válaszolt. Neki is időre volt szüksége ahhoz, hogy újraindítsa magát a kaland után és megtalálja hangját a hírközlőben. Aztán hosszú, méltatlankodó tirádát csipogott a pilótájának arról, milyen pocskul érzi magát a történetektől.

– Jó, jó! Próbáld újraindítani a védőpajzsunkat, mert meztelenek vagyunk! – sürgette a fiú, aki hiába kapcsolgatta föl-le a Chempat generátor kapcsolóját, nem kapott tőle semmi visszajelzést.

Amikor visszafordult, hogy vessen egy pillantást a pajzsgenerátor állomásra, megdöbbsentette az épület tetejéből felcsapó lángoszlop és füstfelhő mérete. Körös körül milliónyi fémtörmelék hullott alá a Halálcsillag felszínére a robbanás nyomán, beterítve a környéket. A tányérantenna darabokra szakadt, roncsai lecsúsztak vagy lebukdácsoltak a hegyoldalon, magukkal sodorva több lövegtoronyt és kiegészítő berendezést. Mintha nukleáris töltet robbant volna odafent, egy nagy, gomba alakú felhő gomolygott a fekete, légkörtelen égből.

– Luke, jól vagy? – hallatszott a hangszórójában Biggs aggódó kérdése.

Darklighter nagy sebességgel közelített hozzá, majd lefékezve odaállt a bal oldalára és szabad szemmel felmérte a gépében esett károkat.

– Egy kicsit megpörköldtem, különben remekül vagyok. – motyogta a fiatalember, mélyeket lélegezve. – Ez nagyot szólt...! Mit látsz rajtam? Egészen vagyok?

– Nem hagytál el semmit. De a futam után lemoshatod a géped! – jegyezte meg komolytalanul a barátja és kesztyűs kezével biztatóan intett felé. Luke visszaintett és elmosolyodott, ahogy eszébe jutott egy évekkorábbi alkalom, mikor egymással versenyeztek a Benzin-fennsík kanyonjaiban.

– Majd a homokvihar lecsiszolja! Gyerünk tovább, a következő célpontra!

– Vörös–5! – szólt bele vidám évődésükbe egy másik, jóval szigorúbb hang, ezúttal a századparancsnoké. – Legközelebb messzebből támadj, különben nemcsak a császári berendezéseket zúzod tönkre, hanem magadat is!

– Értettem, uram! Azt hiszem, kezdek belejönni! Még felrobbantok pár hegyet a környéken és a végére egész profi leszek!

Dreis nem kommentálta magabiztos válaszát, mert volt fontosabb dolga is, mint őrá figyelni.

– Figyelem, Vörös század! Úgy látom, nagyon szétszóródtunk! Maradjatok az egyes zónán belül, hogy szükség esetén támogathassuk egymást, ha ideérnek a vadászgépeik! – utasította csapatát feszülten, miközben mélyrepülésben áthúzott egy viszonylag sík terület fölött, a saját célpontja felé igyekezve. – Hány pajzsgenerátort sikerült eddig kilőnünk? Számolta valaki? Vétel!

– Én eddig két nagy robbanást láttam az északi féltekén és egyet a délin. – üzentek Jek Tono Porkins hadnagy, miután az egyenlítő közelében kilőtt egy radarállomást a torpedóival.

– Akkor még van három ezen az oldalon.

– Rajta vagyok az egyikre dél felé, Vörös Vezér! – jelezte Nozzo Nayan, majd mások is röviden bementek, milyen célokat készülnek megtámadni az űrkikötők lerombolása után.

Miközben Luke és Biggs a szürkésfehér fémfelszín fölött száguldottak, Artúnak végre sikerült feltöltenie és újraindítania az X–szárnyú védőpajzsát. Közben egyik ízelt karjával gondosan letörölgette fotoreceptorának lencséjéről a rátapadt kormot, hogy lásson is valamit a környezetéből. És folyamatos csipogással nyugtatgatta magát, lefuttatva belső rendszerein egy komplett önellenőrzést.

– Egy antennarendszert látok előttünk, két vonásra! – állapította meg Darklighter néhány másodpercnyi eseménytelen repülés után. – Rámegyünk?

– Nekem jó! Te vezetsz! – felelte Skywalker, kissé lemaradva társától.

Csak hogy amint átszökkentek egy magasabb épület fölött, óhatatlanul bekerültek a közeli ágyútoronyok lövonalába, mire pillanatnyi késlekedés után tüzet nyitottak rájuk a császáriak. Tucatnyi zöldes fényű sugárnyaláb, mint keskeny pengék szabdalták fel körülöttük a kozmoszt, sokszor csupán centiméterekre hibázva el a vadul manőverező gépeiket.

– Vigyázz! Nagyon erős tűz van annak az elhárító toronynak a környékén! – intette Darklighter a kísérőjét nyugtalanul, mivel kénytelen volt átmenetileg leválni a célról, hogy kikerülje a légvédelmet.

– Semmi gond! Mindjárt befogom! Várj egy kicsit! – felelte Luke magabiztosan.

Jobbra–balra kanyarogva a felszínből kiálló épületek között, megirányozta az antennarendszert védő toronyházat és lézérágyúival addig lőtte, míg az oldalában és a tetején sorakozó lövegek sorra el nem hallgattak. Találatai nyomán gyorsan ellobbanó lángcsóvák csaptak ki az épületből, ahogy a gépe szárnyvégeiből kiálló KX9–esek vörös fényű sugárnyalábjai halálos biztonsággal célba találtak.

– És ennyi...!

Skywalker elvigyorodott, miközben kiemelte hajóját egy túlzottan összeszűkülő mélyedésből és nagy ívben eltávolodott a felszíntől, hogy visszafordulva megkeresse társát. Közben több irányból, a távolabb elhelyezkedő lövegek felől erős energiasugarak hasítottak az égbe, rendre arra a helyre, ahol egy fél másodperccel azelőtt a gépe volt. „Szakadjak meg, ha ez nem tisztára olyan, mint amikor otthon womp patkányra vadásztam a Tatuin kanyargós völgyzorososaiban!” – gondolta izgatott borzongással.

Ahogy körbepillantott, a távolban színpompás látvány tárult elé. Valakinek sikerült megsemmisítenie egy újabb pajzsgenerátor állomást, messze túl a horizonton, melyről csak a magasba emelkedő füstfelhő gomolygása árulkodott. Valamivel közelebb a

császári légvédelem láthatóan hiába erőlködött azon, hogy visszaverje a lázadó gépek ismétlődő támadásait. Bár a kilőtt energiasugarak folyton változó, fényes labirintussá változtatták az űrt az állomás felszíne fölött, még egy X-szárnyút sem tudtak eltalálni. A felkelő harci repülők ellenben felhasználták az összes bombájukat és torpedójukat, így a továbbiakban a lézerágyúikkal tüzeltek, gyakorlatilag mindenre, ami csak tisztességes célpontnak tűnt a kiterjedt felszínen. Luke egy pillanatra látta, hogy kilométerekre tőle két aprócska gép kiszúrt magának egy energiaelosztó állomást és hosszú sorozatokban tüzeltek rá. A komplexum felrobbant, s a helyén villámot idéző elektromos ív lobbant a sötét háttérre. Aztán máris visszaereszkedett a lehető legalacsonyabbra, hogy a közeli lövegek tűzvonalá alá kerüljön és elindult megkeresni Biggset.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

A Halálcsillag felszínén bekövetkezett robbanások lökéshullámai ide-oda dobálták a folyosókon közlekedő katonákat és droidokat, ahogy véletlenszerűen rázkódott körülöttük a hatalmas fémszerkezet és valósággal táncolt a padló a közeli detonációktól. Ahol a találatok lyukat ütöttek az állomás héjazatába, a világűr vákuuma hirtelen szélviharokat keltve kiszippantotta a levegőt a termekből, alagutakból és nem egyszer a környéken tartózkodó tehetetlen embereket és robotokat is magával rántotta a feneketlen, éjsötét sírgödörbe. Az úrruhás javítóbrigádok ugyan azonnal megkezdték a kárelhárítást és ideiglenes védőpajzsok telepítésével lezárták, majd újra nyomás alá helyezték a sérült szektorokat, de nem sok túlélőt találtak a romok között.

Egy magas, fekete alak lépdelt céltudatosan az erődítmény egyik összekötő folyosóján, látszólag hűvös nyugalommal a káosz kellős közepén: Darth Vader. Épp a lakosztályában volt, mikor a támadás megkezdődött és most a parancsnoki központba igyekezett, hogy tájékozódjon a helyzetről. Menet közben becsatlakozott a sisakrádiójával az állomás kommunikációs hálózatára és füstüveg szemlencséire kérte a taktikai adatokat. A lázadó hajók érkezése nem lepte meg, mivel az erőben érzékelt fodrozódásokra felfigyelve már órákkal korábban megsejtette, mire készül az ellenség. Az viszont meglepte, hogy az első összesítések szerint milyen kevés vadászgéppel rontottak neki a galaxis leghatalmasabb úrfegyverének a rebellisek. Vajon hol lehetnek a nagyobb hajók?

A következő fordulón túl egy feldúlt taktikai tiszt; Tanbris hadnagy vágtatott oda hozzá és levegő után kapkodva jelentést tett neki:

– Vader nagyúr! Lázadó vadászgépek támadnak minket! Körülbelül harmincat számoltunk, háromféle típust. Lebombáztak néhány úrkikötőt az egyenlítői árokban és megtámadták a pajzsgenerátorokat, valamint a fókuszáló tányért is. Olyan kicsik és mozgékonyak, hogy a rögzített talapzatú lövegek nem tudják befogni őket. Állandóan megcsúfolják a löelemképzőt.

– Azonnal szálljon gépre a teljes TIE személyzet! Úgy látszik, utánuk kell mennünk, hogy egyenként csapjuk agyon őket! – mennydörögte határozottan Vader, módosítva útirányán.

Ahelyett, hogy az irányítóközpontba ment volna, inkább a legközelebbi felvonóállomás felé kanyarodott az elágazásban, hogy mielőbb eljusson a vadászgépe hangárjába. Odakint sorsdöntő ütközet zajlik és neki ott a helye a harc sűrűjében.

Tanbris hadnagy nem loholt utána, hanem szájához emelte komlinkjét és parancsokat kiabált bele, próbálva túlharsogni a folyosón végigvisszhangzó szirénák, vészjelzők és dudák hangzavarát. Bár Tarkin kormányzó volt a Halálcsillag névleges irányítója, Motti ellentengernagy pedig a haditengerészet és ezzel együtt a vadászerők parancsnoka, a

hadnagy tisztában volt vele, hogy a fekete lovagnak is joga van mozgósítani a csapatokat harci helyzetben. Persze mire az utasítása eljutott az eligazító szobákban gyülekező TIE pilótákhoz, Motti már szintén kiadta a parancsot az indulásra az irányítóteremből.

A harcállomás több tucat úrkikötőjének több száz hangárjában kezdtek villogni a vörös jelzőfények, miközben felbődültek a riadószirénák. Elsőként a készenléti századok startoltak el az épen maradt dokkokból, hogy felvegyék a harcot az ellenséggel, majd a nagy teljesítményű robotdaruk nekiláttak az indítóállásokba emelni a többi vadászgépet is. A földi kiszolgáló személyzet pedig eszeveszett iramban hozzáfogott, hogy előkészítse a hajókat a bevetésre.

Az eligazítás rövid volt és lényegre törő. A lázadókat el kell pusztítani, mielőtt még több kárt okoznának az állomásban. A fekete repülőruhás császári pilóták elszántan fejükre húzták jellegzetes sisakjukat és összekapcsolták légvezetékeiket a mellkasukon lógó életfenntartó szerelvényükkel. Majd késlekedés nélkül kiszaladtak a hangárokba és az összekötő hidakon keresztül bemásztak a vadászgépeikbe. A legtöbbjük tökéletesen biztos volt benne, hogy könnyű győzelmet fognak aratni. Hisz a Halálcsillag köztudottan a leghatalmasabb fegyver a galaxisban.

* * *

Miután a támadást követően Biggs elszakadt Luketól, nem kezdte keresni a fiút, hanem elhúzott az északi pólus irányába, amerre még viszonylag sértetlennek tűnt a Halálcsillag fémfelszíne. Ideje ezen változtatni – döntötte el a pilóta rövid mérlegelés után. Tőle balra úgy fél kilométerre egy másik X-szárnýú sorozta éppen a tájat, lövegtornyokat és jellegtelen, lapos épületeket rongálva meg a lézerágyúival. Az idegen-barát felismerő rendszer Vörös-6-ként azonosította a gépet Darklighter célzómonitorán.

– Itt Vörös-3! Rámegyek arra a megfigyelőtoronyra! – jelentette Biggs, kiszúrva a felszínen egy sebezhetőnek tűnő, magas célpontot. – Vörös-6, tudsz biztosítani? Vétel?

– Igen! Jövök mögöttem, Vörös-3! – hallatszott a másik pilóta visszajelzése.

Darklighter irányt módosított és a felzárkózó Porkins hadnagy gépével a nyomában rárepült céljára. Amint lőtávolságra ért, tüzet nyitott az összes fedélzeti fegyveréből. Senki sem látta pontosan, hogy mit talált el, de a karcsú, antennákkal megtűzdelt torony, amely az energianyalábok hatására az űrbe röpült, láthatóan jóval fontosabb lehetett, mint a mérete után gondolták volna. A harcállomás felszínén ugyanis nagy területen szétszóródva, szabálytalan időközökben másodlagos robbanások pukkanásai produkáltak szikraesőket és füstfelhőket, ahogy épületről épületre terjedt az elszabadult láncreakció.

Biggs már elhúzott a zavaros övezet fölött, de a nyomában érkező Vörös-6-ra jókora adag zúdult az odalent elszabadult vad energiákból. A töltött részecskékkel és röpködő törmelékdarabokkal teli, gomolygó gázfelhőbe beleszaladva fémes csattanásokkal ütköztek a gépe orrának, hasának és szárnyainak a repeszek, több helyen megrongálva a burkolatot, miután a védőpajzsa érthetetlen módon lekapcsolt. Egy kisebb fémszilánk éles pendüléssel vágódott le a pilótafülke elülső szélvédőjéről, hosszában megrepesztve az acélüveget. Egy másik a jobb felső hajtóművének levegő beömlő nyílásába fúródott, mire az szikrákat vetve kigyulladt és leállt. Egy harmadik pedig a bal alsó szárnyvégre szerelt lézerágyú csövét találta telibe, használhatatlanná téve a fegyvert.

– Van egy kis problémám. – jelentette Porkins, a kormányművel küszködve. – A nyomkövető rendszerem meghülyült. És semmit se látok ebben a füstben...!

Felrántotta hajóját, hogy elkerülje a további ütközéseket, miközben az asztroszere megpróbálta újraindítani a távérzékelő berendezéseket – sikertelenül. Amint kiért a szétterjedő füstfelhőből, nagy nehezen egyenesbe hozta bizonytalanul billegő gépét, majd körülpillantott, ismerős tájékozási pontokat és a társát keresve.

– Merre vagy, Vörös–3?

Tanácstalanul méregette a hibaüzenetekkel teli célzómonitorát és a műszerfalán villogó vészjelzőket. Olyan sok rendszer mondta fel hirtelen a szolgálatot a hajóján, hogy nem is értette, miként képes még egyáltalán repülni vele? Háta mögött az R5–D8–as robotja oltóporral árasztotta el a kigyulladt hajtóművet, megakadályozva a további robbanásokat és idegesen csipogott valamit, de figyelmeztetése a belső hírközlő zavara miatt nem jutott el a pilótájához.

– Itt vagyok előtted, „Piggy”! Nem látsz? – kérdezte Biggs feszülten, ám az ő szavai is belevesztek a rádiókommunikációt megnehezítő birodalmi jelzavarásba és a lenti robbanások nyomán támadt statikus recsegésbe. – Vörös–6, hallod, amit mondok? Vétel!

– Igen, már látlak! Semmi vész! – felelte Porkins, végre megpillantva a jóval előtte, alatta repülő másik X–szárnyút. – Azt hiszem, ki kell szállnom a csatából. Túl sok műszerem ment tönkre. Megpróbálok hazajutni valahogy ezzel a ronccsal...

– Nagyon magasan vagy! – ordított rá közben a társa, miután szűk ívben elfordulva visszanézett a lemaradó kísérőjére. – Gyere lejjebb, mielőtt eltalálnak! Hallod? Ereszkedj...!

Mivel a működésképtelen műszerei nem látták el megfelelő információval, s három akadozó hajtóművel amúgy is igen lassan repült, Porkins gépe nem okozott gondot az egyik hatalmas légelhárító üteg löelemképző berendezésének. Amire tervezői szánták, a fegyver elvégezte. Az első lövés eltalálta az X–szárnyú tatját és leszakította a bal alsó hajtóművének plazmakiömlő nyílását. A második a törzsbe csapódott és felrobbantotta a Novaldex áramfejlesztő cellákat, amik energiával látták el a gép fedélzeti rendszereit. A következő pillanatban az egész T–65–ös lángba borult és darabokra szakadt. A roncsok nagy ívben szétszóródva a felszínbe csapódtak, minimális károkat okozva az eltalált létesítményekben.

A Bestine IV.–ről származó, kereskedőből lett lázadó pilóta; Jek Tono Porkins hadnagy végzete éppoly dicsőséges volt, mint amilyen hirtelen.

* * *

A szentély parancsnoki központjában egyre fokozódott az ideges várakozás. A holografikus kivetítőben megjelenített csatatér szimulációt a műholdakról és felderítőgépekről érkező adatok alapján rajzolta meg egy számítógép, rövid késleltetéssel. Ezen narancsszínű felvillanások jelezték a Halálcsillag felszínén észlelt robbanásokat, míg azonosítószámmal ellátott piros keresztek a fölötté röpködő saját vadászgépeket. Amikor egy–egy lázadó hajó megsemmisült és megszakadt vele a telemetrikus kapcsolat, a jel kihunyását pislogó karika ábrázolta.

Miután elkezdődött a csata, olyan sokan gyűltek oda a holografikus kivetítőasztal köré, hogy azzal már nehezítették a helyiségben dolgozó tisztek munkáját. Ezért a problémára felfigyelő Dodonna tábornoknak mentő ötlete támadt. Ahelyett, hogy hatalmi szóval kizavarta volna az embereket a teremből, inkább megadta nekik a lehetőséget, hogy bárhonnan fegyellemmel kísérhessék az ütközetet.

– Azt akarom, hogy közvetítsék ki a csatatérképet és a pilóták beszélgetését a bázis belső hálózatára! Minden képernyőn és hangszórón ez az adás menjen! Az embereinknek joguk van tudni, mi történik odafent! – utasította a közeli konzolok előtt ülő kommunikációs szakembereket.

Tenzigo Weems technikus kapkodva teljesítette parancsát, mire szerte a szentély folyosóin és termeiben, valamint a hangárban és odakint a leszállópályán is felhangzott a Halálcsillag fölött vívott ütközet rádióbeszélgetése. Az eligazítoszobákban, étkezdékben és más közösségi helyiségekben a falakra szerelt lapos képernyőkön pedig megjelent az

űrben folyó csata szimulált ábrája. Odakint a dzsungelben, a lövészárkokban és tüzérségi bunkerekben őrködő katonák a sisakmonitorjaikon vagy adattábláikon nézték a műsort, s valahányszor elpusztult egy hős pilóta odafent, csalódott mormogás és szitkozódás töltötte meg a támaszpont környékét.

– Jó! Most pedig, akinek nincs konkrét feladata a parancsnoki központban, az legyen szíves távozni, hogy ne zavarja a munkánkat! – emelte föl hangját ezt követően a tábornok, megőrizve higgadtságát.

Az emberek többsége megértette kérését és szó nélkül távozott a teremből. Akik itt maradtak, a konzolokon felbúgó különféle hangjelzések közepette folytatták feladataikat. S csak halkán szóltak a közelükben lévőkhöz, információkat osztva meg vagy próbálva reményt és bátorságot önteni egymásba.

Az asztalnál ácsorgó Leia hercegnő rezzenéstelen arccal figyelte a holoszimulációt. Őt erőszakkal sem lehetett volna elrángatni onnan, úgy kapaszkodott mindkét kezével a kivetítőegység peremébe. S egyre azt a kis piros keresztet követte szemével, amely Luke Skywalker gépét azonosította. Valahányszor a jel átmenetileg eltűnt a holoképről, mert a rádiózavarás miatt megszakadt vele a kapcsolat vagy eltakarta sorszámát egy másik ábra, a lánynak elakadt a lélegzete. De aztán mindig újra felbukkant a kereszt és ő egy idő után azon kapta magát, hogy reszket a felindultságtól.

Nehéz volt nyomon követni a Vörös–5–ös röptét. A csatatérkép ugyanis meglehetősen zsúfoltnak bizonyult a pályaszámítások görbéi, az eltalált célpontok kijelzései és a taktikai információk szövegbuborékai miatt. Őfelsége pedig határozottan rosszul érezte magát, amiért nem próbálta meg lebeszélni a fiút a támadásban való részvételről. Ha a tatuini farmer elesik a csatában, azért bizonyos szempontból ő lesz a felelős. Hisz a srác miatta keveredett bele a lázadásba. Nem akart szembenézni a lehetőséggel, hogy elveszítheti Lukeot. Így nem tehetett mást, mint magában imádkozott a fiatalemberért és persze a többi pilótáért is, akik ott küzdöttek a távolban a birodalom terrorfegyvere ellen.

– Tíz perc múlva lőtávolságban a Halálcsillag! – mondta egy radartiszt a hangosbeszélőben.

A gyorsan közeledő harcállomás gömbjét nyomon követő kémműholdak egyikéről beérkező felvételeket egy Del Goren nevű technikus feladata volt megfigyelni a terem távolabbi végében. A férfinak mostanáig nem sok dolga akadt. Bámulta a kerek képernyőt és hallgatta a pilóták beszélgetését, azon tűnődve, vajon milyen érzés lesz majd, amikor felrobban vele együtt a hold? Tudatosul benne egyáltalán a dolog vagy előbb vége lesz mindennek, minthogy észrevehetné? Ám ekkor hirtelen észrevett valamit a szakaszosan frissülő radarfelvételen. Azonnal tudta, mit lát, így meg se várta a következő képet, hanem azonnal beleszólt a szája előtt csüngő mikrofonjába.

– Itt az Egyes Bázis! Vadászpilóták, figyelem! Jelzéseket fogtunk az állomás fénytől elforduló oldaláról! Ellenséges vadászok tartanak az önök irányába! Több száz gép! Meg se tudjuk számolni őket! Vége!

* * *

Lukehoz ugyanakkor jutott el a közlemény, mint a társaihoz. Először szabad szemmel próbálta felfedezni a horizonton a megjósolt ellenséges gépeket, aztán a műszereire esett a pillantása.

– Nincs semmi a radaromon. Látni se látok semmit.

Amíg ezzel volt elfoglalva, túlszaladt Biggs gépén, amely tett egy tiszteletkört ott, ahol Vörös–6 lezuhant. Így most megint ő repült elől a következő céljuk, egy kupolaegyüttes felé, amelynek félgömbjei alatt csillagászati távérzékelők bújtak meg a térképük szerint.

– Figyeljete szabad szemmel! – adta ki az utasítást a Vörös Vezér. – Ahol ekkora a tértorzítás, könnyen rátok ragadhatnak, mielőtt a műszereitek kiszúrják őket! Ne feledjétek a szimulátorban tanultakat! Az ellenség minden műszeredet megzavarhatja, csak a szemedet nem!

Luke követte a parancsot és vadul nézelődött, akárcsak Artu a gépe tetején. Közben viszont odaértek a megfigyelőkupolákhoz, így kénytelen volt a sürgősebb feladatára összpontosítani. Lézerágyúival alaposan megsorozta a páncélozott építményeket, apró lyukakat robbantva a burkolatukba, melyeken át sívítva távozott el a levegő. Mivel más nem történt – a távcsövek és navigációs berendezések nem robbantak fel –, fogalma sem volt, mennyi kárt okozott a császáriak felszerelésében.

– Itt jönnek! Az egyenlítő felől! – kiáltotta közben Wedge a rádióba.

Skywalker felhúzta gépét a rácsapás után és a jelzett irányba nézett, megdermedve egy pillanatra a látványtól. A Halálcsillag füstfelhőkkel tarkított, fekete egén immáron nem csak a felkelők gépei manővereztek, hanem rengeteg új hajó is megjelent, szabályos ék alakzatokban vonulva feléjük az egyenlítői árok mentén. TIE vadászok voltak. Több száz, ha nem ezer. A kötelék elején haladó gépek máris süllyedni kezdtek, kettésével vagy hármasával rárepülve az első útjukba kerülő magányos lázadókra.

– Luke! Bízz az erőben! – szólította meg újra Ben Kenobi testetlen hangja, valahonnan a túlvilágról, mire a fiú mély lélegzetet vett és követte egykori mestere tanácsát. Megpróbált egészen ellazulni és átadni magát az erőnek, hogy az irányítsa mozdulatait. Úgy, ahogy korábban tette a Falconon, amikor csukott szemmel hárította az edzőgömb támadásait. Rövidesen megérezte a testén átfutó különös borzongást, s egyszeriben helyükre kerültek körülötte a dolgok. Valahogy tudta, mi történik körülötte, mikor és hol.

Megézésének engedelmeskedve jobbra döntötte gépét és hátrapillantott. A távolban meglátott egy jellegzetes alakú császári vadászgépet, amely máris üldözőbe vette a mögötte repülő X-szárnyút.

– Biggs! – üvöltötte gondolkodás nélkül. – Rajtad van egy! Egészen rád ragadt...! Nem látod?!

– Hol van? – kérdezte barátja rémülten. – Nem látom! Megsérült a tatkamerám az előbb! R2-Q2! Meg tudod javítani...?

Skywalker tehetetlenül szemlélte, ahogy Darklighter hajója elválik az állomás felszínétől, s elhúz fölfelé a nyílt űrbe, szorosan a támadó skubival a farka mögött. Az ellenséges vadász megállás nélkül tüzelt rá, s zöld színű energianyalábjai egyre közelebb villantak el Biggs gépe mellett.

– Szorosan rajtam van! – hallatszott ismét a férfi hangja a rádióban. – Nem tudom lerázni!

Darklighter véletlenszerűen ide-oda kanyarodott a magasban. Orsózott, aztán végrehajtott egy szűk ívű loopingot, majd leborítva zuhanásba ment át az állomás felszíne felé, de az üldöző pilóta nem tágított és úgy rémlett, nem is akar. Precízen lekövette a lázadó manővereit, megmutatva, hogy ő is képes a műrepülésre.

– Tartsd az irányt, Biggs! – kiáltotta Luke és közben olyan meredek szögben kezdett zuhanni, hogy a műhorizontja majdnem kiakadt tőle. – Megyek!

A Darklightert üldöző császári pilótát annyira lekötötte a vadászat izgalma, hogy elfelejtett a háta mögé nézni. Így nem vette észre Skywalkert, aki az állomás fölött terjengő szürke füstfelhők védelmében kiemelte gépét a zuhanásból és egy szempillantás alatt bevágott a TIE vadász mögé.

A célkövető komputer gyorsan elvégezte a dolgát: a stilizált TIE ábra bekerült az elektronikus célzókereszt szárai közé, amik hirtelen zöldről villogó sárgára váltottak. Luke többször egymás után tüzelt. Mindössze egy kisebb robbanás volt az egész, ahogy végül eltalálta a skubi gömb alakú pilótafülkéjének bal oldalán az egyik ionhajtóművet. A

szerkezet lángolni kezdett, majd egy hosszú másodpercig tovább repült még, mielőtt darabokra szakadt volna. A tartóvázról leváló hatszögletű napelemtáblák pörögve elvitorláztak a végtelenbe. A detonáció gyorsan oszló gázfelhője egészen parányinak tűnt, összehasonlítva a felszíni robbanásokkal és a légelhárító ütegek okádta iszonyatos energiamennyiségekkel. De ez az esemény mégis különleges jelentőséggel bírt három ember szempontjából: ez a három Luke és Biggs volt, meg a TIE vadász pilótája, akiből a gépével együtt szilánkfelhő lett.

– Elkaptam! – dűnnyögte maga elé Luke magabiztosan. Majd rögtön utána irányt változtatott, hogy kikerülje a szétrepülő roncsdarabokat.

Csak ekkor vette észre, hogy az égbolton időközben sokkal nagyobb lett a négyes számú hold zöldes fehér korongja. A Halálcsillag óriási sebességgel száguldott kiszemelt prédája felé, akár egy könyörtelen ragadozó, melynek vérszomját semmivel sem lehet csillapítani. Különös, rossz érzés öntötte el a fiút, fokozatosan megváltoztatva benne az erő érzékelésének módját. Beletelt némi időbe, amíg rájött, hogy akkor érzett utoljára ilyesmit, amikor Ben Kenobit megölték. Valami sötét és gonosz közeledett feléje, ami ölni akart és pusztítani. Ő pedig hirtelen nagyon kicsinek, jelentéktelennek és magányosnak érezte magát ott, a pilótafülkében, miközben vadul manőverezve kijátszotta a lenti lövegek tűzét, próbált távol maradni a rajokban támadó TIE vadászoktól és alkalmanként rálőtt valami felszíni célra, hogy minél több kárt okozzon az ellenségnek. Körülötte már javában tombolt az úrcsata, ahogy a lázadók gépei összekeveredtek a császáriakkal és narancsvörös robbanások pettyezték be az eget a találatok nyomán.

– Elkaptam egyet! Elkaptam! – hallatszott egy kevésbé visszafogott diadalüvöltés a század rádiócsatornáján.

Luke felismerte a John D. Branon nevű fiatal pilóta hangját. A Vörös-4-es pár kilométerre tőle vadul száguldozott egy menekülő császári gép nyomában a fémes tájkép fölött. X-szárnyúja fedélzeti fegyvereiből szünet nélkül energianyalábok lövelltek előre, míg végül a TIE vadász egyszerre kétfelé szakadt, izzó fém alkatrészeket szórva minden irányba.

– Jó lövés volt, Vörös-4! – jegyezte meg a századparancsnok, aztán gyorsan hozzátette még: – Vigyázz! Rád ragadt egy hátulról!

A vidám mosoly szempillantás alatt eltűnt a vadászgép pilótafülkéjében feszítő fiatal férfi arcáról, ahogy a tatkamerájára pillantott, s felismerte szorongatott helyzetét. A következő pillanatban valami nagyot, fényeset villant a jobb oldalán, olyan közel hozzá, hogy kirobbantotta a pilótafülke ablakát. A hirtelen dekompressziót még csak túlélte volna nyomásálló úrruhájában, de aztán egy újabb becsapódás a gépe törzsének hátsó részén megpecsételte sorsát. Mielőtt végső kétségbeesésében lenyúlhatott volna a lába közé, hogy megrántsa a katapultkart és az űrben keressen menedéket a halál elől, a pilótafülke belseje hirtelen vakító lángtengerré változott körülötte.

– Eltaláltak...!

Mindössze erre a kiáltásra maradt ideje, mielőtt utolérte volna az enyészet. A Vörös Vezér látta, ahogy messze oldalra tőle John D. Branon hajója egyetlen tűzgolyóvá válik. Talán mintha elfehéredett volna kissé az ajka. Mert egyéb reakcióiból ítélve, akárha nem is látta volna felrobbanni az X-szárnyút. Fontosabb dolga volt most: a saját életét mentette a nyomában száguldó három skubi elől menekülve.

* * *

A Yavin négyes számú holdján az irányítóközpontban dolgozó Nioma kapitány az egyik konzolnál ülve ellenőrizte számításait, mielőtt felpattant volna, hogy odasietve a nagy monitorasztalnál csoportosuló főtisztékhez, tájékoztassa őket a felfedezéséről. A hadműveleti törzs azonban épp élénk vitában volt azt illetően, hogy engedjék-e leszállni azokat a szállítóhajókat, amik percekkel ezelőtt léptek ki a hiperútból vagy ne? Az utolsó pillanatban érkezett felkelő kötelék már a bázis felé tartott, hogy felvegyenek annyi lázadó harcost, amennyit csak el bírnak vinni. A konvojt a Spirál és Jeffrey korvettek fedezték feltucat R-22-es vadász kíséretében és épp harcba bocsátkoztak az orbitális pályán cirkáló birodalmi csillagrombolókkal, amik még mindig a két tönkre lőtt MC80-assal hadakoztak.

Grafis tábornok élénken ellenezte, hogy lehozzák a nagy, könnyen sebezhető GR-75-ösöket és Kleeque-osztályú csapatszállítókat, mert ahhoz meg kéne nyitniuk a bázis védőpajzsát. Amikor négy csillagromboló kering az ember feje fölött, készen a tüzelésre, az ilyesmi nagyon nem jó ötlet. Forell tábornok viszont úgy vélte, minél előbb ki kell menteniük a holdról annyi katonát, amennyit csak lehet és erre egyedül az ő teherhajói képesek. Dodonna tábornok bizonytalan volt, Draven Hudsollal vitatkozott a kiürítési menetrendről, Willard tábornok pedig váltig állította, hogy mivel az emberei alaposan beásták magukat odakint az erdőben, órákig tartana, míg visszatérnek a leszállópályához, még akkor is, ha hátrahagyják fegyvereiket és a felhalmozott jelentős készleteket.

Ebbe a zsitvajba próbált beleszólni Nioma, a csöndes, visszafogott tudósnő, aki technikai tanácsadóként dolgozott a szövetségi hadseregnél és még nem igazán tudta, miként érje el a feletteseinél, hogy meghallgassák. Végül inkább a vetítőasztal vezérlőpultjához tolakodott és néhány gombnyomással változtatott a holoképen, hogy felhívja a vezérkar figyelmét a változásra. A Halálcsillag szimulált ábráján új vektornyilak jelentek meg, magukra vonva Dodonna tábornok éber tekintetét. Azonnal megértette, mit lát és ez eldöntötte a továbbiakat.

– Kifutunk az időből, uraim! – emelte föl hangját ingerülten, parancsnoki szóval véget vetve a meddő vitának. – Azonnal hozzák le azokat a szállítóhajókat! Elrendelem a bázis teljes kiürítését! Gyülekező mindenkinek a leszállópályáknál!

– De uram, ez ennyi idő alatt lehetetlen...! – próbált meg újabb észérvekkel előhozakodni Duron Veertag tábornok is, ám Dodonna kurtán leintette.

– Nem érdekel! Oldják meg valahogy...! Azt akarom, hogy a nehézlövegeink nyissanak tüzet a csillagrombolókra, amint megnyitjuk a pajzsot a teherhajók előtt! Delto ezredes...! Szóljon Ackbar admirálisnak, hogy próbálja fedezni a konvojt és a bázist is, amíg védtelenek leszünk!

Megnyomott egy gombot a rádiókommunikációs konzolon, adásra kapcsolva fejhallgatós mikrofonját és üzenetet küldött az űrbe.

– Itt az Egyes Bázis! Figyelem, minden vadászpilótának! A Halálcsillag fordulni kezdett! A holdunk felé irányozzák a fókuszáló tányért, hogy tüzelhessenek! Becslésünk szerint öt-hat percen belül lőtávolságban lesznek! – közölte Dodonna a támadóalakulattal. – Javaslom, hogy koncentrálják a további csapásokat a bolygópusztító fegyverükre és a szellőző aknára! Végre megérkezett hozzánk egy szállítókonvoj, de időre van szükségünk, hogy kivonhassuk a csapatainkat a felszínről. Ha kudarcot vallanak és megsemmisítik a holdat, csatlakozzanak a közelben harcoló hajóinkhoz. A cirkálóink majd felveszik önöket. Vétel!

– Itt Vörös Vezér! Megtesszük amit lehet! Vége! – jött a válasz a rádióból.

Dodonna ezután a feszülten várakozó Leiához fordult, aki mögött ott ácsorgott a magas, bronzfényű tolmácsrobotja, figyelemmel kísérve az eseményeket.

– Most már tényleg mennie kell, hercegnő! A hajók mindjárt landolnak...!

– Nem! Az utolsó pillanatig kitartok ön mellett, tábornok! – csattant fel a lány dacosan, fölöttébb ingerült arccal. – Vagy együtt menekülünk meg vagy együtt halunk!

S olyan vehemenciával nézett fel az öreg katonatisztre, hogy az meghökkenésében tiltakozni is elfelejtett. Ez a lány az unokája lehetne, olyan fiatal még. Egy tapasztalatlan csitri, akinek igencsak felvágta a nyelvét, ráadásul esztelenül bátor és harcias. Ha most megpróbálja a biztonsági őrékkel erőszakkal elhurcoltatni a leszállópályára, abból óriási botrány lesz és valószínűleg az összes alderaani származású katona be fog avatkozni a nemes hölgy védelmében. Dodonnának viszont a legkevésbé sem hiányzott e percekben, hogy a királyi felség jelenetet rendezzen az irányítóteremben.

– Hát jó! – mormolta végül a tábornok megfontoltan. – Ha mártíromságra vágyik, ám legyen...! De az apja is azt akarná, hogy menjen el és folytassa tovább a harcot!

Organa nem szólt semmit a megjegyzésre, csak dacosan bámult a holoképre. Körülöttük a termet betöltötte a távoli ütközet zaja, a résztvevők közbeszólásaival tarkítva.

– Növeld a térközt, Vörös–2! Túl közel vagy hozzám! – mondta éppen a Vörös Vezér. – Figyelj azokra a tornyokra tíz óránál!

– Erős tűzben vagyok, főnök! – hallatszott Wedge Antilles hangja válaszul. – Nem tudom tovább kísérni!

– Igen, látom! Húzódj lejjebb és kerülj balra! Ezt megoldom egyedül is!

– Hát ez kész örület! – dadogta Biggs. – Én még ilyen tüzerőt életemben nem láttam!

– Megvagy még, Vörös–5? – kérdezte a századparancsnok feszülten.

Rövid szünet, aztán:

– Luke, hallasz? Vétel!

– Minden rendben, főnök! – érkezett Skywalker magabiztosnak tűnő válasza. – Befogtam egy célt! Rárepülök!

– Túl nagy a zűr odalent, Luke! – mondta neki Biggs. – Azt az épületet erősen védik! Válg le a célról és gyere vissza...! Hallasz, Luke? Rántsd föl!

– Célról leválni, Vörös–5! – hangzott el az utasítás ismét, ezúttal Dreis mélyebb hangján.

– Túl nagy örvényáramot keltenek a császári generátorok azon a környéken. Az én műszereim is majd kisértnek az előbb, pedig csak a szélén repültem át! Vetted?

– Vettem! Azért megpróbálom...!

– Vörös fiúk, itt Vörös–10! Újabb skubik a láthatáron!

– Mennyi?

– Több száz! Nem tudom! De van jó hírem is! Ahová berepülnek, ott leáll a légvédelem!

– A térzavarás és a rengeteg füst a skubikat is megzavarja! – állapította meg Vörös–12 higgadtan. – Ha rátok másznak, menjetek be egy füstfelhőbe, úgy könnyebben lerázhatjátok őket! Ilyen törmelékzáróban nem sokat érnek a radarjaik!

– De a mieink sem! – felelte morcosan Vörös–8. – Már három skubit leszedtem, de vagy tíz jött a helyébe! Ezt nem sokáig fogjuk bírni! Hogy áll a szellőző elleni támadás? Tud róla valaki valamit?

Kérdése válasz nélkül maradt, mert mindenki a saját feladatával volt elfoglalva.

– Vörös–5! Ismétlem, válg le a célról...! Nem látom sehol azt a kölyköt! Vörös–2, te látod valahol Lukeot?

– Nem. Semmi. – válaszolt azonnal Wedge. – Olyan tűzzóna van alattam, hogy nem hinné el nekem. Kivan a radarom a zavarástól. Hé, Vörös–5, merre vagy? Élsz még, Luke?

– Kész, vége...! – mondta komoran Biggs, aztán egy pillanat múlva magasra csapott a hangja. – Nem, várjunk csak...! Ő az! Ott megy! Úgy látom, megsérült az egyik vezérsíkja, különben jól van a srác!

A megkönnyebbülés hulláma söpört végig az irányítóteremben, ami a legtörékenyebb alkatú és egyben legszebb hölgy arcán tükröződött főként. Úgy rémlett, Leia egyszerre

rémült és dühös a hallottak miatt. Végül nem bírta tovább és odafordult Thripióhoz, költői kérdést intézve hozzá:

– Vajon miért kockáztat ennyit fölöslegesen Luke?

A langaléta robot félrebiccentett fejfel tanulmányozta a királylányt, mielőtt megfontoltan válaszolt volna.

– Mert értünk harcol. Hogy megmeneküljünk, felség.

– Figyelj a hátad mögé, Luke! – hallatszott közben Darklighter kiáltása a hangszórókból.

– Gépek jönnek a fejed fölött!

Leia minden erejével látni akarta, mi történik, de a kivetítőn átmenetileg elmosódott, illetve hiányossá vált a kép, ahogy a harcállomás körül lebegő füst és törmelékfelhők eltakarták a műholdak és felderítőgépek szenzorai előtt a csatatér egy részét. Nem ő volt az egyetlen, aki fölöttébb ideges lett emiatt a teremben.

– Segíts neki, Artu! – suttogta maga elé Thripio. – És ne felejts el kapaszkodni!

* * *

Luke folytatta a vég nélküli manőverezést, még azután is, hogy körülötte hirtelen abbamaradt a légelhárító ütegek tüze és hátrapillantva meglátta azt, ami úgy felizgatta Biggset. A lázadókra vadászó TIE kötelék egyik tagja észrevette őt az űrben lebegő füstpamacsok közt és ráfordulva igyekezett mögé kerülni. A fiú kénytelen volt felhúzni gépét, el az állomás addig biztonságot jelentő felszínétől, hogy elég helye legyen a légi harchoz. Ám elkésett egy picit, mert a skubi már beérte és próbaképp megeresztett felé néhány lézersugarat. Ezek ugyan messzire elkerülték a T-65-öst, de arra jók voltak, hogy Artu figyelmeztetően sipítozni kezdjen a tetején.

Amíg Skywalker manőverezésre pazarolta az idejét, a támadója egyre közelebb került hozzá és várta a kedvező pillanatot a végzetes találathoz.

– Nem tudom lerázni! Segítene valaki? – jelentette Luke, orsózás közben leborítva a felszín irányába, méghozzá egy sűrű füstfelhő közepén. Hátha ezzel megtévesztheti üldözőjét, ám a TIE pilóta értette a dolgát, mert kissé lemaradva ugyan, de makacsul ott jött a nyomában továbbra is.

Egy X-szárnýú átcikázott az égbolton a két kergetőző hajó felé, hogy beszálljon a küzdelembe. Oldalról érkezett, nem vesztegetve az idejét arra, hogy hátulról közelítse meg célpontját.

– Rajta vagytok, Luke! – kiáltotta Wedge feszülten. – Tartsd az irányt! Most!

Skywalkernek nem kellett soká várnia a segítségre. Antilles pontosan célzott és a TIE vadászból hamarosan csak egy izzó gázfelhő és rengeteg szétszóródó törmelék maradt az űrben.

– Kösz, Wedge! – mormogta Luke, s egy kissé föllélegzett.

Újabb haladékokat kapott a sorstól az életre és a további harcra. Nem tudta, meddig fogja még bírni ezt a tempót erővel és idegekkel. A folyamatos, koncentrált figyelemtől máris úgy kifáradt, mintha kilométereket futott volna. A testére nehezedő gyorsulástól sajgott minden izma és a ruha alatt csorgott róla a víz. A valódi úrháború összességében sokkal rosszabb volt, mint a szimulátorban, ezt hamar fel kellett ismernie.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

A harcállomás északi sarki körzetében viszonylagos nyugalom honolt a csata első perceiben. A Vörös század támadása olyan hevesnek bizonyult az egyenlítő környékén, hogy a birodalmi védelem is oda összpontosult. Az Arany Vezér komor képpel szemlélte a gépe alatt elsuhanó, megtévesztően békés tájképet, jól tudván, hogy nem lesz hosszú életű ez a nyugalom.

Ő és a két kísérője alacsonyan repülve közelítették meg a térképen bejelölt támadási zónájukat, kikapcsolt radarokkal, rádiócsendben lopakodva, hogy minél kevésbé hívják fel magukra a császári szenzorok figyelmét. Egyelőre senki sem lőtt rájuk, bár egészen biztos, hogy odalent látták őket, mert több közeli megfigyelőtoronyból is radarsugarak pásztázták végig a hajóikat a saját érzékelőik figyelmeztetése szerint.

– Arany Vezér a Vörös Vezérnek. – szólt bele Jon Vander a mikrofonjába, mikor úgy látta, már csak fél percre vannak a célkörzetüktől. – A kipufogóaknához vezető árok előtt vagyunk. Megkezdjük a támadást. A környéken nincs légelhárító tűz, sem ellenséges gépek. Nyilván azt hiszik, eltévedtünk. Vétel!

– Vettem, Arany Vezér. Mi megpróbáljuk lekötni őket itt. – válaszolt neki rövid szünet után Dreis a horizonton túlról. Mivel az X-szárnyúak már látótávolságon kívül voltak, a rádiójelet az egyik távoli felderítőműholdon keresztül továbbították egymás közt.

A három Y-szárnyú vadászbombázó ezután kicsit módosított az irányán, majd meredek szögben lefelé tartva berepültek az állomás felszínén húzódó egyik mesterséges árok szögletes falai közé. A legeslegutolsó pillanatban fölhúzták hajóikat a zuhanásból, s jobbra fordulva eltűntek a birodalmiak felszíni radarjai elől a kanyon mélyén. Mivel három oldalról közrefogta őket a gépek törzse mellett elsűvítő acél erődfal, jelentősen beszűkültek a manőverezési lehetőségeik. Ezért sietve sorba rendeződtek, megnövelték a térközt és annyira lelassítottak, hogy biztonságosan folytathassák útjukat a körülbelül nyolcvan-száz méter széles és ugyanilyen mély árokban.

Vander ezután hátrakémlt a tatkamerájával és megállapította, hogy egyelőre nem üldözik őket császári gépek. Megérintett néhány kapcsolót a műszerfalán, hogy élesítse a gépe hasa alá függesztett protontorpedókat, aztán odaszólt a kísérőinek:

– Helyben vagyunk, fiúk. Sorban fogunk támadni, egymás után, hogyha az első elhibázza, a következő rögtön betalálhasson. Jól jegyezzétek meg: amikor úgy érzitek, közel vagytok, menjetek még közelebb, mielőtt elengeditek azt a csomagot. Nagyon szűk a kioldási intervallumunk, még ilyen csigatempónál is. Ezért az akna előtt valószínűleg tovább lassítok majd, szóval ne szaladjatok rám. És kapcsoljátok át az összes energiát az első elhárítóernyőkre. Ha valamelyik torpedó mellémeget, komoly törmelékzáporon kell átvágnunk. Arany-2, te figyelj hátrafelé is, nehogy a skubik meglepjenek minket. A kioldás után szétszéledünk, visszafordulunk és újra megpróbáljuk, ha elsőre nem sikerült. Rendben?

– Vettem, Arany Vezér! – válaszolta röviden Dex Tíree, az Arany-2 pilótája.

– Mi lesz az elhárítólövegekkel az árokban? – tudakolta nyugtalanul Davish Krail, aki a sorban középen repült a kanyon hol összeszűkülő, hol kitáguló falai között.

– Azokat én sorra kilövöm, hogy ne legyen gondotok velük. – döntötte el Vander. S szavait megerősítendő, nyomban tüzelt, két torpedót indítva útnak az útjában feltűnő ágyútoronyok felé.

Az árok alján középen, egymás után elhelyezkedő két üteg legénységének nem sok ideje maradt rádöbbenni, hogy az idáig elhanyagolt körzetüket támadás érte. Bár gyorsan cselekedtek, leadva néhány lövést a kanyonban felbukkanó lázadó hajókra, találatot nem értek el. Viszont mindkét protontorpedó betalált, darabokra robbantva a turbólézerágyúkat.

A BTL–A4–esek merészen áthúztak a felcsapó füsttel kevert törmelékfelhőkön és zavartalanul folytatták útjukat. Egészen a következő lövegekig, ahol „Dutch” megismételte a tisztogatást. S közben forrón remélte, hogy előbb érik el a szellőzőaknákat, minthogy kifogyna a torpedókból. Az utolsó kettőt mindenképpen a fő célpontjukra akarta kilőni, ezért a továbbiakban inkább az Y–szárnyú orrába szerelt két Taim & Bak KX5–ös lézerágyúval próbálta kiiktatni a repülésüket fenyegető lövegállásokat.

– Nahát, hogy ezek milyen rámenősek! – szólta bele a mikrofonba kedélyesen Arany–2, a hajója körül időnként elsüvítő zöldes lézernyalábokat szemlélve.

– Szerinted hány lövegük van az árokban és a kipufogónyílás környékén, Arany–5? – kérdezte nyugtalanul Vander, mivel a célkövető komputerén még mindig nem tűnt fel előtte a szellőzőberendezés épülete. Lehet, hogy túl messze léptek be az árokba? Vagy rossz helyen vannak? Gyorsan ellenőrizte a navigációs adatokat: jó helyen voltak. Épp csak nagyon lassan mentek előre, nehogy felkenődjenek a szurdok falára.

Az Arany–5–ös gépet vezető pilóta, akit a társai egyszerűen csak „Pops”-nak szólítottak, isten tudja, hogyan, de felmérte a szorost védő elhárító ütegek számát, miközben oda kellett figyelnie a gépe irányítására is, ahogy egyre csapkodott körülöttük a halálos tüzese. A sisakja már–már a használhatatlanságig összevissza volt horpadva a tengernyi ütközetben átélt koccanásoktól, amik a fülketető bukócsöveivel való találkozások elkerülhetetlen velejárói. Senki sem tudta, hogy Krailnek miképp sikerült túlélnie annyi bevetést, miközben a társai sorra elhullottak körülötte, de egyvalami biztos volt: a szövetségi flotta legjobb bombázópilótái közt tartották számon a fickót.

– Húszra becsülöm. – döntötte el végül, kissé bizonytalanul. – Részben az árok alján, részben a szellőzőnyílás körül. Nekem megvan még az összes torpedóm. Ha akarod, kilőhetem velük az épületet védő ütegeket, hogy nyugodtabban tudj célozni.

– Jó ötlet! De akkor cseréljünk helyet! Te mész előre, „Pops”!

Arany Vezér óvatosan jobbra húzódott és engedte az élre állni kísérijét, hogy az megtisztítsa neki az utat a támadáshoz. Aztán a szeme elé húzta számítógép vezérlésű célzóberendezése kijelzőjét, ami egy teleszkópos karon lógott be az arca elé jobbról. Belenézett a monitorba, s türelmetlenül várta, hogy a komputer végre megmutassa neki a célpontot. Közben a harci gépe újra és újra megrázkódott, ahogy átrepült a „Pops” által kilőtt ütegekből felcsapó törmelékfelhőkön.

– Kapcsoljátok be a célzóberendezést! – adta ki megkésve az utasítást.

– Itt Arany–2! – jött a leghátul repülő kísérije figyelmeztetése. – Meghibásodott a célzókomputerem! Valami mechanikai hiba lehet! Nem tudom magam elé húzni a kijelzőjét! – a fiatal pilóta hangjából tisztán kiérződött fokozódó izgalma.

– Próbáld meg kézzel! – javasolta a századparancsnok a fejét csóválva.

Ezek a régi, agyonhasznált BTL–A4–esek rengeteg technikai problémával küszködtek már eddig is. Nem csoda, hogy majdnem annyi gépet vesztek a felkelők műszaki hibák miatt, mint amennyit a csatákban lőtt le belőlük az ellenség. Az Y–szárnyúak többségét a Klón háborúból selejtezték le és a gyártótól már nem lehetett hozzájuk új alkatrészeket beszerezni. Ezért a lázadók mérnökei ipari tárgynyomtatókkal készítettek hozzájuk pótalkatrészeket, amik vagy működtek vagy nem.

– Oké! Megvan! Működik! – jött a megkönnyebbült válasz másodpercekkel később.

Mintegy varázsütésre, az árokban sorakozó távolabbi ütegek szórványosan felcsapó lézertüze hirtelen megszűnt. Furcsa nyugalom telepedett a tájra, ahogy az Y–szárnyúak mélyrepülésben száguldottak előre céljuk felé.

– Mi ez? – tört ki Arany–2–ből a kérdés, miután idegesen körülkémlt. – Beszüntették a tüzelést! Vajon miért?

– Nem tudom, de nem tetszik. – dörmögte Arany Vezér. Mindenesetre háborítatlanul repülhettek tovább a kanyonban, mivel nem kellett kerülgetniük az energianyalábokat.

Az elöl haladó Krail jött rá elsőként, mi rejlik valójában az ellenség pillanatnyi elmezavarnak tűnő tűzbeszűntetése mögött.

– Húzzátok föl a hátsó védőpajzsokat! Ellenséges gépek támadhatnak!

– Fején talátd a szöveget, „Pops”! – mondta elismerően Vander, aki a számítógépe kiírásait figyelte. – Már jönnek is. Kétszáztíz fok, felettünk három vonásra.

A pilóták célzókomputerének megjelenítőjén eközben két egymás felé közeledő függőleges vonal jelezte a zsugorodó céltávolságot, amely azonban nem csökkent elég gyorsan. A skubik jóval előbb be fogják érni őket.

– Olyan prima céltáblát kínálunk nekik, hogy egy ötéves gyerek lepuffanthatna! – jegyezte meg idegesen Tiree. A gépe tetején lovagoló R2–D0 asztroszere csipogva egyetértett vele.

– Mese nincs, ki kell húznunk addig valahogy. – mondta nekik „Dutch”, a század legöregebb pilótája. – Faroklövész nélkül lehetetlen egyszerre célra repülnünk és védekeznünk.

Rég beidegzett reflexeket kellett leküzdeniük magukban, hogy tartsák az irányt és ne forduljanak ki az árokból, amikor a magasból merőlegesen lecsapott rájuk három ék alakzatban repülő TIE vadász és besoroltak a lázadó hajók mögé. Mivel a skubik valamivel kisebbek voltak, mint az Y–szárnyúak, bátrabban manővereztek a szűk helyen, láthatóan nem aggódva amiatt, hogy kétoldali napelemtábláik beleakadhatnak a kanyon falából helyenként kiálló antennákba, külső berendezésekbe.

– Itt Fekete Vezér! Ellenség a három–nyolc–egy–nulla–négyes körzetben. Három lándzsa előttünk. – szólt a mikrofonjába higgadtan Darth Vader, miközben megnyomott néhány kapcsolót a TIE Advanced x1–esének műszerfalán.

A hajlított szárnyú, megnövelt teljesítményű harci gép nem csupán formájában, de képességeiben is különbözött a két kísérőjétől. A fekete lovag azért használta ezt a meglehetősen drága, kísérleti típust, mert nem csupán védőpajzsrendszerrel és hiperhajtóművel szerelték fel a Sienar Flotta Rendszerek fejlesztői, hanem klaszter–rakétákkal is rendelkezett. Ezeket már korábban elhasználta a Halálcsillag felett dúló csatában, több Y–szárnyút megsemmisítve, amik a fókuszáló tányér pereme körüli szuperlézerágyú kivetőcsöveit támadták. Miután ezt a veszélyt elhárította, az erő sötét oldalának sugallatát követve elindult az északi pólus irányába, hogy a jelentések szerint arrafelé kószáló gépeket is levadássza.

Ahogy vad iramban bevágódott hajójával az árokba, éppen csak elkerülve az aljával való ütközést, kellemes bizsergést érzett szétáradni a torzójában. Az erő teljesen átjárta testét és magabiztossá tette mozdulatait. Vader élvezte a vadászatot.

– Magam támadok! Biztosítsanak! – dörögte sisakmikrofonjába elégedetten.

– Igen, nagyúr! – jött a válasz Fekete–2–től, az egyik kísérőjétől, aki minden ügyessége ellenére sem tudta követni a Sithet, ezért igencsak lemaradt mögötte a hajszában.

Vader addig manőverezett a gépével, míg kellő közelségbe nem került a leghátul repülő lázadó hajóhoz. A lándzsa elavult szerkezet volt, a bontóban lett volna a helye, nem egy űrcsatában – vélte a fekete lovag higgadtan, miközben becélozta prédáját. A monitorán imbolygó vörös színű, stilizált ábra végre középre került, ő pedig könnyörtelenül megnyomta botkormányán a tűzkioldókat. A hajójába épített két L–s9.3–as lézerágyúval több lövést adott le egymás után; elsőre sajnos mellé ment, de aztán sikerült telibe kapnia célját.

Arany–2–t érte el elsőül a halál. A fiatal pilóta még csak azt sem tudta, mi találta el a gépét, még csak szembe se nézhetett a hóhéréval. A torpedókkal megrakott vadászbombázó vakító villanás kíséretében darabokra robbant, záporozó törmelékei betérítették az aknát. Aztán egy pillanattal később Vader és kísérői átszáguldtak a gomolygó füstön, mit sem törődve a gépeik burkolatán kopogó szilánkesővel, ami az erős védőpajzzsal felszerelt vezérgépben nem tett kárt, viszont komolyan összekaristolta a

másik két TIE transzparacél szélvédőit.

Minden harci tapasztalata ellenére Arany Vezér már–már a kétségbeesés szélén állt, amikor a tatkameráján egyszerre csak lángba borulni látta kísérőjét.

– Kelepcébe estünk! Itt nem lehet manőverezni! Túl közel vannak a völgyfalak! – állapította meg idegesen, szorongatott helyzetüket mérlegelve.

– Maradj a célon! – szólt figyelmeztetően egy öregebb hang a sisakrádiójában.

– Megpróbálom távol tartani őket az ionágyúval!

Hirtelen támadt ötlettel bekapcsolta az Y–szárnyú tetején elhelyezett ArMek SW–4–est és hátrafordította ikercsőveit. Egyszerre figyelni előre és tüzelni hátrafelé azonban még egy olyan kiváló és tapasztalt pilótának sem ment könnyen, mint Jon Vander. El is hibázta összes lövését, de legalább a három üldözőjükből kettő lemaradt cikázás közben. Csak a vezérük nem törődött a felé sűrűtő ionlövedékekkel. Makacsul nyomult előre masszív védőpajzsa biztonságában.

– Csak maradj a célon! – ismételte az előtte száguldó kísérője, akinek elvileg az lett volna a feladata, hogy mögötte repüljön és feltartsa az ellenséget.

Bár Krail szavai szíverősítőként hatottak a századparancsnokra, mindez nem sokat használt az üldözőikkel szemben. A fürgé TIE vadászok egyre közelebb kerültek hozzájuk, ahogy a két megmaradt Y–szárnyú a cél felé húzott, ide–oda imbolyogva a kanyonban, hogy elkerüljék a kilövést.

Eközben Vader pillanatnyi kéjes örömet engedélyezett magának és hagyta, hogy a sötét oldal felbuzogjon benne a gyilkolás hatására. Majd kissé igazított a célzóberendezése beállításain, hogy a sugarak valamivel közelebb keresztezzék egymást az űrben. A lázadók gépei furcsa mód meg sem próbáltak kitérni előle, nyílegyenesen haladtak tovább. Pedig az lett volna a normális, ha rögtön felhúzzák ócska gépeiket és az űrben keresnek menedéket, ahol van helyük manőverezni. A fekete lovag nem sokat töprengett ennek okain. Sejtette, hogy valami stratégiai jelentőségű építmény lehet előttük, amit az elrabolt tervrajzokon találtak az elemzőik, azért ragaszkodnak ilyen mániákusan, öngyilkos módon a céljukhoz. Fekete kesztyűs ujjai hamarosan ismét megérintették a tűzkioldó gombokat, amint a következő célpont áthaladt a lövonalán.

Valami megcsikordult az Arany Vezér sisakján, miközben szilánkeső árasztotta el a pilótafülkét és a nyomában lángnyelvek martak bele mohón a műszerfalába.

– Minden hiába! – ordított bele a mikrofonjába rémülten. – Eltaláltak...!

Ez volt az utolsó szava, amit a rádiója még közvetíteni tudott, mielőtt narancssárga tűzgolyóvá változott volna a gépe. Megsemmisült a második Y–szárnyú is, mindössze egy rakás izzó roncsdarab és több ezer kisebb–nagyobb acélszilánk maradt belőle, amik az árok falának ütközve szanaszét pattogtak a Halálcsillag páncélozott burkolatán.

Ez az újabb veszteség már Arany–5–nek is sok volt. Megnyomott néhány kapcsolót a műszerfalán és óvatos jobb fordulóval kiemelkedett az árokból, majd gyorsítani próbált, hogy eltűnjön az üldözői elől. Az élen haladó császári vezérgép azonban a nyomába eredt, nem óhajtva futni hagyni prédáját.

– Arany–5 a Vörös Vezérnek! – adta le jelentését „Pops” sietve. – Sikertelen támadás a kipufogóakna ellen, erős ellenséges tűzben...! Két gépünket kilőtték! Hátulról támadtak a TIE vadászok! Visszavonulok felétek...!

A gépe háta mögött valahol egy könyörtelen kéz ismét megérintette azt a halálos gombot. Az első lövések épp akkor csapódtak be, amikor Krail olyan magasságba ért, ahol már kitérő manővert kezdetekbe lehetett volna. De elkésett néhány másodperccel. Az egyik energianyaláb telibe találta a bal oldali hajtóművét és belobbantotta tartályában a hajtógázt. Az R200–as ionmotor leszakadt a tartóvázról és millió darabra robbant szét, magával ragadva a hozzá tartozó szerelvényeket is. „Pops” képtelen volt ura maradni a megsebzett gépnek, amely oldalra billenve hosszú, méltóságteljes ívben zuhanni kezdett

az állomás felszíne felé. A törzséből lángnyelvek csaptak ki, keskeny füstcsíkot húzva a kozmoszban.

– Elég messze vagyunk tőled, Arany–5! De eléd megyünk és fedezünk! Ha maradt még torpedód, újra megpróbálsz? – hallatszott egy izgatott hang a rádióból.

– Már késő! Engem is eltrafáltak...! Elvesztettük Tireet és meghalt „Dutch”. – sorolta keserűen, fáradtan Davish Krail. – Egyszer csak mögöttem teremnek és képtelen vagyok manőverezni az árokban. Sajnálom... most már rajtatok a sor. Minden jól, „Dave”...!

Ez volt egy veterán megszámálhatatlanul sok rádióüzenete közül az utolsó. Gépének becsapódását csupán Darth Vader látta, aki az utolsó pillanatokig követte lefelé az irányíthatatlan roncsot és búcsúzóul még egyszer belelőtt, hogy teljes legyen a győzelme.

* * *

Az Arany–5-től érkező adás megszakadását követően Vörös Vezér élénkséget erőltetett a hangjába, amikor megszólalt és közben próbált nem gondolni régi barátja halálára.

– Vörös fiúk, itt a Vörös Vezér! Gyülekező mindenkinek az egyes zóna közepén! Találkozó hat egész egy tizednél, azonnal! Az Arany század megsemmisült, ezért megtámadjuk a szellőzőaknát! Minden más cél törölve! Jelentkezzetek be! Vétel!

– Vörös Vezér, itt Vörös–10! Úton vagyok! – válaszolt a hívására elsőként Theron Nett, az ord mantelli csempészből lett lázadó pilóta.

– Itt Vörös–2! Feléd tartok, Vörös Vezér! – jelentkezett be Wedge is, akinek kezdett nagyon elege lenni abból, hogy körülötte csak nem akarnak elfogyni a bőrre pályázó TIE vadászok. Ha már meg kell halnia, legalább csináljon valami fontosat közben – vélte mindenre elszántan, bonyolult műrepülő figurákat írva le az űrben, hogy lerázza üldözőit.

Luke is szeretett volna bejelentkezni, ám ekkor Artu heves csipogása elvonta figyelmét a rádiózástól. A monitorán kiíródó szöveget átfutva elég volt egy éber pillantás hátra, s meggyőződhetett róla, hogy helytálló az elektronikus vészjelzés, mert épp akkor vágott be egy császári vadász a háta mögé.

– Itt Vörös–5! – mondta feszülten, s közben egy összevissza bukdácsoló pályára kényszerítette hajóját, hogy megpróbálja lerázni üldözőjét. – Kullancsom van! De mindjárt ott vagyok!

Meredek zuhanásba nyomta le a gépe orrát, egyenesen a fémfelszín felé, aztán élesen elkanyarodott és egy orsót követően hirtelen felhúzta T–65–ösét, hogy kikerülje a lenti elhárító ütegek tüztét. Közben átvágott egy füstfelhőn, majdnem nekiment egy lustán forgó roncsdarabnak és még gyorsított is, hogy mielőbb eltűnjön onnan. De egyik manőver sem tévesztette meg üldözőjét, aki legalább olyan jó pilóta volt, mint ő.

– Látlak, Luke! – hallatszott Biggs megnyugtató kiáltása. – Tartsd az irányt még egy kicsit és készülj gyors leborításra jobb felé, amint szólok!

Luke felpillantott, aztán le, majd jobbra és balra, de a barátjának nyomát se látta. Az üldözője fedélzeti fegyvereiből kilövellő energianyalábok viszont egyre kényelmetlenebb közelségben süvítettek el hozzá, s az egyik máris megpörkölte a jobb alsó szárnyát.

– A francba, Biggs, hol vagy már?! – tört ki türelmetlenül, minden másodpercet egy örökkévalóságnak érezve a célkereszttel a háta közepén.

Hirtelen feltűnt valami az űrben, nem az oldalán vagy hátul, hanem szinte pontosan szemközt. Fényes volt az a valami és hihetetlen gyorsan repült, aztán egyszerre csak egy szemből közeledő T–65–ös lett belőle.

– Luke, most! – kiáltott fel a következő pillanatban Darklighter.

A fiú gondolkodás nélkül leborított gépével jobbra, míg a barátja tüzet nyitott a mögötte száguldó skubira. A császári gépet villámcsapásként érte a támadás és mire a pilótája rájött, hogy mi is történik tulajdonképpen, a gépe darabokra szakadt és felrobbant. Biggs

rögtön ezután szintén jobbra leborított, hogy kikerülje a törmelékeket és harcias csatakiáltással nyugtázta újabb győzelmét.

– Ezt nevezem, Biggs! Még engem is csőbe húztál! – vigyorodott el megkönnyebbülten Skywalker, ahogy mélyrepülésben ráállt a találkozópontra felé vezető pályára.

– Pedig még csak most kezdek belejönni! – jelentette ki büszkén a barátja, miközben alábukva csatlakozott hozzá jobbról. Aztán mikor Luke odanézett, fittyet hányva a körülöttük csapkodó légelhárító tűzre, vagányul végrehajtott egy győzelmi csavart.

– Te csak szólj, hol a cél és Biggs máris jön!

Amíg ők így évdtek egymással a halál árnyékában, a rádióban újra megszólalt Jan Dodonna tábornok ismerős hangja.

– Vörös Vezér, itt az Egyes Bázis! Azt javasoljuk, hogy a támadás megkezdése előtt biztosítsa magát a hátulról jövő birodalmi vadászok ellen! Az árokban hagyjon nagy térközt, a kísérei messziről kövessék! A század maradéka pedig végezzen figyelem elterelést a környező zónában önök felett és kösse le az ellenséget! Továbbá tartalékoljon legalább egy rajt az esetleges harmadik hullámra!

– Értettem, Egyes Bázis! – jött a válasz Dreistől. – Vörös–10, Vörös–12, zárkózzatok föl mögém! Indulunk!

A két gép akkor ért oda a századparancsnokhoz, miután sikeresen átküzdötték magukat a Halálcsillag fölött nyüzsgő számtalan TIE vadászra, jó néhányat leszedve közülük az elmúlt percekben. Annak érdekében, hogy a császáriak ne zavarhassák meg a főnököt a rácsapásban, minden megmaradt gép besorolt a három induló mögé és heves tűzharcba bocsátkoztak a nyomukban cikázó skubikkal, átmenetileg szétzavarva őket. Ekkorra a Vörös század huszonkét X–szárnyújából már csak nyolc harcolt a nyomasztó túlerővel szemben, így öt gépre hárult a feladat, hogy magára vonja az újra meg újra lecsapó ellenséges rajok figyelmét. Az öt pilóta szó nélkül tette a dolgát, készen az utolsó emberig tartó, önfeláldozó küzdelemre.

Miközben Garven Dreis felgyorsulva megcélozta az alant húzódó árok sötétszürke vonalát, a komputere kiírásait tanulmányozva nekilátott összeállítani a tartalék támadó csoportot, arra az esetre, ha ő és a társai kudarcot vallanának. A legjobb pilótái sajnos már elhullottak a véres ütközetben vagy sérült géppel kénytelenek voltak visszavonulni a négyes számú hold felé, de talán ez a két tatuini újonc – akik halált megvető bátorsággal versenyt csináltak az öldöklésből – képes lesz felnőni a feladathoz és végrehajtják a lehetetlent.

– Vörös–2, itt a Vörös Vezér! Wedge, vedd magad mellé Vörös–3–at és Vörös–5–öt! Ti lesztek a harmadik hullám! Maradjatok felettünk, amíg csak bírtok és zavarjátok el a skubikat a hátunk mögül! A többi gépnek egy feladata van: titeket biztosítani! Legyetek készenlétben, hogy ha jelt adok nektek a támadásra, azonnal indulhassatok!

– Értettem, Vörös Vezér! – nyugtázta a parancsot Antilles és igyekezett csitítani valamelyest a szíve őrült dobogását. – Megtesszük, amit tudunk! Biggs, Luke, zárkózzatok föl! Hol vagytok?

– Itt jövünk! Egy pillanat! – felelte Darklighter, aki épp szétzavart három császári vadászgépet, mielőtt lecsaphattak volna Dreis rájára.

A meredeken ereszkedő Vörös Vezér gépe előtt és körül sűrűn villogtak a felszíni ütegektől érkező zöldes fényű sugárnyalábok, ahogy megközelítette a szellőzőnyíláshoz vezető mesterséges árkot. Biztos volt benne, hogy a birodalmiak sejtik már, mire készülnek és mostantól a teljes védelmüket ide fogják összpontosítani. Ezért nagyon kevés idejük van elérni azt a lyukat és beküldeni rajta néhány petárdát.

– Vörös–10 és 12! Zárkózzatok fel szorosan mögém, amíg ránk nem másznak az ellenséges vadászok! Akkor maradjatok le nagy térközzel és biztosítsatok csatárláncban! A szimulátorban nemrég gyakoroltuk ezt a manővert! Remélem, emlékeztek még rá!

– Rendben, Vörös Vezér! Elvesszük a kedvüket az üldözéstől! – ígérte magabiztosan a Vörös–12 gépet vezető Puck Naeco, aki a század egyik legjobb pilótája volt.

– Miért nem állunk mindannyian csatasorba, „Dave”? – vetette föl szorongatott helyzetüket mérlegelve Theron Nett. – Ha nyolcan megyünk be, valaki csak eléri azt a lyukat!

– És akkor ki fog minket felülről fedezni? – mordult fel ingerülten Dreis, aki az elmúlt percekben már alaposan átgondolta ezt a lehetőséget is, igen előrelátóan. – Legalább száz skubi nyüzsög felettünk! Ennyien maradtunk, így fogjuk csinálni!

A beszélgetésük átmenetileg félbemaradt, mivel teljes figyelmükkel a kormányzásra kellett koncentrálniuk. A légelhárítótűzzel dacolva végre elérték az állomás felszínét és egy merész jobb fordulóval eltűntek az árokban. Mögöttük és felettük közben vad csata bontakozott ki a Vörös század többi gépe és a minden irányból rájuk rontó rengeteg TIE vadász között, amik egyre csak jöttek, nyomasztó túlerőben, zsákmányra éhesen kergetve a megmaradt X–szárnyúkat.

A szürke fémszakadék eközben feltűnően csöndes és nyugodt környéknek bizonyult a behatoló lázadó gépek számára. Mivel az Y–szárnyúak korábban kilőtték az alján sorakozó turbólézerágyú többségét, Vörös Vezér nem ütközött ellenállásba. Így ösztönösen gyorsított, hogy mielőbb elérje célját. Aztán rövidesen túlrepült azon a ponton, ameddig az Arany század gépei eljutottak és hirtelen zöld színű energianyalábok kezdtek pattogni körülötte. Kénytelen volt erősen lassítani és egészen alacsonyra süllyedni, hogy minél nehezebb célpontot nyújtson. Majd nekilátott a szárnyvégi lövegeivel viszonzni a tüzet és kilőtt néhány ágyútornyot maga előtt.

A kísérői eközben nagyon rászaladtak a vezérre, mert késve fékeztek és majdnem összeütköztek egymással az árokban. Hibájukat felismerve mindketten visszavettek a tempóból és inkább lemaradtak a századparancsnok gépe mögött, hogy a hajtóműveiből kiáramló forró gázcsóvak ne pörköljék meg a hajóik orrát. Így aztán Dreis hamarosan azon kapta magát, mikor körbepillantott, hogy szinte egyedül van ebben a hatalmas fémszurokban.

A következő pillanatban hirtelen abbamaradt a légelhárító tűz és immáron zavartalanul folytathatta útját a célpont felé. Nem értve a dolgot, idegesen nézelődni kezdett jobbra–balra, valamint fölfelé és újra meg újra ellenőrizte ugyanazokat a műszereket. Háta mögött az R6–osa ugyancsak nyugtalanul kémlelte felettük a világűrt, támadó TIE vadászokat sejtve a lövegek tűzvonalában.

– Nem tetszik nekem ez a nagy nyugalom. – dünnyögte maga elé a Vörös Vezér.

– Lassan látnia kéne már a célt! – úgy látszik, Vörös–10 sem volt kevésbé gondterhelt.

– Még nem látok semmit. Hihetetlen, milyen erős a tértorzítás idelent. Azt hiszem, bementék az unalmast a műszereim.

– Egyáltalán, ez a jó árok? – tudakolta Naeco idegesen. A denoni származású kapitány túlélte már néhány csatát és sok fiatalabb pilóta példaképe volt a profizmusa miatt, de most olyan elveszettnek érezte magát az árokban suhanva, mintha újra élete első bevetésén lenne.

– A térképem szerint ez az. – állapította meg Dreis, a nyomkövető komputerrel birkózva, amit igencsak próbára tettek a Halálcsillag körül terjengő energiamezők. – Tartsátok nyitva a szemeteket, bármelyik pillanatban lecsaphatnak ránk a skubik.

– A radarom egyelőre tiszta. – jelentette gondterhelten Nett. – De nagyon erős az elektronikus zavarás. Vörös–2, te látsz onnan valamit fentről?

Wedge figyelme az állomás felszínére összpontosult néhány pillanatra, miközben épp egy TIE vadászt üldözött és lerázni próbált egy másikat a háta mögül. Annak érdekében, hogy jobban lásson, fejjel lefelé fordította hajóját, mit sem törődve a körülötte csapkodó energiasugarakkal.

– Nem, nyomuk sincs...! Várj csak! – három gyors iramban haladó fényes pont ragadta meg a figyelmét a szögletes táj fölött. – De, ott vannak! Nyolc óra irányból nektek!

Vörös–10 hátrafordult a jelzett irányba. A napfény csillogva tört meg az árok felé zuhanórepülésben közeledő TIE vadászok stabilizáló síkjain.

– Most már én is látom! Próbáljátok meg elzavarni őket!

– Nem megy! – felelte csalódottan Antilles. – Túl sokan vannak idefent, nem győzzük irtani őket! Sajnos nem tudunk lemenni segíteni! És már csak négyen maradtunk!

Az előbb fél szemmel látta, amint egyik társának gépét találat éri és kigyullad, kormos füstcsíkot húzva maga után. A pilóta végső kétségbeesésében katapultált, hogy a világűrben keressen menedéket a halál elől, majd az ülésébe szerelt manőverező rakétákkal felfelé indult, eltávolodva a Halálcsillag felszínétől. Alatta darabokra szakadt a hajója, miután két skubi is belelőtt, egymással versenyezve és azon igyekezve, hogy megszerezze a győzelmet a másik elől. A narancssárga szkafanderében virító lázadó pilóta túl csábító célpont volt ahhoz, hogy a császáriak hagyják elmenekülni. Az egyik felszíni löveg bemérte és egyetlen lövéssel porrá hamvasztotta a férfit. Ennyit arról, hogy a birodalmiak szeretnek foglyokat ejteni. Ma nyilván más parancsot kaptak – vélte Wedge rosszkedvűen.

– Semmi kétség, ez a jó árok, fiúk! – kiáltott föl ezzel egy időben a Vörös Vezér, amikor a terepkövető lokátora egyszerre csak folyamatos bűgásba kezdett, észelve a térképen bejelölt célpont közelségét. Türelmetlenül megnyomott néhány gombot a műszerfalán, mire a bal válla fölött előrenyúlt egy teleszkópos karon a célzóberendezése és a szeme elé billent.

– Befogtam a célt...! Igen, már látom! Csak néhány másodpercig tartsátok még föl őket! Csináljátok velük valamit!

De Darth Vader már tüzelésre készen állt, miközben – akár egy kődarab – bevágódott az árokba a három X–szárnyú mögött.

– Felzárkózn! Magam támadok! – dörögte a kísérőinek elszántan.

Az Y–szárnyúak megsemmisítése után rövid szünetet engedélyezett magának a harcban, hogy magasan a csatatér fölé emelkedve áttekinthesse a helyzetet és taktikai információkat kérjen a Halálcsillag vadászirányításától. Tőlük tudta meg, mi van abban az árokban, s nyomban rájött, hogy a lázadók megtalálták a harcállomás gyenge pontját. Így a továbbiakban nem törődött a környéken cikázó X–szárnyúakkal, a 61-es repülőszázad pilótáira bízva az eltakarításuk feladatát. Ő csak a szellőzőaknához vezető kanyont figyelte, készen rá, hogy ismét lecsapjon az odamerészkedő rebellisékre.

Ez a pillanat most eljött, ő pedig nem vesztegette az idejét. Amint befogta a sorban leghátul repülő T–65–öst, azonnal tüzelt.

Vörös–12 ment el elsőül; négy hajtóművéből a két alsó felrobbant a beléjük csapódó energianyalábok hatására. Ezután elég volt egy parányi pályaelterés és a lángoló hajója nekivágódott az árok falának, darabokra törve. A számtalan roncs gellert kapva pattogott ide–oda a kanyonban, ezért a három TIE kénytelen volt átmenetileg feljebb emelkedni, hogy elkerüljék a velük való frontális és minden bizonnyal halálos ütközést. Majd amint túljutottak a veszélyzónán, újra viasszerűedtek a szakadékba és folytatták az üldözést.

A történeteket látva Vörös–10 felváltva lassított és gyorsított, mint a részeg imbolygott ide–oda, de a fémfalak határolta szűk térben nem sokat tehetett ezen kívül. A T–65–ösök – ellentétben híres elődjeikkel, a Klón háborúban bevetett ARC–170–esekkel – nem rendelkeztek faroklövénnyel a védekezéshez. Így csak nézhette tatkameráján a felé közeledő skubikat és folyamatosan próbált úgy helyezkedni a kanyonban, hogy ne kerüljön egyikük célkeresztjébe sem. A gépe tetején lovagoló R2–X2–es droidja közben folyamatosan csipogott, taktikai tanácsokat adva pilótájának a túléléshez és fölöttébb idegesen figyelte a nyomukban vágató ellenséges vadászokat.

– Mögöttem vannak! – üzentte Nett a századparancsnokának kétségbeesetten. – Tüzeljen, amíg nem késő! Már nem bírom sokáig!

Dreis ezalatt teljesen elmerült a feladatában, próbálva középen tartani hajóját az árokban. A célzóberendezése monitorán egymás felé csúszó vörös vonalakat figyelte, ujjá a protontorpedók kioldógombja fölött lebegett rezzenéstelenül.

– Mindjárt ott vagyok! Néhány pillanat még...! – dűnnyögte higgadtan, kizárólag a saját feladatára koncentrálnak.

A Vader bal oldalán repülő Fekete-2-es pilótája, „Mauler” Mithel eközben addig manőverezett, míg sikerült beállnia Vörös-10 háta mögé. A gyakorlott pilóta nem habozott megnyomni a tűzkioldót, hogy végre ő is megszerezze első győzelmét a mai csatában.

Lézersugarai telibe találták az X-szárnyút, ami hatalmas robbanással megsemmisült, véget vetve egy újabb tehetséges lázadó pilóta pályafutásának.

Az egyedül maradó Vörös Vezér csak az asztroszere tájékoztatásából értesült arról, hogy elvesztette másik kísérőjét is. Bár csorgott róla a víz és fájt minden izma a folyamatos megerőltetéstől, magát is meglepte, milyen szenvtelenül fogadja bajtársai pusztulását. Alighanem azért, mert túl nagy volt a tét és jelen pillanatban nem engedhette meg magának, hogy lazítson és átadja magát a gyásznak. Szemét egy másodpercre sem vette le a célzóberendezés nézőkéjéről, amely lehetővé tette, hogy a parányi, elvont jelekre összpontosítsa figyelmét, s kizárjon a tudatából minden mást, az egész ellenséges világmindenséget.

– Mindjárt ott vagyok...! – suttozta újra, inkább csak magának, semmint a még életben lévő néhány pilótának odafent.

Aztán a két vékony vonal hirtelen összeért és egy célkeresztet megjelenítve vadul villogni kezdett a szeme előtt, miközben a sisakjában élénk berregés figyelmeztette a tüzelésre. Torpedókat kioldani, torpedókat kioldani!

Nyomban ezután a Vörös Vezér útjára indította megmaradt torpedóit. A két rakétameghajtású lövedék előreszárguldott, az X-szárnyú alatt elsuhanó szellőzőnyílást célozva, miközben a vadászgép máris felkapta orrát és gyorsítva emelkedni kezdett, hogy mielőbb elhagyja a kanyont. Előtte és alatta két hatalmas robbanás hulláma söpört végig a szoroson, füstfelhőbe burkolva a megrongált épületet. Roncsdarabok röpködtek mindenfelé, a detonáció keltette rázkódás pedig a padlóra döntötte a környéken szolgálatot teljesítő katonai személyzetet a folyosókon, különféle helyiségekben.

– Talált? – kérdezte az eseményeket fentről figyelő Wedge Antilles reménykedve.

– Nem. Nem talált. – felelte Dreis és egészen elszorult a torka csalódottságában. – Odakint robbant mindkettő a felszínen, az akna körül.

Egyszerűen nem tudta elhinni, hogy elhibázta a célt. Pedig egészen lassan ment, közvetlen közletről célzott és elvileg minden paraméter a megadott határokon belül volt ahhoz, hogy telibe kapja azt az átkozott lyukat. És mégsem sikerült!

Amíg meredeken emelkedve ezen rágódott, megfeledkezett arról, hogy a háta mögé nézzen. Az asztromechanikai droidjának kellett figyelmeztetnie rá, hogy a három üldöző császári vadászgépből a vezér még mindig a nyomában van, merészen átszárgulva a robbanások keltette füstfelhőn.

– Elintézem az utolsót is! – mondta hűvösen Vader a rádióba. – Maguk ketten forduljanak vissza! Hátha újra megpróbálják! Maradjanak az árok vonala fölött és tartsák távol tőle a lázadókat!

– Már nem sokan lehetnek életben! Valószínűtlen, hogy újra megpróbálják! – jegyezte meg Mithel, roppant elégedetten a győzelmével. De azért fegyelmezetten követte századparancsnoka utasítását, mert a fekete lovag közismerten nem tűrte a hanyagságot az alárendeltjeitől.

Valamivel feljebb a Halálcsillag körül terjengő füstköd szakadozott felhőzetében Luke éppen azon erőlködött, hogy lefelé bámulva kiszúrja valahogy a támadó rajt, akikkel átmenetileg megszakadt a rádiókapcsolatuk az intenzív zavarás miatt. Az elmúlt percekben kilőtt két TIE vadászt – az egyiket Biggs háta mögül – és lerázott négyet, folyamatosan bújócskát játszva az űrben sodródó füstpamacsok, repeszek és roncsdarabok közt. Csupán annyit sikerült kivennie, hogy a szellőzőakna környékén nagy robbanás történt, amit bármi okozhatott. De hová lettek az X-szárnnyúak? Lehet, hogy mindhármat lelőtték?

– Vörös–2, itt a Vörös Vezér! – szólalt meg ekkor a rádióban Dreis reszelős hangja. – Fejlődjetek támadó harcrendbe! Most ti jöttök, Wedge...! Mi nem jártunk sikerrel és elvesztettem a kísérőimet. Nem maradt több torpedóm, de itt maradok és felülről fedezlek titeket. Ügyeljetek a hátulról támadó skubikra. Az árokban a legtöbb lövegtoronyt már kilőttük, így zavartalanul rárepülhettek a célra. Javaslom, hogy torpedóindításkor menjetek egészen lassan és a lehető legkisebb távolságból tüzeljetek. Nem lesz könnyű, de talán meg lehet csinálni. És igyekezzetek, mert két perc múlva lőtávolságba ér a Halálcsillag! Vége!

– Ön jól van, uram? – tudakolta Antilles, miután leszedett egy skubit Skywalker háta mögül, még azelőtt, hogy a fiú felfigyelt volna rá. Majd azonnal irányt váltott, nehogy a mögötte ólálkodó császári vadászok rá tudjanak közelíteni.

– Nagyon rajtam vannak, de lerázom őket. – felelte kitérően Dreis, nem akarva, hogy az emberei most miatta aggódjanak.

– Rendben! Figyelem, Vörös–3 és Vörös–5! Ha megvagytok még, zárkózzatok föl mögém! Indulunk! – adta ki a parancsot Wedge, finoman módosítva irányán.

Ahogy meredek pályán elindult a felszín felé, a műszerfala középső monitorára hozta a szakadék és a szellőzőakna térképét, az előttük álló feladat nehézségeit mérlegelve. Szíve szerint inkább zuhanórepülésben támadta volna meg a lyukat, hogy függőlegesen beleejtse torpedóit, de az építmény körüli hatalmas lövegtorony komplexumok olyan erős elhárítótűzet produkáltak, amin kizárt, hogy egészben átjutna. Így marad az árok mélyén lopakodás örülsége, ahol viszont már két csapat is elbukott a nyomukban lihegő skubik miatt. És ők sem húzzák majd sokáig, hacsak ki nem találunk valamit...

A Vörös Vezér gépét üldöző Vadernek időközben sikerült utolérnie zsákmányát. Az egyik lövése végre betalált, tönkretéve az X-szárnnyú jobb felső hajtóművét. A fúziós motorból alkatrészek röpködtek szanaszét és sűrű füst gomolygott belőle. A T–65–ös tetején ülő R6-os droid a bajt észlelve először lefújta a hajtóművet a beépített poroltójával, majd egyik fémkarját kinyújtva nekilátott leválasztani a motorhoz vezető energiakábeleket, nehogy zárlatot okozzanak a hajótestben.

– R6, zárd el a jobb oldali egyes hajtómű fő üzemanyag vezetékeit. – rendelkezett nyugodtan Garven Dreis és egykedvűen figyelte a műszereit, amelyek javarészt képtelenségeket mutattak. Bár a gépe még irányítható maradt, s akár három hajtóművel is hazatérhet, tudta, hogy ennyi ellenséggel körülvéve nincs esélye az életben maradásra. Úgy tűnik, akkor ennyi volt. Lélekben már régen felkészült az elmúlásra, most mégis rosszul érintette, hogy végül őt is elkapták.

Az Antilles felé igyekező Luke meglátta, hogy a századparancsnok bajban van és nyomban segíteni akart neki.

– Közvetlenül ön fölött vagyok, Vörös Vezér! – mondta a rádióba. – Forduljon nulla egész öt felé és biztosítom!

– Eszedbe ne jusson! – szólt rá mérgesen Dreis, amiért a kölyök máris megfeledkezett az imént kapott parancsról. – Maradj irányban és készülj a támadásra!

– Biztos, hogy bírni fogja?

Skywalker látta, hogy a sérült T–65–ös billegve ereszkedni kezd, nyomában egy szokatlan szárnykialakítású TIE vadásszal, ami még mindig tüzelt rá, nem engedve futni

füstcsíkot húzó prédáját.

– Azt hiszem...! Várj egy percet...!

Valójában nem tartott még fél percig sem és a Vörös Vezér irányíthatatlanná váló X-szárnýú gépe pörögve belefúródott az úrállomás felszínébe.

Luke csak nézte a nagy erejű robbanás lassan eloszló tűzfergetegét odalent és fülében csengett még a századparancsnok halálordítása, mielőtt örökre elhallgatott volna. S látva maga körül az úrben mindenfelé rajzó TIE vadászokat, most érezte át csak igazán, hogy milyen kilátástalan valójában a helyzetük.

– Oda a Vörös Vezér. – dűnnyögte szórakozottan és nem bánta, hogy a mikrofonba belehallatszik ez a komor kijelentés.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

A harcállomás központi irányítótermében egy szikár alak állt a nagy vetítőernyő előtt, amelyen a csata állását lehetett nyomon követni. Tarkin kormányzót látszólag hidegen hagyta a lázadók támadása miatt elszenvedett súlyos veszteségek felsorolása a képernyőn, amiket valószínűleg hónapokba, ha nem évekbe fog telni kijavítani. A Halálcsillag egyszerűen túl nagy volt ahhoz, hogy az ellenség komolyan kárt tehessen benne. A lecsapó vadászbombázók alig a dokkok tíz százalékát tudták megsemmisíteni vagy használhatatlanná tenni az egyenlítői árok egy rövid szakaszán. A kitűnő légvédelemnek és a vadászerek gyors bevetésének köszönhetően pedig még a fókuszáló tányért sem bírták megrongálni a rebellisek, így nem volt semmi akadály a bevetni a holdjuk ellen a bolygópusztító fegyvert.

A nagymoff összességében elégedett volt a történetekkel. Vader terve sikerrel járt, a makacskodó hercegnő végül elvezette őket a lázadók rejtékhelyéhez. Motti ellentengernagy felderítői megerősítették a feltételezésüket: valóban jelentős felszíni csapatok állomásoznak a holdon. Egy részüket sajnos kivonták, mielőtt a Halálcsillag ideért volna, de így is rengetegen maradtak az égitesten, akikkel példát statuálhatnak. És ha megnyerték a háborút, már semmi és senki sem akadályozhatja meg, hogy visszatérve a Birodalmi Központba sütkérezzen kicsit a dicsőség fényében, mielőtt átveszi a hatalmat az öregedő uralkodótól. Wilhuff Tarkin császár! A Galaktikus Birodalom legfőbb vezetője! Ez remekül hangzik! A férfi magában ízlelgette a titulust, kéjes elégedettséget érezve sikere miatt. Az összes riválisát legyőzte vagy a maga oldalára állította az elmúlt években.

Egyedül Darth Vader jelenthet még rá nézve veszélyt, de ez a probléma is könnyen orvosolható. Hisz a fekete lovag volt olyan vakmerő és kirepült különleges vadászgépével a csata forgatagába. Talán célszerű volna most rögtön kiadni a parancsot a többi pilótának és a tűzereknek, hogy végezzenek vele, azzal az ürüggyel, hogy áruló lett a kiborg. De Tarkin nem akarta elhamarkodni ezt a döntést. A Sith nagyúr mesterien használta az erőt és hajlamos volt meglepetést okozni az életére törő ellenfeleknek. Talán életben hagyhatná, megtéve nagyvezírnek a korrupt és gyenge kezű Sate Pestage helyett, aki Palpatine hűséges és megbízható szolgája volt már a Klón háború idején is.

Elmélkedéséből kopogó léptek zaja riasztotta fel. Moradmin Bast tábornok rohant oda hozzá feldűltan, aki egy adattáblát szorongatott a kezében.

– Uram, megfejtettük a támadási tervüket! Veszélyben vagyunk! Óhajtja, hogy elszakadjunk az ellenségtől vagy, hogy kiürítési menetrendet készítsünk? A hajója menetkész...!

Tarkin kormányzó hitetlenkedve fordult a lázadók miatt aggódó tábornok felé, aki visszahőkölt zord pillantásától.

– Kiüríteni?! – mordult fel vészjósló hangon. – A győzelem pillanatában? Maga kiürítést emleget most, amikor kis híján felszámoltuk a lázadók legfőbb fellegvárát? Csúnyán túlbecsüli az esélyeiket...! Na, kifelé...!

Szigorúan intett, mire a megalázott főtiszt – akit jócskán összezavart a kormányzó elvakult dühe – sarkon fordult és szó nélkül kiment a teremből.

* * *

A Yavin 4-es számú holdján Leia Organa nem bírta tovább tétlenül szemlélni a nagy holotérképen egyre fogyatkozó saját gépeket és idegesen felnézett a helyiségben sürgölődő katonatisztekre, akik többsége már nem az elveszettnek hitt csatával foglalkozott, hanem a bázis kiürítését szervezte. Odakint az erdőben hatalmas dőrejjel tüzet nyitottak a nehéz légvédelmi lövegek, amint megnyílt a védőpajzs a támaszpont fölött. Így próbálták távol tartani az égen ólálkodó csillagrombolókat, ami teljes sikert hozott. De nem az elhárítótűz miatt, hanem mert a császári hadihajók időközben parancsot kaptak a Halálcsillagtól, hogy távolodjanak el a holdtól, mielőtt szétrombolná azt.

Az első teherhajók most érték el odakint a leszállópályát, ahol máris több száz felkelő katona csoportosult, a kivonásra várakozva. Néhányan talán időben elhagyhatják majd a támaszpontot, mielőtt a császáriak megsemmisítenék az égitestet, de amennyire ki lehetett venni a rádióbeszélgetésekből, a konvoj még a legjobb esetben sem tud mindenkit kimenekíteni. S bár a hercegnőnek biztosan helyet szorítottak volna az egyik korvetten, Leia egyszerűen nem tudta rászánni magát, hogy itt hagyja a parancsnokságot és elmenekülni. Valami visszatartotta. Valami halovány remény, hogy az utolsó pillanatban mégis csoda történik és legyőzik az ellenséget.

A lány rendes körülmények közt tökéletesen fésült és kettős kontyba font barna haja most kócos volt és zilált az időnként beletúró, idegességtől remegő ujjaitól. De rossz közérzetének nem ez volt az egyetlen látható jele. Az érzéseiről sokkal inkább árulkodott elgyötört arckifejezése, amelyen jól látszott mindaz az aggodalom és gond, amely az egész törzsszobát betöltötte a Vörös Vezér halálát követően.

– Folytathatják még a támadást? – fordult végül a hercegnő Dodonnához.

– Folytatniuk kell! – felelte a tábornok komor elszántsággal.

– De olyan sokan elpusztultak már! Hogy lesznek képesek újra harcrendbe fejlődni a századparancsnokaik és a legjobb pilótáink nélkül?

Dodonna már éppen válaszolni akart, de elharapta a szót, mert a hangszóróból másvalaki szólalt meg, akinek talán sokkal fontosabb volt a mondanivalója.

– Zárkózz föl, Luke! – mondta Wedge, sok ezer kilométernyi távolban tőlük. – Biggs, hol vagy?

– Itt jövök, pont mögöttem!

– Rendben, főnök! Zártuk az alakzatot! – válaszolt nem sokkal ezután Luke.

Dodonna az asztal körül ácsorgó társaira, majd Leiára pillantott. Gondterhelt volt a tekintete. A kijelző szerint már csak három vadászgép maradt a csatatéren, a többi túlélő – javarészt sérült hajóval és torpedók nélkül – az önkéntes visszavonulást választotta. A birodalmiak gyakorlatilag győztek, felszámolva a kis létszámú felkelő támadócsoportot.

– Hová fog becsapódni a Halálcsillag lézersugara a holdon? Ki tudták már számolni? – kérdezte a tábornok az egyik közeli konzolnál vadul dolgozó Nioma kapitánytól.

– Igen, uram! Körülbelül ezerötyszáz kilométerre délkeletre tőlünk, egy tóvidéken. – a nő sápadtan nézett föl a parancsnokára. – Utána körülbelül tíz percünk lesz még, mire a hold magjának szétrobbanása eléri a felszínt és azonnal végez velünk.

– Köszönöm, Nioma! Itt elvégezte a feladatát! Menjen maga is a hajókhoz! – utasította Dodonna baráti hangon, elbocsátóan intve neki.

A tudós nő megkönnyebbülten biccentett, felpattant, levette fejéről a fülhallgatóját, majd szinte szaladva kisetett a teremből. Mostanra nem sokan maradtak a parancsnoki helyiségben, csak néhány önkéntes, aki készen állt a hősi halálra.

– A Halálcsillag egy perc múlva lőtávolban! – mondta ekkor valaki a hangosbeszélőben, feltűnő nyugtalansággal.

* * *

A három megmaradt X–szárnyú tág alakzatban siklott lefelé, hogy legyen helyük manőverezni a körülöttük csapkodó intenzív lézertűzben. Alattuk a harcállomás kietlen felszíne terült el, felettük a négyes számú hold növekvő tányérja ragyogott zöldes fehéren. Mögöttük és körülöttük számos TIE vadász mozgott a távolban, azon igyekezve, hogy az űrben röpködő törmelékfelhőkön áttörve nyomába eredjenek a lázadó hajóknak.

Luke a vészjelzéseket adó egyik műszerére pillantott és mérgesen vesződött a villogó kapcsolókkal, nyomógombokkal. A csata során több találat is érte gépét, ráadásul rengeteg roncsdarabnak nekiment, s bár egyik sem okozott súlyos problémát, azért a szaporodó hibák kezdték megnehezíteni a T–65–ös irányítását.

– Artu! Valami gond van a jobb felső hajtóművel! Meg tudod javítani?

Az asztroszer biztatóan csiprantott néhányat és kinyújtva hajlékony karjait, nekilátott belepiskálni a sérült, részben a burkolatát is elvesztett fúziós motorba, mely egy ideje már szabálytalanul pufogva működött és kész csoda volt, hogy még nem robbant fel.

– Szükségem van rá, hogy kézből tarthassam a gépet! – tette hozzá Skywalker, problémásnak érezve a manőverezést három hajtóművel.

De volt más gondja is ezen kívül, mert nemrég leállt a vadászgép elülső védőpajzs generátora túlterhelődés miatt, elvesztette a PG–7U rövid hatótávolságú szenzorrendszerét egy roncsdarabbal való ütközés során és egy TIE lézersugara megrongálta a bal alsó szárnyvégi KX9–esét. Ráadásul a rendelkezésére álló energia is fogytán volt a Novaldex kriogén elektromos cellákból, mivel a csata során nem takarékoskodott, úgy lövöldözve a skubikra, mintha a világegyetem minden áramforrása a rendelkezésére állna. Ez a könnyelműsége most kezdte megbosszulni magát. Ha nem használja tovább a szárnyvégi ágyúit, talán marad annyi energiája, hogy visszajusson a holdra. A legrosszabb esetben fent reked orbitális pályán és bénán, tehetetlenül várhatja a mentőegységet. Feltéve, hogy bárkinek is eszébe fog jutni egy zöldfülű pilótával törődni...

Aggodalmaira válaszul egy ismerős hang csendült a fülébe valahonnan. Fiatalos, mégis öreg hang volt ez. Hűvös, elégedett, magabiztos és megnyugtató. Milyen feszült figyelemmel hallgatta valaha ezt a hangot, odahaza a Tatuin kietlen sivatagában, aztán később a Millennium Falconon és a harcállomás vészjósló belsejében!

– Csak az ösztöneidben bízz, Luke! – mindössze ennyit mondott ez a Kenobira emlékeztető hang.

Luke csodálkozva sisakjához kapott; maga sem tudta, hallott-e valamit vagy sem? De töprengésre most nem volt idő. Az állomás acélhorizontja egyre közelebb került hozzá alant.

– Biggs, Luke! Támadunk! – hallotta közben Wedge figyelmeztetését a rádióban. – Még hozzá teljes sebességgel! Ne pazaroljuk arra az időt, hogy előbb megkeressük az árkot és irányba állunk, csak aztán gyorsítunk! Így talán messze lemaradnak tőlünk a skubik!

– Eléggé hátramaradunk, hogy biztosíthassunk! – jelentette ki Darklighter magabiztosan.

– Gondolod, hogy ilyen sebességnél fel tudod majd húzni a gépet, Luke?

– Viccelsz? – kérdezett vissza heccelődve Skywalker, miközben ráadta a tolóerőt, hogy tartsa a tempót az előreszáguldo Antilles gépével. – Úgy fog menni, mint odahaza a Koldus kanyonban!

– Elég a dumából! Gyerünk...! – mordult rájuk Wedge, nem értve, hogy képesek ezek ketten még a biztosnak tetsző halál árnyékában is adni a laza srácot. De hát vidéki fiúk voltak egy távoli porfészekből, ahol ez a stílus nyilván nagyon bejött a lányoknak.

A három karcsú vadászgép a fénylő felszín felé száguldott, egyre nagyobb sebességgel és amint megpillantották maguk alatt az árok vékony csíkját, szűk ívben ráfordultak, kitérve az elhárítótűz elől. Aztán egy pillanattal később elérték a kanyon szélét és végre bekerültek a birodalmi lövegek tűzvonala alá. Innentől gyakorlatilag háborítatlanul folytathatták útjukat a fémszakadéokban, bár Luke a rendetlenkedő hajtóműve miatt olyan mélyre süllyedt ereszkedéskor, hogy az egyik szárnyvége leborotvált egy kiálló botantennát az árok alján, szanaszét röpítve a szilánkjait.

Felülről, az űrben gyülekező TIE vadászok irányából kósza lövések csapódtak be körülöttük a szurdok aljába és falaiba, ahogy a császári pilóták megpróbálták eltalálni őket a távolból. Persze nem jártak sikerrel, de legalább okoztak némi kárt a harcállomás amúgy is megviselt felszínében.

– Úgy látszik, kissé felbosszantottuk őket! – kuncogott Biggs, olybá véve ezt a halálos energiazuhatagot, mintha csak ártatlan tűzijátékról volna szó, amit az ő szórakoztatásukra rendeztek.

– Prima! – állapította meg Luke meglepetten, amikor felismerte, hogy milyen tiszta a látótér előtte. – Sehol egy működő elhárítólöveg! Remélem sima utunk lesz!

Wedge már nem volt ilyen bizakodó hangulatban, ahogy a komputere kiírásait leolvasta.

– A radarom mutatja ugyan azt a tornyot előttünk, de a kipufogóaknát nem látom! Borzasztó kicsi lehet! Teljesen le kell majd lassítanom, hogy becélozhassam!

– Akkor nagyon rád fogunk szaladni. – dörmögte Darklighter megfontoltan. – Mi legyen azzal a toronnyal?

– Ti csak törődjetek a vadászokkal! – csattant föl Antilles idegesen. – A torony az én gondom!

Egymás nyomában száguldottak tovább, minden pillanatban közelebb kerülve céljukhoz. A leghátul haladó Biggs újra és újra felnézett, majd megdermedt a tekintete.

– Skubik hat óránál!

– Na, kezdődik a tánc! – jegyezte meg Luke, ahogy ő is észrevette a hátuk mögött lecsapó három császári vadászgépet.

Az üldözőik szabályos műrepülő alakzatban eredtek a nyomukba, mintha légi parádén lennének és amint bekanyarodtak az árokba, megpróbálták utolérni a veszettül száguldó lázadókat.

Darth Vader fogantyúkat igazgatott a műszerfalán, amikor az egyik kísérője megtörte a támadásukat megelőző rádiócsöndet.

– Túl gyorsan haladnak! Így nem fognak tudni kellő időben kijönni!

– A nyomukban maradunk! Ha ők meg tudják csinálni, akkor mi is! – parancsolta a fekete lovag higgadtan, nem izgatva magát ilyen apróságok miatt.

– Nem lehet ilyen sebességgel menni álló célpontra, Fekete Vezér! – jegyezte meg mélységes meggyőződéssel Vader másik kísérője, a „Backstabber” becenévre hallgató pilóta is.

A Sith nagyúr szemügyre vett néhány kiírást és megállapította, hogy a számítógépnek is ugyanaz a véleménye, mint a kísérőinek. A lázadók kénytelenek lesznek lassítani, mielőtt elérik azt a kipufogóaknát.

– Ez esetben hamar beérjük őket, amint fékezni kezdenek! – jelentette ki a fekete lovag, türelmetlenül várva, mikor ér lőtávolságba azokhoz a száguldó bolondokhoz.

Luke eközben arca elé húzta teleszkópos célzómonitorát és elmerülten vizsgálta a nézőkében világító komputergrafikus képet. Majd inkább a műszereire pillantott, mert a gépe nem úgy repült, ahogy irányítani szeretne volna.

– Artu! Hogy haladsz a hajtómű javításával? Nem tudom stabilizálni a hajót nélküle!

A monitoron hosszú szakszöveg jelent meg válaszul, ami picit sem nyugtatta meg a fiatalembert. Az R2-es mindent megtett, amit módjában állt a rendelkezésére álló eszközökkel, ilyen rövid idő alatt. De csodára ő sem volt képes. A rakoncátlankodó hajtóművet mihamarább ki kell cserélni – ez volt a droid hivatalos szakmai véleménye.

– Támadt egy ötletem, fiúk! – kiáltott fel közben Biggs, a helyzetükön rágódva. – Kimegyek az árokból és befordulok az üldözőink mögé! Ti addig tartsátok az irányt!

Azzal meg sem várva Antilles – vagy bárki más – jóváhagyását, máris cselekedett. Meredek szögben felrántotta gépe orrát és emelkedni kezdett, hogy végrehajtsa egy nagy ívű hátra szaltót, melynek végén – reményei szerint – a három skubi mögött fog kikötni. Eszelős pilótamanőver volt ez, amire csak egy tatuini sikló zsoké képes. Vagy akinek nincs veszténivalója. És még akár sikerülhetett is volna a terve, ha nem Darth Vader van a nyomában.

A fekete lovag ugyanis az erő segítségével előre megérezte, mire készül a lázadó pilóta és felismerve a veszélyt, habozás nélkül a nyomába eredt. Ő is felrántotta vadászgépét, kiemelkedve az árokból, hogy az átforduló X-szárnnyú mögött maradhasson.

– Utána megyek! Maguk maradjanak a másik kettőn és szedjék le őket! – parancsolta kíséreinek, az erő sugallatát követve. Végre összeakadt egy igazi műrepülő bajnokkal, akit élvezet lesz levadászni! Az ilyen kihívások őszintén szórakoztatták a Sith nagyurat és határozottan megdobogtatták az erő sötét oldala által átjárt, gonosz szívét.

Darklighternek a bukfenc ereszkedő ívéen kissé fékeznie kellett, mert úgy találta, eltért a tervezett iránytól. Így nem az árokba fog visszatérni, hanem belecsapódik a felszínbe tőle valamivel jobbra. Helyesbített a pályáján és forrón remélte, hogy jól számított: a császári gépek mögött fog befordulni a gödörbe. A bravúr sikerült, ám legnagyobb meglepetésére csak két TIE vadász repült előtte, kényelmes lőtávolságban. De hová lett a harmadik?

Az R2-Q2-es droidja sipítva figyelmeztette, hogy üldözője van. A vezérgép pilótája valahogy kitalálta, mire készül és vele együtt ő is végrehajtotta az átfordulást. Még hozzá sokkal precízebben, mint a tatuini lázadó, aki csak a sivatagi kanyonokban gyakorolta eddig az efféle nyaktörő manővereket.

Eközben a Fekete-2-est irányító Mithel türelmetlenségében máris tüzet nyitott az előtte száguldó két megmaradt X-szárnnyúra és sikerült eltalálnia a vezérgép jobb felső fúziós hajtóművét, ami érthetetlen módon nem robbant fel, viszont leállt és vékony füstcsíkot eregetett magából. Wedge aggódva észlelte a rázkódás után, hogy csökkenni kezd a sebessége és alig tudja irányítani megviselt hajóját. Műszerfalán a kijelzők vadul villogtak, sokkal súlyosabbnak mutatva a problémát, mint amilyen valójában lehetett.

– Eltaláltak! Lassítanom kell, mielőtt nekimegyek a falnak! – közölte társaival feszülten, s vadul birkózott a kormányművel, próbálva középen tartani a folyton oldalra húzó T-65-öst. A gépe tetején lovagoló R2-A3-as asztroszer a biztonság kedvéért teljesen leállította a sérült fúziós hajtóművet és poroltójával kioltotta benne a fel-fellángoló tüzeket.

– Állj ki, Wedge! Ha lemaradsz, ki fognak lőni! – tanácsolta neki Skywalker, élére döntve vadászgépét, miközben elhúzott mellette, valahogy még tartva az iramot.

– Sajnálom! – motyogta csalódottan és ugyanakkor boldogan Antilles, amiért végre kiszállhat ebből az őrült versenyből és kapott egy jó ürügyet a visszavonulásra.

Azzal felrántotta gépét, s teljes tolóerőre kapcsolva megmaradt három hajtóművét, meredek pályán elindult a nyílt világűr felé. Ha szerencséje van, nem fogják észrevenni az odafent járőröző vadászgépek és még akár át is juthat közöttük élve. Először arra gondolt, hogy visszatér a lázadó bázisra, de aztán eszébe jutott, hogy a Halálcsillag már csak

másodpercekre van a tüzelési távolságtól és valószínűleg előbb megsemmisíti a holdat, minthogy ő odaérne. Ezért inkább a bevetési terv végén felsorolt alternatív landolási pontok listájában kezdett keresgélni, melyek a holdrendszer másik két lakható égitestjén kialakított ideiglenes leszállópályák koordinátáit tartalmazták. Ezt a csatát már jó eséllyel elbuktuk – gondolta rosszkedvűen, mivel egy pillanatig sem hitte, hogy az újonc Skywalkernek sikerül elérnie a szellőzőaknát és betalálni legalább az egyik torpedóval. Mindenesetre elképesztő, hogy a srác még mindig él és játékban van, noha bevallottan most ül először vadászgépben. Igazi tehetség a fiú. Őszintén kár érte.

– Utána menjek? – kérdezte a Fekete-2-es eközben Vadertől, aki a hátra szaltó után ismét bevágódott az árokba és megpróbálta utolérni a kíséret üldöző X-szárnyút.

– Hagyja futni! Az elülső a fontos! Nem hagyhatjuk, hogy megtorpedózzák a kipufogóaknát! – parancsolta a fekete lovag, az előtte imbolygó lázadó hajót figyelve. Élvezet lesz levadászni ezt a fickót, bárki legyen is az.

– Siess, Luke! A nyomodban vannak! – kiáltotta Biggs, akinek egyszerre két feladatot kellett megoldania száguldás közben. Egyrészt le akarta szedni a barátját üldöző skubikat, másrészt el akarta kerülni, hogy a mögötte repülő vezérgép kilője őt.

Leadott egy sorozatot a jobb oldali TIE-ra, de elhibázta. Lövései a kanyon falába csapódtak, némi fémtörmelékkel robbantva ki belőle. Közben éppen csak, hogy sikerült félrerántania hajóját néhány erős energiasugár útjából, amelyek mellette süvítettek el.

– Nem sokáig tudom visszatartani őket...! – tette még hozzá kétségbeesetten, azon tűnődve, megpróbálkozzon-e egy újabb hátra szaltóval? De az üldözője valószínűleg megint utána csinálná a manővert és nem érne el mást vele, minthogy még jobban lemarad Skywalker mögött és képtelen lesz segíteni neki a döntő pillanatban.

Tétovázott – csupán egy másodpercig – és ez az életébe került. Darth Vader mechanikus ujja ugyanis embertelen precizitással ismét megnyomta azt a halált hozó gombot. Luke hangszórójában hangos, kétségbeesett üvöltés harsant, összekeveredve a pusztulásban egybeolvadó hús és fém végső sikolyával. Biggs Darklighter gépe a találat nyomán millió izzó szilánkra repedt, s valóságos repeszeshő hullott az árok aljába a szétterjedő füstfelhőből.

– Biggs! – kiáltott fel kétségbeesetten Skywalker, ahogy tatkamerájának képen felrobbanni látta messze maga mögött a társa hajóját.

Mintha a szívét tépték volna ki, olyan fájdalmat érzett a legjobb barátja elvesztésével szembesülve. Egyszerűen nem tudta elhinni, hogy Darklighternek vége és immáron teljesen egyedül maradt a Halálcsillag ürterében. Hisz kettejük közül Biggs volt a jobb pilóta! Miért neki kellett elmennie elsőként?

Wedge is hallotta a robbanást a rádión, s visszapillantva a harcállomás lassan zsugorodó gömbjére, nem bírta megállni, hogy ne figyelmeztesse az utolsó lázadót, aki még odalent volt, makacsul dacolva a túlerővel.

– Luke! Gyere ki onnan! Egyedül nincs esélyed! – ordította mikrofonjába, de hiába.

Skywalker nem felelt azonnal. Könnyezett a szeme, dühösen törölte meg a kesztyűs keze fejével. De így se látta tisztán maga előtt a célzómonitoron villogó jelzéseket.

– Ellenállhatatlan ikercsillag vagyunk mi ketten, Biggs! – suttogta maga elé fátyolos hangon, röviden elbúcsúzva barátjától. – És nem állíthat meg senki!

A hajója megrázkódott kissé egy újabb neki szánt sugárnyalábtól, mely végigszántott az X-szárnyú tetején és telibe találta a sérült hajtóművön dolgozó elszánt droidot. Artu Detu kupolás fejébe hatalmas lyukat ütött az energialöket, túlterhelve az összes áramkörét és kiégetve a mozgó motorjait. Az asztroszernek még kiáltani sem maradt ideje, egyetlen pillanat alatt tehetetlen ócskavassá vált a teste. Kinyújtott karjai leszakadtak és elrepültek, mielőtt befejezhette volna a javítást.

– Kilőtték Artút! – állapította meg rémült kétségbeeséssel Luke, a monitorán felbukkanó hibajelzésekre, majd hátrafelé pillantva.

A mögötte száguldó két TIE közé ekkora zárkózott fel a vezérgép, mely a droidját megsemmisítő lövést leadta. Bárki kormányozta is azt a hajót, elképesztően jól csinálta, s most azon igyekezett, hogy az utolsó lázadó gépet is letörölje a Halálcsillag füstös egéről. Skywalker testén egyre erősödő, kellemetlen borzongás futott végig, melyet akkor érzett legutóbb, mikor Ben Kenobit megölték. Lehet, hogy ő vezeti azt a vadászgépet? Darth Vader...?

– Meríts az erőből, Luke! – csendült fel ismét az öreg Jedi mester biztató hangja a fejében, végképp összezavarva, ugyanakkor meg is nyugtatva a fiút. – Az erő vezesse a kezedet...!

A fiatalember erre elernyedtt ülésében és egyszerűen megadta magát sorsának. Ha meg kell halnia, hát meghal a csatában. Legyen meg az erő akarata...

Kellemes bizsergés járta át, s furcsán lazának és könnyűnek érezte magát, noha közben tisztán érezte, mennyire fáradt a megerőltetéstől és a folyamatos stressztől. De mindez már egyáltalán nem zavarta. Mert valami nála hatalmasabb vette át fölötte az irányítást, hogy beteljesíthesse küldetését.

– Az erő van ezzel...! – dörmögte őszintén meghökkenve Darth Vader, mikor megérezte az előtte imbolygó vadászgépet körülengő különös energiát. S bár mindent megtett, hogy becélozza az X-szárnyút és végezzen örült pilótájával, egyszerűen képtelen volt még a sötét oldal segítségével is elérni célját. A T-65-ös valahogy mindig kicsúszott a célkeresztjéből az utolsó pillanatban, ott billegve az árok alján, csábító közelségben, s mégis elérhetetlenül. Bosszantó! Fölöttébb bosszantó!

Luke ezalatt átgondolta helyzetét és különös döntést hozott, melyet maga sem értett igazán. Egy gombnyomással kikapcsolta célzókomputerét, mire a nézőke visszacsúszott a háta mögé. Majd lazán két kezébe fogta a kormányt és nem törődve a rendetlenkedő hajtóművével, könnyedén tovább irányította hajóját, egy szabálytalan röppályán, miközben újra és újra lézersugarak villantak el körülötte, néha csak centiméterekkel hibázva el az igencsak lestrapált gépét.

– Vörös-5! Itt az Egyes Bázis! Kikapcsolt a célzókomputered! Luke! Te kapcsoltad ki? – szólalt meg a rádióban az egyik repülésirányító feszült hangja, amint a parancsnokságon észlelték a befutó telemetriai adatokban beállott változást. – Mi a baj?

– Semmi! Nincs semmi baj! – motyogta Skywalker, egyfajta révületben. – Megpróbálom kézi vezérléssel! Ahogy odahaza csináltam...! Ha van bárki a közelben, aki tud segíteni, az most tegye meg! De gyorsan...!

A mögötte száguldó három vérszomjas TIE vadász egyre közelebb ért hozzá az árok szűk falai között. Láthatóan már csak másodpercekre volt szükség, hogy valamelyikük telibe kapja az előttük hánykolódó sérült gépet. És a pillanat végül elérkezett.

– Most megvagy! – mordult fel elégedetten Vader, amikor többszöri próbálkozás után végre csak sikerült célkeresztbe fognia a lázadó hajót. Mert nem számít, mennyire van vele az erő, ha egyszer vesztes helyzetbe került és egy felbőszült Sith nagyúr száguld a nyomában, akkor halott ember. A fekete lovag nem tudta azonosítani a pilótát az erőben keltett zavar alapján, de úgy vélte, valószínűleg egy Jedi padawan lehet, aki valahogy elkerülte az elmúlt évtizedekben a birodalom figyelmét és csatlakozott a rebellisekhez. Ideje véget vetni az ámokfutásának...

Megnyomta botkormányán a tűzkioldókat és az első sugarak máris felvillantak, éppen csak elhibázva a T-65-öst. Aztán valami teljességgel váratlan dolog történt.

A jobb oldali kísérője, „Backstabber” vadászgépe hirtelen felrobbant és minden átmenet nélkül széteső törmelékfelhővé változott. A lángoló szilánkdarabkák belecsapódtak a kanyon falaiba, aljába és Vader gépének napelemtábláit is kilyuggatták.

A fekete lovag és megmaradt kísérője rémülten nézett oldalra, hátra, majd felfelé, hogy felfedezze a támadás forrását, mert a műszereik semmit sem jeleztek. Az erős térzavarás ugyanis, amely használhatatlanná tette a felkelők műszereit, most megtette hatását a két TIE vadász szenzoraira is.

– Mi ez?! – hördült fel meglepetten a Sith, mivel az erő sötét oldala valamiért nem figyelmeztette a veszélyre.

Csak amikor részben eltakarta előlük a napot egy csészealj formájú űrhajó, akkor vált láthatóvá számukra az új veszélyforrás. Egy régi koréiai teherszállító jelent meg az árok fölött, jóval testesebb a vadászgépeknél és meredek zuhanórepülésben közeledett feléjük, a nyomában fél tucat üldöző TIE vadással, melyek folyamatosan lötték a behatolót. Az YT-1300-as azonban valahogy mégsem egészen úgy mozgott, ahogy az elvárható egy ilyen kivénhedt bárkától. Fedélzeti fegyvereiből narancssárga lézersugarak csapkodtak a Halálcsillag irányába, felszántva a kanyon alját.

Bárki legyen is a pilótája ennek a járműnek – gondolta „Mauler” Mithel –, vagy eszméletlen vagy őrült. Vadul rángatta gépe kapcsolókarjait, hogy egyszerre fékezve és alacsonyabbra süllyedve megpróbálja elkerülni a végzetes összeütközést az árokba behatoló méretes csészealjjal. Csakhogy eközben Vader ugyanígy tett, így a két vadászgép veszélyesen közel került egymáshoz. Fekete-2 végül kénytelen volt jobbra rántani a kormányt, hogy kikerüljön egy előtte felbukkanó lövegtoronyot, melyet a lázadók korábban kilőttek és most javító droidok dolgoztak a tetején, próbálva üzembe helyezni a fegyvert. Gépének függőleges napelemszárnya ekkor nekiütközött a kevésbé alacsonyabban repülő x1-es oldalának és a két panel éktelen csikorgás kíséretében végigszántotta egymást. Az ütközéstől Mithel hajója oldalra billent, átfordult és a túloldali árokkal felé sodródott. Pilótája rémülten ordított valamit a mikrofonjába, próbálva menteni a helyzetet, de elkésett. A kanyon oldalának vágódva egy pillanat alatt darabokra tört a gépe, majd felrobbant és emésztő tűzgolyóvá változott.

Darth Vader űrhajója ezalatt szintén irányíthatatlanná vált és az ellenkező irányba pörögni kezdett a tengelye körül. De a hajtóművek tolóereje miatt nem a szemközti fémfalnak csapódott, hanem kiröpült az árokból. Kifelé, a feneketlen űr éjsötét mélységébe. A villogó műszereket csöppet sem hatotta meg a fekete lovag kétségbeesett, átható pillantása; pontosan mutatták a megfellebbezhetetlen valóságot. Az aprócska hajó, amely fölött a Sith most már teljesen elvesztette az uralmát, egyre forgott tovább, nagy sebességgel eltávolodva a Halálcsillag sebzett felszínétől.

Akárki ült is a fürgé teherhajó pilótafülkéjében, nem volt sem eszméletlen, sem őrült. Ellenben fölöttébb önfejű és vakmerő, az igen, mindazonáltal pontosan tudta, hogy mit kell csinálnia. Az utolsó pillanatban kiemelte gépét a zuhanásból és védelmezően odarepült a billegő X-szárnyú fölé. A tetejéből kiálló elhárítólöveg közben folyamatosan tüzelt hátra és fölfelé, próbálva távol tartani az égből alázúduló hat TIE vadászt, amik pilótái fölöttébb rossz néven vették, hogy egy ilyen ócskavas képes volt átcsúszni a járőr körzetükön.

– Juhú! – rikoltotta a rádióban egy ismerős hang teli torokból. – Tiszta a levegő, öcsi! Célozd meg azt a lyukat, aztán pucoljunk innen...!

E buzdító szöveget hasonló értelmű mordulás kísérte, amely kétségkívül csak egy, az átlagosnál hatalmasabb vukitól származhatott.

Luke felpillantott a pilótafülke ablakán át és zordan elmosolyodott. A Millennium Falcon ismerős korongja lebegett oda a feje fölé, óvón árnyékot vetve rá. Sose teljesült még ilyen gyorsan a könnyörgése! Solo szó szerint az utolsó pillanatban érkezett, hogy kihúzza őt a pácból. Aztán ahogy előrenézett, a mosolya lehervadt, s nagy levegőt véve újra átadta magát az erőnek, mely korábban sosem tapasztalt intenzitással járta át a testét. Enyhe zsibbadást érzett a fejében, mintha nem lenne egyedül a koponyáján belül. A korábban érzékelt rossz érzés eltávolodott, s ő zavartalanul koncentrálni tudt az élete talán legfontosabb

feladatára.

A következő másodpercekben a gépe odaért a kipufogóaknát övező masszív fémépület elé, melynek tetejébe mély krátereket vágtak a korábban kilőtt protontorpedók robbanásai. Ösztönösen visszavett valamennyit a sebességéből, középre irányozta a T-65-ös orrát és a megfelelő pillanatban tévedhetetlen pontossággal megnyomta az indítógombokat. Nem figyelt közben a célzómonitorára, még az ablakon se nézett ki, csak bámult maga elé, furcsa révületben, s valahogy pontosan tudta, hol van az a lyuk, amit el kell találnia.

Gépe alig észrevehetően megremegett, mikor a két protontorpedó sűvítve kivágódott a vetőcsövekből és vörös hajtóanyag csóvát húzva maga után, előreszárguldott. A szellőzőnyílást elérve szűk ívben elfordultak és beröppentek a sötét járatba, azonnal eltűnve szem elől. Luke ezzel egy időben finoman felhúzta gépét és nem törődve az oldalról felé csapkodó elhárítótűzzel, mely főleg a testes teherhajóra irányult, irányt vett a nyílt űr felé. Közben tátott szájjal csodálkozott azon, milyen könnyen ment a dolog és nagy levegőt véve ráadta a tolóerőt a megmaradt három hajtóművére, mivel a negyedik végképp bement az unalmast és a kritikus pillanatot követően egyszerűen leállt.

– Szép lövés volt! Tanítani kellene! – ordította vidáman Solo, vele együtt emelkedve a Falconnal, melynek védőpajzsai alig tudták hárítani a masszív légvédelmi tüzet. Mellette Csubakka zabolátlan üdvívalgással harsogta tele a pilótafülkét, miközben vaskos ujjai szüntelenül jártak a felső lövegtorony távirányító pultján, egyik sorozatot a másik után küldve a rájuk csapó TIE vadászok felé, hogy elriassza őket. A birodalmiak csak azért nem tudtak idáig végezni velük, mert a harcállomás körül terjengő füstös roncsfelhőben nem röpködhetek szabadon a könnyen sebezhető gépeikkel.

Skywalker nem válaszolt, inkább aktiválta még működőképes lézerágyúit és továbbra sem használva a célzórendszert, megeresztett néhány sorozatot a felettük áthúzó ellenséges vadászok felé. Kettőt leszedett, mire a többi azonnal szétvált, utat engedve nekik a közeli hold fénylő gömbje irányába. A császári pilóták hallották a rádióban a parancsot: minden vadászgép távolodjon el a fókuszálótányértól, mert az állomás tüzelni fog a főfegyverével. Ennélfogva úgy gondolták, had menjenek csak a lázadók a biztos pusztulásba. Csupán tessék–lássék eresztettek meg egy–két lövést utánuk, nem erőltetve az üldözést.

* * *

– Figyelem! A lázadók támaszpontja lőtávolságban van! A tüzeléshez rendelkezésre álló idő körülbelül tíz perc! – mondta egy csillagnavigátor a hangosbeszélőben.

A Halálcsillag parancsnoki központjában minden jelenlévő a nagy vetítőernyő közepén lebegő zöld, kék és fehér színekben pompázó korongra nézett, mely a számítások szerint végre a megsemmisítéséhez szükséges lőtávolságon belülre került. A harcállomás szuperlézerágyújával ugyan tüzet nyithattak volna rá már sokkal korábban is, mert a fegyver hatótávolsága több millió kilométer volt, de akkor csak átlukasztják valahol az égitestet, elpazarolva a rengeteg megtermelt energiát. A hold szétrobbantásához azonban pontos találat kell, mely telibe kapja a magját és olyan kataklizmát indít el, ami az anyagtömeg megállíthatatlan széthullásához vezet. Technikai okokból ezt a lövést csak igen közlelől, körülbelül hat égitest átmérőnyi távolságból adhatják le. És rögtön utána a lehető legnagyobb sebességgel kell eltávolodniuk tőle, hogy a szétrepülő törmelékek ne ériék utol a részben pajzsait vesztett állomást.

– Ha készen állunk, akkor nyissanak tüzet! – parancsolta Tarkin kormányzó, karba tett kézzel figyelve a monitoron terpeszkedő holdtányért, amely mellé a számítógép máris kirajzolta a mozgásvektorokat, tömegadatokat és megadta a szétrombolásához szükséges gigantikus energiamennyiséget.

– Értettem! – biccentett az oldalán álló Tagge tábornok, majd a vezérlőkonzalnál szorgoskodó beosztottjaihoz fordult. – Tűzerek, figyelem! Gyújtószerkezetet bekapcsolni! Teljes töltéssel tűz a holdra!

A művelet elkezdődött és az eseményeket szemlélő tisztek mindegyike meg volt győződve róla, hogy könnyű győzelmet aratnak a gyengécske ellenállást tanúsító rebellisek bandája fölött.

– A lázadó vadászgépek visszavonulnak! – jelentette ekkor az egyik konzalnál ácsorgó Motti ellentengernagy, aki az űrben zajló ütközetet figyelte csökkenő érdeklődéssel. – Úgy tűnik, feladják!

– Várható volt. – jegyezte meg higgadtan Tarkin, oda se nézve.

– Uram! Meghibásodást észleltünk a főreaktor hűtőrendszerében! – mondta kicsivel később egy műszaki tiszt az egyik oldalsó technikai állomás előtt ülve. A monitorán sorjázó adatokat böngészte, próbálva kitalálni, mi lehet a baj.

Cassio Tagge ráérősen odalépett hozzá, hogy szemügyre vegye a kijelzéseket. Amit látott, megfagyasztotta ereiben a vért.

– Állítsák le! Azonnal állítsák le a főreaktort! – kiáltotta élesen az összerezzenő technikusoknak.

– De uram! Az nem lehetséges! Az automatizált tüzelési folyamat nem teszi lehetővé a megszakítást ebben a fázisban! – magyarázta neki idegesen az egyik hozzáértő tiszt. – Teljes töltésen vagyunk...!

– Azt mondtam, állítsák le! Nem érdekel, hogy csinálják! Csak csinálják! – üvöltötte eltorzult arccal a tábornok, mint aki megveszett.

A kiabálása magára vonta mindenki figyelmét a parancsnoki teremben. Végre a kormányzó is méltóztatott odafordulni, hogy megtudakolja a probléma okát. De mire a főtisztek egymás közt tisztázták, mekkora a baj, már letelt az a két perc, ami az életből még hátra volt nekik...

* * *

Ahogy Luke X–szárnyúja és a Millennium Falcon a lehető legnagyobb sebességgel távolodtak a Halálcsillag fenyegető gömbjétől, rövid szünet után egyszerre csak megbolydultak a pilótafülke hangszórói az izgatott kiabálástól.

– Hú, a mindenit! Sikerült! Sikerült! Két telitalálat a szellőzőaknában! – kiáltotta szinte magán kívül a vadászgép telemetriai adatait figyelő felkelő repülésirányító az éterben.

– Mi van...? Hé, Luke...! Megcsináltad! – Wedge, mint az őrült, úgy ordított. – Ezt nem hiszem el! Tényleg bementek...? Mondj már valamit...!

– Figyelem, minden gépnek! A Halálcsillag rövidesen fel fog robbanni! Azonnal távolodjanak el tőle! – rendelkezett felindultan Dodonna tábornok. – És húzzák fel a hátsó védőpajzsokat, mert ez tényleg nagyot fog szólni! Senki se próbáljon belenézni a várható villanásba...! Gratulálok, Vörös–5–ös! Most pedig igyekezzen vissza, fiam...! A mindenségit magának...!

– Ne feledd! Az erő veled lesz! Mindig! – mondta biztatóan Kenobi szellemhangja Luke fejében. Aztán fokozatosan elenyészett az ismerős, kellemes érzés és a fiú egyedül találta magát a pilótafülkében. Fáradtan elernyedtt, s maga sem tudta elhinni, hogy még mindig él, ráadásul sikerrel járt. Ez több volt, mint amiben valaha is reménykedett.

– Hé! Tudja valaki, mennyi időnk van még a nagy bummig? – tudakolta vidáman Solo, akinek hangja majdnem beleveszett vuki másodpilótája szakadatlan diadalüvöltéseibe.

– Igen! A torpedók körülbelül két perc alatt érnek le a főreaktorig! – magyarázta sietve Harinar őrnagy, átvéve Dodonnától a mikrofont. – Miután felrobbantották a hűtőrendszert, a reaktor túlhevül, leolvad és elszabadul a láncreakció. Ez egy–két percet vehet igénybe a

működési paramétereiktől függően. Maga a robbanás lökeshulláma ezután alig tíz–tizenkét másodperc alatt éri el az állomás felszínét. A felszabaduló nukleáris sugárzást nem tudják elkerülni, de a törmelékzárport igen, ha elég gyorsan repülnek. Szóval igyekezzenek, fiúk...!

– Azon vagyunk...! Hé, Luke! Hogy van a géped? Elég lassan repülsz!

Han a tatmonitorán aggódva méregette a Falcon mögött lemaradó X–szárnyút, ami valamiért nem száguldott olyan gyorsan, ahogy az elvárható lett volna tőle. Ráadásul füst szivárgott a hátuljából.

– Három hajtóművem maradt és abból is kettő rendetlenkedik. Nem biztos, hogy hazaérek ezzel a ronccsal! – felelte Skywalker, a kormányművel küszködve.

– Semmi gond, öcskös! Segítünk! Csubi, engedd ki a dokkolókarmokat! Luke, kerülj a Falcon hasa alá! Megfogunk és lecipelünk a bázisig!

– Az jó lenne...! Kösz, Han!

Solo fékezett és egy félfordulattal odamanőverezett a srác T–65–öse mellé, mely összecsukta megperzselt szárnyait. Az üldöző TIE vadászok végre leváltak róluk, így Csubakka befejezte a lövöldözést és aktiválta a teherhajó hasából kinyúló acélkarmokat, melyek automatikusan elkapták a közelükbe kerülő vadászgép viharvert törzsét. Amint létrejött az összeköttetés, Skywalker nyomban levette a tolóerőt és elengedte a kormányt, megkönnyebbülten hátradőlve ülésében. Innentől nincs más dolga, mint élvezni az utazást és kipihegni a mértéktelen stressz fáradalmait.

Kibámulva az összekaristolt acélüveg ablakon, messze előttük néhány felkelő vadászgép hajtóműveinek fénye pislákol a világűr feketeségében. Ők is a közeli hold irányába tartottak. Amennyire ki tudta venni ebből a távolságból szabad szemmel, két X–szárnyú és egy Y–szárnyú lehetett az. Vagyis nem sokan úszták meg ezt a támadást az alakulatból.

Elégedetten hallgatta az intenzív rádióforgalmazást, ahogy a körzetben lévő felkelő hajók pilótái sorra gratuláltak neki, kurjongattak és a bázissal beszéltek. Az orbitális pályán lebegő MC80–as cirkálók közben jelentették, hogy elhagyják pozíciójukat és visszavonulnak a hold takarásába, hogy védve legyenek a várható törmelékzárportól, mely rövidesen el fogja árasztani az űr eme részét. A birodalmi csillagrombolók már nem fenyegették őket, messzire eltávolodva az égitesttől. Meg fognak lepődni, amikor nem a hold robban fel előttük...!

Bár figyelmeztették, hogy ne nézzen vissza, mert elvakíthatja a rövidesen bekövetkező nukleáris robbanás, ő mégis megpróbált hátrapillantani. Aztán észbe kapott és inkább ráállította tatkameráját a harcállomás lassan távolodó korongjára, melynek füstfelhőkkel tarkított, szürkés felszínén apró fellobbanások jelezték, hogy néhol még javában tombolnak rajta a tüzek. A Halálcsillag fókuszálótányérja egyenesen a lázadók holdjára irányult. A kráter peremén elhelyezkedő aknákból most zöldes fényű energiasugarak villantak elő, hogy középen egyesülve összeálljanak egyetlen, gigantikus nyalábbá. Ám ebből nem lett semmi. Mert a sugarak a következő pillanatban egyszerre kihunytak, mintha meghibásodott volna a szerkezet. Aztán néhány másodpercig nem történt semmi.

Majd minden előzetes figyelmeztetés nélkül egyszerre valami nagy–nagy fényesség jelent meg a harcállomás helyén. Csillogóbb volt a Yavin hatalmas gáztömegénél és legalább százszorta kápráztatóbb, mint a bolygó távoli napja. Néhány pillanatra elképesztő fényességbe borult az örökös éjszaka a holdrendszerben. Senki sem mert egyenesen odanézni a jelenlévő kevesek közül. Mert semmiféle több rétegű szűrő nem csillapíthatta ezt a félelmetes napkitörést.

Az epicentrumhoz még mindig elég közel tartózkodó Luke tatkamerája szinte azonnal kiégett a túlterheléstől, akárcsak a Falcon hátsó érzékelői. A gigantikus fényvillanás beragyogta a vadászgép pilótafülkéjét és ahogy visszaverődött a hold felszínéről, az

átmenetileg még tündöklőbbé vált, szinte szembántóan. A rádióban ezzel együtt minden adás órákra elnémult, csupán statikus recsegést lehetett hallani az összes frekvencián.

A világűr pedig megtelt trilliónyi különféle méretű roncsdarabbal, repesszel és szilánkkal, amelyek sebes röptükben még a visszavonuló hajókat is utolérték, majd lehagyták a következő percekben. Hiszen egy kis mesterséges nap elszabadult energiája űzte őket, szanaszét a végtelenbe. Az egy billiárd tonnányi fém, üveg és műanyag darabka nyomában füst, por, részecskesugárzás és a harcállomás belsejéből kiszabaduló levegő, valamint több köbkilométernyi víz párája gomolygott, gyorsan felfújódó nebulaként. A detonáció elkapta és megsemmisítette a Halálcsillag körül járőröző ezernyi TIE vadász legtöbbjét, a távolabb lévőket pedig megrongálta és elsodorta, megolvasztva és elpárologtatva napelemtábláikat.

A lökéshullám a Millennium Falcont is megrázta, s Luke már attól tartott, hogy magatehetetlen gépe leszakad a dokkolókarokról. A túlterheléstől levált a hajójának hátsó védőpajzsa, majd amikor kopogni kezdtek burkolatán a repeszdarabok, akár a jégeső, döbbsen észlelte, hogy az egyik szárnyvégi ágyúja leszakad és lustán bukdácsolva elvitorlázik a semmibe. Mivel nem tehetett mást, kapaszkodott az ülésébe és reménykedett, hogy túl fogja élni az utazást. Körülötte vadul kavargott az izzó gázfelhő, akár egy plazmavihar.

– Megcsináltam, Biggs! – motyogta elfogódottan, abban reménykedve, hogy a barátja talán meghallja őt odaát, valahol a túlvilágon és együtt örül vele a sikerének. – Elkaptam őket...!

Aztán csak ült a pilótafülkében a hibajelzésekkel teli műszerek között és egész testében reszketett a felindultságtól. Mert az odakint tomboló lökéshullám csak nem akart csillapodni, hosszú órákon át úgy kavargott körülötte, mint egy féktelen homokvihar.

A Millennium Falcon végül stabilizálta röptét és a holdat elérve rövidesen fékező manőverbe kezdett, hogy megfelelő sebességgel lépjen be az ionizációtól világító légkörbe. Mögöttük, fent a távolban még mindig hevesen ragyogott a Halálcsillag helyén visszamaradt sugárzási övezet. A gonosz galaktikus birodalom legnagyobb és legdrágább űrfegyveréből csak egy kiterjedt roncsfelhő maradt, a kozmosz e távoli csücskének legmonumentálisabb síremlékeként.

HUSZONHATODIK FEJEZET

A harcállomás felrobbanása nem csak a rádiózást tette lehetetlenné hosszú órákra az egész holdrendszerben, de az összes radarberendezés is használhatatlanná vált az erős elektromágneses sugárzás és a világűrt elárasztó rengeteg törmelék zavaró hatása miatt. A felkelők műholdjai megsemmisültek, a felderítőgépekkel és minden fent lévő űrhajóval megszakadt a kapcsolat.

Miután a parancsnoki helyiségben eltűnt a kép a nagy holovetítőről és a helyén megjelent egy hibaüzenet, Leia Organa nem várt tovább. Izgatottan kirohant a teremből, nyomában a főtisztekkel és technikusokkal, egyenesen a legközelebbi erkélyre, hogy a saját szemével bizonyosodjon meg a detonáció nagyságáról. Csakhogy erről az erkélyről pont nem lehetett rálátni az égnek arra a szeletére, így át kellett szaladniuk a szentély túloldalára. Ott már többen gyülekeztek a homokzsák fedezékek és légelhárító fegyverek között, kezükkel árnyékolva be szemüket a rájuk ragyogó metsző fénytől.

Mintha egy új nap gyúlt volna ki az égbolton, úgy tündökölt a robbanás lassan szétterjedő felhője, kettős árnyékokat vetve a talajra. A sugárzás okozta erős légköri ionizáció zöld, kék és vörös színekben pompázó fényjelenséget keltett a szórványos

felhőzet fölött, elképesztő látványt produkálva. Senki sem tudott néhány másodpercnél tovább belenézni, annyira vakító volt az egész.

Két felkelő technikus máris kerített valahonnan egy fényszűrővel felszerelt állványos távcsövet és miután beállították a célra, a jelenlévők sorba álltak, hogy mindenki megnézhesse a látványosságot. Egy híradós csapat az egy szinttel lejjebb lévő erkélyen már javában filmezett, próbálva minél többet megörökíteni a rendkívüli eseményekből.

Lent a leszállópályán az evakuálásra várakozó katonák hangosan éljeneztek, kiabáltak, ölelkeztek, mutogattak és a fejük fölé emelt kézfegyvereiket rázták örömben. Azok, akik már beszálltak a teherhajókba, most szintén kiözönlöttek és együtt ünnepelték a hihetetlen győzelmet, amiben már senki sem bízott őszintén szólva. Távolabb az erdőben nagy madárcsapatok rebbentek föl a szokatlan kozmikus jelenség hatására, a talajlakó állatok pedig ösztönösen elhallgatva odúik mélyére húzódtak, veszélyt szimatolva.

– Micsoda fordulat! Majd kisültek az áramkörök a feszültségtől! Remélem, Luke gazda túlélte ezt a robbanást és már úton van vissza hozzánk! – jegyezte meg Thripio, mikor végre sikerült megtalálnia a hercegnőt az erkélyen nyüzsgő, önfeledt tömegben.

Leia fáradtan lehuppan egy homokzsákra és karba tett kezekkel, rezignáltan szemlélte az ünneplő harcosokat, akik úgy örültek a harcállomás pusztulásának, mint a gyerekek. Boldognak kellett volna lennie, de szívét mégis inkább aggodalom töltötte el a tatuini parasztfiú miatt, aki kivívta nekik a győzelmet. Vajon képes lesz visszatérni sérült vadászgépével a támaszpontra? Rádiókapcsolat és radarok nélkül ezt csak akkor tudják meg, ha már látótávolságba ér az X-szárnyúja. A lány magában imádkozott a vakmerő fiatalemberért, hogy élve megússza a bevetést és épségben visszatérjen hozzá. S máris azt tervezgette, miképp üdvözölhetné méltóan a hőst, amikor majd újra találkoznak?

– Jól van, felség? – lépett oda Jan Dodonna a hercegnőhöz, s atyaián vállára tette kezét.

– Igen. Csak kicsit sűrű volt nekem ez a néhány nap. Akarom mondani hét. Vagy inkább hónap. – mondta halkan a lány, s hirtelen úgy érezte, mintha évszázadokat öregedett volna az elmúlt hetekben.

– Bosszút álltunk az Alderaanért! – jelentette ki elégedetten a tábornok, sokak helyeslését kiváltva hangos szavaival. – Soha többé nem fordulhat elő, hogy a birodalom megsemmisítsen egy bolygót csak azért, mert a lakói nem hajlandók behódolni a császárnak...!

Mondott volna még mást is, de szavai belevesztek a szünni nem akaró üdvívalgásba és kiabálásba, melytől percekken át zengett a szentély és környéke. Leiának pedig óhatatlanul eszébe jutottak azok a pillanatok, amikor ott állt a Halálcsillag megfigyelő fedélzetén és kénytelen volt végignézni a hazája megsemmisítését. Az Alderaan szétrobbantása nem hasonlított a harcállomás pusztulásához. Egész más volt, jóval kevésbé fényes és látványos, ráadásul sokkal több időt vett igénybe a nagyobb mérete miatt. És a császári tiszték sem örültek olyan fékezhetetlenül az esztelen rombolásnak, mint ahogy most örvendtek a felkelők a birodalom csodafegyverének vesztén. Pedig ezúttal is sok millióan haltak meg odafönt, valószínűleg nem is sejtve az utolsó pillanatig, mi vár rájuk. Mégse sajnálkozott senki miattuk. Egyedül Organa érzett némi szomorúságot, de ő sem a császári katonák halálát fájlalta, hanem mindazokat a foglyokat, akik szintén odavesztek az állomás börtönblokkjaiban, hiába reménykedve a szabadulásban.

Végül nem bírta tovább hallgatni a lelkesen beszélgető katonák zivaját és csöndben visszavonult a szobájába, hogy kipihenje magát a sok izgalom után. Thripio megígérte neki, hogy azonnal értesíti, amint megérkeznek a csatából hazatérő vadászgépek. A lány azonban nem sokáig tudott nyugton maradni fekhelyén. Pár perc után felkelt és újra kiment az egyik erkélyre, ahol viszonylag kevesen voltak, hogy onnan nézelődve várja meg az űrhajók landolását. Más dolga nem lévén, csak őrlődött magában, s gondolatai

folyton Luke Skywalker, meg Han Solo körül forogtak. Ez a két férfi alaposan megváltoztatta az ő életét az elmúlt napokban és olyan érzelmeket váltottak ki belőle, mint még senki azelőtt. És őszintén szólva nem tudta, hogyan kezelje ezt a helyzetet. De a világért sem vallotta volna be senkinek, mennyire bizonytalan a hármójuk kapcsolatát illetően.

Aztán ahogy teltek az órák, s a nap végére a felkelők fokozatosan lecsillapodtak szerte a támaszponton, az örömet felváltotta az aggodás a hős pilótákért, akik túléltek az űrcsatát. Senki sem tudta, hány vadászgépnek sikerült elmenekülnie a hatalmas túlerő elől, mert az utolsó rögzített telemetrikus adatok hiányosnak bizonyultak. De a veszteségek nagyok lesznek, ezt mindenki sejtette.

Az őrséget adó katonák rövidesen az összes elérhető optikai távcsövet felállították az erkélyeken és a leszállópályán, hogy ezekkel próbálják megtalálni odafent a közeledő gépeket, bár a sugárzás olyan erős volt, hogy nem jártak sikerrel. Dolgukat az is nehezítette, hogy időközben az első szilánkok és roncsdarabok elérték a hold atmoszféráját, vékony meteorcsíkok ezreit rajzolva folyamatosan a ragyogó égre. A szemkápráztató tűzijáték valószínűleg napokig, ha nem hetekig fog tartani és megnehezíti majd az űrközlekedést. A bázis védőpajzsát máris be kellett kapcsolni miattuk, nehogy a nagyobb roncsdarabok a szabadban várakozó katonákra hulljanak.

Végül a felhők közül előbukkant egy lassan ereszkedő X-szárnyú. Ahogy közelebb ért és átjutott a pajzson megnyitott ablakon, az éberem figyelő tekinteteknek feltűnt, mennyire sérült a gép. A törzsét és szárnyait lövésnyomok, karistolások, elszenesedett csíkok borították. A T-65-ös füstcsíkot húzva bukdácsolt lefelé, majd anélkül, hogy kinyitotta volna landolótalpat, köhögő hajtóművel kényszerleszállást végzett a kifutón, keményen odacsapódva hasával a betonhoz. Métereket csúszott, mielőtt csikorogva megállt volna egy teherszállító előtt. Nagy szirénázással túltótokocsik, mentőjárművek és műszaki siklók száguldottak oda hozzá. Miután gyorsan befűjták habbal a füstölgő fúziós hajtóműveit, a védőruhás kárelhárítók megpróbálták kiszabadítani a pilótafülkébe szorult embert. Végül úgy kellett kiemelni a narancssárga szkafteres, mozdulatlan alakot a gépből. Óvatosan hordágyra rakták és sietve indultak vele a kórház felé.

Leia elszoruló szívvel figyelte a jelenetet, miközben a nála lévő komlinken hallgatta a repülésirányítástól érkező jelentéseket és egyre idegesebben toporgott az erkélyen. A gép nem a Vörös-5-ös volt. Ahogy a következő X-szárnyú sem, mely hasonlóan rossz állapotban érkezett meg úgy tíz perccel később. De ennek legalább működtek a leszállótalpai és be tudott billegni zümmögő repulzorain a szentély hangárába.

Rövidesen jött egy füstölgő R-22-es, hiányzó fülketetővel, amit a pilótája kénytelen volt ledobni, annyira megsérült a törmelékzárban. Ezt egy köhögő hajtóművű Y-szárnyú követte, oldalával végigkaristolva a hangárkapu szélét és majdnem felborulva leszállás közben. Negyed órával később pedig egyszerre tért vissza egy R-22-es és egy T-65-ös, mindkettő siralmas állapotban, gyakorlatilag tönkre lőve. Az X-szárnyú valamiért nem tudott leszállni, ezért a pilótája egy bizonytalan kör megtétele után inkább katapultált a magasban és ejtőernyővel ereszkedett alá a bázisra, míg a gépe füstölve, lángolva a távoli erdőbe zuhant, hatalmas dörejrel felrobbanva. A fickó végül fönnakadt egy fán, ahonnan segítőkész kezek hozták le az ernyedten lógó alakot és cipelték be az egészségügyi állomásra.

Ezután sokáig semmi sem történt. Az alkonyi égbolt üresen ásított a várakozó emberek feje fölött. Csak a meteorok hullottak szakadatlanul, s némelyik látványosan szétrobbant a bázist óvó védőpajzs láthatatlan mezején. Majd fél óra idegőrlő várakozást követően egy újabb X-szárnyú érkezett, három működőképes hajtóművel. A Vörös-2-es azonosítójú gép gond nélkül besiklott a hangárba és olyan simán landolt, mintha könnyű sétarepülésről tért volna vissza. Leia azonnal lerohant hozzá, hogy üdvözölje holtfáradt pilótáját, aki a

lehető legtovább kitartott Skywalker mellett. Talán ő tud valamit a fiúról?

De Wedge Antilles csak a fejét rázta az izgatott kérdésekre, sajnálva, hogy nem tehetett semmit. A robbanás előtt még látta a Vörös-5-öst rácsatlakozni a koréliai csempészhajóra, de utána szem elől tévesztette őket a vakító sugárzásban. Kész csoda volt, hogy műszerek nélkül egyáltalán megtalálta a jól álcázott bázist. Ha a Falcon késik, annak valószínűleg az az oka, hogy Solo nem ismeri jól a hold felszínét és radar, meg rádiókapcsolat nélkül nehezen talál vissza ide.

Így Leia kénytelen volt tovább várni és reménykedni abban, hogy az önző koréliai, aki a támadás előtt simán lelépett a jutalmával, majd érthetetlen módon visszafordult és beavatkozott a csatába, csak visszahozza ide Skywalkert. Mert azt egyszerűen nem tudta volna elfogadni, hogy Luke esetleg nem élte túl a bevetést, miután mindannyiukat megmentette.

Odakint már besötétedett és sziporkázó csillaghullás tarkította az eget, mikor végre újra hajtómű dübörgést hallottak az éberen figyelő örök a magasból. A hírre az egész támaszpont felbolydult. Mindenki rohant kifelé a leszállópályára, s várták a késve visszatérő gépet. Keresőreflektorok pászmái vetültek a levegőbe, rövidesen megtalálva a lassan közeledő YT-1300-ast, melynek hasa alatt egy megviselt X-szárnýú lógott.

Az összekaristolt, kormos ablakon kitekintve Luke Skywalker megkönnyebbülten figyelte a betonon nyüzsgő embereket. A rádiója még mindig nem működött, így se a bázissal, se Solóval nem tudott kapcsolatba lépni és egy örökkévalóságnak tűnt a számára, mire visszatértek a támaszpontra. Előtte a koréliai mintha eltévedt volna, mert egy darabig hol erre, hol arra repült a meteorzáporral teli légkörben a horizontig nyúló őserdő zöld tengere fölött. Artu biztató csippantásai nélkül eléggé magányosnak érezte magát a fiatalember és nagyon fájt már mindene, mert a szűkös pilótafülkében nem tudott kinyújtózkodni.

Most kiengedte leszállótalpait és bekapcsolta repulzorait, hogy csökkentse a várható zökkenést a talajon. A teherhajó óvatosan letette őt a betonra, távol a többi vadászgép reflektorokkal kivilágított roncsától, amik körül még javában dolgoztak a kárelhárítók. A rögzítő karmantyúk csikorogva kioldottak, majd a csészealj felemelkedett és valamivel odébb lezötytyent mellé.

Luke úgy ítélte meg, túl messze van a szentélytől és mivel nem érzett magában elég erőt a gyalogláshoz, inkább bekapcsolta gépe fúziós hajtóműveit, hogy berepüljön a hangárba. Ám a négy motorból csak a bal alsó indult el, a többi nem működött. Így egy hajtóművel billegett végig a kifutó fölött, miközben körülötte forgalomirányítók integettek a világító botjaikkal és katonák sorakoztak föl kétoldalt, hogy tisztelegjenek neki a gyér lámpafényben. Skywalker tétován intett nekik, bár nem tudta, látja-e őt valaki a piszkos ablaküvegen keresztül?

Végül sikerült bemanővereznie a feltűnően üres hangárcsarnokba és a jelzőfényeket követve lehuppant az egyik parkolóállásra.

Technikusok, műszakiak, szerelők, tűzoltók, katonák, droidok és korábban visszatért pilóták sereglettek oda köré, élénk ovációval fogadva a csatából visszatért utolsó harci gépet. Luke felnyitotta a fülketetőt, megszabadult a kesztyűitől, aztán levette átizzadt, horpadozott sisakját és fáradtan fölállt helyéről, hogy végre nyújtózkodjon egy hatalmasat. Majd türelmesen megvárta, míg egy létrát támasztanak az X-szárnýú oldalához és komótosan lemászott rajta az ünneplő tömegbe.

Alig rázott kezét a műszaki csapat néhány boldogan vigyorgó tagjával, akik a hátát lapogatták és egymás szavába vágva üdvözölték, máris odaszaladt hozzá egy filigrán kis alak, szenátorhoz felettébb méltatlan sietséggel, hogy csak úgy lobogott körülötte hófehér köpönyege, miközben türelmetlenül átnyomakodott a tömegen.

– Luke! Megcsináltad, Luke! Hát visszajöttél! – kiáltozta Leia, magáról megfeledkezve örömeiben.

A lány Skywalker karjába vetette magát és a nyakába csimpaszkodott, mire a fiatalember a levegőbe emelte és boldogan megpördült vele, alig tudva elhinni, hogy újra átölelheti a hercegnőt. Mindketten nevettek, őszinte megkönnyebbüléssel és csillogó szemekkel méregették egymást. Ha nincsenek annyian körülöttük, talán rögvest csókolózni kezdenek túlradó örömben, de ekkor újabb ismerősök érkeztek az egyre szaporodó tömegbe és egy önfeledt vuki bömbölése vonta magára a srác figyelmét. Odafordult, pillantása a barátait kereste. Solo és Csubakka akkor ugrott le egy targoncáról, mely behozta őket a hangárba.

– Hé! Itt vagyok! – kiáltotta harsányan a koréliai, utat törve magának a tumultusban.

Luke őt is keményen megölelte, nem győzve elég hálásnak lenni neki a mentőakcióért.

– Tudtam, hogy nem hagysz cserben! Hamu sem maradt volna belőlem nélküled, Han!

Solo mit sem veszített felfuvalkodott magabiztosságából. Adott egy jelképes, baráti pofont a kölyöknek, ami nála a legnagyobb elismerésnek felelt meg, miközben Csubi ott üvöltött mellettük és lelkesedésében úgy hátba veregette a fiút, hogy az megszédült a sajátos dicsérettől.

– Csak nem hagyhattam, hogy te légy egyedül a bajnok és tiéd legyen minden dicsőség meg jutalom! – nevetett vadul a csempészkapitány, nagyvonalúan megfeledkezve arról, hogy ha nem győzködi annyit a társa felszálláskor, ő bizony nem kockáztatta volna a hajóját a felkelőkért. Még szerencse, hogy Csubakka tudott nagyon meggyőző is lenni, amikor nagy volt a tét.

A hercegnő nem bírta megállni, hogy közéjük ne furakodjon és nevetve átölelte hőseit, akik újra megmentették őt, a felkelés színe javával együtt.

– Nem hittem el, hogy csak a pénz érdekli! – mosolygott az öntelt koréliaira, teljesen megfeledkezve a korábbi vitáikról és veszekedéseikről. Ő a maga részéről hajlandó volt azonnal megbocsátani a férfinak mindenért e pillanatban.

Amíg ők egymást ölelgették, néhány szürke ruhás technikus fölmászott az X-szárnyú tetejére és megvizsgálták a mozdulatlan asztromechanikai droid roncsát, majd egy mágneses darukart csatlakoztattak a szétlőtt fejrészéhez. Ahogy nekiláttak leemelni a csúnyán összeégett robotot, a tömegben ácsorgó Thripio felnézett, hiányolva barátja ismerős csipogását.

– Uram, Tervezőm! Artu! Hallasz...? Szólalj meg! – mondta aggodalmasan, a legrosszabbtól tartva.

Végre Lukenak is eszébe jutott, hogy amióta eltalálták, nem kapott semmi jelzést az R2-esétől és kibontakozva barátai karjaiból, odalépett a tolmács robothoz. Együtt nézték, amint leeresztik eléjük az asztroszer füstszagú maradványait. Körülöttük a tömeg hirtelen elhallgatott, együttérzése jeléül. A pilóták és droid navigátoraik köztudottan elég szoros kapcsolatban vannak egymással.

– Ugye meg tudják javítani? – fordult kétségbeesetten Thripio a társát vizsgáló műszakiakhoz, akik a fejüket csóválták a maradványok láttán.

– Persze! Ha nem sérült meg a memóriája, újra olyan lesz, mint régen! – mondta végül az egyik technikus, csak hogy megnyugtassa a protokoll egységet.

– Meg kell, hogy javítsák! – erősködött Thripio, lendületesen gesztikulálva. – Ha azon múlik, örömet felajánlom bármelyik alkatrészemet!

A droid magában máris azon kesergett, hogy miért is nem jutott eszébe indulás előtt megkérni Artút, hogy készíttessen egy biztonsági mentést a memóriájáról a támaszpont egyik számítógépére. Akkor most nem kéne azon aggódnia, hogy egy új, emlékek és személyiség nélküli robotot fog visszakapni a javítóműhelyből, ami csak kinézetében hasonlít majd a barátjára.

– Ne aggódj, Thripio! Rendbe hozzák! – mondta neki biztatóan Luke, mit sem sejtve a robotlét gyötrelmeiről.

Ahogy a technikusok elvitték Artút, az aranysárga droid idegességet mímelve követte őket és elhatározta, hogy végig figyelni fogja majd a szerelők munkáját, nehogy véletlenül elrontsanak valamit a társán. Sem ő, sem a műszakiak nem törődtek különösebben a körülöttük hullámzó lármával és általános izgalommal. A robotok és az őket karbantartó emberek között sajátos volt a kapcsolat ősidők óta. Mindegyikükben volt egy kevés a másiktól és az elválasztó határ olykor jobban összemósódott, mint azt a legtöbben hajlandók lettek volna beismerni.

– Menjünk! – invitálta Leia maga után Skywalkerert. Majd lelkesen ölelgetve a fiút és a boldogan vigyorgó koréliait, együtt indultak el a lépcső irányába. Mindenki látta a visszatérő pilótákon, mennyire kimerültek a több órás bevetéstől, így a tömeg feloszlott, s az emberek vidáman beszélgetve visszatértek megszokott munkájukhoz.

– Nagyon elfáradtál, kölyök? – kérdezte lazán Solo, aki az ünnepi fogadtatástól meghatódva már nem is érezte annyira idegenül magát a támaszponton.

– Eléggé. – törölgette csapzott homlokát Luke, ahogy felbaktattak a széles kőlépcsőn a parancsnoki központba, jelentést tenni a vezérkarnak.

A folyosón azonban szembe jött velük Jan Dodonna, két törzstisztje kíséretében és csípőre tett kézzel megállt előttük.

– Luke Skywalker...! – szólította meg az ifjú pilótát vészjósló hangon.

– Igen, uram...!

A fiú elengedte a hercegnő derekát és tisztelgett a felettesének, örömteli mosolygással.

– Amit odafent művelt, az elképesztően amatőr, felelőtlen és életveszélyes dolog volt! – jelentette ki komor képpel a tábornok. – Amiért normál körülmények között örökre eltiltanák magát a repüléstől...!

Mindenki meghökkent a szigorú szavaktól. Nem ezt várták tőle, még a segédtisztjei sem.

– Mi? De tábornok...! – lépett előre harciasan Leia, készen rá, hogy védelmébe vegye hőseit.

– De most rendkívüli időket élünk, ezért gratulálok a győzelemhez és köszönjük! – fejezte be mondanivalóját Dodonna, a végére lágyan elmosolyodva. Azzal beinvitálta a nevetni kezdő, megkönnyebbült csapatot a pilóták eligazítójába, hogy a többi túlélővel együtt kiértékeljék a bevetés során történeteket.

* * *

Másnap reggel a pilóták és a katonai személyzet egy része rövid szertartásra gyűlt össze a szabadban, a támaszpont szélén létesített kis temetőben, a bíborszínű massassi fák árnyékában. Itt sorra megemlékeztek az elmúlt napok felszíni csatáiban elesett harcosokról, majd az űrben odaveszett pilóták következtek, akik életüket adták azért, hogy ők ma itt lehessenek. Az elhunytaknak emléket állító faragott kőfalon kis holografikus képek világítottak sűrűn egymás mellett. Ha valaki megérintette a falba ágyazott projektor kapcsolóját, a felbukkanó menüből lehívhatta a keresett személy nevét, rangját, életrajzi adatait és további fényképeit, valamint rövid videojeleneteket róla, amik javarészt a szolgálati ideje során készültek az illetőről.

A sorban álldogáló Luke szomorúan nézte Biggs Darklighter és a többiek mosolygós képeit, akik teste elhamvadt a gyilkos küzdelemben, valahol fent az űrben, a Halálcsillag szétszóródó törmelékei között. Arhul Narra előző este, a csata kiértékelése és a haditudósítóknak adott rövid interjú után felajánlotta neki, hogy ő tudassa rövid videoüzenetben a barátja családjával a rossz hírt. De Skywalker nem érzett magában elég erőt ahhoz, hogy elmagyarázza az öreg Huff Darklighternek, mi történt a fiával. Talán majd egyszer, személyesen meglátogatja őket és elmondja a családnak, mit tett érte és a

felkelésért Biggs. Hogy nem halt meg hiába. És, hogy sosem fogják elfelejteni a hőstettét.

A megemlékezés után a résztvevők szétszóztak, s Luke már indulni akart, hogy utána nézzen, hogy haladnak a szerelők Artu javításával, mikor a tegnap megismert újságírók újra megkönyékezték, részletes élménybeszámolót várva tőle a Szövetségi Tájékoztató Szolgálat számára. A fiút kissé meglepte, mekkora lelkesedéssel nyüzsögnek körülötte a riporterek, s mire észbe kapott, már elvitték a híradós központba, ahol kisminkelték, átöltöztették és kamerák elé ültették, hogy Arhul Hextrophon és Voren Na'al társaságában óráig válaszolgasson a legkülönbébb kérdésekre. Még szerencse, hogy utána a Szövetségi Hírszerző Szolgálat a felvett anyag nagy részét hosszú időre titkosította, a nyilvánosságnak szánt jeleneteket pedig cenzúrázták, még a reflektorfényben izzadó arcát is kitakarva, az időnként megremegő hangját pedig eltorzítva, nehogy a Birodalmi Hírszerző Hivatal Elemző Irodája bármit megtudjon róla és a csata körülményeiről, amit később felhasználhatnának ellenük.

Miután innen sikerült elszabadulnia, Wedge társaságában lement a hangárba megnézni a gépet, amin technikusok hada dolgozott, próbálva mielőbb újra bevezethető állapotba hozni a lestrapált X-szárnyút. A csatából visszatért űrhajók többsége sajnos olyan súlyosan megrongálódott, hogy napokba fog telni a kijavításuk. Némelyiket nem is érdemes újjáépíteni, mert egyszerűbb összerakni egy komplett gépet a raktáron lévő alkatrészekből – vélték a műszakiak egyöntetűen.

– A birodalmiak még odakint vannak. – jegyezte meg Wedge, a jól értesültek magabiztosságával. – Most hallottam az eligazítóban, hogy sikerült újra rádiókapcsolatba lépünk a felderítőgépeinkkel. Két csillagromboló maradt a rendszerben, most szedik össze a túlélő TIE pilótákat. Hamarosan újra a nyakunkon lesznek. És alig maradt néhány bevezethető gépünk a harchoz. Amúgy van egy rendes díszruhá az ünnepségre?

– Milyen ünnepségre? – kérdezte a tudatlanok naivitásával Skywalker.

– Amin ki fognak tüntetni minket. De főleg téged, meg Solót, úgy hallottam. – felelte csodálkozva Antilles. – Még senki sem szólt neked?

– A híradós szobában voltam. Azt hiszem, kissé le vagyok maradva az események mögött. – szabadkozott a fiatalember szerényen.

– Akkor igyekezzünk! Ne várakoztassuk meg a vezérkart! – vigyorgott rá a társa, vállon veregetve az újonc hőst, akinek láthatóan fogalma sem volt róla, mekkora ász lett a felkelő hadseregben.

* * *

A szentély irdatlan gyomrában számos olyan helyiség akadt, amelyet a szövetség mérnökei átépítettek a korszerű követelményeknek megfelelően. Bármennyire nagy szükségük volt is azonban a helyre, a legfelső emeletet végül mégis érintetlenül hagyták. Az ősi trónteremben ugyanis volt valami olyan tisztaság, egyfajta klasszikus szépség, amihez az építészeknek nem volt szívük hozzányúlni. Meghagyták tehát eredeti formájában, mindössze a padlóját borító törmeléket és a párkányokon sorakozó madárfészkeket takarították ki belőle. A rideg kőfalakat betakaró kúszónövények zöld színei barátságos hangulatot varázsoltak a csarnokba, javarészt elfedve a sérült domborműveket és szobortöredékeket.

Sok-sok évezred elteltével ez a tágas terem most ismét megtelt emberekkel és más fajú lényekkel. Sok száz felkelő pilóta, katona és műszaki gyűlt össze azon az ősrégi, agyonkoptatott kőpadlón, hogy még egyszer utoljára együtt legyenek, mielőtt ki-ki elfoglalja távoli szolgálati helyét a galaxis különböző világain. Most első ízben a támaszpont létrehozása óta, sűrű sorokba tömörülve összesereglettek a díszegyenruhás, ünnepi páncélzatba öltözött katonák, hogy illően demonstrálják a Felkelők Szövetségének

erejét.

A lázadásban részt vevő számos világ lobogói frissen lengedeztek a mesterségesen keltett enyhe szellőben, körben a kőfalakon. A négyszögletes teremben közepén utat nyitott a gyülekezet, hogy a főbejáraton át érkezők eljuthassanak a szemközti emelvényhez, melyet öt keskeny, magasra nyúló ablakon át világított meg a kinti nap fénye. Ezen a pódiumon gyülekeztek a főtisztek és az a néhány politikus, aki volt olyan bátor, hogy itt maradjon a csata során, a végsőkig kitartva katonái mellett. A társaság közepén állt hivatalos alderaani királyi öltözetében, egy hosszú, elomló, habfehér selyemköntösben Leia Organa hercegnő. Karcsú derekát széles, ezüstszerű díszövvel hangsúlyozta ki. Nyakában és csuklóján ezüst ékszereket viselt, amiket külön erre az alkalomra gyártottak neki órákkal korábban egy tárgynyomtatóval a műszakiak. Barna haját ezúttal kerek kontyba fonatta össze a feje búbján, világos bőrén már alig látszottak a diszkrét sminkkel eltakarni próbált, gyógyuló sebhelyek. Akár egy káprázatos látomás, úgy nézett ki a törékeny lány a sok díszegyenruhás tábornok, ezredes és őrnagy között.

Rövid várakozás után a rejtett hangszórókból felcsendült a szövetség hivatalos indulója, majd szétnyílt a terembe vezető acélajtó. A harsány trombitafutamokra lépegetve néhány tétova alak bukkant föl a gyülekezet előtt. Luke Skywalker és Han Solo ment az élen, mindketten a legjobb, frissen kitisztított civil ruhájukban, mivel a tatuini fiatalember számára nem találtak hirtelenjében megfelelő méretű katonai díszegyenruhát az ellátótisztek a raktárban. Mögöttük egy természetes, igencsak szőrös vuki lépdelt, aki láthatóan nagyon szeretett volna inkább valahol máshol lenni, úgy megilletődött az ünnepségtől. De azért nem hagyta magára a társát – most sem.

Beletelt vagy fél percbe, mire a három hős végigment az őket bámuló sokaság előtt egész az emelvényig, s fellépdeltek a széles kőlépcsőn a fogadóbizottság elé. A két férfi őszintén elbűvölve meredt az előttük álló hercegnőre, aki most nagyon másként nézett ki, mint ahogy eddig ismerték őt. Méltóságteljes volt, komoly és csodaszép. Egy született arisztokrata pillantásával végigmérte őket, mintha azt mérlegelné magában, vajon megérdemlik-e, hogy idejárulhassanak elé? Aztán a tekintete hirtelen megenyhült és boldogan rájuk mosolygott, elárulva őszinte érzelmeit irántuk.

A teremben a katonák egy kurta vezényszóra elfordultak, szembe az emelvénnel. Csizmás lábaik dobbanása még a zenét is túlharsogta egy pillanatra. A sokaság feje fölött lebegő apró híradós droidok kamerái végigpásztázták a jelenlévőket, majd a ceremóniára fókuszáltak, nehogy lemaradjanak a lényegről.

Ahogy Luke körülnézett a pódiumon álló magas rangú tiszteken, jobb oldalt észrevett egy természetes mon calamari lényt, aki szerényen meghúzódott a háttérben, noha admirálsi rangjelzést viselt. Mivel korábban hallott már róla Wedge elbeszéléseiből, hamar rájött, hogy a legendás Gial Ackbar admirális jött le az Independence fedélzetéről, hogy jelen legyen az ünnepségen.

Leia közben elfordult, mert Jan Dodonna tábornok odalépett mellé, a nyomában Arhul Hextrophonnal és Voren Na'allal, akik a kezükben egy-egy nyitott díszdobozt tartottak, bennük aranyból készült kerek medálokkal. A Bátorság Érem a legnagyobb katonai kitüntetés volt már a köztársaság idejében is, ezért a felkelők úgy vélték, tökéletesen alkalmas rá, hogy most kitüntessék vele a jelenlévő három hőst.

Dodonna sorra átadta Leiának a barna szalagokon függő nehéz érmekeket, aki az elsőt fejedelmi tekintettel Han Solo nyakába akasztotta. És meg sem lepődött azon, hogy a koréiai köszönetképpen vagányul rákacsintott. Ahhoz képest, hogy a kapitány korábban el sem akarta fogadni a kitüntetést, azzal hárítva el magától a dolgot, hogy ezt inkább azok érdemelik meg, akik nem jöttek vissza a tegnapi csatából, most boldogan vigyorgott és nyilván azt számolgatta magában, mennyit érhet az aranymedál a dúsgazdag érmegyűjtők számára?

A jobbán álló Csubakkának mélyen le kellett hajolnia ahhoz, hogy a hercegnő a nyakába akaszthassa a kitüntetést, noha ő állt a lépcső tetején. A vuki eredetileg ugyanúgy vélekedett erről az egész ceremóniáról, mint a társa, s csupán a királykisasszony nyomatékos kérésére, sőt könyörgésére volt hajlandó elfogadni a jutalmat.

Végül Luke következett, aki olyan feltűnően bámulta a hercegnőt, mintha őt kérné inkább a medál helyett magának. A lánynak nem került el a figyelmét a rajongása, de látszólag nem reagált rá. Tökéletesen alakította szerepét, egy nemes hölgy eleganciájával.

Amikor a három hős megkapta kitüntetését, a ceremóniához illő módon meghajoltak őfelsége előtt, kifejezve köszönetüket az elismerésért. Aztán egy izgatott R2-es csipogása vonta magára mindenki figyelmét az emelvény bal oldalán, ahol a katonatisztek közt ácsorgó Szi Thripio mellett sietve feltűnt Artu Detu tömzsi alakja, egy vadonatúj burkolattal felszerelve. A droid újjáépítését csak pár perce fejezték be rohammunkában a technikusok, próbálva időben elkészülni vele és végre ő is csatlakozhatott az ünneplőkhöz. Az aranyhárga protokoll robot elégedetten végigmérte a láthatóan kifogástalan állapotban lévő asztroszert és barátián a fejére tette kezét, mintegy átölelve jóval alacsonyabb társát.

Végül Leia intésére a kitüntetettek szembefordultak a tömeggel és Csubakka hangosan elbődült, kifejezve örömét amiatt, hogy itt lehet. A sok száz katona, pilóta és műszaki a pihenő vezényszó után boldogan kiabálva, füttyölve és ujjongva megtapsolta őket, szabadjára engedve érzelmeit. Ez eltartott néhány percig, s csak akkor csillapodott le valamelyest az önfeledt ünneplés, mikor Jan Dodonna a fejére illesztett egy fülhallgató mikrofont és rövid krákogás után csendet kért a hangosbemondóban.

– Felség! Szeretném, ha szólna pár szót az egybegyűltekhöz. – mondta a zene kikapcsolása után a tábornok, átnyújtva egy gombnyi méretű mikrofont a hercegnőnek, aki rövid tétovázást követően a nyakláncára erősítette azt.

– Rendben!

Leia Organa nem készült beszéddel erre az alkalomra. Ilyesmi eszébe sem jutott a ceremónia szervezése során. Hisz olyan gyorsan peregtek az események és annyira kevés ideje volt mindenre. Így most rögtönöznie kellett, amire szerencsére jól kitanították a királyi családban az oktatói, még jóval azelőtt, hogy az apja szenátorrá nevezte volna ki.

Pillantását végighordozta a teremben álló sok száz felkelőn és megvárta, míg teljesen elnémul a tömeg. Aztán nagy levegőt vett és határozott hangon beszélni kezdett a jelenlévőkhöz, jól tudva, hogy a ráirányuló kamerákon keresztül a galaxis egész lakosságához fog szólni a szövetség nevében. Ez elvileg Mon Mothma feladata lett volna, de ő nem volt itt, sőt más vezető politikus vagy közjogi méltóság sem, sajnos. Mert ők mind időben elmenekültek a holdról, Organával ellentétben. De a lány nem neheztelt ezért rájuk. Értelmetlen lett volna az életüket kockáztatniuk ilyen veszélyes körülmények között.

– Sok mindenért lehetünk ma hálásak ezeknek a hősöknek. – kezdte lassan, méltósággal, lágyan intve az előtte álló három alak felé. – Akik tetteikkel elnyerték a legnagyobb megbecsülésünket. Úgy érzem, sosem köszönhetjük meg nekik méltóképpen azt, amit értünk és a felkelésért tettek.

Rövid szünetet tartott, hogy nyomatékosan adjon szavainak és átgondolja, mit mondhatna még? Mit kell elmondania és mi az, amit a tömeg hallani akar tőle?

– Tegnap még nem hittem volna, hogy ma élni fogok és itt állhatok önökkel együtt. Örülve az életnek... és siratva az elesetteket. – folytatta rögtönzött beszédét, s nagyon ügyelt rá, hogy ne remegjen meg a hangja a rátörő felindultságtól. – Tegnap készen álltam rá, hogy együtt harcoljak önökkel a végsőig és ha kell, együtt haljak meg önökkel. Aztán győztünk. Minden esély ellenére, komoly csapást mértünk a hatalmas túlerőben lévő ellenségre, mely el akarta pusztítani ezt a holdat, az összes rajta lévő élőlényrel együtt.

Szinte hihetetlen, hogy túléltek. De sok bátor pilótánk áldozta életét ezért a győzelemért.

Odapillantott a narancssárga szkaferes vadászpilóták kis csoportjára, akik közt a csata túlélői már mind megkapták korábban a kitüntetésüket. Nem kellett neveket mondania, mindannyian tudták, kikre gondol.

– Amikor fogoly voltam a Halálcsillagon, Tarkin kormányzó végignézette velem az Alderaan megsemmisítését. – folytatta Leia, személyesebb témára váltva, hogy ezzel utaljon a legnagyobb veszteségre, mely őt és a szövetséget érte. – Így akart megtörni. Hogy eláruljam a felkelést. Miután kínzással nem értek célt nálam...

A hangja beszéd közben elhalkult, mintha elbizonytalanodott volna, kell-e szólnia erről? De elég volt egy pillantást vetnie az elkomorodó arcokra ahhoz, hogy tudja, mindenki tisztában van a részletekkel. A ruhája és ékszerei nem rejtették el a bőrén éktelenkedő nyomokat; zúzódásokat és sérüléseket, ő pedig nem habozott politikai tőkét kovácsolni abból, hogy megmutatja sebzettségét.

– Amit azok a gazemberek tettek... azt nem lehet szavakkal kifejezni. Mindannyiunkat súlyos veszteség ért.

Lehajtotta fejét gyásza jeléül és azon igyekezett, hogy ne kezdjen el sírni, sikítani és zokogni mérhetetlen fájdalomában, miközben óhatatlanul rátörtek a kínzó emlékek. Picit meg is szédült, miután elakadt a lélegzete és valami nedves csorgott végig az arcán, csiklandósan. Egy könnycsepp, amit nem tudott visszatartani, bárhogyan igyekezett is fegyelmezni magát. Végül mégis felnézett, elgyötört arccal bámulva a sokaságon túli falakra, mintha átlátna rajtuk, fényévek távolába révedve.

– Szánjunk most egy percet az Alderaan elveszett lelkei előtti tisztelgésre. – mondta felindultan, enyhén reszkető hangon. – Akik készen álltak velünk harcolni a köztársaság visszaállításáért. És akiket a birodalom könyörtelenül kitörölt az élők sorából. Sosem feledjük el őket!

A katonák erre fegyelmezetten vigyázzba vágták magukat és külön vezényszó nélkül is tisztelegtek a holtak előtt. Csend telepedett a csarnokra, csak a zászlók lobogtak tovább a mesterséges szélben. Leia pedig lehunyta könnyáztatta szemét és a szüleire gondolt. Bail Organára és Breha Organa királynőre, akiket már sosem fog látni többé. Nem ölelheti meg őket, nem hallgathatja szavaikat és nem mehet haza hozzájuk, mert az otthona nincs többé. A veszteség felfoghatatlan volt a számára, egyszerűen nem tudott mit kezdeni vele.

Végül Dodonna tábornok sietett a segítségére, a gyász percének lejártá után magához ragadva a kezdeményezést. A férfi előrelépett mellé és karjait széttárva tájékoztatta a jelenlévőket a továbbiakról.

– Ünnepnep és gyásznep egyszerre ez a mai a számunkra. De szeretnék emlékeztetni mindenkit, hogy egyikre sincs sok időnk. Mert a birodalom már tudja, hol talál meg minket. Napokon belül számíthatunk a flottájukra. Hamarosan újra meg fognak támadni bennünket. Épp ezért mielőbb el kell hagynunk a Massassi Állomást és új rejtékhelyet kell találnunk a felszíni haderőnk számára, ahonnan kiindulva folytathatjuk a hadműveleteinket.

Dodonna végighordozta tekintetét a katonákon, akik közül nem egyet személyesen ismert. Javarészt fiatalok voltak és lelkesek. Készen álltak a harcra. Csak egy vezető kellett nekik, aki irányt mutat a számukra.

– Holnap elkezdjük a bázis kiürítését. – folytatta a tábornok megfontoltan. – Még nem tudjuk, hová megyünk. De egyvalamiben biztos vagyok. A mostani győzelmünk után sokan fognak mellénk állni a harcban, mert példát mutattunk nekik. Megmutattuk a galaxis elnyomott népeinek, hogy a birodalom legyőzhető. Hogy van esélyünk akár a túlerővel szemben is. Hogy nem vehetik el tőlünk a szabadságunkat és nem félemlíthetnek meg minket. Erről szól a Felkelők Szövetsége. Köszönöm a munkájukat és az áldozatvállalásukat. Az erő legyen valamennyiünkkel.

Intett, befejezettnek nyilvánítva a ceremóniát, mire újra kitört a hangzavar a teremben. A zárt alakzatok felbomlottak, az emberek az emelvény felé vagy a kijáráthoz indultak.

Ahogy a lépcső alján Luke mosolyogva elmerült a jókívánságok özönébe és a kézfogásokba, meg az időnként felcsapó spontán éljenzésbe, hirtelen ráeszmélt, hogy nem foglalkoztatja igazán a szövetségi hadsereg kötelékében eltöltendő esetleges jövője, a tiszt karrier, amit a vezérkar tagjai nagyvonalúan felajánlottak neki. Ahogy az a lehetőség sem vonzotta, hogy kalandos utazásokra vállalkozzon Han Solo és Csubakka társaságában, noha a szünet nélkül vigyorgó koréliai újra hívta, tartson inkább velük és legyen a társuk a csempész üzletben. Ehelyett minden figyelme a tündöklő Leia Organára irányult, aki időközben észrevétlenül letörölte arcáról a könnyeket és odalépett hozzá a tömegben, mely tiszteletteljesen utat nyitott neki.

Luke egyszerűen nem tudott betelni a hölgy szépségével, ártatlan bájával. Hiába igyekezett Solo lebeszélni őt korábban a hercegnő iránt érzett vonzalmáról, a szívének nem tudott parancsolni. És igazából nem is akart. Talán azért, mert a lány észrevette leplezetlen pillantását és szolidan rámosolygott.

VÉGE